

Giới thiệu Yêu Phu Sủng Thê

Thể loại: huyền huyền sủng văn + cường văn. Nữ cường nam cường.

Số chương: 128 chương (4 quyển)

Editor: Thiên Mạn

Nguồn Convert: tantthuvien

Converter: watery

Lạc Nhất Nhất nhìn thân thể của mình, lập tức bi ai. Người nói xuyên qua thì tốt thôi, ta lần nữa lại sống tiêu sái. Thế nhưng xuyên vào người một tiểu nữ oa, người nói tiểu hài tử liền tiểu hài tử đi, ta coi như là ôn lại thơ ấu, nhưng tiểu nữ oa này không biết nguyên nhân gì, sau tám tuổi, liền không lớn lên, cho nên mặt ngoài thoát nhìn chỉ bộ dáng có tám tuổi, trên thực tế người cũng đã là mười sáu tuổi rồi.

Lạc Nhất Nhất, xuyên qua đến dị thể, bị ai phát hiện do chủ nhân khối thân thể này, còn nhỏ tuổi đã bộc lộ tài năng, nên bị người hạ độc, chẳng những thân thể không lớn lên, ngay cả linh lực là phương thức sinh tồn chủ yếu trên thế giới này cũng bị cấm chế không thể tăng lên. Thế nhưng tại nơi dị thể xa lạ này, có người nhà thủy chung yêu thương nàng, còn thực may mắn đụng phải “Yêu phu” xem nàng như trân như bảo. Vì vậy, nàng liền cố gắng đề cao tư vị của mình, vì người nàng coi trọng che gió đút mưa, cùng nàng "Yêu phu" tiêu điều khoái hoạt.

Nhưng sự thật cũng không có tốt đẹp như trong tưởng tượng. Chuyện phiền toái nhất ba tiếp nhất ba (một cái lại một cái) tìm tới cửa, vài lần gặp phải sinh tử. Nhưng vì người nàng coi trọng, chỉ có thể nghênh nan (nghênh tiếp khó khăn) mà tiến lên. Cứ như thế, có hấn làm bạn, nàng là một tiểu nữ nhân hạnh phúc. Nhưng mà, một hồi tai nạn, nàng thiếu chút nữa mất đi hấn. Vì thế nàng không thể không từ tiểu nữ nhân lột xác thành nữ cường nhân, bước trên con đường cường giả, chỉ vì cứu hấn. May mắn là, tại đây trong quá trình, nàng cũng không cô độc, có rất nhiều người yên lặng cùng nàng sống vai phần đầu. Mà hấn cũng lấy một loại tư thái khác vẫn làm bạn bên nàng, trải qua vô số gian nan khổ khó, sinh tử tương tùy. Trùng sinh hậu, hấn như trước sủng nàng như bảo, nàng càng thêm trân trọng hộ hấn như mạng.

Trích đoạn:

Nhìn ma thú rõ ràng giống xà, lại kiên trì chính mình là Long, Lạc Nhất Nhất thầm nói: "Nguyên lai là không phát dục hoàn toàn a."

.....

Chíp Bông úy khuất nhìn cái trứng màu phấn hồng, nói: "Ta cũng không phải gà, sẽ không ấp trứng".

Lạc Nhất Nhất dụ dỗ nói "Cho nên đây là một loại nếm thử thôi, nhắm lại xem, người cố gắng một chút, rất nhanh là có thể nhìn đến một cái tân sinh mệnh sinh ra, không phải sự kiện thật vĩ đại sao?" Hai câu nói liền đem chíp bông lừa dối thu phục.

Nhìn về mặt Đẳng Long xem kịch vui, Lạc Nhất Nhất nói: "Chíp bông, người có thể tìm Đẳng Long làm trợ thủ, nhiệm vụ ấp trứng liền giao cho hai người các người" Đẳng Long trên mặt ý cười lập tức cứng lại, nó đường đường một cái Long lưu lạc đến phải ấp trứng?

Bất quá nhìn đến chíp bông một ánh mắt đảo qua, Đẳng Long lập tức như con gà con mỏ thóc gặt đầu, hấn thực thức thực vụ (thức thời).

Lạc Nhất Nhất: "Mau nhìn mau nhìn, Tiểu Bạch cầu thật đáng yêu"

"Tiểu Bạch cầu" trên mặt tươi cười lập tức cứng lại, sau khi phản ứng lại, lớn tiếng nắc: "Người này bốn nữ nhân không có kiến thức, ta là hồ ly, hồ ly biết không?"

Hàn lão gia tử: “Có vị hôn phu thì sao, lại còn chưa có gả, lúc này sẽ triển lãm sức quyến rũ của tiểu tử người, tuy rằng người thực lực so vị hôn phu của nàng thiết một chút, diện mạo cũng thiếu chút...”

Hàn Ngưng Thiên: "... Vậy người muốn ta lấy cái gì cùng người cạnh tranh."

Hàn lão gia tử: "Chỉ cần Nhất Nhất làm con dâu của nhà ta, ta sẽ không sầu vì không có tiền"

Hàn Ngưng Thiên: "Vậy được, ta thử xem, Nhất Nhất có hai cái huyền thú thực đáng yêu, đáng yêu đến bạo, ta dưỡng (nuôi dưỡng) đều so ra kém."

Hai người ngồi xổm trước mặt nhất thú ảo tưởng, mấy người ngoài viện mau ghen đến nội thương.

Lạc Nhất Nhất về mặt bị thương nhìn Phong Liệt, nàng hiện tại giá trị trường thấp như vậy sao? Một cái là coi trọng nàng có Tuyệt Vương thành là người có núi vàng. Một cái là coi trọng thú nhà nàng. Nàng hiện tại là vật tặng kèm?

Phong Minh: "Nhất Nhất, ta có phải nên nhắc nhở người, nó là một đầu lang, người như vậy nuôi nấng nó, hội bắt nó trở thành một con chó"

Lạc Nhất Nhất: "... .." run rẩy lấy đi miếng thịt ngoài miệng Tiểu sói con, bụng khai thức ăn lên lẳng lẳng đi ra ngoài, tuyệt đối không thể phát sinh hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Phía sau chỉ nghe đến tiếng kêu bất mãn của Tiểu sói con.

Mồ nữ đoạt lại con chính mình nói: "Tên ta đã nghĩ tốt lắm." Sau đó đối với mồ nam bất mãn nói thầm: "Làm cho nha đầu Nhất Nhất đặt tên, cũng không sợ tương lai con trưởng thành tìm người liều mạng, người xem đám thú nhà bọn hắn, đều gọi là cái gì Chíp Bông, Tiểu Bạch, Phấn Phấn, không chừng đặt cho con cái tên làm cho người ta học máu"

Lạc Nhất Nhất ủy khuất nhìn Phong Liệt, trình độ đặt tên của nàng có kém như vậy không, nàng cảm thấy rất có tính đại biểu a. Phong Liệt sờ sờ tiểu đầu Lạc Nhất Nhất nói: "Không quan hệ, về sau tên con chúng ta cho người đặt, ta không chê xấu" Lạc Nhất Nhất: "... ..."

Lạc Nhất Nhất nhìn Phong Liệt lo lắng hỏi: "Liệt, người nói, ta có thể hay không sinh ra Tiểu sói con a?"

Phong Liệt vẽ mặt hắc tuyến, nhìn hôn kỳ gần kề, nàng vẫn sầu mi khổ não, nguyên lai là lo lắng cái này?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Buồn bực bị ai xuyên qua

"Như thế nào còn không có tỉnh?" Lạc Tâm Duyệt chỉ cảm thấy toàn thân giống vô lực, còn không có mở mắt ra, liền nghe được một tiếng gầm lên, cùng với tiếng khóc thúc thích. Muốn mở mắt ra nhìn xem rốt cuộc là cái tình huống gì, nhưng một trận mê muội, lại tiếp tục hôn mê. Thảm thái y theo thanh âm gầm lên này thân thể như cái sàng, đầu óc mê muội, thật sự là chịu không được cường đại áp lực của Lạc gia gia chủ Lạc Đàm, cùng ngoan ánh mắt (ánh mắt hung ác) khiến không thể sống nhìn hắn. "Lạc gia chủ... Tiểu thư... bị thương rất nặng, chỉ sợ nhất thời nửa khắc vẫn chưa tỉnh lại..." Miễn cưỡng nói xong câu này, nhìn Lạc gia chủ một ánh mắt như dao nhỏ nhìn qua, lập tức bổ sung nói "Bất quá, tiểu thư tuy rằng trọng thương, nhưng trước mắt không có nguy hiểm tính mệnh, tin tưởng tiểu thư nhất định cát nhân thiên tướng, rất nhanh sẽ tỉnh lại."

"Trần Nhi, người trước về phòng nghỉ ngơi một chút, chờ Nhất Nhất tỉnh, ta lập tức cho người thông tri người." Nhìn ái tử khóc hồng hai mắt, Lạc Đàm đau lòng nói. Liều Trần Nhi nâng lên hai mắt có chút sưng đỏ, lác lác đầu, "Lão gia, ta như thế nào yên tâm đi nghỉ ngơi, Nhất Nhất còn không biết khi nào thì có thể tỉnh, ta nhất định phải nhìn thấy Nhất Nhất tỉnh mới yên tâm." "Uh, chúng ta cùng nhau chờ". Lạc Đàm cũng biết khuyên không được thế tử, liền ôm chăm thế tử, làm cho nàng dựa vào mình.

Lạc Vũ Thần nhìn tiểu nhân nhi tái nhợt trên giường tái nhợt, nhất thời trong lòng ngũ vị hỗn tạp, tỷ tỷ này làm cho hắn không biết phải ở chung như thế nào. "Đều đi xuống đi, có ta cùng Trần Nhi thủ ở chỗ này." Lạc Đàm vô lực nói. "Vâng", mọi người trong phòng ứng thanh rồi đi ra ngoài. "Cha, nương, ta cùng các người cùng nhau chờ đi" Lạc Vũ Thần sắc mặt phức tạp nói, tuy rằng vài năm hắn có chút không gặp tỷ tỷ này, nhưng nhìn đến nàng gặp chuyện không may, trong lòng cũng có chút khổ sở. Lạc Đàm gật đầu, liền không nói chuyện.

Không biết mê man bao lâu, Lạc Tâm Duyệt ý thức rốt cục trở về. Còn chưa kịp làm rõ ràng tình huống trước mắt trạng, liền phát hiện trong đầu nhiều hơn một ít trí nhớ không thuộc về nàng.

Vừa mới tiêu hóa xong trí nhớ, Lạc Tâm Duyệt lập tức liên bị ai, người nói xuyên qua sẽ tốt thôi, coi như một lần nữa sống tiêu sái. Thế nhưng xuyên vào người một tiểu nữ oa, người nói biến thành tiểu hài tử liền tiểu hài tử đi, coi như ôn lại thời thơ ấu, nhưng tiểu nữ oa này không biết nguyên nhân gì, sau tám tuổi, liền không lớn lên, cho nên mặt ngoài thoát nhìn chỉ có bộ dáng tám tuổi, trên thực tế cũng đã mười sáu tuổi.

Lạc Tâm Duyệt vừa mở mắt ra, nhìn đến tay nhỏ bé, liền choáng váng. Vừa thấy Lạc Tâm Duyệt tỉnh lại, Lạc Đàm lập tức cho người đi gọi Thảm thái y, Liều Trần Nhi lại trước tiên liền bỏ nhào vào bên giường, nước mắt tuôn rơi "Nhất Nhất, người cuối cùng tỉnh, hù chết nương." Lạc Tâm Duyệt xem trước mắt khóc thành lệ nhân mỹ thiếu phụ, nhìn nhìn Lạc Đàm vẻ mặt lo lắng nhìn nàng cùng Lạc Vũ Thần không được tự nhiên. Đối mặt Lạc Nhất Nhất khối thân thể này, cha mẹ và đệ đệ, Lạc Tâm Duyệt nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Thảm thái y nửa điểm không dám chậm trễ, chẩn đoán chính xác không có cái gì trở ngại về sau, Lạc Đàm và Liều Trần Nhi cuối cùng yên lòng. Lạc Tâm Duyệt thoát khỏi mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, đuổi đi người trong phòng. Nàng hiện tại thật sự thực loạn, phải sửa sang lại một chút suy nghĩ.

Theo trong trí nhớ Lạc Nhất Nhất biết được phiên đại lục này kêu Tinh Thần đại lục, tuy rằng cũng là đế chế quốc gia (đất nước do vua thống trị), cũng là địa phương tôn sùng vũ lực, tất cả mọi người từ nhỏ bắt đầu tu luyện linh lực. Linh lực là một loại thiên nhiên linh khí, sau khi hấp thu tu luyện sẽ chuyển hoá thành linh lực bản thân. Đức cao vọng trọng là tứ đại gia tộc, đứng hàng thứ nhất là Kiêu gia, thứ hai đó là Lạc gia chỗ Lạc Nhất Nhất đang ở, thứ ba là Thượng Quan gia, thứ tư là Trần gia. Tứ đại gia tộc toàn lực duy hộ (duy trì + bảo hộ) hoàng thất, nhưng không nhập triều làm quan, mà hoàng thất cũng cho đủ tôn trọng. Cái này giống một loại truyền thống, vẫn lưu truyền tới nay. Tuy rằng tứ đại gia tộc cũng sẽ tranh đấu gay gắt, nhưng tuyệt không ảnh hưởng thế cục này.

Mà Lạc Nhất Nhất xem như một cái bị cục (cục diện bị đất). Tám năm trước, Lạc Nhất Nhất là thiên tài danh chấn toàn bộ Tinh Thần đại lục, còn nhỏ tuổi Linh lực liền đạt tới ngũ cấp, phải biết rằng hiện tại ở Tinh Thần đại lục linh lực cao nhất mới đạt tới thập cấp. Nhưng mà sau tám tuổi, tướng mạo Lạc Nhất Nhất lại không thay đổi, linh lực cũng giống như bị cầm chế, không thể nào tu luyện, cũng không thăng cấp. Lạc Đàm tìm nhiều danh y đều

không có kết quả, cũng từng hoài nghi bị người hạ độc, nhưng là tra mãi không ra. Hai năm trước Kiều gia từ hôn, yêu cầu sửa thủ từ nhi đại ca Lạc Đan là đường tỷ Lạc Nhất Nhất - Lạc Vũ Điệp, Lạc Vũ Điệp mặc dù thiên phú không bì kịp Lạc Nhất Nhất, nhưng trong gia tộc cũng tính số một số hai, mười bảy tuổi linh lực đạt tới thất cấp. Đến tận đây, Lạc Nhất Nhất xem như hoàn toàn từ Thiên đường rơi xuống địa ngục. Từ một thiên tài hào quang bắn ra bốn phía biến thành quái thai không người kính trọng, về sau Lạc Nhất Nhất luôn ru rú trong nhà, tính tình đại biến. Lạc Nhất Nhất biết, nàng trở nên mất cảm yếu ớt, tính tình bạo táo. Nhìn cha mẹ bộ dáng thật cẩn thận, nàng cũng rất thống khổ. Nàng biết như vậy sẽ xúc phạm tới người thương yêu nàng, nhưng là nàng không chế không được chính mình, nàng không thấy tương lai ngày mai, cho nên nàng đối cha mẹ yêu thương nàng có thêm cũng lạnh tránh.

Ba ngày sau, một vị bạn cũ của Lạc Đan đưa qua một gốc quả Long Lưỡi, nghe nói quả Long Lưỡi giải trăm độc, chữa trị kinh mạch, đề cao linh lực. Lạc Đan tự nhiên muốn cho Lạc Nhất Nhất dùng. Nhưng các trưởng lão Lạc gia lại không đồng ý, Lạc Nhất Nhất có phải trúng độc hay không đến nay không rõ, tám năm đi qua, không chút nào chưa thay đổi, cho dù thật sự chữa trị kinh mạch, đề cao linh lực, khả năng cũng vô dụng. Mười năm một lần từ đại gia tộc luận võ rất nhanh sẽ đến, không bằng lựa chọn ở trong tộc một gã thiên phú tốt hơn dùng. Phải biết rằng, phần thưởng năm nay là hoàng thất cung cấp Kinh Thiên Kiếm thất truyền đã lâu. Nhưng Lạc Đan không để ý mọi người phản đối, lấy gia chủ cường thế quyết định cho Lạc Nhất Nhất. Hai ngày sau, Lạc Nhất Nhất lọt vào ám sát, bị nội thương nghiêm trọng. Mà ám vệ Lạc Đan phái đi bảo hộ Lạc Nhất Nhất tất cả đều hy sinh. Quả Long Lưỡi gửi ở mật thất, có cơ quan bảo hộ, vẫn chưa bị trộm đi.

Lại nhìn xem chính mình tiểu thân thể, Lạc Tâm Duyệt tướng ngủ như đã điều tiếp tục ngủ, thật sự là loạn a. Sáng sớm hôm sau, nha hoàn lại đây hầu hạ, nàng không nghĩ đứng lên, nhưng là dù nàng đều ép buộc cả đêm, cũng vô pháp thay đổi hiện trạng, ngẫm lại trốn tránh cũng không phải cách. Nếu hiện tại chiếm dụng thân thể Lạc Nhất Nhất, cũng không còn lựa chọn, về sau liền thay Lạc Nhất Nhất hảo hảo sống đi. Nhớ tới ngày hôm qua nhìn hai gương mặt tràn ngập từ ái, tâm cũng ấm lên, Lạc Tâm Duyệt quyết định về sau nhất định hảo hảo đi thủ hộ, từ nay về sau nàng chính là Lạc Nhất Nhất, mà Lạc Tâm Duyệt chỉ có thể trở thành quá khứ.

Bị một đồng thuốc chữa thương bồi dưỡng, thân thể rất nhanh tốt lên không sai biệt lắm. Lạc Nhất Nhất quyết định vẫn là đi xem cha mẹ, thuận tiện cùng bọn họ cùng nhau dùng đồ ăn sáng. Vừa tới đại sảnh, Lạc Đan và Liễu Trần Nhi đều xoát xoát ngây ngẩn cả người, Lạc Nhất Nhất đã muốn vài năm chưa từng lại đây cùng bọn họ cùng nhau dùng bữa. Mấy ngày nay bọn họ tuy rằng lo lắng, nhưng cũng chỉ là mỗi ngày hướng nha hoàn hiểu biết tình huống, dù sao vài năm này nữ nhi vẫn lạnh tránh không muốn thấy bọn họ.

"Cha, nương, ta đến cùng các người dùng đồ ăn sáng, như thế nào nhìn ta như vậy, không chào đón a, ta còn chuẩn bị mỗi ngày đến đâu?" Nhìn đến bọn họ biểu tình, Lạc Nhất Nhất thân nhiên trêu chọc."Không... Không... Đương nhiên hoan nghênh." Mắt thấy hai người vừa muốn lệ nóng doanh tròng, Lạc Nhất Nhất chạy nhanh đổi đề tài. Đồ ăn sáng ở không khí thân nhiên ấm áp mà chấm dứt, Lạc Nhất Nhất rất là hoài nghi vị này mẫu thân là làm từ nước, mỗi lần thấy nàng đều là lệ ý doanh doanh.

"Nhất Nhất, đến, thử xem, đây là nương làm điểm tâm, nhìn xem ăn được không" Liễu Trần Nhi bụng điểm tâm doanh doanh ý cười đi tới. Đây chính là vài ngày nàng vài năm qua vui vẻ nhất, nữ nhi biến hóa làm cho nàng vui sướng không thôi. Mấy ngày nay nàng phát hiện Nhất Nhất đối ăn đặc biệt soi mói, lập tức liền chui vào phòng bếp cùng nữ đầu bếp nghiên cứu từ nghệ."Uh, ăn ngon, nương tay nghề càng ngày càng tốt." Biết đây là một loại phương thức nấu thân biểu đạt ái, Lạc Nhất Nhất không chút nào keo kiệt khách lệ. Tuy rằng đột nhiên thay đổi tên có chút không quen, bất quá hiện tại xem ra, cũng không có gì hay rồi rắm."Uh, Nhất Nhất thích là tốt rồi." Liễu Trần Nhi giống như tiểu hài tử được thưởng, như một trận gió đi ra ngoài, phòng chừng lại đi tìm lão cha Lạc Nhất Nhất khoe ra. Lạc Nhất Nhất không nói gì nở nụ cười, thực nhìn không ra nấu thân ôn nhu như nước cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

Ba ngày sau, chính là thời gian quả Long Lưỡi thành thực, trải qua sự tình phát sinh lần trước, Lạc Đan lại triệu tập một số lớn ám vệ bảo hộ Lạc Nhất Nhất và quả Long Lưỡi. Lạc Nhất Nhất cũng thực an phận chờ, nàng cũng không nghĩ mất đi một cái cơ hội tốt như vậy. Nghĩ đến nàng thời điểm bảy tám mười tuổi còn mang bộ dáng này, thân thể nhịn không được run lên.

Rốt cục, đến thời gian quả Long Lưỡi thành thực, trước tiên Lạc Đan đưa Lạc Nhất Nhất đến mật thất. Chỉ thấy chính giữa mật thất, trên một gốc cây, một quả trái cây hình trứng màu lửa đỏ, hiện tại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy bắt đầu trở nên trong suốt trong sáng.

"Nhất Nhất, khi quả Long Lưỡi trở nên hoàn toàn trong suốt trong sáng, là thời cơ tốt nhất, người hái xuống liền lập tức luyện hóa, chúng ta hiện tại không có cách nào bảo tồn quả Long Lưỡi, trăm ngàn lần đừng bỏ qua thời cơ." Lạc Đan nhìn quả Long Lưỡi trịnh trọng nói. Lạc Nhất Nhất khẩn trương hưng phấn gật gật đầu. Quả nhiên, chỉ chớp lát sau toàn bộ quả Long Lưỡi trong suốt trong sáng, hương khí bốn phía. Lạc Nhất Nhất trước tiên thái xuống quả Long Lưỡi, bắt đầu vận dụng linh lực luyện hóa, ước chừng qua thời gian nửa nén hương, Lạc Nhất Nhất cảm giác một đoàn nhiệt lưu theo chỗ đan điền tản ra, hướng các kinh mạch trong thân thể mãnh liệt phóng đi, nhưng không có cái gì không khoẻ, nơi nhiệt lưu đi qua ngược lại có loại cảm giác ấm nóng. Sau một nén hương, mới đưa quả Long Lưỡi toàn bộ hấp thu luyện hóa.

Vừa mở mắt, Lạc Đan thân thiết tiêu sái tiến lên hỏi. Biết Lạc Nhất Nhất không có chỗ nào không khoẻ mới yên tâm. Tuy rằng không biết quả Long Lưỡi có thể hay không thần kỳ giúp Lạc Nhất Nhất lớn lên, nhưng vừa mới hẳn là khơi thông kinh mạch, Lạc Nhất Nhất phát hiện linh lực cấp năm giống như phong phú không ít. Xem ra ít nhất có thể tiếp tục tu luyện.

Quả nhiên, nửa tháng sau, linh lực Lạc Nhất Nhất đột phá đến bát cấp. Lập tức đột phá bát cấp, Lạc Nhất Nhất hiểu được, là chủ nhân trước khối thân thể này cố gắng. Lạc Nhất Nhất trước đây thật đúng là cái thiên tài, thiên nhiên linh khí không có cách nào chứa đựng ở trong cơ thể nàng. Lạc Nhất Nhất trải qua các loại phương pháp thí nghiệm, tuy rằng không có biện pháp đem linh khí chuyển thành linh lực bản thân. Nhưng trải qua không ngừng tu luyện, cư nhiên đem năng tu luyện giống cái tiểu vật sáng(*), khi tu luyện thiên nhiên linh khí tự nhiên hội tụ lại đây. So với thường nhân hấp thu thiên nhiên linh khí nhanh hơn, hiện tại có quả Long Lưỡi giúp, đột phá bát cấp cũng không tính việc khó.

(*) Chỗ này Mạn cũng không hiểu lắm, đại loại là như một vật có thể thu hút linh khí hội tụ quanh thân thể.

Lạc Nhất Nhất cũng không có tính đem chuyện đột phá bát cấp nói cho bất luận kẻ nào, dù sao trước kia Lạc Nhất Nhất chính là mũi nhọn lộ ra ngoài, mới có thể rơi vào kết cục như thế, nàng cũng không nghĩ giẫm lên vết xe đổ.

Lạc Đan và Liễu Trần Nhi nhìn đến quả Long Lưỡi không có hiệu quả như mong muốn, vốn đang lo lắng Lạc Nhất Nhất lại biến trở về tính tình như trước, nhưng hiện tại nhìn đến nữ nhi so với phía trước còn tri kỷ, coi như là giải nhất cộc tâm sự. Chỉ cần người một nhà vui vẻ, so với cái gì đều trọng yếu.

Tam huynh đệ Lạc Đan, đại ca dục nhất nhi nhất nữ (có một nam một nữ), chính là Lạc Vũ Huy và Lạc Vũ Diệp, Tam đệ chỉ có một nữ nhi Lạc Vũ Yên. Hiện tại Lạc Vũ Huy và Lạc Vũ Diệp nổi bật chính thịnh, Lạc Vũ Diệp được định là gia chủ phu nhân đệ nhất thế gia, Lạc Vũ Huy hiện tại là người trẻ tuổi có tư lịch tốt nhất trong tộc, trước mắt chiến khí đã đạt tới bát cấp cao nhất. Mà trong ấn tượng Lạc Vũ Yên giống như không có gì đặc biệt, tư lịch thường thường, các đại trưởng hợp có thể không tham gia liên tục tránh né, rất khó làm cho người ta nhớ lại. Lạc Nhất Nhất biết nhìn như bình tĩnh, sau lưng khẳng định rất nhiều người sẽ không chịu nổi đi.

Lạc Đan một nhà hiện tại là hoà thuận vui vẻ, nhưng Lạc gia gia tộc những người khác cũng sẽ không nghĩ như vậy, nhìn đến bạch bạch lãng phí Thần Quả, tuy rằng ngại gia chủ uy nghiêm không dám chính diện tìm Lạc Nhất Nhất gây phiền toái, nhưng chút khinh thường, ánh mắt phần nộ ngoan lệ không thể đem Lạc Nhất Nhất hành hung vẫn có.

Lạc Nhất Nhất cũng sẽ không để ý này đó, ở thế giới này đối tốt nàng chỉ có Lạc gia song thân, đương nhiên còn có cái kia không được tự nhiên Lạc Vũ Thần, theo ngày đó tính lại lần đầu tiên nhìn đến ánh mắt Lạc Vũ Thần hơn nữa lại thủ một đêm bên nàng thì biết hẳn vẫn là rất quan tâm tỷ tỷ này.

Nghĩ đến Lạc Vũ Thần, không khỏi cười khổ một chút. Phía trước Lạc Nhất Nhất hào quang thiên tài cơ bản che khuất Lạc Vũ Thần. Hẳn xem như từ nhỏ lớn lên trong bóng ma tâm lý, tuy rằng cũng sẽ bởi vì tỷ tỷ mà kiêu ngạo, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn là sẽ có mất mát. Không nghĩ tới có một ngày trong lúc vô ý nghe cha mẹ thảo luận về tên Lạc Nhất Nhất, Nhất Nhất: duy nhất bảo bối, lúc ấy lập tức liền bạo lên, tỷ tỷ là duy nhất bảo bối, vậy hẳn tính cái gì. Tuy rằng cha mẹ cũng không có tư tưởng trọng nữ khinh nam, cũng không có làm chuyện tình trọng nữ khinh nam, nhưng từ nay về sau trong lòng Lạc Vũ Thần chênh lệch cũng không phải là một hai điểm.

Kỳ thật này thực không thể oán Lạc gia nhị lão, Liễu Trần Nhi thân thể vẫn không tốt lắm, thời điểm hoài thai Lạc Nhất Nhất thái y liền đề nghị vẫn là không cần sinh, sợ đến lúc đó có nguy hiểm, nhưng Liễu Trần Nhi kiên trì muốn đem Lạc Nhất Nhất sinh hạ. Vì thế Lạc Đan liền làm cho Luyện Dược Sư tốt nhất trong tộc tới chiếu cố Liễu Trần Nhi, lại khắp nơi vơ vét kỳ trân dị quả cho Liễu Trần Nhi điều trị thân thể. Sau khi bình an sinh hạ Lạc Nhất Nhất, thân thể Liễu Trần Nhi càng kém, Liên thái y đều nói trạng thái thân thể Liễu Trần Nhi không thể tái sinh dục, chỉ sợ không quá khả năng. Nghĩ này chính mình duy nhất đứa nhỏ, cái tên Nhất Nhất thoát nhìn không có gì hàm lượng kỹ thuật liền sinh ra. Nhưng là không nghĩ tới trải qua một năm tỉ mỉ điều trị, thân thể không ngừng tốt lắm, còn hoài thượng Lạc Vũ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Đánh nhau trên phố

Nghĩ đến đây, liền nhìn thấy Lạc Vũ Thần đã tan học về. Vừa thấy Lạc Nhất Nhất, thì quay đầu muốn đi. "Lạc Vũ Thần, đứng lại." Lạc Nhất Nhất từng bước ngăn lại đường đi, "Chuyện gì?" Lạc Vũ Thần không kiên nhẫn muốn đi vòng qua, nhưng Lạc Nhất Nhất cố tình không buông tha hắn. "Uy, ta là tỷ tỷ của ngươi, nào có đệ đệ nói chuyện cùng tỷ tỷ như vậy?" Lạc Nhất Nhất tay chống eo nhỏ, chỉ vào Lạc Vũ Thần, bộ dáng như trưởng bối giáo dục tiểu hài tử. Nha hoàn đi ngang qua cúi đầu che miệng cười trộm.

Lạc Vũ Thần lập tức liền không nhận được, vừa định phản bác, lại giống như không thể nào xuống tay. Nghiêm mật hỏi "Nói đi, chuyện gì?". "Ta muốn đi ra ngoài, ngươi đi theo ta, làm bảo tiêu của ta", Lạc Nhất Nhất nói. Lạc Nhất Nhất đương nhiên không cần người bảo tiêu, nâng đây là tìm cơ hội cùng vị đệ đệ không được tự nhiên này bồi dưỡng cảm tình. Nàng không hề vọng đệ đệ bề ngoài tuấn mỹ đến lúc trưởng thành là người có tính tình rối loạn.

Lạc Vũ Thần giật mình, nàng hình như thật lâu rồi không có xuất phủ, bất quá vẫn là nói: "Tự mình đi, trong phủ có rất nhiều người cho ngươi sai phải" Lạc Nhất Nhất ỷ khuất nói "Uy, ta là tỷ tỷ của ngươi, ngươi như thế nào có thể đối với ta như vậy, như thế nào yên tâm để ta một mình đi ra ngoài, vạn nhất bị người cướp sắc làm sao bây giờ?"

Lạc Nhất Nhất vươn tay nhỏ bé chỉ vào Lạc Vũ Thần, khóe miệng Lạc Vũ Thần không tự chủ run lên. Đột nhiên nhớ tới nàng hiện tại chỉ có tám tuổi, Lạc Nhất Nhất cũng đỏ mặt phẹn phẹn, lập tức sửa miệng: "Ta là tiểu mỹ nữ đáng yêu xinh đẹp, khẳng định sẽ bị bọn buôn người để ý. Vạn nhất bị người bắt cóc đem bán, ngược đãi, ngươi cũng nhẫn tâm?" Ánh mắt lên án thực giống như hắn đã làm chuyện gì tội ác tày trời.

Không lâu, trên đường xuất hiện cảnh tượng như thế này. Một tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài ở phía trước không ngừng ghé vào các gian hàng mua đồ, ăn, nô đùa... Theo sau là một thiếu niên tuấn mỹ có gương mặt lạnh lùng nghiêm túc, không ngừng thay người phía trước trả tiền, cầm đồ này nọ. Mất thấy hai tay cầm đầy đồ, vốn nghĩ Lạc Nhất Nhất sẽ bỏ qua cho hắn, không nghĩ tới nàng trực tiếp lấy túi tiền của hắn. Tiền, ở phía trước vừa chọn vừa trả tiền, hắn còn phải tiếp tục làm cu li. Đáng thương Lạc Vũ Thần cho tới bây giờ chưa từng bị chặt vặt như vậy.

Ấm vệ ẩn trong tối nhìn thiếu gia nhà mình, khóe miệng nhận không được trừu rút. Bất quá gia chủ phân phó chỉ âm thầm bảo hộ, đừng cho bất luận kẻ nào biết, cho nên bọn họ cũng không có tính đi ra hỗ trợ.

Ở một tiểu quán, Lạc Nhất Nhất nhìn thấy một cái phượng sai tình xảo, nghĩ nếu Liễu Trần Nhi mà cài lên khẳng định rất hợp. Vừa nâng tay muốn cầm, thì đồng thời một cánh tay khác cũng muốn lấy phượng sai, nữ tử quay đầu nhìn nàng cùng Lạc Vũ Thần, cười một tiếng: "A, này không phải Lạc tiểu thư

và Lạc thiếu gia sao, đã lâu không thấy, Lạc thiếu gia trở thành người khuôn vác, Lạc tiểu thư cũng đi ra gặp người. Bất quá Lạc tiểu thư này, Phượng sai cũng không phải là vật tiểu hài tử có thể mang nga, ai nha, người xem ta, Lạc tiểu thư cũng không nhỏ nga, nếu như không phải bị Kiều gia từ hôn, hiện tại phỏng chừng đã lập gia đình, đáng tiếc."

Thượng Quan Lan Nhi lắc lắc eo nhỏ xinh đẹp, ôm cái miệng nhỏ nhắn cười đến run rẩy cả người. Lạc Vũ Thần vừa nghe, vừa muốn động thủ, chợt nghe Lạc Nhất Nhất nói: "Vài năm không thấy, Lan Nhi tỷ tỷ ngày càng đẹp." Thượng Quan Lan Nhi vừa nghe mừng thầm, lại nghe Lạc Nhất Nhất uyển chuyển nói: "Nguyên tưởng rằng sau khi Kiều gia từ hôn, sẽ coi trọng đệ nhất mỹ nhân là người, không nghĩ tới... Chắc chắn... Thực đáng tiếc a "

Thượng Quan Lan Nhi giận dữ, lời này là đang châm chọc nàng. Còn chưa kịp phát tác, Lạc Nhất Nhất một bộ dáng tò mò bộ vây quanh Thượng Quan Lan Nhi dạo qua một vòng: "Lan Nhi tỷ tỷ này đáng người, này nị thái, cùng cô nương Thiên Hương lâu rất là tương tự, sẽ không là vì quyền rũ gia chủ Kiều gia mà đi thỉnh tú bà Thiên Hương lâu đến giáo đi?"

Dứt lời, người chung quanh cười vang, Thượng Quan Lan Nhi tức giận đến xanh mặt, chỉ vào Lạc Nhất Nhất cả giận nói: "Người... Người... Muốn chết." Nói xong hướng Lạc Nhất Nhất đánh úp lại, Lạc Vũ Thần mau một bước một cước hóa giải công kích của Thượng Quan Lan Nhi. Người phía sau Thượng Quan Lan Nhi lập tức động thủ, Lạc Nhất Nhất sắc cảm giác được có một đội nhân mã khác thừa dịp hỗn loạn cũng ở bên trong gây rối.

Chạy nhanh túm lấy Lạc Vũ Thần sắp sửa lao ra đánh. Đối với không khí kêu lên: "Còn không ra đây, muốn đợi đến lúc nào?" Dứt lời, một đám ám vệ xuất hiện, ám vệ rất là kinh hãi, không biết chính mình khi nào thì bại lộ.

Một đội nhân mã khác vừa thấy ám vệ xuất hiện, biết không phải đối thủ, quyết đoán rút lui. Lạc Nhất Nhất trong lòng cười lạnh, thừa dịp rối loạn mà ám sát, thật đúng là mưu kế hay, vô luận thành bại đều có thể giao cho Thượng Quan gia chịu trách nhiệm. Ám vệ hai ba chiêu liền đánh bại người của Thượng Quan Lan Nhi.

Lạc Nhất Nhất lại ở một bên khoa tay múa chân: "Bên trái, người đó còn có thể đứng lên, đánh cho ta, đánh cho bọn họ không đứng dậy được." Nói xong, nàng cũng tiến lên đối Thượng Quan Lan Nhi quyền đâm cước đá. Rất nhanh đã đem Thượng Quan Lan Nhi đánh choáng váng, mà thuộc hạ nàng mang đến cũng đều nằm trên mặt đất ngao ngao gọi bậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Kiều Phi - gia chủ Kiều gia

Lạc Nhất Nhất vỗ vỗ quần áo, nói: "Lão nương không phát uy, thực khi ta là miêu, lần sau lại đụng tới ta, gặp một lần đánh một lần, dám trêu ta, phải thừa nhận được hậu quả. Phải không, Lạc Ảnh?" Nói xong, kéo ám vệ đầu đầu qua, đáng thương Lạc Ảnh xấu hổ gật gật đầu. Hắn là ám vệ, bình thường không xuất hiện trước mặt người khác, vừa xuất hiện thì như thành tri bị sụp đổ.

Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói bừa bãi "Lần sau lại gặp một đám không có mắt, trực tiếp phế cho ta." Thấy Lạc Ảnh đang sững sờ, âm thầm hung hăng nheo mắt cái, Lạc Ảnh đành phải bắt đầu đi lại gật gật đầu.

Người chung quanh ở lúc khai chiến liền trốn ra xa xem náo nhiệt, nhìn thân thủ ám vệ của Lạc Nhất Nhất, lại nghe đến dĩ nhiên là ám vệ Lạc Ảnh cấp chín của Lạc gia, còn Lạc Nhất Nhất vừa rồi buu hân, tất cả đều sợ tới mức lại lui về phía sau ba thước, rất sợ không cẩn thận thực bị phế đi.

Lạc Vũ Thần là cấp bảy cao nhất, chống lại Thượng Quan Lan Nhi cấp sáu thì dư dả. Nhưng thuộc hạ Thượng Quan Lan Nhi mang theo hơn nửa còn có thích khách, có mấy người linh lực đều đạt tới cấp tám, chống lại chỉ có nước chịu thiệt. Lạc Nhất Nhất sớm đoán được Lạc Đan lo lắng, nên sẽ phái người bảo hộ, không nghĩ tới thực lực mạnh như vậy, nàng cũng chỉ là ở thời điểm ám vệ phân thần mà bắt giữ một tia hơi thở dao động. Lần này liền giết gà dọa khỉ, tin tưởng trải qua lần này thanh danh Lạc Nhất Nhất nàng lại quật khởi, nhưng phỏng chừng tất cả đều phản đối chuyện nàng có ám vệ.

Xem ra trở về phải đem chuyện nàng đã đột phá cấp tám nói cho cha, đại gia tộc bồi dưỡng ám vệ cũng không phải là chuyên dùng để bảo hộ mấy vị thiếu gia, tiểu thư. Nói thế nào Lạc Nhất Nhất cũng không thích bị người đi theo. Trải qua lần náo loạn này, biết Lạc Nhất Nhất có ám vệ cấp chín bảo hộ, tin tưởng những người muốn rục rịch trong khoảng thời gian ngắn cũng không dám lại có động tác mới.

Thẳng đến lúc này Lạc Vũ Thần mới lấy lại tinh thần, cũng hiểu biết một chuyện, hắn có một vị tỷ tỷ buu hân tỷ. Nhìn Lạc Nhất Nhất cùng đám người nghênh ngang rời đi, trong mắt Thượng Quan Lan Nhi hiện một tia ngoan độc.

Mà một màn khi nãy vừa vãn bị một nam tử cầm y hoa phục ở nhả gian trên lầu nhìn thấy. Nam tử một thân hoa phục xanh thẫm, tóc đen bóng vuông góc, mày kiếm anh tuấn, con ngươi đen dài nhỏ ẩn chứa lợi hại, môi mỏng nhẹ mân, hình dáng góc cạnh rõ ràng, dáng người thon dài cao lớn cũng không tục tũn, giống như hắc ung trong đêm, lãnh ngạo cô thanh lại thịnh khí bức người, cô độc mà phát ra là cường thế ngạo thị thiên địa.

Hắn là đương nhiệm gia chủ Kiều gia Kiều Phi, ở Tinh Thần đại lục Kiều Phi là một thần thoại, hắn rất ít ra tay, nhưng chưa từng có người chiến thắng hắn, tất cả mọi người đoán thực lực của hắn phỏng chừng không sai biệt lắm với Mạc Vân, người đạt tới cấp mười cao nhất trong truyền thuyết.

Kiều Phi có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Lạc Nhất Nhất, càng ngoài ý muốn thấy nàng biến hóa, trước đây nàng hào quang vạn trượng, sau phát sinh

việc ngoài ý muốn thì tự bề thất không ra ngoài. Mà hiện tại lại rầm rĩ cùng buu hân, không nghĩ tới vừa ra ngoài còn có người đến ám sát. Bất quá, này lại có quan hệ gì, hân cùng với nàng đã từ hôn, tin tưởng về sau cũng sẽ không có chuyện gì cùng xuất hiện.

Từ nhỏ hân liền bị gia chủ Kiều gia lựa chọn để bồi dưỡng, phu nhân gia chủ Kiều gia trừ bỏ có gia thế tốt, còn muốn có thiên phú tu luyện tuyệt cao. Mục tiêu của hân là muốn đem đệ nhất thế gia Kiều gia đưa đến đỉnh núi (là đưa Kiều gia đến địa vị cao nhất hơn cả hiện tại).

Lạc Nhất Nhất đem tình huống ở phát sinh trên đường nói cho Lạc Đan, Lạc Đan liền tôn trọng ý kiến của Lạc Nhất Nhất lặng lẽ triệu Lạc Ảnh trở về.

Làm cho Lạc Đan ngoài ý muốn là Lạc Nhất Nhất thế nhưng có thể che giấu thực lực của nàng, bình thường chỉ có người thực lực thấp không thể nhìn thấu người có thực lực so với mình cao hơn, còn không có gặp được người có thể tùy tâm sở dục che giấu thực lực của mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Lạc Vũ Yên thâm tàng bất lộ

Lạc Nhất Nhất phát hiện sau khi nàng đột phá cấp tám tiến trình tu luyện cũng rất thông thả. Xem ra cần đi lịch lãm một chút mới được.

Ban đêm, Lạc Nhất Nhất thay y phục dạ hành lặng lẽ đi vào phía sau núi. Thử hướng bên trong đi vào, nơi này giống như có một tầng kết giới trong suốt, càng đi lực cản lại càng lớn.

Lạc Nhất Nhất vẫn rất ngạc nhiên, phía sau núi rốt cuộc là chỗ nào. Bởi vì phía sau tứ đại gia tộc, học viện Tinh Diệu, hoàng cung đều có núi, đều mệnh lệnh cấm thông hành. Lạc Nhất Nhất từng hỏi Lạc Đan, Lạc Đan cũng chỉ nói sở dĩ đi từng cái thể lực đóng quân nơi đây vì thù hận phiến đại lục này.

Linh khí phía sau núi muốn đặc hơn rất nhiều, vốn là muốn nhìn một chút có thể gặp được một ít ma thú để luyện tập hay không, lại phát hiện đều là một ít tiểu động vật bình thường. Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất liền phát hiện nàng không có biện pháp đi tiếp. Đang định dừng lại tu luyện, lại nghe tiền phương (phía trước) có tiếng đánh nhau.

Cố hết sức lại đi tiếp một đoạn, Lạc Nhất Nhất thu liễm hơi thở, từ sau bụi cỏ nhìn ra phía ngoài xem: một cô gái mặc y phục dạ hành mười sáu bảy tuổi đang chiến đấu cùng một đầu ma thú, cô gái thân hình linh hoạt, ma thú rất nhanh liền bại trận. Cô gái lưu loát đào ra ma tinh, sau đó xoay người ngồi xuống nghỉ ngơi. Nương ánh trăng, Lạc Nhất Nhất kinh ngạc phát hiện cô gái kia dĩ nhiên là Lạc Vũ Yên. Sợ Lạc Vũ Yên phát hiện, Lạc Nhất Nhất chạy nhanh rời đi, hôm nay vẫn là đi về trước thì hơn.

Thật không nghĩ tới Lạc Vũ Yên ẩn thâm như vậy, nàng tiến vào tới đó đã là vạn phần cố hết sức, không nghĩ tới nàng lại vẫn có thể đánh bại một ma thú cấp ba. Linh lực của nàng hẳn là đã muốn đạt tới cấp chín.

Trong giới trẻ Lạc gia còn không có người có thực lực mạnh như vậy, nàng đã có thực lực cao như vậy vì sao còn muốn che giấu, nhớ tới trước kia, thời điểm nàng bộc lộ tài năng, Lạc Vũ Yên đối nàng cũng là ôn hoà. Nàng là giống như biểu hiện bên ngoài không tham vọng quyền lực, vinh dự, hay là chuẩn bị để đoạt được hết thảy.

Lắc đầu, Lạc Nhất Nhất không nghĩ đến việc này nữa, chỉ cần nàng không thương tổn người nàng để ý là được. Mỗi người đều có sự tình không muốn để cho người khác biết, nàng chẳng phải cũng như vậy sao?

Khi Lạc Vũ Thần nhìn thấy Lạc Đan và Lạc Nhất Nhất đứng chờ bên cạnh xe ngựa của hân, hân có loại dự cảm bất hảo (không tốt), quả nhiên, Lạc Đan nói Nhất Nhất muốn cùng hân đến trường học, hân có xúc động muốn lui bước, Lạc Đan cùng trường học đã thương lượng, Lạc Nhất Nhất ở trường có thể tự do thông hành, không cần đi học.

Một đường không nói gì, xuống xe ngựa ở trước cửa học viện Tinh Diệu, nhìn địa phương có chút quen thuộc lại xa lạ, Lạc Nhất Nhất cảm giác có chút toan chát. Xem đến một lúc lâu, nàng thật sự cùng Lạc Nhất Nhất trước kia hòa hợp thành nhất thể.

Lần này nàng không giống như trước đến đây để đi học. Nơi này có thư viện lớn nhất đại lục, thư viện chia làm sáu tầng, tầng càng cao, tri thức bên trong càng thâm sâu, nhưng sách trong thư viện không cho mượn về nhà xem, chỉ có thể xem ở bên trong, cho nên sách nơi này mới có thể bảo tồn đầy đủ hết. Hiện tại nhu cầu cấp bách của nàng là bổ sung càng nhiều kiến thức, thuận tiện tìm xem có thể hay không tìm được tư liệu về quả Long Lưỡi, có thể coi bỏ bí ẩn trên người nàng hay không.

Lạc Nhất Nhất nói cho Lạc Vũ Thần nàng muốn đi thư viện, để sau tan học hân có thể đi thư viện tìm nàng, nàng dựa theo trí nhớ đi đến thư viện.

Đi vào thư viện lập tức liền lên lầu 5, quản lý viên nhìn thấy một tiểu oa nhi xinh đẹp, rất là ngoài ý muốn, lầu 5 vốn ít người lên, một là vì sách từ lầu 4 trở xuống cũng đã đủ cho đệ tử học tập, hai là vì lầu 5, 6 không có mục bài do viện trưởng phát thi bình thường không cho người đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Bái sư ở thư viện

Vừa nghĩ có phải tiểu oa nhi nhà ai đi lên đùa hay không, chỉ thấy Lạc Nhất Nhất quăng ra một khối mộc bài cho hắn xem. Viên quản lý vừa thấy mộc bài liền ngăn cả người, thật là mộc bài do viện trưởng phát, nhưng tiểu oa nhi này làm sao có thể có. Lạc Nhất Nhất không để ý đến biểu tình kinh ngạc của viên quản lý, trực tiếp đi vào. Tiểu mộc bài là nàng nhờ lão cha xin viện trưởng cho nàng.

Xem sách cả ngày, chỉ tìm được sách giới thiệu về quả Long Lưỡi, nhưng cũng chỉ đơn giản là bản đồ, chú giải: là Thần Quả dị thể, giải được trăm độc, chữa trị kinh mạch. Quả Long Lưỡi không sinh trưởng ở phiên đại lục này, khó trách có ít người biết. Xem ra vị bạn cũ của phụ thân cũng không phải người ở phiên đại lục này.

Trước kia có hỏi qua phụ thân, phụ thân chỉ biết hắn là một cao cấp luyện được Sư, một lần ngẫu nhiên đã cứu hắn, thương thế tốt lên liền lặng lẽ đi. Cách vài năm, lần thứ hai gặp mặt hắn đưa đến đây một gốc cây Long Lưỡi, nói là báo ân, còn chưa kịp cảm tạ, người ta lại đi rồi.

Nhìn lên lầu 6, sách lầu 6 đại khái chia làm hai bộ phận luyện khí và thuần thú, chỉ có một bộ phận nhỏ là về Luyện được. Ở đại lục Tinh Thần, luyện khí sư và thuần thú sư đều được người tôn sùng, mà luyện được sư thì không được coi trọng lắm, chủ yếu là bởi vì phiên đại lục này căn bản không được liệu tốt, cho nên cũng không bồi dưỡng ra một luyện được sư có cấp bậc cao.

Thượng Quan gia và Trần gia sở dĩ chen vào bài danh tứ đại gia tộc, là vì tổ tiên Thượng Quan gia đối việc luyện khí có tạo nghệ (tay nghề) thâm hậu, bất quá truyền lưu đến nay, cũng chỉ là so với luyện khí sư bình thường cao cấp một chút. Mà Trần gia là có bí quyết thuần thú vẫn được truyền lưu. Nhưng đến nay vẫn không có xuất hiện người có thiên phú linh lực cao, cho nên căn bản không có biện pháp thuần hóa ma thú cao cấp. Mà Lạc gia và Kiều gia đều có thuần thú sư và luyện khí sư.

Tìm nửa ngày, đối bí ấn trên người nàng vẫn là không có nửa điểm rõ ràng. Lạc Nhất Nhất đành phải buông tha, cũng không thất vọng, nếu như thực đơn giản như vậy, lấy thực lực Lạc gia, làm sao có thể không tra ra nguyên nhân.

Lạc Nhất Nhất đang cầm xem một quyển sách luyện khí, một trận gió hiện lên, lại đột nhiên phát hiện sách trong tay biến mất, "Ha ha,,,,, rốt cục bị ta tìm được rồi." Cầm sách đoạt từ trong tay Lạc Nhất Nhất, lão nhân tinh thần chấn hưng bừa bãi cười to. "Thư viện quy định bảo trì an ninh, hơn nữa người cầm sách của ta." Lạc Nhất Nhất bình tĩnh chỉ vào sách trên tay lão nhân nói, lão nhân này thật lợi hại, nàng là cấp tám linh lực ở trước mặt hắn lại không đáng giá nhắc tới.

Lão nhân thế này mới phản ứng, hắn hình như là đoạt sách của tiểu nữ oa trước mắt này, tiểu oa nhi? Tiểu oa nhi làm sao có thể lên tới nơi này? Còn xem loại sách này? "Người là tiểu oa nhi nhà ai, xem sách loại này có hiểu không?" Lão nhân trừng mắt tỏ mò hỏi. "Đó là việc của ta, hiện tại đem sách trả lại cho ta." Lạc Nhất Nhất không cam lòng trừng lại.

Nhìn tiểu oa nhi đầy mắt lão nhân hiện lên một tia tinh quang. "Hiện tại sách ở trong tay ta, liền là của ta, người cướp được liền trả lại người." Lão nhân phi thân đến trong phòng luyện tập ở cách vách thư viện. Lạc Nhất Nhất đương nhiên biết nàng không có khả năng là đối thủ của lão nhân, bất quá từ sau khi xuyên đến nơi đây, còn không có cùng người khác động tay chân, cũng muốn nhìn một chút thực lực của nàng rốt cuộc như thế nào.

Sau khi đuổi tới luyện tập thất, thừa dịp lão nhân chưa chuẩn bị, rút vào linh lực một cước đá vào lão nhân, bị đá trúng, lão nhân oa oa kêu to: "Người này tiểu nữ oa, còn nhỏ tuổi nhỏ sao lại âm hiểm như vậy." Người khác gặp được loại tình huống này không phải nên nói: tiền bối, lãnh giáo mấy chiêu sao, làm sao có thể vô thanh vô tức muốn đánh bắt nạt đâu. Miệng mặc dù nói thảm, trên tay cũng không chậm, dễ dàng liền hóa giải công kích của Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất tự nhiên biết lão nhân này là làm cho nàng động thủ, muốn thử xem thực lực của nàng. Tuy rằng không nghĩ cho người ta biết thực lực của nàng quá sớm, nhưng nếu như nàng đoán đúng, tiểu lão đầu này chính là người hiện tại có thực lực cao nhất đại lục Tinh Thần - Mạc Vân.

Mạc Vân là một tồn tại đặc thù của học viện Tinh Diệu, không phải đệ tử, cũng không phải đạo sư, bất quá lại ở nơi này, cũng không biết là nghiên cứu cái gì, cũng không cùng các thế lực tranh đấu. Cho nên cho dù hắn biết thực lực của nàng cũng không có gì.

Tuy rằng lão nhân vẫn nhường nàng, nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn là rất nhanh liền bại trận, xem ra chênh lệch thật đúng là không phải một hai điểm. Chính là Mạc Vân thật sự như trong truyền thuyết là cấp mười cao nhất sao? Lạc Nhất Nhất ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lão nhân hai mắt sáng lên nhìn Lạc Nhất Nhất lấy lòng nói: "Tiểu nha đầu, người làm đồ đệ ta được không." "A?" Nhất thời chuyển quá nhanh, Lạc Nhất Nhất thật sự không hiểu lão nhân này như thế nào toát ra tư duy như vậy. "Còn nhỏ tuổi đã là linh lực cấp tám, ở trên tay ta có thể đỡ nhiều chiêu như vậy, so với những cấp tám linh lực khác thực lực cao hơn rất nhiều, là một nhân tài a, hơn nữa cá tính ta thích." Lão nhân vui tươi hơn nói.

Nguyên lai là như vậy, bởi vì vừa mới đầu là công kích gần người, cho nên Lạc Nhất Nhất tăng thêm cách đánh cận chiến ở hiện đại, bỏ qua linh lực, đương nhiên so với người đồng cấp bình thường thì thực lực cao hơn rất nhiều. Kìa xảo quyết công kích, Mạc Vân cũng trúng vài chiêu. Nhìn Lạc Nhất Nhất đang tự hỏi, Mạc Vân chạy nhanh dụ dỗ nói: "Ta gọi là Mạc Vân, có thể giáo người rất nhiều này nọ nga, còn có rất nhiều bảo bối người khác chưa thấy qua nga?" Ánh mắt giống như một nhĩ lang bà ngoại dụ dỗ tiểu bạch thỏ. Sau mới phát hiện mình dụ dỗ là một đầu lang khoác nhân da (sói đội lốt người).

"Được rồi, sư phụ." Lạc Nhất Nhất sáng khoái đáp ứng, nàng xác thực cần một sư phụ đến chỉ đạo. Mạc Vân rất cao hứng, nhìn tay Lạc Nhất Nhất

đuổi ra: "Sư phụ, lẽ gặp mặt." "A?" Mạc Vân thực buồn bực nói thầm: như thế nào thu đồ đệ đệ còn muốn đưa lẽ gặp mặt? Minh năm đó bá sư cũng không có đâu.

Đáng thương Mạc Vân chưa từng thu qua đồ đệ còn tưởng rằng mình năm đó bị thiệt. Buồn bực nói: "Ngày mai ngươi đi Mạc viên tìm ta đi, nhất định đưa thứ tốt cho ngươi, đúng rồi, ngươi tên là gì." "Lạc Nhất Nhất" ngắn gọn trả lời, nhìn sách trên tay Mạc Vân, hỏi: "Ngươi mười mấy năm không đi, chính là vì nghiên cứu luyện khí?" Mạc Vân ha ha cười nói: "Đó là, quyển sách này trước cho ta mượn đi nghiên cứu nghiên cứu, ngươi nếu có hứng thú, ta dạy cho ngươi."

Tuy rằng cảm thấy luyện khí thực không sai, nhưng Lạc Nhất Nhất có vẻ cảm thấy hứng thú với thuần thú hơn, ngẫm lại về sau có thể có được một đại quân ma thú đại, đó là cỡ nào oai phong a. Lạc Nhất Nhất biên mơ màng biên mở miệng nói: "Sư phụ, sách nơi này, ngươi có thể mượn đi nga, vậy ngươi giúp ta mang đi thể đồ giải và bí quyết thuần thú đi ra ngoài được không, ta ngày mai đi qua tìm ngươi lấy."

Mạc Vân nghi hoặc nhìn Lạc Nhất Nhất: "Ngươi vừa mới không phải đang nhìn sách luyện khí sao, không phải muốn học luyện khí sao?" Lạc Nhất Nhất cười nói: "Ta là muốn trước đổi lấy nhìn xem cái nào hay hơn?"

Mạc Vân vừa nghe, râu liền dựng lên: "Luyện khí như thế nào không tốt, luyện ra huyền khí tốt có thể đề cao sức chiến đấu trên diện rộng. Dĩ thể đồ giải ghi lại tất cả đều là nơi này không có gì đó, có ích lợi gì, thuần thú sư có thể khế ước cho mình hai huyền thú liền lên trời, còn lại tất cả đều là giúp người khác thuần, một cái không cần thận, tinh thần hồng mất, liền biến thành ngu ngốc."

Nghe Mạc Vân thờ phỉ phỉ nói xong, Lạc Nhất Nhất cười nịnh giải thích nói: "Sư phụ không phải chỉ luyện khí, tin tưởng trên đại lục này không có người so với được với ngươi, cho dù ta học khẳng định thúc ngựa cũng đuổi không kịp. Nếu ta thuần tốt huyền thú của mình, hơn nữa có sư phụ Luyện huyền khí, có thể ở trên đại lục đi ngang. Về phần dĩ thể đồ giải, vạn nhất ta ngày nào đó gặp phải thứ tốt, lại không biết, kia rất đáng tiếc a."

Một phen nói, nói Mạc Vân mặt mày hớn hờ. Một bộ thực là hảo đồ đệ của ta, ha ha nói: "Vậy được, ta một hồi liền đem sách cầm đi, ngày mai nhớ tới tìm ta." Dứt lời, bóng dáng cũng biến mất.

Lạc Nhất Nhất cũng theo sau ra thư viện. Đối chức nghiệp của thế giới này có từng bước càng sâu hiểu biết, Lạc Nhất Nhất đối thuần thú nổi lên hứng thú rất lớn. Bởi vì không có được liệu tốt nhất, cho nên cơ bản có thể xem nhẹ luyện được sư, mà phương diện luyện khí, Lạc Nhất Nhất cảm thấy chỉ cần có vũ khí hợp tay là được, nàng cũng sẽ không giống Mạc Vân si mê như vậy, một lòng nhào vào nghiên cứu. Tuy rằng Mạc Vân nói làm thuần thú sư không tốt, nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn chưa bởi vậy mà mất hứng thú. Thế giới này có rất nhiều ma thú kiếp trước nàng nghe đều chưa từng nghe qua. Ma thú bị phục tùng gọi là huyền thú, thuần thú sư sau khi thuần hóa ma thú, có thể chính mình khế ước, cũng có thể cho người khác khế ước.

Bất tri bất giác Lạc Nhất Nhất đi tới phía sau núi. Nhìn bốn phía không có người, Lạc Nhất Nhất lại bước vào phía sau núi. Lạc Nhất Nhất đang đi, bỗng nhiên thấy bên phải dưới tàng cây cao lớn có một nam tử tuổi chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, một đầu màu ngân bạch tóc cao đến bên hông, ngũ quan như điêu khắc rất rõ ràng, mũi cao thẳng, giống như tác phẩm tinh xảo của thượng đế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Gặp gỡ ở sau núi

Lạc Nhất Nhất đi qua, nhin không được lấy tay sờ sờ, nam tử mảnh mẽ nhất, sát khí khiếp người, Lạc Nhất Nhất bị hoảng sợ. Nếu như hắn hiện tại động thủ, Lạc Nhất Nhất không chút nghi ngờ nàng sẽ chết trên tay hắn. Xấu hổ buông tay, lần đầu tiên sờ sảng liền bị người phát hiện, dù sao cũng phải nói cái gì đó. "Uh, xúc cảm không sai." Vừa nói ra, Lạc Nhất Nhất hận không thể che cái mồm rộng lại. Quả nhiên, sát ý trong mắt nam tử càng đậm.

"Người nào, ta đi ngang qua,,, ha ha, đã quấy rầy ngươi." Lạc Nhất Nhất cũng không nghĩ xen vào việc của người khác. Phong Liệt nhìn nhìn tiểu nữ oa trước mắt, tức giận đến thiếu chút nữa một hơi không vận lên được, vừa rồi còn tại trên người hắn ăn đậu hủ, đảo mắt liền không thành thật giả vô tội. Hắn trốn đến nơi đây đã hai ngày, lại một người cũng không có gặp được, hắn không chỉ bị ngoại thương không nhẹ, còn bị nội thương rất nặng. Tuy rằng truy binh không có đuổi theo, nhưng nếu không trị liệu, chỉ sợ thật sự chống đỡ không được bao lâu.

"Đợi chút, cứu ta, ta sẽ cho ngươi thù lao hậu hĩnh." Phong Liệt khẩu khí không tốt mở miệng. Thật vất vả gặp được một người sống, đương nhiên không thể cho nàng đi "Cầu người mà như vậy a." Lạc Nhất Nhất quay người muốn đi. "Xin ngươi cứu ta, ta sẽ hảo hảo báo đáp ngươi." Mắt thấy Lạc Nhất Nhất thật muốn đi, Phong Liệt lập tức sửa miệng, nhưng nghe như thế nào đều có hương vị nghiên răng nghiền. "Ha ha, trước tiên là nói ngươi có thù lao gì."

Lạc Nhất Nhất vui tươi hơn hờ quay lại, nhìn ra được, thù lao người này xuất ra khẳng định là vật có giá trị. Phong Liệt vừa định lấy, nhớ tới tiểu nữ oa này không lương tâm, do dự nói: "Ngươi có thể cầm vật rồi mặc kệ ta hay không." "Ngươi không có lựa chọn, nơi này vốn sẽ không có người đến. Cho nên ngươi muốn suy nghĩ một chút mệnh của ngươi có giá trị bao nhiêu nga" Lạc Nhất Nhất tặc tặc nhìn Phong Liệt.

Phong Liệt oán lấy nhần trên tay quăng cho Lạc Nhất Nhất. Trên thân nhần là một vòng Phụng Vãn màu lam nhạt có phong cách cổ xưa, còn có hai khóa màu lam bảo thạch rất chói mắt. Lạc Nhất Nhất ghét bỏ nhìn nhần, tuy rằng rất được, nhưng là quá nhỏ. Phong Liệt nhìn ánh mắt Lạc Nhất Nhất cả giận nói: "Đây chính là không gian giới chỉ, thu nạp vạn vật."

Hai mắt Lạc Nhất Nhất lập tức tỏa sáng nhìn thẳng, không gian giới chỉ a, thực sự là vô cùng tốt a. Không nghĩ tới thể giới này thật đúng là vô kì bất hủ (không gì không có). Dùng như thế nào a, nghiên cứu nửa ngày, trừ bỏ xinh đẹp, thật không biết cùng nhân bình thường có cái gì khác nhau. Phong Liệt khinh bỉ nhìn Lạc Nhất Nhất: "Trước lấy máu làm cho nhân nhận chủ, dụng ý niệm không chế."

Lạc Nhất Nhất nghe theo, tra xét một chút, quả nhiên không gian bên trong rất lớn, nhưng bên trong chỉ có một chút kim tệ. Thực là nhặt được bảo. Lần trước cũng chỉ là từ lầu 6 của thư viện xem qua giới thiệu của không gian giới chỉ, chỉ ghi lại có khả năng cất chứa vạn vật, bất quá theo nàng biết hiện tại không có người luyện ra được không gian giới chỉ a.

Lạc Nhất Nhất nghi hoặc nhìn Phong Liệt: "Người không phải người phiến đại lục này?" "Àn." Từ lúc xuất ra nhân, Phong Liệt biết sẽ bại lộ. Phiến đại lục này xác thực không có không gian giới chỉ. Nhưng không có biện pháp, hẳn là bị đuổi giết đến đây, trừ bỏ trên người có không gian giới chỉ căn bản không có gì đáng giá. Bị đuổi giết hơn nửa năm, vẫn không có ngừng nghỉ, đồ vật bên trong không gian giới chỉ ước cũng sớm dùng hết.

"Chúng ta đây tính nhận thức (làm quen, quen biết), ta gọi là Lạc Nhất Nhất, còn người?" Lạc Nhất Nhất tâm tình khoái trá tự giới thiệu. "Phong Liệt." Suy nghĩ một chút Phong Liệt vẫn là quyết định nói cho nàng: "Bình thường giết chủ nhân không gian giới chỉ, là có thể tùy ý đoạt lấy, nhưng Phụng giới nếu như không phải chủ nhân nguyện ý, người khác cho dù đem người giết, cũng đoạt không được, Phụng giới sẽ vì chủ nhân của mình báo thù. Hơn nữa không gian giới chỉ bình thường chỉ có thể cất chứa không vật có sinh mệnh, trên Phụng giới có hai khóa bảo thạch đại biểu hai cái không gian, một cái không có ranh giới, cất chứa vật không có sinh mệnh, một cái khác có ranh giới, có thể cất chứa có sinh mệnh vạn vật."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Lễ bái sư

Thật không nghĩ tới ngày đầu tiên đi ra liền nhặt được một cái bảo bối, Lạc Nhất Nhất tâm tình cao hứng nhìn thẳng trên tay, lại âm thầm nhìn thoáng qua Phong Liệt. Ngay sau đó Phong Liệt nằm dưới tàng cây không thấy, Phong Liệt ở trong Phụng giới thiếu chút nữa gần đến ngất xỉu, thật sự là tự làm tự chịu, bị kịch thành nàng cái thứ nhất vật thí nghiệm.

Lạc Nhất Nhất cách Mạc viên không xa, đem Phong Liệt phóng xuất, nàng cũng không nghĩ ở tình huống thực lực của nàng không mạnh mà sớm bại lộ bảo bối. Nhìn mặt Phong Liệt đen như đáy nồi, trực tiếp lựa chọn không nhìn.

Mạc Vân đang ở trong phòng nghiên cứu vừa mới từ trong tay Lạc Nhất Nhất lấy tới được thư, đang hăng say, nghe được tiếng đập cửa, lập tức con tức tăng đi lên, muốn nhìn một chút ai không có mắt, mở cửa ra nhìn đến là bảo bối đồ đệ hẳn vừa mới thu, con tức nhảy mất không còn. Cũng không thể đem bảo bối đồ đệ vừa mới dụ dỗ đến lại rời đi.

"Nha đầu, sao người lại tới đây?" Mạc Vân nghi hoặc nói. Chỉ chỉ Phong Liệt cách đó không xa, Lạc Nhất Nhất biên vào cửa biên nói: "Trên đường đi gặp hẳn bị thương, sư phụ hỗ trợ xử lý một chút đi." Lạc Nhất Nhất tò mò đi thăm phòng ở của Mạc Vân, gian phòng thật đúng là một gian loại nhỏ luyện khí thất, tài liệu, luyện chế gì đó xiêm áo có cả phòng.

Lạc Nhất Nhất đùa nghịch các loại huyền khí Mạc Vân luyện chế từ trước đến nay, không thể không nói Mạc Vân thật sự là lợi hại, nghiên cứu ra rất nhiều huyền khí chưa bao giờ xuất hiện qua ở chợ.

Mạc Vân đơn giản giúp Phong Liệt thượng dược, liền bị kích động chạy tới chỗ Lạc Nhất Nhất giới thiệu thành tựu của hắn. Sau đó về mặt hưng phấn lôi kéo Lạc Nhất Nhất đi vào một cái âm cách. Mở ra âm cách, bên trong có ba cái hộp gỗ, phân biệt là một cái nhân màu bạc, một cây roi màu lam nhạt tinh xảo, một cái vòng tay màu đỏ nhạt.

Mạc Vân chỉ vào bên trong kiêu ngạo nói: "Ba cái này là thành tựu mấy năm nay của ta. Không gian giới chỉ: thu dụng vạn vật. Ma tiên: căn cứ chủ nhân ý nguyện mà thay đổi hình dạng. Quang thuần: giúp đỡ chủ nhân đỡ công kích toàn phương vị (phương hướng + vị trí), thế nào?" Mạc Vân như là tiểu hài tử khoe ra những chuyện thật vĩ đại mình đã làm, nhìn Lạc Nhất Nhất mặt nhăn kinh ngạc thừa nhận, tâm hư vinh chiếm được thỏa mãn thật lớn.

"Nha đầu, coi trọng cái gì, liền tặng cho người làm lễ bái sư, thế nào?" Mạc Vân một bộ dáng thực tiêu sái nhìn Lạc Nhất Nhất. Sớm biết rằng Mạc Vân đưa gì đó sẽ không kém, bất quá không nghĩ tới hẳn cư nhiên sẽ đưa nàng thứ quý trọng như vậy.

Qua hai lần cùng tiểu lão đầu gặp mặt làm cho Lạc Nhất Nhất tự biết xấu hổ, nghĩ đến vừa rồi nàng còn sợ người khác cướp không gian giới chỉ của nàng, không nghĩ tới đảo mắt người khác sẽ đưa cho nàng một cái. Lạc Nhất Nhất quyết định từ nay về sau, nhất định đối tiểu lão đầu thật tốt.

Nàng đã có không gian giới chỉ, so với loại quang thuần phòng ngự, Lạc Nhất Nhất càng muốn một cái vũ khí có tính công kích. Cầm lấy ma tiên tàn mát ra màu lam nhạt hào quang, hơi hơi truyền đến cảm giác mát, theo Lạc Nhất Nhất ý niệm, ma tiên nhảy mất biến thành một trang sức như đai lưng. Thật sự là thuận tiện, cao hứng nói: "Sư phụ, ta lấy cái này, về sau kêu nó là Băng Phách đi."

"Nhưng là, nha đầu,,, " Mạc Vân có điểm ngưng ngừng mở miệng nói: "Ma tiên mặc dù có thể biến đổi hình dạng, nhưng lực công kích cũng không cường, so với vũ khí bình thường cao không bao nhiêu. Còn không bằng không gian giới chỉ thu nạp vạn vật hay quang thuần có thể ở thời khắc nguy cấp giúp người đỡ công kích đâu"

"Sư phụ, cảm ơn người." Lạc Nhất Nhất động tình nói, tiểu lão đầu vừa mới nhận thức đối nàng thật là tốt. Mạc Vân nhìn Lạc Nhất Nhất đột nhiên cảm động có điểm không thói quen, "Này tiểu nha đầu, người là đồ đệ ta, ta không đối tốt với người thì đối tốt với ai, ha ha,,," trong lòng Lạc Nhất Nhất yên lặng hạ quyết định quyết tâm sư phụ, về sau người cũng là thân nhân của ta, ta cũng sẽ đối tốt với người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Tử vong chi hải

Phong Liệt này giờ vẫn bị xem nhẹ Phong Liệt, trước đó còn rối rắm hẳn rất cuộc gặp phải hai thầy trò là cái dạng gì, hiện tại cũng là rất bội phục Mạc Vân. Lúc này, bọn họ rốt cục nghĩ đến Phong Liệt còn đang bị thương ở bên cạnh.

"Sư phụ, cho hẳn ở chỗ người dưỡng thương đi, thuận tiện có thể làm trợ thủ cho người, sách người giúp ta mượn, ta cầm đi, có rảnh lại đến xem người." Lạc Nhất Nhất thấy sắp đến thời điểm Lạc Vũ Thần tan học, cầm lấy sách Mạc Vân đặt trên bàn nói lời từ biệt, thuận tiện sắp xếp nơi ở cho Phong Liệt.

"Uh, hảo hảo,,," Mạc Vân đáp. Về sau có thể có người sai sử, trước kia hẳn không thích cùng ngoại nhân tiếp xúc, bất quá người nọ là đồ đệ mang đến, hơn nữa nhìn cũng thuận mắt.

Phong Liệt xoay người không để ý tới hai thầy trò, hai người tốt xấu muốn hỏi hỏi hẳn đương sự được không, cứ như vậy thay hẳn quyết định? Bất quá, hẳn cũng thực cần hảo hảo chữa thương.

Cứ như vậy bình thân qua một tháng, Lạc Nhất Nhất thanh danh cũng như ý bị truyền đi nhanh chóng, tuy rằng rất nhiều người kinh ngạc Lạc Nhất Nhất biến hóa, nhưng biết có ám vệ cấp 9 bảo hộ, hiện tại Lạc Nhất Nhất lại buh hẳn dọa người, thật đúng là không ai dám đến quấy rầy nàng.

Mạc Vân vì để có thể sớm sai sử Phong Liệt, liền vọt tới hoàng cung đi vơ vét một đồng được liệu trân quý, hiện tại Phong Liệt trừ bỏ nội thương nghiêm trọng cần chậm rãi điều trị, thì cơ bản là tốt không sai biệt lắm.

Lạc Nhất Nhất cảm thán nói: đây là cường giả a, không phải là biến thành cường đạo thôi. Lạc Nhất Nhất không có việc gì thì chạy đi tìm Phong Liệt tiêu khiển, rất nhanh, Phong Liệt liền thăm dò được tính tình của nàng, không hề luôn tự sinh hờn dỗi, hai người ở chung cũng hòa hợp.

Trong khoảng thời gian này Lạc Nhất Nhất dừng lại ở cấp 8 cao nhất, cố gắng như thế nào đều không đột phá được cấp 9. Nàng quyết định đi Tử Vong Chi Hải trong truyền thuyết, chân chính đi lịch lãm một chút.

Tử Vong Chi Hải cũng không phải hải, mà là mệnh mông vô bờ rừng rậm. Trong rừng rậm hàng năm có nồng đậm sương mù, theo xa xa xem, tựa như một mảnh đại hải, trong rừng rậm có rất nhiều ma thú cao cấp, nhân loại xâm nhập vào đó đều không có còn sống trở về, cho nên bị mọi người xưng là "Tử Vong Chi Hải".

Khi Lạc Nhất Nhất đem ý tưởng này nói cho Mạc Vân, Mạc Vân chết sống không đồng ý, lấy Lạc Nhất Nhất với thực lực cấp 8 cao nhất đi vào, không phải chịu chết sao? Chính hẳn cũng không dám đi vào. Nhưng Lạc Nhất Nhất so với hẳn càng kiên quyết, hơn nữa cam đoan chỉ lịch lãm ở ngoại vi.

Ở thời điểm hai người đang giằng co, Phong Liệt mở miệng nói: "Ta đi cùng nàng." Nhớ tới thảm trạng bị đuổi giết, hẳn bức thiết muốn đề cao thực lực của mình.

Lạc Nhất Nhất lập tức lấy này lợi thế nói: "Sư phụ, Phong Liệt thực lực rất cao, hẳn sẽ bảo hộ ta, người cứ yên tâm" Mạc Vân vẫn là lo lắng nói: "Vậy ta và các người cùng đi." Lạc Nhất Nhất lập tức xua tay nói: "Sư phụ, ta chỉ phải đi lịch lãm, người đi theo hộ giá hộ tống, vậy thì không có hiệu quả, có Phong Liệt ở cùng ta sẽ không có việc gì."

Nghĩ nghĩ thực lực của Phong Liệt liền hẳn cũng nhìn không thấu, có hẳn ở đó, Lạc Nhất Nhất hẳn là sẽ an toàn rất nhiều, thỏa hiệp nói: "Vậy được rồi, bất quá phải có chừng mực, không cần nhập (đi vào) quá sâu." Nói xong lại từ ám cách xuất ra không gian giới chỉ và vòng tay cho Lạc Nhất Nhất: "Đem này đeo vào, có lẽ sẽ dùng, sau khi lấy máu nhận chủ, dụng ý niệm mà sử dụng"

Lạc Nhất Nhất đem không gian giới chỉ đưa cho Phong Liệt hào phóng nói: "Này cho người đi, chúng ta còn không biết đi bao lâu đâu, khẳng định muốn dẫn rất nhiều này nọ." Phong Liệt yên lặng tiếp được.

Lạc Nhất Nhất tiếp nhận vòng tay hiệu kỳ nói: "Vi sao Băng Phách không cần lấy máu nhận chủ a?" Mạc Vân không yên lòng đáp: "Bởi vì Băng phách hiện tại không có ý thức, trừ bỏ có thể biến ảo hình dạng thì cùng bình khí bình thường không có gì khác nhau, nếu như về sau người dùng thuận tay (dùng thường xuyên), Băng Phách cũng có thể tu luyện ra bản thân ý thức, rồi lại lấy máu nhận chủ" Lạc Nhất Nhất nghe xong quyết đoán nhò một giọt máu lên Băng Phách. Bừa bãi nghĩ: ta Lạc Nhất Nhất nhìn trúng bình khí làm sao có thể kém.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 9: Cẩm chế

Lạc Nhất Nhất nhìn Mạc Vân nói: "Uh, cảm ơn sư phụ. Mặt khác còn muốn thỉnh sư phụ đi đến nhà của ta, nói cho phụ thân nể thân ta biết người thu ta làm đồ đệ, trong khoảng thời gian này ta muốn ở chỗ người tu luyện, lập tức đi ra ngoài một thời gian dài như vậy, ta sợ bọn họ sẽ lo lắng." Mạc Vân sờ sờ đầu Lạc Nhất Nhất nói: "Không thành vấn đề, các người nhớ tự chiều cổ tốt chính mình. Cái khác không cần lo lắng. Có ta ở đây rồi." Hắn tuy rằng không đề ý tới thể sự, nhưng nếu thu Lạc Nhất Nhất làm đồ đệ, thân nhân của nàng hẳn đương nhiên sẽ đề mắt đến.

Lạc Nhất Nhất đột nhiên nhớ tới vấn đề vẫn làm nàng phức tạp khó hiểu, liền hỏi: "Sư phụ, vì sao tứ đại gia tộc, học viện Tinh Diệu, hoàng cung, đều có phía sau núi, cả cấm chế cũng giống nhau."

Mạc Vân sững sốt, nghĩ nghĩ hỏi đáp: "Kỳ thật phía sau núi là cửa vào Tử Vong Chi Hải, thiết lập cấm chế chỉ là vì không cho ma thú trong Tử Vong Chi Hải xâm nhập nhân loại. Ai cũng không biết là khi nào thì bắt đầu thiết lập cấm chế, thế cục này cũng là lưu truyền tới nay. Cấm chế đối ma thú là tuyệt đối hạn chế hành vi không cho chúng ra ngoài, bằng không nhân loại phiên đại lục này đã sớm bị diệt sạch. Nhưng cấm chế đối nhân loại hạn chế vốn không có mãnh liệt như vậy, người có thực lực càng cao thì bị lực cản lại càng nhỏ, nhưng nhân loại phiên đại lục này căn bản không đi vào được."

Hiện tại mọi người biết cửa vào Tử Vong Chi Hải, kỳ thật chỉ xem như bên ngoài Tử Vong Chi Hải. Bên trong cũng có rất nhiều ma thú cao cấp, nhưng chúng nó giống như không thể rời đi bên trong quá xa, đi càng xa, thực lực liền yếu bớt càng nhiều. Giữa bên trong bên ngoài hẳn là còn có cấm chế."

Sắc mặt Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt đều ngưng trọng. Lạc Nhất Nhất là vì biết thực lực của nàng nhỏ bé đến loại trình độ này. Mà Phong Liệt lại là nghe xong lời Mạc Vân nói về cấm chế. Nếu như không phải có được huyết mạch nhân loại, hẳn căn bản là ra không được, khó trách người đuổi giết hẳn đều không có biện pháp truy (đuổi theo) đến đây. Xem ra là hẳn không cẩn thận xúc động Truyền Tống Trận, mới bị truyền tống đến phiên đại lục này.

"Sư phụ yên tâm, chúng ta sẽ cẩn thận, vì thế giới còn có sự tồn tại cường đại như vậy, cho nên chúng ta mới muốn cho mình trở nên càng mạnh." Lạc Nhất Nhất thanh âm rất nhanh đem Phong Liệt đang chìm trong suy nghĩ kéo trở về. Phong Liệt gật gật đầu, hẳn xác thực bức thiết muốn biến cường.

Ước định ba ngày sau xuất phát, Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt đều tự đi chuẩn bị. Mạc Vân cũng lén lút không cho người biết mà đi gặp vợ chồng Lạc Đan, đem chuyện Lạc Nhất Nhất giao phó một lần nói hết cho hai người biết.

Vợ chồng Lạc Đan tự nhiên là vạn phần vui sướng, biết Lạc Nhất Nhất có một đoạn thời gian dài không ở nhà, liền chuẩn bị rất nhiều này nọ cho nàng, nhìn Lạc Nhất Nhất nhảy mất thu tất cả vào Phụng giới, Lạc Đan kích động hỏi: "Nhất Nhất, người như thế nào có không gian giới chỉ a?" Tuy rằng chưa thấy qua, nhưng điểm ấy hẳn lực vẫn phải có. Lạc Nhất Nhất giải thích nói Mạc Vân đưa. Đương nhiên không thể thừa nhận đây là lấy từ chỗ Phụng giới.

Lạc Đan lẩm bẩm nói: "bái vị sư phụ này thật không sai." Liễu Trân Nhi lại khoa trương, không sai biệt lắm thu thập toàn bộ vật dụng Lạc Nhất Nhất bình thường hay dùng làm cho nàng mang theo. Lạc Nhất Nhất là không sao cả, Lạc Đan về mặt hắc tuyến nói: "Chỉ là đi một đoạn thời gian, cũng không phải không trở lại, không cần làm như là chuyển nhà." Liễu Trân Nhi trừng mắt nhìn Lạc Đan liếc mắt một cái: "Nhất Nhất cho tới bây giờ không rời xa nhà, vạn nhất không thói quen làm sao bây giờ, hiện tại không phải có không gian giới chỉ thôi, dù sao cũng thuận tiện."

Một ngày cuối cùng một ngày, Lạc Nhất Nhất đi vào phòng Lạc Vũ Thần, đưa cho hắn một quyển sách tu luyện, đây đều là nàng sửa sang lại từ một ít kinh nghiệm của bản thân. Lạc Vũ Thần đã muốn dừng lại ở cấp 7 cao nhất rất lâu đều không có đột phá. Lạc Nhất Nhất biết Lạc Vũ Thần như bây giờ, đại bộ phận nguyên nhân đều là vì nàng. Ở dưới hào quang thiên tài của nàng, hẳn có vẻ càng tự ti. Thời gian dài nhận ánh mắt đồng tình của người khác, làm cho lòng tự trọng của hắn cũng chịu thương tổn thật lớn. Cho nên hắn trở nên có một chút tự bé, khi tu luyện cũng không đi thỉnh giáo người khác, đều là tự mình sờ soạn đi ra.

Lạc Vũ Thần kinh hi nhìn nội dung trên sách, nha nha nói: "Cảm ơn." Lạc Nhất Nhất rất muốn vỗ vỗ đầu của hắn cổ vũ một phen, phát hiện nàng căn bản không có với tới đầu hắn, đành phải buồn cười vỗ xuống hai cái lên bờ vai của hắn: "Hào hảo luyện, cũng đừng làm cho ta thất vọng, đệ đệ của Lạc Nhất Nhất ta sao có thể so với người khác kém hơn, lần sau ta muốn nhìn thấy một Lạc Vũ Thần hoàn toàn mới."

Nhìn tiểu bóng dáng đi ra cửa, Lạc Vũ Thần đột nhiên kêu lên "Tỷ, cảm ơn người, ta sẽ." Nói xong rất nhanh đóng cửa lại, rất nhiều năm không kêu lên xưng hô này, đột nhiên có điểm không biết làm sao. Lạc Nhất Nhất mới vừa đi đến bên ngoài nghe thấy vậy liền sững sốt, không khỏi nở nụ cười, gốc tiểu tử. Sau khi cùng vợ chồng Lạc Đan nói lời từ biệt, Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt liền lặng lẽ đi đến Tử Vong Chi Hải.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Lần đầu khế ước

Bước vào Tử Vong Chi Hải không bao lâu, Lạc Nhất Nhất liền đề nghị nghỉ ngơi, ngày mai ra lại đi tiếp. Mắt thấy Lạc Nhất Nhất từ Phụng giới xuất ra lều trại, cái bàn, thậm chí chén bát đều có. Phong Liệt về mặt hắc tuyến, năng thế nhưng đề mấy thứ này trong Phụng giới. Lạc Nhất Nhất nhìn biểu tình của Phong Liệt, không cho là đúng nói: "Cái này gọi là vật dụng thiết yếu, khó trách ngươi thoát nhìn như vậy cùng (bản hàn, nghèo), cái gì vậy cũng không bỏ vào, không gian lớn như vậy lưu trữ gì chứ? Đi, chuẩn bị món ăn thôn quê, chúng ta ăn cơm" Phong Liệt buồn bực nghĩ, sai sử hẳn tự nhiên như vậy, là xem hắn thành nô bộc mà dùng đi?

Rất nhanh, Phong Liệt bắt mấy con thỏ hoang và gà rừng trở về. Còn chưa buông xuống lại bị chỉ huy đem món ăn thôn quê xử lý sạch sẽ, mà Lạc Nhất Nhất trừ bỏ đem này nọ lấy ra, tự thành vung bàn tay quỹ. Phong Liệt oán hận, trước kia như thế nào không phát hiện hắn có ý thức bị nô dịch. Chỉ chốc lát sau, chớp mũi truyền đến mùi thơm, lập tức đánh tan Phong Liệt bất khoái. Ăn uống no đủ sau, Phong Liệt lại thực không thể không chịu thua kém đi thu thập.

Sáng sớm hôm sau Lạc Nhất Nhất mang theo Phong Liệt hướng chỗ sâu trong Tử Vong Chi Hải đi đến, trên đường gặp được rất nhiều ma thú, nhưng đều là một ít cấp thấp, trên cơ bản bị Lạc Nhất Nhất lấy đến luyện tập. Phong Liệt không nghĩ tới Lạc Nhất Nhất thân thủ nhanh nhẹn kinh người, Băng Phách ở trên tay nàng tùy ý biến ảo thành các loại binh khí, đánh gục rất nhiều ma thú so với nàng còn lợi hại hơn, trên cơ bản không cần hắn phải ra tay. Lạc Nhất Nhất cũng không nghĩ tới vài lần ra tay, nàng cùng Băng Phách càng ngày càng ăn ý, hơn nữa theo thực chiến, linh lực của nàng giống như cũng mau đột phá.

Đang chuẩn bị tiếp tục đi đến phía trước, một cỗ uy áp kinh khủng uy truyền đến, Lạc Nhất Nhất nhìn không được run rẩy, Phong Liệt ôm lấy Lạc Nhất Nhất nhảy dựng lên, "Oanh" một tiếng, nơi họ vừa mới đứng, lập tức xuất hiện một cái hố to. Một đầu cự xà xuất hiện ở trước mắt.

Lạc Nhất Nhất nuốt nước miếng, đẩy Phong Liệt: "Ngươi lên". Phong Liệt chán nản trừng mắt nhìn Lạc Nhất Nhất liếc mắt một cái. Nhưng vẫn là lưu loát vọt đi lên, Lạc Nhất Nhất biết nàng đi lên cũng là thêm trời buộc, đứng ở bên cạnh, chờ cơ hội bổ thủng một đao, đại xà phản hận trừng mắt Lạc Nhất Nhất, nhưng bị Phong Liệt quần quít lấy, không đến gần Lạc Nhất Nhất được. Nhưng Lạc Nhất Nhất cũng không thoải mái, đại xà thường thường hướng nàng vung đuôi, nàng cũng tránh né có chút có hết sức. Phong Liệt chịu nội thương vẫn chưa khỏi hẳn, dùng thời gian nửa nén hương rất cực đem đại xà đánh nằm úp sấp.

"Thử đem hắn khế ước đi, là ma thú cấp 5, thực lực của hắn có thể so với người có linh lực cấp 10 cao nhất" Phong Liệt thở phào nói, xem ra không thể lại đi tiếp. Lấy thực lực hai người bọn họ, lại đi vào liền ra không được. Lạc Nhất Nhất kinh hãi, không nghĩ tới ma thú cấp 5 cư nhiên ngang ngửa với linh lực cấp 10 cao nhất. Tâm càng kinh ngạc thực lực của Phong Liệt, nhìn nhìn đầu đại xà, nhíu nhíu mày, "Nhưng là nó quá xấu, mang theo nó ta sẽ gặp ác Mộng."

Đại xà thiếu chút nữa một hơi không đề đi lên, tiểu nhân loại đáng giận, cư nhiên ghét bỏ hắn. Phong Liệt quay đầu nhìn nhìn, gật gật đầu: "Uh, là thực xấu, bất quá ma thú cấp 5 đã muốn ngưng tụ Ma Đan, bắt nó đào ra, luyện hóa, có thể đề cao linh lực." Đại xà kinh hãi nhìn hai người, lập tức biến ảo thu nhỏ bản thể thành bộ dáng mèo người, lấy lòng vây quanh Lạc Nhất Nhất, nó không thể bị người lấy đi Ma Đan, hẳn phải phách tẩn.

Thái độ trước sau sai biệt, làm cho hai người rất là im lặng. Dùng thời gian một nén hương mới đưa đại xà khế ước, cảm giác được trong linh hồn nhiều hơn một tia liên hệ, Lạc Nhất Nhất mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thực nổi giận hỏi: "Như thế nào muốn thời gian dài như vậy a, còn một chết ta." "Đó là bởi vì thực lực của nó so với ngươi cường rất nhiều, lại nói ngươi không phải vừa học được thuần thú sao? Tính không sai."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11: Đẳng Long buồn bực

Đúng lúc này trong đầu vang lên một thanh âm: "Chủ nhân, Đẳng Long đi chữa thương trước." Lạc Nhất Nhất sững sờ một chút, tuy rằng ma thú không thể phun tiếng người, nhưng sau khi trải qua khế ước, có thể cùng chủ nhân tiến hành trao đổi trong ý thức. "Rõ ràng là xà, sao lại kêu long?" Lạc Nhất Nhất thực không nể mặt hỏi. "Đó là bởi vì ta còn ở kỳ trưởng thành, sau khi thành thực chính là long " Đẳng Long lớn tiếng phản bác.

Ngẫm lại thực không hay ho, không biết như thế nào lại đến Tử Vong Chi Hải cửa phiên đại lục này, hẳn lại mới sinh ra không bao lâu, điểm này thực lực không dám xâm nhập Tử Vong Chi Hải, đành phải ở trung khu chuyển động, không nghĩ tới địa phương không người đến, đột nhiên có hai người đến, nhất thời quật khởi, nghĩ tới đến chơi đùa, lại đem mình lôi đi vào.

"Ngà, nguyên lai là còn không có phát dục hoàn toàn a." Lạc Nhất Nhất một bộ dáng thì ra là thế. Đẳng Long quay đầu không để ý tới Lạc Nhất Nhất, hẳn sợ Lạc Nhất Nhất nói tiếp lại nhượng hắn tức chết.

Lạc Nhất Nhất tâm niệm vừa chuyển, đem Đẳng Long thu vào Phụng giới. Tuy rằng từng cái khế ước, mọi người sẽ tự động sinh thành một cái huyền thú không gian, nhưng thật sự quá nhỏ, người bình thường chỉ có thể khế ước một đầu huyền thú. Đẳng Long cũng thực ngạc nhiên tiểu chủ nhân của hắn cư nhiên có một cái huyền giới có thể cất chứa sinh mệnh.

Lạc Nhất Nhất không biết là, có thể khế ước bao nhiêu huyền thú chủ yếu là xem thực lực và tinh thần lực, tinh thần lực cường đại, huyền thú không gian tự nhiên sẽ tăng đại, đương nhiên có thể khế ước thêm mấy con, nhưng không thể không hề hạn chế, nếu không tinh thần lực sẽ hồng mất.

Điều chỉnh một chút, Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt chuẩn bị không hề đi tới, ở tại chỗ đóng quân tu luyện, linh khí trong Tử Vong Chi Hải so với ngoại

giới cao hơn rất nhiều. Bởi vì là trung khu, cho nên đại bộ phận là một ít ma thú cấp 3, 4. Bên ngoài có nhiều ma thú cấp 1, 2, chỉ có nội đan, tựa như trái tim con người, đôi Lạc Nhất Nhất mà nói không có gì dùng, bất quá ma thú đến cấp 3 có thể ngưng tụ ma tinh, là thành quả ma thú tu luyện ngưng tụ ra, ma tinh có thể dùng để luyện khí.

Ma thú cấp 5 liền có thể đem ma tinh chuyển hóa thành Ma Đan, tựa như linh hồn thứ hai. Có được Ma Đan ma thú thực lực sẽ đại trưởng, bất quá hướng lên trên tu luyện sẽ rất chậm, nhưng mỗi lần lên 1 cấp thực lực sẽ cường đáng sợ. Cấp 5 tựa như một điểm phân giới, lướt qua điểm này mới tính thoát khỏi ma thú cấp thấp, xâm nhập hàng ngũ ma thú cao cấp.

Ma thú cấp 1, 2 trực tiếp gạt bỏ, ma thú cấp 3, 4, Lạc Nhất Nhất lấy ra ma tinh chuẩn bị cho sư phụ luyện khí, phải biết rằng ma tinh ở chợ vẫn là rất ít có. Nhiều bộ phận còn có thể bán lấy tiền. Rất nhanh phụ cận không còn bóng dáng ma thú.

Bất quá trong thời gian nửa tháng Lạc Nhất Nhất đã đột phá đến cấp 9 cao nhất, xem ra lịch lãm nhiều một chút vẫn là không sai. Nhưng là Lạc Nhất Nhất vẫn không biết thực lực Phong Liệt mạnh như thế nào, phải biết rằng ở dưới tình huống có nội thương thế nhưng có thể thắng Đằng Long, mà Phong Liệt lại còn bị người đuổi giết đến chết vật như vậy, xem ra thực lực một phiên đại lục khác so với bên này cao rất nhiều a.

Vất vả lâu như vậy, Lạc Nhất Nhất chuẩn bị hảo hảo khao chính mình, ở dưới sự nô dịch của Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt lại về mặt bắt đấm dĩ ngồi ở kia thiêu nướng, xem ra thật đúng là thói quen bị nô dịch. Từng đợt mùi thơm bay tới, Lạc Nhất Nhất hưng hăng hút cái mùi một chút, thật sự là thật lâu không hảo hảo ăn một chút.

Vừa mới có ý tưởng này, hai người sùng sốt, bởi vì còn có một thanh âm khác cũng hút cái mùi một chút. Ngẩng đầu vừa thấy. Một cái tiểu động vật đáng yêu đến bạo chỉ lớn bằng bàn tay đang ôm một viên trái cây si ngốc nhìn gà nướng trong tay Phong Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Chíp Bông đáng yêu

Lập tức, tình yêu Lạc Nhất Nhất tràn ra, vẫy vẫy tay, tiểu động vật liền thí diên thí diên chạy tới. "Muốn ăn?" Lạc Nhất Nhất về mặt tắc tiểu nhìn tiểu động vật toàn thân trắng mượt mà. Tiểu động vật ngây ngốc gật gật đầu, "Vậy người về sau đi theo ta được không, ta sẽ cho người rất nhiều so với này hoàn hảo ăn gì đó." Lạc Nhất Nhất dụ dỗ. Viên mắt to của tiểu động vật trượt vòng vo vài vòng, làm một hồi đầu tranh tư tưởng, rốt cục gật gật đầu.

"Này cho người ăn, " Tiểu động vật đem trái cây ôm trong ngực phóng tới trên tay Lạc Nhất Nhất, cái này, không chỉ Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt cũng sùng sốt, trên phiên đại lục này chưa thấy qua có ma thú có thể mở miệng a.

"Người có thể nói a?" Lần này đổi Lạc Nhất Nhất ngây ngốc mở miệng. "Uh, nhưng ta không thích nói chuyện, không có người theo ta nói, hơn nữa ở trong này nói chuyện phải thực cố hết sức." Tiểu động vật gật gật đầu nói. Lạc Nhất Nhất cuồng hân, kia đương nhiên, ma thú khác cũng không có thể mở miệng nói chuyện được không, nhân loại cũng không ai dám xâm nhập nơi này, có thể mở miệng nói chuyện đã muốn khác thường.

"Người tên là gì, là ma thú gì a?" Lạc Nhất Nhất tiếp tục đặt câu hỏi. Tiểu động vật nghi hoặc lắc lắc đầu. Lại trông mong nhìn gà nướng, Phong Liệt thực tự giác xé một cái đùi cho nó. Không nghĩ tới trong nháy mắt, nó liền ăn xong, lần này không đợi nó phát biểu ý tưởng, Phong Liệt đem toàn bộ gà nướng đều đưa cho nó, nhận mệnh một lần nữa lại làm một cái.

Nhìn ôm gà nướng so với nó còn lớn hơn mà gặm cắn, thật sự là thực buồn cười, "Nếu không gọi người" Có Thể Ăn " đi?" Lạc Nhất Nhất buồn cười nói. Tiểu động vật đang phân đầu cùng gà nướng phân đầu, phỏng chừng không có nghe thấy, tay Phong Liệt run lên, thiếu chút nữa làm gà nướng rơi xuống bếp lửa, này là tên tự? "Hay nói gọn,,, ha ha, nếu không kêu Chíp Bông đi, người xem nó một thân bạch mao mượt mà nhiều xinh đẹp a." Lạc Nhất Nhất cười nói. Phong Liệt thật sự là hết chỗ nói rồi, trình độ đặt tên cũng quá kém đi, bất quá may mắn không kêu Bạch Mao. Đáng thương Chíp Bông, trong quá trình cùng gà nướng phân đầu, đã bị đánh hạ cái tên không hề có trình độ như vậy.

Ăn uống no đủ, Chíp Bông thực tự nhiên ở trong lòng Lạc Nhất Nhất tìm cái vị trí thoải mái nằm xuống. "Chíp Bông, đây là trái cây gì a?" Lạc Nhất Nhất nhìn trái cây trên tay, nàng nghiêng cứu nửa ngày cũng không biết là gì, cả sách trong thư viện cũng không ghi lại. "Tốt lắm ăn, ta từ nơi rất xa truy đến nơi đây mới bắt được. Ăn có thể đề cao tu luyện, có thể chữa thương." Chíp Bông về mặt thích ý đáp. Lạc Nhất Nhất hiếu kỳ nói: "Trái cây này còn có thể chạy sao?" Chíp Bông gật gật đầu. Quay đầu nhìn về phía Phong Liệt, Phong Liệt cũng về mặt mê mang, quả thật chưa thấy qua.

Nghĩ nghĩ, đem trái cây ném cho Phong Liệt nói: "Cho người, người nội thương lâu như vậy còn không có tốt lên, trái cây này thần kỳ như vậy, không chừng có thể trị được thương thế của người." Nhìn Lạc Nhất Nhất một bên đùa Chíp Bông, Phong Liệt thực ngoài ý muốn, đồ tốt như vậy, nàng liền khinh địch mà cho hắn, nàng hiện tại đã vọt tới cấp 9 cao nhất, trái cây này có khả năng sẽ giúp nàng đột phá cấp 10. Trong lòng bỗng nhiên ấm áp, trừ bỏ nẫu thân, hắn thật lâu không có cảm nhận được loại cảm giác này.

Sau một canh giờ, Phong Liệt mới hoàn toàn hấp thu trái cây này. Quả nhiên, nội thương hoàn toàn tốt lắm, hơn nữa, thực lực của hắn lại lên một cái bậc thang. Lạc Nhất Nhất biết Phong Liệt nội thương tốt lắm, cũng thực thay hắn cao hứng, nhưng đào mất, mặt liền trầm xuống. Phong Liệt tưởng Lạc Nhất Nhất hỏi hận đã đem trái cây cho hắn. Không nghĩ tới, Lạc Nhất Nhất xách một chút đem Chíp Bông đảo ngược lại đây. Hưng hăng nói: "Người này tiểu ngu ngốc, vì một con gà nướng, lấy vật quý trọng như vậy đến đổi, lần sau có thứ tốt không cho phép tùy tiện cùng người khác đổi ăn, dù là đồ ăn ngon đều không được. Đều phải hiến cho ta" Đáng thương Chíp Bông rung rung liều mạng gật đầu, đem Chíp Bông một lần nữa ôm vào trong lòng, Lạc Nhất

Nhất tiếp tục uy hiếp nói: "Cũng không chuẩn (cho phép) ăn đồ người khác cho, người này tiểu ngu ngốc lỗ bị người khác bắt cóc làm sao bây giờ." "Uh, ừ,,, " Chíp Bông lấy lòng ở trong lòng Lạc Nhất Nhất cò đến cò đi, chọc Lạc Nhất Nhất cười ha ha. Nhìn một màn này, tâm tình Phong Liệt cũng cao hứng lên. Theo khi nào thì bắt đầu, tiểu nha đầu này một chút hòa tan tâm của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Sinh tử một đường

"Ta rất thích Chíp Bông nga, Chíp Bông đáng yêu như vậy, vạn nhất bị người quái chạy làm sao bây giờ, Chíp Bông khế ước với ta được không, về sau người liền là của ta." Đang lúc Lạc Nhất Nhất cùng Chíp Bông thương lượng, Phong Liệt chen vào nói: "Người vừa mới khế ước Đằng Long, giờ lại muốn khế ước, tinh thần có thể hay không chịu không nổi?"

Lạc Nhất Nhất suy nghĩ một chút, nói: "Không quan hệ, nếu như phát hiện không đúng, ta lập tức đình chỉ." Nếu như Mạc Vân ở đây, khẳng định muốn giờ chân, nếu có thể tùy thời đình chỉ, cũng sẽ không có người bởi vì thuần thủ khế ước bất thành, biến thành ngu ngốc. Nhưng là Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt cũng chưa có kinh nghiệm ở phương diện này.

Nhưng là khi Lạc Nhất Nhất thử đem một cỗ linh hồn lực gửi đi đến Chíp Bông nơi đó, lại phát hiện giống như đá chìm đáy biển, không hề gợn sóng. Nói tình huống này với Phong Liệt, hắn cũng không biết sao lại thế này, chỉ có thể nói Lạc Nhất Nhất không có biện pháp khế ước Chíp Bông, bởi vì Chíp Bông đồng ý khế ước, cho nên không có bị phản phệ.

Thời điểm hai người đang suy tư, Chíp Bông cắn nát đầu ngón tay Lạc Nhất Nhất, hút một búng máu. Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất liền cảm giác trong đầu vang lên một thanh âm, bắt tri bắt giác theo thanh âm kia niệm khởi một ít chú ngữ phiền phức, rất nhanh linh hồn có thêm một tia liên hệ. Chíp Bông thanh âm mỗi một vang lên: "Như vậy hẳn là có thể, ta muốn nghỉ ngơi" Lạc Nhất Nhất cứ như vậy mơ mơ màng màng cùng Chíp Bông khế ước.

Biết thực lực Phong Liệt lại tăng vọt, quyết định lại tiếp tục xâm nhập Tử Vong Chi Hải, cũng muốn nhìn một chút có thể hay không trực tiếp đột phá cấp 10.

Rất nhanh, hai người Lạc Nhất Nhất liền ra trung khu, dọc theo đường đi, Lạc Nhất Nhất lại thu hoạch không ít ma tinh, thậm chí còn có mấy khóa Ma Đan. Đang lo lắng muốn tiến vào bên trong Tử Vong Chi Hải hay không, đột nhiên phát hiện không khí ở phía trước có điểm không đúng, đi vào mới phát hiện, nguyên lai không khí tất cả đều là chướng khí.

Xem ra không có biện pháp xâm nhập, vừa mới chuẩn bị lui về, chỉ nghe một tiếng rống to, một cái cùng loại Khủng Long rất nhanh chạy tới trước mặt bọn họ, trong mắt Khủng Long toát ra một loại hưng phấn khi nhìn thấy con mồi, không nghĩ tới thể nhưng lại có nhân loại đến nơi đây.

Toàn thân Phong Liệt buộc chặt, đây chính là một đầu ma thú cấp 8, mặc dù thực lực của hắn đã đề cao, cũng không phải đối thủ. Lạc Nhất Nhất cũng đã biến sắc, còn không có đi vào, như thế nào gặp được ma thú thực lực cao như vậy, chỉ có thể tìm cơ hội chạy thoát.

Tuy rằng sau khi Phong Liệt dùng khóa Thần Quả không biết tên, hào quang linh lực màu ngân bạch có vẻ càng thêm thuần túy, nhưng là đối Khủng Long cũng không thể tạo thành thương tổn quá lớn.

Trong chớp mắt, song phương cùng nhau giao đấu, Chíp Bông cùng Đằng Long cũng hỗ trợ, Đằng Long là ma thú cấp 5 chống lại ma thú cấp 8, xông lên chỉ có bị đánh, chớp mắt cả người đều là vết thương. Lạc Nhất Nhất lập tức đem nó thu vào Phượng giới. Nhưng Chíp Bông, thân hình linh hoạt, không ngừng phun cầu lửa, ở Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất mãnh liệt công kích, Khủng Long vô thương, thể nhưng có điểm sợ hãi hóa cầu của Chíp Bông, nhưng dù sao hóa cầu quá nhỏ, chỉ tổn thương mấy chỗ trên da Khủng Long. Xem ra hóa cầu của Chíp Bông uy lực không nhỏ, Khủng Long xác ngoài cứng rắn, vô luận Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất công kích như thế nào, đều phá không được. Hai người đành phải công kích vào vị trí bị Chíp Bông làm tổn thương.

Tuy rằng không thể đối Khủng Long tạo thành thương tổn rất lớn, nhưng hiển nhiên Khủng Long đối hai người mất đi kiên nhẫn. "Oanh" một tiếng, Khủng Long phát ra kỹ năng đặc biệt, lăng liệt linh lực màu ngân bạch lấy Khủng Long làm trung tâm hướng chung quanh khuếch tán, Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt vội vàng lui về sau né tránh, còn chưa tránh thoát linh lực công kích, Khủng Long lại hét lớn một tiếng, phun ra vô số tiểu cầu màu ngân bạch đánh úp về phía hai người, tiểu cầu ngũ trở tắc bạo (gặp vật cản thì nổ). Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất chật vật bị oanh bay rất xa.

Lạc Nhất Nhất cảm giác trừ bỏ ý thức, toàn thân đều đau đến không còn tri giác, một trận gió mạnh gào thét mà đến, Lạc Nhất Nhất biết nàng xong rồi, căn bản là trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Dùng sinh mệnh thủ hộ người

Từ vong như trong tưởng tượng cũng không có đến, lúc chỉ mảnh treo chuông, Phong Liệt lại ôm lấy nàng. Lạc Nhất Nhất cố hết sức triển khai quang thuẫn, nhưng đuôi Khủng Long vẫn là tảo bay Phong Liệt, vòng tay trên tay cũng lên tiếng trả lời mà liệt (chỗ này ta cũng chẳng hiểu). Lạc Nhất Nhất ở trong lòng Phong Liệt chỉ cảm thấy một trận rung động mãnh liệt, cả người run lên. Có thể nghĩ, Phong Liệt bị trực tiếp đánh trúng sẽ bị thương nghiêm trọng cỡ nào.

Còn không có rơi xuống đất, Lạc Nhất Nhất chỉ cảm thấy một trận không trọng, chỉ biết là bọn họ hình như là tiến vào một cái động, Chíp Bông không chút do dự nhảy xuống theo.

Không biết qua bao lâu, Lạc Nhất Nhất hơi hơi mờ mắt ra, chỉ cảm thấy cả người đau lợi hại. Chíp Bông không ngừng liếm nàng, lo lắng nhìn nàng. Mà Phong Liệt vẫn duy trì tư thế ôm nàng. Cảm thụ được Phong Liệt hô hấp, Lạc Nhất Nhất rốt cục yên lòng, hoàn hảo, mọi người cũng vô sự (không có chuyện gì). Nhưng là, đây là ở đâu?

Lúc này, một lão già bảy tám mươi tuổi đi đến, nhìn Lạc Nhất Nhất đang nghi hoặc khẽ cười: "Tiểu nha đầu, người tỉnh, người cùng bằng hữu của người đều bị trọng thương, nhưng hân vẫn ôm người, ta không có biện pháp tách ra, cho nên đành phải đơn giản giúp các người ăn được trị nội thương"

"Lão già già, cảm ơn người đã cứu chúng ta, nơi này là chỗ nào?" Lạc Nhất Nhất chỉ nhớ rõ nàng và Phong Liệt giống như tiến vào một cái động, cái khác cũng không biết. "Nơi này là Ngọc Dược Cốc, ta là cốc chủ Ngọc Khinh Dương, các người hình như là từ phía trên rơi xuống cửa Ngọc Dược Cốc, là tiểu sủng vật của người chạy vào Ngọc Dược Cốc, nhìn thấy tiểu tôn tử Ngọc Tường của ta, mang hân đi cứu các người." Lão già mỉm cười đáp. Nguyên lai là như vậy, thật sự là may có Chíp Bông. Chính là không nghĩ tới Phong Liệt ngốc như vậy, thế nhưng vì nàng đỡ đòn trí mạng kia.

Bởi vì không có biện pháp tách Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất ra, mà Lạc Nhất Nhất cũng cần nghỉ ngơi, cho nên liền tiếp tục bị Phong Liệt ôm, Chíp Bông cũng chui vào trong lòng Lạc Nhất Nhất. Hai người một thú liền như vậy nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau, Phong Liệt rốt cục tỉnh, cả người giống như đều bị nghiền nát. Trong lòng ám áp làm cho hân sùng sốt, mới nhớ tới, hân cùng Lạc Nhất Nhất gặp phải Khủng Long, cảm giác được tiểu nhân nhi trong lòng hô hấp đều đều, lòng cũng buông xuống. Thời điểm nhìn thấy cái đuôi Khủng Long quét về phía Lạc Nhất Nhất, tâm hân đều bị dọa ngừng, cho nên liền linh nhảy qua, hoàn hảo tới kịp.

Phong Liệt vừa động, Lạc Nhất Nhất và Chíp Bông liền tỉnh, một người một thú liền nhìn chăm chăm vào hân, làm cho Phong Liệt đột nhiên có điểm ngưng ngừng. Lặng lẽ nói: "Các người cũng vô sự, thật tốt quá." Nhìn Phong Liệt như vậy, mũi Lạc Nhất Nhất đau xót, lại ở trong lòng Phong Liệt cùng cùng, "Lần sau đừng ngu như vậy." Nhược nhược thanh âm theo trong lòng truyền đến. Phong Liệt khóe miệng không nhịn được giờ lên. Hai trái tim chậm rãi tới gần.

Nguyên lai Ngọc Dược Cốc là ở phía dưới Từ Vong Chi Hải. Cơ bản ngăn cách với bên ngoài, người ở đây tâm chất phác, chủ yếu là nghiên cứu Luyện Dược. Cho nên dù Lạc Nhất Nhất và phong Liệt bị trọng thương như vậy, dùng đan dược, cũng rất mau liền tỉnh lại.

Ở Ngọc Khinh Dương tỉ mỉ điều trị, thương thế của hai người rất nhanh chuyển biến tốt. Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất được Ngọc Tường dẫn dắt đi tham quan Ngọc Dược Cốc. Từ sau lần trước ngã xuống, Phong Liệt liền thích thường xuyên ôm Lạc Nhất Nhất, mà Lạc Nhất Nhất giống như cũng thói quen Phong Liệt ôm ấp.

Phong cảnh Ngọc Dược Cốc rất đẹp, trong không khí đều tản ra dược hương. Mười tuổi Ngọc Tường thực thích oa nhi Lạc Nhất Nhất, nhưng là Phong Liệt luôn cùng Lạc Nhất Nhất cùng một chỗ, còn giữ lấy luôn ôm Lạc Nhất Nhất, cho nên Ngọc Tường đối Phong Liệt có tiểu tiểu địch ý.

"Nhất Nhất, ta mang người đi nhạc viên, nơi đó có rất nhiều động vật đáng yêu lại xinh đẹp" Ngọc Tường vẻ mặt ý cười nhìn Lạc Nhất Nhất, Chíp Bông ở trong lòng Lạc Nhất Nhất tăng một cái nhảy ra ngoài. Trợn mắt trừng mắt nhìn Ngọc Tường, giống như đang nói: có ta xinh đẹp sao, có ta đáng yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thú* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Gặp cố nhân

Từ khi đi vào Ngọc Dược Cốc, Chíp Bông chưa bao giờ mở miệng nói chuyện, nhiều lần cùng Lạc Nhất Nhất ý thức trao đổi. Khả năng nó cũng biết, tại đây phiên đại lục ma thú mở miệng nói chuyện có điểm ngoại tộc đi.

Lạc Nhất Nhất nhìn Chíp Bông dưng lông, buồn cười sờ sờ đầu của nó, nói: "Chíp Bông nhà chúng ta tối xinh đẹp, đáng yêu nhất, đúng không, Liệt." "Uh, " Phong Liệt đã nhiều ngày đem Lạc Nhất Nhất sùng lên trời, Lạc Nhất Nhất nói cái gì là cái đó, các phương diện đều hầu hạ chu đáo. Nghe được lời Lạc Nhất Nhất nói, Chíp Bông vừa lòng chui trở về lòng Lạc Nhất Nhất.

Trong Phượng giới Đăng Long thực khinh thường đảo cặp mắt trắng dã, cũng không dám ở trước mặt Chíp Bông biểu lộ, nhớ tới Khủng Long tam hai hạ liền đánh hân tìm không ra nam bắc, lại cố tình sợ Chíp Bông hóa cầu. Nó cũng không dám nói hân so với cứng rắn xác ngoài của Khủng Long kia còn

nại thiêu. Đã nhiều ngày, Lạc Nhất Nhất cũng cho hắn dùng rất nhiều đan dược, thương là không sai biệt tốt lắm, hiện đang liều mạng tu luyện, nó cũng không muốn lần sau lại gặp được tình huống chỉ có thể bị đánh, còn không có biến thành Long đã bị nhân chụp chết.

Rất nhanh đi đến Nhạc Viện mà Ngọc Tường, kỳ thật chính là ở phía sau núi Ngọc Dược Cốc, bên trong xác thực rất được, rất nhiều thực vật xinh đẹp, và các loại động vật. Đây đó động vật nhưng không đến công kích bọn họ, có chút còn vô cùng thân thiết lại đây cọ cọ bọn họ.

Ngọc Tường ôm lấy một cái Tiểu Tùng Thử, quay đầu nhắc nhở Lạc Nhất Nhất: "Chúng ta và này đó động vật là bạn tốt, chúng nó sẽ không công kích chúng ta, nhưng là bên trong này đó thực vật xinh đẹp trăm ngàn không cần hái, có chút là có độc. Thời điểm chúng ta Luyện dược có rất nhiều dược liệu đều là đến nơi đây thái."

Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt đều thực ngoài ý muốn, cho tới bây giờ chưa thấy qua nhân loại và động vật ở chung hài hòa như vậy. Ngọc Dược Cốc mọi người chú trọng Luyện dược, cho nên linh lực đều không cao lắm. Nhưng là động vật nơi này thực lực lại đều rất cao, tiểu động vật nhìn qua thực đáng yêu đều là ma thú cấp 3, 4. Càng đi vào bên trong, đụng tới ma thú cao cấp càng nhiều.

Vừa trở lại Ngọc Dược Cốc, chỉ thấy một đại thẩm đã chạy tới nói với Ngọc Tường: "Tường Nhi, Nhị thúc của ngươi diện bích đi ra, hiện tại ở từ đường, cốc chủ đã ở đó, ngươi mau đi xem một chút." Ngọc Tường vừa nghe, về mặt ngưng trọng đi theo đại thẩm.

"Liệt, chúng ta cũng đi xem, giống như phát sinh đại sự." Lạc Nhất Nhất hiểu kỳ nói "Hảo" Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất theo ở phía sau rất nhanh đến từ đường. Từ đường vây đầy người, chính giữa có một nam tử trung niên hơn ba mươi tuổi đang quỳ, nam tử tao nhã, làm cho người ta một loại cảm giác như gió xuân. Khi thấy rõ ràng người quỳ bên trong, Lạc Nhất Nhất liền ngăn cả người, người này đúng là vị bạn cũ của Lạc Đan.

Vài năm trước, lúc hắn ở Lạc phủ dưỡng thương, biết được tình huống của Lạc Nhất Nhất, từng nhìn qua Lạc Nhất Nhất, nhưng cũng không chán ra nguyên nhân. Không nghĩ tới, hắn dĩ nhiên là người Ngọc Dược Cốc.

Lúc này, về mặt Ngọc Kinh Dương ngưng trọng, phần nộ quát: "Ngọc Lâm, lần trước ngươi vì một gốc cây Long Thiệt Thảo, một mình xuất cốc, suýt nữa chết, không nghĩ tới ngươi không tự hỏi cái, lại vụng trộm đi ra ngoài, ngươi quên cốc huấn Ngọc Dược Cốc sao? Nếu như ngươi lưu luyện thể giới bên ngoài như vậy, về sau cũng không cần trở về." Ngọc Lâm về mặt xấu hổ nói: "Cha, thực xin lỗi, ta về sau sẽ không đi nữa."

Ngọc Kinh Dương thương tiếc lắc lắc đầu, xoay người rồi đi ra ngoài. Những người khác cũng lục tục đi ra ngoài. Ngọc Tường về mặt lo lắng nhìn Ngọc Lâm: "Nhị thúc, ngươi không sao chứ?" Ngọc Lâm cười khổ một chút, sờ sờ đầu Ngọc Tường, quay người lại thấy Lạc Nhất Nhất bị Phong Liệt ôm, kinh ngạc nói: "Nhất Nhất, ngươi như thế nào lại ở đây?" Lạc Nhất Nhất chỉ tiết báo cho hắn biết tình huống của nàng và Phong Liệt.

Ngọc Lâm nghe xong, cảm thán nói: "Thật đúng là duyên phận, Ngọc Dược Cốc ở thật lâu trước kia vốn không có ngoại nhân tới. Đã có duyên tới nơi này, Nhất Nhất, ta mang ngươi đi tìm cha ta, trước đây ta có đem tình huống của ngươi nói cho ta biết cha, hắn cũng không quá rõ ràng, hiện tại vừa vặn ngươi ở trong này, có thể cho hắn nhìn xem, có thể hay không giải quyết hoạn mang này"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Lạc Nhất Nhất trúng độc

Thế này, Lạc Nhất Nhất mới nhớ tới, trong khoảng thời gian này điều trị bị thương, đều thiếu chút nữa quên vấn đề vẫn làm cho nàng phức tạp. Ngọc Kinh Dương còn ở trong phòng sinh hồn đổi, nhìn đến Ngọc Lâm mang theo bọn Lạc Nhất Nhất lại đây, lập tức âm chuyển tính, tổng không thể ở trước mặt khách nhân quá thất lễ.

Ngọc Lâm đem tình huống Lạc Nhất Nhất nói cho Ngọc Kinh Dương, Ngọc Kinh Dương lại kiểm tra một chút trạng huống thân thể Lạc Nhất Nhất. Sau đó về mặt ngưng trọng lắc lắc đầu nói: "Trước đó lúc ta giúp Nhất Nhất chữa thương cũng không có phát hiện gì, vừa mới lại kiểm tra một chút máu của nàng mới phát hiện, nàng là trúng một loại tên là Xích Vũ độc. Xích Vũ là loại độc đã sớm thất truyền. Nó là một loại độc mạn tính lạnh vô cùng độc, ít nhất phải hạ độc liên tục trong hai năm, trung gian không thể đoạn cách, nếu như đúng lúc phát hiện, còn có thể giải, nhưng đợi hai năm sau được tính phát tác, khó giải. Nhất Nhất sở dĩ có thể sống đến bây giờ, chủ yếu là thời điểm mẫu thân ngươi hoài thai ngươi dùng dược liệu trần quý tốt nhất điều trị thân thể, khi ngươi ở trong bụng mẫu thân, cũng hấp thu các dược liệu trần quý này. Cho nên ở thời điểm ngươi mỗi lần trúng độc, dược hiệu còn sót lại trong cơ thể hỗ trợ trung hoà một ít dược tính của Xích Vũ, còn tuổi nhỏ nhưng ngươi có linh lực cao, cho nên sau hai năm khi dược tính phát tác, chính là phong bế ở kinh mạch. Tuy rằng quả Long Lưỡi mở ra kinh mạch của ngươi, nhưng lại không có cách nào giải Xích Vũ độc đã muốn hạ đủ hai năm"

Mọi người nghe xong sắc mặt thoát nhìn đều nan. Phong Liệt ninh mi hỏi: "Không có cách nào có thể giải sao?" Ngọc Kinh Dương gật gật đầu lại lắc lắc đầu nói: "Tuy rằng Nhất Nhất bị hạ độc suốt hai năm, lại tổng hợp lại một bộ phận, vốn là có thể giải, nhưng bởi vì dược liệu trần quý được lúc tổng hợp lại độc dược đồng thời cải biến một ít dược tính của Xích Vũ, hiện tại muốn phối chế giải dược cần có một loại dược liệu, cho nên có phương pháp giải nhưng tương đương không có."

"Cái gì dược liệu?" Mọi người sốt ruột hỏi. "Mặc kệ là thuốc gì, ta đều mang tới." Phong Liệt về mặt kiên định nói. Ngọc Kinh Dương lắc lắc đầu nói: "Là một loại dược liệu mà phiên đại lục này chưa từng có, kêu Xích Ly Thảo. Ta cũng chỉ là nhìn thấy trong sách cổ, nó cả vật thể lửa đỏ, sinh trưởng ở địa phương lạnh vô cùng, nhưng dược tính cũng là khác hẳn, sau khi thành thực có bản thân ý thức, hơn nữa có thể tu luyện xuất nội đan, hiện tại khuyết thiếu một loại dược liệu chính là nội đan của nó."

Mọi người sắc mặt ngưng trọng, này vị được liệu đều chưa từng nghe qua, hơn nữa Tinh Thần đại lục đều không có, như thế nào đi tìm. Lạc Nhất Nhất suy tư hỏi: "Nếu như không có biện pháp giải độc, ta còn có thể sống bao lâu?" Ngọc Kinh Dương uyển chuyển nói: "Muốn xem thời gian lần sau Xích Vũ phát tác, ta nơi này có một viên đan dược, là lão Cốc chủ lưu truyền tới nay, vốn cũng là muốn chống đỡ hàn độc, nhưng không có thành công, tuy rằng là tác phẩm thất bại, nhưng đối loại độc Xích Vũ lạnh vô cùng này vẫn là có tác dụng áp chế, thời điểm Xích Vũ phát tác ăn vào, lại áp chế hai năm là không vấn đề gì, nếu như sau hai năm còn không có giải được, lại trở về tìm phương pháp khác."

Lạc Nhất Nhất tiếp nhận đan dược đen tuyền Ngọc Kinh Dương theo trong phòng lấy tới hỏi: "Truyền lưu lâu như vậy, có phải hay không quá thời hạn." Ngọc Kinh Dương về mặt hắc tuyến trả lời: "Không có, lần sau khi người toàn thân rét run, tứ chi chậm rãi bắt đầu trở nên cứng ngắt thì dừng." Lạc Nhất Nhất nói lời cảm tạ rồi cáo từ, ở lúc Lạc Nhất Nhất khỏi hài đặt câu hỏi, không khí trầm trọng nhẹ nhàng chậm chạp xuống.

Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất, tay không khỏi nắm thật chặt, giờ phút này trong lòng Lạc Nhất Nhất cũng không bình tĩnh, đối người hạ độc nặng trong hai năm không gián đoạn, trở về nhất định phải bắt được. Cảm giác được Phong Liệt dị thường mới nhớ tới, hẳn hôm nay mới biết được nặng mười sáu tuổi, nhưng trừ bỏ vừa mới bắt đầu kinh ngạc, liền không nhiều lắm phản ánh. Vì thế mở miệng hỏi: "Liệt, người hôm nay mới biết được ta kỳ thật đã mười sáu tuổi, không có cảm giác bất khả tư nghị sao?" Phong Liệt thần nhiên trả lời: "Trước kia cảm thấy tiểu nha đầu người thành thực vượt quá tuổi, hôm nay mới biết được nguyên lai người đã muốn mười sáu tuổi, Ngọc Kinh Dương không phải đã nói, người là trúng độc, có cái gì bất khả tư nghị."

Lạc Nhất Nhất nghe xong cười cười, nghĩ rằng: năng lực thừa nhận của Phong Liệt thực cường, Phong Liệt nhìn Lạc Nhất Nhất, đối Lạc Nhất Nhất cũng đối chính mình nói: "Nhất Nhất, ta nhất định sẽ tìm được giải được, phiên đại lục này không có, phải đi đại lục khác tìm." Lạc Nhất Nhất ngẩn người, giờ lên đại đại khuôn mặt tươi cười nói: "Hảo, chúng ta cùng đi tìm."

Ngày thứ hai Lạc Nhất Nhất rời giường tìm nửa ngày không phát hiện Phong Liệt, sau lại mới biết Phong Liệt không biết dùng phương pháp gì, làm cho Ngọc Kinh Dương thu hấn làm đồ đệ, học Luyện dược. Bắt đầu học Luyện dược Phong Liệt liền có ít thời gian bởi Lạc Nhất Nhất. Lạc Nhất Nhất muốn hiểu biết Ngọc Lâm càng nhiều, năng tổng cảm thấy Ngọc Lâm và Lạc gia có phải hay không có quan hệ. Vì thế liền đi tìm Ngọc Tường cùng đi tìm Ngọc Lâm, khi Ngọc Tường biết Lạc Nhất Nhất kỳ thật đã muốn mười sáu tuổi, chỉ là vì trúng độc mới có bộ dáng tám tuổi, thì một người một mình ở trong phòng buồn. Thấy Lạc Nhất Nhất tìm đến, vốn tưởng rằng sẽ xấu hổ, nhưng xem Lạc Nhất Nhất giống bình thường đối hấn, tâm liền thả xuống. Thật cao hứng mang Lạc Nhất Nhất đi tìm Ngọc Lâm.

Đi vào chỗ Ngọc Lâm ở, phát hiện không thấy Ngọc Lâm, Ngọc Tường lôi kéo Lạc Nhất Nhất đến trước một phiến cửa ngầm nói: "Nhị thúc bình thường ở bên trong nghiên cứu Luyện dược, ta cũng là trong lúc vô tình phát hiện, Nhị thúc nói thời điểm hấn chuyên tâm Luyện dược không thích người quấy rầy, cho nên không cho ta nói cho người khác." "Vậy người còn nói cho ta biết?" Lạc Nhất Nhất cười nói. Ngọc Tường gãi gãi đầu nói: "Người không giống" Vừa nói vừa mở cửa, lại phát hiện bên trong cũng không có người. Bên trong quả nhiên là một gian tiểu thất Luyện dược, còn có một bàn sách và một cái giá sách rất lớn, xem ra là thường xuyên nghiên cứu tân dược. Lạc Nhất Nhất nhìn trên bàn học còn hé ra giấy, tò mò muốn nhìn một cái trên mặt là họa cái gì, khi nhìn đến người được họa trên giấy thì ngẩn ngẩn cả người. Người được họa cư nhiên là mẫu thân Liễu Trân Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Người ái mộ mẫu thân?

Lúc này Ngọc Lâm từ bên ngoài tiến vào, nhìn đến Lạc Nhất Nhất ngây người cảm họa, mắt hiện lên một tia bối rối, nói: "Nhất Nhất, các người như thế nào đến đây?" Lạc Nhất Nhất ngừng đầu nhìn Ngọc Lâm, trong mắt tràn ngập nghi vấn. Ngọc Lâm từ trên bàn học rút ra một quyển sách đưa cho Ngọc Tường nói "Tường Nhi, mấy tề dược này là ta mới nghiên cứu ra, người cầm đi luyện thử, muốn trở thành cao cấp Luyện Dược Sư cũng không phải là dễ dàng, Nhất Nhất lần đầu tiên đến chỗ ta, ta dẫn nàng đi thăm quan" Ngọc Tường hưng trí cao mồm tiếp nhận sách, nhất bình nhảy dựng ly khai.

Chờ Ngọc tường đi xa, Ngọc Lâm nhìn Lạc Nhất Nhất muốn nói lại thôi, Lạc Nhất Nhất cũng chờ Ngọc Lâm nói chuyện. Lo lắng thật lâu sau, Ngọc Lâm rốt cục mở miệng nói: "Mười chín năm trước, Ngọc Dược Cốc cũng không giống như bây giờ không cùng ngoại giới tiếp xúc, cốc huân cũng không phải là không cho người ra ngoài bại lộ vị trí Ngọc Dược Cốc, không cho phép mang ngoại nhân tiến vào. Bởi vì Ngọc Dược Cốc trăm năm trước đã ẩn cư.

Khi đó ta cũng thường xuyên xuất cốc, có một lần, ta đang thí nghiệm một loại dược mới, dùng xong thì da thịt trên mặt bị thổi rửa, toàn thân ma túy, ngã vào trên đường, là nương người lên núi cầu phúc đi ngang qua đã cứu ta. Tuy rằng lúc ấy nàng cũng thực sợ hãi, nhưng vẫn là đã cứu ta. Vì không muốn dọa người, ta đội mặt nạ, nhưng hạ nhân đều ở sau lưng chỉ trở. Chỉ có nương người, mấy ngày đầu tuy sợ hãi, nhưng dần dần đến xem ta, theo ta nói chuyện.

Đoạn thời gian đó ta dần dần thích nàng. Sau, ta phát hiện muốn luyện chế giải được cần vài loại dược liệu chỉ có Ngọc Dược Cốc mới có, liền hướng nương người cáo từ trở về Ngọc Dược Cốc, vốn định đợi mặt tốt hơn lại đi tìm nàng. Lại không nghĩ rằng trong lúc này đã xảy ra một đại sự.

Mọi người trong Ngọc Dược Cốc chủ yếu là nghiên cứu Luyện dược. Cứ việc cẩn thận, mang đan dược đi ra ngoài, hi thế trần quả vẫn là đưa tới người xem xét. Rất nhiều thực lực cao nhân giết tới Ngọc Dược Cốc, ngay lúc đó cốc chủ, ông nội của ta suất lĩnh toàn cốc nhân đón đánh, nhưng người Ngọc Dược Cốc cũng không chú trọng tu luyện linh lực, người tới lại đều có chuẩn bị, cho nên Ngọc Dược Cốc tổn thất thảm trọng, lại không nghĩ, trong số những người tới có người đánh chủ ý lên ma thú phía sau núi, lại bị ma thú quần công, cuối cùng mới có thể đánh lui địch nhân.

Vì không tiết lộ tin tức Ngọc Dược Cốc, giết sạch tất cả người đột kích khi đó. Gia gia suất lĩnh lực cao nhân trong cốc dùng tinh lực suốt đời lợi dụng Cổ Ngọc tổ tiên lưu truyền tới nay phong bế Ngọc Dược Cốc. Trong lòng ta mặc dù nhớ thương mẫu thân người, nhưng bắt hạnh tìm không thấy cửa ra.

Ở một ngày của sáu năm trước, ta đột nhiên phát hiện, năm đó gia gia bọn họ hợp lực lĩnh lực cũng không có cách nào đem Ngọc Dược Cốc phong bế hoàn toàn, Ngọc Dược Cốc hiện tại tựa như một cái kết giới hình tròn không ngừng chuyển động, cốc khẩu Ngọc Dược Cốc cũng theo không ngừng chuyển động mà ở bất đồng vị trí. Người ngoài cốc là không có khả năng tìm được, mà người trường kỳ sinh hoạt tại trong cốc lại có thể thông qua Cổ Ngọc cảm giác được nơi có cốc khẩu.

Ta lúc ấy đang nghiên cứu một loại dược mới, thiếu Long Thiết thảo, chỉ có trung khu Tử Vong Chi Hải mới có, trong lòng ta lại còn nhớ thương mẫu thân người, vì thế vụng trộm xuất cốc, không nghĩ tới cửa vào Ngọc Dược Cốc vừa lúc ở trung khu Tử Vong Chi Hải, vừa ra ngoài liền đụng tới một đầu ma thú cấp 4. Lúc ấy may mắn cha người mang tộc nhân đi lịch lãm, đã cứu ta trở về.

Ta không nghĩ tới sẽ ở dưới tình huống này lại nhìn thấy nương người. Bởi vì mặt ta đã muốn hoàn toàn tốt lắm, cho nên nương người cũng không có nhận ra ta. Ánh mắt nương người nhìn cha người, là ta chưa từng có nhìn đến, nhìn đến nương người cùng cha người ân ái như vậy, ta biết mình cần phải đi. Nhưng ta lại phát hiện bọn họ ân ái như vậy cũng sẽ thường xuyên mặt cơ mà cười, sau lại hỏi thăm mới biết được nguyên nhân là vì người. Vì thế ta xuất ra một ít cao cấp đan dược, nói cho bọn họ ta là một vị cao cấp Luyện Dược Sư, nhìn tình huống của người, lại không có phát hiện cái gì, vì thế lặng lẽ không cáo biệt mà rời đi. Hi vọng trở lại trong cốc có thể tìm được phương pháp cứu người"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Phong Liệt cùng Ngọc Khinh Dương giao dịch

Trở lại trong cốc, cha ta biết ta vụng trộm xuất cốc, phi thường tức giận, phạt ta diện bích một tháng. Sau lại ta hỏi qua hần trạng huống của người, hần cũng không có gặp qua, chỉ đoán tám phần là trúng độc. Vì thế ta tìm trong rất nhiều sách cổ, rốt cục biết có một quả gọi Long Lưỡi giải được trăm độc, nhưng loại Thần Quả này cho dù ở Ngọc Dược Cốc có được chứa nhiều kỳ trân dị quả cũng chưa thấy qua.

Ta cơ hồ tìm khắp sau núi Ngọc Dược Cốc, mới tìm được một gốc cây. Quả Long Lưỡi sau khi hái xuống nhất định phải đặt trong Hàn Ngọc ngàn năm mới có thể bảo trì dược hiệu, vì thế, ta mất rất lớn công phu ở lúc quả Long Lưỡi quả sắp thành thực di dời gốc cây lại vụng trộm tặng cho cha người. Sau khi trở về, cha ta giận dữ, phạt ta diện bích đến hôm qua mới đi ra. Sự tình là như thế, nhưng không nghĩ tới, quả Long Lưỡi cũng không có biện pháp giúp người giải độc.

Lạc Nhất Nhất lẳng lặng nghe Ngọc Lâm tự thuật xong, trong lòng không cách nào bình tĩnh. Nam nhân này, vì mẫu thân, thế nhưng làm đến tình trạng này. Lạc Nhất Nhất nhìn Ngọc Lâm hỏi: "Nói cho ta biết chuyện trọng yếu như vậy, không sợ ta sẽ mang đến tai nạn cho Ngọc Dược Cốc sao?" Ngọc Lâm cười khò lắc lắc đầu: "Sẽ không, đứa nhỏ do nương người và người kia giáo dục sẽ không. Hơn nữa thực lực nam tử kêu Phong Liệt sâu không lường được, nếu có lòng xấu xa, Ngọc Dược Cốc cũng không có người là đối thủ của hần."

Cứ như vậy bình thân qua một đoạn thời gian, Ngọc Khinh Dương đổi vị đồ đệ Phong Liệt này rất là vừa lòng, nói hần thiên phú cao, vừa học Luyện dược có thể khống hóa rất tốt, Phong Liệt về mặt hắc tuyến trăm mặc không lên tiếng, chẳng lẽ hần nói này đó đều là nhờ Lạc Nhất Nhất nỗ lực hần mà luyện ra?

Đạo mắt Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt đều dường như tốt lắm, ở sau núi vơ vét một ít kỳ trân dị quả, Lạc Nhất Nhất thành công đột phá cấp 10. Mà Phong Liệt ở Ngọc Dược Cốc dường như đột tiến để bồi dưỡng, rốt cục đẩy mạnh vào hàng ngũ cao cấp Luyện Dược Sư. Lạc Nhất Nhất liền quyết định rời đi Ngọc Dược Cốc, biết Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất đều có không gian giới chỉ, Ngọc Tường mang theo vài người trong cốc chạy đến sau núi hái rất nhiều dược liệu trân quý cho Phong Liệt mang theo, nói là bên ngoài không có, một bộ dáng tiểu đại nhân dẫn dò Phong Liệt hào hào chiếu cố Lạc Nhất Nhất. Còn lẳng lẽ kéo Lạc Nhất Nhất đến bên cạnh đưa cho nàng một viên đan dược, nói là trong lúc vô ý có được độc chung (trùng độc), có thể khống chế người trúng độc, nếu như về sau ai không nghe lời, liền hạ độc. Lạc Nhất Nhất lẳng lặng tiếp nhận đan dược, cười thầm tiểu tử này thật đúng là tính trẻ con, lại không nghĩ khóa đan dược này về sau lại giúp nâng một đại ân. Ngọc Lâm lại là vơ vét rất nhiều đan dược do hần nghiên cứu chế tạo cho Lạc Nhất Nhất. Ngọc Khinh Dương đem dược liệu cần thiết luyện chế giải dược cho Lạc Nhất Nhất đều thu thập tốt lắm đưa Phong Liệt, lấy trình độ luyện dược hiện tại của Phong Liệt, chỉ cần tìm được Xích Ly Thảo liền có thể luyện chế giải dược.

Lạc Nhất Nhất cũng rốt cục biết Phong Liệt cùng Ngọc Khinh Dương làm giao dịch là cái gì. Ngọc Khinh Dương bồi dưỡng hần thành cao cấp Luyện Dược Sư, cũng nói cho hần biết phương pháp luyện chế giải dược của Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt sẽ giúp Ngọc Khinh Dương phong bế hoàn toàn Ngọc Dược Cốc.

Thời điểm từ kết giới hình tròn chuyển ra bên ngoài, Phong Liệt bắt lấy thời cơ, lợi dụng lĩnh lực ngăn chặn chỗ hồng, bọn họ cũng không thể bị truyền tống đến trung tâm Tử Vong Chi Hải, kia tương đương chịu chết. Cuối cùng nhìn Ngọc Lâm liếc mắt một cái, nhìn nam nhân tao nhã đứng đó, bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

Trở lại Lạc phủ, phát hiện Lạc Đan và Liễu Trần Nhi cũng không ở trong phủ, hỏi hạ nhân mới biết được, hôm nay là sự kiện luận võ mười năm một lần

của tứ đại gia tộc, lần này là hoàng cung làm chủ sự, hiện tại mọi người đều đang ở hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Hấn là nam nhân của ta

"Liệt, chúng ta cũng đi hoàng cung xem náo nhiệt được không, đi ra ngoài lâu như vậy, ta nhớ bọn họ." Lạc Nhất Nhất hí mắt nói, mặt khác nàng cũng muốn nhìn một chút Kinh Thiên Kiếm làm cho tứ đại gia tộc đều để ý tranh đoạt là cái dạng gì. Nếu quả thật là thứ tốt, đương nhiên không thể bỏ lỡ. Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất chỉ chớp mắt đã đến cửa cung, hôm nay thủ vệ Thiên Hoàng Cung so với bình thường nghiêm cẩn hơn rất nhiều, nhìn thấy Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất lập tức ngăn cản. Lạc Nhất Nhất xuất ra thân phận tiểu thư Lạc gia giống như không có hiệu quả nhiều lắm, chỉ phải một cái thủ vệ đi vào bẩm báo, Lạc Nhất Nhất an phận chờ, không muốn một hồi lại thêm phiền toái cho cha mẹ.

Một lát sau, một trận gió xoắn tới, Mạc Vân liền vọt tới cửa cung, nhìn thấy Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt vẫn bình an vô sự, kích động không biết nói gì. Lạc Nhất Nhất cười nói: "Su phụ, như thế nào mỗi lần gặp người, đều là một trận gió a, tuổi lớn như vậy, tuyệt không ổn trọng." "Người này xú nha đầu, lâu như vậy mới trở về, lo lắng chết ta, hoàn hảo không có việc gì." Ở Lạc Nhất Nhất thân nhiên trêu chọc, Mạc Vân cũng không phục.

Bên cạnh, thủ vệ đã choáng váng, bọn họ vừa mới ngăn lại là đồ đệ của Mạc Vân đệ nhất cao thủ Tinh Thần, quả nhiên, ngay sau đó Mạc Vân một ánh mắt đảo qua, lập tức chân thủ vệ liền nhuyển quỵ xuống. Lạc Nhất Nhất thầm nghĩ, quả nhiên, vẫn là thực lực dùng tốt a. Nghe thủ vệ báo Lạc Nhất Nhất ở cửa cung, vợ chồng Lạc Đan và Lạc Vũ Thần liền kích động muốn đi tiếp, chỉ là động tác không có mau bằng Mạc Vân. Lúc này, mọi người trong hoàng cung thấy Mạc Vân cũng không giữ hình tượng đi ra ngoài, lại ngồi không yên, cũng không quản người tới rồi cuộc là ai. Dưới sự lãnh đạo của hoàng đế toàn bộ chậm rãi theo ra ngoài. Thủ vệ nhìn thấy trận thế như vậy, trực tiếp bị dọa quỵ trên đất không dám ngăn đầu, giờ phút này không thể có sai sót bằng không sẽ mất mạng như chơi.

Liễu Trần Nhi vừa thấy Lạc Nhất Nhất, lại kích động lệ rơi không ngừng. Lạc Đan thì thở ra: "Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Trước đó Lạc Nhất Nhất vẫn không có tin tức, tuy rằng Mạc Vân nói Lạc Nhất Nhất đang bế quan, nhưng bọn hắn vẫn là lo lắng. Lạc Vũ Thần phản ứng bình tĩnh hơn rất nhiều, Lạc Nhất Nhất cảm ứng một chút, không sai, đã muốn đột phá đến cấp 8 cao nhất.

Lạc Nhất Nhất bị chứng tình phùng nguyệt nghênh đến nơi hoàng cung thiết yến. Lạc Nhất Nhất lập tức trở thành tiêu điểm, dù sao thân phận hiện tại của nàng là đồ đệ duy nhất của Mạc Vân. Lạc Nhất Nhất cũng không phụ sự mong đợi của mọi người thả ra linh lực cấp 6 cao nhất, sau đó không cùng mọi người hàn huyên, an tâm hưởng thụ Phong Liệt hầu hạ. Nhìn ngắm một chút, mọi người trong tứ đại gia tộc đều đến đông đủ, Kiều Phi một bộ chuyện không liên quan mình bình thân uống rượu. Thượng Quan Lan Nhi tình nhãn dán vào người Kiều Phi, Lạc Vũ Diệp thường thường trộm ngắm Kiều Phi một cái, lúc ánh mắt hai nữ nhân giao hội, hoa lửa văng khắp nơi.

Dưới hậu thuẫn của gia chủ phu nhân Kiều gia, hiện tại mọi người phỏng chừng đều cho rằng tân nam gia chủ Lạc gia hẳn là Lạc Vũ Huy, hiện đang cùng nhau nịnh bợ hai huynh muội bọn họ. Mà Lạc Vũ Yên vẫn là giống như trước, ngồi nơi đó như ta là người qua đường Giáp. Lạc Nhất Nhất lắc đầu cười cười, xem ra lần này trong mắt Kiều Phi lại bỏ qua bảo (bảo vật, bảo bối). Đương nhiên lần đầu tiên là chỉ nàng, lần thứ hai chính là chỉ Lạc Vũ Yên.

Thời điểm Phong Liệt xuất hiện, mọi người kinh ngạc một chút hẳn có dung mạo tuyệt thế, lúc này hắn đang an tâm giúp Lạc Nhất Nhất chọn món ăn, Chíp Bông ngồi được mùi đã sớm rục rịch, ở trong lòng Lạc Nhất Nhất trong lòng cọt đến cọt đi. Phong Liệt tự giác từng món ăn đều chuẩn bị hai phần, một người một thủ hưởng thụ ăn. Thấy một màn như vậy, vài người bối vì cảm ứng không được linh lực của Phong Liệt cũng yên tâm, nghĩ đến hẳn là Lạc tiểu thư coi trọng mỹ mạo tiểu tử này, để hắn hầu hạ bên người.

Mặc dù đại bộ phận nghĩ như vậy, nhưng vẫn có rất nhiều nữ nhân vụng trộm ngắm Phong Liệt, hận giờ phút này người ngồi trong lòng Phong Liệt không phải là mình. Khi ánh mắt bay tới người Lạc Nhất Nhất, mạnh mẽ trùng, Lạc Nhất Nhất tức giận trùng trở về, phát hiện lực sát thương của nàng quá nhỏ, ủy khuất nhìn Phong Liệt. Phong Liệt sờ sờ đầu Lạc Nhất Nhất, cười nói: "Không cần để ý các nàng, " trong lòng thì nhảy nhót.

Trong lúc Phong Liệt ở trong lòng vui sướng, Lạc Nhất Nhất rầu rĩ nói: "Nhiều mỹ nữ như vậy, người không thích, cố tình thích ta, người nói người phải hay không là luyện đồng phích a." Một câu sát phong cảnh, làm cho toàn thân Phong Liệt nhin không được run lên, nghiêm mặt nói: "Không có. Trước kia ta không biết người thật ra đã lớn, có thể chờ người, hiện tại biết người chính là trùng độc, giải là được." Lạc Nhất Nhất nghe xong nhin không được ôm Phong Liệt hôn một cái, tiếp tục trừng mắt nhìn người vọng tưởng người của nàng, Chíp Bông cũng hỗ trợ trừng qua, Phong Liệt nhìn cảnh tượng này nhin không được nở nụ cười.

Này cười, làm cho thế gian vạn vật đều mất sáng rực, cũng làm cho lòng của phụ nữ trầm luân nhanh hơn, chỉ nghe một cái thanh âm thanh thúy vang lên: "Người hầu của Lạc tiểu thư thật biết cẩn thận săn sóc, chẳng biết có thể hay không nhường cho ta a?" Người nói chuyện là Tam công chúa được đương kim Hoàng Thượng sủng ái, tam công chúa lớn lên tiểu xảo linh lung, tính cách hào phóng, linh lực tu luyện cũng cao, nay cũng là cấp 7 cao nhất.

"Ai nói hắn là người hầu, hắn là nam nhân của ta." Một câu, tạc người trong đại sảnh an tĩnh đến tiếng kim rơi đều nghe thấy, cũng tạc hôn mê Tam công chúa.

Lạc gia nhị lão cũng sợ không nhẹ, Lạc Vũ Thần lông mi hung hăng nhìn cùng nhau, không nghĩ tới tỷ tỷ mới đi ra ngoài một đoạn thời gian, thế nhưng dẫn

theo nam nhân trở về. Ngay cả Kiều Phi vẫn như chuyện không liên quan mình, tay nắm ly rượu đều run lên, rượu rơi một bàn, Lạc Nhất Nhất so với lần trước nhìn thấy còn buồn hẳn a. Vẫn biểu hiện mình là người qua đường Giáp, Lạc Vũ Yên cũng nhìn không được nhìn về phía Lạc Nhất Nhất, trong mắt lóe qua một tia không hiểu sáng rọi, không nghĩ tới Lạc Nhất Nhất chơi tốt như vậy chơi. Mạc Vân không sao cả, ở trong mắt hần, chỉ cần có thể bảo vệ tốt Lạc Nhất Nhất là được, hần tin tưởng Phong Liệt có thể bảo vệ tốt Lạc Nhất Nhất. Những người khác rất muốn một trận cười dữ dội, nhưng ngại Mạc Vân ở đây, không dám cười ra tiếng. Nhưng bà vai không ngừng run run, cùng gương mặt ghen hòng đã bán đứng bọn họ.

Lạc Nhất Nhất sau khi thả ra một viên pháo, tiếp tục an tâm hưởng thụ mỹ thực Phong Liệt chuẩn bị, giờ phút này tâm tình Phong Liệt sung sướng, khoe miệng vẫn bảo trì giờ lên độ cong.

Liễu Trần Nhi lo lắng nhìn Lạc Đan, Lạc Đan cầm tay nàng nhẹ nhàng nói: "Đừng lo lắng, Nhất Nhất trưởng thành." Liễu Trần Nhi lại nhìn về phía Phong Liệt đối Lạc Nhất Nhất che chở đầy đủ, cười cười nói: "Uh, đứa nhỏ kia đối Nhất Nhất tốt, Nhất Nhất vui vẻ là được" Một bữa cơm dưới bầu không khí kỳ quái mà kết thúc.

Yến hội qua đi, rất nhanh, mọi người bị đưa đến một cái quảng trường, người chủ trì sau khi lưu loát tuyên bố một đồng vô nghĩa. Kinh Thiên Kiếm rốt cục xuất hiện, tất cả mọi người hưng phấn di động về phía trước đi, muốn nhìn một chút phần thưởng quán quân luận võ lần này, Kinh Thiên Kiếm trong truyền thuyết. Khi hòm mở ra, một trường kiếm tú tích loang lổ kiếm xuất hiện ở trước mắt. Mọi người choáng váng, đây là Kinh Thiên Kiếm trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Đại hội luận võ mở màn

Tất cả mọi người có chút thất vọng, không còn hưng trí ngồi lại vị trí. Đám người Kiều Phi mặc dù không phải nông cạn, nhưng về mặt cũng nghi hoặc, chỉ có Mạc Vân khi nhìn thanh kiếm thì hai mắt tỏa sáng. Lúc này Hoàng Thượng đi lên đài nói: "Tuy rằng thanh kiếm này thoát nhìn không được tốt lắm, nhưng thật là Kinh Thiên Kiếm thất truyền thật lâu, ở hoàng thất truyền lưu gần trăm năm lại không người có thể sử dụng được, nhân lần này làm phần thưởng đại hội luận võ mười năm một lần, hi vọng có thể mở rộng tầm mắt, coi như là giúp Kinh Thiên Kiếm tìm được chủ nhân chân chính." Đơn giản nói mấy câu, làm mọi người lại hưng trí lên.

Lạc Nhất Nhất đang nhìn thấy ánh mắt Mạc Vân, chỉ biết đây là một thanh hảo kiếm. Đang nghĩ tới muốn hay không bại lộ thực lực đoạt thắng, chợt nghe thanh âm Phong Liệt vang lên: "Nhất Nhất muốn sao?" "Uh, vừa mới khi sư phụ nhìn thanh kiếm, hai mắt tỏa ánh sáng, ta nghĩ hẳn là thứ tốt." Lạc Nhất Nhất thành thực gật gật đầu. Phong Liệt thói quen sờ sờ đầu Lạc Nhất Nhất: "Ta giúp ngươi" Lạc Nhất Nhất không tiếng động nở nụ cười, đứng vậy, nàng cũng không phải một người a, có phụ mẫu, đệ đệ, sư phụ yêu thương nàng, còn có Phong Liệt có thể liều mình cứu nàng.

Từng cái gia tộc đều là từ trong hàng ngũ các đệ tử trẻ tuổi tuyển ra người xuất sắc tham gia, vô luận nam nữ đều phải đột phá cấp 7. Kiều Phi tuy rằng là gia chủ, nhưng cũng vì lão gia chủ thoái vị quá sớm, cho nên hần vẫn có thể tham gia, nghe Hoàng Thượng nói một phen, hần hiển nhiên cũng có hứng thú. Lạc Nhất Nhất tuy rằng tin tưởng ở đây không có người là đối thủ Phong Liệt, nhưng vẫn lo lắng nói: "Ta nhìn không thấu thực lực Kiều Phi, người cẩn thận một chút." Phong Liệt gật gật đầu nói: "Hần đã qua cấp 10 cao nhất, ở đây trừ sư phụ của nàng ra không có người là đối thủ của hần."

Lạc Nhất Nhất hiếu kỳ nói: "Vậy thực lực của ngươi mạnh như thế nào, ngươi có thể nhìn ra thực lực hiện tại của sư phụ hiện tại sao, còn có, vì sao thực lực chân chính của Lạc Vũ Yên ta nhìn không ra?" Phong Liệt trả lời: "Thực lực sư phó của nàng sớm đã vượt qua cấp 10 cao nhất, nhưng phiên đại lực này, cấp 10 là cấp cao nhất, nên chỉ có thể nói bọn họ đối lĩnh lực vận dụng càng thêm linh hoạt, không chế rất tốt thôi. Lạc Vũ Yên hẳn là đeo huyền khí có thể che giấu thực lực, về phần thực lực của ta, ở nơi ta sống chỉ có thể xem như trung đẳng, nhưng đối phó người trên phiên đại lực này thì dư dả." Nghe xong những lời này, trong lòng Lạc Nhất Nhất thật lạnh thật lạnh, đứng đầu ở phiên đại lực này, nhưng ở đại lực khác lại như con tôm nhỏ.

Rất nhanh Lạc Nhất Nhất liền cùng Lạc Đan thương lượng trực tiếp thay đổi Lạc Vũ Thần thành Phong Liệt ra sân. Đại hội sắp bắt đầu, đối người khác khẳng định sẽ đưa tới tranh chấp, đành phải xuống tay với người một nhà. Từ lúc Lạc Nhất Nhất tuyên bố Phong Liệt là nam nhân của nàng, Lạc Vũ Thần vẫn ninh đầu rầu rĩ không vui, nghe nói hần bị thay thế để cho Phong Liệt đi lên, hần không nói hai lời liền đồng ý. Hần muốn nhìn thực lực Phong Liệt rốt cuộc như thế nào, có thể bảo vệ tốt tỷ hần hay không.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, khi mọi người thay nhau tỷ thí, Kiều Phi đi lên một cước đá bay Lạc Vũ Huy vẫn luôn tại trên đài mừng thầm nghĩ đến hần (Lạc Vũ Huy) sẽ đoạt giải quán quân. Nhìn Kiều Phi không chút lưu tình ra cước, mặt mũi người đáng phái đại ca Lạc Đan suýt không nhịn được. Nhưng là không có biện pháp, thực lực người ta đã bài ra trước mắt, về mặt Lạc Vũ Diệp bị thương nhìn Kiều Phi, Kiều Phi lại liếc mắt một cái cũng chưa từng nhìn nàng.

Lạc Vũ Yên đang đấu tranh tư tưởng, muốn bại lộ thực lực hay không, nhưng nhìn Kiều Phi lên sân, lập tức từ bỏ, giờ nàng có đi lên cũng không phải đối thủ. Lúc người chủ trì muốn lên đài hỏi còn có người khiêu chiến hay không, Phong Liệt phiêu phiêu lên đài. Phía dưới lập tức sôi trào, không nghĩ tới có người dám khiêu chiến Kiều Phi, càng không nghĩ tới là Phong Liệt mà tất cả mọi người đều nghĩ là người hầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Quyển 1 - Chương 21: Đây là Kinh Thiên Kiếm?

Kiều Phi nhìn Phong Liệt lên đài chỉ biết vừa rồi hắn đã xem thường hắn, lập tức trận địa sẵn sàng đón quân địch. Phong Liệt cũng không vô nghĩa, trực tiếp một chiêu hướng Kiều Phi bổ tới, Kiều Phi hiềm hiềm né qua. Kinh hãi phát hiện nam nhân này cư nhiên cường như vậy, bất quá cũng khiến cho hắn hứng thú, sử xuất toàn lực đón đánh, lưỡng đạo linh lực màu ngân bạch chạm vào nhau, Kiều Phi trực tiếp bay xuống.

Liên một lần trốn va chạm đã xuống đài, làm cho Kiều Phi luôn luôn tự tin thực chịu đã kích, hết thấy đều phát sinh quá nhanh, thắng bại trong chớp mắt, không đợi tất cả mọi người phía dưới phục hồi tinh thần. Phong Liệt liền trực tiếp ở trên đài cầm Kinh Thiên Kiếm rồi về tới bên người Lạc Nhất Nhất, đưa thanh kiếm cho Lạc Nhất Nhất, ôm lấy nàng xoay người bước đi. Lưu lại một đám người còn đang ngu ngơ.

Không có người nghĩ đến thực lực Kiều Phi vượt qua cấp 10 cao nhất, càng không có người nghĩ đến Kiều Phi vài cái liền bại trận. Những người tưởng cười nhạo Phong Liệt khi hắn vừa lên đài cầm kiếm nhanh rơi xuống. Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất vừa ly khai, mọi người cũng mang theo ánh mắt khiếp sợ rất nhanh tan.

Lấy đến tay mới phát hiện Kinh Thiên Kiếm so với xa xa thoát nhìn càng cũ nát, nếu như không phải do hoàng thất lấy ra, phỏng chừng quảng trên đường cũng chẳng ai thèm lấy. Thử một chút, còn không bằng một cây dao bếp. Lạc Nhất Nhất ở trong phòng nghiên cứu nửa ngày cũng không biết Kinh Thiên Kiếm rốt cuộc dùng như thế nào. Phong Liệt cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Mạc Vân rất nhanh liền đến tìm Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất thực tự giác đem Kinh Thiên Kiếm đưa cho Mạc Vân, nhìn đến Mạc Vanyêu thích không buông tay, tràn ngập hi vọng hỏi: "Sur phụ, Kinh Thiên Kiếm dùng như thế nào?" Mạc Vân rốt cục đem ánh mắt từ Kinh Thiên Kiếm dời ra nói: "Ta làm sao mà biết?" "... Vậy ngươi hưng phấn cái gì?" Lạc Nhất Nhất tức giận nói.

Mạc Vân lại vui tươi hơn hờ vuốt Kinh Thiên Kiếm nói: "Đây là bảo kiếm, không biết là tài liệu gì luyện chế, nhưng làm luyện khí sư điểm ấy vẫn là có thể cảm giác được. Truyền thuyết Kinh Thiên Kiếm có bản thân ý thức, vô kiên bất tòng. Kiếm người thu hảo, không biết ngày nào đó người có cơ duyên mở ra cũng không nhất định đâu."

Lạc Nhất Nhất đem Kinh Thiên Kiếm thu hồi vào Phụng giới, lại lấy ra một ít ma tinh đưa cho Mạc Vân nói: "Sur phụ, này tặng cho người luyện khí." Mạc Vân tiếp nhận ma tinh lo lắng nói: "Các người hai cái hải tử, như thế nào chạy đến Tử Vong Chi Hải trung khu, nhiều nguy hiểm a." Sợ Mạc Vân muốn dong dài một đồng lớn, Lạc Nhất Nhất chạy nhanh nói sang chuyện khác.

Nghĩ nghĩ lại từ Phụng giới lấy ra thủ trạc trước đây Mạc Vân đưa cho, lần trước gặp được Khung Long mặc dù không đỡ được toàn bộ, nhưng cũng ngăn một ít áp lực, không biết có thể chữa trị hay không. Mạc Vân tiếp nhận vòng tay chỉ biết hai đứa nhỏ khẳng định gặp phải nguy hiểm thật lớn. Nhìn nhìn nói: "Ta thử dùng ma tinh xem có thể chữa trị hay không, chữa tốt rồi, ta lại đưa cho các người"

Lúc này vợ chồng Lạc gia và Lạc Vũ Thần cũng gấp trở về. Mạc Vân mang theo ma tinh Lạc Nhất Nhất cho hắn cáo từ. Buổi tối, người một nhà vô cùng cao hứng ăn bữa cơm. Lạc Nhất Nhất nhìn chăm chăm Phụng giới rồi lấy ra mấy khóa Ma Đan hỏi Phong Liệt: "Liệt, người nói nếu như cho Tiểu Thần dùng, có thể có tác dụng phụ không a, dù sao cũng là lấy từ trên người ma thú."

Phong Liệt trầm tư nói: "Chỉ luyện hóa, không cần nuốt, là không có tác dụng phụ, bất quá hắn chỉ có thể hấp thu lực lượng ma thú ngưng tụ từ linh khí tự nhiên, khả năng chỉ có thể hấp thu 30% Ma Đan. Nếu như là ma thú dùng, là có thể hấp thu hoàn toàn, cho nên, so với thứ này, không bằng lấy đan dược Ngọc Lâm đưa cho người hữu dụng hơn. Bất quá tốt nhất là hắn dựa vào thực lực của mình tu luyện, có nhiều ngoại lực sẽ làm linh lực của hắn linh lực không vững chắc."

Lạc Nhất Nhất thu hồi Ma Đan, nghe Phong Liệt tiếp tục nói: "Nhất Nhất, sớm một chút xử lý xong chuyện bên này chuyện, chúng ta sớm một chút rời đi, cũng không biết đi nơi nào, mất bao lâu thời gian mới có thể tìm được Xích Ly Thảo." Lạc Nhất Nhất nhìn ngoài cửa sổ gật gật đầu, nàng luyện tiếu rất nhiều người ở phiên đại lục này, nàng sợ nàng khả năng không về được. Phong Liệt đem Lạc Nhất Nhất một lần nữa ôm vào trong lòng an ủi nói: "Yên tâm đi, chờ độc của người giải rồi, chúng ta sẽ trở về."

Lạc Nhất Nhất tựa vào trong lòng Phong Liệt, gật gật đầu, Phong Liệt nói đúng, nàng phải tin tưởng chính mình, tin tưởng Phong Liệt. Chíp Bông cũng cảm giác được Lạc Nhất Nhất mất mát, nháy ra liếm liếm tay Lạc Nhất Nhất an ủi nàng. Chíp Bông rất hiểu chuyện, ở nơi nhiều người rất ít đi ra, cũng không mở miệng nói chuyện, làm cho Lạc Nhất Nhất bớt lo không ít.

Tuy rằng Phong Liệt là đang an ủi nàng, nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn là cảm giác được hôm nay Phong Liệt không yên lòng, từ mấy ngày trước liền vẫn cảm thấy Phong Liệt là lạ, còn luôn một bộ muốn nói lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Thân thể Phong Liệt

Lạc Nhất Nhất nghi hoặc nói: "Liệt, ngươi có phải hay không có cái gì muốn nói với ta?" Nửa ngày, Phong Liệt như là lấy thật lớn dũng khí, ngừng đầu nhìn Lạc Nhất Nhất thật cẩn thận nói: "Ta không phải người phiên đại lực này, chỗ ta kêu đại lực Phong Vân, nơi đó trừ bỏ ma thú, nhân loại, còn có yêu thú. Độ dày linh khí nơi đó so với đại lực Tinh Thần hơn rất nhiều, cho nên thực lực ma thú, nhân loại đều rất cao, ma thú là có thể nói, bình thường yêu thú đều là duy trì hình thái con người, chúng nó cũng có thành trì của mình"

Lạc nhất tuy rằng kinh hãi, nhưng vẫn chưa đánh gãy, ý bảo hấn tiếp tục, thực hiện nhiên hấn còn không có nhập trọng điểm. Phong Liệt chậm rãi cúi đầu, càng thêm thật cẩn thận, ập a ập ứng nói: "Ta... Ta không phải nhân loại, cha ta là yêu thú, mẫu thân ta là nhân loại, cho nên ta có một nửa huyết mạch yêu thú, một nửa là huyết mạch nhân loại." Phong Liệt cúi đầu nói xong, liền không hề lên tiếng, khăn trương chờ đợi hình phạt, lại phát hiện Lạc Nhất Nhất nửa ngày không nhúc nhích, trong lòng khó chịu cực kỳ.

Ở đại lực Phong Vân, yêu thú và nhân loại cũng không có thể tiếp nhận hấn, phụ thân làm Vương một phương khó tránh khỏi sẽ xem nhẹ hấn, chỉ có mẫu thân lúc nào cũng khắc khắc quan tâm hấn. Tuy rằng vẫn kỳ vọng Nhất Nhất có thể nhận hấn, nhưng trong lòng vẫn là sợ hãi, cho nên vẫn không dám nói cho nàng. Hiện tại xem ra, nàng cũng là không có biện pháp nhận hấn đi. Bất quá cho dù như vậy, hấn cũng muốn tìm được Xích Ly Thảo giúp nàng giải độc. Khi hấn muốn đem này đồ ý tưởng nói cho Lạc Nhất Nhất, vừa nhắc đầu, lại phát hiện Lạc Nhất Nhất thần du vũ trụ, một người không biết ở phán đoán chút cái gì.

Do dự bất an hô: "Nhất Nhất..." Lạc Nhất Nhất bị thanh âm Phong Liệt kêu tỉnh, hai mắt sáng lên nhìn Phong Liệt hỏi: "Liệt, nói như vậy ngươi chính là bán yêu trong truyền thuyết, vậy ngươi yêu thú bán thể là cái gì, câu, hồ..." Không có nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ hoặc ghét bỏ từ Lạc Nhất Nhất, vừa ở trong lòng may mắn một chút, nghe được hai chữ bán yêu thì trong lòng một trận khó chịu, nhưng lập tức bị suy đoán của Lạc Nhất Nhất khiến cho thực không biết nói gì, sợ nàng còn có thể đoán ra động vật gì đó, lập tức tiếp lời nói: "Là lang." Lạc Nhất Nhất nghe được lập tức hưng phấn kêu lên: "Thật sự, thật tốt quá, ta thích lang. Mau, biến thân cho ta xem."

Lạc Nhất Nhất chẳng hề để ý, chính nàng đều có thể linh hồn xuyên qua, còn gặp được ma thú tới bây giờ chưa thấy qua, sớm luyện thành miễn dịch. Phong Liệt đối phản ứng của Lạc Nhất Nhất thực ngoài ý muốn, trì hoãn lâm bẩm nói: "Nhất Nhất, ngươi năng lực thừa nhận thực cường?"

Sau đó Phong Liệt giảng một ít tình huống bên kia. Ở thật lâu trước kia, nơi đó cũng chỉ có nhân loại và ma thú, bởi vì độ dày linh khí độ rất cao, trừ bỏ thực lực, rất nhiều ma thú tu luyện ra linh trí, trí tuệ trở nên cùng nhân loại tương xứng, còn có thể biến ảo, cho nên nhân loại gọi chúng nó là yêu thú. Dựa vào bản thân tu luyện thành yêu thú thực lực đều phi thường cao, là nhân loại và ma thú mong muốn mà không thể thành. Nhưng yêu thú sinh sản con cháu trừ bỏ có thể biến ảo, thực lực cũng là dựa vào tự thân tu luyện, cho nên trải qua thời gian dài lắng đọng lại, hiện tại cũng không phải thực lực tất cả yêu thú đều rất mạnh.

Mà Phong Liệt là bán yêu, không có biện pháp phát huy yêu lực cường đại của yêu thú, cũng không có biện pháp tu luyện giống nhân loại, cho nên cứ việc hấn cố gắng vạn phần, thực lực cũng chỉ đến trung đẳng. Hiện tại, bởi vì là bán yêu, thực lực lại thấp, không có biện pháp biến thành nguyên hình yêu thú.

"Là ai đuổi giết ngươi đến nơi đây?" Lạc Nhất Nhất tò mò hỏi, đối với một người thực lực không mạnh, thân phận không tốt, là ai nhân rồi ăn no lại đi gây chuyện đâu. Nhắc tới này, Phong Liệt lạnh lùng đáp: "Phong Nhã." Phun ra hai chữ, liền không thêm nhắc lại, vừa nghe tên Lạc Nhất Nhất liền đoán được, khẳng định là người nào trong nhà hấn, bất quá hiện tại Phong Liệt tất nhiên không muốn nói, nàng cũng không miễn cưỡng.

Trầm mặc trong chốc lát, Phong Liệt tiếp tục nói: "Nhất Nhất, chúng ta đi đại lực Phong Vân, linh khí nơi đó so với bên này hơn rất nhiều, tu luyện cũng sẽ mau rất nhiều, chúng ta còn muốn tìm Xích Ly Thảo."

Đang lúc Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt chuẩn bị cáo biệt mọi người, Mạc Vân mang đến một cái tin tức làm người ta khiếp sợ, cấm chế sau núi có dấu hiệu buông lỏng, mà thực lực hiện tại của bọn họ lại không đủ để gia cố cấm chế. Một khi cấm chế phá hư, có ma thú xâm nhập, nhân loại cũng chỉ có thể chờ đợi diệt vong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23: Lại bước vào Tử Vong Chi Hải

Mạc Vân tuyên bố tin tức, tập trung người có linh lực cao của đại lực Tinh Thần đi vào Tử Vong Chi Hải lịch lãm đề cao thực lực, khi trở về, mọi người hợp lực gia cố cấm chế. Lạc Nhất Nhất vương bận mọi người tại phiên đại lực này, không có biện pháp an tâm ly khai, cùng Phong Liệt thương lượng rõ ràng, cùng những người đó đi Tử Vong Chi Hải, lần này xâm nhập cũng làm một lần lịch lãm, đợi gia cố xong cấm chế lại rời đi.

Mọi người tập hợp xong liền xuất phát, trước ngày đi vợ chồng Lạc gia cẩn thận dặn dò Lạc Nhất Nhất và Lạc Vũ Thần một phen, buổi tối, Lạc Nhất Nhất còn bị Liễu Trần Nhi ôm đi nói chuyện cả đêm. Lạc Nhất Nhất cả đêm không ngủ, Phong Liệt rất là săn sóc để Lạc Nhất Nhất nằm trong lòng hấn nghỉ ngơi. Hiện tại đã bắt đầu vào đông, sợ Lạc Nhất Nhất sẽ cảm lạnh đặc biệt mặc một kiện áo gió lớn vì nàng chán gió. Nữ tử đi cùng nhìn thấy, người người đều hâm mộ không thôi.

Chạy một ngày đường, khi chập tối thì đến bên ngoài Tử Vong Chi Hải, Kiều Phi chiêu tập mọi người tại chỗ nghỉ ngơi, ngày hôm sau lại xâm nhập. Mạc Vân mỹ danh là dẫn đội đi, nhưng từ khi xuất phát đến bây giờ chỉ đi theo Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt, Lạc Vũ Thần thành tiểu đội bốn người, hoàn toàn là phui chương quây. Trong mắt Phong Liệt chỉ có Lạc Nhất Nhất liền càng không trông cậy vào được. Cho nên mọi người đành phải xem Kiều Phi là

thủ lĩnh.

Phong Liệt rút cục buông Lạc Nhất Nhất ra, từ khi bị Lạc Nhất Nhất nô dịch, Phong Liệt thực sự giác đem vật dụng hàng ngày toàn chuyển qua không gian giới chỉ của hắn. Lúc này, từ không gian giới chỉ lấy bàn, ghế, đồ ăn vật Lạc Nhất Nhất thích mang ra. Mọi người khi nhìn thấy Phong Liệt có không gian giới chỉ, một đám tinh quang bắn ra bốn phía, nhưng không ai dám đánh chủ ý lên nó.

An trí tốt cho Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt xuất ra lều trại đưa cho Lạc Vũ Thần nói: "Đem trướng bông dựng lên." Lạc Vũ Thần về mặt mê mang vừa định nói hắn không biết, chợt nghe Phong Liệt nói: "Dựng không tốt không có cơm chiều ăn." Vì thế Lạc Vũ Thần không nói gì ngồi một bên nghiên cứu dựng lều. Mạc Vân vừa định tiếp tục làm phù chú quây, chợt nghe Phong Liệt phân phó: "Lão nhân, đi tìm mấy chỉ món ăn thôn quê đi"

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung ở trên người Phong Liệt cùng Mạc Vân, không nghĩ tới hắn cư nhiên dám kêu Mạc Vân làm chạy chân, mà càng làm cho mọi người không nói gì là, Mạc Vân cư nhiên thì điên thì điên thực đi. Phong Liệt cũng không nhân rồi, hắn đang hăm canh.

Không lâu, Mạc Vân mang về mấy chỉ món ăn thôn quê, hơn nữa đều đã được xử lý sạch sẽ, Phong Liệt rất quen thuộc mà nấu lên. Từng đợt mùi truyền đến, kích thích Lạc Vũ Thần đang cùng trướng bông phấn đấu, càng kích thích mọi người gần đó. Rất nhiều người đều tự chủ tạo thành tiểu đội, phân công chuẩn bị bữa tối. Nhưng ánh mắt vẫn là không nhìn được hướng chỗ Phong Liệt phiêu qua, trước không nói hiện tại trừ nghệ của Phong Liệt bị Lạc Nhất Nhất huấn luyện thành nhất lưu, lần này mọi người đều là đi ra lịch lãm, không ai mang nhiều này nọ như vậy theo, càng không có gia vị. Giống như đoàn người Phong Liệt, không biết còn tưởng rằng là đi ngao du đâu?

Ăn uống no đủ, về mặt Lạc Nhất Nhất thích ý nằm ở trong lòng Phong Liệt, Chíp Bông cũng hít mất hương thụ nằm ở trong lòng Lạc Nhất Nhất. Mọi người thấy vậy không nói gì, trong lòng không nhìn được nghĩ: Lạc Nhất Nhất thật không hiểu đạo vận cửt chó gì, một nhóm cao thủ vây quanh nàng không nói, cư nhiên một đám đều đem nàng và sủng vật của nàng làm tổ tông mà cung phụng.

Kiều Phi cũng không nhìn về phía Lạc Nhất Nhất, nhớ tới tình cảnh lần trước thua ở trên tay Phong Liệt, trong lòng thực không rõ rốt cuộc Lạc Nhất Nhất có sức quyến rũ gì, làm cho người có thực lực sâu không lường được như Phong Liệt đi hầu hạ nàng. Trái lại Lạc Vũ Yên nhìn ra rất nhiều, tự đắc vui vẻ hưởng thụ bữa tối do mình tự chuẩn bị.

Sáng sớm hôm sau, mọi người liền đi sâu vào Tử Vong Chi Hải, nói là cùng nhau, kỳ thật vẫn là hợp thành mấy cỗ thế lực. Một tổ lấy Kiêu Phi cầm đầu, một tổ là một ít cao thủ không thuộc các gia tộc tụ tập lại với nhau, tổ Lạc Nhất Nhất giữ nguyên nhân số, tuy rằng cũng có người muốn theo chân bọn họ, nhưng dù sao cũng là cao thủ, lòng tự trọng cũng rất mạnh, không muốn lấy mặt nóng dán mũi lạnh.

Rất nhanh, mọi người liền lọt vào công kích của ma thú, đám người lập tức tách ra. Vừa vào trung khu không lâu, Lạc Nhất Nhất trình trọng nhìn Lạc Vũ Thần nói: "Tiểu Thần, tiến vào lịch lãm muốn dựa vào chính ngươi đề cao thực lực. Ta và Phong Liệt còn muốn đi phía trước, thực lực của ngươi không đến được, bản thân cẩn thận một chút." Lạc Vũ Thần kiên định gật đầu. Trong lòng yên lặng nghĩ: Tỷ, ta nhất định sẽ mau chóng vượt qua các ngươi.

Sau khi chia tay Lạc Vũ Thần, Lạc Nhất Nhất lấy ra một ít đan dược chống lại chứng khí cho Phong Liệt, tới gần trung tâm Tử Vong Chi Hải lại tiếp tục chia tay Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất thực hiểu được thực lực hiện tại của nàng đi vào trong chỉ có thể liên lụy Phong Liệt. Tuy rằng Phong Liệt là ô dù của nàng, nhưng nàng không thể làm hoa trong nhà ấm.

Mạc Vân, Đằng Long, Chíp Bông đều bị sai sử cùng Phong Liệt đi vào trong. Ở bên ngoài, với thực lực của bọn họ đã muốn không có đối thủ, chỉ có thể đi vào trong lịch lãm. Chíp Bông là bị phái đi hỗ trợ, trừ bỏ bên trong có ma thú cao cấp, không biết còn có càng nhiều nguy hiểm không thể biết trước hay không.

Lạc Nhất Nhất ở trung khu rất nhanh liền gặp một đầu ma thú cấp 4, từ Phượng giới xuất ra Kinh Thiên Kiếm liền vọt đi lên. Muốn nhìn một chút thanh kiếm này rốt cuộc có thể dùng hay không, sử xuất toàn bộ sức từ lúc bú sữa bỏ xuống. Phát hiện một vết rách đều không có, khoe miệng Lạc Nhất Nhất run lên, nhìn không được bạo phát mắng: "Dựa vào, quả nhiên là phá kiếm"

Ma thú không nghĩ tới một tiểu thí hài cầm phá kiếm liền muốn đánh hắn, hắn hoàn toàn bị chọc giận, vung móng vuốt đã nghĩ chụp tử Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất đang muốn né tránh, một thanh chùy thủ sắc bén bị linh lực bao vây bay tới, cắm vào mí mắt ma thú, ma thú ảm ảm ngã xuống đất.

Lạc Nhất Nhất quay đầu nhìn thấy Lạc Vũ Yên ở cách đó không xa đang đi tới. Không nghĩ tới thực lực của nàng lại tiến bộ nhiều như vậy, hắn là cũng đột phá thập cấp đi, Lạc Vũ Yên rút ra chùy thủ lưu loát lấy ra ma tinh, Lạc Nhất Nhất cười cười nói: "Không nghĩ tới ngươi sẽ vì cứu ta, bại lộ thực lực của mình." Lạc Vũ Yên gật gật đầu rầu rĩ nói: "Vừa mới có chút xúc động, ngươi hẳn là sẽ không nói ra ngoài đi." Nhìn Lạc Vũ Yên có điểm buồn rầu, Lạc Nhất Nhất ha ha cười nói: "Yên tâm đi, ta không nhiều chuyện như vậy"

Tiếp theo nàng từ Phượng giới lấy ra một cái nhẫn không gian đưa cho Lạc Vũ Yên: "Coi như cảm tạ ân cứu mạng của ngươi, ta không thích thiếu nhân tình." Lạc Vũ Yên tiếp nhận không gian giới chỉ trên tức nói: "Hào phóng như vậy a, cảm tạ, ngươi hẳn là cũng che giấu thực lực đi, bất quá lần sau đừng sinh mãnh như vậy, trực tiếp giết chết" Khoảng cách gần như vậy, né tránh rất khó khăn.

Nhìn Lạc Vũ Yên xoay người rời đi, Lạc Nhất Nhất cũng cười rồi ly khai. Từ việc nàng vừa rồi ra tay cứu mình có thể thấy được, nàng không có ý cùng mình là địch, làm cho mình giấu diếm chuyện này, cũng không có muốn trả ơn. Vừa mới trong mắt linh động, mới là nàng chân thực nhất đi.

Lúc Lạc Nhất Nhất gặp gỡ một đầu ma thú cấp năm, một hỏa phượng cả cả người lửa đỏ hóa. Lắc lư nửa ngày, đây là duy nhất một đầu ma thú nàng vừa lòng, lần này Lạc Nhất Nhất lộ ra ánh mắt hưng phấn xem con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 1 - Chương 24: Thu phục Phượng Loan, lại gặp nạn

Lấy ra Băng Phách, Lạc Nhất Nhất thông dong tiến lên, một đầu ma thú này có thể sánh cùng cao thủ cấp mười cao nhất, bất quá so với Đẳng Long thì kém chút, Lạc Nhất Nhất mặc dù không tới cấp mười cao nhất, nhưng kém cũng không nhiều. Hỏa Phượng này cũng là dùng hỏa, tuy rằng có thể thấy được so với ma thú dùng hỏa khác lợi hại rất nhiều, nhưng so với Chíp Bông thì kém xa.

Tương lai, tin tưởng nó nhất định trở thành một ma thú có thực lực khủng bố, nhưng hiện tại, Lạc Nhất Nhất vẫn là có thể thu phục nó. Băng Phách khi thì huyền thành lợi kiếm, khi thì biến ảo thành thương, làm cho Hỏa Phượng ứng phó không nổi. Hỏa của nó nếu không bị Lạc Nhất Nhất diệt thì năng đã thành tro, không như hiện tại nó căn bản không làm bị thương được năng.

Ở Lạc Nhất Nhất cùng Băng Phách hoàn mỹ phối hợp, ma thú rất nhanh phát hiện nó không địch lại, quay đầu liền muốn chạy trốn. Băng Phách biến ảo thành lăng sa trời lấy ma thú đang hướng thiên thượng kéo xuống.

Lạc Nhất Nhất nhanh chóng kỵ lên người ma thú, Băng Phách trên tay biến ảo thành chùy thủ để ở cổ ma thú, ma thú còn tại đập cánh lập tức an phận xuống. Hỏa Phượng này so với ma thú khác đồng cấp lợi hại rất nhiều, loài Hỏa Phượng hiếm thấy này hẳn là còn có thể có chỗ hơn người, cho nên Lạc Nhất Nhất quyết định bắt nó thuần hóa xong, có thể đưa cho Lạc Vũ Thần.

Lạc Nhất Nhất thân nhiên nói: "Người có biết có câu kêu Phượng Hoàng không lông không bằng gà? Ta hiện tại cho người hai con đường, hoặc là bị thuần phục ngoan ngoãn làm huyền thú, hoặc là ta trước rút lông người, chơi đã sẽ đào Ma Đan người ra. Người là lựa chọn cái nào." Ma thú rất là im lặng, năng có cho nó quyền lựa chọn sao?

Lạc Nhất Nhất nói xong, Hỏa Phượng hoảng sợ phát hiện trên cổ lạnh lạnh. Hôm nay tiểu thí hải thực muốn tước lông trên cổ nó? Chùy thủ chậm rãi hướng cổ di tiến, Hỏa Phượng liều mạng gật đầu, tỏ vẻ nó nguyện ý làm huyền thú. Lần này Lạc Nhất Nhất rất nhanh đã thu phục được ma thú, dụng ý thức biết năng kêu Phượng Loan, liền bắt nó quăng vào Phượng giới.

Phong Liệt và Mạc Vân tiến vào bên trong Tử Vong Chi Hải không lâu, liền gặp được một đầu ma thú Bạch Hổ cấp bảy, thoải mái giải quyết Bạch Hổ, Phong Liệt và Mạc Vân liền bị kích. Còn chưa đi được hai bước liền gặp thêm một con ma thú Bạch Hổ cấp chín, thật đáng buồn là Bạch Hổ bọn hắn vừa mới giải quyết là phối ngẫu của con Bạch Hổ cấp chín này.

Nhìn thê tử ngã trong vũng máu, Bạch Hổ bị phần rống giận một tiếng, như hồ rình mồi nhìn bọn họ, hận không thể đem tể thành mảnh nhỏ. Phong Liệt và Mạc Vân lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, Chíp Bông ngồi xổm trên vai Phong Liệt cũng chuẩn bị tùy thời phóng ra. Đẳng Long ở dưới cường đại uy áp của Bạch Hổ, rất là có hết sức, cố gắng tu luyện thật lâu, nó hiện tại cũng chỉ đến cấp 6 cao nhất, cho nên thực tự giác thôi lui đến một bên.

Ở Phong Liệt, Mạc Vân, Chíp Bông ba mặt giáp công, cũng chỉ thoáng chiếm thượng phong. Bạch Hổ này tốc độ cực kỳ mau, linh lực phát ra đều mang theo tiếng gió vũ vũ. Trong lúc song phương khó phân thắng bại, Kiều Phi đột nhiên gia nhập chiến cuộc, ở mấy người vây công, tốc độ Bạch Hổ bị hạn chế rất lớn. Bạch Hổ rất nhanh liền bại trận, nhưng vẫn ở trước người thê tử, không rời bất khí, thể sống chết chống cự.

Bạch Hổ công kích mãnh liệt, ba người đánh phải hợp thủ giết nó. Bạch Hổ vô lực té trên mặt đất nhìn thê tử cách đó không xa, chậm rãi nhắm lại tinh thần. Ba người không hẹn mà cùng đem hai con Bạch Hổ hợp táng cùng một chỗ.

Mạc Vân ngồi dưới đất nhủ mảy trăm tư, mười mấy năm nay đều nghiên cứu luyện khí, đối tu luyện linh lực thả lỏng rất nhiều, bên cạnh hai cái tiểu bối, một cái thực lực sâu không lường được, mình so với hắn kém rất nhiều, một cái khác thực lực rất nhanh sẽ vượt qua mình. Xem ra phải gia tăng tu luyện mới được a. Vừa mới tràng đại chiến, đối Phong Liệt và Kiều Phi ảnh hưởng đều rất lớn, hiện đang ở nghiên ngẫm lại cuộc chiến vừa rồi.

Lạc Nhất Nhất ở trung khu lại xử lý mấy đầu ma thú cấp năm, linh lực cũng đột phá đến cấp mười cao nhất. Nhìn chướng khí ở phía trước, Lạc Nhất Nhất trong lòng mặc niệm: Liệt, ta hiện tại là có thể đi tìm người.

Tiến vào bên trong, Lạc Nhất Nhất thật cẩn thận thu liễm hơi thở. Hiện tại chủ yếu là tìm bọn người Phong Liệt, lấy năng thực lực cấp mười cao nhất tiến vào nơi này, nếu không cẩn thận, tựa như đưa điểm tâm đến miệng ma thú. Phượng Loan ở trong Phượng giới rất là không nói gì, cấp mười cao nhất liền dám xông vào, nó ở trung khu chuyển động bao lâu cũng không dám đi vào.

Nhìn dấu hiệu Phong Liệt lưu lại, Lạc Nhất Nhất lắc đầu bật cười, Phong Liệt này thật đúng là hiểu biết năng, biết năng lịch lãm không sai biệt lắm, khẳng định cũng sẽ vào. Cũng có thể là bọn người Phong Liệt vừa đi qua không lâu, dựa theo lộ tuyến Phong Liệt lưu lại, Lạc Nhất Nhất không gặp phải ma thú cản đường.

Không bao lâu, Lạc Nhất Nhất liền nhìn thấy mấy người cùng ngồi vây quanh một chỗ, Chíp Bông vừa thấy Lạc Nhất Nhất, mạnh mẽ nhảy đến trong lòng năng vô cùng thân thiết cò cò, Đẳng Long thực tự giác trở lại Phượng giới. Phong Liệt lại thực tự nhiên kéo Lạc Nhất Nhất vào trong lòng hắn. Mạc Vân kinh hi nhìn Lạc Nhất Nhất nói: "Tiểu tử Phong Liệt này dọc theo đường đi không ngừng lưu dấu hiệu, ta còn tưởng rằng hắn là lộ sĩ sơ lạc đường, không nghĩ tới là lưu cho người a."

Lạc Nhất Nhất kinh ngạc nhìn Kiều Phi, không nghĩ tới hắn cũng ở chỗ này. Mà khi Kiều Phi nhìn thấy Lạc Nhất Nhất vừa xuất hiện, lại kinh ngạc, Lạc Nhất Nhất tiến vào bên trong Tử Vong Chi Hải, trừ bỏ thu liễm hơi thở, cũng không có che giấu thực lực của năng. Song phương đang đánh giá thì bị một trận tiếng đánh nhau đánh gãy, mọi người rất nhanh theo thanh âm tìm đi qua.

Khi Lạc Nhất Nhất nhìn thấy Lạc Vũ Yên đang cùng một đầu ma thú cấp bảy đấu đến khó phân, liền đỡ mồ hôi, này thế gian thật là có cuồng nhân như vậy, cấp mười cao nhất liền dám vào đây. Trừ bỏ Phong Liệt, Mạc Vân và Kiều Phi mãi mãi kinh ngạc, thế giới này thật sự là điên cuồng, chưa từng đặt vào mắt Lạc Vũ Yên đều vọt tới cấp mười cao nhất. Lạc Vũ Yên cũng không phải đối thủ ma thú cấp bảy, mất thấy mau bị đánh bại, ở dưới sự trợ giúp của Kiều Phi, rất nhanh đem ma thú bắt.

Thực lực Lạc Nhất Nhất tiến bộ đã làm cho mọi người mở mắt, thực lực Lạc Vũ Yên bày ra, lại làm cho Mạc Vân và Kiều Phi lần nữa chịu kích. Kiều Phi được xưng tụng là con cưng của trời rất là phát điên, làm nửa ngày, người ta đều là che giấu thực lực. Mà Mạc Vân là vẻ mặt trầm tư, bọn tiểu bối đều đuổi lên đây, nếu không cố gắng, hẳn liền uổng danh hiệu đệ nhất cao thủ Tinh Thần đại lục.

Lạc Vũ Yên nhìn Lạc Nhất Nhất lúc này cũng không che giấu thực lực, tự giễu cười nói: "Xem ra, lúc trước là ta làm điều thừa." Lạc Nhất Nhất lắc đầu: "Không, người ra tay làm cho ta hơn một cái bằng hữu." Lạc Vũ Yên sững sốt, sang sảng nở nụ cười.

Một hàng năm người rất là ăn ý chuẩn bị tiếp tục thám hiểm. Càng đi vào trong, Lạc Nhất Nhất phát hiện Kinh Thiên Kiếm trong Phurong giới giống như có dấu hiệu thức tỉnh. Mạc Vân nghe qua tình huống liền vui sướng nói cho Lạc Nhất Nhất: "Nguyên lai Kinh Thiên Kiếm vẫn không có biện pháp thức tỉnh là vì linh khí quá thấp, linh khí bên trong Tử Vong Chi Hải cao hơn các địa phương khác."

Lạc Nhất Nhất cầm Kinh Thiên Kiếm bề ngoài vẫn thực xin lỗi người xem lắm lắm nói: "Cho dù là xuyên qua Tử Vong Chi Hải, ta cũng muốn làm cho cái chuôi phá kiếm này thức tỉnh." Mạc Vân có chút lo lắng, nhìn mi nhìn mọi người nói: "Chúng ta lúc này đụng tới một đầu ma thú cấp chín còn có điểm ăn không tiêu, nếu như còn có ma thú cấp mười hoặc thực lực còn cao hơn thường lui tới, lấy thực lực chúng ta sợ là rất khó còn sống đi ra ngoài."

Phong Liệt nhìn Mạc Vân nói: "Nơi này độ dày linh khí xác thực cao rất nhiều, người cùng bọn hắn liền ở chỗ này tu luyện, sớm một chút đi ra ngoài. Ta mạng Nhất đi vào là được." Nghe Phong Liệt nói vậy, tất cả mọi người tò mò phản đối, đi lịch lãm vốn muốn đề cao thực lực của mình, sợ chết sẽ không hội vào đây.

Không lâu, một cái huyết động rất lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người. Mọi người còn chưa kịp thăm dò rốt cuộc là huyết động gì lại lớn như vậy, chợt nghe một tiếng rống ngấm mười phần uy áp mười phần truyền đến, trong nháy mắt một đầu Cự Long xuất hiện. Mọi người hai mắt nhìn nhau, kinh xuất một thân mồ hôi lạnh. Phong Liệt trầm giọng nói: "Duy nhất đáng ăn mừng kia là Giao Long, mọi người hợp lực liều mạng, khả năng có hi vọng, nếu như thật là Chân Long, chúng ta thực ra không được."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Đại chiến Giao Long

Giao Long khinh miệt nhìn mọi người, bất quá nó rất ngạc nhiên thế nhưng có nhân loại xâm nhập đến nơi đây. Từ khi nó ở bên trong Tử Vong Chi Hải tu luyện, dần dần nó không rời đi Tử Vong Chi Hải được, cho nên nó đều nhớ không rõ có bao lâu chưa thấy qua nhân loại.

Lạc Nhất Nhất và Lạc Vũ Yên thực tự giác vọt đến bên cạnh, các nàng hai cấp mười cao nhất đi qua chỉ là thêm phiền, vẫn là ở bên cạnh nhân cơ hội đánh bắt ngờ. Mạc Vân, Kiều Phi, Phong Liệt ba người rất nhanh hợp lực, không cần thương lượng, linh lực hướng Giao Long đánh tới. Nhưng này sáng choang linh lực ở trên người Giao Long căn bản không lưu dấu vết.

Lạc Nhất Nhất rốt cục cũng biết huyền thú của Kiều Phi là một con hổ, nhưng thực lực con hổ này còn không bằng Đằng Long, gặp Giao Long, lập tức gục không dậy nổi, Kiều Phi liền đem nó thu hồi huyền thú không gian. Chíp Bông sau vài lần chiến đấu, thực lực giống như cũng tăng cường không ít, hiện tại uy lực hòa cầu lớn hơn trước, tốc độ phun hỏa cầu cũng nhanh hơn.

Vây Giao Long rất là chắc chắn, chỉ là phòng ngự đều không phá nổi, đừng nói công kích, ba người ăn ý công kích vào nơi hỏa cầu Chíp Bông thiêu qua. Nhưng là cứ việc ba người một thủ hợp lực vây công, vẫn không địch lại Giao Long. Lạc Nhất Nhất và Lạc Vũ Yên ở bên cạnh lo lắng không thôi, từ Phurong giới xuất ra Kinh Thiên Kiếm, phát hiện mũi kiếm Kinh Thiên Kiếm đã muốn lộ ra màu ngân bạch, chuôi kiếm cũng lộ ra văn lộ phong cách cổ xưa.

Giao Long đã muốn mất đi kiên nhẫn, nhất kỹ "Giao Long rời bến", đại cô linh lực như sóng to đánh tới. Mấy người Phong Liệt đã dần dần rơi vào hạ phong, biết còn chờ đợi cũng là chịu chết, Lạc Nhất Nhất thả ra Đằng Long, cầm Kinh Thiên Kiếm vọt đi lên, trong lòng mặc niệm: lại làm cho ta thất vọng, liền đem người làm sắt vụn mà xử lý, trong lúc nhất thời Lạc Vũ Yên cũng chịu không nổi vọt đi lên.

Hai người gia nhập cũng không có xoay đổi cục diện, Giao Long vãi ra thủy hỗn loạn cùng linh lực dư thừa, đem mọi người tảo thất linh bát lạc. Nhưng Kinh Thiên Kiếm trên tay Lạc Nhất Nhất lại có thể đối Giao Long tạo thành nhất điểm thương tổn, nhưng từng đạo vết thương nhỏ nhỏ liền giống như gãi ngứa. Lạc Nhất Nhất quyết đoán đem Kinh Thiên Kiếm quăng cho Phong Liệt, mọi người liền nghĩ Phong Liệt có thực lực cao nhất, tin tưởng chỉ có hắn cần có thể phát huy thực lực Kinh Thiên Kiếm.

Quả nhiên Kinh Thiên Kiếm ở trong tay Phong Liệt uy lực càng mạnh, tuy rằng không có cấp Giao Long tạo thành thương tổn trí mạng, nhưng Giao Long lúc này cũng là mình đầy thương tích. Kinh Thiên Kiếm dưới tình huống không ngừng công kích cũng dần trở nên càng thêm sắc bén, Giao Long vừa thấy tình hình đối nó càng ngày càng bất lợi, xoay người định trốn vào huyết động.

Phong Liệt quát lớn: "Đừng cho nó vào động, vào nước, chúng ta cũng không phải đối thủ của hắn." Chíp Bông trước tiên vọt tới cửa động, ở cửa động bày một bức tường lửa. Giao Long vọt tới cửa động lập tức dừng ngay, nó cũng không dám sấn vào tường lửa kia.

Mọi người ăn ý phối hợp, rất nhanh Giao Long liền gục không dậy nổi. Mạc Vân lắc lắc đầu nói: "Đáng tiếc, nếu như không phải ma thú bên trong Từ Vong Chi Hải trường kỳ sinh hoạt trong chướng khí, không rời được nơi này. Thu phục làm huyền thú, đều có thể quét ngang toàn bộ đại lục." Phong Liệt lấy ma đan Giao Long đưa cho Lạc Nhất Nhất nói: "Cho Đẳng Long dung hợp, có thể đề cao thực lực của nó"

Lạc Nhất Nhất tiếp nhận ma đan quảng cho Đẳng Long đang tu luyện trong trong Phượng giới, Đẳng Long cảm ma đan ma thú cấp mười trong lòng run rẩy a, may mắn nó thức thời, bằng không phỏng chừng ma đan của nó còn không biết ở đâu đâu, bất quá đối Lạc Nhất Nhất hào phóng thực cảm động

Chíp Bông ở lúc Giao Long ngã xuống đất, cũng lâm vào hôn mê, sau khi Chíp Bông hôn mê, tường lửa tự động tiêu thất. Lạc Nhất Nhất lo lắng ôm lấy Chíp Bông, Phong Liệt an ủi Lạc Nhất Nhất nói: "Đừng lo lắng, nó không có việc gì, chính là linh lực cạn kiệt nghiêm trọng"

Lạc Nhất Nhất trong lòng âm thầm nghĩ, xem ra trừ bỏ không ngừng đề cao thực lực của mình, năng cũng phải có được kỹ năng độc đáo đặc biệt mới được, hai lần gặp được ma thú cường hãn đều thiếu chút nữa chết.

Mọi người hiện tại cũng đều đã đại thương nguyên khí, không chịu nổi ép buộc, quyết định đi vào ổ Giao Long nhìn xem có cái thứ tốt gì không, cũng thuận tiện tị nạn, đường đường thương.

Vừa mới chuẩn bị tiến vào huyết động, Lạc Nhất Nhất âm âm ngã xuống đất, toàn thân lạnh phát run, tứ chi chậm rãi bắt đầu trở nên cứng ngắc. Phong Liệt nhanh chóng lấy ra khóa đan được Ngọc Kinh Dương đưa lúc trước cho Lạc Nhất Nhất ăn vào.

Nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn là không ngừng run rẩy, Phong Liệt lo lắng ôm Lạc Nhất Nhất hướng trong lòng nắm thật chặt, cho nàng ấm áp. Thật lâu sau qua đi, Lạc Nhất Nhất dần dần khôi phục bình thường. Nhìn một đám người lo lắng nhìn nàng, trong lòng nhất thời ấm áp, nguyên lai bất tri bất giác nàng có rất nhiều bằng hữu. Phong Liệt vẫn là gắt gao ôm Lạc Nhất Nhất, thực sợ hãi nàng hội biến mất. Xem ra lần này sau khi trở về, phải nhanh khởi hành hồi đại lục Phong Vân, sau lần độc phát này, Lạc Nhất Nhất chỉ còn hai năm thời gian. Mà bọn họ hiện tại còn không biết làm sao tìm được Xích Ly Thảo đã tu luyện đến xuất ra nội đan.

Huyết động Giao Long kéo dài xuống phía dưới, trên vách đá có rất nhiều tinh thạch lóe sáng, chiếu sáng huyết động như ban ngày. Mạc Vân nhìn tinh thạch, hai mắt lóe so với tinh thạch còn sáng hơn, Lạc Nhất Nhất buồn cười nhìn Mạc Vân nói: "Sự phụ, không cần thêm, chờ chúng ta đi ra ngoài, người có thể đều mang theo." Mạc Vân ha ha cười nói: "Đó là khẳng định, này đó tinh thạch nhưng là tài liệu tốt để luyện khí"

Hướng bên trong đi không lâu, dần dần có thể nghe được tiếng nước, cũng thấy được ánh sáng. Mọi người kỳ quái tiêu sái đi vào, phát hiện nguyên lai có một động thiên khác, huyết động này có một chỗ hợp với một mảnh đại đại hồ, ngang đầu hướng phía trước nhìn, chỉ có thể nhìn thấy mây mù lượn lờ, bên bờ bốn phía cũng che kín kỳ hoa dị thảo.

Phong Liệt như có chút suy nghĩ nói: "Khó trách thực lực Giao Long mạnh như vậy, linh khí nơi này phi thường đặc hơn bên ngoài. Chúng ta ngay tại đây đường đường tu luyện đi."

Lạc Nhất Nhất xuất ra một ít đan dược lúc trước Ngọc Lâm đưa phân cho mọi người, dùng qua, tất cả mọi người đều tự bắt đầu tu luyện. Lấy Giao Long cường thế, nơi này không có ma thú khác tới được.

Kinh Thiên Kiếm sau khi đến nơi đây, cũng có vẻ sáng bóng, hào quang cũng càng sâu, nhưng cũng không có giống có ý thức như Mạc Vân nói. Mạc Vân không thêm đề ý nói: "Phòng chừng điểm ấy linh khí không đủ để Kinh Thiên Kiếm chân chính tỉnh lại, tuy rằng bây giờ còn không có ý thức, nhưng nó hiện tại đã rất lợi hại, nếu như về sau cũng gặp được địa phương có linh khí, phòng chừng có thể tỉnh lại ý thức của Kinh Thiên Kiếm"

Lạc Nhất Nhất vốn định đưa Kinh Thiên Kiếm cho Phong Liệt, nhưng Phong Liệt nói hắn đã có binh khí, đến lúc đó hắn sẽ đi mang tới. Lạc Nhất Nhất không có biện pháp phát huy uy lực Kinh Thiên Kiếm là vì thực lực không đủ. Tin tưởng chậm rãi khi thực lực năng tăng trưởng, năng nhất định có thể phát huy uy lực chân chính của Kinh Thiên Kiếm

Đạo mất ba ngày đã qua, thương thế mọi người được đan dược điều trị, đều tốt không sai biệt lắm, thực lực cũng tăng tiến một mảng lớn. Lạc Vũ Yên rất là không phục nhìn Lạc Nhất Nhất nói: "Ba ngày trước hai chúng ta còn đều là cấp mười cao nhất, không nghĩ tới ba ngày sau ta cư nhiên kém người nhiều như vậy." Lạc Nhất Nhất cười gượng hai tiếng không đáp. Tốc độ nàng hấp thu linh khí vốn so với thường nhân đã nhanh, hơn nữa trước đó lại dùng qua quả Long Lưỡi, ưu thế tốt như thế đương nhiên không thể lạc hậu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 26: Tân Kinh Thiên Kiếm

Đẳng Long sau khi luyện hóa ma đan Giao Long thực lực cũng lên tới cấp tám cao nhất, lại trong hoàn cảnh tốt như vậy liền tăng đến cấp chín, lúc này đang vui sướng hải lòng nhìn Lạc Nhất Nhất. Phượng Loan ở bên cạnh rất là kinh thường, trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải tiểu tử người gặp may

mấn có được một quả ma đan ma thú cấp mười cao nhất, sẽ có thu hoạch lớn như vậy sao?

Lúc trước Phụng Loan ở trung khu vẫn không có biện pháp đột phá cấp năm cao nhất, tiến vào huyết động, Lạc Nhất Nhất cũng cho nàng ra ngoài, còn cho nàng toàn bộ ma đan lúc trước có được, hơn nữa linh khí cao như vậy cũng làm cho nàng thuận lợi đột phá đến cấp bảy cao nhất.

Lạc Nhất Nhất suy nghĩ nửa ngày cũng không biết rốt cuộc nàng có thể luyện ra tuyệt kỹ gì, quay đầu hỏi Đằng Long: "Đằng Long, mỗi lần chiến đấu, ngươi đều phun lôi, đó là ngươi tuyệt kỹ sao?" Đằng Long sùng sốt trong chốc lát, dụng ý thức hết lớn: "Ai nói đó là lôi a, kia là linh lực của ta, chờ ta trưởng thành thành Long, tuyệt kỹ của ta đương nhiên là nước."

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu nói: "Thì ra là thế, khó trách ngươi cùng Phụng Loan vừa thấy mặt liền bỏ nhau vào nhau, nguyên lai là thủy hỏa bất dung a. Bất quá tiểu tử ngươi thức thời, đầu không lại lừa của Chíp Bông, có điểm bất nạt kẻ yếu a."

Phụng Loan vừa nghe, liền không vui, cũng dụng ý thức hết lên: "Ai yếu a, nếu không phải tiểu tử hần gặp may mấn có được một quả ma đan ma thú cấp mười cao nhất, ai khi ai còn không nhất định đâu. Có thể thành Long rất giỏi sao, chờ ta chân chính trưởng thành liền khảo thị Long." Đằng Long âm thầm nhìn thoáng qua Phụng Loan, giống nhau đang nói, ngươi tin hay không ta hiện tại khiến cho ngươi biến thành Phụng Hoàng không lòng.

Phụng Loan trừng Đằng Long liếc mắt một cái không để ý tới hần, nàng biết tên kia cũng là tiếng sấm lớn mưa nhỏ, ở trước mặt Lạc Nhất Nhất, hần nào có lá gan đó a.

Lạc Nhất Nhất mặc kệ hai thú tranh đấu gay gắt, trong lòng thầm nghĩ, Đằng Long ngự Thủy, chíp bông ngự hỏa, đến lúc đó dùng "Băng hỏa lưỡng trọng thiên". Xem ai có thể ngán cản.

Ở một này cuối cùng Chíp Bông cũng đã tỉnh lại, lôi kéo Phong Liệt đem một ít không biết tên hoa cỏ trái cây bốn phía đều hái hết, nói là về sau Luyện được cần dùng. Chíp Bông tham bảo khí làm cho Lạc Nhất Nhất rất là vừa lòng. Tất cả mọi người có chút vô lực nhìn Lạc Nhất Nhất, toàn bộ là quái vật. Thực lực thăng tiến dọa người không nói, còn có mấy huyền thú thực lực cao như.

Lạc Nhất Nhất xuất ra Kinh Thiên Kiếm nhìn nhìn, đối Mạc Vân nói: "Su phụ, ngươi có thể bắt nó luyện hóa dung hợp với Băng Phách sao? Ta dùng không thuận tay?" Mọi người hoảng sợ nhìn Lạc Nhất Nhất, không rõ nàng như thế nào có ý tưởng lớn như vậy.

Mạc Vân nuốt nước miếng nói: "Kinh Thiên Kiếm là có ý thức, tuy rằng hiện tại ý thức còn không có tỉnh lại. Lại nói, tài liệu luyện chế Kinh Thiên Kiếm, ta làm sao có thể dung hợp được a?" Lạc Nhất Nhất hưng phấn nói: "Không quan hệ, chính là hiện tại không có ý thức mới tốt, vạn nhất tỉnh lại nó không muốn cũng đã chậm. Về phần lừa...." Chíp Bông nhìn Lạc Nhất Nhất âm âm cười bất giác lui về sau. Cảm trụ Chíp Bông muốn chạy trốn, dự đoán nói: "Chíp Bông ngoan, làm cho ngươi hai con gà nướng."

Chíp Bông rối rắm một hồi, ở tất cả mọi người nghĩ nó sẽ không đáp ứng, Chíp Bông ngoan nhẫn tâm vươn năm ngón tay, mọi người hần, tiểu quý tham ăn này, lần trước tạo tường lửa đều cạn kiệt linh lực đến ngắt đi, hiện tại vì năm con gà, liền bất cứ giá nào.

Lửa của Chíp Bông quả nhiên không đơn giản, Mạc Vân xuất ra luyện khí lô từ không gian giới chỉ, lửa của Chíp Bông văng lên một phần chung, luyện khí lô liền hoa hoa lệ lệ biến thành bụi. Mạc Vân không hô một tiếng, chỉ chốc lát sau, mang tới tinh thạch lấy ở trên vách đá huyết động, lại từ không gian giới chỉ lấy ra một cái luyện khí lô nói: "Ta trước dùng sổ tinh thạch này luyện ra một cái luyện khí lô mới, tinh thạch này hẳn là có thể chịu được hỏa diễm của Chíp Bông"

Mất một lúc lâu, Mạc Vân mới làm tan tinh thạch, lại qua nửa canh giờ, một cái luyện khí lô mới rốt cục xuất lò, Mạc Vân xem luyện khí lô tinh lóng lánh hưng phấn không thôi. Lần này không phụ sự mong đợi của mọi người, luyện khí lô mới dưới hỏa diễm của Chíp Bông không có bị thiêu như vừa rồi, Kinh Thiên Kiếm ở dưới tinh huỳnh vô ý thức cùng Băng Phách dung hợp cùng nhau.

Lạc Nhất Nhất nhìn Băng Phách mới xuất lò thực vừa lòng, Mạc Vân tiếp theo lại lấy thủ trực trước đây không có biện pháp chữa trị luyện chế một chút, sau đó đưa cho Lạc Nhất Nhất nói: "Dù sao ngươi đều đem Kinh Thiên Kiếm tan, ta vừa vận dùng tài liệu Kinh Thiên Kiếm đem quang thuần chữa trị một chút, dù sao đều là của ngươi, về sau Kinh Thiên Kiếm khôi phục ý thức, ngươi cùng nó giải thích, chuyện không liên quan đến ta a."

Nói xong lại ôm luyện khí lô tinh lóng lánh một bên vui vẻ. Phong Liệt tới phía sau Mạc Vân nói: "Ta muốn một cái được đỉnh luyện được." Mạc Vân đau lòng nhìn tinh thạch còn lại không nhiều lắm, do dự thật lâu, ngoan nhẫn tâm nói: "Hảo, lần sau ngươi phải đưa ta một ít tài liệu luyện khí trân quý" "Thành giao." Phong Liệt nói xong tiêu sái xoay người, ở một bên nghiêng cứu kỳ trần dị thảo Chíp Bông hái được lúc trước.

Lần lịch lãm này thực lực mọi người đều tăng lên, coi như viên mãn, có thể dẹp đường hồi phủ. Trở lại trung khu, mọi người liền tách ra đi tìm đội ngũ của mình. Lạc Nhất Nhất rất nhanh liền tìm được Lạc Vũ Thần, làm cho nàng không tưởng được là Lạc Vũ Điệp, Lạc Vũ Huy và một đầu yêu thú toàn thân hắc khí đang cùng nhau vây công Lạc Vũ Thần. Lúc này Lạc Vũ Thần đối khan vô cùng khó khăn, Lạc Vũ Huy một kiếm đang muốn đâm trúng nơi yếu hại của Lạc Vũ Thần, Phong Liệt xông lên cứu Lạc Vũ Thần còn phản thủ cho Lạc Vũ Huy một chương.

Phong Liệt đối Lạc Vũ Thần ngả trên đất nói: "Hần trúng độc yêu thú, ngươi yên tâm, ta sẽ giúp hần giải độc." Toàn thân Lạc Nhất Nhất là hơi thở bạo ngược thổi quét hai người một thú. Sắc mặt Lạc Vũ Điệp và Lạc Vũ Huy nháy mắt tái nhợt, không biết thực lực Lạc Nhất Nhất khi nào thì lợi hại như vậy, yêu thú cũng nhẹn không được run rẩy.

Lạc Nhất Nhất nắm Băng Phách đi hướng Lạc Vũ Huy, trực tiếp chém mất một bàn tay của hần, Lạc Vũ Huy kêu thảm một tiếng, đau đến cơ hồ muốn ngất xỉu. "Tự ngươi nói" Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Lạc Nhất Nhất đối Đằng Long nói: "Một sự kiện liền cắn hần một miếng thịt, nhưng phải có điểm kỹ thuật chút, đừng làm hần chết."

Đằng Long tà ác gật gật đầu, Lạc Vũ Huy một trận kinh hãi. Lạc Vũ Huy lập tức gật đầu: "Ta nói, thực lực Lạc Vũ Thần vẫn không bằng ta, hiện tại Tiểu

Điệp lại là phu nhân gia chủ Kiều gia, ta thực có hi vọng kế thừa chức gia chủ Lạc gia, nhưng thực lực Lạc Vũ Thần đột nhiên tăng mạnh, người lại là đồ đệ Mạc Vân, cho nên ta mới muốn mượn cơ hội lần này diệt khẩu."

Mắt Lạc Nhất Nhất vừa nhắc, Đằng Long đi qua kéo một miếng thịt trên đùi Lạc Vũ Huy, Lạc Vũ Huy đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng. Tiếp tục nói: "Sau khi người dùng quả Long Lưỡi, ta vẫn luôn muốn thăm dò thực lực của người, không tìm được cơ hội, lần này vốn dự tính muốn đem cả hai người cùng giết chết, nhưng vẫn không tìm được người, vừa mới mới tìm được một mình Lạc Vũ Thần, người còn muốn biết gì"

Mắt thấy Lạc Nhất Nhất còn muốn kêu Đằng Long động khẩu, chịu đựng đau đớn nói: "Lúc người sáu tuổi lộ ra thiên phú hơn người, vì thế cha ta mua được một cái nha hoàn bên cạnh người, ở người ngủ thì hạ một loại độc gọi Xích Vũ vào huân hương, chính là không biết vì sao thời điểm độc phát người lại còn sống"

Lạc Nhất Nhất bình tĩnh hỏi: "Khi ta sáu tuổi chỉ là bộc lộ tài năng, Tiểu Thần là con trai duy nhất của cha ta, vì sao chỉ đối ta hạ độc, hoặc là nói vì sao không dùng kịch độc cho ta chết ngay, lại hạ độc được mãn tính hai năm sau mới có thể phát tác?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Chân tướng, trăm thảo trừ căn

Lạc Vũ Huy nơm nớp lo sợ đáp: "Bởi vì gia chủ cùng gia chủ phu nhân đối với người yêu thương có thêm, lấy thiên phú của người, gia chủ thực có thể truyền vị trí gia chủ cho người, trong tay cha ta chỉ có Xích Vũ là dùng hảo. Các loại độc được khác thì với năng lực gia chủ đều có thể điều tra ra, chỉ có xích Vũ là không người có thể tra ra."

Mắt đẹp sắc bén quét Lạc Vũ Huy liếc mắt một cái, "Hiện tại nên nói một chút vì sao trong tay các người có Xích Vũ, còn có yêu thú?" Mắt Lạc Vũ Huy tái nhợt tiếp tục thẳng thắn nói: "Mẫu thân ta không phải người phiến đại lục này, nàng là trong lúc vô ý rơi xuống đến phiến đại lục này được cha ta cứu, gả cho cha ta, yêu thú và Xích Vũ đều là mẫu thân ta mang tới, nhưng con yêu thú của mẫu thân ta chịu thương quá nặng, sau khi sinh ra tiểu yêu thú này, không lâu liền chết."

Ta chỉ biết là đại lục mẫu thân ta đã sống kêu đại lục Phong Vân, đại lục Tinh Thần được liệu hữu hạn, tuy rằng mẫu thân có thể chế độc, nhưng không có được liệu, cho nên lúc ấy mới hạ Xích Vũ."

Lạc Nhất Nhất hỏi tướng mẫu thân Lạc Vũ Huy vẫn có điểm bệnh trạng, hiện tại nghĩ đến, hẳn là cũng bị trọng thương, vẫn không thể trị liệu, mới qua đời vào ba năm trước.

Lạc Vũ Huy run rẩy nói: "Ta đem mọi chuyện ta biết đều nói cho người, buông tha ta đi." Lạc Nhất Nhất giống như xem ngọc tử nhìn Lạc Vũ Huy nói: "Người cảm thấy người làm những chuyện như vậy còn không đủ để cho người từ sao?" Ở dưới ánh mắt hoảng sợ của Lạc Vũ Huy, Chíp Bông một ngum hòa cầu cho hắn hóa thành tro tàn.

Từ khi Lạc Nhất Nhất chặt tay Lạc Vũ Huy, Lạc Vũ Diệp liền bị dọa choáng váng, nhìn đến Lạc Vũ Huy trong nháy mắt hóa thành tro, tinh thần đều hồng mắt. Thân ảnh nho nhỏ của Lạc Nhất Nhất giờ phút này tựa như Tu La địa ngục, đến gần Lạc Vũ Diệp, đem hai khóa đan dược nhét vào miệng nàng, đan dược vào miệng liền tan.

Thân mình Lạc Vũ Diệp không ngừng run run nói: "Người cho ta ăn cái gì? Ta là người được chỉ định làm phu nhân gia chủ Kiều gia, người muốn giết ta, Kiều gia sẽ không bỏ qua cho người." Lạc Nhất Nhất lạnh lùng nói: "Các người ở trong này vây công Tiểu Thần, không phải là vì không có người sẽ biết sao, hiện tại biết sợ. Ta nói cho người, cho dù Kiều Phi hiện tại đến đây, cũng không thể nào cứu được người. Về phần vừa nãy uy người ăn dĩ nhiên là độc được, bằng không người cho là đường đậu?" Lạc Vũ Diệp vừa lắc đầu vừa lui về sau.

Lạc Nhất Nhất tiến từng bước đến gần, tiếp tục nói: "Người yên tâm, ta hiện tại không giết người, ta muốn người giúp ta trừ bỏ mọi người trong phe phái của cha người, đương nhiên cũng bao gồm cha người." Lạc Vũ Diệp cười ha ha nói: "Người nằm mơ, ta làm sao có thể giúp người giết ta cha?"

Lạc Nhất Nhất cười cười nói: "Vừa rồi ta cho người hai khóa độc được, một viên là hủ dung, một viên là sâu độc, cho nên hiện tại người muốn chết cũng không được. Không lâu sau, hai ngày phát tác một lần, sẽ chờ dung mạo hủ dần, bị sâu độc chậm rãi cắn phệ mà chết, đừng nghĩ giải độc, cho dù nương người ở đây cũng không thể nào cứu được người."

Quả nhiên, Lạc Nhất Nhất dứt lời, Lạc Vũ Diệp liền cảm giác được trong cơ thể có cái gì mấp máy, hình như là đang nhắc nhở nàng. Nhìn mặt Lạc Vũ Diệp hoảng sợ, Lạc Nhất Nhất quay người lại nói: "Hiện tại có thể mang theo yêu thú của người lần."

Đi đến bên người Lạc Vũ Thần, nhìn đến toàn thân hắn dần dần biến đen. Phong Liệt ở bên cạnh dùng được đỉnh Mạc Vân luyện cho và một ít dược liệu do Chíp Bông hái làm giải được. Nhìn đến vẻ mặt Lạc Nhất Nhất u sầu, an ủi nói: "Yên tâm đi, giải được rất nhanh thì tốt rồi, may mắn Chíp Bông hái này đó thảo được, bằng không liền không còn kịp rồi."

Linh lực Lạc Vũ Thần hiện tại đã muốn đạt tới cấp chín, nếu như không phải yêu thú kia cả người là độc, Lạc Vũ Diệp và Lạc Vũ Huy căn bản không phải đối thủ. Lạc Vũ Thần dùng giải được xong hắc khí trên mặt dần dần lui. Lạc Nhất Nhất đem Phượng Loan từ Phượng giới phóng xuất ra chỉ vào

Lạc Vũ Thần nói: "Nhận thức hần là chủ." Nhìn Lạc Vũ Thần có linh lực cấp chín, Phụng Loan do dự một chút gật gật đầu.

Sau khi từ Tử Vong Chi Hải trở về, Lạc Vũ Điệp báo cho phụ thân nàng biết Lạc Vũ Huy bị ma thú tập kích giết chết. Tuy rằng tin Lạc Vũ Huy chết bị áp chế, nhưng trong lòng Lạc Vũ Điệp vẫn bất an, hai ngày rất nhanh trôi qua. Quả nhiên, trên mặt nàng bắt đầu nổi lên lớn nhỏ bọt nước, có chút đã muốn bắt đầu hư thối, sâu độc trong cơ thể cũng bắt đầu cắn phá ngũ tạng lục phủ của nàng. Nàng nếu có hành vi quá khích, sâu độc trong cơ thể lại điên cuồng tàn sát bừa bãi, làm cho nàng mất đi năng lực hành động.

Sau một vòng tra tấn qua đi, Lạc Vũ Điệp thừa dịp bóng đêm vọt như điên tới chỗ ở Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất đang ngồi ở trong phòng uống trà, tựa như sớm dự liệu, đang ở chờ nàng (Lạc Vũ Điệp) đến. Hận ý trong mắt Lạc Vũ Điệp đã muốn biến thành khăn cầu. Lạc Nhất Nhất cũng không ngăn đầu lên, chờ nàng nói chuyện.

Thật lâu sau, Lạc Vũ Điệp rốt cục thỏa hiệp nói: "Ta đáp ứng ngươi, cầu ngươi cho ta giải độc." Lạc Nhất Nhất vung tay lên, một quả đan dược rơi vào trong tay Lạc Vũ Điệp, thân nhiên nói: "Khóa giải độc này chỉ có thể giải độc hủy dung, bất quá chỉ có thể duy trì năm ngày, về phần sâu độc, chờ sự tình ngươi làm xong xuôi lại nói sau."

Lạc Vũ Điệp tiêu sái trở về. Vài ngày sau, phe phái ủng hộ đại ca Lạc Đan trong một đêm toàn bộ bị giết, tặc truyền là lúc bọn hắn đang ở mật thất họp, bị yêu thú nhà mình nuôi dưỡng đột nhiên phát cuồng tập kích, Lạc Vũ Điệp chính mắt thấy toàn bộ quá trình nên tinh thần hồng mắt, trong khi hoảng sợ đào tẩu đụng vào cây cột, đương trường tử vong. Yêu thú cũng bị gia chủ Lạc gia dẫn người đánh gục. Bị chết còn có Thượng Quan lan Nhi bị Lạc Vũ Điệp dung mọi biện pháp thỉnh đi qua, đương nhiên, này cũng là Lạc Nhất Nhất giao cho, nàng cũng sẽ không lưu lại mầm tai họa ở trên đời này.

Lạc Đan biết đại ca đối nữ nhân của hần làm những chuyện tình như vậy, dưới con giận dữ khó thở công tâm, bị bệnh mấy ngày, bị thể nhân truyền thành huynh đệ tình thâm. Còn Lạc Vũ Yên lại là cười cười không sao cả, trong lòng âm thầm nghĩ: thực ngoan a, nhỏ tận gốc, may mắn nàng không trêu chọc tiểu ma nữ này. Làm cho thể nhân khó hiểu là, Kiều gia sắp sửa cùng Lạc Vũ Điệp đàm hỏi lại mặc nhiên không tỏ thái độ gì. Mấy ngày sau, Kiều Phi lại tỏ thái độ cùng Lạc gia nhiều thế hệ giao hảo.

Mạc Vân mang linh tất cả cao thủ đại lục Tinh Thần vận dụng linh lực gia cố cấm chế Tử Vong Chi Hải. Xử lý xong tất cả mọi chuyện, Lạc Nhất Nhất liền cùng người nhà cáo biệt, chuẩn bị bước trên lộ trình đến đại lục Phong Vân. Ngày cuối cùng trước khi đi, Kiều Phi tự mình lại đây bái biệt, tuy rằng trước đây Kiều Phi quảng nàng, nhưng xét thấy biểu hiện sau này cũng được, nên nàng sẽ không so đo.

Làm cho mọi người ngoài ý muốn là Mạc Vân một bộ dáng phong trần mệt mỏi đi tới, muốn cùng Lạc Nhất Nhất đồng hành. Mạc Vân xuất ra hai cái bài tử đưa cho Lạc Nhất Nhất, thần bí nói: "Nhất Nhất, đây chính là thành quả mới nhất của ta nga, ngươi đem linh lực chuyển vận vào bài tử, cha mẹ ngươi muốn biết tình huống của ngươi, có thể thông qua vật này tìm được ngươi, có thể nhìn thấy ảo ảnh của ngươi. Bất quá bởi vì khoảng cách giữa hai đại lục, cho nên mỗi lần sử dụng đều sẽ rất hao phí linh lực. Thế nào, phân đại lễ này ngươi thực vừa lòng đi?"

Lạc Nhất Nhất kinh hi nhìn hai khối tiểu bài tử, trong lòng thật thích, không nghĩ tới nàng cư nhiên có thể sử dụng loại điện thoại 3G. Lạc Nhất Nhất lại từ Mạc Vân lấy tới một ít không gian giới chỉ, huyền khí lưu cho Lạc Đan, nói là có Mạc Vân này luyện khí sư đi động, tùy thời lại luyện cho nàng. Mạc Vân không có nói cho mọi người biết, nếu như Lạc Nhất Nhất gặp chuyện không may, linh lực nàng đưa vào bài tử sẽ vì linh lực tiêu tán mà vỡ ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Điệp Huyền Cốc

Một trận đầu vầng mắt hoa qua đi, trước mắt điều ngửi mùi hoa, phảng phất như tiên cảnh làm cho Lạc Nhất Nhất sợ hãi than không thôi, linh khí cũng sung túc làm cho người ta toàn thân thoải mái, Lạc Nhất Nhất vừa định tán thưởng một chút gia hương Phong Liệt thật đẹp, lại phát hiện về mặt Phong Liệt mê mang. Lạc Nhất Nhất nghĩ hoặc nói: "Sẽ không lầm đi? Đây không phải đại lục Phong Vân?" Phong Liệt lắc đầu: "Là đại lục Phong Vân, nhưng ta chưa bao giờ biết có nơi như thế này. Xem ra chúng ta thông qua Truyền Tống Trận sẽ đưa người truyền tống đến các địa phương bất đồng"

Chíp Công nhảy lên trên vai Lạc Nhất Nhất nói: "Nhất Nhất, nơi này thật đẹp." Đã lâu không có nghe Chíp Bông nói chuyện, đều thiếu chút nữa quên là nó có thể nói chuyện. Chíp Bông như là nhìn ra ý nghĩ của Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói: "Nơi này không có áp chế, ma thú đều có thể nói, Đằng Long cũng có thể nói"

Đúng lúc này, một mỹ nữ thanh tú chừng mười lăm tuổi sôi nổi đi tới, tò mò nhìn Lạc Nhất Nhất, thực hữu hảo chào hỏi: "Nhĩ hảo, ta gọi là Mộng Điệp Y, ngươi tên gì?" Lạc Nhất Nhất nhìn nàng tổng cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng vẫn là lễ phép trả lời: "Ta gọi là Lạc Nhất Nhất, đây là sư huynh của ta - Phong Liệt, sư phụ Mạc Vân." Nhưng Mộng Điệp Y hiển nhiên đối hai người Liệt, Vân không có hứng thú, nhìn Chíp Bông trên vai Lạc Nhất Nhất hỏi: "Ta có thể ngoạn cùng nó sao?"

Nhìn nữ tử thanh triết tinh nhần, Lạc Nhất Nhất phát hiện nàng giống như không có biện pháp cự tuyệt, gật gật đầu đem Chíp Bông đưa qua nói: "Nó kêu Chíp Bông." Chíp Bông giống như cũng không kháng cự nàng. Nhìn một người một thú hòa hợp, Lạc Nhất Nhất nghĩ hoặc hỏi: "Liệt, người đại lục Phong Vân tính thuần như vậy sao, tính thuần tựa như... tựa như đứa nhỏ?" Phong Liệt lắc đầu.

Đột nhiên một trận gió cuốn sắc bén nổi lên, làm ba người Lạc Nhất Nhất lui đến một bên, người tới khăn trương ôm chầm Mộng Điệp Y hỏi: "Điệp Y, ngươi thế nào, có chuyện gì không, không phải nói ngươi không cần chạy loạn sao?" Mộng Điệp Y mân mê cái miệng nhỏ nhắn: "Lạc Vũ, ngươi dọa đến"

Nhất Nhất và Chíp Bông."

Lúc này Lạc Nhất Nhất mới nhìn rõ, người đến là vị nam tử xinh đẹp tuyệt mỹ, nhưng trên người tràn ngập hơi thở lãnh liệt, chỉ có thời điểm đối Mộng Điệp Y mới có thể thu liễm. Trong lúc Lạc Nhất Nhất đánh giá hắn, vị nam tử kia cũng đánh giá ba người Lạc Nhất Nhất. Phong Liệt chấp tay nói: "Tại hạ Phong Liệt, cùng sư muội Lạc Nhất Nhất và sư phụ Mạc Vân. Vô tình xâm nhập, thỉnh thứ lỗi."

Dựa vào tộc độ vừa rồi hắn (Phong Liệt) có thể nhìn ra người này là một vị có thực lực cao thâm, lại nhìn không ra thực lực của hắn, Phong Liệt không nghĩ phức tạp, liền khách khí lấy đai. Không nghĩ, nam tử lạnh nhạt nói "Các ngươi có thể đi rồi." Mộng Điệp Y le lưỡi đối Lạc Nhất Nhất nói: "Nhất Nhất, hắn kêu Nguyệt Lạc Vũ, không thích ngoại nhân, ngươi đừng nóng giận nga." Nguyệt Lạc Vũ đỏ nói: "Điệp Y, ngoan, chúng ta phải đi về."

Mộng Điệp Y nhìn mặt Nguyệt Lạc Vũ có chút nghiêm túc, lưu luyến đưa Chíp Bông cho Lạc Nhất Nhất nói: "Nhất Nhất, ngươi phải thường đến ngoạn nga." Lạc Nhất Nhất tiếp nhận Chíp Bông gật đầu đáp ứng. Mộng Điệp Y vừa đi vừa quay đầu nhìn Lạc Nhất Nhất nhàn nhạt. Nhìn ra được Nguyệt Lạc Vũ cũng không muốn cho Mộng Điệp Y tiếp xúc ngoại nhân.

Cũng khó trách, Mộng Điệp Y khẳng định là phát sinh qua chuyện gì, chỉ số thông minh của nàng giống như hải đồng (đứa trẻ), nàng đơn thuần như vậy xác thực không thích hợp cùng ngoại nhân tiếp xúc. Lạc Nhất Nhất không nói gì cười cười, cảm thấy nàng hẳn là có thể cùng Mộng Điệp Y trao đổi thân thể.

Đi thật lâu, mới vào thị trấn, tuy rằng Phong Liệt cũng là người phiên đại lục này, nhưng trước đây cũng không đến địa phương nhân loại ở, cho nên bọn họ đối các phái thế lực trên phiên đại lục này là thật xa lạ. Lạc Nhất Nhất đề nghị đến ở một túm quán hỗn tạp, có thể biết được một ít tin tức.

An bài xong nơi dừng chân, vừa ngồi xuống ở đại sảnh, chợt nghe người ở bàn bên cạnh thảo luận, Giáp: "Xem ra gần nhất lại có một hồi đại chiến." Ất: "Cũng không phải sao, lần này Nguyệt Tinh Cung là hạ vốn gốc, chiêu tập rất nhiều cao thủ." Bính: "Ngươi nói Nguyệt Lạc Vũ đứng đầu một cung, thế nhưng vì cái yếu thủ phải chịu kết cục này." Giáp: "Cũng không phải, ngươi nói nếu vì nữ nhân, giận dữ vì hồng nhan, còn có thể thành một đoạn giai thoại?"

Ba người Lạc Nhất Nhất nghe được một trận kinh hãi, nguyên lai là hai người họ gặp được khi vừa đến đây, tuy rằng chỉ nói mấy câu, nhưng ba người rất nhanh liền hiểu được đại khái. Mạc Vân không có phản ứng nhiều lắm, trong lòng Phong Liệt cũng là phiên giang đảo hải, quay đầu nhìn về phía Lạc Nhất Nhất, thấy nàng giống như cũng không có phản ứng nhiều lắm, mới yên lòng.

Một vò rượu ngon, rất nhanh liền từ bàn ba cái nam nhân ba hoa biết được ngọn nguồn sự tình. Nguyệt Tinh Cung vốn là đại phái nổi tiếng, mà Nguyệt Lạc Vũ là đứa nhỏ cung chủ Nguyệt Tinh Cung tiền nhiệm kiếm về, ở một trong Nguyệt Tinh Cung tất cả đều là nữ nhân, từ nhỏ liền xem hắn như cô gái bồi dưỡng, hắn có tư chất hơn người, cung chủ Nguyệt Tinh Cung liền trọng điểm tài bồi.

Vài năm trước, lão cung chủ qua đời, Nguyệt Lạc Vũ liền chính thức tiếp nhận chức vụ cung chủ Nguyệt Tinh Cung. Nguyệt Lạc Vũ tựa như thần thoại, thực lực sâu không lường được. Một lần ra ngoài cứu được Mộng Điệp Y, trải qua ở chung, hai người nảy sinh tình cảm. Các trưởng lão Nguyệt Tinh Cung tự nhiên không cho phép phát sinh loại sự tình này, thừa dịp Nguyệt Lạc Vũ không ở trong cung, hạ lệnh xử tử Mộng Điệp Y.

Thời điểm Nguyệt Lạc Vũ gấp rút trở về, Mộng Điệp Y đã muốn hấp hối, giận dữ, Nguyệt Lạc Vũ giết hai trưởng lão, đoạt trần cung chỉ bảo Nguyệt Tinh Thạch nghe nói có thể khởi tử hồi sinh, mang theo Mộng Điệp Y bỏ trốn.

Mất đi Nguyệt Lạc Vũ và Nguyệt Tinh Thạch Nguyệt Tinh Cung chưa gượng dậy nổi, sau lại tra được Nguyệt Lạc Vũ ở tại Điệp Huyền Cốc, liền nghĩ khuyên hắn trở về. Nguyệt Lạc Vũ tự nhiên không để ý tới, Nguyệt Tinh Cung liền động sát tâm, muốn đoạt lại Nguyệt Tinh Thạch, nhưng vài lần đều lấy thất bại chấm dứt.

Lạc Nhất Nhất cười châm chọc, liền không hề để ý tới, nhân loại tham lam lại dối trá.

Ở trên trần ngậy người mấy ngày, từ trong miệng dân bản xứ hơn nửa có Phong Liệt giảng giải, đại khái hiểu biết thế cục trước mắt. Linh lực người nơi này xác thực lợi hại rất nhiều, dựa theo xếp hạng bên này, thực lực hiện tại của Lạc Nhất Nhất mới vào cấp sáu, Mạc Vân mới vào cấp bảy, Phong Liệt trải qua lịch lãm lâu như vậy đã đạt tới cấp tám cao nhất. Tuy rằng cũng là dựa theo cấp bậc đến sắp xếp, nhưng vượt qua cấp mười, linh lực cao thấp đã không thể dùng cấp số đến sắp xếp, đối việc vận dụng linh lực, kinh nghiệm thực chiến kinh, đều là tương đối trọng yếu. Đồng dạng là người cấp mười cao nhất khả năng năng lực ở các phương diện khác kém rất lớn.

Đã nhiều ngày trên trần thường xuyên xuất hiện người Nguyệt Tinh Cung, bọn Lạc Nhất Nhất cũng không nghĩ xen vào việc của người khác, cho nên chuẩn bị sáng sớm mai rời đi. Thừa dịp tối bên này, Lạc Nhất Nhất và Mạc Vân đối linh khí hiểu được có vẻ linh mãnh, tìm một chỗ hảo hảo tu luyện. Phong Liệt cũng có thể hảo hảo củng cố một chút thực lực.

Lúc ăn cơm chiều, Phong Liệt như thường lệ ôm Lạc Nhất Nhất, phục vụ nàng ăn uống. Mạc Vân sớm thấy cũng không thể trách, nhưng sau khi đi qua bên này, liền buổi tối nghỉ ngơi Phong Liệt cũng ôm Lạc Nhất Nhất. Mạc Vân khó được bùng lên thân phận trưởng bối giáo dục bọn họ nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng người ta còn một bộ dáng che giấu nhìn hắn, Mạc Vân ngược lại nói thầm: tuy rằng hiện tại Nhất Nhất là tiểu hài tử, nhưng độc giải thì không đúng rồi. Bất quá giống như không có lực thuyết phục, người ta hai người căn bản không để ý tới hắn.

Ăn qua cơm chiều, Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi. Lại khi đi ngang phòng cách vách nghe được một người hạ giọng nói: "Lần này Nguyệt Lạc Vũ và Mộng Điệp Y chết chắc rồi, lúc trước vẫn bị ảo trận ngăn trở, đại bộ phận vào không được, lần này mời tới Thanh Sơn đạo nhân phá ảo trận, còn mang đến một đầu Hóa Xà chuyên môn khắc chế Tam Túc Hỏa Phượng của Nguyệt Lạc Vũ." Một người khác đồng ý nói: "Đúng vậy, tuy rằng Nguyệt Lạc Vũ không phải dễ đối phó như vậy. Nhưng dẫn theo Mộng Điệp Y liền phải bản khoản hơn."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Tình yêu không được chúc phúc

Lạc Nhất Nhất nghe đến một câu khiến cho Phong Liệt dừng lại. Hiện tại nghĩ đến, lần trước Nguyệt Lạc Vũ là buông tha bọn họ, bằng không bọn họ đối mặt ảo trận khẳng định cũng ra không được.

Bóng đêm như nước, Lạc Nhất Nhất nằm ở trong lòng Phong Liệt như thế nào cũng ngủ không được, nhớ tới ngày đó nhìn thấy cặp ánh mắt kia trong suốt sạch sẽ, trong lòng lo lắng không thôi. Nàng vốn không phải người thích xen vào chuyện người khác, huống hồ thực lực ba người bọn họ ba căn bản không đủ xem.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Nhất Nhất mang theo mắt gấu mèo nhìn Phong Liệt, Phong Liệt sờ sờ đầu nàng cười nói: "Nhanh gội rửa, ăn qua điểm tâm, chúng ta đi Điệp Huyền Cốc thông tri Nguyệt Lạc Vũ, tuy rằng không thể giúp cái gì, nhưng làm cho các nàng rời đi hoặc chuẩn bị sẵn sàng." Lạc Nhất Nhất ôm cổ Phong Liệt làm nũng không chịu xuống, hiện tại Phong Liệt càng ngày càng hiểu nàng, không cần mở miệng, cũng biết nàng muốn làm gì.

Lại đi vào Điệp Huyền Cốc, Lạc Nhất Nhất biết có ảo trận, không dám xông loạn, sau khi xúc động đến ảo trận, liền chờ Nguyệt Lạc Vũ tìm đến nàng. Quả nhiên, không bao lâu, Nguyệt Lạc Vũ liền đi tới cửa cốc, nghi hoặc nói: "Các người như thế nào lại tới nữa?" Lạc Nhất Nhất đương nhiên đáp: "Ta đáp ứng qua Điệp Y đến chơi"

Nhìn mặt Nguyệt Lạc Vũ có chút tức giận, ngượng ngùng nói: "Ha ha, nói giỡn, chúng ta ở trên trần nghe được có Nguyệt Tinh Cung sắp có đại hành động, còn thỉnh Thanh Sơn đạo nhân và Hóa xà đến, các người muốn hay không rời đi." Mới đầu Nguyệt Lạc Vũ còn không cho là đúng, nhưng nghe đến Thanh Sơn đạo nhân và Hóa Xà, sắc mặt liền ngưng trọng rất nhiều.

"Cảm ơn, các người có thể đi rồi." Nguyệt Lạc Vũ trầm tư một hồi, mở miệng nói xong, xoay người chuẩn bị rời đi, Lạc Nhất Nhất không sao cả nhún nhún vai, cũng chuẩn bị rời đi. Bỗng nhiên nghe được sau lưng vang lên thanh âm Mộng Điệp Y thanh thúy hô: "Nhất Nhất, người đã đến rồi." Vừa quay đầu lại, Mộng Điệp Y liền đánh tới.

Lực đạo kia làm Phong Liệt sợ tới mức nhanh chóng kéo Lạc Nhất Nhất đến bên cạnh, Nguyệt Lạc Vũ cũng đứng lúc ôm Mộng Điệp Y trở về, thuận đường còn trừng mắt nhìn Phong Liệt liếc mắt một cái, nếu không có hắn, Điệp Y sẽ bị ngã.

Mộng Điệp Y ngượng ngùng thề lời, hướng Nguyệt Lạc Vũ làm nũng nói: "Lạc Vũ, chúng ta mời Nhất Nhất vào nhà chơi, được không, lần trước cũng chưa mời. Ta thích Nhất Nhất và Chíp Bông." Nguyệt Lạc Vũ nhún nhún mày, hắn không tin nhiệm người bên ngoài vào, nhưng ánh mắt Mộng Điệp Y đậm đậm đáng yêu, Nguyệt Lạc Vũ không đành lòng cự tuyệt, ở Điệp Huyền Cốc ngày người lâu như vậy, trừ bỏ một ít người đến quấy rối, chỉ có hắn và Điệp Y.

Nguyệt Lạc Vũ bắt đầu đi gật gật đầu, Mộng Điệp Y giống hải tử được cho kẹo, vui vẻ chạy tới chỗ Lạc Nhất Nhất, Chíp Bông cũng đi ra cùng nàng chào hỏi, lại làm cho Mộng Điệp Y vui vẻ. Nguyệt Lạc Vũ chưa sót cười cười, thật lâu không thấy được Mộng Điệp Y thoải mái cười to như vậy. Sau khi vào cốc, Mộng Điệp Y vui vẻ dẫn đường, lôi kéo Lạc Nhất Nhất chạy loạn trong cốc.

Ban đêm, Nguyệt Lạc Vũ dỗ Mộng Điệp Y một mỗi một ngày đi ngủ sớm, liền đứng dậy tìm bọn Lạc Nhất Nhất, ở trên đường đi hắn đã muốn lo lắng qua, mặc kệ bọn họ vào cốc có mục đích gì hay không, nhưng hôm nay quả thật làm cho Mộng Điệp Y vui vẻ một ngày, cũng không phát hiện bọn họ có hành động gây rối, cho nên liền thả bọn họ ra ngoài, vì thế đi thẳng vào vấn đề nói: "Nếu tình huống các người đều đã biết, sáng sớm ngày mai vẫn là sớm một chút rời đi đi."

Lạc Nhất Nhất nghi hoặc nói: "Vì sao không mang theo Điệp Y rời đi trước, tuy rằng nơi này rất đẹp, nhưng lần này Nguyệt Tinh Cung giống như hạ vốn gốc, khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha." "Ta tự có chừng mực" Nguyệt Lạc Vũ nói xong liền muốn rời khỏi, Lạc Nhất Nhất vội vàng hô: "Đợi chút."

Nguyệt Lạc Vũ xoay người nhìn Lạc Nhất Nhất đang cầm một đồng bình bình quán quán, và một ít huyền khí phòng ngự đưa cho hắn nói: "Ta biết thực lực chúng ta kém, không thể giúp cái gì, nhưng đan dược và huyền khí này là một chút tâm ý của chúng ta. Người và Điệp Y phải bảo trọng."

Nguyệt Lạc Vũ tiếp nhận này nọ nhìn một chút, có chút đan dược thực trân quý, cho dù là hắn cũng ít gặp. Huyền khí chỉ là vì tài liệu kém, nếu không cũng sẽ là tinh phẩm. Nguyệt Lạc Vũ đem này nọ phóng tới trên bàn, ngồi xuống, trầm mặc trong chốc lát hỏi: "Như thế nào người có vài thứ kia, lại vì sao muốn đưa cho ta?" Lạc Nhất Nhất đương nhiên trả lời: "Bởi vì chúng ta là bằng hữu a, ta chỉ là làm hết khả năng." Nguyệt Lạc Vũ điểm điểm: "Cảm ơn, đan dược ta lưu lại, huyền khí khả năng không dùng được."

Mạc Vân vừa nghe liền xù lông, người ta không xem trọng đồ hắn đưa, vừa định tức giận, chợt nghe Nguyệt Lạc Vũ tiếp tục nói: "Nếu có tài liệu tốt, huyền khí này sẽ không sai." Mạc Vân có chút ủy khuất nói thầm nói: "Kia đương nhiên, nếu ta sớm đến đại lục này, tìm được một ít tài liệu tốt, người còn dám ghét bỏ?" Nguyệt Lạc Vũ kinh ngạc nói: "Các người không phải người đại lục này?"

Lạc Nhất Nhất liền giảng thuật một chút, thuận tiện đề nghị Nguyệt Lạc Vũ không cần chống cự. Trước đó bọn họ là bị truyền tống đến Điệp Huyền Cốc. Hiểu biết chuyện tình đám người Lạc Nhất Nhất, biết bọn họ đều không phải là người Nguyệt Tinh Cung phái tới thì an tâm. Nhưng Nguyệt Lạc Vũ vẫn là lắc lắc đầu trả lời: "Không thể rời đi nơi này, nếu không Điệp Y sẽ chết."

Ba người Lạc Nhất Nhất hai mặt nhìn nhau, Nguyệt Lạc Vũ tiếp tục hỏi: "Các người đổi chuyện ta cùng Diệp Y hiểu biết bao nhiêu?" Lạc Nhất Nhất liền đem sự tình nghe được ở trên trần nói cho Nguyệt Lạc Vũ. Nguyệt Lạc Vũ nghe xong cười cười, vì thể hấn giảng thuật chuyện hấn cùng Mộng Diệp Y đã trải qua.

Mộng Diệp Y nguyên bản là con yêu nhỏ ở trên núi, một lần gặp phải ma thú thực lực cường hấn công kích, suýt nữa chết, được Nguyệt Lạc Vũ ra ngoài lịch luyện cứu, mang nàng về Nguyệt Tinh Cung. Mộng Diệp Y chưa từng hạ sơn, nàng đơn giản chất phác làm cho Nguyệt Lạc Vũ cảm thấy bình tĩnh vui vẻ, mà Mộng Diệp Y trừ bỏ Nguyệt Lạc Vũ cũng không thân cận những người khác. Nguyệt Lạc Vũ vì Mộng Diệp Y tạo một cái sân độc lập, trong viện cơ quan thật mạnh, không ai dẫn dắt, rất khó đi vào.

Rất nhanh trong cung liền có rất nhiều lời đồn đãi chuyện nhảm truyền bá. Tứ đại trưởng lão Nguyệt Tinh Cung lo lắng nên từ bên ngoài tìm về một ít nữ nhân tuổi trẻ mỹ mạo muốn tặng cho Nguyệt Lạc Vũ, muốn đánh tan tâm tư Nguyệt Lạc Vũ đối Mộng Diệp Y, nhưng đều bị Nguyệt Lạc Vũ oanh đi.

Vì thể tứ đại trưởng lão bí mật hội nghị. Một ngày sau, Nguyệt Lạc Vũ bị phái rời đi Nguyệt Tinh Cung, đến nơi làm nhiệm vụ, Nguyệt Lạc Vũ mới phát hiện không đúng, rõ ràng chỉ là tiểu đàn ma thú đột kích, cư nhiên làm cho hấn một cung chủ và hai đại trưởng lão ra mặt.

Nguyệt Lạc Vũ chuẩn bị lập tức trở về Nguyệt Tinh Cung, nhưng bị hai vị trưởng lão ngăn trở, dưới con giận dữ giết hai cái trưởng lão. Chạy về Nguyệt Tinh Cung phát hiện cơ quan trong viện Mộng Diệp Y đều bị phá hư, Mộng Diệp Y ngã trên vũng máu, cơ hồ không có hô hấp. Nguyệt Lạc Vũ vội vàng lấy trần cung chỉ bảo Nguyệt Tinh Thạch đặt ở cấm địa, mang theo Mộng Diệp Y ly khai Nguyệt Tinh Cung, đi tới nơi nàng tu luyện lúc trước, cũng chính là Diệp Huyền Cốc.

Nguyệt Lạc Vũ đem Nguyệt Tinh Thạch để vào trong cơ thể Mộng Diệp Y, dựa vào linh khí sung túc rốt cục cứu Mộng Diệp Y trở về, nhưng Mộng Diệp Y bị thương quá nặng, trừ bỏ Nguyệt Lạc Vũ cái gì đều không rõ ràng, tâm trí cũng trở nên càng thêm đơn thuần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Bảo vệ phần tình yêu này

Nguyệt Tinh Thạch thành trần cung chỉ bảo Nguyệt Tinh Cung, là vì nó có linh khí sung túc, còn có thể không ngừng tụ tập linh khí, đứng ở trong vòng mười thước chung quanh nó, có thể cảm giác được độ dày linh khí rõ ràng cao hơn rất nhiều. Nhưng nếu như ở địa phương thiếu thốn linh khí, sẽ không thể phát huy tác dụng lớn nhất của nó lớn. Ở dưới Diệp Huyền Cốc có một sơn động chính là nơi lúc trước Nguyệt Lạc Vũ tu luyện, linh khí cũng thực sung túc.

Trước mắt chỉ tìm được cấm địa Nguyệt Tinh Cung và Diệp Huyền Cốc là thích hợp Nguyệt Tinh Thạch phát huy công dụng, Nguyệt Tinh Cung là không có biện pháp trở về, không dám mạo hiểm, đành phải ở trong này làm cho Nguyệt Tinh thạch bảo trì linh khí, bảo trụ Mộng Diệp Y. Cho nên Nguyệt Lạc Vũ liền mang theo Mộng Diệp Y ở trong này, cải biến lại sơn động, còn điểm tô bên ngoài cho đẹp lên, gọi là Diệp Huyền Cốc.

Mất đi Nguyệt Lạc Vũ và Nguyệt Tinh Thạch, Nguyệt Tinh Cung rất nhanh liền tiêu điều xuống, hai vị trưởng lão không ngừng tìm kiếm Nguyệt Lạc Vũ, rốt cục ở một năm trước biết được nơi hấn ở. Nhưng tổ chức vài lần công kích đều bại trận, giảng hòa nói không xen vào chuyện Nguyệt Lạc Vũ nữa, làm cho hấn mang theo Nguyệt Tinh Thạch hỏi Nguyệt Tinh Cung, Nguyệt Lạc Vũ tự nhiên là sẽ không đáp ứng, cho nên lần này tính đập nôi chìm thuyền.

Sau khi Lạc Nhất Nhất nghe xong, bỗng nhiên ý nghĩ nóng lên nói: "Chúng ta lưu lại giúp người được không, tuy rằng thực lực không đủ, nhưng vẫn là có khả năng đi." Nguyệt Lạc Vũ sững sốt một chút, gật gật đầu, cười ly khai. Trước khi đi còn cho Phong Liệt một quả trái cây, nói: "Trái cây này thích hợp người, đợi ngày nào đó người tu luyện đến bình cảnh không thể đột phá thì nó có thể giúp người."

Ba người cả kinh, không nghĩ tới Nguyệt Lạc Vũ thể nhưng có thể nhìn thấu thân phận Phong Liệt. Không thể biến thân, huyết mạch yêu thú trong cơ thể Phong Liệt thực mạnh, ít người có thể nhìn thấu thân phận của hấn.

Nguyệt Lạc Vũ rời đi, Lạc Nhất Nhất nhìn Phong Liệt hỏi: "Tại đại lục này, tình yêu của nhân loại và yêu thú, làm cho thể tục không tha như vậy sao?" Phong Liệt cau mày, gật gật đầu nói: "Đại lục Tinh Thần không có yêu thú có thể biến ảo, cho nên nhân loại cũng sẽ không gặp được loại chuyện phức tạp này. Nhưng là, ở đại lục Phong Vân, tỉ lệ nhân loại, ma thú, yêu thú không sai biệt. Cho nên ngẫu nhiên sẽ xuất hiện chuyện nhân loại cùng yêu thú mến nhau. Nhưng cũng là không được chúc phúc, yêu thú khinh thường nhân loại, cảm thấy nhân loại thực lực quá thấp, quá mức nhỏ bé. Nhân loại cũng khinh thường yêu thú, cảm thấy bọn họ cứ việc có thể biến ảo, lấy trạng thái hình người, nhưng bọn hấn chỉ là ma thú tiến hóa mà thành, mặc dù là hậu duệ yêu thú, sinh hạ nhân thú không cần tu luyện liền có thể biến ảo, nhân loại cũng sẽ cảm thấy trong cơ thể bọn họ cũng là chảy dòng máu ma thú"

Lạc Nhất Nhất có thể tưởng tượng đến, tại thể tục, Phong Liệt là đứa nhỏ yêu thú và nhân loại, cuộc sống có bao nhiêu gian nan. Nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm Phong Liệt, muốn vuốt lên nỗi đau trong lòng hấn.

Sáng sớm hôm sau, Phong Liệt đang chuẩn bị bữa sáng, chợt nghe Mộng Diệp Y hơi khóc nức nở kêu Nguyệt Lạc Vũ. Vừa thấy Lạc Nhất Nhất, Mộng Diệp Y nước mắt liền ngừng không được, đứt quãng nói: "Nhất Nhất, Lạc Vũ... Lạc Vũ không thấy, làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ a, người dẫn ta đi tìm Lạc Vũ được không..."

Lạc Nhất Nhất giống đồ tiểu hài tử nói năng, Lạc Vũ khẳng định có chuyện cần sắp xếp, tối nay sẽ trở lại, khuyên nàng ăn cơm trước. Thật vất vả đồ nàng ăn cơm, mới ăn hai khẩu, nước mắt lại rơi xuống. Bỏ lại bát đĩa, muốn đi tìm Lạc Vũ.

Thời điểm Lạc Nhất Nhất như cô giáo nhà trẻ kiên nhẫn dỗ Mộng Diệp Y, Nguyệt Lạc Vũ rốt cục trở lại. Mộng Diệp Y nín khóc mỉm cười, bỏ nhào vào trên người Nguyệt Lạc Vũ khóc nói: "Lạc Vũ... Lạc Vũ, người đã trở lại, ta nghĩ đến... Nghĩ đến không thấy người." Nguyệt Lạc Vũ cười cười sờ sờ đầu Mộng Diệp Y, rất nhanh liền an ủi nàng xong.

Từ đêm qua Nguyệt Lạc Vũ bắt đầu gia cố tăng thêm ảo trận ở Điện Huyền Cốc. Ăn qua điểm tâm, Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt đi đến các nơi bố trí cơ quan trong Điện Huyền Cốc, Phong Liệt còn luyện chế một ít độc dược được tính rất mạnh rải ở trong cốc. Mặc Vân dùng tài liệu luyện khí Nguyệt Lạc Vũ cung cấp luyện chế huyền khí.

Làm xong hết thảy, Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất ngồi trên cảnh một đại thụ hưởng thụ dương quang. Lạc Nhất Nhất hưởng thụ nằm ở trong lòng Phong Liệt nhẹ nhàng hỏi: "Liệt, người sẽ không trách ta tự chủ trương lưu lại đi?" Phong Liệt sùng nịch cười lắc đầu.

Lạc Nhất Nhất lẩm bẩm nói: "Ta biết lần này là xúc động, ta bị tình yêu của Nguyệt Lạc Vũ và Mộng Diệp Y cảm động, tình yêu của họ thật đẹp, cho dù Mộng Diệp Y quên hết tất cả, nhưng vẫn nhớ rõ yêu Nguyệt Lạc Vũ, mà Nguyệt Lạc Vũ cho Mộng Diệp Y một mảnh trời. Trước khi gặp người, ta đối tình yêu không có ôm quá lớn ảo tưởng, cho nên ta nghĩ bảo vệ tình yêu của họ. Nhưng là hiện tại ta có điểm lo lắng sẽ liên lụy đến người và sự phụ."

Phong Liệt quát quát cái mũi Lạc Nhất Nhất khẽ cười nói: "Đưa ngực, ta thực vui vẻ, ta hẳn là cảm ơn người, cảm ơn người nguyện ý hỗ trợ bảo vệ phần tình yêu giống tình yêu của chúng ta"

Mấy ngày ở chung, mọi người đều hiểu Nguyệt Lạc Vũ đối Mộng Diệp Y cẩn thận, Mộng Diệp Y đối Nguyệt Lạc Vũ ý lại. Điện Huyền Cốc một mảnh hoà thuận vui vẻ, nhưng trừ bỏ Mộng Diệp Y, mọi người đều biết này chẳng qua là bình tĩnh trước khi bão táp đến.

Quả nhiên, ảo trận bên ngoài rất nhanh đã bị xao động.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Quyết chiến ở Điện Huyền Cốc

Thanh Sơn đạo nhân đối ảo trận nghiên cứu thâm hậu, rất nhanh liền giải hai ảo trận Nguyệt Lạc Vũ bày ra ở ngoại vi, khi tất cả mọi người khinh thường đi theo phía sau Thanh Sơn đạo nhân, ảo trận thứ ba xuất hiện, bước vào ảo trận Thanh Sơn đạo nhân đồng thời tác động đến cơ quan do Lạc Nhất Nhất bố trí. Lập tức Nguyệt Tinh Cung tổn thất không ít người.

Nguyệt Lạc Vũ nhìn mi nhìn đoàn người ở trong ảo trận loạn thành một đoàn đối Lạc Nhất Nhất nói: "Ảo trận chần không được bao lâu, cầu xin các người chiếu cố tốt Diệp Y." Lạc Nhất Nhất lắc đầu nói: "Chúng ta cùng đi đi, người nếu có chuyện gì, với thực lực của chúng ta làm sao bảo vệ nàng." Nguyệt Lạc Vũ nghĩ nghĩ, đồ Mộng Diệp Y vào son động không cần đi ra, Mộng Diệp Y nhìn mặt mọi người ngưng trọng, ngoan ngoãn gật đầu.

Tuy rằng bố trí ảo trận, cơ quan, độc dược, nhưng lần này bọn họ hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, rất nhanh, Thanh Sơn đạo nhân liền phá tất cả ảo trận Nguyệt Lạc Vũ thiết đặt ở ngoài cốc.

Hai vị trưởng lão Nguyệt Tinh Cung nhìn ba người Nguyệt Lạc Vũ đi ra cười to nói: "Tìm giúp đỡ cũng không tìm thực lực cao chút, ngoan ngoãn đem Nguyệt Tinh Thạch giao ra đây, có lẽ có thể tha các người một mạng." Nguyệt Lạc Vũ không nói hai lời, thả ra huyền thú Tam Túc Hỏa Phượng.

Đại trưởng lão hướng bên cạnh ra hiệu, một người toàn thân hắc y, đầu đội hắc áo choàng thấy không rõ diện mạo đi ra, vung tay lên thả ra Hóa Xà. Hóa Xà sải hai cánh, mặt người thân rắn, bừa bãi cười to. Nguyệt Lạc Vũ ngưng trọng nói: "Cẩn thận một chút, Hóa Xà này tuy rằng vị thành niên, nhưng trải qua hắc y nhân linh hồn hiển tế, thực khó đối phó."

Lạc Nhất Nhất kỳ quái nói: "Tiếng cười của nó như lão phụ, như thế nào còn không trưởng thành? Hắc y nhân kia không phải chủ nhân nó sao?" "Thanh âm Hóa Xà đều như vậy, nó mới là chủ nhân hắc y nhân kia, ta đến đối phó Hóa Xà." Nói xong, Nguyệt Lạc Vũ và huyền thú liền hướng về phía Hóa Xà mà đi.

Rất nhanh, song phương liền đánh nhau, có Thanh Sơn đạo nhân, rất nhanh ảo trận trong Điện Huyền Cốc liền bị phá hết, tuy rằng ảo trận phối hợp với cơ quan làm bị thương không ít người, nhưng lần này Nguyệt Tinh Cung là hạ vốn gốc, càng ngày càng nhiều người dừng mảnh vào trong cốc.

Lạc Nhất Nhất cùng Băng Phách phối hợp hoàn mỹ đến cực điểm, Băng Phách được cải tạo qua tại nơi linh khí sung túc, uy lực phát huy thật lớn. Nhưng dù sao ở trong này Lạc Nhất Nhất chỉ có linh lực cấp sáu, rất nhanh sẽ không địch lại. Phong Liệt tuy rằng lo lắng, nhưng căn bản không thể phân thân, mỗi người đều tự cố chống trả.

Đang lúc Lạc Nhất Nhất bị vây công không thể hoàn thủ, Nguyệt Lạc Vũ hét lớn một tiếng "Vạn Phượng Hóa Vũ", đại phiên hóa diễm hạ xuống, giúp Lạc Nhất Nhất giải vây, tuy rằng hóa diễm rất lợi hại, nhưng Hóa Xà vung cái đuôi một trận thủy triều đánh úp lại, tiêu diệt đại bộ phận Hóa Diễm. Tam

Túc Hóa Phụng cơ bản bị Hóa Xà ngăn chặn. Phát ra kỹ năng đặc biệt, thân thủ Nguyệt Lạc Vũ rõ ràng chậm rất nhiều.

Lạc Nhất Nhất lo lắng gọi Chíp Bông, cho nó đi giúp Nguyệt Lạc Vũ. Có Chíp Bông gia nhập, Nguyệt Lạc Vũ thoải mái hơn, thủy của Hóa Xà không khắc chế được hỏa diễm của Chíp Bông, không nghĩ tới, còn có thể bị tổn thương. Hóa Xà tức giận nói: "Chết tiệt, xem ta cho các ngươi chết đuối, Vạn Triều". Theo tiếng Hóa Xà, một trận hồng thủy theo bốn phương tám hướng dũng tiến Đệ Nhất Huyền Cốc.

Nguyệt Lạc Vũ chém ra một chưởng đánh người quay quanh Lạc Nhất Nhất, lo lắng đối Lạc Nhất Nhất hô: "Nhanh đi cứu Đệ Nhất Y, nàng sẽ bị chết đuối." Lạc Nhất Nhất nhanh chóng chạy tới son động, đã có đại bộ phận dòng nước vào son động, ngập đến eo Mộng Đệ Nhất Y. Vừa đưa Mộng Đệ Nhất Y rời son động lại gặp công kích. Mộng Đệ Nhất Y vừa xuất hiện, đại bộ phận người liền phóng tới, tất cả mọi người đều biết địa vị Mộng Đệ Nhất Y ở trong lòng Nguyệt Lạc Vũ.

Sau khi Hóa Xà phát ra một chiêu Vạn Triều thì có điểm kiệt lực, nhưng lại có nhiều người hơn đi lên cuốn lấy Nguyệt Lạc Vũ. Rất nhanh Mộng Đệ Nhất Y đã bị bắt giữ, vừa định uy hiếp Nguyệt Lạc Vũ không cản hành động thiếu suy nghĩ, một đệ tử bỗng nhiên kinh hi kêu lớn: "Su phụ, ta cảm giác được Nguyệt Tinh Thạch ở trong cơ thể Mộng Đệ Nhất Y"

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão liếc nhau, Nhị trưởng lão xuất toàn lực cuốn lấy Nguyệt Lạc Vũ, đại trưởng lão lắc mình một cái lắc đến bên người Mộng Đệ Nhất Y, dùng linh lực bao lại toàn thân Mộng Đệ Nhất Y. Một lát sau, một viên tiểu bảo thạch lóe ngũ sắc quang mang từ mi tâm Mộng Đệ Nhất Y chậm rãi đi ra.

Nguyệt Lạc Vũ thấy một màn như vậy, hai mắt đỏ đậm, toàn thân hơi thổ bạo ngược tăng vọt, hút đi Nguyệt Tinh Thạch, nháy mắt ngũ thái quang mang bao phủ toàn thân, quát lên một tiếng lớn "Vạn Phụng Hóa Vũ", đẩy trời hỏa diễm phi vũ, dòng từ đại trưởng lão phóng đại, Phong Liệt chạy lại mang Lạc Nhất Nhất và Mộng Đệ Nhất Y đi, Lạc Nhất Nhất cũng nhanh chóng mở ra Quang Thuần, bao lại ba người chặn hỏa diễm.

Sau khi dùng tài liệu Kinh Thiên Kiếm thay đổi Quang Thuần, Lạc Nhất Nhất mở ra một lần đã là cực hạn, hơn nữa thời gian thực ngắn. Mặc Vân nhìn đây trời hỏa diễm cũng nhanh chóng mở ra tất cả huyền khí phòng ngự trên người, nhưng giờ phút này vẫn là cả người cháy đen.

Trong khoảnh khắc Đệ Nhất Huyền Cốc bị hỏa diễm bao trùm thì không còn tốt đẹp như ngày xưa nữa, theo nó bị giết còn có mọi người đột kích.

Vạn Phụng Hóa Vũ là Nguyệt Lạc Vũ và huyền thú của hắn cộng đồng kỹ năng đặc biệt, giờ phút này Tam Túc Phụng đã kiệt lực, từ không trung rút xuống. Nguyệt Lạc Vũ cũng từ không trung hạ xuống nghiêng ngả lao đảo hướng Mộng Đệ Nhất Y đi tới. Ánh mắt Mộng Đệ Nhất Y có chút trống rỗng rất cục ngấm nhìn, suy yếu cảm tay Nguyệt Lạc Vũ, chậm rãi nở nụ cười.

Nguyệt Lạc Vũ áy náy nói: "Đệ Nhất Y, thực xin lỗi, gặp ta, cho ngươi cả đời này qua vất vả như thế." Mộng Đệ Nhất Y cười lắc đầu: "Đưa ngọc, ta thực may mắn gặp ngươi, ngươi là hạnh phúc của ta" Trong mắt hai người thâm tình, làm cho Lạc Nhất Nhất nhìn không được đỏ đôi mắt. Lạc Nhất Nhất hai mắt đầm lệ mong lung nhìn Phong Liệt, Phong Liệt bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Mộng Đệ Nhất Y là dựa vào Nguyệt Tinh Thạch duy trì đến hôm nay, Nguyệt Tinh Thạch hút ra, sinh mệnh của nàng cũng đến cuối, một chiêu kia của Nguyệt Lạc Vũ cũng dùng hết tất cả linh lực, hắn cùng huyền thú của hắn dùng phương thức tiêu đốt sinh mệnh đã đánh xong trận chiến đầu này.

Mộng Đệ Nhất Y quay đầu nhìn Lạc Nhất Nhất nói: "Nhất Nhất, ta thật vui vẻ, ở cuối cùng trong cuộc sống nhận thức ngươi, ngươi chưa bao giờ dùng ánh mắt chán ghét nhìn ta, trừ bỏ Lạc Vũ, ngươi là người duy nhất rất tốt với ta, ngươi nhất định là lễ vật trên trời đưa cho chúng ta. Cuộc đời này của ta xem như không uổng"

Lạc Nhất Nhất nức nở nói: "So với nhân loại đối trá dơ bẩn, tình yêu của các ngươi có vẻ càng thêm cao thượng, Đệ Nhất Y, ngươi cùng Lạc Vũ sẽ mãi không tách rời"

Trong tay Nguyệt Lạc Vũ cầm Nguyệt Tinh Thạch đưa cho Lạc Nhất Nhất nói: "Ta đem linh khí bên trong toàn bộ rút hết, các ngươi ở son động phía dưới Đệ Nhất Huyền Cốc tu luyện, nơi đó linh khí sung túc, rất nhanh Nguyệt Tinh Thạch sẽ hấp thu đủ linh khí, về sau mặc kệ ở nơi nào, mang theo Nguyệt Tinh Thạch tu luyện đều có lợi. Nó còn có thể giúp ngươi rất nhanh khôi phục linh lực, nhưng là vĩnh viễn không cần như ta rút hết linh khí trong Nguyệt Tinh Thạch, bằng không ngươi sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh"

Nguyệt Lạc Vũ ôm Mộng Đệ Nhất Y đi đến một chỗ cao trong Đệ Nhất Huyền Cốc ngồi xuống, đó là nơi các nàng thường xuyên cùng nhau xem mặt trời mọc mặt trời lặn. Bọn Lạc Nhất Nhất không đành lòng đã quấy rầy họ, thật lâu sau, đi qua xem thì hai người đều đã muốn không còn hô hấp. Nhưng hạnh phúc trên mặt hai người là rất nhiều người vĩnh viễn cũng không cách nào có được.

Phong Liệt chuẩn bị cho hai người hợp tấu, nhưng bị Lạc Nhất Nhất ngăn trở. Nàng đem Nguyệt Lạc Vũ cùng Mộng Đệ Nhất Y tính cả Tam Túc Phụng thủ hộ các nàng đến cuối cùng cùng nhau hoá tấu. Sau đó ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Phong Liệt, đứng ở chỗ cao đem tro cốt các nàng thả theo gió bay đến khắp nơi trong Đệ Nhất Huyền Cốc. Thì thảo nói: "Hi vọng các nàng có thể được chân chính an bình, không hề bị thế nhân quấy rầy, Đệ Nhất Huyền Cốc là thuộc về các nàng, mà ở trong Đệ Nhất Huyền Cốc các nàng không chỗ không ở."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 5: Long Hồ Thành, trong thành một đóa kỳ ba

Lần này trở mắt nhìn Nguyệt Lạc Vũ và Mộng Diệp Y chết ở trước mặt lại bất lực, ba người đều bị đá kích, Lạc Nhất Nhất lại ở trong sơn động điên cuồng tu luyện. Nàng muốn thật nhanh trưởng thành, không cho phép người bên người nàng lại bị thương tổn.

Ngoại giới chỉ biết là Nguyệt Tinh Cung chiêu tập đại lượng nhân thủ tiến công Diệp Huyền Cốc, nhưng không một người còn sống, đối Diệp Huyền Cốc càng thêm e ngại. Lạc Nhất Nhất bảo Phong Liệt luyện chế một ít độc dược đặt ở cửa cốc, còn tại cửa cốc che kín chướng khí độc tính rất mạnh, vừa bố trí cơ quan mới.

Có một số người không sợ chết tò mò muốn nhìn một chút Diệp Huyền Cốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kết quả người đi một cái không còn sống trở về. Hơn nữa từ trạng cực kỳ thảm thiết, từ đó, lại không người dám bước vào Diệp Huyền Cốc.

Ba người Lạc Nhất Nhất ở trong sơn động ngăn ngừa suốt hai tháng. Qua hai tháng, dựa theo đại lực Phong Vân, thực lực Phong Liệt đạt tới cấp chín, Lạc Nhất Nhất đạt tới cấp tám cao nhất, Mạc Vân cũng bước vào cấp tám. Không chỉ có thực lực ba người tăng lên không ít, thực lực Đằng Long và Chíp Bông cũng rõ ràng có tiến bộ. Đằng Long đạt tới cấp sáu. Phong Liệt cũng không biết hiện tại Chíp Bông rốt cuộc là tới cấp bậc nào.

Chíp Bông nói cho Lạc Nhất Nhất biết trước kia nó không cần tu luyện, có thể tự động hấp thu linh khí, nhưng trải qua một đoạn thời gian trưởng thành, hiện tại nó cũng muốn tu luyện mới có thể đề cao thực lực của mình. Cho nên nó và Đằng Long đều ở lại trong Phượng giới tu luyện, bình thường không trở ra. Vì cho chúng nó tu luyện thật tốt, Lạc Nhất Nhất đem Nguyệt Tinh Thạch phóng vào Phượng giới.

Tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng Phong Liệt còn có chút rối rắm. Bởi vì quan hệ huyết mạch, tốc độ hấp thu tu luyện có vẻ thông thả, nếu không lúc trước Lạc Nhất Nhất dùng Thần Quả Long Lưỡi, phỏng chừng hiện tại cả Nhất Nhất đều đuổi không kịp. Tuy rằng hiện tại không có phương pháp tốt hơn, nhưng vẫn liều mạng tu luyện, mới có thể bảo vệ tốt Nhất Nhất.

Mấy ngày sau, ba người chuẩn bị đơn giản một chút, liền lặng lẽ ly khai Diệp Huyền Cốc. Lạc Nhất Nhất vốn định cùng Phong Liệt hỏi yêu giới, điều tra rõ mọi chuyện, nhưng Phong Liệt lo lắng độc trên người Lạc Nhất Nhất, cho nên cố ý đi tìm Xích Ly Thảo trước.

Rời đi Diệp Huyền Cốc không bao lâu, liền phát hiện đến mỗi một chỗ, các nơi đều ở canh phòng nghiêm ngặt, Phong Liệt giải thích nói khẳng định là ma thú lại bắt đầu thú triều. Cái này giống như từ thượng cổ lưu truyền tới nay, hơn phân nửa thời gian là nhân loại và ma thú bị vây trong trạng thái giao chiến, nhưng ma thú chiến thắng không được nhân loại, nhân loại cũng tiêu diệt không được ma thú.

Vẫn chiến chiến ngưng ngưng, cũng may yêu thú cũng không tham dự, bọn họ khinh thường ma thú ngu muội, cũng khinh thường nhân loại nhỏ yếu. Lạc Nhất Nhất buồn cười nghĩ, hơn phân nửa ma thú hòa nhân loại đại lực Phong Vân đều là vì lịch sử lưu truyền vấn đề đấu lâu như vậy.

Mỗi tòa thành đều có lực lượng phòng ngự riêng, vài tòa thành gần nhau sẽ liên hợp lại đề cử một vị minh chủ đứng cao vọng trọng chỉ huy mọi người cùng nhau chống cự ma thú xâm nhập. Bọn Lạc Nhất Nhất không nghĩ lẫn vào việc này, liền tiếp tục điệu thấp mà đi, lại phát hiện dần dần thường xuyên lọt vào ma thú công kích, còn đều là lấy trạng thái quân thể xuất hiện.

Phong Liệt đề nghị đợi thú triều qua rồi lại đi. Lạc Nhất Nhất còn lại là bị chọc dựng lông, lôi kéo Phong Liệt đến phụ cận rừng rậm vòng vo hai vòng, đánh một đám ma thú. Còn thu phục một đầu Hồ Vương thực lực không tệ, gián tiếp có một đàn tiểu đệ.

Đằng Long đang tu luyện Đằng nhìn thấy Hồ Vương mang một đàn tiểu đệ tiến vào, vui sướng hài lòng nói: "Lão tử đã có người sai sử." Hồ Vương vừa nghe, không vui, đều là nó sai sử người khác, như thế nào tiến vào Phượng giới đã bị sai sử? Vì thế phản bác nói: "Ta là Hồ Vương, như thế nào có thể cho răn như người sai sử."

Đằng Long vừa nghe liền nổi giận, nha, không nhìn ra nó là một con Long sao? Tuy rằng hiện tại hình thể là có chút giống xà, nhưng vẫn là có khác nhau a. Không nói hai lời, liền đi lên đánh Hồ Vương, đáng thương vừa mới bị Lạc Nhất Nhất đánh mình đầy thương tích, hiện tại lại bị Đằng Long đánh thêm.

Đằng Long đang đơn phương đánh Hồ Vương, Chíp Bông đối với Đằng Long và Hồ Vương hô phun ra một ngụm hỏa, Đằng Long là biết lợi hại, rất nhanh tránh ra, đáng thương Hồ Vương bộ lông tuyết trắng nhảy mất cháy rụi. Hồ Vương không nói gì hỏi thương thiên, hôm nay chính là ngày nó gặp xui xẻo sao? Về sau trước lúc xuất môn muốn xem hoàng lịch a, cái gì thể đạo a.

Chíp Bông nổi giận kêu lên: "Lại ầm ỹ, ta thiêu cả nhóm ngươi!" Nó đến bây giờ còn vì Mộng Diệp Y chết mà đau buồn, trừ bỏ Lạc Nhất Nhất, nó liền thích cùng Mộng Diệp Y thân cận. Đương nhiên còn có Phong Liệt mỗi ngày nhân tiện giúp nó chuẩn bị đồ ăn.

Lúc này thanh âm Lạc Nhất Nhất truyền đến: "Muốn làm lão đại, đi a, ngươi dẫn ta đi giải quyết hết đám ma thú có thực lực không tệ ở phụ cận, chúng nó sẽ là tiểu đệ ngươi!" Những lời này của Lạc Nhất Nhất lập tức đề cao tình tích cực của Hồ Vương, ma thú phụ cận có thực lực cao hơn nó có rất nhiều, về sau có ma thú thực lực cao hơn mình làm tiểu đệ sử, ngấm lại đều phong cách.

Hồ Vương ân cần mạng Lạc Nhất Nhất đi dạo một vòng rừng rậm, Lạc Nhất Nhất chọn lựa lấy một ít ma thú có thực lực thân thể cao hoặc ma thú có thực lực đoàn thể cao.

Mạc Vân khẩn trương quan sát Lạc Nhất Nhất, rất sợ nàng thường xuyên thu phục nhiều ma thú như vậy một cái không cẩn thận liền biến thành ngu ngốc. Nhưng Lạc Nhất Nhất giống như không có gì không khỏe, thu phục xong liền hướng Phượng giới quảng vào xem xong việc. Thực lực đám ma thú này so với Đằng Long và Chíp Bông kém nhiều lắm, nàng đều lười khế ước, càng đừng nói xuất ra tặng người.

Không lâu, bọn họ đến một tòa tên là Long Hồ Thành, Lạc Nhất Nhất rất hứng thú đối với tiểu thành tương đối lạc hậu này. Tiểu thành này không có minh chủ cai quản, nhưng nó lại có thể một mình sừng sững ở nơi này, xem kiến trúc, nó trải qua ở vô số lần ma thú sóng triều. Trong thành từng nhà mật đều là bộ dáng hoà thuận vui vẻ.

Lạc Nhất Nhất vừa đi vào thành vừa hướng Phong Liệt nói: "Liệt, Thành Chủ Long Hồ Thành thật sự là có bản lĩnh, có cơ hội thật muốn nhận thức (làm quen) một chút." Phong Liệt gật đầu đồng ý với cái nhìn của Lạc Nhất Nhất. Long Hồ Thành có thể đổi mặt vô số lần ma thú triều dâng, chỉ dựa vào lực lượng của chính mình mà sống sót, quả thật làm cho người ta bội phục.

Lạc Nhất Nhất không nghĩ tới trong lúc vô ý một câu nói làm cho Lộ Vân Hồ ở bên cạnh trong một quán ăn ăn mỳ bị sặc nửa ngày, không nhịn được lầm bầm: "Tiểu nha đầu này thực thật tinh mắt."

Chuẩn bị ăn xong rồi liền đuổi theo, kết quả, còn không có ăn xong, chợt nghe có tiếng kèn khẩn cấp. Bỏ lại bát liền chạy nhanh thẳng đến thành lâu xem xét tình huống, trong thành một ít người có năng lực chiến đấu thực tự giác lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào trạng thái chiến đấu.

Ba người Lạc Nhất Nhất một bộ dáng chuyện không liên quan mình ngồi ở một tiểu quán trà uống trà. Chưong quây nghe được tiếng kèn nói một câu: "Khách quan, xin lỗi." Liền cầm lấy tên vọt tới phía cửa thành.

Ở thủ triều tiến đến, vì an toàn, các thành đều là thực ít có người xuất nhập. Đối với người ngoại lai như bọn Lạc Nhất Nhất, tuy rằng rất nhiều người cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn chưa để trong lòng. Một cái tiểu tử mười bốn tuổi nhìn ba người Lạc Nhất Nhất còn ngồi ở trong quán trà nói: "Ta mang bọn người đi trốn vào hầm, ở trong này rất nguy hiểm."

Ba người mang tâm tò mò đi theo tiểu tử đến chỗ hấn gọi là hầm. Nguyên lai mỗi hộ gia đình trong thành đều đào hầm, để người không có năng lực chiến đấu tránh né nguy hiểm, còn tại trong phòng trang bị các loại cơ quan.

Vừa đưa người đến nơi, tiểu tử liền vội vàng rời đi, Lạc Nhất Nhất kỳ quái nói: "Người một cái tiểu hài tử chạy ra ngoài làm gì?" Tiểu tử kiêu ngạo nói: "Qua hai năm, ta cũng có thể giết địch, ta muốn đi xem trước." Linh lực tiểu tử ở cấp bốn cao nhất, thêm một thời gian liền có thể đột phá cấp năm, thiên phú thực không sai.

Lạc Nhất Nhất tiếp tục hỏi: "Người tên là gì" "Ta gọi là Lộ Vân Phi, phụ thân ta là Lộ Vân Hồ, rất nhanh ta sẽ giống như phụ thân ta làm một người anh hùng." Tiểu tử không chỉ có báo ra tên hấn, còn tiện thể đem phụ thân hấn cũng khoa một phen.

Lộ Vân Phi sau khi rời khỏi đây, ba người Lạc Nhất Nhất cũng lặng lẽ đi ra ngoài, nghĩ muốn nhìn Lộ Vân Hồ là đối phó ma thú như thế nào. Ở một góc thành lâu, ba người thu liễm hơi thở, nhìn xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6: Long Hồ Thành đại chiến cùng ma thú

Lộ Vân Hồ rất nhanh đã đưa đám người có sức chiến đấu tập trung đến cùng nhau. Đại khái chia làm năm đội. Người đội thứ nhất đều có linh lực cao, trang bị huyền thú thực lực cũng không tệ, nhưng nhân số không nhiều lắm. Đội thứ hai lấy huyền thú loài báo có tốc độ kỳ mau tạo thành. Mọi người đội thứ ba có được loại huyền thú phi cầm, thực lực so đội thứ nhất tương xứng, nhân số so với đội thứ nhất nhiều hơn rất nhiều.

Tiểu đội thứ bốn có vẻ hỗn loạn, thực lực so le không đồng đều, nhưng mỗi người cũng đều có huyền thú riêng, có vài người thực lực của bản thân cùng huyền thú đều kém rất nhiều, chủng loại huyền thú của mỗi người cũng không giống nhau. Đội thứ năm là một ít người có sức chiến đấu, linh lực cũng không cao, nhưng nhân số phần đông, chỉ có một bộ phận là có huyền thú.

Lộ Vân Hồ phái đội thứ tam chống cự ma thú không trung, đội thứ tam đối phó loài ma thú phi cầm trên không trung hiển nhiên là kinh nghiệm phong phú, phối hợp rất tốt, căn cứ thuộc tính sở trường bản thân cùng huyền thú, rất nhanh tách ra lựa chọn đối tượng công kích.

Ở thời điểm ma thú triều dâng tới, tiểu đội thứ nhất cầm ngân chấu tẩm chấn sắp xếp thành hình chữ nhất, ở chỗ cách ma thú không xa, đem một mặt tẩm chấn hướng phía ma thú, tẩm chấn được phong phú linh lực bao vây lấy khiến cho ngân quang bắn ra bốn phía, ma thú đang vọt tới đều tránh né không mở mắt ra được, trong lúc nhất thời đại loạn, rất nhiều ma thú dừng lại, nhưng lập tức bị ma thú phi sau đưng ngã, ma thú ngã sắp xuống rất nhanh đã bị ma thú xông lên từ phía sau dẫm đạp mà chết.

Một vòng qua đi, tiểu đội thứ nhất nhanh chóng thoái lui về sau vào trong thành, đem cửa thành đại khai, đội thứ hai chia thành hai tiểu đội tách ra, sắp nhập vào hai bên cửa thành, chính triều ma thú ở cửa thành lại bị rối loạn trận tuyến, mà một bộ phận ma thú bị đề vào thành, bị cơ quan trong thành quét một lần, sau đó lại bị đám người đội thứ năm vây ở bên trong quần áo. Rất nhanh thú đàn bị đánh chết quá nửa. Người đội thứ nhất và đội thứ tư thừa dịp ma thú đại loạn, nhảy vào thú đàn đại khai sát giới.

Giải quyết xong ma thú trong thành, mở ra cửa thành, mọi người phong dừng mà lên, Cả Lộ Vân Phi đều thừa dịp loạn đi lên. Lộ Phi Hồ có được một đội ngũ thực đáng giá kiêu ngạo, mặc dù là chống lại ma thú so với mình cường đại (mạnh hơn), cũng không có bất luận kẻ nào thoát khỏi chiến trường, cho dù chết cũng sẽ dùng năng lực lớn nhất của mình khiến cho ma thú bị thương nặng. Rất nhanh chiến đấu liền lấy Long Hồ Thành áp đảo thắng lợi mà kết thúc.

Quét tước xong chiến trường, chiến lợi phẩm phân phối cơ bản không có chia đều, đều là ấn cá nhân công tích đến phân phối. Người đội thứ năm nhắc tới thành tích văn hóa đội thứ tư, mà người đội thứ tư ẩn tình huống đều đề cao các phương diện chuyển đến đội thứ nhất hoặc đội thứ ba. (Mọi người

thông cảm, chỗ này Mạn cũng rồi. Đại ý là tán thưởng điểm tốt của các đội khác)

Trải qua Thần Thú Sư hàng phục ma thú, một ít chuyển đến đội thứ hai, một chút phân phối cho người đội thứ năm. Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất nhìn nhau cười, Lộ Văn Hồ không chỉ có chiến lược ánh mắt, còn có thể thông qua phương thức này đề cao tính tích cực của đám người.

Mạc Vân say mê nói: "Bọn họ nếu có Luyện Khí Sư như ta vậy, sức chiến đấu khẳng định mạnh hơn so với hiện tại." Lạc Nhất Nhất nói: "Sư phụ, đến lúc đó có người bận. Liệt, chúng ta đi gặp Lộ Văn Hồ đi." Phong Liệt gật gật đầu, ôm lấy Lạc nhất nháy mắt biến mất, Mạc Vân nghi hoặc đi theo đi, sau lưng cảm thấy lạnh lạnh, sẽ không giống như hân nghĩ đi.

Lộ Văn Hồ vừa nghe xong các đội báo cáo tình hình chiến đấu, nghe được thủ vệ nói bên ngoài có một lão nhân, một nam tử tuổi còn trẻ ôm một tiểu cô nương muốn gặp hân, lập tức đã nghĩ đến lúc này khi đang ăn mỹ giáp được tiểu nha đầu thực thật tình mắt kia, lập tức cho người tiến vào.

Lộ Văn Hồ vừa thấy Lạc Nhất Nhất, liền thân thủ muốn ôm nàng, bị Phong Liệt một cái né tránh, xấu hổ bắt tay rút trở về, các đội trưởng đều còn chưa đi, khó được gặp lão đại của mình kinh ngạc, đều cười ha ha, đơn giản cũng không đi rồi. Lộ Văn Hồ rít gào một tiếng: "Cười cái gì cười, đều cảm miệng cho lão tử!" Bất quá hảo cảm với Lạc Nhất Nhất cũng không bởi vậy biến mất, hành động vừa rồi cũng đã biết hân không phải đối thủ của vị nam tử đầu bạc kia.

Lạc Nhất Nhất đơn giản giới thiệu một chút, liền nhập thẳng chủ đề: "Năng lực chỉ huy của Lộ thành chủ thật lợi hại, đại chiến lần này thật là phấn khích." Lộ Văn Hồ cười hắc hắc, còn chưa kịp khiêm tốn một chút, chợt nghe Lạc Nhất Nhất vừa chuyển, tiếp tục nói: "Một đội ngũ tốt như vậy, nếu như Lộ thành chủ có Thuần Thú Sư và Luyện Khí Sư thực lực cao, cùng năng lực chỉ huy của Lộ thành chủ, tin tưởng nhất định đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không biết Lộ thành chủ vì sao không giống các thành khác cùng liên hợp lại"

Nghe nói như thế, đại bộ phận mọi người cho rằng ba người bọn họ ba là tới khuyên nhủ Long Hồ Thành hướng mình chủ thần phục, nhưng Lộ Văn Hồ hòa Lộ Văn Long cũng không nghĩ như vậy, trước kia mình chủ phụ cận phái người xuống, đều là tư thái cao cao tại thượng. Một bộ dáng ta chỉ là đáng thương các ngươi mà thôi. Cho nên Lộ Văn Phi mở miệng hỏi: "Không biết vài vị từ đâu tới đây?"

Lạc Nhất Nhất cười khê: "Đi ngang qua, cảm thấy Long Hồ Thành không giống người thường, nay trùng hợp gặp ma thú đột kích, đối năng lực thực chiến của các vị rất bội phục, cho nên mới đến quấy rầy thành chủ." Mọi người ngay từ đầu đều nghĩ Phong Liệt hoặc Mạc Vân mới là thủ lĩnh, nhưng từ khi tiến vào, hai người đều một bộ dáng không thêm để ý.

Phong Liệt còn ngại trà người ta không tốt, tự mình từ không gian giới chỉ lấy ra lá trà vôi vàng pha trà cho Lạc Nhất Nhất, Mạc Vân thì không biết ở suy nghĩ cái gì. Lúc này mới phát hiện chỉ có Lạc Nhất Nhất là nhân vật chính.

Mọi người vốn là người không bám vào một khuôn mẫu, nghe đến Lạc Nhất Nhất nói vậy, cũng không có bởi vì nàng là một oa nhi mà khinh thị. Một đội trưởng tức giận nói: "Theo chân bọn họ liên hợp có cái gì tốt, một đám lỗ mũi hướng lên trời, khinh thường người khác, cảm thấy trang bị chúng ta kém, huyền thú kém."

Từ đội trưởng tiếp tục nói: "Cũng không phải là muốn cho chúng ta làm vật hi sinh, chiến lợi phẩm cũng là người khác chọn hết không cần cho chúng ta." Vừa nói xong, ngũ đội trưởng sầm hòa nói: "Chúng ta hiện tại thật tốt a, ăn công tích bản thân mà phân phối, thực lực cao lấy tốt, bản thân không bản lĩnh không có cũng trách không được người khác."

Nhị đội trưởng thống lĩnh huyền thú cùng tam đội trưởng có được không trung phi cầm thì trầm mặc hơn, hai đội tiếp tế tiếp viện càng ngày càng theo không kịp. Hàng phục huyền thú thực lực cao, Thuần Thú Sư không thể thu phục, đội không trung phi cầm cùng đội huyền thú đều giảm bớt rất nhiều.

Lộ Văn Long khoát tay áo nói: "Được rồi, được rồi, một đám ở trước mặt khách nhân kẻ khổ, cũng không sợ người chê cười." Lạc Nhất Nhất cười nói: "Cùng người hào sảng như vậy giao tiếp mới thống khoái."

Lộ Văn Hồ ha ha cười nói: "Tiểu nha đầu nói rất đúng, ta nói Văn Long, ngươi chính là một gương mặt nhẵn mặt nhẵn, cũng không ngại mệt. Tiểu nha đầu, hân gọi Lộ Văn Long, bình thường cứ như vậy, ngươi đừng để ý." Ai ngờ Lộ Văn Long lập tức tiếp lời nói: "Ngươi gọi ta là gì, còn có, ta là ca ca ngươi."

Lộ Văn Hồ đầu vung: "Cái gì ca ca không ca ca, ngươi không phải so với lão tử đi ra sớm nửa nén hương sao?" Lộ Văn Long vỗ cái bàn cả giận nói: "Sớm đi ra một cái chân cũng là đại." Lạc Nhất Nhất nhìn hai người không nói gì, vừa mới còn cảm thấy Lộ Văn Long có vẻ giống phần tử trí thức, không nghĩ tới cũng là một kẻ dở hơi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Coi trọng đội ngũ này của các người

Lộ Văn Hồ không để ý tới Lộ Văn Long, nói tiếp: "Vài năm trước, lão tử nghĩ tới cùng vài cái thành phụ cận cùng nhau liên hợp, nhưng người ta chướng mắt ta, còn không bằng làm một mình, cho nên liền rời khỏi. Long Hồ Thành ta tuy rằng thoát nhìn thiếu thốn, nhưng mỗi người có thịt ăn, có rượu uống. So người khác không kém, Lộ Văn Hồ ta không tham, có bao nhiêu chén lớn thì dùng bao nhiêu mễ (gạo, thóc)."

Lạc Nhất Nhất buông ly trà nói: "Lời tuy như thế, bất quá lấy trang bị hiện tại của Lộ thành chủ, mỗi lần ma thú đột kích, đều đã tổn thất không ít người đi. Không có gia nhập liên minh, cùng với thành lân cận giao dịch không nhiều lắm, ngẫu nhiên kinh tế cũng sẽ từng quần đi."

Lộ Vân Long gật đầu: "Lạc cô nương phân tích không sai, bất quá hiện tại đã là chúng ta lựa chọn tốt nhất." Lạc Nhất Nhất cảm lấy ly trà phát hai hạ: "Không biết Lạc thành chủ có ý cùng ta kết minh. Khác không dám nói, cam đoan các người chân chính có rượu uống, có thịt ăn."

Mọi người một trận hai mặt nhìn nhau, vừa rồi Lạc Nhất Nhất nhắc tới ba người bọn họ là đi ngang qua, sau lưng giống như không có thể lực gì, lấy cái gì cam đoan. Mạc Vân thần du trở về nghe Lạc Nhất Nhất nói không nói gì, nào có người lấy rượu thịt loại này nọ chiêu mộ người ta.

Không nghĩ tới Lộ Vân Hồ sau một trận cười to nói: "Tiểu nha đầu, chỉ bằng người trong khoảng thời gian ngắn căn cứ tình huống trước mắt phân tích như vậy, lão tử tin người. Lão tử không có dã tâm gì, chỉ cần các huynh đệ của ta qua ngày lành là được." Lộ Vân Long trừng mắt nhìn Lộ Vân Hồ liếc mắt một cái, chấp tay hướng Lạc Nhất Nhất nói: "Nghe Lạc cô nương khẩu khí, không biết là cỡ thể lực nào đâu?"

Lạc Nhất Nhất uống lên hai ngụm trà, cười lác lác đầu: "Trước mắt chỉ có ba người chúng ta, về phần thể lực sau lưng, ta xem đội ngũ Long Hồ Thành này, nghĩ đem nhóm các người phát triển trở thành ta cỡ thể lực thứ nhất" Nhìn bộ dáng bừa bãi của nàng, làm cho mọi người một trận không nói gì, lại rước lấy Lộ Vân Hồ một trận sang sảng cười to: "Người tiểu nha đầu này, ngày sau cũng không phải vật trong ao a."

Lộ Vân Long đá Lộ Vân Hồ một cước, tiếp tục lễ phép hỏi: "Không biết Lạc cô nương làm sao lại tin tưởng đâu?" Lạc Nhất Nhất còn không có trả lời, nhị đội trưởng Vương Hồ cũng lớn tiếng giảng đạo: "Đừng vậy, chỉ với ba người các người dựa vào cái gì muốn chiêu mộ Long Hồ Thành chúng ta a, Long Hồ Thành chúng ta cũng không phải là ngồi không, người có cái gì bán sự a?"

Lạc Nhất Nhất kinh ngạc trả lời: "Ta vừa mới không phải nói, cho các người có rượu uống, có thịt ăn sao, không cho các người ăn chay." Lộ Vân Hồ đối Lạc Nhất Nhất nghiêm trang hỏi lại: "Ta vừa mới không phải nói, cho các người có rượu uống, có thịt ăn sao, không cho các người ăn chay." Lộ Vân Hồ đối Lạc Nhất Nhất nghiêm trang hỏi lại: "Ta vừa mới không phải nói, cho các người có rượu uống, có thịt ăn sao, không cho các người ăn chay."

Vương Hồ đứng ra nói: "Vậy thì cho ta xem các người có bán sự gì" Nói xong, triệu hồi ra huyền thú báo săn của mình. Lạc Nhất Nhất tiếp tục uống trà của nàng, tùy tay đưa Chíp Bông từ Phượng giới phóng xuất, nói: "Chíp Bông, uống hết ly trà nhỏ này phải thu phục xong nga."

Mọi người thấy tiểu sủng vật màu trắng chỉ có thể ái không nói gì, chẳng lẽ dùng đáng yêu thế công? Vương Hồ nhìn thấy Chíp Bông, lập tức nổi giận, đây là ý tứ gì, liền thả ra cái sủng vật như vậy, còn cho thời gian một ly trà nhỏ thu phục hẳn, này quả thực là lỗ ô nhục. Đang muốn một cái tát chụp đi qua, Chíp Bông linh hoạt hiện lên, thuận tiện một ngụm hòa phun ra, thiêu một bên tóc Vương Hồ.

Mọi người cười ha ha, không nghĩ tới Chíp Bông còn thật sự có tài. Trên mặt Vương Hồ lập tức không nhịn được, nếu bại bởi tiểu sủng vật này, vậy hẳn ở Long Hồ Thành cả đời này đều nâng đầu không dậy nổi.

Lúc này Chíp Bông đã muốn chạy tới cửa, Vương Hồ lập tức đuổi theo, tất cả mọi người chạy tới xem náo nhiệt, cả Mạc Vân đều chạy ra đi vô giúp vui, còn lấy mỹ kỳ danh là đi giải thực lực của bọn họ. Trong đại sảnh chỉ còn lại có Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt, Lộ Vân Long. Chỉ chốc lát sau, chợt nghe đến bên ngoài Vương Hồ tiếng kêu thảm thiết cùng âm thanh ồn ào của mọi người.

Cái này chết, Lộ Vân Long cũng ngồi không yên, nhìn Lạc Nhất Nhất thành thoi uống trà cùng Phong Liệt thờ ơ, nhìn không được cũng đứng dậy đi ra ngoài, hẳn cũng không nghĩ ra tiểu sủng vật kia rốt cuộc có chỗ nào lợi hại.

Không đến một ly trà nhỏ, Chíp Bông nhảy dựng trở lại trên vai Lạc Nhất Nhất, người đi theo phía sau về mặt cháy đen, quần áo bị thiêu nơi nơi là động (lỗ hổng), tóc cũng không sai biệt lắm bị thiêu hết. Mọi người ở phía sau hưng tai nhạc họa, cười ha ha, trong lòng đối lại lịch Lạc Nhất Nhất càng thêm tò mò.

Vương Hồ đi đến trước mặt Lạc Nhất Nhất, lớn tiếng nói: "Lão tử nhận thua." Lần này hẳn thua tâm phục khẩu phục, tiểu sủng vật hẳn khinh thường kia nếu như không phải khẩu hạ lưu tình, hẳn cùng huyền thú của hắn đã sớm hóa thành tro. Lạc Nhất Nhất thực thường thức hẳn có tính tình thẳng thắn.

Lộ Vân Hồ nhìn Chíp Bông hai mắt tỏa ánh sáng, hỏi: "Tiểu nha đầu, người thế nào có được huyền thú lợi hại như vậy, nói cho ta biết một chút đi." Lạc Nhất Nhất cười nói: "Chíp Bông nhà chúng ta là độc nhất vô nhị." Chíp Bông ngồi xổm trên vai Lạc Nhất Nhất nghe được Lạc Nhất Nhất nói vậy, thối chí mãnh gật đầu.

Vừa mới áp chế khiếp sợ Lộ Vân Long nói: "Huyền thú Lạc cô nương quả nhiên rất lợi hại, bất quá muốn chiêu mộ Long Hồ Thành ta, dù sao cũng phải làm cho mọi người cao thấp Long Hồ Thành tâm phục khẩu phục."

Lạc Nhất Nhất buông ly trà tự tin nói: "Tuy rằng các người thu được không ít chiến lợi phẩm, nhưng hiện tại đều không có biện pháp dùng tới. Nửa tháng, cho ta thời gian nửa tháng, ta cho các người tất cả trang bị rực rỡ hẳn lên, thực lực chính thể thăng lên một cái bậc thang." Mọi người kinh ngạc nhìn nàng, tự tin trong mắt làm cho mọi người bỗng nhiên cảm thấy, nàng thật sự có thể làm được.

Rất nhanh, ba người Lạc Nhất Nhất được dàn xếp chỗ ở, về mặt Mạc Vân đau khổ nhìn Lạc Nhất Nhất, tuy rằng hắn thích luyện khí, nhưng thể này cũng nhiều quá đi. Phong Liệt tỏ vẻ lạnh nhạt, chỉ giúp bọn hắn luyện chế một ít đan dược bọn họ không thể luyện chế được.

Ngày hôm sau, ba người Lạc Nhất Nhất liền bận rộn, Lộ Vân Hồ góp nhặt rất nhiều tài liệu luyện khí và dược liệu, nhưng ma thú lại chỉ có lần này chiến đấu hàng phục một ít, ma thú có vẻ lợi hại Thuận Thú Sư bọn họ không thể thu phục, lưu trữ lại rất nguy hiểm. Cho nên Mạc Vân và Phong Liệt bận túi bụi, mà Lạc Nhất Nhất dùng non nửa ngày thu phục ma thú chiến dịch lần này, hàng phục ma thú xong, liền rảnh rỗi.

Đầu nhị đội trưởng Vương Hồ bị Chíp Bông thiêu không còn mấy căn tóc trực tiếp cạo trọc, lúc này đang không ngừng vỗ đầu bóng lưng của mình, hỏi

hận này ra, nếu sớm biết rằng bọn họ sẽ đến một cái Thuần Thú Sư hung hãn như vậy, mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm, hẳn đều phải lưu trữ đám ma thú lúc trước. Lạc Nhất Nhất buồn cười nhìn mặt nhị đội trưởng thành mướp đắng, cười nói: "Ta đưa ngươi kiện lễ vật." Dứt lời, liền đưa huyền thú trong Phượng giới toàn phóng xuất, đương nhiên ngoại trừ Đằng Long và Chíp Bông.

Nhị đội trưởng nhìn huyền thú nháy mắt xuất hiện ở trước mặt hắn, nhất thời mộng, nha nha nói: "Trời ạ, chẳng lẽ ta xuất hiện ảo giác, không nên có huyền thú nhiều như vậy, cho dù là Thuần Thú Sư lợi hại, cũng không có huyền thú không gian lớn như vậy cất chứa nhiều huyền thú thế này"

Mà Hồ Vương phong cách lão đại mộng một thời gian ngắn thì tan biến, nhớ tới hán kiều ngạo đối này ma thú thực lực cao hơn hẳn tuyên bố chuyện hẳn là tam lão đại bọn họ, có loại dự cảm bất hảo. Quả nhiên, ma thú này như hồ rình mồi nhìn đến hán da đầu run lên, ông trời sẽ không ngạo hán như vậy đi?

Lạc Nhất Nhất không để ý tới nhị đội trưởng kinh ngạc và Hồ Vương một bộ dáng muốn khóc. Xoay người đi phòng bếp, mấy ngày nay nhìn Phong Liệt cùng Mạc Văn vất vả như vậy, thật sự thực cảm động, bọn họ cũng đều biết nàng là muốn ở đại lục Phong Văn thành lập thế lực, mới có thể tận hết sức lực giúp nàng như vậy. Hôm nay nàng xuống bếp, hảo hảo khao khao bọn họ.

Nửa tháng sau, thực lực chinh thể Long Hồ Thành giống như Lạc Nhất Nhất hứa hẹn lên một cái bậc thang, Vương Hồ hiện tại đối Lạc Nhất Nhất là sùng bái đến cực điểm, trừ bỏ cho tam đội trưởng một ít huyền thú phi cầm, đội huyền thú hiện tại của hắn nhưng là khổng lồ vài lần, giờ chỉ là lấy đoàn thể xuất động còn có báo đội, hổ đội, lang đội, còn có đàn Phong Nghi số lượng dọa người, toàn bộ một nhà giàu mới nổi.

Vì thế, thường xuyên có thể nhìn thấy nơi có Lạc Nhất Nhất ở, Vương Hồ biểu hiện ra bộ dáng so với đối thành chủ còn muốn ân cần hơn. Vài cái tiểu đội trưởng khinh thường nói: "Ngươi thật đúng là đem ngã theo chiều gió phát huy đến cực điểm a?" Vương Hồ đầu vung, phản bác nói: "Các ngươi còn không phải cũng thế sao, trừ bỏ thành chủ, đối ai nhiệt tình như vậy, ta chẳng qua biểu hiện so với các ngươi nhiều hơn mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Thổ tài chủ Băng Tuyết Thành

Lộ Văn Hồ mấy ngày nay cũng là đi chỗ nào đều vui tươi hơn hờ, đối Lạc Nhất Nhất nói: "Ha ha, hiện tại lão tử sống lưng có thể thẳng thắn, người trong tay đều có thể vượt qua thành minh chủ, tiểu nha đầu, ngươi yên tâm, có chuyện gì, nói một tiếng, Long Hồ Thành ta tuyệt đối nghiêm túc tuân theo". Lạc Nhất Nhất cười nói: "Lộ thành chủ nói nghiêm trọng rồi, tin tưởng lấy thực lực của Lộ thành chủ, thêm một thời gian, Long Hồ Thành nhất định sẽ trở thành thành đệ nhất đại lục Phong Văn"

Lộ Văn Hồ say mê nói: "Hắc hắc... Có hiện tại trang bị, là nên phát triển phát triển. Không cần gọi gì Lộ thành chủ, kêu ta Lộ đại ca thì tốt rồi, ta Lộ Văn Hồ chính là người nha đầu ngươi, khối bài tử này là tín vật Long Hồ Thành chúng ta, hiện tại tặng cho ngươi, có cái gì cần giúp đỡ, cứ việc nói." Lạc Nhất Nhất tiếp nhận bài tử tối đen tỏa sáng, trên bài tử có một cái điều khắc hình Phượng, chính là đầu Phượng có chút kỳ quái.

Bài tử nhìn qua có niên đại cổ xưa. Lạc Nhất Nhất đang lo lắng muốn hay không thu, Lộ Văn Hồ ha ha cười nói: "Cầm đi, coi như là cái tín vật, nhìn đến khối bài tử này, người Long Hồ Thành biết là người một nhà, ta không cần nó, ở Long Hồ Thành, ai không biết lão tử a." Lạc Nhất Nhất không hề từ chối, chấp tay nói: "Ta đây liền cảm ơn Lộ đại ca."

Lúc này Lộ Văn Long vẫn không lên tiếng mở miệng nói: "Hiện tại thực lực Long Hồ Thành tuy rằng đại tăng, nhưng là còn không thể nóng lòng phát triển, chỉ có thể âm thầm chậm rãi lớn mạnh, không dẫn người chú ý, khó bảo toàn người khác sẽ trực tiếp đem chúng ta bóp chết." Lạc Nhất Nhất gật gù đầu, nâng tin tưởng ánh mắt của Lộ Văn Hồ, hơn nữa Lộ Văn Long trầm ổn, Long Hồ Thành lớn mạnh là thời gian sớm muộn mà thôi.

Hai ngày sau, Lộ Văn Hồ vì ba người Lạc Nhất Nhất cử hành một bữa tiệc tiễn đưa long trọng, cáo biệt người Long Hồ Thành, ba người Lạc Nhất Nhất tiếp tục đi về hướng bắc. Lạc Nhất Nhất thành một cái truyền kỳ ở Long Hồ Thành sau Lộ Văn Hồ và Lộ Văn Long.

Phong Liệt tuy rằng không biết làm sao có thể tìm được Xích Ly Thảo, nhưng hắn biết ở đại lục Phong Văn nơi rét lạnh là Bắc Bộ dựa vào dãy núi Vân Đình. Dãy núi Vân Đình cũng như tên của nó cao ngất trong mây, phía dưới là rừng rậm xanh um tươi tốt, mặt trên là tuyết đọng bốn mùa không tan, tính hung hiểm so với Tử Vong Chi Hải của đại lục Tinh Thần chỉ có hơn chứ không kém.

Càng đi về bắc, thời tiết càng lạnh, Lạc Nhất Nhất cơ bản lại ở trong lòng Phong Liệt không ra. Đến Băng Tuyết Thành - tòa thành gần dãy núi Vân Đình nhất, tinh thần Lạc Nhất Nhất rốt cục tỉnh táo. Băng Tuyết Thành trước mắt thật sự là danh phù kỳ thực, kiến trúc đều là băng làm, thời tiết nơi này vốn là rất lạnh, chỉ cần rơi vào một chút linh khí, băng này sẽ không hòa tan. Lạc Nhất Nhất cảm giác nàng đã đến một tòa thành thị khắc băng, xa hoa.

Băng Tuyết Thành so với các tòa thành đi qua lúc trước đều phồn hoa náo nhiệt. Trên đường nơi nơi là một ít người đến dãy núi Vân Đình mạo hiểm tìm bảo. Có một tòa nhà giao dịch rất lớn, tên là Tụ Bảo lâu. Nghe nói là hai năm trước thành chủ lấy tòa nhà của mình, cải tạo tân kiến tạo ra nơi này, trở thành nơi mạo hiểm giả đến giao dịch.

Bên trong Tụ Bảo lâu tổng cộng có ba tầng, tầng thứ nhất là bình thường, bên trong tựa như đường dành riêng cho người đi bộ, bất luận kẻ nào đều có thể đi vào đảo bảo, tầng thứ hai thì cao cấp, muốn vào cửa liền giao mười lượng bạc, tầng thứ ba là cấp đặc biệt, đi vào phải giao một trăm lượng bạc, còn phải cho xem tinh tạp chứa một ngàn lượng hoàng kim tiền vốn. Tự giao dịch thì rút 10% nộp thuế, nếu như cho Tụ Bảo lâu thay bán ra, phải giao

20%.

Người đi Vân Đình thám hiểm cũng phải ở cửa thành giao mười lượng bạc, mới có thể thông hành. Đầu mỗi tháng, Tụ Bảo lâu còn có thể cử hành hội đấu giá quy mô lớn, sau khi giao dịch thành công cũng phải bỏ ra 10% cho Tụ Bảo lâu. Tuy rằng thu phí rất cao, bất quá Tụ Bảo lâu hứa hẹn, cam đoan hàng hóa ở bên trong tuyệt đối an toàn. Cho nên rất nhiều người vẫn là nguyện ý tiến hành giao dịch ở bên trong.

Lạc Nhất Nhất sau khi hiểu biết tình huống, bĩu môi, nói: “Băng Tuyết Thành này thật đúng là cái tụ bảo thành, thực muốn nhìn một chút thành chủ Băng Tuyết Thành rốt cuộc là thổ tài chủ dạng gì, sẽ vơ vét của cải như vậy.” Phong Liệt xem bộ dáng Lạc Nhất Nhất, trong lòng buồn cười, xem ra Nhất Nhất nhà bọn họ không chỉ thích ăn, còn ái tài a.

Ba người nhất trí quyết định đi Tụ Bảo lâu đảo bảo trước, lại đi dãy núi Vân Đình. Lầu một thực hỗn loạn, đan dược, tinh thạch, huyền khí cái gì đều có. Bên trong tiếng người ồn ào, chật chội không chịu nổi. Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất chuẩn bị lên lầu hai, lại phát hiện ánh mắt Mạc Vân đều đi không ra, Lạc Nhất Nhất không còn gì để nói: “Su phụ, vật ở lầu hai người khẳng định càng thích.” Mạc Vân gật gù đầu theo kịp, bộ dáng hết nhìn đồng tới nhìn tây, cực kỳ giống thổ bao tử vào thành, nhận đến ánh mắt khác thường từ chung quanh, Phong Liệt ôm chặt Lạc Nhất Nhất đi mau hai bước, tạo ra khoảng cách.

Ở lầu hai giao ba mươi lượng bạc, ba người mới vào cửa. Bên trong vòn quanh, người giảm thiểu không còn chật chội. Bên trong, quầy hàng bài bán cũng chỉnh tề rất nhiều, mỗi loại đều quy cùng một chỗ, tưởng mua cái gì, trực tiếp đi đến nơi thuộc loại đó là có thể tìm được rồi. Người ở bên trong cũng rất nhiều, nhưng cũng không là hết âm ỉ.

Mạc Vân chạy đến nơi có tài liệu luyện khí, đồng nhìn tây xem, mẫn nhãn ý cười. Lạc Nhất Nhất mắt sắc nhìn nhìn giá, giật nhẹ ống tay áo Mạc Vân, chỉ chỉ giá, Mạc Vân đang ở say mê lập tức thanh tỉnh. Tiền của cả ba người bọn họ cũng chỉ có thể mua hai khối tinh thạch.

Lạc Nhất Nhất tìm đến nhân viên tiếp tân tò vò về nàng muốn bán hàng, nhân viên tiếp tân lĩnh vật phẩm của bọn họ đến nơi phán định giá, Mạc Vân lấy từ không gian giới chỉ ra toàn bộ huyền khí và Ma đan thu hoạch được ở trên đường đi, ma tinh cũng đều lấy ra, đặt tràn đầy một bàn lớn, làm ánh mắt của nhân viên đều đang thẳng, tuy rằng vật xuất ra không tính quý trọng, nhưng số lượng nhiều, làm cho người ta nghĩ làm hán có phải đánh cướp người khác hay không.

Rất nhanh, Tụ Bảo lâu liền phái người lấy ra bên ngoài bán hộ, vài thứ kia chỉ có thể tiến hành tiêu thụ ở lầu một và lầu hai, không đủ cấp bậc đi lầu ba, làm cho Lạc Nhất Nhất đổi lầu 3 càng thêm tò mò.

Ba người ở lầu hai dạo qua một vòng, người Tụ Bảo lâu sẽ đưa tinh tạp đến đây và danh sách giao dịch kim ngach. Vật do Tụ Bảo lâu bán hộ đều là trải qua phán định, Lạc Nhất Nhất vừa vội cần dùng Tiền, cho nên làm cho giá tiêu hao giảm thấp nhất. Tuy rằng cảm thấy bọn họ thu phí giống hắc điểm, nhưng phục vụ và hiệu suất vẫn là làm cho người ta thực vừa lòng.

Mạc Vân cảm tinh tạp chạy đến chỗ tài liệu luyện khí làm một trận cuồng xoát. Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt đối vật bên trong không có hứng thú nhiều lắm, chỉ mua ba hạt châu có thể chống lạnh. Khi bên trong bị xoát không sai biệt lắm, Mạc Vân mới cảm thấy mỹ mãn.

Ba người rất nhanh liền ra Băng Tuyết Thành, đi dãy núi Vân Đình dãy. Trên đường cũng có thể gặp được một ít tốp năm tốp ba tiểu đội mạo hiểm. Buổi tối ở một chỗ tránh gió trên mặt sau triền núi đóng quân dã ngoại, đang lúc Lạc Nhất Nhất hưởng thụ Phong Liệt chuẩn bị bữa tối, một vị đại hán mặt chữ quốc, lưng hùm vai gấu mang theo một tiểu đội nhân mã đi tới, sang sảng nở nụ cười hai tiếng, nói: “Tiểu huynh đệ tay nghề thật không sai, có thể cho huynh đệ chúng ta cũng ném thử a?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Lăn một vòng trở lại điểm xuất phát a

Phong Liệt thờ ơ tiếp tục hầu hạ Lạc Nhất Nhất, Mạc Vân chỉ lo ăn phần của mình. Nhưng Lạc Nhất Nhất lại hô: “Vị đại ca này đến bên này ngồi đi.” Đại hán cũng không khách khí, ngồi xuống, từ không gian giới chỉ lấy ra bát múc một chén canh uống vào. Vừa uống vừa khen canh làm không sai, những người khác trong tiểu có chút xấu hổ đứng ở nơi đó, đi cũng không được, ngồi cũng không xong.

Đối vị đội trưởng này rất là không biết nói gì, bọn họ vốn tính lại đi thêm một đoạn, đi đến nơi thường ăn ngủ, nhưng đội trưởng đi đến nơi đây, nghe thấy mùi liên không muốn đi tiếp, không nói hai lời liền thay đổi tuyến đường. Mà hiện tại rõ ràng hai người này đối bọn họ không có hứng thú, chính là một cái tiểu nha đầu tiếp đón, đội trưởng bọn họ thật còn là ngồi xuống.

Lạc Nhất Nhất tiếp đón mọi người nói: “Mọi người đều cùng nhau ngồi đi.” Đại hán buông bát, cầm lấy thịt thỏ vừa mới khào tốt nói: “Không cần phải xen vào bọn họ.” Phong Liệt quét đại hán liếc mắt một cái, ánh mắt rõ ràng đang nói: ta cũng không tính chiều đãi người. Những người khác trong tiểu đội xấu hổ cười cười, tự mình động thủ chuẩn bị bữa tối.

Đội này tuy rằng người không nhiều lắm, nhưng người người thực lực không sai, huấn luyện có tổ chức, nhìn ra được là người thường xuyên lên núi trải qua nguy hiểm. Ba người Lạc Nhất Nhất thực lực hiện tại tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng dù sao nhân sinh không quen, phía trước còn không biết có bao nhiêu nguy hiểm, theo chân bọn họ cùng nhau lên núi cũng có thể hơn dễ hơn một ít.

Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất cùng những người đó làm quen xong, đại hán tên là Âu Dương Hoa, là đội trưởng tiểu đội này, nhà ngay tại Băng Tuyết Thành, thường xuyên mang tiểu đội đi thám hiểm. Những người khác trong tiểu đội đối Lạc Nhất Nhất – tiểu nha đầu duy nhất tiếp đón bọn họ lại nhiệt tình.

Ngày hôm sau, Âu Dương Hoa đương nhiên kêu ba người Lạc Nhất Nhất cùng lên đường. Ba người cũng không chối từ, dọc theo đường đi, Âu Dương Hoa đều giúp ba người giảng giải chuyên trên dãy núi Vân Đình. Khi Lạc Nhất Nhất hỏi về Xích Ly Thảo, sắc mặt Âu Dương Hoa ngưng trọng rất nhiều, trầm tư trong chốc lát nói: "Ta chỉ biết là Xích Ly Thảo là sinh trưởng ở đỉnh núi Vân Đình, nhưng cũng không dễ tìm."

Trước kia có Luyện Dược Sư nguyện xuất giá cao mua, nhưng chúng ta tổn hại mấy nhóm người cũng đều không tìm thấy, cho nên lại bỏ quên. Người đến Vân Đình tìm bảo rất nhiều, nhưng không có người vì tìm bảo mà cả mệnh đều không cần, cho nên mọi người cũng sẽ không đến đỉnh núi."

Nghe Âu Dương Hoa nói xong, mọi người cũng không ngoài ý muốn, đi lên tiếp chỉ biết khẳng định có nguy hiểm. Rất nhanh mọi người bước đến một chỗ rẽ. Hướng trái là đường tới đỉnh núi nhanh nhất, hướng phải còn lại là đường chậm rãi xâm nhập thám hiểm. Trên đường bên trái nhìn không thấy dấu chân, trên đường bên phải thì rậm rạp. Nhìn ba người Lạc Nhất Nhất đứng ở trên đường hướng đỉnh núi nhìn lên, Âu Dương Hoa đi tới khuyên bảo bọn họ vẫn là theo chân tiểu đội bọn họ cùng nhau đi bên phải, không đáng vì một gốc cây Xích Ly Thảo mà mạo hiểm lớn như vậy.

Lạc Nhất Nhất quay đầu nhìn về phía Mạc Vân nói: "Sư phụ, người cùng Âu Dương đại ca đi thôi. Ta cùng Liệt đi lên là được." Mạc Vân không hề nghĩ ngợi cả giận nói: "Nói gì vậy, ta như thế nào có thể cho các ngươi hai cái tiểu bối đi mạo hiểm." Lạc Nhất Nhất tội nghiệp nhìn Mạc Vân: "Sư phụ, người cũng không phải không biết, chúng ta hiện tại là người nghèo, người không thừa dịp cơ hội này hảo hảo liếm vết của cái? Có Liệt ở đây, người lo lắng cái gì. Nói sau lên đỉnh núi còn không nhất định có thể gặp được Xích Ly Thảo đâu."

Mạc Vân vừa nghe, liền đánh vào bồng, lập tức yên. Trải qua đoạn thời gian tu luyện, ba người đều có tiến bộ rất lớn. Phong Liệt không nói, vốn thực lực liền cao hơn Mạc Vân, nhưng Lạc Nhất Nhất cái tiểu nha đầu kia hiện tại đều so với hắn lợi hại hơn. Tuy rằng Lạc Nhất Nhất một lần nữa an ủi Mạc Vân, nói Phong Liệt là vì lúc trước ăn một loại Thần quả rất lợi hại, năng cũng là bởi vì dùng quả Long Lưỡi, mới có thể có về tiến bộ mau.

Nhưng trong lòng Mạc Vân hiểu được, tiềm lực của hai cái tiểu tử này, hẳn là cần không nổi. Thân là sư phụ, tự nhiên là vì bọn họ cao hứng, bắt quá, làm cho hắn xem như là treo biển hành nghề sư phụ làm sao mà chịu nổi a?

Thương lượng thỏa đáng, Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất liền trực tiếp lên đỉnh núi. Trong lòng Mạc Vân yên lặng thì thầm: hai cái tiểu tử kia, nhất định phải bình an trở về a, lần sau gặp mặt, nhất định cũng cho người làm thổ tài chủ.

Càng đến đỉnh núi, nhiệt độ không khí càng là rét lạnh, tuy rằng trên người có Tị Hàn Châu, nhưng Phong Liệt vẫn là sợ Lạc Nhất Nhất đông lạnh, đem nàng toàn bộ ôm vào trong ngực, trừ bỏ ánh mắt và cái mũi lộ ra ngoài, toàn thân đều bị bao gắt gao. Trong lòng Lạc Nhất Nhất cảm thán: quả nhiên, trên đời vốn không có đường, nhiều người đi, cũng liền thành đường. Ngắm lại đoàn người Âu Dương Hoa, phóng chừng đi rất xa. Bọn họ liền một nửa lộ trình cũng chưa đuổi tới.

Lạc Nhất Nhất nghiêng đầu nói: "Liệt, nếu độc ta giải, lớn lên không xinh đẹp thì làm sao bây giờ?" Phong Liệt còn thực trả lời: "Nhất Nhất biến thành cái dạng gì ta đều thích." Lạc Nhất Nhất thực thỏa mãn câu trả lời của Phong Liệt, ôm lấy cổ Phong Liệt xoay hôn một cái. Sau đó lùi về tự nói thầm: "Ông trời phù hộ, nhất định phải cho bộ ngực của ta trở nên đại đại, mông kiêu kiêu..." Phong Liệt nghe được Lạc Nhất Nhất nói thầm, về mặt hắc tuyến, tiểu nha đầu này...

Đi suốt ba ngày, đang lúc Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất chuẩn bị dừng lại nghỉ chân một chút, bị kịch đã xảy ra. Bọn họ gặp tuyết lở đại quy mô. Phong Liệt nhanh chóng ôm lại Lạc Nhất Nhất vừa mới buông ra, nhanh chóng hướng dưới núi chạy đi. Loại tuyết lở đại quy mô tuyệt thế này, nếu như bị chôn ở bên trong, tám phần không ra được.

Phong Liệt đã muốn đề cao tốc độ đến cực hạn, nhưng vẫn là không nhanh hơn tốc độ tuyết lở ở phía sau. Đơn giản ôm Lạc Nhất Nhất toàn bộ tặc vào trong ngực, dùng linh lực bảo vệ bản thân, thúc dục linh lực trực tiếp hướng dưới núi lăn xuống.

Thật lâu sau qua đi, rốt cục hồi phục bình tĩnh, Phong Liệt không ngừng thúc dục linh lực không ngừng gia tốc, linh lực rất nhanh liền khô kiệt, tuy rằng Lạc Nhất Nhất có thay thế bổ sung, nhưng vẫn là không duy trì bao lâu, cho nên đoạn đường cuối đều là Phong Liệt ở linh lực khô kiệt, trong tình huống không thể thi triển bảo hộ ôm Lạc Nhất Nhất trực tiếp lăn xuống. Lạc Nhất Nhất được bảo hộ tốt lắm, Phong Liệt cơ hồ bị chấn ngã xỉu.

Cho Phong Liệt ăn vào đan dược, Lạc Nhất Nhất nhìn đỉnh núi, khoe miệng không ngừng mãnh trừu, thật đúng là tân tân khổ khổ đi ba ngày, lăn một vòng trở lại điểm xuất phát a! Phong Liệt sờ sờ tiểu đầu Lạc Nhất Nhất an ủi nói: "Người không có việc gì là tốt rồi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ăn cơm no lại trở lên"

Lại đi, tuy rằng không gặp được tuyết lở, nhưng là gặp một ít ma thú thực lực không thấp, đều bị Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất trực tiếp giải quyết. Thời điểm đến đỉnh núi gặp một đàn chuột tuyết trắng, đám Tiểu Bạch Thử kia khả năng cũng là thật lâu chưa thấy qua người lên núi, đi ra đứng một hồi lại tiến vào trong tuyết biến mất vô tung.

Gặp chúng nó không có ác ý, Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất đôi mắt vừa giao nhau, một cái tin tức ẩn ý truyền lại. Không cần chọc đàn Tiểu Bạch Thử nhìn như vô hại này, thực lực chúng nó cũng không thấp, nếu như đàn vật nhỏ này cùng tiến lên, hai người bọn họ thật đúng là ứng phó không được.

Không nghĩ lãng phí thời gian, Lạc Nhất Nhất đưa Chíp Bông vẫn ngồi trong Phượng giới đi ra ngoài, làm cho nó bồi đám chuột kia cùng ngoạn.

Lại qua mấy ngày, Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất rốt cục tới đỉnh núi. Đứng ở trên đỉnh núi liếc mắt một cái nhìn lại, tất cả đều là một mảnh trắng xóa, Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất có điểm há hốc mồm, tại địa phương lớn như vậy tìm một gốc cây, công trình có phải hay không quá lớn.

Quyển 2 - Chương 10: Cái kia... cái kia... đến ngắm phong cảnh

Đúng lúc này, Chíp Bông trở lại trên vai Lạc Nhất Nhất, phía sau đi theo mấy Tiểu Bạch Thử thiên đầu có một chút do dự, nhưng vẫn hướng trên người Lạc Nhất Nhất phóng lên. Tuy rằng là màu trắng, lớn lên cũng coi như đáng yêu, nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn là cảm giác được một trận ác hàn.

Sau khi đem Tiểu Bạch Thử tính cả Chíp Bông cùng nhau tróc xuống phóng trên mặt đất, Lạc Nhất Nhất ngồi xổm xuống bắt đầu cùng chúng nó trao đổi. Dọc theo đường đi Chíp Bông cùng chúng nó đều trở nên quen thuộc. Mang theo kinh điển tươi cười dụ dỗ tiểu bạch thỏ, nàng điềm nhiên hỏi: "Tiểu Bạch Bạch, các ngươi biết đỉnh núi này có một loại thảo dược màu lửa đỏ không?"

Tiểu Bạch Thử đi đầu nhú mày nghĩ nghĩ, nói: "Chính là cái thảo tự kỷ suốt ngày chạy loạn khắp nơi?" Đây là cái gì hình dung, Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất nghi hoặc nhìn chuột trắng nhỏ.

Mấy con Tiểu Bạch Thử khác cũng lú lú nói: "Chính là, rõ ràng là thảo, còn không an phận, chạy khắp nơi."

"Không phải là toàn thân lửa đỏ sao, là tồn tại đặc biệt trên đỉnh Bạch Sơn"

"Còn có thể hóa thành hình người, nhìn cũng rất được, Đại Đại Vương chúng ta cũng thích nàng."

Đội mấy con Tiểu Bạch Thử lú lú nói xong, Lạc Nhất Nhất tiếp tục hỏi: "Vậy các ngươi biết nàng ở đâu sao? Có thể giúp ta tìm nó sao?"

Mấy con Tiểu Bạch Thử vừa nghe, làm thành một vòng, thảo luận một chút, gật gật đầu nói: "Được rồi, bằng hữu Chíp Bông liền là bằng hữu của chúng ta."

Đào mắt, mấy con Tiểu Bạch Thử hướng các hướng bắt đầu chạy, chui vào trong tuyết nhìn không thấy bóng dáng. Chỉ chốc lát, một con Tiểu Bạch Thử từ trong tuyết chui ra, hướng địa phương bắt đầu chạy tới.

Rất nhanh, một con Tiểu Bạch Thử chạy tới dẫn đường, nói là tìm được Xích Ly Thảo, Lạc Nhất Nhất không nhịn được tán thưởng: "Hiệu suất thật cao." Tiểu Bạch Thử đắc ý nói: "Đương nhiên, vài cái đại vương phái ra tã cả người đi tìm."

Rất nhanh, Tiểu Bạch Thử mang theo Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất đi vào một chỗ trên vách đá. Trên vách đá trong trong ngoài ngoài tất cả đều là Tiểu Bạch Thử, đánh giá có hơn một ngàn con, một gốc cây thảo lửa đỏ bị buộc đến bên cạnh vách đá bên, không ngừng sôi nổi hô: "Các ngươi đàn chuột thối này rốt cuộc muốn gì chứ?"

Thanh âm hỗn hân thanh âm, xúng cùn động tác, làm cho Lạc Nhất Nhất có chút buồn cười. Bất quá hình ảnh này cũng làm cho Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt trong lòng âm thầm may mắn, may mắn không cùng mấy con Tiểu Bạch Thử kia là địch. Nếu phải đánh nhau, phỏng chừng có thể cắn bọn họ cả xương cốt cũng không thừa.

Nhìn thấy Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất lại đây, Tiểu Bạch Thử tự động tránh ra một con đường. Mấy con Tiểu Bạch Thử cả giận nói: "Muốn cái gì muốn, có người muốn tìm người?"

Xích Ly Thảo thế này mới ngẩng đầu nhìn thấy Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất đang đi tới, ngạc nhiên nói: "Như thế nào có nhân loại đến đây? Là các ngươi tìm ta, tìm ta làm gì?"

Hỏi trắng ra, làm cho Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt nhất thời không biết trả lời như thế nào, cũng không thể nói chúng ta muốn lấy nội đan của ngươi. Ngốc từ cũng sẽ không cho, huống hồ hiện tại có nhiều Tiểu Bạch Thử như vậy, thật muốn cường thù, còn không biết Tiểu Bạch Thử sẽ giúp ai. Người ta bình an vô sự ở chung lâu như vậy, bọn họ mới quen biết vài ngày a.

Gặp Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt không có trả lời, mấy con Tiểu Bạch Thử cũng mới nhớ tới hỏi: "Đúng vậy, các ngươi tìm nó làm gì? Nó cái gì cũng không biết?"

Xích Ly Thảo vừa nghe, nhảy nhót lại đây, cả giận nói: "Cái gì bảo ta cái gì cũng sẽ không?"

Tiểu Bạch Thử còn chưa kịp phản bác, một trận tiếng cười to truyền đến: "Có chuyện gì hảo ngoạn sao, các ngươi như thế nào toàn chạy tới đây?" Dứt lời, một Tiểu Bạch Thử lớn một chút nhảy lại đây.

Mấy con Tiểu Bạch Thử lập tức vây quanh đi lên, lại lú lú hỏi: "Đại Đại Vương, người bẻ quan đi ra?"

"Đại Đại Vương, người hiện tại khẳng định lại lợi hại rất nhiều đi."

Tiểu Bạch Thử vừa đến ha ha cười nói: "Đúng vậy, ta mới ra đến, nhìn thấy các người tất cả đều không ở đó, tìm các người khắp nơi, không nghĩ tới các người đều chạy đến đây."

Thời điểm Xích Ly Thảo nhìn đến Đại Đại Vương, trước tiên nhảy nhót đến bên người nó, ủy khuất cáo trạng: "Huyền, lúc người không ở đây, bọn họ đều khi dễ ta."

Nhóm Tiểu Bạch Thử một trận ác hàn, thảo tự kỷ này thật đúng là làm phu nhân Đại Đại Vương chúng nó.

Thời điểm Phong Liệt nhìn đến con Tiểu Bạch Thử kia liền nhủ mày, không nghĩ tới con Tiểu Bạch Thử này dĩ nhiên là một yêu thú. Tiểu Bạch Thử lúc này cũng chú ý tới Lạc Nhất Nhất và phong Liệt.

Kỳ quái vậy quanh bọn họ vòng vo hai vòng, chắc chắn nói: "Đều không nhớ rõ bao lâu chưa thấy qua nhân loại. Các người tới nơi này làm gì."

Tuy rằng Lạc Nhất Nhất không giống Phong Liệt liếc mắt một cái liền nhìn ra chuột trắng nhỏ là yêu thú, nhưng cảm giác được thực lực của nó bí hiểm, năng cùng Phong Liệt đều chỉ có thể bị đánh.

Cho nên quyết đoán che giấu mục đích, cười gượng nói: "Ha ha, cái kia... cái kia... nghe nói phong cảnh nơi này không sai..."

Tiểu Bạch Thử tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất, ngay tại lúc Lạc Nhất Nhất đều nhanh trang không nổi nữa, mấy con Tiểu Bạch Thử túm Chíp Bông nhảy nhót lại đây, giới thiệu bằng hữu mới cho Đại Đại Vương bọn nó nhận thức, một hồi xấu hổ liền tạm thời được Chíp Bông hóa giải.

Cũng may vị Đại Đại Vương kia cũng không để ý, còn đưa bọn họ cùng mang về một cái rất son động rất lớn. Trở về còn có Xích Ly Thảo, Xích Ly Thảo vẫn cảm thấy Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt là lai giả bất thiện, nhưng lại đoán không được cụ thể là nguyên nhân gì. Huống hồ lực chú ý của nàng đã sớm bị vị Đại Đại Vương mới xuất quan kia hấp dẫn.

Lạc Nhất Nhất dựa vào ưu thế tiểu khả ái, rất nhanh liền cùng nhóm Tiểu Bạch Thử thân thiết. Phong Liệt cũng thực có nhãn lực cho nhóm Tiểu Bạch Thử chuẩn bị món ăn, thậm chí cống hiến ra đồ ăn vặt của Lạc Nhất Nhất.

Ở chung mấy ngày, Lạc Nhất Nhất rốt cục hiểu biết về đàn Tiểu Bạch Thử này sinh hoạt tại đỉnh núi Vân Đình. Đàn Tiểu Bạch Thử này nhiều thế hệ vẫn sống ở đỉnh núi Vân Đình, dựa vào linh khí sung túc, thực lực đều rất mạnh.

Vị Đại Đại Vương kia gọi là Băng Huyền, là con duy nhất trong tất cả Tiểu Bạch Thử tu luyện thành yêu thú. Bình thường ma thú tu luyện thành yêu thú, đều rời đi đồng bọn ma thú, đi khai thác con nhân sinh mới. Nhưng Băng Huyền vẫn ở lại đỉnh núi Vân Đình, nó không nghĩ cùng đồng bọn ma thú phân biệt ngăn cách, cho nên cũng không thích biến ảo nhân hình. Lại trường kỳ sinh hoạt tại đỉnh núi, cơ bản không thấy được người nào, cho nên mới đối Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt có vài phần tò mò.

Về phần Xích Ly Thảo, làm cho Lạc Nhất Nhất có chút đau đầu. Thời điểm nó còn không có ý thức liền sinh trưởng ở trong này, cùng Băng Huyền xem như cùng nhau lớn lên, vẫn chung sống hoà bình. Về sau ý thức thành thực, tự dung khởi xương mãnh liệt theo đuổi Băng Huyền, mới dọa Băng Huyền cùng nàng bất hòa.

Trốn qua một đoạn thời gian, song phương hiệp nghị, Xích Ly Thảo không cần có cái hành vi gì quá khích, Băng Huyền sẽ không né, nhưng từ đó về sau, Xích Ly Thảo mặc dù không hề có cái hành vi gì quá khích, lại mỗi ngày ở bên người Băng Huyền, tự tin một ngày nào đó Băng Huyền sẽ yêu nó.

Sau khi biết rõ tình huống, Lạc Nhất Nhất liền vẫn yên yên, Phong Liệt thì mặt co mày cau. Nếu như bọn họ mạnh mẽ lấy nội đan Xích Ly Thảo, Băng Huyền khẳng định sẽ không ngồi yên không để ý đến.

Ở lúc hai người đang phát sầu thôi, Băng Huyền đặt câu hỏi: "Hiện tại các người hẳn là đều hiểu biết hết đi, nói mục đích các người đi lên đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Tình yêu của Xích Ly Thảo

Lạc Nhất Nhất ghé vào trên bàn vô tình nói: "Trước kia là muốn lấy nội đan Xích Ly Thảo"

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả Tiểu Bạch Thử đều nhìn qua, tuy rằng chúng nó đối tự kỷ thảo thường xuyên đuổi theo Đại Vương chạy chung quanh loạn trốn thực khinh thường, nhưng là chưa từng có nghĩ tới chân chính thương tổn nó.

Kính ngạc qua đi, Băng Huyền tiếp tục hỏi: "Xem ra, hiện tại là muốn buông tha cho?"

Lạc Nhất Nhất trừng Băng Huyền liếc mắt một cái, nói: "Băng không đâu, người sẽ ngồi yên không để ý đến. Để ta lấy nội đan thanh mai trúc mã tiểu người yêu của người sao?"

"Khụ khụ... cái kia, chúng ta không tính thanh mai trúc mã, càng không tính là người yêu, vừa vặn là hàng xóm mà thôi." Băng Huyền lập tức biện giải, nói xong lại bổ sung: "Nhưng là ta cũng không thể nhìn các người lấy nội đan của nó"

Xích Ly Thảo nghe đến Lạc Nhất Nhất muốn lấy nội đan của nó, phi thường phẫn nộ, nhưng không kịp lời nói của Băng Huyền làm nó càng thương tâm. Giờ phút này si ngốc nhìn Băng Huyền, tuy rằng là một gốc cây Thảo, không có thực chất biểu tình, nhưng nó biểu đạt bi thương làm cho tất cả mọi người đều cảm giác được.

Băng Huyền cười gượng hai tiếng, nói sang chuyện khác: "Đã nhiều ngày hai người các người lo lắng như vậy, lẽ thượng vâng lại, ta đưa các người trên quý thảo được khác như thế nào?"

Lạc Nhất Nhất tiếp tục yên yên lắc lắc đầu, nói tình huống của nàng cho Băng Huyền biết.

Lạc Nhất Nhất sờ đi rõ ràng thẳng thắn như vậy, là vì sợ Phong Liệt sẽ liệu linh muốn lấy nội đan Xích Ly Thảo, nàng biết không quân là trộm, là gạt, nếu như sự tình phát sinh, hai người bọn họ đều không có may mắn đào thoát.

Nếu như nàng nhất định đoán mệnh, liền nắm chắc tốt thời gian, bởi Phong Liệt hoàn thành chuyện hẩn vẫn chưa làm xong, mỗi người sống trên đời đều có vương bận, nàng không thể ích kỷ làm cho Phong Liệt chôn cùng nàng.

Nghĩ thông suốt, Lạc Nhất Nhất liền khôi phục thành bộ dáng trước kia. Dạy bọn Tiểu Bạch Thử trượt tuyết, bởi bọn họ ném tuyết.

Ngắm lại tình cảnh nàng cùng một đám Tiểu Bạch Thử ném tuyết, chỉ nhìn đến tuyết cầu bay đầy trời, nàng đều cảm thấy buồn cười.

Phong Liệt tuy rằng hiểu được ý tưởng của Lạc Nhất Nhất ý, nhưng hẩn lại không có biện pháp thoái mái, để hẩn trở mắt nhìn Lạc Nhất Nhất trôi đi, lại không có biện pháp cứu nàng, so với hẩn tự đi tìm chết đều khó chịu.

Băng Huyền không biết khi nào thì đến bên người Phong Liệt, nhìn Lạc Nhất Nhất cùng Tiểu Bạch Thử đùa hăng say, nói: "Nàng là tiểu cô nương đáng yêu, nhưng ta không thể tự tiện quyết định vận mệnh của Xích Ly Thảo, cho nên cũng mời người buông tha cho."

Nói xong, nháy mắt gia nhập cuộc chiến, thật lâu không vui vẻ như vậy.

Phong Liệt quay đầu nhìn Xích Ly Thảo ở bên kia nhìn chăm chăm Băng Huyền đến xuất thần, trong lòng có so đo, hẩn không có khả năng trở mắt nhìn Nhất Nhất chết, chẳng sợ trả đại giới là mệnh hẩn, hẩn cũng không hối.

Trừ bỏ Nhất Nhất, người duy nhất hẩn vương bận chỉ có mẫu thân, mà mẫu thân đã có người ái nàng hộ nàng, là đủ rồi. Về phần vẫn làm bạn hẩn trưởng thành khuất nhục cùng cừu hận, cùng Lạc Nhất Nhất so ra có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Từ lần trước nghe đến lời nói kia của Băng Huyền, Xích Ly Thảo liền thường xuyên nhìn Băng Huyền đến xuất thần, cũng không thêm nhắc lại, cả ngày buồn bức không vui. Giống như muốn đem Băng Huyền khắc tiến cốt tủy, lại giống như là xuyên thấu qua Băng Huyền nhìn đến thời gian tốt đẹp khi hai người còn nhỏ vô tư.

Ngay khi Lạc Nhất Nhất chuẩn bị cùng Phong Liệt thương lượng rồi đi, Phong Liệt chuẩn bị thừa dịp Xích Ly Thảo lạc đan xuống tay, Băng Huyền xuất ra một cái hộp gấm đưa cho Lạc Nhất Nhất.

Mở ra hộp gấm, bên trong có một cỗ hàn khí đập vào mặt, bên trong rõ ràng nằm một cây Xích Ly Thảo. Ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Băng Huyền.

Băng Huyền giải thích nói: "Xích Ly Thảo từ nhỏ có thể di động, chính mình tìm kiếm địa phương linh khí sung túc để tu luyện. Xích Ly Thảo thích lạnh, bên trong hộp gấm này là hàn băng ngàn năm, ở lúc Xích Ly Thảo còn không có ý thức có thể bảo tồn nó, nếu như cơ duyên xảo hợp có thể tu luyện ra bản thân ý thức, ngưng tụ nội đan, hi vọng có thể giúp người."

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Băng Huyền biết, không có dễ dàng như vậy, Lạc Nhất Nhất chỉ có thời gian không đến hai năm, chỉ sợ rất khó đợi được.

Nhưng đây là biện pháp duy nhất, nó từ trong ánh mắt Phong Liệt biết hẩn cũng không có buông tha, nhưng là nó không có biện pháp.

Nó không thể nhìn Xích Ly Thảo chết, cũng không muốn cùng Phong Liệt động thủ làm bị thương hẩn, bị thương Lạc Nhất Nhất. Phong Liệt tuy rằng nghi hoặc, nhưng hẩn biết trước mắt đây là biện pháp tốt nhất.

Biết Lạc Nhất Nhất phải đi, đám Tiểu Bạch Thử đều lưu luyến không rời nhìn nàng, ngay tại Lạc Nhất Nhất chuẩn bị một phen thao thao bất tuyệt, thiên hạ đều phân bổ yển hội linh tinh, Băng Huyền xoay thân hẩn nhớ niết nói: "Nhất Nhất a, ta có thể hay không cùng người cùng nhau xuống núi chơi đùa a, ta đều không nhớ rõ tại đỉnh núi này ngày người đã bao lâu, thực nhảm chán, ta nghĩ đi theo người hẩn là thực hảo ngoạn."

Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt còn không có phản ứng lại, mấy con Tiểu Bạch Thử khác liền nhau nhau mở miệng: "Đại Đại Vương, người đi rồi, chúng ta làm sao bây giờ a?"

"Chính là, nếu không chúng ta cùng với người một khối xuống núi đi?"

Băng Huyền lập tức lắc đầu nói: "Không được, đỉnh núi này mới là thuộc loài của chúng ta, các người xuống núi, không thể tự bảo vệ mình rất nguy hiểm, ta chỉ đi chơi đùa, cũng không phải không trở lại. Ta đi rồi, không phải còn có mấy cái đại vương thôi."

Ngay tại thời điểm một đám Tiểu Bạch Thử lúi lút thảo luận, Xích Ly Thảo mở miệng nói chuyện: "Người thật sự muốn xuống núi sao?" Thanh âm hơi bi thương, thân nhiên áp chế Băng Huyền vừa mới còn nước miếng bay tứ tung, Băng Huyền gật gật đầu, dời ánh mắt.

Đã nhiều ngày, Xích Ly Thảo bỗng nhiên làm cho nó có chút cảm giác chột dạ.

"Ta đây đưa nội đan cho bọn hần, người mang theo ta được không?" Xích Ly Thảo thẳng tắp nhìn Băng Huyền, không chỉ Băng Huyền, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Xích Ly Thảo sẽ làm ra quyết định này.

Gặp Băng Huyền sững sờ, Xích Ly Thảo vội vàng nói: "Ta biết người muốn bảo hộ ta, cho bọn họ một Xích Ly Thảo khác, nhưng năng khả năng đợi không được Xích Ly Thảo kia xuất ra nội đan. Ta đã muốn tu luyện đủ lâu, không có nội đan, còn có thể duy trì hình dáng hiện tại, chính là biến thành một gốc cây thảo bình thường. Ta nghĩ lúc nào cũng khắc khắc đứng ở bên cạnh người. Nếu như may mắn, ta còn có thể tu luyện ra ý thức, tuy rằng về sau cũng sẽ không có nội đan, không bao giờ có thể hy vọng xa vời giống người hóa thành hình người. Nhưng trong lòng ta vẫn hi vọng đến thời điểm đó."

Thanh âm Xích Ly Thảo giống tiếng vọng thật lâu. Tình huống thình lình xảy ra, làm cho mọi người cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Ai cũng đều không nghĩ tới Xích Ly Thảo yêu đến thâm trầm như vậy.

Băng Huyền thân nhiên thở dài, nói: "Ly Nhi, người như thế nào ngốc như vậy?" Một câu Ly Nhi, làm cho Xích Ly Thảo nhất thời nước mắt đầy mặt, có bao nhiêu lâu không nghe đến cái xưng hô này. Chết lòng lửa đỏ một giọt tích lạc nhập vào tuyết trắng noãn.

Xích Ly Thảo ghen ngào nói: "Không có người, sống lâu lại có cái gì ý nghĩa, ta không thể tiến vào trong lòng người, tu luyện ra hình người lại có ý nghĩa gì. Ta tình nguyện ngủ say, chờ lúc ta lại thức tỉnh, ta muốn ở trong lòng người."

Xích Ly Thảo nhẹ nhàng học ra nội đan, Băng Huyền tiếp nhận nội đan, nhìn Xích Ly Thảo chậm rãi trở nên không còn sáng bóng, trong lòng một trận co rút đau đớn, trong lòng yên lặng thì thầm: "Ly Nhi, có lẽ người sớm đã ở trong lòng ta."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Giải độc biến thân

Phong Liệt rất nhanh dùng nội đan Xích Ly Thảo luyện chế ra giải độc, giờ phút này tâm tình của hắn cũng không có biện pháp bình tĩnh, này hết thảy chuyển biến quá nhanh, một giây trước hắn nghĩ cường thủ lấy nội đan Xích Ly Thảo, một giây sau người ta đã đưa cho hắn.

Tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng hắn thực cảm kích Xích Ly Thảo, hắn không có cách nào tưởng tượng sau khi mất đi Lạc Nhất Nhất, nhân sinh của hắn sẽ biến thành bộ dáng gì nữa. Chỉ cần ông trời không từ bên người hắn cướp đi Lạc Nhất Nhất, hắn nguyện ý bỏ ra đại giới.

Lạc Nhất Nhất cảm khỏa giải độc dung nội đan Xích Ly Thảo không thể nuốt xuống. Nàng vừa mới thấy được tình yêu thâm trầm như vậy, hiện tại lại bởi vì nàng mà trôi đi.

"Mau ăn vào đi, đừng lãng phí Ly Nhi hy sinh." Thanh âm Băng Huyền có chút thương cảm truyền đến. Đặt Ly Nhi vào trong hòm gấm hàn băng ngàn năm lúc trước, tiếp tục nói: "Ta hẳn là cảm ơn người, nếu như không là như thế này, có lẽ ta vĩnh viễn cũng thấy không rõ tâm của mình"

Mang hộp gấm ở trên người, trong lòng mặc niệm: Ly Nhi, phải nhanh thức dậy nga, chúng ta ở đỉnh núi ngây người thật lâu thật lâu, chờ người tỉnh lại. Ta sẽ dẫn người đi rất nhiều nơi hảo ngoạn.

Lạc Nhất Nhất ăn vào giải độc, trong lòng yên lặng cầu nguyện: thỉnh ông trời phù hộ, làm cho Xích Ly Thảo sớm tỉnh lại. Cho ta một cơ hội, để ta vì nàng làm chút gì đó, ta thiếu nàng một cái mệnh, một phần ái.

Nhìn sắc mặt Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất còn có chút khó coi. Băng Huyền an ủi nói: "Các người như vậy, Ly Nhi cũng sẽ không vui vẻ. Nàng là thực hoạt bát, ám muội như vậy. Huống hồ, ta tin tưởng Ly Nhi nhất định sẽ tỉnh lại, để ta bù lại mấy năm nay đối nàng thua thiệt."

Sau khi Lạc Nhất Nhất nén hương, thân thể dần dần nóng lên. Phong Liệt khẩn trương nhìn Lạc Nhất Nhất. Băng Huyền nhắc nhở nói: "Có phải hay không nên cho nàng trở về trong gian phòng, người cũng nên lãng tránh một chút đi. Nếu như nàng trong chốc lát thật sự giải độc trưởng thành, người không trông cậy vào quần áo cũng đi theo lớn lên đi, cho nên nàng hẳn là trần truồng"

Trần ... Chuồng ... Băng Huyền nói lập tức kêu tỉnh Phong Liệt, lập tức ôm Lạc Nhất Nhất vào phòng, đóng lại tất cả cửa cửa sổ gát gao, sợ bọn Tiểu Bạch Thử chuồn êm đi vào, cả Chíp Bông cũng bị linh đi ra.

Làm xong này hết thảy, đột nhiên nhớ tới, Lạc Nhất Nhất mang quần áo đều là nàng khích thước hiện tại. Lâm thời sai phái Băng Huyền đi ra ngoài săn thú, bản thân thì khẩn trương ở bên ngoài đi tới đi lui.

Thật lâu sau, trong phòng truyền đến thanh âm nhọc nhọc của Lạc Nhất Nhất: "Liệt, ta... ta không quần áo mặc" Nói xong nàng buồn tiến vào trong chăn, nhớ tới trong phòng chỉ có nàng một người, lại đi ra.

Phong Liệt nghe được thanh âm Lạc Nhất Nhất kích động nói: "Hào, Hào, không quần áo mặc... không phải... không phải,, ta là nói trưởng thành liền đại biểu độc giải, Hào." Nói xong, khuôn mặt Phong Liệt đều bá lập tức đỏ, lần đầu phát hiện miệng hân cư nhiên chuyển đến nước này.

Chỉ chốc lát, trong phòng truyền ra thanh âm Lạc Nhất Nhất cười ha ha. "Cái kia... Băng Huyền đi ra ngoài săn thú, trong chốc lát sau khi hân trở về, ta liền làm quần áo cho ngươi" Nói xong, liền chuồn ra bên ngoài đợi Băng Huyền.

Rất nhanh thấy một Tiểu Bạch Thử dẫn một đám động vật chậm rãi lại đây. Nhìn Băng Huyền, khoe miệng Phong Liệt nhìn không được mãnh trừu. Phương pháp săn thú loại này, thật đúng là...

Băng Huyền nhảy đến trước mặt Phong Liệt nói: "Ta không biết ngươi rút cuộc muốn động vật gì, cho nên thỏ, hồ ly, điều... ta đều tìm đến cho ngươi, không dùng được thì thả là được." Nói xong, nhanh như chớp không ảnh.

Phong Liệt dùng da thú làm tốt vài món quần áo, bất an lấy đi qua gõ cửa, trong lòng còn tại lời nói mới rồi cảm thấy xấu hổ. Lại phát hiện trong phòng nửa ngày không thanh âm, tâm căng thẳng, vận dụng linh lực liền đẩy cửa ra.

Nguyên lai Lạc Nhất Nhất đang ngủ, toàn thân cuộn gắt gao, chỉ chừa một cái tiểu đầu ở bên ngoài. Phong Liệt biết Lạc Nhất Nhất trải qua vừa lật ép buộc như vậy, cần hảo hảo nghỉ ngơi, đặt quần áo ở bên giường, lặng lẽ lui ra ngoài.

Lạc Nhất Nhất ngủ đến sáng ngày hôm sau, ngày hôm qua trải qua một lần biến thân, xác thực hại nàng mệt mỏi chết rồi, nhìn Phong Liệt đặt quần áo ở bên giường, trong lòng nghĩ: ở hiện đại, nơi này tùy tiện một kiện quần áo đều là trân phẩm đâu.

Khi Lạc Nhất Nhất mặc quần áo xuất hiện ở ngoài cửa trước mặt Phong Liệt, Phong Liệt lẳng lẳng nói: "Nhất Nhất, ngươi trưởng thành cũng không thay đổi bao nhiêu sao?"

"Ngươi là nói ta trưởng thành cũng không có vị nữ nhân sao?" Lạc Nhất Nhất thở phì phì chất vấn.

"Không phải, không phải, ta là nói còn giống như trước giống nhau xinh đẹp, đáng yêu." Phong Liệt nhanh chóng giải thích.

Lạc Nhất Nhất cười khanh khách bỏ nhào vào trong lòng Phong Liệt, nàng phát hiện bắt đầu từ ngày hôm qua, Phong Liệt trở nên bồn bồn.

Bộ dáng hiện tại của Lạc Nhất Nhất, thật đúng là cùng phía trước không nhiều lắm biến hóa, vốn kỳ vọng có thể biến thành một cái mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, không nghĩ tới trưởng thành cũng vẫn là hình dáng đáng yêu. Bất quá, Lạc Nhất Nhất cũng không rối rắm, chỉ cần có thể khuynh đảo một mình Phong Liệt là được rồi.

Nhóm Tiểu Bạch Thử nhìn Lạc Nhất Nhất sau khi biến thân, đều tương đương vừa lòng. Tuy rằng Lạc Nhất Nhất không phải cái loại cực phẩm mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, nhưng trong mắt nàng linh động, cùng diện mạo tính hảo đáng yêu thực chọc người thích.

Mất thấy ở đỉnh núi ngốc thời gian rất dài, Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt liền quyết định xuống núi đi tìm Mạc Vân. Băng Huyền tự nhiên cũng đi theo xuống núi, bọn Tiểu Bạch Thử một đường đưa đến nơi lúc trước gặp Lạc Nhất Nhất, mới lưu luyến không rời dừng lại.

Đương nhiên, Lạc Nhất Nhất khó được lên đỉnh núi Vân Đình, khẳng định hội hảo hảo tự khảo bản thân một chút. Ở dưới sự dẫn dắt của Băng Huyền, thuận phục khế ước không ít ma thú thực lực cao cường. Như Tuyết Viên, Văn Báo, Cự Tích, con Nai Đẳng, thực lực cũng không ở dưới Đẳng Long.

"Băng Huyền, ngươi không phải thích ngoạn sao? Ngươi có biết trừ bỏ thực lực, còn có cái gì cũng rất trọng yếu sao?" Lạc Nhất Nhất quay đầu hỏi Tiểu Bạch Thử ngồi xôm trên đầu vai nàng.

Băng Huyền lắc lắc đầu, Lạc Nhất Nhất dụ dỗ nói: "Ta với ngươi nói, có tiền cũng rất trọng yếu nga. Muốn hay không ta giới thiệu cái kẻ có tiền cho ngươi a?" Băng Huyền quả nhiên gật gật đầu.

Lạc Nhất Nhất tiếp tục: "Sư phó của ta là Luyện Khí Sư, luyện ra huyền khí có thể bán rất nhiều tiền, ngươi muốn làm sao, ngươi muốn hay không ở cùng hân ở chung nhìn xem?" Từ biết Băng Huyền am hiểu dùng hòa, Lạc Nhất Nhất liền cực lực muốn bắt nó cho Mạc Vân.

"Ngươi nữ nhân này có phải hay không thường xuyên lừa gạt người ta a?" Băng Huyền quay đầu hỏi Phong Liệt bên cạnh, Phong Liệt cúi đầu cười nói: "Ai cho ngươi bồn." Lời nói Băng Huyền làm cho tâm tình Phong Liệt thật là khoái trá.

Từ sau khi Lạc Nhất Nhất lớn lên, Phong Liệt không có phương tiện ôm nàng, nhưng vẫn là không có lúc nào là không nắm tay nàng, tuyên thệ quyền sở hữu của hân.

Vừa mới vào Băng Tuyết Thành, còn có người canh chừng đoàn người Phong Liệt nghênh bọn họ vào phủ đệ thành chủ phủ, không lâu, Mạc Vân liền cấp tốc vội vàng chạy đến.

Nhìn thấy Lạc Nhất Nhất sững sốt một chút, ha ha cười nói: "Độc giải là tốt rồi, các ngươi hai cái hài tử này, lâu như vậy mới trở về, làm cho ta lo lắng gần chết."

Một phen hỏi han ân cần sau, Lạc Nhất Nhất mới biết được, nguyên lai trên đường lên núi gặp được Âu Dương Hoa là quản gia thành chủ Âu Dương

Kiệt. Sau khi cùng nhau thám hiểm trở về, thực lực Mạc Vân làm bọn họ bội phục, vẫn là một gã cao cấp Luyện Khí Sư, cho nên thẳng tiếp dẫn gặp thành chủ Âu Dương Kiệt.

Đương nhiên Mạc Vân không có quên chuyện cho Lạc Nhất Nhất làm thổ tài chủ, xuất ra Kim tạp cho Lạc Nhất Nhất, nói cho nàng bên trong có trên triệu lượng hoàng kim.

Lạc Nhất Nhất còn chưa kịp sắt hai hạ, Băng Huyền vẫn không lên tiếng chen vào nói: "Hắn chính là sư phó của ngươi a, như thế nào thực lực so với ngươi còn kém."

Một câu, làm cho trường hợp hoà thuận vui vẻ trở nên có chút xấu hổ. Trong lòng Mạc Vân oán hận nghĩ, trở về nhất định phải Luyện cái huyền khí che giấu huyền khí cho bản thân, miễn cho lão bị người đã kích.

"Bất quá không quan hệ, ta cũng không phải tìm bảo tiêu." Băng Huyền lẩm bẩm nói, sau đó nhảy, nhảy đến trên vai Mạc Vân.

Tự giới thiệu nói: "Ta gọi là Băng Huyền, về sau liền tạm thời ở với ngươi." Mạc Vân nghi hoặc nhìn về phía Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất lập tức giải thích nói: "Băng Huyền là bằng hữu ta quen được ở đỉnh núi, lửa của nó rất lợi hại. Các ngươi nhất định sẽ trở thành bạn tốt."

Mạc Vân vừa nghe, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Băng Huyền, xem ra tiểu nha đầu là cho hắn tìm được người đốt lửa. Hiện tại ở đại lục Phong Vân, hắn muốn tài liệu có tài liệu, muốn kỹ thuật có kỹ thuật, khuyết điểm chính là hảo hòa. Có hảo hòa, kỹ thuật luyện khí của hắn có năng lực lên một cái bậc thang.

Băng Huyền run lên thân mình, nói: "Thật đúng là có dạng đồ đệ gì sẽ có cái dạng sư phụ đó."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Phong Liệt phạm hoa đào

Bởi vì thành chủ Âu Dương Kiệt có việc ra ngoài, phải hai ngày nữa mới có thể trở về, cho nên Âu Dương Hoa chiêu đãi Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt trước, đợi Âu Dương Kiệt trở về lại dẫn đi gặp mặt.

Buổi tối, Lạc Nhất Nhất nằm ở trong phòng ngủ không được, rời đi Phong Liệt ôm ấp thật đúng là không thói quen. Tuy rằng hiểu được hiện tại đột nhiên trưởng thành, tiếp tục ngủ cùng một chỗ, quả thật không thích hợp. Nhưng dưỡng thành thói quen lập tức sửa thật đúng là không dễ dàng.

Từ trong Phụng giới triệu xuất Chíp Bông và Đằng Long, muốn xem tình huống bọn hắn như thế nào. Chíp Bông cao hứng phấn chấn nói cho Lạc Nhất Nhất, nó hiện tại muốn gia tăng tu luyện, rất nhanh sẽ lại đột phá. Thực lực hiện tại của Đằng Long, đã muốn đạt tới cấp bảy cao nhất. Sắp tới hắn sẽ lâm vào ngủ say, tiến vào trưởng thành, không bao lâu sau, có thể lột xác thành Long.

Bởi vì Lạc Nhất Nhất rất khuya mới ngủ, cho nên ngày hôm sau khi nàng mang theo đôi mắt gấu mèo xuất hiện, Phong Liệt đau lòng muốn chết, càng thêm ân cần che chở Lạc Nhất Nhất, không phải sợ nàng nóng, thì sợ nàng rụng.

Làm cho mọi người thấy thật sự là không nói gì, chỉ một chút chuyện a, làm khoa trương như vậy, Lạc Nhất Nhất nhưng thật ra thực hưởng thụ, ôm Phong Liệt khoe: "Thế nào, hâm mộ đi, ghen tị đi."

Kỳ thật Phong Liệt cũng không tốt, không có Lạc Nhất Nhất ở bên, tổng cảm giác trong lòng trống rỗng, cho nên chạy đến đình ngồi một đêm. Đương nhiên, này đó người khác cũng chưa phát hiện.

Nghĩ hiện độc đã giải, cũng có thể hướng cha mẹ báo cái bình an. Cho nên sau khi dùng thiện xong, Lạc Nhất Nhất liền điều động linh lực, dùng bài tử Mạc Vân cấp liền hệ phụ mẫu ở đại lục Tinh Thần.

Vừa mới bắt đầu liên lạc, Lạc Nhất Nhất liền phát hiện linh lực trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng xói mòn. Sau khi song phương nhìn thấy ảo ảnh, đơn giản nói cho bọn họ độc đã giải, chính là bên này còn có chút việc cần xử lý, tạm thời không thể trở về.

Nói xong mọi chuyện, vừa định chặt đứt liên hệ, chợt nghe Liễu Trần Nhi vội vàng nói một cái tin tức làm cho Lạc Nhất Nhất khiếp sợ tin: hai ngày trước Lạc Vũ Yên cùng Lạc Vũ Thần lưu lại thư, nói là tới đại lục Phong Vân tìm bọn họ. Mà ở ngày hôm sau Kiều Phi biết chuyện, cũng tiến đến đại lục Phong Vân, lúc này lão gia tử Kiều gia đang ở nhà giận dữ.

Tiểu Thần khẳng định là tới tìm nàng, Vũ Yên khẳng định là ở đại lục Tinh Thần không có địch thù, đến tham gia náo nhiệt. Về phần Kiều Phi luôn muốn Kiều gia trở thành đệ nhất thế gia, làm cho Lạc Nhất Nhất thực ngoài ý muốn, chẳng lẽ là đột nhiên thông suốt, phát hiện Lạc Vũ Yên là bảo? Đến truy con dâu?

Nghĩ đến không lâu liền có thể nhìn thấy mấy tên kia, tâm tình Lạc Nhất Nhất nhảy nhót không thôi. Điều tức trạng thái tốt lên, gấp không thể chờ lời kéo

Phong Liệt đi đến nơi giao dịch lớn nhất Băng Tuyết Thành, Tự Bảo Lâu. Ta hiện tại cũng là người có tiền, có thể hào hào đi tiêu xài. Mạc Vân lần này liền trực tiếp làm người dẫn đường, đến Tự Bảo Lâu, Lạc Nhất Nhất không nói hai lời, trực tiếp đi lên lầu ba lúc trước nàng không có tư cách đi lên.

Đồ vật bên trong quả nhiên không sai, chủ yếu là một ít huyền khí cao cấp, đan dược. Mặc dù là một ít tài liệu luyện khí cùng tài liệu luyện dược cũng là cực kỳ trân quý. Còn có lầu một và lầu hai đều không có, huyền thú bị thuần phục, bất quá Lạc Nhất Nhất đối những huyền thú này đều chường mắt.

Lạc Nhất Nhất tựa như bùng nổ làm một trận cuồng xoát, trong lòng thật thích, cảm giác có tiền chính là tốt.

Cảm thấy mỹ mãn ra Tự Bảo Lâu, chuẩn bị cùng Phong Liệt hào hào đi dạo tòa Băng Tuyết Thành độc đáo này. Mạc Vân thực có nhãn lực không làm bóng đèn, vừa ra Tự Bảo Lâu liền tránh đi.

Đang lúc hai người dạo hăng say, bên cạnh, một đoàn người từ trong một tiệm châu báu đi ra, đụng hai người qua một bên, Phong Liệt kéo Lạc Nhất Nhất vào trong lòng, đang muốn giáo huấn đám người kia, đám người kia chia thành hai bên, từ giữa đi ra một nữ tử có dáng người yếu điệu, khuôn mặt diễm lệ.

Nữ tử cao ngạo chậm rãi đi trước, nhưng ở thời điểm đi qua bên người Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất, lập tức dừng lại, thì thào nói: "Trong băng thiên tuyết địa này khi nào thì có nam tử tuyệt sắc như vậy"

Ánh mắt kinh diễm kia không chút nào che giấu ở trên người Phong Liệt đảo quanh, mặt Phong Liệt nháy mắt đen, ánh mắt lóa ló đánh giá, làm cho hắn cảm thấy hân giống như cũng là bị nàng lóa ló thương thức.

Lạc Nhất Nhất động thân từ trong lòng Phong Liệt đứng ra, biểu hiện sự tồn tại của nàng. Ánh mắt nữ tử chuyển hướng Lạc Nhất Nhất, sau đó lác lác đầu. Đối Phong Liệt nói: "Mỹ nam, người thích loại tiêu cô nương còn không có phát dục hoàn toàn sao?" Nói xong khoe ra dáng người ngạo nhân của nàng.

Lạc Nhất Nhất vừa nghe liền phát hỏa, hét lớn: "Ai không phát dục hoàn toàn a, Liệt mới sẽ không thích loại bò sữa ngực to không não như ngươi."

Nàng kia nghe được Lạc Nhất Nhất so nàng với bò sữa, trên mặt có chút vặn vẹo, nàng luôn luôn đối dáng người của nàng rất tự tin, hôm nay không nghĩ đến dáng người nàng lấy làm kiêu ngạo thể nhưng bị so với bò sữa. Không nói hai lời, rút ra kiếm bên hông, hướng Lạc Nhất Nhất chém tới.

Phong Liệt nhanh chóng ngăn kiếm của nữ tử, nữ tử không nghĩ tới nam nhân kia chẳng những người lớn lên suất thực lực còn tốt như vậy. Trong lòng càng thêm kiên định quyết tâm muốn bắt hắn tới tay.

Đối người bên người kêu lên: "Còn không mau động thủ bắt tiểu nha đầu kia, nuôi các ngươi đàn phé vật này là để các ngươi xem náo nhiệt sao?"

Mấy người nghe được chỉ thị, hướng Lạc Nhất Nhất vây công lại, Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất đồng thời đón nhận. Những người kia thân thủ cũng không tệ lắm, nhưng sau vài hiệp, chống đỡ không nổi ngã xuống.

Băng Phách của Lạc Nhất Nhất biến ảo thành tiên (roi) đánh hướng nữ tử, lúc nữ tử né tránh đánh ngã nha hoàn phía sau, lồng sắt trong tay nha hoàn dẫn theo té rớt xuống, mảnh vải che lồng sắt bay tới bên cạnh.

Lạc Nhất Nhất ngạc nhiên nhìn, bị giam bên trong là một con mèo nhỏ màu phấn hồng phi thường đáng yêu, càng làm cho người ta ngoài ý muốn là, sau lưng tiểu miêu còn có một đôi cánh. Lúc này, hai mắt tiểu miêu nhắm lệ lưng trông nhìn mọi người.

Phong Liệt cũng nhất thời ngậy ngẩn cả người, chưa thấy qua mèo còn có cánh.

Nữ tử thấy ánh mắt Phong Liệt bị con mèo nhỏ hấp dẫn, nhắc lên lồng sắt đi đến bên người Phong Liệt, cười quyến rũ nói: "Mỹ nam cũng thích con mèo nhỏ này sao? Ta là Tuyết Tiên Nhi đại tiểu thư Tuyết Vương Thành, này là bảo vật Tuyết Vương Thành Cửu Mệnh Miêu Yêu."

Tuyết Tiên Nhi nghĩ lấy ra thân phận bản thân áp tràng, nhưng Phong Liệt người ta căn bản không biết Tuyết Vương Thành rốt cuộc là chỗ nào, còn đang suy tư Cửu Mệnh Miêu Yêu khi nào thì tiến hóa có cánh.

Gặp Tuyết Tiên Nhi đưa Cửu Mệnh Miêu Yêu tới trước mặt, Phong Liệt trực tiếp cầm đi. Tuyết Tiên Nhi nhìn Phong Liệt đang nghiên cứu Cửu Mệnh Miêu Yêu, cười thầm không nghĩ tới mỹ nam này cũng thích động vật đáng yêu, cái này thì dễ làm.

Phong Liệt nhìn một hồi không nghiên cứu ra nguyên nhân, nghĩ rằng Lạc Nhất Nhất đối loại động vật đáng yêu này không có gì lực miễn dịch, khẳng định thích. Vì thế cầm Cửu Mệnh Miêu Yêu đi đến trước mặt Lạc Nhất Nhất, hỏi: "Nhất Nhất, thích không?" Lạc Nhất Nhất thành thực gật gật đầu, con mèo nhỏ này thật đáng yêu, cùng Chíp Bông đáng yêu như nhau.

Phong Liệt cười nói: "Ta biết ngươi sẽ thích, đến, cầm"

Cái này..., Tuyết Tiên Nhi choáng váng, đây là tình huống gì? Đồ của nàng bị đoạt...? Nàng đại tiểu thư Tuyết Vương Thành cho tới bây giờ chính là ngày cướp của người khác, khi nào thì gặp được người khác quang minh chính đại như vậy cướp đồ của nàng? Những người khác càng choáng váng, đại tiểu thư kiêu ngạo ương ngạnh của bọn họ, cư nhiên bị người đoạt đồ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Cữu Mệnh Miêu Yêu đáng thương

Sau khi phản ứng lại, buồn bực nói: "Nó là của ta, xú nha đầu, trả mèo trả lại cho ta." Cữu Mệnh Miêu Yêu vừa thấy Tuyết Tiên Nhi nổi giận đùng đùng đi tới, trong mắt sợ hãi.

Lạc Nhất Nhất lại tình yêu tràn ra. Mở ra cửa lồng, trực tiếp bỏ Cữu Mệnh Miêu Yêu vào trong Phượng giới. Sau đó cùng Phong Liệt ra tay, Cữu Mệnh Miêu Yêu trong mắt sợ hãi làm cho Lạc Nhất Nhất tưởng tượng đến, Tuyết Tiên Nhi khẳng định thường xuyên ngược đãi tiểu miêu chỉ có thể yêu thương này.

Đối với loại người không có tình yêu, Lạc Nhất Nhất xuống tay càng ác hơn. Tuyết Tiên Nhi không nghĩ tới Lạc Nhất Nhất chỉ là một tiểu nha đầu mà tu vi lại rất cao, bản thân không phải đối thủ của nàng. Nàng kia đã hạ nàng sau vài hiệp, thậm chí ngã xuống. Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt liền như vậy ôm tiểu miêu của nàng nghênh ngang rời đi.

Sau khi trở về, Lạc Nhất Nhất nhìn chằm chằm Cữu Mệnh Miêu Yêu nói: "Thế giới này thật thần kỳ, mèo đều có cánh." Cữu Mệnh Miêu Yêu nói: "Không phải... Không phải tất cả Cữu Mệnh Miêu Yêu đều có cánh."

Phong Liệt thật dài thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ta đã nói thôi, ta rồi đi phiên đại lục này cũng không bao lâu, Cữu Mệnh Miêu Yêu như thế nào đều tiến hóa mọc cánh. Vậy người là chuyện gì xảy ra a?"

Cữu Mệnh Miêu Yêu nói: "Cữu Mệnh Miêu Yêu chúng ta là một loại tồn tại đặc thù. Trôi sinh hai cánh, lực lượng cũng so với Cữu Mệnh Miêu Yêu bình thường mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa trên đời chỉ có một con, thẳng đến chết đi, mới sẽ xuất hiện một con Cữu Mệnh Miêu Yêu khác như vậy."

Lạc Nhất Nhất hai mắt tỏa ánh sáng, không nghĩ tới lại từ nơi nữ nhân kia cướp được một cái bảo. Có chút nghi hoặc hỏi: "Nói như vậy người hẳn là rất mạnh mới đúng, như thế nào còn có thể bị nữ nhân kia ngược đãi đâu?"

Cữu Mệnh Miêu Yêu nhìn Lạc Nhất Nhất ủy khuất nói: "Ta là bị một ít người thực lực rất mạnh bắt đi, sau khi bọn họ bắt ta, không ngừng trù thủ lực lượng của ta, cho nên ta càng ngày càng suy yếu."

Lạc Nhất Nhất nhìn tiểu bộ dáng đáng yêu của Cữu Mệnh Miêu Yêu, đau lòng muốn chết, đồ nó nói: "Không sợ, không sợ, về sau liền đi theo ta, ta nhất định hảo hảo thương người."

Cữu Mệnh Miêu Yêu lắc đầu nói: "Ta biết người là người tốt, nhưng là, ta sống không lâu, người cũng không thể giúp ta được?"

Lạc Nhất Nhất kỳ quái hỏi: "Người không phải Cữu Mệnh Miêu Yêu sao, không phải hẳn là có chín cái mạng sao? Làm sao có thể dễ dàng chết như vậy?"

Cữu Mệnh Miêu Yêu hồi đáp: "Ta mặc dù có chín cái mạng, nhưng ta là bị người làm suy giảm lực lượng, hơn nữa lực lượng của ta đã xói mòn lâu lắm. Hiện tại đã muốn gần khô kiệt. Lực lượng xói mòn, ta không có cách nào tìm về, cho nên chết cũng không có biện pháp sống lại."

Lạc Nhất Nhất vội vàng nói: "Ta đây có thể giúp người cái gì, tìm lực lượng xói mòn về cho người được không?"

Cữu Mệnh Miêu Yêu lắc đầu, nói: "Đã không có cách nào cứu ta, nhưng là ta nghĩ mời người giúp ta, giúp ta dùng lực lượng cuối cùng kéo dài để một con Cữu Mệnh Miêu Yêu khác sinh ra. Nhân loại nếu như muốn dung hợp hoàn toàn lực lượng của ta, đại khái cần thời gian hơn mười ngày, nếu như có thể tìm về lực lượng này, cho một con Cữu Mệnh Miêu Yêu mới sinh đi dung hợp, cũng rất nhanh."

Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt liếc nhau, muốn bọn họ hỗ trợ như thế nào. Chỉ nghe Cữu Mệnh Miêu Yêu tiếp tục nói: "Bọn họ lần này mang ta đến nơi đây, liền là vì lực lượng hiện tại của ta không đủ bọn họ lại trừ thủ một lần. Bọn họ muốn mang ta đi đến một nơi gọi là Tuyết Linh Trì, làm cho ta mượn dùng lực lượng nơi đó lực, có thể cho bọn họ lại trừ thủ một lần.

Nhưng là bọn họ không biết, ta có thể lợi dụng lực lượng nơi đó ngưng tụ ra một con Cữu Mệnh Miêu Yêu mới. Trước kia ta vẫn chưa nói, là vì biết bọn họ có được Cữu Mệnh Miêu Yêu mới nhất định còn có thể tiếp tục hãm hại. Bất quá hiện tại, ta nghĩ đem con Cữu Mệnh Miêu Yêu mới đó phó thác cho người."

Lạc Nhất Nhất không nghĩ tới gặp Tuyết Tiên Nhi loại người ngoan độc thế này, lần sau nhìn thấy nàng nhất định phải hảo hảo giáo huấn nàng. Gật gật đầu nói: "Người yên tâm, ta nhất định giúp người tìm được Tuyết Linh Trì." Cữu Mệnh Miêu Yêu cao hứng triển khai cánh, vây quanh Lạc Nhất Nhất dạo qua một vòng, sau đó nhẹ nhàng hôn một cái lên má Lạc Nhất Nhất, nói: "Cảm ơn người, nếu sớm một chút gặp được người thì tốt rồi."

Lạc Nhất Nhất ôm Cữu Mệnh Miêu Yêu vào trong ngực, vô cùng đau lòng, Cữu Mệnh Miêu Yêu vừa mới bay một vòng, cũng đã hư nhược rất nhiều rồi, nó rốt cuộc bị bọn người đáng giận đó làm cái gì.

Trong lòng yên lặng nói: "Ta sẽ mau chóng giúp người tìm được Tuyết Linh Trì, nhưng trước đó, người tốt tốt nga."

Hướng Âu Dương Hoa hỏi thăm một chút, Tuyết Linh Trì đúng là bảo địa Băng Tuyết Thành, chỉ có thành chủ mới có chìa khóa đi vào. Cái này chỉ có

thể đợi thổ tài chủ kia trở lại, bất quá cũng may hần hần là ngày mai có thể trở lại Băng Tuyết Thành.

Buổi chiều ngày hôm sau, đám người Lạc Nhất Nhất được báo cho biết thành chủ Băng Tuyết Thành Âu Dương Kiệt đã trở lại. Buổi tối vừa vặn vì thành chủ, cũng vì hai người bọn họ làm tiệc đón gió tây tràn. Lạc Nhất Nhất bĩu môi nói thầm "Hai chúng ta là nhân tiện."

Mạc Vân vui tươi hơn hờn nói: "Không có việc gì, ta cũng có tiền, ngày mai ta một lần nữa cho nha đầu đón gió." Lạc Nhất Nhất ôm cánh tay Mạc Vân biên hoàng vừa cười nói: "Vẫn là sự phụ hảo." Lập tức bị Phong Liệt một tay linh trở về. Mạc Vân không nói gì trắng Phong Liệt liếc mắt một cái, tiểu tử này dục vọng giữ lấy có phải quá mạnh mẽ hay không.

Băng Huyền phiên mắt tròn trắng, ngồi xổm trên đầu vai Mạc Vân, không nhìn ba người trước mắt, thực làm cho người ta chịu không nổi. Tuy rằng hiện tại xuống núi, nhưng nó vẫn là bảo trì hình thái nguyên bản, cho nên Lạc Nhất Nhất đến bây giờ còn không biết nó rốt cuộc lớn lên thành cái dạng gì. Không thể không nói, mấy ngày nay Mạc Vân đồ nó vui vẻ, mà nó cũng càng ngày càng thích nà người trước mắt, tuy rằng bọn họ thường thường làm cho người ta muốn nổi da gà.

Mà lúc này Tuyết Tiên Nhi đang ở khách điểm phát giận, buổi chiều biết Âu Dương Kiệt đã trở lại, nàng tới cửa bãi phòng, lại bị cản trở về, được biết trong Thiên Phủ có khách quý muốn tiếp đãi, bảo nàng ngày khác lại đến.

Hiện tại đều là thể đạo gì a, nàng đường đường đại tiểu thư Tuyết Vương Thành bị người đoạt đồ, còn bị vị hôn phu cự ngoài cửa.

Buổi tối, Lạc Nhất Nhất sớm liền lôi kéo Phong Liệt đến yến phòng khách, nàng rất ngạc nhiên thổ tài chủ kia rốt cuộc là cái dạng gì. Yến phòng khách bây giờ còn đang bố trí, nhìn trước mắt giăng đèn kết hoa, bộ dáng xa xỉ đến cực điểm, thực làm cho người ta hoài nghi hôm nay có phải mừng ngày đại lễ gì hay không, hoặc là có khách quý thập phần trọng yếu.

Tùy tay trao quá một nha hoàn hỏi: "Hôm nay là ngày trọng yếu gì sao? Vẫn là có khách quý trọng yếu đến?" Nha hoàn lắc đầu nói: "Vì cho nhị vị cùng thành chủ đón gió a." Để cho chạy nha hoàn, Lạc Nhất Nhất lẩm bẩm nói: "Thổ tài chủ này thật đúng là làm tiệc đón gió cho hần, trở về nhà mình còn phô trương lớn như vậy."

Vừa dứt lời, liền nhìn đến một đoàn người lấy Mạc Vân và một nam tử diện mạo đáng yêu cầm đầu tiến vào, Mạc Vân xấu hổ cười cười, đối nam tử giới thiệu nói: "Âu Dương thành chủ, hai vị này là đồ đệ của ta". Băng Huyền ngồi xổm trên vai Mạc Vân hướng về phía trước phiên ánh mắt, tỏ vẻ ta không biết nàng, cùng nàng không quen.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15: Phong Liệt muốn phát điên, thổ tài chủ hiện thân

Âu Dương Kiệt cũng không thêm đề ý, ngược lại đối lời nói của Lạc Nhất Nhất cảm thấy thú vị, đi đến trước mặt Lạc Nhất Nhất thực tự giới thiệu nói: "Nhĩ hảo, ta gọi là Âu Dương Kiệt, người kêu Lạc Nhất Nhất, đứng không, ta gọi người Nhất Nhất tốt lắm, người có thể bảo ta Kiệt ca ca hoặc là Kiệt. Nghe Hoa thúc nói người đến đỉnh núi Vân Đình, ta cũng chưa đi qua, người thật lợi hại.

Bất quá không phải ta không thể đi lên nga, là lão nhân này chết sống ngăn đón không cho ta đi lên, nói trên đó cái gì cũng không có. Còn có... Còn có... Lúc hồi thành liền nghe người ta nói người đánh Mẫu Dạ Xoa Tuyết Vương Thành kia, thật sự là quá lợi hại, người thật sự là thần tượng của ta. Ta cũng chưa dám đánh nàng."

Tự nói mục đích bản thân xong, phát hiện về mặt những người khác đều kinh ngạc theo dõi hần, không nghĩ tới người ta đều nói hần như vậy, hần còn mặt nóng đi dán mồ hôi lạnh của người ta. Lạc Nhất Nhất lại không phản ứng lại. Chủ yếu là hần cùng lão nhân thổ tài chủ trong tưởng tượng của nàng dung hợp không đến cùng nơi đi.

Phong Liệt kéo Lạc Nhất Nhất còn tại ngây người vào trong lòng, nói: "Ta gọi là Phong Liệt, vị hôn phu của Nhất Nhất." Âu Dương Kiệt giống như thế này mới chú ý tới Phong Liệt, lại không thêm đề ý nhìn hần, lại đem lực chú ý phóng tới trên người Lạc Nhất Nhất. Lạc Nhất Nhất thế này mới lấy lại tinh thần, nhũn nhũn nói: "Ta còn tưởng rằng thành chủ Băng Tuyết Thành là cái lão nhân, như thế nào là cái tiểu thí hài a?"

Một câu, lại đánh khét một đám người lời, Âu Dương Kiệt còn lại là không thêm đề ý cố thiếp vàng lên trên mặt bản thân: "Nhất Nhất, phương thức nói chuyện của nàng thực đặc biệt." Những lời này Âu Dương Kiệt là thật nói đúng, Lạc Nhất Nhất chưa từng nghĩ tới có cái loại ý nghĩ của người kinh thương, dĩ nhiên là người trẻ tuổi như vậy.

Tuy rằng Âu Dương Kiệt không đề ý Phong Liệt, nhưng đi ở phía sau Âu Dương Kiệt - Âu Dương Linh Nhi, vừa tiến vào đã bị Phong Liệt hấp dẫn, dùng câu tục ngữ nói: đối Phong Liệt nhất kiến chung tình. Nhưng giờ phút này sắc mặt Phong Liệt cứng ngắt, thật muốn một cước đá Âu Dương Kiệt ra ngoài, người này xem vị hôn phu như hần là chết rồi sao?

Tay ôm Lạc Nhất Nhất nắm thật chặt nói: "Nhất Nhất, chúng ta đi qua ngồi thôi." Lướt qua Âu Dương Kiệt đi đến đối diện ngồi xuống, giúp Lạc Nhất

Nhất pha trà. Cũng nghiêm lệnh Lạc Nhất Nhất không cho phép kêu KIỆT hoặc KIỆT ca ca, chỉ có thể kêu Âu Dương thành chủ hoặc Âu Dương KIỆT. Lạc Nhất Nhất nhìn bộ dáng Phong Liệt ghen trong lòng ngọt.

Âu Dương KIỆT thế này mới cho mọi người nhập tòa, nhưng lực chú ý còn ở trên người Lạc Nhất Nhất. Âu Dương Linh Nhi nhìn Phong Liệt ưu nhã pha trà, một viên phượng tâm loạn khiếu, có một chút cùng Âu Dương KIỆT giống nhau, chính là tự động xem nhẹ Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất thực bất quá hỏi chuyện Âu Dương KIỆT về đại tiểu thư Tuyết Vương Thành Tuyết Tiên Nhi. Nhìn thấy có chuyện làm Lạc Nhất Nhất cảm thấy hứng thú, Âu Dương KIỆT triệt để toàn giao cho rõ ràng. Ngay cả bản thân đảm đương một nhân vật ở bên trong cũng chưa quên.

Nguyên lai Băng Tuyết Thành lúc ban đầu là từ Âu Dương gia cùng Tuyết gia cộng đồng thành lập. Theo phát triển lớn mạnh, Tuyết gia ở bên cạnh Băng Tuyết Thành kiến tạo một tòa thành khác, Tuyết Vương Thành. Bởi vì hai nhà vẫn có lui tới thân mật, cộng đồng kinh doanh khỏi bảo địa Vân Đình này.

Chính là theo thời gian trôi qua, Băng Tuyết Thành phát triển so với Tuyết Vương Thành tốt hơn rất nhiều, danh khí cũng so với Tuyết Vương Thành lớn hơn nhiều, cho nên tiểu bộ phận người cũng không biết Băng Tuyết Thành cùng Tuyết Vương Thành có quan hệ hợp tác thân mật như vậy. Nhưng Tuyết Vương Thành cũng không bởi vì danh khí không bằng Băng Tuyết Thành mà nổi giận. Bởi vì xúc tiến quan hệ thân mật của hai nhà, hai nhà đều cực lực thúc đẩy tiểu bối đàm hôn.

Bởi vì hiện tại thành chủ Tuyết Vương Thành chỉ có một cái bảo bối nữ nhi là Tuyết Tiên Nhi, cho nên Âu Dương KIỆT đã bị xứng thượng vị hôn phu của tiểu thư Tuyết Vương Thành, chính là Mẫu Dạ Xoa Tuyết Tiên Nhi trong mắt hắn.

Mạc Vân coi chuyện không liên quan mình, cùng Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất như người ở hai thế giới, lại nhìn ánh mắt hai huynh muội dùng sức nhìn bọn hắn chăm chăm. Lắc lắc đầu, tự uống rượu, Băng Huyền lúc này lại tinh thần tỉnh táo, trong lòng vui a, có trò hay nhìn. Một buổi yến tiệc quá đi vô cùng.

Sau khi Âu Dương KIỆT nghe Âu Dương Hoa nói Lạc Nhất Nhất nghe ngóng qua chuyện tình Tuyết Linh Trì, không đợi Lạc Nhất Nhất mở miệng, sáng sớm hôm sau liền chủ tìm đến đây. Nghe Lạc Nhất Nhất nói sự tình xong, không nói hai lời mang Lạc Nhất Nhất đi Tuyết Linh Trì.

Lạc Nhất Nhất kỳ quái hỏi: "Hoa thúc không phải nói Tuyết Linh Trì là bảo địa các người sao, người hào phóng như vậy a." Âu Dương KIỆT tiêu sái nói: "Một cái phá ao, độ dày linh khí so với địa phương khác cao chút. Nhất Nhất nếu thích, mỗi ngày đến đều được."

Phong Liệt hắc nghiêm mặt kéo Lạc Nhất Nhất vào trong lòng, biểu hiện hắn tồn tại, Âu Dương KIỆT chết tiệt này, trước mặt hắn đối Nhất Nhất hiền ân cần.

Rất nhanh ba người liền đến đến Tuyết Linh Trì, Tuyết Linh Trì là một tiểu ao rộng tả hữu năm m², trên mặt ao sương mù mông mông, nếu như không phải Âu Dương KIỆT dẫn đường, Lạc Nhất Nhất nhất định xem nó trở thành một ôn tuyền loại nhỏ.

Đưa Cửu Mệnh Miêu Yêu từ trong Phượng giới phóng ra, Cửu Mệnh Miêu Yêu nhìn Tuyết Linh Trì trước mắt, cao hứng nói: "Chính là nơi này, Nhất Nhất, cảm ơn người."

Nói xong bay đến phía trên Tuyết Linh Trì, hai tay bắt đầu không ngừng tự lại linh khí Tuyết Linh Trì đến trong cơ thể của nó. Không lâu sau, một trận bạch quang hiện lên, Cửu Mệnh Miêu Yêu không thấy, xuất hiện ở trước mắt là một quả trứng màu phấn hồng.

Quả trứng kia chậm rãi bay tới trước mặt Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất thân thủ tiếp được, thì thào nói: "Các người xem, vừa mới con mèo nhỏ kia cũng không phải đã chết, mà là trùng sinh."

Chíp Bông còn lại là có một nhiệm vụ hạng nhất nhiệm vụ, muốn ấp nở quả trứng này. Chíp Bông ủy khuất nhìn quả trứng màu phấn hồng kia, nói: "Ta cũng không phải gà, sẽ không ấp trứng."

Lạc Nhất Nhất dụ dỗ nói "Cho nên đây là một loại ném thử thôi, ngắm lại xem, người cố gắng một chút, rất nhanh là có thể nhìn đến một cái tân sinh mệnh sinh ra, không phải sự kiện thật vĩ đại sao?" Hai câu nói liền đem Chíp Bông lừa dối thu phục.

Phong Liệt trong lòng âm thầm may mắn, quả nhiên lần đó đi Từ Vong Chi Hải là đúng, bị Lạc Nhất Nhất nô dịch gà nướng là đúng. Bằng không như thế nào có thể đem Chíp Bông đơn thuần tiểu ngu ngốc như vậy bắt tới tay?

Nhìn về mặt Đằng Long xem kịch vui, Lạc Nhất Nhất nói: "Chíp Bông, người có thể tìm Đằng Long làm trợ thủ, nhiệm vụ ấp trứng liền giao cho hai người các người" Đằng Long trên mặt ý cười lập tức cứng lại, nó đường đường một cái Long lưu lạc đến phải ấp trứng?

Bất quá nhìn đến Chíp Bông một ánh mắt đảo qua, Đằng Long lập tức như con gà con mỏ thóc gật đầu, hắn thực thức thực vụ (thức thời). Ấp trứng liền ấp trứng đi, dù sao từ Chíp Bông đến đây về sau, nó cũng chỉ có thể bị nô dịch. Ai bảo thực lực của nó không bằng người ta đâu, đừng nói hiện tại Chíp Bông có thể một tay bóp chết nó, cho dù nó biến thành Long, Chíp Bông cũng có thể một cái tát chụp chết nó.

Âu Dương KIỆT vừa trở lại trong phòng, liền nhìn đến về mặt Tuyết Tiên Nhi nổi giận đùng đùng ngồi ở chỗ kia đang đợi hắn. Còn không có mở miệng, chợt nghe Tuyết Tiên Nhi chất vấn: "Người ngày hôm qua rốt cuộc có cái khách quý gì, thế nhưng ta đây vị hôn thê bị cự ở ngoài cửa?"

Âu Dương KIỆT cũng không thèm nhìn tới Tuyết Tiên Nhi, hồi đáp: "Đó là chuyện của ta, người cũng nói, là vị hôn thê, giữa hai chúng ta còn chuyện gì đều không có. Ta vì sao phải nói cho người."

Tuyết Tiên Nhi biết lại rồi rắc chuyện này, nàng khẳng định sẽ bị hắn làm tức chết, nhớ tới chính sự, mở miệng nói: "Ta biết người vẫn không thích ta,

chúng ta làm giao dịch được không? Thành công rồi ta về sau cũng không quên lấy người, hôn ước của chúng ta cũng có thể hủy bỏ."

Âu Dương Kiệt hưng phấn nói: "Giao dịch gì, nói mau." Tuyết Tiên Nhi nhìn bộ dáng Âu Dương Kiệt hưng phấn tức giận không thôi, nàng Tuyết Tiên Nhi nơi nào không xứng với hắn, muốn nhanh chóng đá nàng đi sao?

Gặp sắc mặt Tuyết Tiên Nhi trở nên khó coi, sợ nàng đổi ý, cười gượng hai tiếng nói: "Ha ha, người không phải tìm ta thương lượng sự tình thôi, dù sao cũng phải nói ra nghe một chút đi."

Tuyết Tiên Nhi thối nghiêm mặt, lấy ra hai bức họa nói: "Người giúp ta được đến nam tử trên bức họa, hôn ước của chúng ta liền hủy bỏ. Về phần xử lý đầu kia, người muốn xử lý như thế nào đều được, người chúng ta muốn giết đều được, ta chỉ muốn nam nhân kia."

Âu Dương Kiệt hưng phấn mở ra bức họa, nhưng lập tức yên. Tuy rằng họa có chút biến dạng, nhưng vẫn là có thể nhìn ra được là hai người Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất. Trước không nói Lạc Nhất Nhất, nhớ tới cái mặt đen khắc bằng kia, chẳng lẽ làm cho hắn đặt đao ở trên cổ người ta bức hắn cười Tuyết Tiên Nhi? Là nam nhân đều sẽ không thủ người kiêu ngạo ương ngạnh như Mẫu Dạ Xoa đi.

Tuyết Tiên Nhi thấy sắc mặt Âu Dương Kiệt, khinh thường nói: "Này có cái gì khó, người một cái thành chủ Băng Tuyết Thành, sẽ không cả một cái tiểu nha đầu đều bắt không được đi."

Âu Dương Kiệt đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: ", cũng là người đại tiểu thư Tuyết Vương Thành tự mình đi lên quyền rũ cái mặt đen khắc bằng kia đi, thực câu đến, ta còn đưa phần đại lễ."

Tuyết Tiên Nhi nhìn Âu Dương Kiệt đi xa, tức giận chà chà chân. Phản ứng lại đây lập tức đuổi theo ra hỏi nói: "Người có phải quen bọn họ hay không, biết bọn họ ở nơi nào?"

Không đợi Âu Dương Kiệt trả lời, Tuyết Tiên Nhi đã bị tiếng cười hấp dẫn đi qua, hướng ra phía ngoài đi đến đúng là hai người Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt nàng muốn phái người đi tìm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Đánh cuộc

Tuyết Tiên Nhi nhìn Lạc Nhất Nhất, tức giận nói: "Xú nha đầu, ta còn chưa kịp tìm người, người liền tự đưa lên cửa, mau trả mềo lại cho ta."

Lạc Nhất Nhất quay đầu nhìn Tuyết Tiên Nhi, nghĩ đến việc làm của Tuyết Tiên Nhi đối tiểu miêu chỉ có thể yêu thương kia, cũng tức giận nói: "Nữ nhân tâm ngoan thủ lạt này, đều là người hại chết tiểu miêu. Ta mới muốn tìm người tính sổ."

Tuyết Tiên Nhi sùng sốt, nói: "Đã chết? Vẫn là chống đỡ không được a, hại ta phải chạy một chuyến." Lạc Nhất Nhất vừa nghe, tức giận biến ảo Băng Phách thành rồi hướng Tuyết Tiên Nhi quát tới.

Hai người nữ nhân liền đánh nhau, Âu Dương Kiệt hét lớn: "Nhất Nhất cố lên." Tuyết Tiên Nhi nghe được thanh âm Âu Dương Kiệt, tức giận hướng Âu Dương Kiệt trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, nàng là vị hôn thê của hắn, hắn thế nhưng nhìn nữ nhân khác đánh nàng, còn cổ vũ người ta cố lên.

Lại trộm ngắm Phong Liệt liếc mắt một cái, nam nhân kia một dạng người không phải đối thủ Nhất Nhất của ta? Tức giận đến Tuyết Tiên Nhi rằng nanh đều nhanh cắn. Bất quá, nàng cũng thực không phải đối thủ Lạc Nhất Nhất.

Trúng mấy roi sau, Tuyết Tiên Nhi kêu ngừng với Lạc Nhất Nhất, nói: "Xú nha đầu, có bản lĩnh năm ngày sau chúng ta lại quyết đấu. Đến lúc đó chúng ta lấy tiền đặt cược thế nào?"

Lạc Nhất Nhất cũng ngừng lại, nhớ tới Âu Dương Kiệt nói qua, nữ nhân này có tòa Tuyết Vương Thành cơ hồ có thể so với Băng Tuyết Thành. Vì thế mở miệng nói: "Người muốn đánh cuộc gì?"

Tuyết Tiên Nhi quay đầu nhìn Phong Liệt nói: "Ta thắng, hắn là của ta, người tự sát." Lạc Nhất Nhất nhìn Tuyết Tiên Nhi cười nói: "Khẩu khí không nhỏ, người lấy cái gì cùng ta đánh cược." Tuyết Tiên Nhi tự tin nói: "Đến lúc đó ta sẽ không thua." Lạc Nhất Nhất giống nhìn kẻ ngốc nhìn nàng nói: "Chỉ với chút thân thủ ấy của người, thật không hiểu người lấy đâu ra phần tự tin này, tiền đặt cược đều không có, dựa vào cái gì muốn đánh cược"

Lạc Nhất Nhất đại khái đoán được, pháp bảo của Tuyết Tiên Nhi khẳng định là lực lượng của Cửu Mệnh Miêu Yêu, bất quá Cửu Mệnh Miêu Yêu nói qua, tuy rằng lực lượng của nàng bị lấy ra, nhưng muốn chân chính hấp thu hoàn toàn, cũng không phải dễ dàng như vậy, nhân loại đại khái cần mười mấy năm mới có thể chân chính hấp thu xong, tin tưởng mới chỉ vài ngày, thực lực Tuyết Tiên Nhi là sẽ không đề cao bao nhiêu.

Mà Âu Dương Kiệt lo lắng, Mẫu Dạ Xoa có hai huyền thú thực lực cường hãn, thực nghiệm tức đánh nhau, sợ Lạc Nhất Nhất sẽ chịu thiệt. Hai con huyền thú kia có một đoạn thời gian rất lâu không đi ngoài, Âu Dương Kiệt cũng không biết thực lực hiện tại của chúng nó như thế nào.

Lạc Nhất Nhất đoán không sai, Tuyết Tiên Nhi đang định lợi dụng mấy ngày nay lại hấp thu lực lượng của Cửu Mệnh Miêu Yêu, hai con huyền thú của nàng vẫn không có đi ra, là vì trong khoảng thời gian này chúng nó luôn luôn bế quan hấp thu yêu lực của Cửu Mệnh Miêu Yêu, phụ thân nàng nghiêm lệnh trong khoảng thời gian này không cần kêu huyền thú đi ra.

Để huyền thú hấp thu lực lượng trước, chủ yếu là bởi vì phát hiện chúng nó hấp thu mau hơn so với Tuyết Tiên Nhi, huống hồ lực lượng huyền thú của mình cao, chính là mình lợi hại.

Tuyết Tiên Nhi khinh thường nói: "Tuyết Vương Thành ta có nhiều bảo bối, đến lúc đó ngươi tùy tiện chọn." Lạc Nhất Nhất một bộ dáng ngươi không cứu được nói: "Ta nói Tuyết Vương Thành có một thành chủ ngu ngốc như ngươi vậy, sớm muộn cũng suy sụp. Muốn Liệt của ta, còn đánh bạc tánh mạng của ta, không mang ra chút phần lượng tương đương, ngươi cũng dám mở miệng."

Âu Dương Kiệt một dạng: đứng, đứng, Tuyết Vương Thành ở trong tay ngươi sớm muộn gì cũng suy sụp, mãnh liệt gật đầu.

Bị Lạc Nhất Nhất khinh bỉ. Trong lòng Tuyết Tiên Nhi lửa giận bốc lên, cá giận nói: "Vậy ngươi nghĩ muốn cái gì?"

Lạc Nhất Nhất chậm rì rì mở miệng nói: "Ta không giống ngươi lòng dạ hẹp hòi, sẽ không muốn mạng của ngươi, nếu như ngươi thua, mang lực lượng Cửu Mệnh Miêu Yêu cùng Tuyết Vương Thành cho ta là được"

Âu Dương Kiệt vừa nghe, khoe miệng vừa kéo, nha đầu kia khẩu vị cũng thật lớn. Trên đại lục này tài lực Tuyết Vương Thành cơ hồ có thể cùng với đệ nhất thủ phủ Băng Tuyết Thành chạy song song.

Tuyết Tiên Nhi lại giận không thể át: "Ngươi dựa vào cái gì muốn Tuyết Vương Thành của ta cùng lực lượng Cửu Mệnh Miêu Yêu chúng ta hao hết thiên tân vạn khổ có được?" Lạc Nhất Nhất huy rồi đi qua cả giận nói: "Vậy ngươi lại dựa vào cái gì có thể tùy tiện muốn mệnh ta, có tự tin có thể thắng ta, ngươi lại sợ cái gì?"

Tuyết Tiên Nhi nhớ tới pháp bảo của nàng, ngoan nhẫn tâm nói: "Hào, thành giao." Lạc Nhất Nhất bổ sung nói: "Ngươi vẫn là trở về thương lượng một chút với đại nhân gia nhà ngươi đi, vạn nhất thua ngươi lại không làm chủ được, ta không phải đánh không một chuyện?"

Bị Lạc Nhất Nhất cho một kích, Tuyết Tiên Nhi từ không gian giới chỉ lấy ra một khối bài tử màu ngân bạch nói: "Đây là lệnh bài thành chủ Tuyết Vương Thành của ta. Ta rất nhanh sẽ tiếp nhận chức vụ thành, ai nói ta làm không được."

Lạc Nhất Nhất còn chưa nói, Âu Dương Kiệt đã hưng phấn nói: "Đó thật sự là bài tử thành chủ Tuyết Vương Thành, Nhất Nhất, nếu ngươi thắng, có thể làm thành chủ Tuyết Vương Thành. Tuy rằng Tuyết Vương Thành cũng có rất nhiều lão nhân cổ hủ, nhưng bọn hán vẫn là nhận bài tử."

Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt liếc nhau, ăn ý nhấn một cái tin tức: đây là ngồi trên núi vàng.

Gặp hai bên đều quyết định không sai biệt lắm, Âu Dương Kiệt ngắt lời nói: "Ta đây liền làm người công chứng của các ngươi, đến lúc đó nghĩ một phần văn kiện công chứng luận vô văn. Song phương ký tên, năm ngày sau chính thức luận vô."

Âu Dương Kiệt sờ dĩ nói như vậy, chủ yếu là sợ Tuyết Tiên Nhi đùa giỡn cái hoa chiêu gì, chỉ cần ở trong văn kiện công chứng viết một ít điều kiện hạn chế, thân thủ của nàng căn bản không phải đối thủ của Lạc Nhất Nhất.

Tuyết Tiên Nhi cảm thấy chỉ là một cái hình thức, nàng tin tưởng nàng nhất định sẽ thắng, cho dù thực lực của nàng tiến bộ không bao nhiêu, hai con huyền thú của nàng ngày kia là có thể bế quan xong. Đến lúc đó cũng có thể hiệp lực cùng nàng tác chiến. Lạc Nhất Nhất tỏ vẻ toàn quyền do Âu Dương Kiệt hỗ trợ, Âu Dương Kiệt là đứng ở bên nàng.

Sau khi Âu Dương Linh Nhi biết chuyện, đi tìm Phong Liệt, ai ngờ người ta một dạng không quan hệ, ta tin tưởng Nhất Nhất sẽ thắng. Vì thế lại phi thường tức giận tìm Lạc Nhất Nhất, tình tục kích động chất vấn: "Phong Liệt đối với ngươi tốt như vậy, ngươi như thế nào có thể để hắn trở thành tiền đặt cược? Ngươi không biết là ngươi làm như vậy rất quá mức sao?"

Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Không quá mức a." Âu Dương Linh Nhi chán nản "..."

Lạc Nhất Nhất đưa cho nàng một ly trà, cho nàng giảm nhiệt, Âu Dương Linh Nhi quay đầu không để ý tới nàng. Lạc Nhất Nhất buồn cười nói: "Ngươi thế này giống như ta mang tướng công ngươi làm tiền đặt cược vậy"

Âu Dương Linh Nhi trừng mắt nhìn Lạc Nhất Nhất liếc mắt một cái, xoay người chạy, thật không biết hai người này nghĩ như thế nào. Người bị mang làm tiền đặt cược một chút cũng chưa tức giận, người mang đi làm tiền đặt cược còn cảm thấy đương nhiên.

Âu Dương Kiệt đưa văn kiện công chứng cho Lạc Nhất Nhất xem, phía trên ghi một điều làm cho Lạc Nhất Nhất buồn bực. Bởi vì phía trên viết rõ: chỉ có thể mang một con huyền thú tác chiến. Âu Dương Kiệt nhìn bộ dáng khó hiểu của Lạc Nhất Nhất giải thích nói: "Mẫu Dạ Xoa có hai con huyền thú thực lực không sai, một con Hồ Vương, một con Hồ Hải Điều. Vốn ta nghĩ viết không cho phép dùng huyền thú tác chiến, nhưng thế thì không hợp quy củ, bọn họ kháng định không đồng ý, cho nên ta liền viết chỉ có thể mang một con huyền thú tác chiến, cũng có thể giảm bớt áp lực cho ngươi"

Lạc Nhất Nhất nghe xong nói không cần: "Không quan hệ, không quan hệ, điều kiện này thành chỉ cần là huyền thú của mình đều xuất ra tác chiến."

Âu Dương Kiệt vừa nghe, hai mắt tỏa ánh sáng nói: "Nói như vậy, Nhất Nhất cũng có hai con huyền thú, ta còn sợ ngươi chỉ có một con chịu khi dễ đâu." Lạc Nhất Nhất thần bí cười cười không trả lời. Xem ra ở Vân Đình khế ước một ít huyền thú đã có tác dụng.

Âu Dương Kiệt rất nhanh liền chuẩn bị tốt văn thư công chứng, song phương cũng đều ký tên. Bởi vì có Âu Dương Kiệt tham gia, một chuyện ân oán cả nhân bị mở rộng kinh động đến rất nhiều thành trấn chung quanh.

Âu Dương Kiệt cũng phát thiệp mời, biến thành mọi người đều biết. Phó phường đồn đãi, đại tiểu thư Tuyết Vương Thành vì một nữ nam mà mang Tuyết Vương Thành ra đặt cược cùng người luận võ, chỉ vì ôm nữ nam về nhà.

Thành chủ Tuyết Vương Thành Tuyết Phong tức giận đến thiếu chút nữa ngất xỉu, không nghĩ tới nữ nhi của hắn lại làm ra loại chuyện hoang đường này, lúc hắn biết, nữ nhi đã ký tên lên văn thư công chứng luận võ, cơ hồ mỗi người đều đã biết.

Việc đã đến nước này, hắn cũng không có biện pháp ngăn trở, chỉ có thể giúp nữ nhi thắng trận đấu, bằng không bởi vì loại chuyện hoang đường này, cơ nghiệp tổ tông truyền xuống sẽ bị hủy, hắn chết không nhắm mắt.

Tuyết Tiên Nhi cũng không nghĩ tới Âu Dương Kiệt thế nhưng nháo sự tình đến lớn như vậy, làm nàng mất hết mặt, trong lòng càng thêm oán hận Lạc Nhất Nhất cùng Âu Dương Kiệt, nhưng nàng hiện tại đã đắm lao phải theo lao.

Bên Lạc Nhất Nhất là thực hài hòa, đại hội luận võ còn có hai ngày, ngày mai còn có thể tham gia đại hội bán đấu giá một tháng một lần của Tự Bảo Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17: Đại hội bán đấu giá, hồ Hàn Ngưng Thiên

Mạc Vân từ lúc hội đấu giá làm chuẩn bị, cười hi hi đối Lạc Nhất Nhất nói, nếu như Lạc Nhất Nhất đánh thua, trong tay có chút tiền cũng tốt, cho Phong Liệt một chừng oanh đi ra ngoài.

Phong Liệt cũng thức đêm chế tạo ra một ít đan dược cao cấp ít có, sợ Lạc Nhất Nhất đến lúc đó coi trọng cái gì, không có tiền mua không thể được.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Kiệt liền mang mấy người Lạc Nhất Nhất tới Tự Bảo lâu. Lầu một bị dời trống làm sân hội đấu giá. Lầu hai thiết trí gian phòng, cho một ít nhân vật trọng yếu sử dụng. Từ trong phòng bên nhìn ra phía ngoài, toàn bộ hiện trường bán đấu giá nhìn một cái không xốt gì, bên ngoài lại nhìn không thấy người ở bên trong.

Lạc Nhất Nhất lên lầu hai, vừa mới chuẩn bị tiến phòng, liền cảm giác được phía sau có một đạo ánh mắt tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm, vừa quay đầu lại, chống lại ánh mắt tràn ngập hận ý của Tuyết Tiên Nhi.

Đi ở phía trước Tuyết Tiên Nhi là một vị nam tử trung niên hình dáng ngũ quan vừa lãng hữu lực, dáng người cường tráng, nam tử một đôi mắt lợi hại nhìn chằm chằm Lạc Nhất Nhất, xoay người đi vào phòng. Phía sau đi theo năm vị lão nhân dáng người thoắt thấp bé, trên mặt vài cái lão nhân đều biểu hiện ra thật lớn bất mãn, chột dạ, người đi theo cuối cùng Tuyết Tiên Nhi lúc cùng ánh mắt Lạc Nhất Nhất chạm vào nhau sau mắt nhìn xuống.

Âu Dương Kiệt giải thích nói: "Người đi đầu chính là thành chủ Tuyết Vương Thành Tuyết Phong, vài cái lão nhân đi sau chính là hội trưởng lão Tuyết Vương Thành." Sau khi chống lại ánh mắt Tuyết Phong, Âu Dương Kiệt lộ ra biểu tình như bị thương.

Lạc Nhất Nhất vừa vào phòng vừa nói: "Âu Dương Kiệt, người thật đúng là có thể trang, cũng đủ thiếu đạo đức, thả ra loại tin tức này, làm cho mặt phụ thân Tuyết Tiên Nhi hướng thể nào a, trên mặt vị hôn phu người cũng không chứa đi."

Âu Dương Kiệt vừa đến phòng liền thay về mặt hưng phấn, cười tủm tỉm hỏi đáp: "Lần này nhờ phúc của người, nói thể nào cũng có thể lui hôn. Nhìn thấy vài cái lão nhân kia không, lần này Mẫu Dạ Xoa đã mất lòng họ."

Lạc Nhất Nhất cười nói: "Tuyết Tiên Nhi gả cho người, mang theo đồ cưới là Tuyết Vương Thành lớn như vậy, người còn ghét bỏ?"

Âu Dương Kiệt cười hi hi nói: "Người nếu nguyện ý gả cho ta, ta đem Băng Tuyết Thành làm đồ cưới tặng cho người, người thấy thế nào?"

Không đợi Lạc Nhất Nhất trả lời, Phong Liệt một chừng chụp bay Âu Dương Kiệt. Hắn cảm giác từ khi Lạc Nhất Nhất trưởng thành trở lại Băng Tuyết Thành, hắn khí sẽ không thuận qua.

Mọi người chỉ nghe đến thanh âm một trọng vật rơi xuống đất, Âu Dương Kiệt trực tiếp từ phòng lầu hai bị chụp bay đến sân hội đấu giá lầu một.

Mọi người không nhìn được nhìn lên lầu hai, ai lớn gan như vậy, ở trên địa bàn của người ta lại không khách khí như vậy?

Âu Dương Kiệt xấu hổ cười cười nói: "Ha ha, không cẩn thận té xuống dưới, mọi người mau ngồi, mọi người mau ngồi, đừng khách khí a..."

Không lâu sau bán đấu giá bắt đầu, phía trước gì đó, mấy người đều không có hứng thú. Huyền khí của Mạc Vân và đan dược của Phong Liệt đều bị nâng đến giá rất cao. Lạc Nhất Nhất cười tủm tỉm chờ lấy tiền.

Đúng lúc này, trên đài xuất hiện một viên tinh thạch khiến cho ba người Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt, Mạc Vân chú ý, khỏa tinh thạch kia làm cho người ta cảm giác giống tinh thạch Nguyệt Lạc Vũ đưa. Chính là linh khí bên trong nó thực mỏng manh, cho nên cũng không có tản mát ra nhiều màu quang mang. Nhưng lớn hơn viên Nguyệt Lạc Vũ đưa.

Khả năng những người khác cũng không có phát hiện nó có chỗ bất đồng, cho nên Lạc Nhất Nhất dùng giá rất thấp lấy được. Đợi tinh thạch được đưa đến phòng, Âu Dương Kiệt tò mò hỏi: "Khỏa tinh thạch này có chỗ đặc biệt sao? Vì sao các người giống như rất hứng thú."

Lấy đến trên tay phát hiện, xác định là giống nhau. Lạc Nhất Nhất cười tủm tỉm nói: "Rất nhanh người sẽ biết, đến lúc đó còn muốn mời người hỗ trợ đâu." Nàng lại mượn Tuyết Linh Trì của Âu Dương Kiệt để cho khỏa tinh thạch này hấp thu mất linh khí.

Khi viên đan được cuối cùng Đề Linh Đan của Phong Liệt xuất hiện, toàn trường sôi trào. Đó là một loại đan dược có thể trong nháy mắt đề cao thực lực của chính mình lên gấp đôi, nhưng chỉ có thể duy trì trong thời gian nửa nén hương. Sau nửa nén hương, người đó sẽ mất đi sức chiến đấu, cần một ngày mới có thể khôi phục.

Cứ việc như thế, đây cũng là đan dược thần kỳ mà rất nhiều người tha thiết ước mơ.

Nghe được giá ngày càng tăng, trong lòng Lạc Nhất Nhất kêu vui vẻ. Âu Dương Kiệt mở miệng nói: "Xem ra Tuyết Phong là sợ Mẫu Dạ Xoa bại bởi người, cho nên nhất định sẽ lấy tới tay. Mà kiện Phi Tường Chi Khải của sư phó người phỏng chừng sẽ rơi xuống Hàn Môn, bọn họ chú trọng tu luyện lực lượng, lực công kích rất mạnh, chính là phương diện tốc độ không tốt lắm, Môn chủ Hàn Ngưng Thiên cũng đến đây, hẳn là sẽ không bỏ qua."

Nghe xong Âu Dương Kiệt phân tích, Lạc Nhất Nhất tâm niệm vừa động, gọi người lại đây, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm một phen, người nọ liền lập tức đi tìm người chủ trì đại hội.

Âu Dương Kiệt dùng ánh mắt tò mò hỏi Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất nói: "Trong chốc lát người sẽ biết, Tuyết Vương Thành là của ta, như thế nào có thể để cho người khác loạn tiêu tiền đâu."

Đúng lúc này, hội trường vang lên thanh âm người chủ trì: "Căn cứ ý của người bán, viên đan dược này cùng vật phẩm cuối cùng Phi Tường Chi Khải sắp sửa ra mắt buộc định bán đấu giá, người lấy được Đề Linh Đan đồng thời miễn phí đạt được huyền khí Phi Tường Chi Khải." Nói xong, mang kiện Phi Tường Chi Khải màu ngân bạch triển lãm cho mọi người xem.

"Không cần ta nói, mọi người cũng biết, ở trong chiến đấu, tốc độ có ý nghĩa gì, mà đan dược có thể ở trong thời gian ngắn đề cao thực lực đến gấp đôi lại có ý nghĩa gì." Ngắn gọn hai câu nói, làm không khí hội trường dâng trào.

Giá cũng một đường tăng mạnh, sau khi Hàn Ngưng Thiên nhìn đến kiện Phi Tường Chi Khải, cũng điên cuồng gia nhập hàng ngũ. Đan dược hẳn không để ý, nhưng kiện Phi Tường Chi Khải kia hẳn nhất định phải có được.

Ở thời điểm giá bị nâng đến tám triệu hoàng kim, chỉ còn lại Tuyết Vương Thành cùng Hàn Môn giằng co. Mạc Vân trông mắt đều bị trừng ra, nhớ ngày đó, hẳn vì đề tiểu nha đầu làm một hồi thổ tài chủ, một chết một sống bận việc lâu như vậy. Hôm nay liền một kiện huyền khí thêm một quả đan dược liền đến loại giá trên trời.

Tuyết Phong do dự thật lâu, rốt cục lựa chọn bỏ quyền. Viên đan dược kia tuy rằng có thể trong thời gian ngắn đề cao thực lực, nhưng là sau nửa nén hương liền mất đi sức chiến đấu. Thời gian quá ngắn, lấy tính tình xúc động của nữ nhi, hẳn thật không dám cho nàng dùng.

Bọn họ tu luyện vốn còn có chú trọng đến tốc độ, cũng không giống Hàn Môn cần đề cao chính mình tốc độ, cho nên không có Phi Tường Chi Khải cũng không tổn thất bao nhiêu, không tất yếu vì hai loại này nọ xuất ra giá trên trời.

Tuyết Phong bỏ quyền, Hàn Ngưng Thiên cũng rốt cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi, hẳn lấy của cái Hàn Môn toàn mạng lên rồi, nếu như Tuyết Vương Thành lại nâng giá, hẳn cũng chỉ có thể bỏ quyền.

Lấy đến Phi Tường Chi Khải, Hàn Ngưng Thiên cảm thấy màu ngân bạch của Phi Tường Chi Khải giống nhau biến thành ánh vàng rực rỡ, đáng thương hẳn tám triệu hoàng kim a, trong lòng không được mừng; chết tiệt gian thương, lần này trở về cũng bị lão nhân mắng đã chết.

Âu Dương Kiệt hai mắt mạo hồng tâm nhìn Lạc Nhất Nhất: "Nhất Nhất, người thật sự là thiên tài, phương pháp này đều dự đoán được, Tụ Bảo lâu ta còn chưa từng đạt đến loại giá trên trời như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 18: Quyết đấu! Ai khi dễ ai?

Lạc Nhất Nhất lần này xem như mất tài mà về, trở lại trong phủ, Âu Dương Kiệt tự nhiên là sáng khoái lại mang Lạc Nhất Nhất đi tới Tuyết Linh Trì. Lấy khỏa tinh thạch kia ra, thủy tinh thạch tức khắc điên cuồng hấp thu linh khí, không lâu liền tản mát ra quang mang nhiều màu.

Âu Dương Kiệt lẳng lẳng nói: "Nhất Nhất, nguyên lai ngươi vẫn là người tham Bảo Khí a."

Bỏ khóa tinh thạch vào Phượng giới, phát hiện khóa tinh thạch này tự động bay đến bên cạnh Nguyệt tinh thạch Nguyệt Lạc Vũ đưa. Hai khóa tinh thạch chậm rãi dung hợp, biến thành một viên tinh thạch lớn, quang mang nhiều màu càng sâu, nơi nơi trong Phượng giới đều là linh lực tinh thạch phát ra.

Huyền thú trong Phượng giới cũng đều vui sướng, hoàn cảnh tu luyện này rất tốt.

Ngày hôm sau, đại hội luận võ toàn thành oanh động, không ít người đã trải qua nguy hiểm trên Vân Đình và mọi người ở thành trấn lân cận tới xem náo nhiệt. Âu Dương Kiệt từ sáng sớm đã nổi lên biểu tình bị thương, thế hôm nay muốn đem bản thân tạo thành một nam nhân bị thất tình.

Lạc Nhất Nhất buồn cười nói: "Ngươi hẳn là biểu hiện ra bị thương đồng thời có chút oán giận, như vậy liền càng giống."

Âu Dương Kiệt mặt vừa chuyển, dùng ánh mắt vô cùng phẫn nộ nhìn Phong Liệt nói: "Như vậy đủ sao?" Chọc Lạc Nhất Nhất cười ha ha.

Đi vào hội trường luận võ, Âu Dương Kiệt đứng ở phía trên lôi đài, dùng thanh âm ảm đạm nói: "Tin tưởng hôm nay mọi người đến đây là đều biết chuyện gì xảy ra, ta liền không nói nhiều. Dem tiền đặt cược đặt nơi này, luận võ liền chính thức bắt đầu." Nói xong, uốn éo đầu, vẻ mặt bị thương đi xuống.

Dưới đài tất cả mọi người đối Âu Dương Kiệt biểu hiện ra vô cùng đồng tình, ngẫm lại vị hôn thê của mình vì nam nhân khác gia tài đều mang đi đánh cược, còn muốn vị hôn phu là hắn đến công chứng luận võ.

Dưới đài Âu Dương Kiệt vụng trộm vui sướng, còn phải ở thời điểm người khác dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía hắn, biểu hiện ra biểu tình bị thương. Sau vài lần, hắn thật sự bị thương, là bị ghen xuất nội thương, bất quá ngấm lại vì hạnh phúc của hắn, là bất cứ giá nào. Lạc Nhất Nhất phiên mắt tròn trắng, này nha thật có thể trạng.

Giờ phút này Tuyết Tiên Nhi có loại cảm giác bị người trạc cột sống, tức giận đặt bài từ thành chủ Tuyết Vương Thành và một viên Thủy Tinh Cầu ở chỗ công chứng.

Mà Phong Liệt làm tiền đặt cược, đành phải đứng ở chỗ công chứng. Trong lòng thầm mắng, nhất định là hỗn đản Âu Dương Kiệt kia có ý an bài, hắn lớn như vậy cũng sẽ không chạy, vì cái lông muốn đứng ở chỗ này?

Nhìn ánh mắt mọi người hướng nhìn hắn, cái này thật sự là quá mất mặt. Âu Dương Kiệt nhìn vẻ mặt xanh mét của Phong Liệt ở trên đài, rốt cục phá công. Cúi đầu úp mặt lên bàn bả vai không ngừng run run, mọi người thấy thế càng thêm đồng tình hắn.

Đáng thương a, nam nhi có lệ không dễ roi, chính là chưa tới chỗ thương tâm, người này là thành chủ Băng Tuyết Thành a, nam nhân thật tốt a.

Dưới đài mọi người đều nghị luận.

"Khó trách đại tiểu thư Tuyết Vương Thành hạ vốn lớn như vậy, thật đúng là chưa thấy qua nam nhân mỹ như vậy, chính là đáng tiếc thành chủ Băng Tuyết Thành, thành chủ kia lớn lên cũng không kém a."

"Cũng không phải sao, đều nói nữ nhân chúng ta hồng nhan họa thủy, cái này đã biết đi, đó là bởi vì các ngươi chưa thấy qua mỹ nam."

"Vẻ sắc đẹp, không cần vị hôn phu môn đăng hộ đối, về sau không cần nói nam nhân chúng ta hảo sắc, đại tiểu thư Tuyết Vương Thành ở phương diện này nhưng là khấn quốc không cho tu mi a."

"Phải... phải... phải... đại tiểu thư Tuyết Vương Thành thật đúng là nữ trung hào kiệt a... Ha ha..."

Tuyết Tiên Nhi nghe đến mấy cái nhàn ngôn toái ngữ này, sắc mặt khí phát thanh. Đợi người chủ trì vừa dứt lời liền bay lên, nàng phải nhanh chút chấm dứt trận chiến đấu này, lại đợi thêm nàng sẽ điên mất.

Lạc Nhất Nhất cũng khinh phiêu phiêu bay lên, học bộ dáng Âu Dương Kiệt, biểu hiện ra một biểu tình bị thương cùng bất đắc dĩ.

Không tiếng động hướng mọi người nhấn dùm một tin tức: ta là bị buộc, đại tiểu thư Tuyết Vương Thành coi trọng phu quân của ta, ta chết cũng sẽ không khuất phục.

Mọi người dùng ánh mắt càng thêm khinh thường nhìn về phía Tuyết Tiên Nhi trên đài, một tiểu cô nương thật đáng yêu a, như thế nào gặp gỡ người loại này ác bá cướp phu quân nhà người ta, không phải là khi dễ người ta sao?

Âu Dương Kiệt nhìn Lạc Nhất Nhất trên đài, nhìn không được lại cúi đầu tiếp tục nhin cười, Âu Dương Linh Nhi bên cạnh tức giận nói: "Lại cười liên rồi khỏi đây, thật sự là một đám người điên."

Thanh âm Âu Dương Kiệt truyền đến: "Màn kịch hảo phần kịch như vậy, sao lại không cho cười?"

Tuyết Tiên Nhi nhìn biểu tình Lạc Nhất Nhất, tiếp thu ánh mắt của mọi người, tức giận đến muốn phát cuồng, không nói hai lời, triệu ra hai con huyền thú của nàng.

Mọi người vừa thấy, âm thanh nghị luận lại nổi lên.

"Thế nhưng có hai con huyền thú, lấy hai con huyền thú khi dễ một tiểu cô nương, thật đúng là..."

"Đại tiểu thư Tuyết Vương Thành này y vào thân phận của nàng liền quên đi, ở trên lôi đài còn khi dễ người như vậy."

"Loại nữ nhân ý thế hiếp người thế này như thế nào có thể làm thành chủ?"

"Cũng không phải sao..."

Vốn có thể khế ước hai huyền thú, là một chuyện làm người ta sùng bái, nhưng bởi vì không phải thời điểm tốt để xuất hiện, dẫn đến phản hiệu quả.

Tuyết Phong cùng vài vị trưởng lão Tuyết Vương Thành ngay từ đầu liền về mặt xanh mét ngồi ở dưới đài. Không nghĩ tới sự tình nháo đến loại tình trạng này, càng không nghĩ tới sự tình hướng xu thế loại này phát triển. Cái này chết, nghe được mọi người nghị luận, sắc mặt lại khó coi đến cực điểm, hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

Lúc trước là vì chuyện lớn như vậy, sợ bị đối phương bắt, cho nên mới vội vã chạy tới. Lại đây sau, mới phát hiện chuyện hoang đường này dĩ nhiên là Tuyết Tiên Nhi chủ động đề xuất.

Tuyết Phong cùng vài vị trưởng lão đồng thời đạt thành một nhận thức chung, thực lực Tuyết Tiên Nhi tuy rằng so với tiểu nha đầu trên đài kia thiếu chút, nhưng thực lực hai huyền thú của nàng tương đối cường hãn, mặc dù tiểu nha đầu kia cũng có một huyền thú thực lực cường hãn, đối chiến cũng là dư dả.

Đội lẫn lộn võ này qua đi, nhất định phải hảo hảo quân giáo nha đầu Tuyết Tiên Nhi không biết trời cao đất rộng kia. Thanh danh Tuyết Vương Thành đều bị nàng phá hủy. Coi nàng cái loại tính tình này, Tuyết Vương Thành ở trong tay nàng sớm muộn gì cũng phải bị hủy.

Mọi người còn đang nghị luận, Lạc Nhất Nhất không chút khách khí phóng ra tất cả huyền thú trong Phượng giới, mọi người choáng váng. Toàn bộ hội trường nháy mắt an tĩnh, Âu Dương Kiệt đã hỗn độn trong gió.

Ngay sau đó, một mảnh tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên, cổ vũ Lạc Nhất Nhất cổ lên.

Tuyết Phong cùng vài vị trưởng lão cũng khiếp sợ nhìn Lạc Nhất Nhất, tiểu nha đầu này như thế nào có thể khế ước nhiều huyền thú như vậy. Ở Phong Vân đại lục, nhiều nhất chỉ thấy qua có thể khế ước ba con. Tiểu nha đầu này thả ra huyền thú có hơn mười con, thực lực đều không sai.

Tuyết Phong là xem thực lực của Lạc Nhất Nhất, mới không có áp đặt ngăn cản trận luận võ mọi người đều biết này. Nếu như hắn sớm biết rằng Lạc Nhất Nhất có nhiều huyền thú như vậy, chính là không cần gương mặt này, xé bỏ văn thư công chứng, cũng không thể để nữ nhi dính vào như vậy.

Lạc Nhất Nhất tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Tuyết Tiên Nhi há hốc mồm, nghĩ khi dễ nàng, không có cửa đâu. Lạc Nhất Nhất đối huyền thú nói: "Các người đi xử hai con huyền thú kia, ta đến xem thực lực hiện tại đại tiểu thư Tuyết Vương Thành rốt cuộc là như thế nào."

Thái dương hai con huyền thú của Tuyết Tiên Nhi không thể nhận ra chảy hai giọt mồ hôi, trước kia đều là chúng nó khi dễ người khác, cái này là phong thủy thay phiên chuyển a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Ai tính kế ai

Huyền thú của Lạc Nhất Nhất trực tiếp đi qua quần công, vây quanh hai huyền thú kia cuồng ầu, mọi người ở bên ngoài căn bản nhìn không tới tính huống hai con huyền thú kia.

Lạc Nhất Nhất xuất ra Băng Phách nói: "Hiện tại không trông cậy vào huyền thú của người, tự thân chúng nó đều khó bảo toàn." Nói xong, cầm Băng Phách biến ảo thành kiếm vọt lên, Tuyết Tiên Nhi cuồng quét ứng chiến. Hiển nhiên còn không có khôi phục hoàn toàn từ trong khiếp sợ vừa rồi.

Dưới đài mọi người thấy trên đài đánh nhau, người người cảm xúc nâng cao.

Thực lực Tuyết Tiên Nhi xác thực tăng cao không ít, nhưng thời gian quá ít, căn bản không có hảo hảo củng cố. Ở tình huống Băng Phách không ngừng biến ảo, thực cố hết sức phòng thủ. Mà giờ phút này, hai huyền thú của nàng còn đang gây dựa, Lạc Nhất Nhất cảm thán nói: thực lực hai thú này còn thật không sai, bị quần ầu lâu như vậy còn không có ngã xuống.

Lạc Nhất Nhất vừa cùng Tuyết Tiên Nhi đối chiến, vừa nghĩ: nếu như tập hợp thực lực huyền thú đến cùng nhau, nháy mắt bùng nổ ở trên một điểm, hẳn là sẽ rất mạnh, cũng không đến mức chúng nó nhiều như vậy còn vây giết không được hai con thú kia.

Nghĩ đến đây, hung hăng đánh rớt Tuyết Tiên Nhi xuống đài, tập trung huyền thủ đến cùng một chỗ, đang lúc mọi người nghi hoặc. Lạc Nhất Nhất hướng tới hai huyền thủ hung hăng bỏ một kiếm, ra lệnh một tiếng, cho nên huyền thủ đều rớt linh lực bản thân vào đạo kiếm khí đó. Kiếm khí tràn ngập linh lực lập tức khổng lồ mấy lần.

Oanh một tiếng, hai huyền thủ bị phách chống vó, không thể nhúc nhích. Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Mà đứng ở trên đài, Lạc Nhất Nhất còn khóa chặt mảy, một chiêu vừa rồi, chỉ xem như làm cho chúng thú ở cùng trên một điểm đồng thời phát ra linh lực mà thôi, cũng không có dung hợp. Nàng phải tìm được phương pháp làm cho chúng nó dung hợp mới được, như vậy mới có sức bật chân chính.

Phong Liệt tùy tay cầm Thủy Tinh Cầu cùng lệnh bài thành chủ Tuyết Vương Thành ở chỗ công chứng, kéo Lạc Nhất Nhất còn đang suy tư bước đi. Âu Dương Kiệt từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, lên đài tuyên bố: bởi vì Lạc Nhất Nhất thắng lợi, thành chủ Tuyết Vương Thành từ nay về sau chính là Lạc Nhất Nhất.

Dưới đài Tuyết Phong cùng vài vị trưởng lão còn có chút còn không thể nhận sự thật thình lình xảy ra này. Âu Dương Kiệt trực tiếp mang người về trong phủ, vừa mới là hướng người bên ngoài giao phó, chuyện đổi thành chủ lớn như vậy cũng không phải là một câu nói có thể thu phục.

Lạc Nhất Nhất đi vào phòng tiếp khách Âu Dương Kiệt chuẩn bị, đầu tiên liền nhìn thấy Tuyết Tiên Nhi đã muốn ngất ngốc cùng Tuyết Phong sắc mặt xanh mét. Xuất ra bài từ Tuyết Vương Thành cùng văn thư công chứng, nói: "Ta nghĩ sự tình đại hội luận võ lần này cũng không cần ta nhắc lại đi."

Tuyết Phong âm ngoan nhìn Lạc Nhất Nhất nói: "Còn nhỏ tuổi lại có tâm kế như vậy. Không nghĩ tới lão phu thế nhưng bại trong tay một tiểu nha đầu."

Lạc nhất cười nói: "Tuyết thành chủ để mắt ta rồi, đây chính là nữ nhi nhà ngươi tới cửa khiêu khích, ta chỉ là tiếp chiến mà thôi."

Tuyết Phong quay đầu nhìn Âu Dương Kiệt nói: "Hôn sự Kiệt Nhi và Tiên Nhi đâu?" Hắn muốn thử bắt đến một cây cỏ cứu mạng cuối cùng. Về mặt Âu Dương Kiệt bị thương nhìn Tuyết Phong nói: "Bá phụ, nếu Tiên Nhi muội muội chung tình người khác, ta lại có thể nào ép buộc, hôn sự hai chúng ta như vậy hủy bỏ đi." Hắn đã trang một ngày, đương nhiên không thể ở lúc cuối cùng kiếm cùi ba năm thiêu một giờ.

Tuyết Phong vung tay áo, giận dữ phản cười nói: "Hảo... Hảo... Hảo... ta thế nhưng bị mấy tiểu bối các ngươi tính kế." Nói xong bước ra ngoài, Tuyết Tiên Nhi cũng nghiêng ngả lao đảo đi theo ra ngoài, xong rồi, toàn xong rồi. Bởi vì nàng ngu xuẩn, bởi Tuyết Vương Thành vào, hiện tại cái gì đều không có.

Lạc Nhất Nhất chuyển nhìn về phía các vị trưởng lão còn đang khiếp sợ, nói "Các vị trưởng lão hảo, ta gọi là Lạc Nhất Nhất, về sau còn thỉnh các vị chiếu cố nhiều hơn." Nhìn Lạc Nhất Nhất cố ý vô tình đùa nghịch bài từ trong tay, các vị trưởng lão liếc nhau, cùng kêu lên: "Ta dù máu chảy đầu rơi, thế sống chết làm tùy tùng Lạc thành chủ."

Không phải bởi vì bọn họ chuyển biến mau, thời điểm hội trưởng lão thiết lập liên quy định, chỉ nhận thức người có bài từ làm thành chủ. Đương nhiên, nếu như là người đổi Tuyết Vương Thành bất lợi, dù đoạt được bài từ, bọn họ khẳng định thế sống chết phản kháng.

Nhưng lần này, thành chủ nhà mình bại bởi người khác, vẫn là lý do hoang đường như vậy. Thiên phú của Lạc Nhất Nhất không cần nghi ngờ, chỉ là có được nhiều huyền thủ như vậy đã muốn làm cho người ta chấn kinh rồi.

Cho tới nay đều đối việc làm của đại tiểu thư Tuyết Vương Thành có ý kiến, nhưng là lúc ấy nghĩ: có bọn họ đến đỡ hơn nữa cùng Băng Tuyết Thành đàm hỏi, có chuyện gì vẫn có thể đi qua. Chính là không nghĩ tới, nhanh như vậy đại tiểu thư Tuyết Vương Thành liền vì hành vi của nàng mà trả giá đại giới.

Tồn chỉ hội trưởng lão bọn họ chính là: chỉ cần là vì tốt cho Tuyết Vương Thành, không tiếc hết thảy đại giới. Tin tưởng tiểu nha đầu này nhất định là so với Tuyết Tiên Nhi càng thích hợp là nhân tuyển cho vị trí thành chủ. Tuy rằng Tuyết Vương Thành là Tuyết gia một tay sáng lập, nhưng hội trưởng lão bọn họ rất rõ ràng, mấy năm nay, Tuyết Vương Thành đã dần suy bại. Ở mặt ngoài có thể cùng Băng Tuyết Thành chạy song song, trên thực tế đã muốn so với Băng Tuyết Thành kém rất nhiều.

Lạc Nhất Nhất tiếp tục mở miệng nói: "Tuyết Vương Thành vẫn là nhờ các vị trưởng lão chống đỡ, ta rất nhanh sẽ rời đi nơi này, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về. Thỉnh các vị trưởng lão tới nay báo tình huống Tuyết Vương Thành cho ta biết, mặt khác hi vọng các vị trưởng lão cùng Băng Tuyết Thành hợp tác nhiều hơn, tin tưởng Tuyết Vương Thành sẽ phát triển càng ngày càng tốt."

Các vị trưởng lão cung kính lui ra, không đợi Âu Dương Kiệt miễn cưỡng nhìn xem Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt đã ôm Lạc Nhất Nhất đi. Nhớ tới chuyện hôm nay, trong lòng hắn liền phần hận không thôi.

Buổi tối, sau khi các vị trưởng lão hướng Lạc Nhất Nhất báo cáo tình huống hiện tại của Tuyết Vương Thành, Lạc Nhất Nhất suốt đêm nghĩ ra một ít biện pháp nhằm cải thiện tình hình trước mắt của Tuyết Vương Thành, làm cho các vị trưởng lão vui sướng không thôi, xem ra lần này lựa chọn quả nhiên là đúng. Vui sướng hài lòng cảm tài liệu Lạc Nhất Nhất ghi biện pháp cải thiện trở lại Tuyết Vương Thành.

Không cần Lạc Nhất Nhất giao phó, Âu Dương Kiệt ở thời điểm Tuyết Phong rời đi, liền vận dụng người hội trưởng lão của hắn trực tiếp vô thanh vô tức giải quyết bọn họ. Bọn họ tuy rằng là thế giao, là tổ thượng quan hệ không sai, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn hiện tại chỉ còn lại có quan hệ ích lợi. Lạc Nhất Nhất muốn tiếp nhận Tuyết Vương Thành, không thể làm quá mức. Nhưng hắn cũng sẽ không lưu lại tai họa tiềm tàng này, uy hiếp đến hắn.

Mà hội trưởng lão Tuyết Vương Thành cũng đã bị Lạc Nhất Nhất chỉ thị, chèn ép tâm phúc của tiền thành chủ, người có tâm khác thường trực tiếp giải quyết. Âu Dương Kiệt không nói gì cười cười, hiện tại nghĩ đến, Lạc Nhất Nhất sớm tính hắn vào, biết không cần nàng động thủ, hắn nhất định sẽ thay

nàng giải quyết Tuyết Phong cái phiền toái tương lai của bọn họ.

Tuyết Tiên Nhi đảo cái hồ, Lạc Nhất Nhất tam hai hạ khiến cho nàng đem bản thân đẩy vào. Hẳn lợi dụng Tuyết Tiên Nhi cùng Lạc Nhất Nhất quyết đấu, đá rớt đại phiền toái là Tuyết Tiên Nhi. Lạc Nhất Nhất lợi dụng quan hệ phức tạp của hắn cùng Tuyết Tiên Nhi, tính kế Tuyết Phong. Xem ra, tính tới tính lui, khôn khéo nhất vẫn là nha đầu Lạc Nhất Nhất kia, bạch bạch mờ một tòa kim sơn a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Kính Hồ xinh đẹp

Âu Dương Kiệt không có việc gì liền tìm đến Lạc Nhất Nhất, mỹ kỳ danh là bàn luận chuyện hợp tác phát triển như thế nào, hoặc là kể chuyện lúc hắn kinh thương gặp phải, đồ Lạc Nhất Nhất vui vẻ. Phong Liệt tuy rằng tức giận, nhưng không có biện pháp, người ta lại không làm chuyện gì. Hiện tại nhiều lắm xem như nhiệt tình hiếu khách, tuy rằng lời này nói ra chính hắn cũng không tin.

Cho nên mỗi lần Âu Dương Kiệt gặp Lạc Nhất Nhất, đều nhìn đến một tòa khắc băng hắc nghiêm mặt ngồi ở bên cạnh, nhưng hắn có thể tự động bỏ qua, tâm tình không chịu ảnh hưởng.

Thừa dịp thời điểm Phong Liệt Luyện được, Âu Dương Kiệt lại tìm Lạc Nhất Nhất. “Âu Dương Kiệt, ngươi có phải muốn phao ta hay không a?” Lạc Nhất Nhất ghé vào trước cửa sổ miễn cưỡng hỏi. “Phao?” Âu Dương Kiệt lăm bầm lâu bầu cân nhắc. “Chính là theo đuổi đó” Lạc Nhất Nhất giải thích.

Âu Dương Kiệt vừa nghe, mi phi sắc vũ nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Nhất Nhất, ngươi gả cho ta được không, tên khắc băng kia có cái gì tốt?”

“Liệt mới không phải khắc băng đâu” Lạc Nhất Nhất biện giải nói. Âu Dương Kiệt nghĩ nghĩ nói: “Cũng vậy, giống như lúc gặp ta liền biến thành mặt đen khắc băng.”

“Vậy ngươi thích ta cái gì a?” Lạc Nhất Nhất tò mò hỏi, trong lòng nàng biết mình cũng không phải là mỹ nữ khuynh thành, làm cho người ta liếc mắt một cái trầm luân. Âu Dương Kiệt không hề nghĩ ngợi trả lời: “Bởi vì ngươi rất thú vị a, giống ta là thiên tài kinh thương, còn thực phúc hắc. Không giống với đám mỹ nữ trước đây ta tiếp xúc cùng Mẫu Dạ Xoa, hơn nữa hai chúng ta có tướng phu thê, ngươi không thấy sao?”

“Tướng phu thê?” Lạc Nhất Nhất vừa nghe phốc xuy cười ra tiếng, là muốn nói hai người bọn họ đều là người có bộ dáng đáng yêu đi. Lạc Nhất Nhất cười xong nói: “Khó mà làm được, ta có Liệt.” Âu Dương Kiệt tiếp tục dụ dỗ nói: “Vậy ngươi có thể trước thử thích ta, ngươi nhất định sẽ phát hiện ta so với tên khắc băng kia tốt hơn. Làm phu nhân tài chủ của ta thật tốt a, cảnh sắc nơi này lại rất đẹp.”

Lạc Nhất Nhất lắc lắc đầu nói: “Liệt tốt lắm a, ta lại không thiếu tiền, muốn đến nơi có cảnh sắc đẹp, để Liệt đưa ta đến là được. Ngươi a, có rảnh giúp ta trông nom Tuyết Vương Thành nhiều một chút.”

Âu Dương Kiệt hi hi cười nói: “Không thành vấn đề, đem ta tặng cho ngươi đều được.”

“Ngươi dư nhiều lắm, muốn đưa thì đưa Băng Tuyết Thành đi.” Phong Liệt lại đây tìm Lạc Nhất Nhất thay nàng hỏi đáp. Vừa đến vừa vắn nghe được lời Lạc Nhất Nhất nói, tâm tình buồn bức mấy ngày nay trở thành hư không, trong lòng mẫn gắt đầu, ừ, Nhất Nhất muốn đi, ngày mai hắn liền cùng nàng đi. Cho nên Âu Dương Kiệt lần đầu tiên thấy được vẻ mặt xuân phong của Phong Liệt.

Âu Dương Linh Nhi tuy rằng cũng rất muốn tìm Phong Liệt, nhưng mấy ngày nay, Phong Liệt vẫn cùng một chỗ với Lạc Nhất Nhất, cho dù ngẫu nhiên Luyện đan, cũng là về mặt bất khoái, làm cho nàng không dám tới gần, rất sợ sẽ lộn xáo thành chuyện. Ở Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất mỗi ngày thành đôi xuất nhập, Phong Liệt lúc nào cũng khắc khắc đối Lạc Nhất Nhất che chở đầy đủ, Âu Dương Linh Nhi rốt cuộc không có biện pháp xem nhẹ Lạc Nhất Nhất. Nhưng nàng khinh thường dùng thủ đoạn ti tiện đạt được tình yêu.

Âu Dương Linh Nhi sinh ra là đại tiểu thư Băng Tuyết Thành, tuy rằng từ nhỏ bị nuông chiều, nhưng cũng không có nghĩa nàng là một người mẫn liệt vô lý, nàng là người tâm cao khí ngạo, muốn dùng sức quyến rũ của nàng thắng được Phong Liệt. Nàng tin tưởng nàng nhất định có thể tuyệt đại tảo nhả đứng ở bên người Phong Liệt. Đã nhiều ngày, nhìn Lạc Nhất Nhất yên tâm thoải mái hưởng thụ Phong Liệt sủng nịch, trong lòng Âu Dương Linh Nhi rất là khinh thường, tuy rằng nàng có khí rất hâm mộ, nhưng là kiên trì cho rằng, Phong Liệt là người tuyệt mỹ ưu nhã không nên chu đáo hầu hạ Lạc Nhất Nhất. Hắn hẳn là càng giống một quý công tử.

Phong Liệt tựa như vật cách điện, Âu Dương Linh Nhi thường thường ám đưa thu ba, nhưng hắn không có nửa điểm gọn sóng. Mà Lạc Nhất Nhất cũng tự động xem nhẹ, người ta cũng không làm chuyện gì, ái mộ Phong Liệt, chứng minh là ánh mắt Lạc Nhất Nhất nàng tốt. Huống hồ, nàng tin tưởng vững chắc Phong Liệt cùng nàng giống nhau, trong lòng không có khả năng chứa thêm một người khác.

Ngày này, Âu Dương Kiệt mang Lạc Nhất Nhất đi vào một nơi phi thường xinh đẹp, Kính Hồ. Đó là một địa phương nhìn qua giống cùng trời là một, một mảnh trắng nõn giống như có thể tẩy trừ tâm linh của con người.

Âu Dương Kiệt nhìn mặt hồ nói: “Ta thực thích chỗ này, mỗi lần đến nơi đây, tâm tình có thể bình tĩnh trở lại. Hiện trên mặt hồ kết băng, nếu như không có kết băng, ngươi có thể nhìn thấy nước hồ trong suốt thấy đáy, thật sự giống như một mặt gương.”

Lạc Nhất Nhất hưng phấn nói: “Kết băng cũng không quan hệ.” Sau đó xuất ra Băng Phách ngồi xổm xuống học học bảo hai khối băng. Âu Dương Kiệt tò mò vây đi qua hỏi: “Làm gì vậy?”

Lạc Nhất Nhất đầu cũng không nâng, nói: “Ngươi cũng chiếu theo mà làm một đôi lưỡi trượt, trong chốc lát dạy ngươi trượt băng.” Tuy rằng Âu Dương Kiệt không biết cái gì là trượt băng, nhưng là hưng trí bừng bừng học bộ dáng Lạc Nhất Nhất, dùng linh lực bảo băng, sau đó cời giày, đem cái Lạc Nhất Nhất gọi là lưỡi trượt dùng linh lực cố định ở phía dưới giày.

Nhìn Lạc Nhất Nhất mang giày cải tạo qua lập tức trượt ra rất xa, Âu Dương Kiệt do dự một chút, vẫn là không dám mang giày vào. Đây có thể đứng ổn sao? Mà giờ phút này Lạc Nhất Nhất đã muốn trượt đến trung tâm mặt hồ, năng giống một tinh linh băng đáng yêu, linh hoạt sự trượt, làm cho Âu Dương Kiệt xem mắt choáng váng. Âu Dương Kiệt biết, giờ khắc này vĩnh viễn khắc ở trong lòng hắn.

Nhìn Âu Dương Kiệt còn ngồi dưới đất sững sờ, Lạc Nhất Nhất lướt đến, thúc giục: “Mau mang vào đi, ta dạy cho ngươi trượt băng, ngươi yên tâm, quãng không chết ngươi.”

Âu Dương Kiệt ngoan ngoãn tâm, mang giày quái dị kia vào. Nửa ngày không đứng dậy được, thật vất vả dùng linh lực ổn định thân hình, chợt nghe Lạc Nhất Nhất cười nói: “Thả lỏng, không cần khẩn trương. Đến, nắm tay ta, dùng dùng linh lực, như vậy chơi không vui.”

Nắm bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Nhất Nhất, ngốc về phía trước đi vòng quanh, giờ khắc này bỗng nhiên cảm thấy, ngã chết cũng không sao. Đang lúc Âu Dương Kiệt mơ màng, thanh âm Phong Liệt truyền đến, nhìn hai người nắm chặt tay, mặt nháy mắt đen một nửa.

Mãnh liệt ôm Lạc Nhất Nhất vào trong lòng, Lạc Nhất Nhất nhẹ buông tay, không có trụ cột Âu Dương Kiệt lạch cạch một tiếng ngã chổng vó. Chọc Lạc Nhất Nhất cười ha ha. Phong Liệt lúc này mới nhìn thấy hai người đều mang giày kỳ quái. Không đợi Phong Liệt mở miệng, Lạc Nhất Nhất hưng phấn nói: “Liệt, ngươi cũng mau làm một đôi giày, ta dạy cho ngươi trượt băng.”

Phong Liệt nhớ tới bộ dáng Lạc Nhất Nhất cùng Âu Dương Kiệt tay cầm tay lúc này, thực nghe lời cũng chiếu theo giày trên chân Lạc Nhất Nhất làm ra một đôi.

Trong lúc này, Âu Dương Kiệt vẫn ngồi trên băng, không có biện pháp, không có cái gì giúp đỡ, hắn căn bản đứng không được. Nhìn Phong Liệt không cần linh lực cũng giống như hắn ngốc đứng ở bên người Lạc Nhất Nhất, bất mãn mở miệng: “Các ngươi cứ như vậy tính mặc kệ ta?”

Lạc Nhất Nhất vừa định kéo Âu Dương Kiệt đến, Phong Liệt mau một bước một tay nắm Âu Dương Kiệt kéo lên, khò khò nói: “Ta mang theo hắn là được rồi.”

Vì thế, Lạc Nhất Nhất ở phía trước, lôi kéo Phong Liệt chậm rãi trượt, mà Phong Liệt cố lôi kéo Âu Dương Kiệt. Kết quả là, ba người ngã thành một đoàn.

Phong Liệt bỏ lại Âu Dương Kiệt nói: “Nhất Nhất dạy ta trước, chờ ta rành rồi sẽ dạy ngươi.” Âu Dương Kiệt không nói gì, mộng đẹp về thể giới hai người của hắn liền như vậy đã xong. Thật không biết tiểu tử kia như thế nào nhanh như vậy đã tìm đến đây.

Lạc Nhất Nhất mang theo Phong Liệt trượt hai vòng, Phong Liệt có thể chống đỡ tự mình trượt. Nhìn Âu Dương Kiệt còn ngồi dưới đất, Phong Liệt nghĩ nghĩ, không biết từ đâu lấy ra hai cây gậy đưa cho hắn nói: “Chính mình trượt, không phải quá ngốc thì rất nhanh liền học xong.”

Âu Dương Kiệt nhìn hai cây gậy không nói gì, tiểu tử này thật quá mức. Đáng thương trong ký ức tốt đẹp của hắn lại xuất hiện một ít tình tiết dư thừa làm cho người ta phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Âu Dương Linh Nhi cố chấp

Mất thấy ở Băng Tuyết Thành ngày người hơn nửa tháng, Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt chuẩn bị cáo từ. Đi Yêu giới giải quyết chuyện Phong Liệt chưa chấm dứt hết. Nghe được tin tức, Âu Dương Kiệt thực mất mát, không nghĩ tới Lạc Nhất Nhất nhanh như vậy đã muốn đi. Mà Âu Dương Linh Nhi lại làm ra một quyết định mà tất cả mọi người không nghĩ tới. Muốn cùng Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt lên đường.

Nhìn ánh mắt không đồng ý của tất cả mọi người, Âu Dương Linh Nhi nhìn Âu Dương Kiệt nói: “Ca, ta cũng không phải lần đầu tiên xuất môn, không cần lo lắng, hướng hồ lần này, ta là muốn tìm kiếm hạnh phúc của ta.” Lời nói trắng ra như vậy, Lạc Nhất Nhất nghe cũng cảm thấy không sao cả, những người khác nghe thì ít nhiều đều có chút xấu hổ, nào có người như vậy gấp mặt nói muốn đào gốc tường người ta. Âu Dương Kiệt lần này rất bội phục mọi người của hắn, nếu như có thể, hắn cũng hi vọng hắn có thể tiêu sái như vậy.

Gặp Âu Dương Kiệt không phản đối, Âu Dương Linh Nhi nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Ta không muốn dùng thủ đoạn không trong sáng làm bản tình yêu của ta, nếu như sự thật chứng minh, ngươi càng thích hợp với Phong Liệt, ta sẽ buông tay. Nhưng ngươi dám cho ta đồng hành, chứng minh chúng ta ai thích hợp với hắn hơn sao?” Lạc Nhất Nhất tuy rằng rất muốn vì nàng tiêu sái dám yêu mà vỗ tay, nhưng nàng yêu là nam nhân của mình, vì thế mở miệng

nói: “Tất cả chỉ tiêu trên đường do ngươi xuất ra.” “Hào” giờ khắc này, Âu Dương Linh Nhi đối Lạc Nhất Nhất có cái nhìn mới.

Mọi người ước định sáng sớm hôm sau xuất phát. Buổi tối, Âu Dương Linh Nhi đi nói lời từ biệt với Âu Dương Kiệt, nhìn Âu Dương Kiệt cô đơn trong viện, Âu Dương Linh Nhi nghĩ hoặc nói: “Ngươi thật sự nhanh như vậy đã yêu Lạc Nhất Nhất sao? Từ việc ngươi cùng nàng ở chung, ta nghĩ ngươi chính là đối nàng có hảo cảm, nhiều nhất xem như thích.”

Âu Dương Kiệt xoay người nhìn muội muội cười khổ: “Ngươi cho là chỉ có ngươi mỗi ngày u buồn nhìn chăm chăm người ta mới kêu thích, mới kêu yêu a. Kỳ thật chính ta cũng không biết, nhìn nàng phải đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy thiếu gì đó, lập tức trống rỗng. Khả năng ta thật sự là ở bất tri bất giác đã yêu nàng, cũng có thể là bởi vì biết không thể có được, cho nên cảm thấy là tốt nhất.”

Ngừng trong chốc lát, Âu Dương Kiệt tiếp tục nói: “Ta thực rất hâm mộ ngươi. Ngươi có thể tiêu sái tìm hạnh phúc cho bản thân, tuy rằng không biết kết quả thế nào, nhưng ít ra ngươi có tranh thủ qua. Ta lại chỉ có thể buông tha cho.” Lần đầu tiên, Âu Dương Linh Nhi không biết an ủi ca ca nàng như thế nào, chỉ có thể yên lặng đứng cùng ca ca thật lâu.

Bởi vì không biết ba người Lạc Vũ Thần sẽ bị truyền tống đến nơi nào, không có biện pháp đi tìm, cho nên Lạc Nhất Nhất đành phải thỉnh Âu Dương Kiệt hỗ trợ lưu ý, còn để lại mấy khối thông tin bài Mạc Vân mới luyện chế, có tin tức gì cũng có phương tiện liên hệ.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Kiệt đưa tiễn bốn người Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt, Mạc Vân, Âu Dương Linh Nhi, sau nửa ngày nói dông dài, Phong Liệt không thể nhịn được nữa, ôm lấy Lạc Nhất Nhất ngồi lên ma thú loại phi cầm Âu Dương Kiệt chuẩn bị. Âu Dương Kiệt ở phía sau kêu lên: “Nhất Nhất, mặt đen kịt bằng đối với ngươi không tốt, ngươi hãy trở lại tìm ta nga, vị trí phụ nhân tài chủ ta sẽ lưu trữ cho ngươi”. Mọi người cười ha ha, đều nghĩ Âu Dương Kiệt là nói giỡn chọc Lạc Nhất Nhất, chỉ có Âu Dương Linh Nhi biết, ca ca có lẽ thực sẽ làm như vậy.

Càng hướng Yêu giới tiến lên, sắc mặt Phong Liệt càng không tốt, Lạc Nhất Nhất biết Phong Liệt khẳng định là nhớ lại một ít chuyện không tốt, không biết trên người hắn từng phát sinh qua chuyện gì, cũng không biết an ủi như thế nào. Chỉ có thể gặt gạo cầm tay hắn, nói cho hắn biết khi nào chỗ nào, phát sinh chuyện gì, đều có nàng ở cùng hắn.

Cảm giác được Lạc Nhất Nhất an ủi, Phong Liệt chưa sót cười cười, tỏ vẻ chính mình không có việc gì. Mạc Vân và Âu Dương Linh Nhi cũng thực thức thời không nói nhiều lắm.

Dừng lại ở bên hồ, Phong Liệt lôi kéo Lạc Nhất Nhất trực tiếp nhảy vào trong hồ, Mạc Vân cùng Âu Dương Linh Nhi sững sờ, hai mắt nhìn nhau. Băng Huyền nhắc nhở nói: “Chạy nhanh nhảy xuống theo Phong Liệt. Chỗ này thiết trí mê ảo trận” Hai người chạy nhanh theo Phong Liệt nhảy xuống hồ.

Rất nhanh, trước mắt xuất hiện ngã tư đường, kiến trúc, cùng một ít người. Chính là những người này có màu tóc và ánh mắt bất đồng. Mấy người Lạc Nhất Nhất tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây. Bởi vì đeo huyền khí che giấu hơi thở do Mạc Vân luyện chế, cho nên mấy người xuất hiện cũng không có khiến cho người khác chú ý.

Phong Liệt mang theo mọi người trực tiếp đi đến trước một cửa sơn động, từ trên người lấy ra một hạt châu màu đỏ, để hạt châu vào trong lỗ nhỏ bên trái cửa đá sơn động, cửa đá mở ra. Trong sơn động cũng không lớn, liếc mắt một cái chỉ thấy vị trí giữa sơn động cắm một thanh kiếm phong cách cổ xưa, mũi kiếm mang quang mang ngân bạch chiếu sáng cả sơn động.

Phong Liệt đi qua, cầm chuôi kiếm, sử xuất toàn thân khí lực muốn rút kiếm ra, nhưng thanh kiếm lại không chút sứt mẻ. Phong Liệt buồn bực nói: “Đáng chết, vẫn là không có biện pháp rút ra.” Lạc Nhất Nhất tò mò hỏi: “Đây là lúc trước ngươi nói, vũ khí của ngươi?”

Phong Liệt gật gật đầu, nói: “Phụ thân nói đây là vũ khí chuẩn bị cho ta từ khi ta vừa sinh ra, chỉ có rút ra thanh kiếm này, ta mới có thể đạt được huyền thú của mình. Nhưng là, ta thử rất nhiều lần đều không nhổ ra được. Cũng đi hỏi qua phụ thân, hắn nói là vì thực lực của ta không đủ.”

Mấy người khác cũng không nghĩ đi thử, thực lực của Phong Liệt cũng không đủ, thực lực của bọn họ lại càng không đủ nhìn. Lần này chỉ có thể vô công trở về.

Mọi người mới vừa ra động, liền nhìn thấy cách đó không xa bên bờ hồ đứng một dáng người vĩ ngạn, một trung niên nam tử có mái tóc dài màu ngân bạch, mặc dù là bóng dáng, cũng làm cho người ta cảm thấy có một loại hồn nhiên thiên thành khí phách. Nam tử đó là Yêu Vương hiện nay của Yêu giới, phụ thân Phong Liệt - Phong Mộ Hàn.

Phong Mộ Hàn nghe được thanh âm, quay đầu cũng thấy được đám người Phong Liệt. Kinh hi bước nhanh đi lên nói: “Liệt Nhi, ngươi đã trở lại, ngươi không có việc gì, thật tốt quá.”

Phong Liệt còn trong khiếp sợ, bởi vì nơi Phong Mộ Hàn vừa mới đứng, đúng là nơi trước đây mình thường xuyên đến. Hắn, là đời mình sao?

Đám người Lạc Nhất Nhất đang đợi Phong Liệt giới thiệu, nhìn hắn vẫn không hoàn hồn, Lạc Nhất Nhất liền ngọt ngào kêu lên: “Bá phụ hảo.” Người này rõ ràng chính là lão cha Phong Liệt. Mạc Vân và Âu Dương Linh Nhi cũng chấp tay chào. Phong Mộ Hàn thế này mới đem lực chú ý chuyển dời đến bên người Phong Liệt, nhìn Lạc Nhất Nhất cùng hai người phía sau, thân mật cùng mọi người chào hỏi. Đây là lần đầu tiên Phong Liệt mang bằng hữu trở về.

Phong Liệt lúc này mới lấy lại tinh thần, cảm giác phụ thân giống như tang thương rất nhiều. Thân nhiên kêu một tiếng phụ thân, liền lôi kéo Lạc Nhất Nhất rời đi. Tuy rằng hiểu được phụ thân yêu thương hắn và mẫu thân, nhưng không kịp thương tổn hắn mang đến cho bọn họ. Từ nhỏ, hai chữ “bán yêu” liền khuất nhục cùng với hắn. Hắn thấy mẫu thân hạnh phúc, cũng thấy mẫu thân rơi nước mắt, còn có đôi lần áy náy.

Phong Liệt rất nhanh đã đưa đám người Lạc Nhất Nhất đến chỗ mẫu thân ở, đó là một tòa cung điện loại nhỏ Phong Mộ Hàn vì mẫu thân Phong Liệt -

Tiêu Liên Nhục kiến tạo nên. Cung điện làm từ Bạch Ngọc, chủ yếu dùng trúc đến trang trí, chính thể bố trí thực thanh nhã. Bởi vì Tiêu Liên Nhục thích trúc, cho nên cung điện liền trực tiếp gọi là Liên Trúc Cung.

Tiêu Liên Nhục vừa nghe người đến báo nói Phong Liệt đã trở lại, liền vội vàng từ trong điện chạy ra, bộ dáng hi cực mà khóc, làm cho Lạc Nhất Nhất không tự chủ được nghĩ tới mẫu thân Liễu Trần Nhi. Tiêu Liên Nhục cùng Liễu Trần Nhi giống nhau, đều là thuộc loại hình thanh nhã, là nữ tử ôn nhu.

Đối mặt mẫu thân, Phong Liệt cũng chỉ là thần nhiên giới thiệu đám người Lạc Nhất Nhất cho nàng biết. Lạc Nhất Nhất hiểu được, hoàn cảnh cuộc sống của Phong Liệt, tạo nên tính cách lạnh nhạt hiện tại của hắn. Xem ra đành phải từ chính nàng đến cùng bà bà tương lai đánh tốt quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Phong Nhã – tử địch của Phong Liệt

Bề ngoài Lạc Nhất Nhất vốn liền chọc người yêu thích, hơn nữa lại là Phong Liệt mang về, trái một câu bá mẫu thật xinh đẹp, phải một câu tính cách bá mẫu thực ôn nhu, chọc Tiêu Liên Nhục thật vui vẻ. Nhìn đến Phượng giới trên tay Lạc Nhất Nhất liền biết nàng hẳn là con dâu tương lai của mình. Lạc Nhất Nhất cũng không dám nói Phượng giới là lúc trước nàng lừa đến.

Tiêu Liên Nhục muốn xuống bếp chuẩn bị tiệc tối đơn giản chiêu đãi mấy người. Lạc Nhất Nhất muốn nhân cơ hội cùng bà bà tương lai bồi dưỡng tình cảm, bị Phong Liệt lĩnh trở về, làm cho mọi người mở rộng tầm mắt là, chính hắn chạy vào, đương nhiên, chuẩn bị gì đó tất cả đều là món Lạc Nhất Nhất thích.

Trên bàn cơm, Mạc Vân cùng Phong Mộ Hàn trò chuyện thật vui vẻ, Tiêu Liên Nhục cùng Lạc Nhất Nhất lại thần thiện vong ngã. Phong Liệt yên lặng chia thức ăn cho Lạc Nhất Nhất, khi Lạc Nhất Nhất khát nước, đúng lúc rót một chén nước. Phong Mộ Hàn cùng Tiêu Liên Nhục thấy vậy đều kinh ngạc không thôi, liếc nhau, lẫn lẫn ý cười. Xem ra con chẳng những tìm được người hắn muốn thủ hộ, thật đúng là động tâm.

Đối Lạc Nhất Nhất có thể đi vào trong lòng con, hai người càng xem càng thích. Âu Dương Linh Nhi tuy rằng cũng rất muốn cùng phụ mẫu Phong Liệt trao đổi nhiều một chút, nhưng là giống như không có lập trường, cho nên không thể hoàn toàn dung nhập.

Đang lúc lúc này, một nữ tử từ y mang theo vẻ mặt chán ghét đi đến, dáng người nữ tử cao gầy, dung mạo diễm mỹ, khi nhìn thấy Phong Liệt thì một trận kinh ngạc, rồi sau đó mang theo các loại chán ghét, khinh thường, đảo qua Phong Liệt và Tiêu Liên Nhục. Đám người Lạc Nhất Nhất lại lọt vào mắt nàng.

Phong Liệt lẫn lẫn lạnh như băng nhìn về phía nữ tử mặc từ y, nếu như không phải Phong Mộ Hàn ở đây, Lạc Nhất Nhất hoài nghi hai người này sẽ lập tức xung đột vũ trang.

Đang lúc ba người đoán thân phận người này, Phong Mộ Hàn có chút tức giận lên tiếng: "Phong Nhã, ngươi trễ như vậy lại đến nơi đây, có chuyện gì?" Phong Nhã thế này mới nhìn về phía Phong Mộ Hàn nói: "Phụ thân đại nhân, ca ca truyền đến tin tức, Phong Vương Thành khả năng muốn bạo động. Sự tình khẩn cấp, ta có ý tới đây thỉnh phụ thân trở về thương nghị." Phong Mộ Hàn gật gật đầu ý bảo đã biết, Phong Nhã vung ống tay áo rồi đi.

Bởi vì Phong Nhã đến, không khí khoái hoạt trong phòng lập tức trở nên có chút quái dị. Sau khi ăn xong, Phong Liệt đưa Lạc Nhất Nhất về phòng nghỉ ngơi. Lạc Nhất Nhất chủ động ôm Phong Liệt, nàng biết Phong Liệt từ lúc nhìn thấy Phong Nhã, đã bắt đầu áp chế sự tức giận của hắn.

Thật lâu sau, Phong Liệt u u mở miệng: "Phụ thân ta trong một lần ra ngoài, gặp được mẫu thân ta, hai người bọn họ nhất kiến chung tình, nhưng bọn họ biết bọn họ lưỡng tình tương duyệt là không có khả năng được mọi người chúc phúc. Cho nên, mẫu thân cùng phụ thân ta bỏ trốn trở lại Yêu giới.

Sau khi trở lại yêu giới, mẫu thân ta đồng dạng không chiếm được mọi người trong Yêu giới tán thành, nhưng ngại phụ thân ta cường thế, cũng không nháo ra phong ba rất lớn. Trước lúc thú mẫu thân ta, phụ thân từng cùng đại nữ nhi đệ nhất gia tộc là Hồ Cơ đàm hỏi, sinh ra một nhi một nữ, Phong Minh và Phong Nhã. Hồ Cơ sau khi sinh hạ Phong Nhã không lâu thì chết.

Tuy rằng phụ thân cực lực bảo hộ ta cùng mẫu thân, nhưng chúng ta vẫn là không ngừng bị xa lánh, cho nên phụ thân mới thành lập tòa cung điện này cho mẫu thân, để mẫu thân rời xa thị phi. Mặc dù như vậy, ở một lần mẫu thân ra ngoài, trên đường vẫn là bị ám sát.

Thị vệ bảo vệ mẫu thân toàn bộ bị giết, thị vệ của phụ thân là cứu vãn hồ yêu liều chết bảo vệ mẫu thân, nhưng mẫu thân vẫn bị trọng thương, tánh mạng nguy ở sớm tối. Cứu vãn hồ yêu phun ra nội đan bản thân cho mẫu thân ăn vào, mới bảo vệ được tánh mạng mẫu thân, bắt đầu từ nay về sau, mỗi tháng luôn luôn có vài ngày, yêu khí trong cơ thể mẫu thân tán loạn, cần phụ thân dùng yêu khí của hắn áp chế. Mà mẫu thân cũng bởi vì cần nuốt yêu đan mà giống yêu thú dung nhan không lâu.

Lần đó phụ thân giận dữ, điều tra qua đi, dùng phương thức cực độ tàn khốc nghiêm trị người bày ra mưu sát cũng chính là đệ nhất gia tộc Yêu giới. Từ nay về sau, đệ nhất gia tộc chưa dám động tay chân nữa."

Lạc Nhất Nhất tiếp lời nói: "Ta đây cũng ăn một viên yêu đan, miễn cho về sau ta thành lão thái bà, ngươi vẫn là tuấn mỹ như vậy, khẳng định sẽ bị nữ nhân khác quyến rũ." Phong Liệt vỗ vỗ đầu Lạc Nhất Nhất cười nói: "Tiểu đứa ngốc, nhân loại sau khi có được thực lực nhất định, dung nhan cũng sẽ

không biến lão, ăn yêu đan đổi thân thể không tốt, đối với tu luyện cũng sẽ có trở ngại. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta cũng sẽ không bị nữ nhân khác câu đi." Tuy rằng biết Lạc Nhất Nhất là muốn đòi đi lực chú ý của hắn, không cho hắn đắm chìm trong bi thương, nhưng Phong Liệt vẫn là thật sự giải thích.

Ôm chặt lấy Lạc Nhất Nhất, giống như nắm chặt sinh mệnh của mình.

Từ khi Lạc Nhất Nhất đến, Liên Trúc Cung thường thường có tiếng hoan hô tiếng cười, gương mặt lạnh lùng của Phong Liệt cũng dần dần bị mềm hoá, quan hệ cùng mẫu thân Tiêu Liên Nhược cũng dần dần hòa dịu.

Tuy rằng đến nay, quan hệ cùng Phong Liệt đều không có chút tiến triển, cũng không biết từ đâu xuống tay, nhưng Âu Dương Linh Nhi vẫn là không ngừng an ủi bản thân, chỉ cần nâng cánh giữ ở bên người hắn, một ngày nào đó, hắn sẽ dùng con mắt khác xem nàng.

Ở Liên Trúc Cung ngày người mấy ngày, sợ Lạc Nhất Nhất cảm thấy buồn, Phong Liệt liền mang Lạc Nhất Nhất ra ngoài đi một chút. Không nghĩ tới mới ra cửa, đã bị người đuổi kịp, Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt liếc nhau, ăn ý hướng một chỗ bên trong rừng rậm có phong cảnh duyên dáng đi đến. Có một số việc, dù sao cũng cần phải giải quyết.

Quả nhiên, không lâu, Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt liền bị vây quanh, phía sau truyền đến tiếng nói bừa bãi của Phong Nhã. "Không nghĩ tới, tiện loại người chưa chết, còn dám trở về, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi." Nói xong rút ra roi trên lưng hướng Phong Liệt huy đến, Phong Liệt miễn cưỡng hời hợt, vừa muốn động thủ, Lạc Nhất Nhất mau một bước lấy ra Băng Phách nghênh đón. Âm thanh lạnh lùng nói: "Nam nhân Lạc Nhất Nhất ta, không có bất luận kẻ nào có thể mắng, đối phó loại yêu súc như ngươi, không cần ô uế tay tướng công ta. Ngươi không phải dùng roi sao? Ta ngươi xem ai cao tay hơn."

Không thể không nói tiên pháp (phương pháp dùng roi) của Phong Nhã không sai, nhưng gặp phải Lạc Nhất Nhất liền định là nàng bất hạnh. Nếu như nói roi của Phong Nhã như linh xà xuất động, kia Băng Phách của Lạc Nhất Nhất liền như mãnh long rời bến. Những tay sai của Phong Nhã, tự nhiên bị Phong Liệt tam hai hạ giải quyết, thoáng nhìn một màn này Phong Nhã âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới thực lực Phong Liệt đã tăng vọt đến loại trình độ này.

Thực lực Phong Nhã căn bản không bằng Lạc Nhất Nhất, tưởng cậy vào cây roi làm từ gân rồng của nàng để thắng, lại không nghĩ rằng khi hai roi đồng thời chém ra lại quán cùng một chỗ, Lạc Nhất Nhất mạnh mẽ vùng, roi Phong Nhã tựa như Thiên Nữ Tán Hoa bị đập nát bay xuống, Lạc Nhất Nhất hừ lạnh một tiếng, cái loại roi này sao là đối thủ của Băng Phách đã trải qua Kinh Thiên Kiếm gia cố. Ở thời điểm Phong Nhã ngây người, Lạc Nhất Nhất không chút khách khí huy roi, nàng cũng sẽ không dễ dàng buông tha người dám mắng Phong Liệt như vậy.

Sau khi trúng mấy roi, Phong Nhã đối roi của Lạc Nhất Nhất càng thêm sợ hãi. Rống một tiếng biến thành một con sói tuyết trắng, hai mắt đỏ đậm trừng mắt nhìn Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất hưng phấn chiếu bộ dáng Phong Nhã mơ màng ra bộ dáng Phong Liệt biến thành lang. Vì muốn nhìn một chút thực lực Phong Nhã sau khi biến thành nguyên hình sẽ như thế nào nên hơi nương tay, ở sau một roi chém ra, Phong Nhã nương cơ hội tránh né, nhanh chóng bỏ chạy.

Lạc Nhất Nhất cầm roi trên tay lăm bầm nói: "Chạy... chạy? Như thế nào liền đã chạy?" Phong Liệt đi qua cười nhẹ nói: "Không chạy, còn chờ ngươi đánh chết, nàng sao có thể chịu được roi của ngươi." Tuy rằng vừa mới nghe được lời nói Phong Nhã khiến trong lòng hắn giận dữ, nhưng Lạc Nhất Nhất duy hộ lại giống một dòng nước ôn hòa dập tắt lửa giận trong lòng hắn, lại làm cho hắn nháy mắt tâm tình bay cao.

Trước kia, ý nghĩa hắn sống là muốn đâm nát người khinh thường hắn cùng mẫu thân dưới chân. Nhưng hiện tại, hắn cảm thấy Lạc Nhất Nhất mới là tất cả của hắn, là Lạc Nhất Nhất làm cho sinh mệnh của hắn có ý nghĩa mới.

Hai người chỉ xem đây là một đoạn tiểu nhạc đệm, tiếp tục dạo Yêu Vương Thành. Phong Nhã trốn trở về sợ hãi phát hiện mặc dù dùng tới thuốc trị thương tốt nhất, miệng vết thương cũng rất khó phục hồi như cũ. Nhớ tới thực lực hiện nay của Phong Liệt và roi của Lạc Nhất Nhất, nếu như không thể một lần trừ tận gốc, về sau vẫn là ít chọc tới bọn họ mới thỏa đáng. Phong Nhã không nghĩ tới nàng hiện tại không dám trêu chọc Phong Liệt, mà Lạc Nhất Nhất lại ở trong lòng âm thầm nghĩ: những ngày khổ của Phong Nhã sẽ bắt đầu. Đối với người thương tổn Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất nàng là không có khả năng dễ dàng buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Trích tiên hạ phàm - Phong Minh

Phong Mộ Hàn sau mấy ngày bận rộn, liền chen ép cổ tiểu bạo động kia xuống, làm cho hắn có chút khó hiểu là: nếu như chỉ là tiểu bạo động, như thế nào khiến cho Phong Minh chú ý? Nhưng Phong Minh cũng không có tin tức khác truyền lại, ngẫm lại Phong Minh phỏng chừng rất mau trở về, liền không hề rời rắm, đến lúc đó lại hỏi rõ ràng cũng giống nhau.

Hắn hiện tại cũng càng ngày càng thích Liên Trúc Viên, tiếng cười vui nhiều hơn, Phong Liệt không còn dậm mực. Tuy rằng không dám hy vọng xa vời, nhưng hắn vẫn thường thường sẽ nghĩ: nếu như Phong Minh và Phong Nhã cũng có thể dung nạp, thật có bao nhiêu tốt đâu?

Ngày này Phong Liệt mang Lạc Nhất Nhất đi vào bên hồ lần trước đụng phải Phong Mộ Hàn. Dựa vào cây, lặng lẽ đứng ở bên hồ, giống như là cùng

Lạc Nhất Nhất chia xẻ bản thân từng vô số lần đứng cô độc như vậy. Bị vô tận xa lánh, xem thường, ngay lúc đó hẳn bức thiết muốn biến cường (trở nên mạnh mẽ), muốn chứng minh bản thân, muốn người khinh thường người của hắn bị dẫm nát dưới lòng bàn chân. Cho nên thường thường tới nơi này, nơi này có vũ khí của hắn.

Đang lúc hai người ra về linh hồn trao đổi, một trận rất nhỏ tiếng bước chân truyền đến, Lạc Nhất Nhất quay đầu vừa thấy, nhất thời sợ ngây người. Nàng cảm giác nàng nhìn thấy trích tiên hạ phàm, người tới quần áo trắng trắng tuyết, mi dài như liễu, thân như ngọc thụ, một đầu tóc dài màu ngân bạch tóc theo hành tẩu nhẹ nhàng đong đưa, gờ tay nhắc chân đều đặn hoàng cùng sinh ra cao quý ưu nhã.

Ở thời điểm Lạc Nhất Nhất còn đang khiếp sợ, nam tử đã đi đến trước sơn động, lấy ra một viên hạt châu màu trắng khảm nhập vào lỗ nhỏ bên phải cửa đá, sau khi mở ra cửa đá, bóng dáng nam tử nháy mắt biến mất. Từ đầu đến cuối, ánh mắt Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt coi như chưa bao giờ rời khỏi người hắn.

Phong Liệt bất mãn ôm Lạc Nhất Nhất vào trong lòng, cả giận nói: "Không cho phép xem nam nhân khác". Lạc Nhất Nhất lúc này mới thu hồi tâm thần ngượng ngùng nói: "Vật xinh đẹp đương nhiên phải thưởng thức." Ngừng trong chốc lát, lẩm bẩm nói: "Người nọ thật đẹp, mỹ giống trích tiên hạ phàm, không giống người thường". Phong Liệt điểm điểm đầu Lạc Nhất Nhất, "Lại đẹp cũng không cho xem". Lạc Nhất Nhất thề lười, bỗng nhiên kêu lên: "Hắn như thể nào cũng vào động, trong sơn động không phải chỉ có vũ khí của người sao?"

Phong Liệt lắc lắc đầu, giải thích nói: "Sơn động kia chỉ có hai chúng ta có thể mở ra, chìa khóa là hai hạt châu trên người chúng ta, hai hạt châu bất đồng mới ra sơn động, kiểm bên trong cũng là bất đồng." Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, cười nói: "Liệt, hẳn chính là Phong Minh đi, không nghĩ tới người có một ca ca mỹ như vậy." Phong Liệt quay đầu không để ý tới nàng, từ đó về sau, Phong Liệt vẫn cảm thấy Lạc Nhất Nhất coi trọng sắc đẹp của Phong Minh, tuy rằng hắn cũng không thể phủ nhận, Phong Minh quả thật đẹp đến không người có thể bỏ qua.

Đúng lúc này, Phong Minh đi ra, nhưng hai tay trống trơn. Lạc Nhất Nhất lẩm bẩm nói: "Xem ra hắn cũng không có rút ra thanh kiếm nga." Phong Minh thực ứng một câu: nhẹ nhàng rời đi như lúc nhẹ nhàng đến, phất ống tay áo, không mang theo một mảnh đám mây. Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất tựa như hai người trong suốt.

Lạc Nhất Nhất nghi hoặc nhìn về phía Phong Liệt, Phong Liệt còn đang vì chuyện Lạc Nhất Nhất vừa nhìn thấy Phong Minh liền ngốc điệu mà tức giận, khẩu khí không tốt mở miệng nói: "Tên kia luôn luôn cao ngạo như thế, ai cũng không xem ở trong mắt." Biết Phong Liệt còn đang tức giận, cố gắng lẩm mẩm dỗ hão Phong Liệt.

Bất quá Lạc Nhất Nhất cũng không chán ghét Phong Minh, đương nhiên không chỉ vì dung mạo Phong Minh. Nếu như nói từ trong mắt Phong Nhã thấy được chán ghét cùng khinh thường, kia từ trong mắt Phong Minh, thật sự cái gì đều không có nhìn thấy. Hắn là loại người tự cao tự đại, trên đời này chuyện gì hay bất luận kẻ nào cũng không lọt vào mắt hắn. Lạc Nhất Nhất nghĩ, phỏng chừng trừ bỏ tu luyện đề cao thực lực của bản thân, thật đúng là không có chuyện gì có thể hấp dẫn hắn, trong lòng thực chờ mong có thể nhìn thấy bộ dáng băng sơn mỹ nam bị công phá.

Từ đó về sau, rất nhiều ngày cũng chưa gặp lại Phong Minh, Phong Mộ Hàn cũng là mấy ngày cũng không thấy bóng dáng. Sau mới biết được, thời điểm Phong Minh đi ra ngoài lịch lãm, đi ngang qua Phong Vương Thành, phát hiện nơi đó đều đến rất nhiều binh mã, lại tụ tập rất nhiều yêu thú thực lực cao cường, tựa hồ đang mưu đồ chuyện tình trọng đại gì đó. Đột nhiên toát ra yêu thú thực lực so với bản thân cao hơn khiến cho hắn hứng thú.

Nhưng Phong Minh cũng không có tìm hiểu cụ thể là chuyện gì, bất quá hẳn dự cảm, tuyệt đối không phải chỉ bạo động mà thôi. Sau khi Phong Mộ Hàn chèn ép cỗ binh mã kia xuống, yêu thú thực lực cao cường liền tiêu thất, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Mấy ngày qua đi, Phong Mộ Hàn gọi ba người Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất, Phong Minh đến. Trịnh trọng nói: "Ta biết hai người các ngươi hiện tại đều không có biện pháp rút ra vũ khí bản thân, bất quá lần này trở về, thực lực của các ngươi đều gia tăng không ít, vì cho các ngươi sớm ngày lấy được vũ khí của bản thân, ta muốn cho các ngươi đi một chỗ lịch luyện, chờ thời điểm các ngươi đi ra, tin tưởng có thể rút ra vũ khí của bản thân.

Về phần Nhất Nhất, ngươi hiện tại là con dâu chúng ta công nhận, thực lực hiện tại của ngươi cũng có thể theo chân bọn họ cùng đi, tin tưởng thời điểm trở về, ngươi cũng sẽ lấy được rất nhiều lợi ích, bất quá huyền thú của ngươi không cần mang theo, chúng nó ở nơi đó chỉ có thể ở trong không gian huyền thú, hơn nữa không cảm giác linh khí, không bằng liên lưu lại tu luyện."

"Là chỗ nào?" Phong Liệt mở miệng hỏi, Phong Minh cũng giương mắt, ý bảo hắn cũng muốn biết. Phong Mộ Hàn trầm tư trong chốc lát, nói: "Đó là một địa phương có thể làm cho ngươi chân chính phát huy tiềm lực bản thân." "Trước kia như thế nào không có nghe nói qua" nhớ tới bản thân lần lượt thất bại, cũng chưa nghe phụ thân nhắc tới, Phong Liệt nhin không được hỏi. Phong Mộ Hàn giương mắt nhìn trần nhà nói: "Trước kia, thực lực hai người các ngươi đều không đủ để đi, tốt lắm, buổi sáng ngày mai liền qua bên này."

Lạc Nhất Nhất buồn cười nhìn Phong Mộ Hàn, người này rõ ràng là giúp Phong Liệt, thực lực Phong Minh phỏng chừng tổng thực lực Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất mới theo kịp. Tuy rằng là chuyện rất rõ ràng, nhưng Phong Minh cũng giống như không để ý, sau khi nghe giải thích chuyện hắn muốn biết, liền đứng dậy rời đi.

Lạc Nhất Nhất trực tiếp giao Phượng giới cho Mạc Vân bảo quản, để nhóm huyền thú trực tiếp ở trong Phượng giới tu luyện là được. Ngày hôm sau, ba người đúng hẹn tới. Phong Mộ Hàn ở trong mật thất mở ra cơ quan, một phiến cửa đá rất nặng xuất hiện ở trước mắt, một bên vận dụng linh lực thôi động cửa đá, một bên mở miệng nói: "Một hồi khi cửa đá mở ra, ba người các ngươi phải nắm chặt tay đi qua, trăm ngàn không được buông tay, ngã xuống liền vạn kiếp bất phục." Cửa đá bị Phong Mộ Hàn thôi động chậm rãi mở ra, chấn động làm tro bụi rớt xuống biểu hiện phiến cửa đá này tựa hồ thật lâu thật lâu không có mở ra.

Biết muốn hai người Phong Liệt cùng Phong Minh dắt tay, so với giết bọn họ còn khó hơn, vì thế Lạc Nhất Nhất thực tự giác thực cam nguyện tiêu sái đến trung gian, một tay lôi kéo Phong Liệt, một tay lôi kéo Phong Minh. Đối Phong Minh ngọt ngào cười nói: "Ta gọi là Lạc Nhất Nhất, thỉnh Minh ca ca chiếu cố nhiều hơn nga."

Tuy rằng Phong Minh vẫn là tự cao tự đại nhìn chăm chú phiến cửa đá, nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn là mắt sắc nhìn thấy lông mi Phong Minh giật giật, Lạc Nhất Nhất âm thầm cười nhẹ, có phản ứng, xem ra muốn công phá bằng son mỹ nam cũng không phải quá khó khăn. Thời điểm Phong Liệt nghe Lạc Nhất Nhất kêu Minh ca ca, mặt liền đen, cầm tay Lạc Nhất Nhất cũng không tự chủ được nắm thật chặt.

Ở lúc ba người ba tâm tư khác nhau, cửa đá bị Phong Mộ Hàn thôi động hoàn toàn mở ra, mà ba người cũng tròn tròn mắt, trước mắt chính là một vực sâu vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Lịch luyện ở Không Thành, gặp tiểu tinh linh Mộng Toa

Phong Mộ Hàn thấy ba người không động, vung tay lên, một cỗ linh lực đẩy ba người đi. "Nhớ rõ vẫn hướng về trước là đến nơi." Phía sau vang lên thanh âm Phong Mộ Hàn, cửa đá cũng chậm rãi đóng lại.

Ba người liền ngu ngốc ở không trung phập phênh trong chốc lát, mới bắt đầu tiến về phía trước. Đang ở ba người nghỉ hoặc, sẽ không ngã xuống đi, liền phát hiện không khí phía trước có lực cản rất lớn, ba người cũng bắt đầu có chút cảm giác không trọng lực. Càng tiến về trước, lực cản không khí càng lớn, còn có dòng khí không ngừng đánh sâu vào ba người.

Phong Minh phản cầm tay Lạc Nhất Nhất, mang theo hai người tiến lên. Giờ khắc này, Lạc Nhất Nhất đánh giá Phong Minh lại cao hơn rất nhiều, nếu như Phong Minh buông tay, với thực lực của hắn cũng có thể đi qua, nhưng nàng cùng Phong Liệt sẽ thật sự ngã xuống. Đang lúc ba người đều có chút kiệt lực, nhìn thấy phía trước phập phênh một tòa thành. Lạc Nhất Nhất sợ hãi than nói: không nghĩ tới nàng thể nhưng thấy được Sky City (thành phố trên trời).

Ba người liền mạng thúc dục linh lực hướng tòa thành đi tới, "BÌNH" một tiếng, Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất trực tiếp rơi xuống, Phong Minh lại như trích tiên hạ phàm nhẹ nhàng bay xuống. Ưu nhã thong dong, làm cho Lạc Nhất Nhất chịu đả kích.

Ba người đang điều tức, một thanh âm thanh thúy truyền đến: "Oa, thật tốt quá, rốt cục có người đến." Dứt lời, liền nhìn thấy một nữ tử lưng có hai cánh, dáng người hòa báo, khuôn mặt xinh đẹp phập phênh ở không trung. Lạc Nhất Nhất lần đầu tiên cúi đầu còn thật sự nhìn xem dáng người của nàng, trong lòng vô cùng rối rắm. Nữ tử vây quanh Phong Minh dạo qua một vòng, tán thưởng nói: "Người trông thật là đẹp mắt." Phong Minh không nhìn nữ tử, tiếp tục điều tức.

Lạc Nhất Nhất quay đầu hỏi Phong Liệt: "Nàng cũng là yêu thú?" Không đợi Phong Liệt trả lời, nữ tử liền bay đến bên người Lạc Nhất Nhất nói: "Ta mới không phải yêu thú, ta là tinh linh." Lạc Nhất Nhất kỳ quái nói: "Tinh linh lớn như vậy?" Ở trong tưởng tượng của nàng tinh linh không phải đều nhỏ nhỏ, thực đáng yêu.

"Người là nói như vậy sao?" Bà một tiếng, nữ tử biến thành bộ dáng thu nhỏ, xác thực đáng yêu cực kỳ. Nữ tử bán thu nhỏ lại bay đến bên người Phong Minh nói: "Ta gọi là Mộng Toa, người tên gì? Các người như thế nào tới được? Chúng ta làm bằng hữu được không?" Mộng Toa vây quanh Phong Minh đảo quanh. Phong Minh như trước là trạng thái tự cao tự đại. Mộng Toa bay đến bên người Lạc Nhất Nhất rầu rĩ hỏi: "Như thế nào hắn lại không để ý tới ta nha?" Lạc Nhất Nhất cười cười nói: "Hắn đối ai đều như vậy, không cần để ở trong lòng, ta gọi là Lạc Nhất Nhất, hắn gọi Phong Liệt, người người cảm thấy hứng thú tên Phong Minh. Trong thành này đều là tinh linh sao?"

Mộng Toa lắc lắc đầu nói: "Đây là một Không Thành, ta nghe người ta nói nơi này có thể đề cao thực lực của bản thân, liền vội trộm chạy tới, lại trở về không được." Lạc Nhất Nhất nghỉ hoặc nói: "Người đều có thể lại đây, hiện tại thực lực khẳng định so với trước kia cao hơn, làm sao có thể trở về không được đâu?" Mộng Toa ngượng ngùng nói: "Đối tinh linh có cánh mà nói, chỉ cần thực lực không phải quá thấp, lại đây là không thành vấn đề, nhưng là trở về lại phát hiện trở ngại rất lớn, ta nghĩ hẳn là phải hoàn thành tất cả hạng mục lịch lãm mới có thể."

Thấy ba người Lạc Nhất Nhất điều tức không sai biệt lắm, Mộng Toa nói: "Ta mang bọn người đi thí nghiệm, đây chính là việc đầu tiên cần làm nha." Nói xong, hướng trong thành bay đi. Ba người đứng dậy đi theo Mộng Toa. Nhìn hai bên ngã tư đường cùng kiến trúc, Lạc Nhất Nhất thực buồn bực. Nơi này trước kia khẳng định là có người ở lại, những người này đều đi nơi nào? Sky City là ngay từ đầu đã có, vẫn là sau lại mới phập phênh lên? Nhưng là, hiện tại không ai có thể giải đáp cho nàng.

Rất nhanh, Mộng Toa liền mang theo ba người tới một quảng trường lớn, trên quảng trường có một Thủy Tinh Cầu rất lớn. Mộng Toa chỉ vào Thủy Tinh Cầu nói: "Các người từng bước từng bước đi lên, bắt tay đặt ở trên quả cầu, đưa linh lực của mình vào, có thể biết bản thân đối nguyên tố nào thân cận. Ta đối thổ nguyên tố là tốt nhất."

Phong Minh là người thứ nhất đi lên, đặt tay ở trên Thủy Tinh Cầu, âm thầm đưa vào một tia linh lực, Thủy Tinh Cầu lập tức phát ra một trận bạch quang chói mắt, sau đó biểu hiện ra một chữ "Phong". Người thứ hai đi lên là Phong Liệt, Thủy Tinh Cầu biểu hiện "Lôi", đến phiên Lạc Nhất Nhất, Thủy Tinh Cầu biểu hiện là "Thủy, Hỏa".

Mấy người đồng thời ngáy ngẩn cả người, vì sao chính mình chỉ có thể hiểu được một loại nguyên tố, Lạc Nhất Nhất lại có thể cảm giác được hai loại, vẫn là hai loại thủy, hỏa tương khắc?

Lạc Nhất Nhất cũng sững sờ đứng trước Thủy Tinh Cầu, phản ứng lại, mới bừa bãi cười to: "Ha ha... nguyên lai ta mới là thiên tài."

Mộng Toa tuy rằng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng vẫn là vì Lạc Nhất Nhất cảm thấy cao hứng. Rất nhanh lại đưa ba người đến một tầng hầm ngầm, ở trước một phiến cửa đá, để ba người thay phiên đi lên đối với cửa đá đưa vào linh lực của bản thân. Một cỗ linh lực màu ngân bạch từ bàn tay Phong Minh phát ra, cửa đá sau khi nhận linh lực của Phong Minh, lập tức biến mất, xuất hiện một cái tiểu không gian, một cỗ gió nhu hòa từ tiểu không gian truyền đến, Mộng Toa đối Phong Minh nói: "Mau vào đi thôi, ở trong không gian tu luyện, thời điểm đến, cửa đá sẽ lại mở ra." Phong Minh theo lời đi vào, làn gió nhu hòa bám vào áo trắng cùng tóc dài màu ngân bạch của Phong Minh, bộ dáng phiêu miểu như tiên làm cho Mộng Toa và Lạc Nhất Nhất không khỏi xem ngáy người.

Phong Liệt nhìn bộ dáng Lạc Nhất Nhất, ngay sau đó ở trước cửa đá phần hện một chướng đánh về phía cửa đá, cửa đá lại biến mất, lại xuất hiện một cái tiểu không gian, bất quá lần này, một trận điện thiểm Lôi Minh từ trong không gian truyền đến. Nhìn Phong Liệt tức giận tiêu sái đi vào, Mộng Toa chặc chặc nói: "Khó trách là Lôi nguyên tố, tính cách hỏa bạo như vậy, bất quá cái loại địa phương này, ta cũng không dám đi." Lạc Nhất Nhất xấu hổ cười cười, tự nhiên biết đây là Phong Liệt ghen tị.

Khi linh lực Lạc Nhất Nhất tiếp xúc đến cửa đá, cửa đá nửa ngày không có phản ứng, quay đầu nhìn Mộng Toa, Mộng Toa lắc lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Thật lâu sau qua đi, cửa đá mới chậm rãi biến mất, xuất hiện một không gian sắc thái sắc sỡ, nhưng không có nguyên tố đặc thù, Mộng Toa lẩm bẩm nói: "Nguyên lai hiểu được hai loại nguyên tố thì không gian có màu sắc rực rỡ a." Sau đó lại bưng bình đại ngộ kêu lên: "Khẳng định là lâu lắm không mở ra, cửa đá rỉ sắt."

Về mặt Lạc Nhất Nhất hắc tuyến, tiểu tinh linh này thật đúng là đáng yêu. "Ta ở bên ngoài chờ các ngươi nga." Ở trong thanh âm của Mộng Toa, Lạc Nhất Nhất chậm rãi đi vào không gian thần bí kia.

Sau khi đi vào, Lạc Nhất Nhất phát hiện, không gian này cũng không như bên ngoài thoát nhìn sắc thái sắc sỡ, giống như còn bị vây bên trong hỗn độn, sương mù mông lung. Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu tu luyện, giống như qua thật lâu, Lạc Nhất Nhất cảm giác năng giống như có thể nội thị, có thể nhìn thấy trong cơ thể có một chút tinh tinh nhiều lượng điểm nhỏ. Dần dần tiểu lượng điểm chia làm hai loại màu sắc, một loại màu trầm lam như nước biển, một loại đỏ đậm như hỏa diễm.

Lạc Nhất Nhất biết hai loại màu sắc lượng điểm đó là Thủy, Hỏa hai loại nguyên tố. Hai loại nguyên tố ngay từ đầu cũng không hòa hợp, Lạc Nhất Nhất dùng thời gian rất lâu mới trấn an, dẫn đường hai loại nguyên tố này chung sống hoà bình. Hai loại nguyên tố vây quanh đan điền không ngừng vận chuyển, tốc độ vận chuyển nhanh dần, tiểu lượng điểm xác nhập thành một đoàn màu lam, một đoàn màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Nguyên tố chi lâm

Lạc Nhất Nhất mở to mắt, nhìn thấy sương mù mông lung trong không gian cũng xuất hiện một ít tiểu lượng điểm, dần dần càng ngày càng nhiều, giống như muốn chiếu sáng cả không gian, tiểu lượng điểm dần dần hướng Lạc Nhất Nhất xúm lại, sau đó cùng nhau dưng mãnh vào trong cơ thể Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất nhanh chóng nhắm mắt lại nội thị, liền phát hiện tiểu lượng điểm này phân biệt vây quanh hai luồng nguyên tố ở đan điền, dần dần tiểu lượng điểm dung hợp vào hai luồng nguyên tố, hai luồng nguyên tố cũng dần dần lớn lên. Vòng đi vòng lại, cũng không biết qua bao lâu, trong không gian không còn tiểu lượng điểm xuất hiện nữa, cửa đá liền mở ra.

Lạc Nhất Nhất thần thanh khí爽 đi ra, Phong Liệt khần trương thượng xem hạ xem, hỏi: "Như thế nào lại lâu như vậy, còn tưởng rằng ngươi xảy ra chuyện gì." Lạc Nhất Nhất thế này mới chú ý tới Phong Liệt, Phong Minh, Mộng Toa đều ở đây, hỏi: "Thời gian rất lâu sao, liền vài cái canh giờ đi."

Mộng Toa bay qua kêu lên: "Cái gì vài cái canh giờ, Phong Minh trước hết đi ra đã dùng sáu ngày, Phong Liệt mười ngày mới đi ra, ngươi ước chừng dùng nửa tháng." Lạc Nhất Nhất cả kinh, không nghĩ tới đã qua nhiều ngày như vậy. Sau đó cả kinh kêu lên: "Trời ạ, ta nửa tháng cũng chưa ăn cái gì, Liệt, ta muốn ăn." Tuy rằng một chút cũng không thấy đói, nhưng nghĩ lâu như vậy không ăn cái gì tổng cảm thấy không quen.

Tự nhiên là do Mộng Toa dẫn đường tìm một chỗ phong cảnh duyên dáng, vừa đến nơi, Phong Liệt liền bắt đầu bận rộn. Phong Minh có chút ngoài ý muốn phiêu mất nhìn Phong Liệt đang từ trong không gian giới chỉ lấy ra dụng cụ làm bếp, Lạc Nhất Nhất thực muốn thử xem năng đối nguyên tố nắm giữ được bao nhiêu. Ý niệm vừa chuyển, giúp Phong Liệt nhóm lửa, lại vừa chuyển, lấy ra nước giúp Phong Liệt rửa rau.

Nhìn Lạc Nhất Nhất ngoạn bất diệc nhạc hồ, Mộng Toa cũng không cam lòng yếu thế, ý niệm vừa chuyển, tạo ra một bếp lò. Chỉ có Phong Minh ưu nhã ngồi ở bên cạnh đắm chìm trong suy nghĩ của hân. Lạc Nhất Nhất có chút kỳ quái nói thầm: "Lấy tính cách của Phong Minh, hiện tại ngồi ở chỗ này thật là kỳ quái, còn tưởng rằng hân sẽ làm đại hiệp độc hành."

Mộng Toa thấu lại đây thần bí hề hề nói: "Đây là nhờ công của ta, lúc hân mới ra ngoài là muốn đi một mình, bị ta ngăn cản. Bởi vì bản quá trình lịch lãm

ở chỗ ta, một mình hần là không tìm thấy địa phương lịch lãm. Tuy rằng ta rất muốn đi cùng hần, nhưng hần cũng không để ý ta. Cho nên ta liền ngăn hần lại cùng nhau chờ các người.”

Trong lòng Lạc Nhất Nhất có một cái định luận, đây là một tiểu tinh linh hảo sắc. Nàng cùng Phong Liệt là đỉnh hào quang của Phong Minh.

Rất nhanh Phong Liệt liền làm xong năm món một canh, Mộng Toa nhìn đồ ăn đầy đủ sắc hương vị, không chút khách khí nhào vào ăn. Lạc Nhất Nhất nhiệt tình mời Phong Minh, nhưng người ta căn bản không cảm kích. Phong Liệt theo thường lệ cẩn thận vì Lạc Nhất Nhất chia thức ăn, chén nhỏ tràn đầy.

Mộng Toa nhìn chằm chằm Phong Liệt trong chốc lát, quay đầu hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm Lạc Nhất Nhất hỏi: “Người là như thế nào làm cho Phong Liệt nghe lời như vậy a? Có thể dạy ta để ta làm cho Phong Minh cũng đối ta tốt như vậy không?” Lạc Nhất Nhất buống đũa trong tay, nhìn Mộng Toa mãi mãi mong đợi nhìn chằm chằm nàng, lại nhìn nhìn Phong Minh như trước ngồi ở cách đó không xa vẫn không nhúc nhích như một tòa khắc bằng ưu nhã, ho khan hai tiếng nói: “Này, chỉ sợ rất khó khăn.”

Ăn uống no đủ, Lạc Nhất Nhất lại ở trong lòng Phong Liệt lười biếng hỏi: “Sau tu luyện là hạng mục gì, chúng ta khi nào thì đi qua?” Mộng Toa lấy ra một quyển sách cũ nói: “Trên quyển sách này nói sau tu luyện chính là học tập như thế nào chống đỡ cùng vận dụng nguyên tố, đối với người không đạt tới thực lực nhất định đã chạy tới như ta, cho nên tuy rằng cũng hấp dẫn thổ nguyên tố, nhưng vẫn không có biện pháp đánh vào Nguyên Tố Chi Lâm, vào không được.” Vừa nghe tên Nguyên Tố Chi Lâm, chỉ biết là địa phương tốt. Lạc Nhất Nhất khẩn cấp bảo Mộng Toa dẫn đường đi.

Đi đến trước một sơn động, trên cửa đá rất nặng viết bốn chữ to “Nguyên Tố Chi Lâm”. Mộng Toa chỉ vào sơn động nói: “Trên sách nói phải vận dụng linh lực mở ra cửa đá, chúng ta cùng nhau thử xem đi.” Bốn người đồng thời phát ra một cỗ linh lực đánh hướng cửa đá, cửa đá nháy mắt biến mất.

Tuy rằng không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn chú ý tới, linh lực Mộng Toa biến thành màu vàng đất, Phong Minh là màu xanh nhạt, Phong Liệt là màu trắng so với trước kia càng chói mắt, trong linh lực của nàng pha tạp một chút màu lam nhạt.

Bốn người đồng thời vào sơn động, đi vào một mảnh núi rừng xanh um tươi tốt, Lạc Nhất Nhất có thể cảm giác được rõ ràng nguyên tố nơi này đặc hơn. Nhưng là, vừa chuyển đầu, kinh ngạc phát hiện ba người vừa rồi còn cùng một chỗ đã biến mất. “Liệt, người ở đâu?” Lạc Nhất Nhất đi chung quanh tìm kiếm la lớn, nhưng trong núi rừng chỉ có tiếng vang của nàng. Tìm kiếm không có kết quả, Lạc Nhất Nhất liền quyết định an tâm tu luyện, nàng tin tưởng tình huống ba người kia khẳng định giống như nàng, cũng không có việc gì.

Ba người khác xác thực đồng dạng gặp tình huống giống Lạc Nhất Nhất, vừa tiến vào núi rừng liền phát hiện chỉ còn chính mình, bắt quá ở ngay từ đầu kinh ngạc qua đi, liền đều tự an tâm tu luyện.

Từ tiến vào núi rừng, Lạc Nhất Nhất liền cảm giác hai loại nguyên tố nước lửa trong cơ thể nàng rất là sinh động, điều tức trong chốc lát, hai loại nguyên tố trong cơ thể càng thêm phong phú. Đang lúc Lạc Nhất Nhất chuẩn bị đứng dậy hướng chỗ sâu trong núi rừng đi đến, thì một trận cuồng phong gào thét qua, trước mắt xuất hiện một con sư tử từ hỏa nguyên tố tạo thành tròn mắt nhìn nàng.

Lạc Nhất Nhất còn không có làm rõ ràng trạng huống, Hỏa Sư liền phun ra một viên hỏa cầu thật lớn đánh úp Lạc Nhất Nhất, cuống quýt tránh thoát, Hỏa Sư tiếp tục hướng Lạc Nhất Nhất phun lửa, nhanh chóng điều xuất thủy nguyên tố ngăn cản, nhưng rõ ràng không chống nổi lửa của Hỏa Sư, mất thấy sẽ đốt tới trên người. Lạc Nhất Nhất lấy ra Băng Phách một kiếm đánh qua, Hỏa Sư nháy mắt tản ra, nhưng đảo mắt lại khôi phục thành nguyên trạng.

Xem ra đối phó con sư tử hỏa nguyên tố này chỉ có thể dùng thủy nguyên tố đến áp chế, Băng Phách căn bản là không gây thương tổn được nó. Thu hồi Băng Phách, Lạc Nhất Nhất lại triệu tập thủy nguyên tố không ngừng cùng Hỏa Sư giao chiến. Thủy có thể khắc hỏa hiện tại đến giảng cho Lạc Nhất Nhất, căn bản không thật tế. Người ta không diệt sạch nước của nàng đã là tốt rồi, hiện tại Lạc Nhất Nhất chỉ có thể đơn giản vận dụng thủy nguyên tố, cũng không có lực công kích nhiều lắm.

Một trận chật vật né nhanh qua, Lạc Nhất Nhất phát hiện nàng vận dụng thủy nguyên tố càng thêm linh hoạt, căn cứ ý niệm bản thân, có thể phát ra tiểu thủy đao công kích Hỏa Sư. Bất quá có thể vận dụng thủy nguyên tố rất ít, mỗi lần phát ra thủy đao chỉ có mấy chục, cho nên thương tổn Hỏa Sư cũng không lớn. Lạc Nhất Nhất một bên tìm hiểu thủy nguyên tố chung quanh, một bên căn cứ thanh âm cùng cảm giác đối phó Hỏa Sư, ở bị đốt trọi vài sợi tóc, Lạc Nhất Nhất rốt cục có thể mượn dùng thủy nguyên tố chung quanh phát ra đại thủy đao công kích Hỏa Sư.

Hiện tại Lạc Nhất Nhất cùng Hỏa Sư bị vây ở trạng thái thế lực ngang nhau. Lạc Nhất Nhất hiểu được, hiện tại nàng phải dung hợp nguyên tố lực cùng linh lực mới được. Sau vài lần thí nghiệm, Lạc Nhất Nhất phát ra linh lực biến trạm lam. Mà Hỏa Sư bị Lạc Nhất Nhất phát ra thủy đao trạm lam sắc công kích liền tiêu tán, không còn tồn tại.

Còn không có thả lỏng một hơi, Lạc Nhất Nhất lại gặp gỡ một Thủy Long từ thủy nguyên tố tạo thành, có kinh nghiệm lúc trước, Lạc Nhất Nhất rất nhanh đã giải quyết xong Thủy Long, khi Lạc Nhất Nhất đang cố gắng gia cố linh lực cùng nguyên tố lực dung hợp, Hỏa Sư cùng Thủy Long vốn đã tiêu thất đồng thời xuất hiện ở trước mắt. Lạc Nhất Nhất tròn tròn mắt, bởi vì nàng mỗi lần chỉ có thể sử dụng một loại nguyên tố.

Hỏa Sư cùng Thủy Long đồng thời phát ra công kích, Lạc Nhất Nhất vội vàng trước diệt lửa của Hỏa Sư, còn chưa kịp triệu hồi hỏa nguyên tố, nước của Thủy Long đã muốn đến trước mắt, Lạc Nhất Nhất nghĩ rằng, xong rồi, người tạo nên phiền lăm từ này không phải là muốn khi dễ người ta chứ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Điều tự có thu hoạch

Bị Thủy Long công kích, Lạc Nhất Nhất cũng không có bị thương tổn nghiêm trọng, đang lúc Lạc Nhất Nhất hoài nghi thực lực Hòa Sư và Thủy Long thì liên tiếp ba đợt công kích lại tới, Lạc Nhất Nhất cảm giác được thực lực lần này rõ ràng so với lần trước cao hơn rất nhiều. Quả nhiên, mỗi lần công kích đều so với lần trước lợi hại hơn. Lạc Nhất Nhất cơ bản không có thời gian thờ dốt, không nghĩ tới năng còn không có nghĩ ra tuyệt kỹ Băng Hỏa lưỡng trọng thiên, hiện tại lại làm cho bản thân nếm thử tư vị trước.

Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất liền vết thương khắp người, nhưng khoảng cách thời gian vậy gọi ra hai loại nguyên tố càng ngày càng ngắn, vừa phát ra một thủy đạo, có thể lập tức theo sau xuất một hỏa cầu. Khi Lạc Nhất Nhất rốt cục có thể đồng thời thả ra hai loại nguyên tố thủy công kích thì thực lực Hòa Sư và Thủy Long lập tức tăng vọt.

Theo thực chiến, Lạc Nhất Nhất rất nhanh có thể vận dụng nguyên tố lực chung quanh phát ra công kích, nguyên tố lực và linh lực cũng dung hợp cũng càng ngày càng tốt. Một chiêu thủy đạo linh lực dư thừa và một chiêu hỏa cầu linh lực lưu phái đồng thời phát ra, Hòa Sư cùng Thủy Long rốt cục tiêu tán. Lạc Nhất Nhất mỗi một nằm trên mặt đất, lẩm bẩm nói: “Đừng có cái gì xuất hiện nữa, cho ta nghỉ một lát đi.”

Tình huống bên Phong Minh thì ưu nhã thông dong hơn, thời điểm gặp được một con quái thú phong nguyên tố, trực tiếp dùng yêu lực đánh tan, trong quá trình không ngừng đánh tan phong nguyên tố, phong nguyên tố lại không ngừng phục hồi như cũ, Phong Minh rất nhanh liền quen thuộc nắm bắt phong nguyên tố. Hơn nữa mấy con quái thú phong nguyên tố xuất hiện sau này, Phong Minh không ngừng sử dụng phong nhận cùng phong tiễn, thân hình cũng so với phía trước càng thêm linh hoạt, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Phong Liệt gặp được là quái thú lõi nguyên tố, bất quá hắn không giống Lạc Nhất Nhất hiểu được là hai loại nguyên tố có thể tương khắc, cũng không như Phong Minh có thực lực cao cường, cho nên chỉ có thể từng chút sử dụng lõi nguyên tố chung quanh, dần dần nắm bắt lõi nguyên tố ngăn chặn đôi phương, ở sau vài lần bị đánh, rốt cục cũng có thể tùy tâm sở dục ngưng tụ ra Bạo Điện Nguyên Châu. Khi gặp được thực lực quái thú gia tăng, còn ngộ ra công kích có tính xuyên thấu rất mạnh - Tật Quang Điện Ảnh.

Mộng Toa tương đối mà nói thì thảm hơn, gặp được quái thú thổ nguyên tố, lập tức liền biến thành mặt xám mảy tro. Nếu như không phải năng có hai cánh chạy trốn mau, phỏng chừng rất sớm liền out. Bất quá vừa đánh vừa trốn vừa tìm hiểu, rốt cục hiểu được tính phòng ngự và tính công kích của thổ nguyên tố.

Phong Minh đi ra đầu tiên, yên lặng đứng ở dưới một tàng cây trăm tư, đợi mấy người khác. Hai ngày sau Phong Liệt có chút cháy đen đi ra, nhìn trên người Phong Minh nửa điểm tro bụi đều nhìn không thấy, cảm giận bất bình nói thầm hai tiếng: nếu để Nhất Nhất nhìn cảnh tượng này, khẳng định lại đối Phong Minh chảy nước miếng. Vẫn là nhanh nhanh tẩy rửa khôi phục hình tượng.

Lại đợi ba ngày, toàn thân Mộng Toa bản hể hể đi ra, vừa thấy Phong Minh, bá một tiếng biến thành bản thu nhỏ, xì xì bay đi, năng chạy nhanh tìm địa phương ẩn diện một chút, không thể mang theo bộ dạng này xuất hiện ở trước mặt hắn.

Ba người lại đợi thêm hai ngày, còn không gặp được Lạc Nhất Nhất đi ra, Phong Liệt không bình tĩnh nổi, nhớ tới bản thân ở bên trong gặp được nguy hiểm, thực lo lắng Lạc Nhất Nhất có phải gặp cái gì bất trắc hay không. Mộng Toa cũng có chút sốt ruột, năng cũng là thiếu chút nữa không ra được. Nhưng Phong Liệt và Mộng Toa liên thủ cũng không thể lại mở cửa đá ra.

Lúc này Lạc Nhất Nhất xác thực gặp chút phiền toái. Vừa mới điều tức tốt, lại gặp Hòa Sư và Thủy Long. Thực hiển nhiên, thực lực hai con lần này so với hai lần trước đều cao hơn. Theo thường lệ không có gì mở màn, liền trực tiếp nhào vào đánh. Song phương gắng co thật lâu, đều không có biện pháp phục đối phương. Lạc Nhất Nhất biết, năng bởi vì hiểu được hai loại nguyên tố tương khắc, cho nên lợi dụng điểm ấy ưu thế mưu lợi qua hai cửa phía trước, chính mình hiểu được khẳng định vẫn chưa đủ, bằng không hẳn là có thể đi ra son động.

Nghĩ đến đây, Lạc Nhất Nhất đổi lại, sử dụng hỏa nguyên tố đối phó Hòa Sư, thủy nguyên tố đối phó Thủy Long, quả nhiên lập tức rơi xuống hạ phong. Thủy nguyên tố của Thủy Long so với thủy nguyên tố của Lạc Nhất Nhất lăng liệt hơn nhiều, mỗi lần Lạc Nhất Nhất công kích đều bị Thủy Long nhu hóa cản, vẫn chưa tạo thành thương tổn cho Thủy Long, nhưng công kích của Thủy Long lại như băng nhận đâm vào người Lạc Nhất Nhất.

Nhắc tới băng nhận, hai mắt Lạc Nhất Nhất tỏa sáng, không phải có câu nói, băng là một dạng khác của nước sao? Như vậy, chỉ cần dùng thủy nhu hòa hóa giải công kích của Thủy Long, băng cứng rắn đến công kích Thủy Long là được. Nghĩ thông suốt Lạc Nhất Nhất rất nhanh liền chiến đấu thoải mái hơn.

Giải quyết xong Thủy Long, công kích của Hòa Sư càng thêm mãnh liệt. uy lực hỏa cầu Lạc Nhất Nhất thả ra không bằng Hòa Sư, hơn nữa tốc độ ngưng tụ hỏa cầu cũng không nhanh. Nhìn hỏa cầu của Hòa Sư liên tiếp tấn công. Giống như thấy Nguyệt Lạc Vũ từng sử dụng “Vạn Phượng Hỏa Vũ”, Lạc Nhất Nhất thử điều động hỏa nguyên tố chung quanh, gia nhập linh lực, không hề ngưng tụ, trực tiếp tinh tinh nhiều điểm phóng ra, tuy rằng uy lực không bằng Hòa Sư, nhưng sau vài lần, diện tích hỏa nguyên tố rơi xuống làm cho Hòa Sư tránh cũng không thể tránh.

Hòa Sư biến mất, cửa động lại xuất hiện, đồng thời xuất hiện còn có một cửa “Sinh Tử Môn”. Lạc Nhất Nhất đứng trước hai cánh cửa, do dự. Cảm giác được trong Sinh Tử Môn thật sâu, tràn ngập hơi thở làm cho người ta sợ hãi. Có thể tưởng tượng vào Sinh Tử Môn sẽ lại có thể đề cao thực lực của năng. Nhưng năng vừa rồi đã muốn là cứu tử nhất sinh, rốt cuộc muốn mạo hiểm như vậy hay không?

Nếu như buông tha lại thấy đáng tiếc, tin tưởng thực lực hiện nay của năng ở Yêu giới cũng là số một số hai. Mặc dù thực lực đề cao, đột phá cũng càng ngày càng khó. Nếu như buông tha cho lần này, cũng khả năng vĩnh viễn dừng lại tại bình cảnh này.

Sau một lúc lo lắng thật lâu, Lạc Nhất Nhất buông tha không ra ngoài, trực tiếp vào Sinh Tử Môn. Trong lòng yên lặng nói: “Liệt, chờ ta, ta rất nhanh sẽ đi ra ngoài. Nhất định sẽ không để bản thân chết ở bên trong.”

Lúc này ba người ở ngoài động, gắt gao nhìn chăm chăm cửa động đang mở ra. Không rõ vì sao cửa động lại mở, nhưng lại không có ai đi ra. Phong Liệt cảm giác đầu tiên chính là Lạc Nhất Nhất đã xảy ra chuyện, bước nhanh đi qua, muốn đi vào tìm Lạc Nhất Nhất, nhưng hấn như thế nào cũng không vào động được. Giống như phát điên, không ngừng công kích son động nhìn như cái gì đều không có.

Mộng Toa cũng gấp đến xoay quanh. Lúc này Phong Minh mở miệng: “Nếu chết ở bên trong, cửa động sẽ không mở ra.”

Mộng Toa bưng tỉnh đại ngộ kêu lên: “Đúng vậy, đúng vậy, người xem lúc chúng ta đến cửa động không phải là đóng cửa sao? Trên sách cũng nói thời điểm cửa động lại mở ra chính là năm giữ nguyên tố lực. Người là quan tâm sẽ bị loạn, Nhất Nhất khẳng định không có việc gì.”

Phong Liệt vẫn là lo lắng đứng ở cửa động nhìn xung quanh, hi vọng có thể lập tức nhìn thấy Lạc Nhất Nhất đi ra. Mộng Toa một bộ đáng thực chịu không nổi người, cũng không ngấm lại vừa rồi nàng cũng là xoay quanh như ruồi bọ không đầu.

Lúc này Lạc Nhất Nhất đã đi vào Sinh Tử Môn, đang ở cao độ dễ phòng khả năng xuất hiện nguy hiểm. Nhưng ở trong động vô thanh vô tức nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, thời điểm Lạc Nhất Nhất cảm giác bất an. Một thanh âm trên tức vang lên: “Thật không nghĩ tới còn có người không sợ chết dám vào đây a, ta đợi thật lâu nga, nếu không đến, sẽ không còn cơ hội.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Dẹp đường hồi phủ

Lạc Nhất Nhất đề phòng nhìn bốn phía, nàng không phát hiện nơi phát ra thanh âm, giống như toàn bộ trong không gian đều quanh quẩn cái thanh âm kia. Thanh âm trên tức lại vang lên: “Không cần khẩn trương, không cần khẩn trương. Nếu đến đây, đương nhiên không thể để cho người tay không mà về. Đưa người cái lễ vật.”

Nói xong, một tảng đá to cỡ trứng gà, pháp phên ở không trung, hào quang đại thậm. Ở lúc Lạc Nhất Nhất còn không phản ứng tới, tảng đá trực tiếp tiến nhập vào trong cơ thể Lạc Nhất Nhất. Lạc Nhất Nhất hoảng sợ, không thể nào, tảng đá lớn như vậy chạy vào trong thân thể? Nhớ tới lúc tu luyện nguyên tố lực, nàng có thể nội thị, chạy nhanh nội thị muốn nhìn một chút tảng đá kia rốt cuộc là cái gì.

Lúc này, tảng đá đang ở chỗ đan điền của Lạc Nhất Nhất, hai luồng nguyên tố trong cơ thể Lạc Nhất Nhất, đang vui vẻ vây quanh tảng đá chuyển động. Lạc Nhất Nhất vừa định mở miệng hỏi chuyện của tảng đá, chợt nghe thanh âm lúc nãy lại vang lên: “Có thể hiểu được hơn một loại nguyên tố lực, qua cửa phía trước đã là không dễ, còn có dũng khí đi vào nơi này. Thực không sai, tin tưởng ta không có nhìn lầm người. Tảng đá vừa rồi là Nguyên Tố Thạch, về sau đối với việc tu luyện nguyên tố lực của người có trợ lực rất lớn.”

Không đợi Lạc Nhất Nhất mở miệng, người nọ có chút thương cảm tiếp tục nói: “Lúc trước tạo ra Nguyên Tố Chi Lâm, là muốn giúp đám người trẻ tuổi đề cao tu luyện, lại không nghĩ rằng lại trong lúc vô ý phạm phải sai lầm như vậy..., quên đi, không nói nữa, hấn là sớm đã không còn tồn tại. Hiện tại người có thể đi rồi.”

Lạc Nhất Nhất biết trong cơ thể chính là Nguyên Tố Thạch, hữu ích vô hại liền an tâm. Hết nửa ngày, tiền bối là đang cùng người đánh tâm lý chiến a. Nghe được người nọ nói một nửa, chỉ biết hấn là người sáng lập Nguyên Tố Chi Lâm, tặng nàng một phần đại lễ, còn không minh bạch nói một ít chuyện.

Lạc Nhất Nhất mở miệng hỏi: “Tiền bối, người nói rõ ràng a.” Nhưng không ai trả lời lời của nàng, người nọ lại giống như không có xuất hiện qua. Chỉ nghe thấy thanh âm của nàng quanh quẩn vọng lại.

Vị tiền bối sáng lập Nguyên Tố Chi Lâm, chính là đem thanh âm của mình phong trong tiểu không gian này sao?

Lạc Nhất Nhất lại kêu vài tiếng, vẫn là không có đáp lại, đành phải nghi hoặc đi ra Sinh Tử Môn, ngấm lại thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cũng không tiếp tục rối rắm chuyện không minh bạch này.

Hung phấn tiêu sái rồi động. Phong Liệt trước tiên gắt gao ôm Lạc Nhất Nhất vào trong lòng. Cảm giác được Phong Liệt khẩn trương và lo lắng, Lạc Nhất Nhất nhẹ nhàng phủ phủ lưng hấn, muốn vượt lên lo lắng của hấn, nói cho hấn biết nàng tốt lắm.

Sau khi Phong Liệt buông ra, Lạc Nhất Nhất hưng phấn nói nàng thật sự lấy được rất nhiều lợi ích nga. Bất đồng Lạc Nhất Nhất hưng phấn, Phong Liệt sờ sờ Lạc Nhất Nhất bị đốt trội vài sợi tóc, lầm bầm nói: “Trọng yếu nhất là nàng không có việc gì là tốt rồi.”

Mộng Toa cũng vậy lại kêu lên: “Cũng không phải sao, người dọa chết người, còn tưởng rằng người không ra được“. Lạc Nhất Nhất thè lưỡi, làm cho mọi người lo lắng nàng cũng rất ngượng ngùng.

Lúc này Phong Minh rốt cục mở miệng nói chuyện: “Bước tiếp theo còn muốn làm gì?” Nghe được Phong Minh nói chuyện, Mộng Toa thực vui vẻ, chạy

nhanh đáp: “Không cần, qua cửa này, chúng ta liền đại công cáo thành.” Phong Minh nhìn chăm chăm Mộng Toa, giống như đang nói: người như thế nào không nói sớm, hại ta ở trong này bạch bạch đợi lâu như vậy.

Mộng Toa bỗng nhiên có chút thương cảm nói: “Ta nghĩ ở cùng người nhiều hơn trong chỗ lát thôi, hơn nữa ta cũng lo lắng Nhất Nhất. Chúng ta rất nhanh sẽ rời đi, còn không biết về sau có thể gặp lại hay không.”

Phong Minh quay đầu, hướng một phương hướng đi đến. Ba người khác yên lặng đi ở phía sau. Đi đến trung tâm quảng trường có Thủy Tinh Cầu thí nghiệm, Mộng Toa bỏ bản sách cũ vào trong ô vuông phía dưới Thủy Tinh Cầu, nói: “Ta chính là lấy quyển sách ở chỗ này, có lẽ về sau còn có người cần dùng đến.”

Phong Mộ Hàn nói rất đúng, nơi này là dạy người cách phát huy lớn nhất hạn độ tiềm lực bản thân. Trước kia chỉ biết lợi dụng huyền thú, tăng mạnh linh lực của bản thân, nâng cao sức chiến đấu bản thân. Nhưng hiện tại có thể nắm vững nguyên tố lực của bản thân, còn có thể lợi dụng nguyên tố lực chung quanh.

Đi đến cửa thành lúc trước rớt xuống, mấy người đang cáo biệt nhau, phát hiện mặt đất bắt đầu run run trầm xuống. Mấy người chạy nhanh rời đi Không Thành, Mộng Toa thử bay một chút, quay đầu nói: “Hiện tại không có trời ngai mãnh liệt, chính là kỳ quái, thành này như thế nào lại chìm xuống.” Mấy người hai mặt nhìn nhau, trong lòng Lạc Nhất Nhất có chút phỏng đoán: sẽ không là vì Nguyên Tố Thạch chạy vào trong cơ thể của nàng đi.

Lúc này, Mộng Toa mở miệng nói: “Ta phải trở về, hi vọng về sau còn có thể gặp lại.” Nói xong cùng Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất cáo biệt, lại lưu luyến nhìn Phong Minh liếc mắt một cái.

Rất nhanh ba người cũng bước trên đường trở về, so sánh với lúc đến, trời ngai quả thật ít đi rất nhiều, cũng không có dòng khí đánh sâu vào.

Trở lại Yêu giới, Phong Liệt cùng Phong Minh ăn ý chuyện thứ nhất chính là đi son động lấy binh khí bản thân. Lạc Nhất Nhất tự nhiên là cùng Phong Liệt đi vào son động, lần này Phong Liệt dễ dàng đã lấy kiếm ra. Vừa rút kiếm ra, nơi cắm kiếm lúc trước nhảy mắt hướng hai bên mở ra, một trận bạch quang hiện lên, một đầu Bạch Lang thật lớn xuất hiện ở trước mắt. Lạc Nhất Nhất kinh hãi, trong lòng nghĩ, sẽ không còn muốn đá đảo con Bạch lang mới có thể lấy kiếm rời đi. Chỉ thấy Bạch Lang quỳ xuống trước mặt Phong Liệt, suu một tiếng một luồng bạch quang bắn vào thân thể Phong Liệt.

Lạc Nhất Nhất khẩn trương chạy tới hỏi: “Liệt, có thấy chỗ nào không khoẻ? Bạch Lang đó là huyền thú của người sao, như thế nào không cần khế ước a? Người có thể cùng hắn trao đổi ý thức sao?” Đối mặt Lạc Nhất Nhất đưa ra vấn đề liên tiếp, Phong Liệt cũng nghi hoặc lắc lắc đầu. Lạc Nhất Nhất lôi kéo Phong Liệt ra son động, lòng như lửa đốt muốn đi tìm Phong Mộ Hàn hỏi rốt cuộc là tình huống gì.

Thời điểm tìm được Phong Mộ Hàn, nhìn thấy Phong Minh đã ngồi ở chỗ kia, bên hông là thanh kiếm cơ hồ giống như thanh của Phong Liệt. Nhìn Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất đi đến, Phong Mộ Hàn cười ha ha nói: “Hai huynh đệ các người thật đúng là ăn ý, đã trở lại, không một cái đến báo bình an, đều trước tiên tìm vũ khí của mình.”

Phong Minh chen vào nói: “Hiện tại có thể nói nguyên nhân?” Phong Mộ Hàn hỏi đáp: “Kiếm và huyền thú đều là thời điểm các người vừa sinh ra liền giúp các người khế ước tốt. Phong Liệt là Long Liên Kiếm, Phong Minh là Long Uyên Kiếm, là thật lâu trước kia dùng ma tính Long luyện chế mà thành, còn có Long Căn Tiên của Phong Nhã, ba loại vũ khí đều là bảo vật truyền lưu đã lâu ở Yêu giới.

Huyền thú cũng là từ lúc đó lưu truyền tới nay, của Phong Liệt kêu Bạch Liên, của Phong Minh kêu Bạch Uyên. Bọn họ không thể nói chuyện, thậm chí không thể trao đổi ý thức với chủ nhân, nhưng bọn họ lại có thể cùng chủ nhân hòa hợp thành nhất thể, căn cứ ý nguyện của các người mà làm việc. Tuyệt đối trung thành với các người thẳng đến các người chết đi, đợi chủ nhân kế tiếp đến, vĩnh sinh bất tử. Hơn nữa các người không khế ước được với huyền thú khác. Hiện tại các người đều được đến vũ khí và huyền thú của bản thân. Chỉ tiếc, Phong Nhã quá mức vội vàng xao động, không dùng chính đạo đạt được vũ khí, cho nên vĩnh viễn mất huyền thú vốn có của nàng, cũng cả đời không thể khế ước huyền thú khác.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Yêu giới náo động

Lạc Nhất Nhất sờ sờ cái mũi, xem ra Phong Nhã sợ chuyện nàng lên đối phó Phong Liệt bại lộ, còn không có nói ra chuyện Long Tiên bị chính mình hủy. Lạc Nhất Nhất đối Phong Mộ Hàn nói về huyền thú cảm thấy hứng thú, tiếp tục mở miệng hỏi: “Thật là huyền thú đánh thế nào đều sẽ không chết sao?”

Phong Mộ Hàn cười lắc lắc, nói: “Nào có chuyện tốt như vậy, thực lực hai huyền thú này có thể nói là không giới hạn, thực lực chủ nhân cao bao nhiêu, chúng nó có thể phát huy bấy nhiêu thực lực, nhưng chúng nó cũng chỉ là hai huyền thú mà thôi, cũng có thời điểm kiệt lực, nếu như không lượng sức, ở trong chiến đấu làm cho nó chết, nó liền vĩnh viễn sẽ không trở ra tác chiến, thẳng đến chủ nhân chết đi, chủ nhân kế tiếp của nó xuất hiện.”

Lạc Nhất Nhất rầu rĩ nói: “Kia so với thú bình thường cũng không có gì đặc biệt.”

Phong Mộ Hàn giải thích nói: “Chúng nó khác ở chỗ là mức độ phối hợp cùng chủ nhân, có thể đạt tới cảnh giới nhân thú hợp nhất. Khế ước thú khác mặc dù có thể cùng chủ nhân ý thức trao đổi, cũng không đạt được cái loại ăn ý này nha.”

Trong lòng Lạc Nhất Nhất âm thầm nghĩ, sớm muộn có một ngày, nàng cũng sẽ cùng huyền thú của nàng đạt tới cái loại cảnh giới này.

Trước khi cáo biệt Phong Mộ Hàn, Lạc Nhất Nhất nhược nhược nói cho hắn, Không Thành chìm xuống. Nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Phong Mộ Hàn, không đợi hắn mở miệng, lời kéo Phong Liệt rời đi, nàng tổng cảm giác Không Thành chìm xuống có quan hệ với Nguyên Tổ Thạch trong cơ thể nàng.

Trở lại Liên Trúc Viên, Tiêu Liên Nhược tự nhiên là vui vẻ không thôi. Chíp Bông và Đằng Long còn đang bế quan tu luyện. Mạc Vân nói cho Lạc Nhất Nhất biết Phong Mộ Hàn đưa cho hắn một ít sách tốt về phương diện luyện khí, hắn hiện tại đang nghiên cứu. Còn có một tin tức tốt chính là: trải qua khoảng thời gian ở chung, Băng Huyền đồng ý cùng Mạc Vân ký kết khế ước, nguyện ý làm huyền thú của hắn.

Âu Dương Linh Nhi cũng gây cho Lạc Nhất Nhất một cái tin tức thực làm cho nàng cao hứng: Âu Dương Kiệt nói đã có in tức Lạc Vũ Thần và Lạc Vũ Yên, hiện tại ngay tại Long Hồ Thành, chính là còn không có tin của Kiều Phi. Vì liên hệ với Lạc Nhất Nhất không được, cho nên liên trực tiếp truyền tin tức cho Âu Dương Linh Nhi.

Điều này làm cho Lạc Nhất Nhất cao hứng đồng thời đối Không Thành càng thêm tò mò, cách một mảnh đại lục đều có thể truyền tin, cũng không thể liên hệ trên cùng tồn tại một mảnh đại lục Không Thành.

Tuy rằng rất muốn nhìn thấy Lạc Vũ Thần và Lạc Vũ Yên, nhưng Phong Liệt vừa có được vũ khí và huyền thú, cần hảo hảo lịch lãm nắm vững cách sử dụng, nàng cũng phải luyện tập linh lực, nguyên tố lực cùng vũ khí, thậm chí là ảo thú hảo hảo dung hợp cùng nhau, khiến cho thực lực phát huy lớn nhất. Hai gia hỏa kia phỏng chừng hiện tại cũng đang vội vàng tu luyện.

Không đợi Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất ra cửa lịch lãm, Yêu giới đã xảy ra náo động đại quy mô. Làm cho Phong Mộ Hàn đau đầu là không biết làm sao thoát ra một ít người có thực lực cao cường, hiện đang hướng Vương Thành rất nhanh thì tới gần. Hiện tại mỗi người thấp thòm lo âu, vì trấn an dân chúng, Phong Mộ Hàn tự mình mang binh, Phong Liệt và Phong Minh cũng bị chọn tới làm tráng đinh.

Phong Liệt hiện tại chính là muốn đề cao thực lực của bản thân, vừa vận mượn cơ hội này lịch lãm một chút. Phong Minh là cảm thấy khẳng định có liên quan đến những cao thủ gặp được ở Phong Vương Thành, cho nên cũng muốn đi trước tìm tòi đến tột cùng là sao. Lạc Nhất Nhất không cần phải nói, khẳng định là muốn đi theo Phong Liệt.

Hai ngày trước khi xuất phát, Chíp Bông và Đằng Long rốt cục xuất quan. Chíp Bông một đầu chui vào trong lòng Lạc Nhất Nhất, úy khuất ở trong lòng Lạc Nhất Nhất tăng đến tăng đi, bộ dáng hai mắt nhắm lệt mông lung, làm cho Lạc Nhất Nhất cảm động không thôi, đang cảm khái nàng thật sự là gặp một cái hảo thú. Chíp Bông úy khuất mở miệng: “Nhất Nhất, ngươi như thế nào lâu như vậy mới trở về, ta chết đói.”

Một câu, đem cảm xúc Lạc Nhất Nhất ngẩng cao lập tức đánh mất, cảm tình tên này chỉ nghĩ ăn? Xem nàng là phỉu com? Nhìn sắc mặt Lạc Nhất Nhất có chút cứng ngắc, lập tức ý thức được mình nói sai, lập tức lấy lòng sửa lời nói: “Nhất Nhất, ta nhớ ngươi muốn chết, ngươi lâu như vậy không trở lại, ta lo lắng gần chết, mỗi ngày đều thực không nuốt trôi.”

Đằng Long tuy rằng không khoa trương như Chíp Bông, bất quá cũng thực kích động, đợi Chíp Bông xong rồi, hưng phấn nói cho Lạc Nhất Nhất biết, nó lại tu luyện vài ngày, phỏng chừng có thể biến thành Long.

Một ngày trước khi xuất phát, Mạc Vân tìm Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt, vẻ mặt trịnh trọng nói: “Lần này Phong Mộ Hàn đều tự mình mang binh, khẳng định là gặp phiền toái rất lớn. Bất quá thực lực hai người các ngươi hiện tại, khó gặp gỡ địch thủ, ta sẽ không đi cùng. Ta treo biển hành nghề sư phụ cũng không dạy các ngươi cái gì. Luận tu luyện, ta cái chuỗi lão xương cốt không được, ta sẽ không xen vào náo nhiệt, chuyên tâm nghiên cứu luyện khí. Các ngươi cẩn thận một chút, lúc trở về, ta đưa đại lễ cho các ngươi.”

Âu Dương Linh Nhi vừa vận cảm giác được muốn đột phá, cần bế quan một đoạn thời gian, cho nên đành phải bỏ lỡ cơ hội có thể cùng Phong Liệt kề vai chiến đấu.

Cứ như vậy, Lạc Nhất Nhất mang theo huyền thú của nàng, hùng cù cù, khí mào mào đi vào trong đại quân, chuẩn bị tốt triển khai thân thủ thật lớn, đem thực lực của nàng tăng lên tới cao nhất.

Phong Mộ Hàn rất nhanh liền mang người tới tứ đại chủ thành chi nhất của Yêu giới Thiết Vương Thành. Dưới thành đang đứng một mảnh giao chiến hỗn loạn, bản thể yêu thú khổng lồ, kỹ năng hoa mỹ đặc biệt bộc phát, làm cho Lạc Nhất Nhất rung động vô cùng, so với lần đó Long Hồ Thành giao chiến, thật không đủ nhìn.

Thành chủ Thiết Nam Vương ngưng trọng hướng Phong Mộ Hàn hội báo, lần này không biết như thế nào có nhiều cao thủ thực lực dọa người phản loạn như vậy. Nếu như không phải có cấm chế chắc chắn, phỏng chừng đã sớm phá thành, hơn nữa cấm chế này phỏng chừng cũng chống đỡ không được bao lâu. Phong Mộ Hàn âm thầm kinh hãi, tứ đại chủ thành, mỗi tòa thành đều thiết trí cấm chế chắc chắn, trong đó cấm chế Thiết Vương Thành là chắc chắn nhất.

Còn có một việc, làm cho tất cả mọi người thực nghi hoặc, Thiết Nam Vương từng tự mình ra trận, đánh gục qua một cái hồ yêu, nhưng lại không có thi thể lưu lại, trực tiếp hóa thành một cỗ yên tiêu thất.

Đang lúc Phong Liệt chuẩn bị đi ra ngoài thử xem thân thủ, một trận mãnh liệt rung động truyền đến, cấm chế bị đập nát, một trận căn rờ cườ to truyền đến: “Một tòa phá thành như vậy, lâu vậy đều không ngăn được công kích. Yêu giới quả nhiên là càng ngày càng vô dụng.” Một thanh âm yêu mị nói tiếp: “Đúng vậy, xem ra là chúng ta đề cao bọn hắn rồi.”

Đảo mắt một nam một nữ xuất hiện ở trên bầu trời. Nam một thân hắc y, có một loại cảm giác ám lãnh, trên người quần quít lấy một Cự Mãng màu xanh.

Nữ một thân quần áo sắc lửa đỏ, cả người tản mát ra một loại hơi thở yêu mỹ mê người.

Phong Minh ở lúc hai người xuất hiện trước tiên liền vọt đi lên, còn không có tiếp cận hai người, hồng y nữ tử mau một bước đi đến bên người hắn, cúi đầu cười nói: “Không nghĩ tới Yêu giới hiện tại cư nhiên có loại tuyệt sắc thể này.” Thanh âm yêu mỹ làm cho trong lòng người ta một trận tê dại, Phong Minh nhú mào, nữ tử này tốc độ thật nhanh, ngay cả hắn nắm giữ Phong nguyên tố đều so ra cũng kém năng.

Một ít yêu thú muốn vây công hắc y nam tử, còn chưa tới gần, hắc y nam tử nhất chống đỡ huy hạ, yêu thú lập tức rơi xuống, không còn sinh khí. Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất ăn ý liếc nhau, phi thân đi lên. Hắc y nam tử gật gật đầu nói: “So với vừa rồi thực lực cao chút, lại tu hành mấy ngàn năm còn không sai biệt lắm, thật sự là đáng tiếc.” Lạc Nhất Nhất đến gần mới cảm giác được, hắc y nam tử làm cho người ta cảm giác không chỉ là ám lạnh, còn có một loại cảm giác tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Lại bồi hồi ở kề cận cái chết

Phía dưới từ lúc cảm chế dập nát liền hồng, Phong Mộ Hàn tự mình ra trận, coi như là ổn định quân tâm. Ở thời điểm hai người đó xuất hiện đại bộ phận lực chú ý của Phong Mộ Hàn đã bị dời qua. Bất quá hắn ổn định đại thế cục, hai người kia xác thực rất mạnh, nhưng ba người Phong Liệt nắm giữ nguyên tố lực hiện tại ở yêu giới khó gặp địch thủ.

Lạc Nhất Nhất điều động thủy nguyên tố, một mảnh không lồ lưỡi đao hướng hắc y nam tử đánh tới, hắc y nam tử nhẹ nhàng vung lên, lưỡi đao nguyên tố phản hồi, Lạc Nhất Nhất lập tức hoá mềm thành nước. Huyền thú của Lạc Nhất Nhất mới ra sân đã bị hắc y nam tử một chương đã thương một mảnh. Lập tức đưa bọn họ thu hồi Phượng giới. Phong Liệt phát ra nhất kỹ Điện Nguyên Châu, mặc dù bạo nổ ở chung quanh hắc y nam tử, nhưng nam tử không chút nào tổn thương. Lập tức lại phát ra nhất kỹ Tật Quang Điện Ảnh, đưng tới kết giới chung quanh hắc y nam tử, lập tức biến mất vô tung.

Lạc Nhất Nhất lập tức điều xuất thủy, hóa nguyên tố đồng thời đánh úp về phía hắc y nam tử, lại đều phá không được kết giới, thậm chí Hóa Cầu của Chíp Bông cũng không làm gì được. Lúc này hắc y nam tử lộ ra ánh mắt hứng thú nhìn Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt, cười nói: “Không nghĩ tới, hiện tại Yêu giới còn có người có thể lợi dụng nguyên tố công kích. Ta đây liền cùng các ngươi chơi đùa.”

Vẫy tay triệt tiêu kết giới, hướng hai người Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất phát ra một luồng linh lực màu xám, hai người hiểm hiểm tránh thoát. Tình huống bên Phong Minh cũng không lạc quan, xa xa có thể nghe thấy tiếng hồng y nữ tử truê đùa, thân hình hai người đều rất nhanh, chỉ có thể nhìn thấy một chút màu đỏ cùng một chút màu trắng.

Phong Liệt điều động linh lực toàn thân bao vây Long Liên Kiếm hướng hắc y nam tử đánh qua, Bạch Liên cũng đồng thời đánh tới, hắc y nam tử lui về phía sau từng bước, trong mắt hào quang càng tăng lên. Lạc Nhất Nhất đưa linh lực cùng nguyên tố lực vào Băng Phách, hung hăng hướng hắc y nam tử huy tiên, hắc y nam tử một phen cảm lấy Băng Phách vung về phía sau, đã kéo Lạc Nhất Nhất văng ra rất xa, đồng thời trả lại cho Phong Liệt một kích. Lạc Nhất Nhất bị đá không ổn định được thân hình, thẳng tắp rơi xuống. Đúng lúc này, một tiếng rống ngâm truyền đến, Đằng Long từ trong Phượng giới bay ra tiếp được Lạc Nhất Nhất, cười to nói: “Ha ha, ta rốt cục biến thành Long.”

Hắc y nam tử quay đầu, nhìn Đằng Long từ xa xa bay tới, nâng tay sờ đầu Cự Mãng, nói: “Phi Xà, ngươi có phải cũng muốn chơi đùa hay không a?” Cự Mãng phun ra đầu lưỡi phân nhánh, nghiêng ngả nhìn Đằng Long dưới chân Lạc Nhất Nhất. Từ trên người hắc y nam tử bỏ xuống, triển khai hai cánh, hướng Đằng Long bay đến, thân hình Cự Mãng cực nhanh, còn chưa tới phụ cận, trực tiếp phun ra một cổ linh lực hóa thành cột nước. Lạc Nhất Nhất điều xuất thủy nguyên tố ngăn cản, Đằng Long cũng phun ra một cổ cột nước. Hai cổ cột nước chạm vào nhau, thân hình Đằng Long chộp lên, suýt nữa làm Lạc Nhất Nhất té xuống. Cự Mãng lại đứng ở không trung một chút cũng chưa động.

Phong Liệt có chút lo lắng nhìn thoáng qua Lạc Nhất Nhất, hắc y nam tử cười nói: “Vẫn là trước lo cho chính ngươi đi.” Thân hình chợt lóe, đi đến phía sau Phong Liệt, một cước đá trúng Phong Liệt. Phong Liệt phun ra một ngụm máu tươi, vuông góc rơi xuống, Bạch Liên phi thân qua tiếp được. Phong Mộ Hàn cũng ở phía sau đi lên giúp Phong Liệt. Nhưng cho dù hai người liên thủ cũng không có biện pháp xoay thế cục, chính là đề cao hứng thú săn mồi của hắc y nam tử mà thôi.

Sau khi Phong Mộ Hàn thả ra một cổ không lồ Mộc nguyên tố công kích, khuôn mặt nam tử có chút vận vẹo, có thể tưởng tượng hắn đã bị thương. Lạc Nhất Nhất tin tưởng, nếu như là ở trong rừng rậm, đối với Phong Mộ Hàn hiểu được Mộc nguyên tố, hắc y nam tử sẽ không khó đối phó như vậy. Lúc này hắc y nam tử đang điên cuồng công kích hai người, ở lúc giúp Phong Liệt đỡ một kích, Phong Mộ Hàn bị trọng thương ngã xuống.

Lạc Nhất Nhất nhìn Cự Mãng đối diện đang dùng ánh mắt loài mèo nhìn con chuột mà nhìn nàng, nói: “Chíp Bông đi giúp Liệt, Đằng Long dùng linh lực của ngươi cùng ta phối hợp.” Chíp Bông nghe tiếng rồi đi, Lạc Nhất Nhất biến ảo Băng Phách thành kiếm, rút vào linh lực, điều động hỏa nguyên tố chung quanh, mạnh mẽ bỏ xuống, một luồng Hỏa Trụ thật lớn hướng Cự Mãng đánh tới, Cự Mãng vung cái đuôi lập tức diệt đi Hỏa Trụ. Còn có một cổ sóng nước lớn hướng Lạc Nhất Nhất đánh úp lại, Đằng Long cũng căn cứ Lạc Nhất Nhất chỉ thị thả ra đại lượng Thủy.

Thực lực Đằng Long tuy rằng so ra kém Cự Mãng, nhưng lần này liều mạng toàn lực thả ra Thủy, ngăn chặn Thủy Cự Mãng vừa phóng xuất áp chế Hỏa Trụ của Lạc Nhất Nhất. Hai cổ Thủy đảo lưu đến bên người Cự Mãng, Lạc Nhất Nhất tâm ý vừa chuyển, điều động thủy nguyên tố, Thủy đông lại thành Băng, đóng băng Cự Mãng, Lạc Nhất Nhất biết, thời gian đông lại phi thường ngắn, rút toàn bộ hỏa nguyên tố cùng thủy nguyên tố vào Băng

Phách, ngoan thực hưởng Cự Mãng đâm tới, Cự Mãng kêu thảm một tiếng, đồng thời, Băng đông lại Cự Mãng bị phá vỡ, một đuôi đánh Đẳng Long cùng Lạc Nhất Nhất đầu óc choáng váng. Cự Mãng bay trở về bên người hắc y nam tử, nhìn Cự Mãng bị thương, trong mắt nam tử nổi lên sát ý.

Lúc này linh lực Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt đã hao mòn không sai biệt lắm. Hắc y nam tử thả ra một luồng linh lực hùng hậu hướng Lạc Nhất Nhất cùng Đẳng Long đánh tới, Lạc Nhất Nhất hiện tại căn bản không triệu hồi nổi Quang Thuần ngăn cản, Đẳng Long cũng không có biện pháp tránh đi. Đẳng Long có chút buồn bực, không nghĩ tới vừa thành Long sẽ bị đánh chết, đừng tới vị chủ nhân Lạc Nhất Nhất này rồi cuộc là phúc hay họa?

Đang lúc một người một thú chuẩn bị nghênh đón tử vong, Phong Liệt và Bạch Liên nhanh chóng chắn ở trước người Lạc Nhất Nhất, linh lực kia trực tiếp đánh vào lưng Phong Liệt, hai mắt Phong Liệt biến thành màu đỏ yêu dị, tuy rằng nháy mắt lại khôi phục, nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn là chú ý tới. Phong Liệt mất đi tri giác ngã vào trên lưng Bạch Liên, Bạch Liên cùng hắn đều rơi xuống dưới. Đẳng Long muốn đi tiếp, lại bị hắc y nam tử ngăn lại, trở mắt nhìn Phong Liệt cùng Bạch Liên rơi xuống. Cũng may được Phong Mộ Hàn vẫn chú ý tình huống chiến trường tiếp được.

Phong Mộ Hàn lo lắng nhìn Lạc Nhất Nhất và Phong Minh còn tại không trung, hắn đã xem thường thực lực một nam một nữ kia. Thật không biết Yêu giới khi nào thì có cao thủ mạnh như vậy, thế nhưng chịu được nguyên tố công kích của hắn. Tuy rằng một kích kia cũng làm cho nam tử bị thương, nhưng căn bản nhìn không ra vết thương, thật giống như không phải thật thế.

Hắc y nam tử nhìn chằm chằm Lạc Nhất Nhất lạnh lùng nói: “Trò chơi đã xong, hiện tại đến phiên ngươi.” Lạc Nhất Nhất nhìn chằm chằm hắc y nam tử hỏi: “Các ngươi căn bản không phải thật thể đúng không? Ta rõ ràng làm thối xà kia bị thương, nó thể nhưng ngay cả máu cũng chưa chảy ra.” Hắc y nam tử cười nói: “Bị ngươi phát hiện, bất quá chỉ như vậy cũng sẽ không thay đổi cái gì.”

Nguyệt Thạch Tinh đặt trong Phương giới đang rất nhanh giúp Lạc Nhất Nhất khôi phục linh lực, nhìn bên người nàng đều quái thai Chíp Bông và Đẳng Long. Lạc Nhất Nhất cảm thấy thực xin lỗi chúng nó, từ lúc cùng nàng ký kết khế ước, ngày tháng an ổn của chúng nó không còn, vẫn đi theo nàng lăn lộn trên đạo tiếm thượng côn.

Lúc này Phong Minh và hồng y nữ tử cũng ngừng lại, hắc y nam tử nói: “Mị Cơ, ngươi chơi đã, liền tốc chiến tốc thắng.” Hồng y nữ tử trả lời: “Cuồng Xà, ngươi vẫn là không biết thương hương tiếc ngọc, tuyệt sắc mỹ nhân như vậy, ta rất tiếc. Bất quá, mỹ nhân, kiên nhẫn của ta là hữu hạn. Tuy rằng thân thủ của ngươi không sai, nhưng ngươi hẳn là rất rõ ràng, ngươi không phải đối thủ của ta.” Phong Minh bắt vì sợ động, giống như người nâng kia nói cùng hắn không quan hệ, cảm Long Uyên Kiếm lại hướng hồng y nữ tử tấn công qua, huyền thú Bạch Uyên cũng lăng lách đánh tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Kinh thiên kiếm thức tỉnh

Phong Mộ Hàn ở dưới đất cứu trợ Phong Liệt, thật lâu sau, Phong Liệt chậm rãi mở mắt, lo lắng nhìn Lạc Nhất Nhất trên không trung. Nhưng hắn hiện tại muốn đứng lên đều khó khăn. Miễn cưỡng ngồi xuống, cố gắng điều tức, hi vọng có thể mau chóng khôi phục sức chiến đấu, hắn không thể để Lạc Nhất Nhất một mình chiến đấu.

Lạc Nhất Nhất nhìn Phong Liệt ở phía dưới cực lực điều chỉnh, đau lòng không thôi, nếu như không phải hắn vì nàng đỡ một kích trí mạng kia, hiện tại nàng khẳng định hương tiêu ngọc vẫn. Lạc Nhất Nhất dụng ý thức nói: “Đẳng Long, ngươi cố gắng thử ngưng tụ ra một Thủy Long, tập trung vào hắn, di động công kích, bằng không chúng ta theo không kịp tốc độ của hắn, ta sẽ toàn lực phối hợp ngươi.” Đẳng Long gật gù đầu, Chíp Bông cũng dụng ý thức nói: “Nhất Nhất, ta cũng có thể miễn cưỡng ngưng tụ ra một Hỏa Long phối hợp Đẳng Long, nhưng thời gian rất ngắn.” Lạc Nhất Nhất điểm điểm nói: “Ta sẽ triệu tập Thủy, Hỏa nguyên tố hỗ trợ các ngươi.”

Một lát sau, Đẳng Long ngưng tụ ra một Thủy Long có thân hình so với nó còn khổng lồ hơn, Lạc Nhất Nhất triệu tập tất cả Thủy nguyên tố chung quanh bám vào người Thủy Long. Thủy Long lập tức như nước, như băng, rất sống động. Đồng thời, Chíp Bông cũng ngưng tụ ra một Hỏa Long, hình thể so với Thủy Long nhỏ hơn rất nhiều, nhưng lực công kích thì tuyệt đối mạnh hơn Thủy Long. Lạc Nhất Nhất đồng dạng triệu tập Hỏa nguyên tố chung quanh bám vào Hỏa Long, Hỏa Long cực nóng càng thêm mãnh liệt.

Hắc y nam tử Cuồng Xà có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lạc Nhất Nhất còn có sức chiến đấu, càng làm hắn giật mình là, hai con rồng này thể nhưng đột phá phòng ngự của hắn. Cuồng Xà thả ra Cự Mãng Phi Xà, đứng ở trên người Phi Xà, luận tốc độ, Phi Xà của hắn cơ hồ là không người có thể vượt qua. Lạc Nhất Nhất phát hiện linh lực cùng nguyên tố lực của nàng đã muốn hoàn toàn dung hợp vào nhau, linh lực phát ra đều mang theo nguyên tố lực.

Ở hai con rồng đồng thời công kích, Cuồng Xà có chút cố hết sức. Lạc Nhất Nhất cảm giác được Đẳng Long và Chíp Bông sắp chống đỡ không nổi, không ngừng chuyển vận linh lực hướng qua hai huyền thú, đồng thời càng thêm điên cuồng điều động tất cả Thủy, Hỏa nguyên tố chung quanh. Bởi vì Lạc Nhất Nhất có Nguyên Tố Thạch trong cơ thể, nguyên tố chung quanh điên cuồng không ngừng tụ lại, không khí đều có chút vận vẹo. Quang mang của hai con rồng đại thịnh, công kích cũng càng thêm mãnh liệt. Nhưng bởi vì Cuồng Xà có tốc độ mau nên vẫn không có chân chính công kích đến hắn.

Đúng lúc này, một thanh âm thảm thiết phá tan tầng mây vang lên, khiến Lạc Nhất Nhất hoảng sợ, nhẹ buông tay, Băng Phách biến ảo thành thương rơi xuống. Bởi vì nơi phát ra thanh âm là trên tay nàng, là Băng Phách biến ảo thành thương. Nhưng Băng Phách cũng không có rơi xuống mà nổi giữa không trung, kêu lên: “Ta như thế nào biến thành cái dạng này, là tên đáng chết nào làm.”

Lạc Nhất Nhất nhìn trường thương nỗi trước mặt nàng không ngừng run run, lẩm bẩm nói: “Ý thức Kinh Thiên Kiếm thức tỉnh rồi?” Kinh Thiên Kiếm cảm nhận được nó cùng Lạc Nhất Nhất linh hồn ràng buộc, cả giận nói: “Nha đầu chết tiết kia, ở lúc ta hôn mê buộc ta nhận chủ còn chưa tỉnh, thế nhưng còn biến ta thành cái dạng quỷ quái này.”

Tiếng mắng của Kinh Thiên Kiếm làm Lạc Nhất Nhất bừng tỉnh, tiến lên cầm trường thương còn đang run run, chửi nói: “Ngươi nha không nhờ có ta, ngươi vẫn là một cây phá kiếm, còn không biết sẽ rì sất ở góc nào. Ta hiện tại là chủ nhân của ngươi, ngươi tin hay không ta sẽ làm tan ngươi, sẽ quăng ngươi trở vào trong góc, cho ngươi qua một cuộc sống không thấy ánh mặt trời.”

Kinh Thiên Kiếm không nói, nhưng biên độ run run lớn hơn, có thể thấy được nó bị tức không nhẹ. Lạc Nhất Nhất có thể tưởng tượng, nếu như Kinh Thiên Kiếm có biểu tình, hiện tại nhất định là bộ dáng khí cực lại ghen khuất.

Hắc y nam tử nghe đến tiếng kêu của Kinh Thiên Kiếm, sùng sốt trong chốc lát, lại bắt đầu cùng hai con rồng so đấu. Lạc Nhất Nhất mắng: “Tất nhiên ngươi tỉnh, thực lực hẳn là càng mạnh, còn không chạy nhanh hỗ trợ giải quyết hắc y nam nhân kia, muốn ở chỗ này chờ chết a.”

Kinh Thiên Kiếm nói thầm: “Phải chết cũng là ngươi chết, ta là kiếm, cũng sẽ không chết, nhiều lắm không có chủ nhân lại lâm vào ngủ say mà thôi.” Bất quá Kinh Thiên Kiếm đã ngủ say không biết bao nhiêu năm, thật sự rất sợ lại ở nơi không thấy ánh mặt trời mà rì sất. Cho nên tuy rằng tức giận, vẫn là tăng một tiếng thoát ra từ trong tay Lạc Nhất Nhất, đối với hắc y nam tử ngoan sát. Đem tức giận đối với Lạc Nhất Nhất chuyển dời lên người hắc y nam tử. Có Kinh Thiên Kiếm gia nhập, hắc y nam tử né tránh khó khăn hơn.

Lạc Nhất Nhất nhìn tình thế xoay chuyển, lẩm bẩm nói: “Tuy rằng tỉnh tỉnh thôi chút, bất quá thực lực vẫn là rất tốt.” Lúc này thanh âm Kinh Thiên Kiếm ở trong đầu vang lên: “Dùng cái chuôi phá thương này không được, mau khôi phục ta thành kiếm, ta có thể phát huy thật tốt thực lực.” Lạc Nhất Nhất nghe xong, ý niệm vừa chuyển, biến ảo Băng Phách thành kiếm.

Chỉ nghe Kinh Thiên Kiếm hét lớn một tiếng “Phân thân”. Vô số thanh kiếm hướng tới hắc y nam tử công kích. Lạc Nhất Nhất kinh hi kêu lên: “Băng Phách, hảo.” Kinh Thiên Kiếm một bên công kích một bên la lớn: “Ta là Kinh Thiên Kiếm, không phải Băng Phách.”

Lạc Nhất Nhất mặc kệ nó, rót linh lực vào Kinh Thiên Kiếm, dung hợp Thủy, Hỏa nguyên tố linh lực, làm cho trên mũi kiếm Băng phách phiếm quang mang đỏ đậm cùng trầm lam. Kinh Thiên Kiếm có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới tiểu nha đầu mình chứng mất, còn có chút tài năng. Mấy thanh kiếm hung hăng sáp nhập chỗ yếu hại của hắc y nam tử. Nam tử hoảng sợ mở to hai mắt, không rõ, như thế nào đột nhiên có loại chuyển biến này.

Mắt thấy nam tử đã bị công kích, chỉ là nháy mắt, nam tử liền cùng Cự Mãng tiêu thất, vô tung vô ảnh.

Cảm giác hắc y nam tử biến mất, hồng y nữ tử từ Mị Cơ bị Phong Minh dường như nổi điên công kích, một chương tảo khai Phong Minh. Quay đầu âm ngoan trừng mắt nhìn Lạc Nhất Nhất một cái, thấy kiếm và hai con rồng lại hướng nàng đánh úp lại, vung tay lên, thả ra một cỗ sương mù trắng xóa, rồi biến mất vô tung. Sương mù trắng xóa vừa vụn bao lại Phong Minh cùng Lạc Nhất Nhất, ở thời điểm nữ tử biến mất, Chíp Bông và Đằng Long liền triệt tiêu ngưng tụ Long. Hai thú đều nghiêm trọng cạn kiệt linh lực, Lạc Nhất Nhất vừa thu hồi bọn nó vào Phượng giới, chúng nó liền lập tức lâm vào hôn mê sâu.

Đội sương mù trắng xóa tán đi, Lạc Nhất Nhất và Phong Minh cũng biến mất không thấy. Phong Liệt liều mạng tìm kiếm ở nơi Lạc Nhất Nhất vừa rời còn đứng, nhưng là một chút dấu hiệu đều không có, giống như vừa mới một hồi đại chiến chỉ là ảo giác mà thôi. Phong Liệt dưới cơn nóng vội, khí huyết công tâm, lại lâm vào hôn mê.

Chiến cuộc phía dưới sau khi hắc y nam tử cùng hồng y nữ tử biến mất, lấy tính áp đảo đuổi đi đại quân yêu thú. Phong Mộ Hàn giúp đỡ Thiết Nam Vương một lần nữa gia cố cấm chế, trong lòng đối chiến loạn lần này còn không rõ ràng, cũng thực lo lắng Lạc Nhất Nhất cùng Phong Minh, cho nên tạm thời ở lại Thiết Vương Thành.

Phong Liệt tỉnh lại, chuyện thứ nhất là như nổi điên tìm kiếm Lạc Nhất Nhất. Phong Mộ Hàn thực lo lắng thân thể hắn, cường chế hắn trước đường thương cho tốt, bằng không gặp được nguy hiểm, liền năng lực tự bảo vệ mình đều không có. Hắn đã phái người đi chung quanh tìm kiếm, có tin tức sẽ nói cho hắn biết đầu tiên. Phong Liệt mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn là bắt đầu điều dưỡng thân thể của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Mê Huyền Lâm, phá trứng vô khâu

Lúc này Lạc Nhất Nhất và Phong Minh bị trận sương trắng đưa đến một nơi người thường không biết, “Mê Huyền Lâm”. Phong Minh cùng Mị Cơ đối chiến, Mị Cơ cũng không có hạ độc thủ, cho nên trạng thái của Phong Minh cũng không tệ lắm. Nhưng Lạc Nhất Nhất cảm thấy nàng hiện tại đã muốn vỡ nát, cả người không còn khí lực. Nhìn hai người đối lập, trong lòng Lạc Nhất Nhất thầm nghĩ: quả nhiên, Mị Cơ nói đúng. Cuồng Xà thực không thương hương tiếc ngọc. Đồng dạng là đứng ở mặt đối lập, Phong Minh người ta cơ bản không chịu vết thương nào, nàng bị đánh chết khiếp.

Mắt thấy Phong Minh xoay người muốn đi, Lạc Nhất Nhất hét lớn: “Minh ca ca, ngươi như thế nào nhần tâm như vậy, ta là vì bảo hộ Yêu giới các ngươi, mới rơi vào kết cục thế này. Hiện tại không có chút năng lực tự bảo vệ mình, ngươi liền ném ta như vậy, vạn nhất ta bị ma thú ăn mất làm sao bây giờ, ngươi không có chút phong độ thân sĩ?”

Phong Minh xoay người đi đến bên người Lạc Nhất Nhất, đưa một đầu Long Uyên Kiếm cho Lạc Nhất Nhất, ý tứ bảo nàng nắm Long Uyên Kiếm, hắt mang nàng đi ra ngoài. Trong lòng Lạc Nhất Nhất âm thầm buồn cười, vẫn cảm thấy tính tình Phong Minh quá mức lạnh lùng, chưa từng cho bất luận kẻ nào đi vào trong lòng. Kỳ thật, hân cũng rất đơn thuần đáng yêu a. Lạc Nhất Nhất ngẩng đầu, đáng thương hề hề, hai mắt đầm lệ mông lung, ủy khuất đến cực điểm nhìn Phong Minh nói: “Người xem bộ dáng hiện tại của ta còn đi được sao? Người công ta được không?”

Phong Minh vừa nghe, quyết đoán thu hồi kiếm, xoay người bước đi, Lạc Nhất Nhất khí cực, người này, nàng thu hồi đánh giá vừa rồi. Tiếp tục quỳ rạp trên mặt đất dưỡng thần. Chỉ chốc lát sau, nghe được động tĩnh, ngẩng đầu cùng Phong Minh tầm mắt chạm vào nhau. Vừa định nói người này cũng không phải ngoan như vậy, lại phát hiện trong mắt Phong Minh tràn đầy nghi hoặc. Nguyên lai người này không phải trở về tìm nàng, là lạc đường? Nguyên lai hân là lộ sĩ?

Vòng quá Lạc Nhất Nhất, tiếp tục đi. Rốt cục ở lúc lần thứ ba nhìn thấy Lạc Nhất Nhất, Phong Minh có chút thất bại ngồi xuống. Lạc Nhất Nhất hưng tai nhạc họa cười nói: “Nguyên lai Minh ca ca là lộ sĩ a?” Phong Minh không để ý tới nàng, ngồi ở chỗ kia suy nghĩ sâu xa. Lạc Nhất Nhất cũng nghi ngại không sai biệt lắm, đi đến trước mặt Phong Minh nói: “Xem đi, người hoàn mỹ cũng có chỗ thiếu hụt a, không quan hệ, ta sẽ không hưng tai nhạc họa.” Lạc Nhất Nhất thực đáng đánh đòn bày ra sắc mặt hưng tai nhạc họa, nói nàng không thịnh hành tai nhạc họa.

“Minh ca ca, người trưởng thành thật đẹp, là người tốt nhất ta đã thấy tốt qua.”

“Minh ca ca, người có phải chưa bao giờ cười hay không a, sao cho tới bây giờ không gặp người cười quá a.”

“Minh ca ca, ta kể chuyện cười cho người nghe. Trước kia có một học đường kiến tạo một bức điều khắc, là một cô gái tay trái cầm một quyển sách, tay phải giơ lên cao một con bọ câu tượng trưng hòa bình. Học đường vì tiếp thu ý kiến quần chúng, cho các học sinh cùng nhau nghĩ ý tưởng quảng cáo. Kết quả công tác thống kê kê đi ra, viết nhiều nhất là: đọc sách dùng làm gì?”

Tục ngữ nói: ruồi bọ không phá trứng vô khâu. Lạc Nhất Nhất cảm thấy nàng hiện tại chính là con ruồi, đang cuồn phá quả trứng vô khâu Phong Minh này. Kết quả, nàng một người lủi rủi nửa ngày, người ta một chút phản ứng đều không có. Lạc Nhất Nhất cảm khái nghĩ: tổ tiên lưu truyền tới nay quả nhiên đều là chân lý, trứng vô khâu quả nhiên không phải dễ phá như vậy.

Lạc Nhất Nhất sờ sờ cái mũi, không thú vị đứng lên, nói: “Ta hiện tại muốn đi ra ngoài, Minh ca ca cùng nhau đi thôi, cứ bị vây ở chỗ này cũng không được a.” Đang muốn xoay người đi, nghe Phong Minh nói: “Nơi này hân là Mê Huyền Lâm trong truyền thuyết, chúng ta đi không ra.” Lạc Nhất Nhất vừa quay đầu lại hưng phấn nhìn Phong Minh kêu lên: “Oa, ta vừa rồi một người xướng kịch một vai lâu như vậy, người cũng không để ý ta. Không nghĩ tới hiện tại mở miệng nói chuyện, đây chính là Minh ca ca lần đầu tiên cùng ta nói chuyện, thật sự là vinh hạnh.”

Phong Minh có chút rối rắm nhìn Lạc Nhất Nhất, nàng rốt cuộc có nghe hân nói chuyện hay không, có muốn làm rõ ràng tình huống hiện tại hay không a, hân vừa nói bọn họ khả năng đi không ra đi, muốn khốn chết ở chỗ này. Nha đầu kia tư tưởng có phải có chút kỳ quái hay không?

Chú ý tới ánh mắt Phong Minh rối rắm, Lạc Nhất Nhất phục hồi tinh thần lại, cười gượng nói: “Ha ha, vừa rồi không làm rõ chủ đề, mặc kệ nơi này là chỗ nào, ta đều sẽ đi ra.” Thấy Phong Minh bắt vi sở động, Lạc Nhất Nhất liền chính mình tìm đường đi ra ngoài. Đi thật lâu, thấy nàng trở lại hồ nhỏ tạo ra khi rơi xuống cùng Phong Minh ở cách đó không xa đang đắm chìm ở trong suy nghĩ bản thân.

Lạc Nhất Nhất không tin tã, ở trên đường không ngừng lưu ký hiệu, nhưng cuối cùng vẫn là trở lại chỗ này, nơi này có phải có trận pháp không biết tên hay không, trên sách không phải thường nói, rất nhiều trận pháp chỉ cần hướng một cái phương hướng đi là đến nơi sao, kết quả thiếu chút nữa đi trên cây.

Lạc Nhất Nhất bắt đắc dĩ tiêu sái đến bên cạnh Phong Minh ngồi xuống, nói: “Thật sự đi không ra a, người có nghĩ đến biện pháp gì không?” Phong Minh lắc lắc đầu, hân cũng chỉ là nghe nói qua Mê Huyền Lâm, người đi vào đều không có đi ra. Cũng không biết nữ nhân tên Mị Cơ rốt cuộc là loại người nào, thế nhưng đưa bọn họ tới Mê Huyền Lâm.

Thấy Phong Minh không nói lời nào, Lạc Nhất Nhất đứng lên nói: “Mặc kệ nơi này là nơi nào, đều phải đi ra, ở trên chiến trường giữ lại cái mạng, như thể nào có thể ở trong phá rừng này bị nhốt đến chết, đi thôi, một chết cũng không thể ở trong này ngồi chờ chết.”

Phong Minh đứng lên, cùng Lạc Nhất Nhất tìm kiếm cửa ra, Lạc Nhất Nhất nói đúng, mặc kệ như thế nào, chính mình cũng không thể mặc danh kỳ diệu bị khốn chết ở chỗ này. Hai người tới tới lui lui vài lần vẫn còn tại chỗ đảo quanh, Lạc Nhất Nhất đặt mông ngồi dưới đất nói: “Nghỉ một lát đi, ăn một chút gì bổ sung thể lực lại đi tiếp.” Nói xong, không đợi Phong Minh mở miệng, chính mình bắt đầu từ Phượng giới đảo này nọ ra, từ lúc Phong Liệt bắt đầu chăm sóc cuộc sống của Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất cơ bản không động thủ, đều là đợi ăn. Bất quá vẫn là sẽ thả một vài thứ vào Phượng giới, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất liền cho ra một nồi lẩu thom ngào ngạt. Đi lâu như vậy, một muốn chết rồi, muốn ăn đồ ăn mới khẩu vị nặng chút. Xem bộ dáng Phong Minh đối đồ ăn nàng nấu bắt vi sở động, dự đoán nói: “Minh ca ca, ném thử trù nghệ của ta đi, không sai nga.”

Phong Minh hỏi: “Đến loại thực lực này, còn có thể đối?” Lạc Nhất Nhất cười nói: “Từ lần trước tại tòa Không Thành hấp thu nguyên tố lực về sau, là không thể nào cảm giác đói bụng. Nhưng với ta mà nói ăn cơm là một loại thói quen, ta thích mỹ vị. Nhấm nháp mỹ vị là một bộ phận trong cuộc sống của ta. Thật lâu trước kia Minh ca ca sẽ không đói bụng sao? Không vì ném thử trù nghệ của ta, cũng nên bắt đầu ăn một ngày ba bữa.”

Ở thời điểm Lạc Nhất Nhất nghĩ Phong Minh vẫn là sẽ bắt vi sở động, hân thế nhưng kỳ tích lại đây. Trù nghệ của Lạc Nhất Nhất quả thật không sai, trước kia lúc hân cần một ngày ba bữa, cũng rất ít ăn đến loại mỹ vị này. Lạc Nhất Nhất chờ mong nhìn Phong Minh hỏi: “Thế nào, hương vị có được không?”

Phong Minh gật gật đầu, không lên tiếng. Rất kỳ quái, trước kia hắn khinh thường làm loại sự tình này. Chẳng lẽ là vì hắn cùng nàng cùng nhau bị vây ở Mê Huyền Lâm, cảm thấy nhàm chán sao?

Nhàm chán? Đột nhiên nhớ tới, hắn không phải vẫn đều như vậy sao, tâm hắn tựa như một bãi nước lặng, vô ba vô lan.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Cửu Vĩ Thiên Hồ

Thời điểm Phong Minh còn đang rối rắm trong chính suy nghĩ của mình, Lạc Nhất Nhất cao hứng nói: “Ha ha, vậy là tốt rồi, từ lúc có Liệt về sau, ta đều rất ít động thủ, còn sợ trừ nghệ suy giảm. Nói tới Liệt, cũng không biết hiện tại hắn thế nào rồi, rất nhớ hắn nga.”

Hai người nghỉ ngơi trong chốc lát, lại bắt đầu tìm đường, đi trong chốc lát, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Ta biết Chíp Bông và Đằng Long đã lâm vào hôn mê, nhưng như thế nào Băng Phách cũng giống như lại không còn ý thức?” Lạc Nhất Nhất không ngừng đùa nghịch Băng Phách, giống như khôi phục trạng thái trước kia, vẫn là có thể biến ảo hình dạng, nhưng không có ý thức.

Phong Minh nghe xong, thử triệu hồi Bạch Uyên ra, phát hiện một chút phản ứng đều không có. Hai người đang nghỉ hoặc, mặt đất đột nhiên không hề dự liệu rất nhanh trầm xuống, Phong Minh đi ở phía trước không hề phòng bị, trượt chân rơi xuống, Lạc Nhất Nhất mau chóng bắt lấy tay Phong Minh, mặt đất bằng phẳng nháy mắt biến thành vực sâu vạn trượng. Dưới vực sâu giống như có một cỗ hấp lực cường đại kéo người xuống dưới, lúc này hai người mới phát hiện, linh lực cũng đột nhiên không thể dùng.

Lạc Nhất Nhất lấy ra Băng Phách, biến ảo thành dây thừng, quấn quanh cây, nham thạch ở phía sau có thể cuốn lấy. Cảm giác được hấp lực dưới vực sâu càng lúc càng lớn, sắp nắm không được Phong Minh, dùng dây thừng quấn chặt nàng cùng Phong Minh.

Phong Minh kinh ngạc nhìn Lạc Nhất Nhất, có chút không rõ vì sao nàng liều mình cứu hắn như vậy. Là vì hắn là ca ca trên danh nghĩa của Phong Liệt? Nếu như là lý do này, nàng không đáng, bởi vì giữa hắn cùng Phong Liệt không có cái gọi là tình huynh đệ. Tuy rằng nàng ngẫu nhiên xem mình đến thất thân, nhưng hắn nhìn ra được ánh mắt của nàng cùng nữ nhân khác bất đồng, kia chính là một loại đối mỹ thường thức.

Đang lúc Phong Minh lại lâm vào trong suy nghĩ của bản thân, Băng Phách không chịu nổi hấp lực của vực sâu, hai người đồng thời ngã vào vực sâu. Phong Minh đột nhiên phát hiện, giống như hiện tại hắn thường xuyên lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Đội Lạc Nhất Nhất và Phong Minh tỉnh lại, cảm giác toàn thân đều giống như bị ngã nát. Trước mắt cũng không biết là chỗ nào, Lạc Nhất Nhất nằm trên mặt đất kêu to: “Ông trời có phải đang đùa ta hay không a”. Điều tức trong chốc lát, không đợi Lạc Nhất Nhất mở miệng, Phong Minh chủ động cõng Lạc Nhất Nhất đi về phía trước. Lạc Nhất Nhất sững sốt trong chốc lát, hắc hắc cười nói: “Ta có phải nhân họa đắc phúc hay không a, loại điềm phúc này thật đúng là không dễ gặp được a.”

Phong Minh không nói lời nào, trong lòng mặc niệm nói: bởi vì nàng vừa mới liều mình cứu hắn, hắn không muốn thiếu nhân tình của nàng. Chính là, thật là như vậy sao, trước kia hắn cũng sẽ xử lý như vậy sao?

Ở trước một hồ nước dừng lại, Phong Minh mở miệng hỏi: “Vừa rồi vì sao liều mình cứu ta?” Đây là vấn đề làm cho hắn cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng tìm không ra lý do hợp lý.

Lạc Nhất Nhất dựa vào dưới tàng cây nhắm mắt dưỡng thương, nghe được lời Phong Minh nói, mở mắt nhìn Phong Minh đang còn thật sự đội nàng trả lời. Cười cười đáp: “Bởi vì ngươi là ca ca Liệt, hơn nữa, người tốt đẹp giống như ngươi vậy, sinh mệnh không nên như nước vô ba vô lan, không hề sắc thái. Thử mở tâm ra, để cho người khác đi vào đi thôi. Ta hi vọng Minh ca ca có thể thử đi cảm thụ tình thân, tình yêu, tình bạn, những điều này là đẹp nhất thế gian. Nhân sinh trên đời, dù sao cũng phải ném trải muôn vạn tư vị, cho dù là thống khổ, cũng tốt hơn so với sống uống phí cả đời.”

Phong Minh còn thật sự suy nghĩ lời Lạc Nhất Nhất nói, chính mình hai mươi mấy năm giống như thật sự không hề sắc thái, hoàn toàn như một người ngoài cuộc sống ở trên đời này. Thậm chí khi nhớ lại cũng giống như ký ức không thuộc về bản thân.

Đúng lúc này, mặt nước một trận dao động, một Cự Mãng khổng lồ phá nước mà ra, nhìn hai người như hồ rình mồi. Lạc Nhất Nhất cả kinh nói: “Không phải nói đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời sao? Không tìm được đường ra còn chưa tính, hiện tại linh lực không dùng được, còn gặp được loại quái vật lớn, có làm hay không?”

Phong Minh không nói hai lời, cầm lấy Long Uyên kiếm hướng Cự Mãng tập kích, Lạc Nhất Nhất cũng xuất ra Băng Phách vọt đi lên, giờ chỉ có thể liều chết đánh giết. Ở thời điểm hai người đều mệt mỏi, Cự Mãng rút cục ngã xuống. Làm hai người mở rộng tầm mắt là, Cự Mãng thể nhưng biến thành một tiểu thủy xà (rắn nước).

Lạc Nhất Nhất dùng Băng Phách đem tiểu thủy xà mò đi lên, oán hận nói: “Vừa rồi chính là ngoạn ý này, làm chúng ta thiếu chút nữa chết?” Nhìn bộ dáng Lạc Nhất Nhất hận không thể đối với tiểu thủy xà ngược thi (ngược thi thể), Phong Minh đột nhiên mở miệng nói: “Nếu như thủy xà là ảo giống, vậy vực sâu vừa rồi cùng vết thương trên người chúng ta có phải cũng là ảo ảnh hay không?”

Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ nói: “Thủy xà này khẳng định là ảo giống, về phần vực sâu có phải ảo ảnh hay không ta không biết, hiện tại toàn thân vẫn còn đau.” Nói xong, hung hăng ném thủy xà đi rất xa.

Lúc này “Phốc xuy” một trận tiếng cười truyền đến, Lạc Nhất Nhất nhìn lại, kinh hi kêu lên: “Mình ca ca, mau nhìn mau nhìn, có một Tiểu Bạch Cầu thật đáng yêu nga.”

“Tiểu Bạch Cầu” trên mặt tươi cười lập tức cứng lại, phản ứng lại liền lập tức tạc mao, tức giận nói: “Ngươi mới là cầu, nữ nhân ngọc, bản thân không bản lĩnh, cả một tiểu thủy xà đều đánh không lại. Ngọc chết, xuẩn chết.”

Lạc Nhất Nhất sùng sốt trong chốc lát, kêu lên: “Tốt, nguyên lai thói cầu ngươi vẫn đều nhìn chăm chăm chúng ta, ai nói ta đánh không lại thói thủy xà, thói cầu ngươi thiếu giáo huấn.” Nói xong, liền đuổi theo, một người một thú một bên chạy một bên đùa giỡn, còn một bên mắng.

Thật lâu sau, một người một thú đều mệt thở hồng hộc. Phong Minh ngồi ở bên cạnh không nhìn bọn họ, ở trong mắt hắn, bọn họ chính là đang đùa giỡn. Lạc Nhất Nhất xoa hông gắt nói: “Ngươi nói ngươi không phải cầu, vậy ngươi là cái gì?”

“Tiểu Bạch Cầu” học bộ dáng Lạc Nhất Nhất xoa thắt lưng hét lớn: “Nữ nhân này, ngươi chẳng những ngọc, còn không kiên thức, ta là hồ ly, hồ ly biết không?” Lạc Nhất Nhất khinh thường nhìn nó liếc mắt một cái, nói: “Hồ ly chanh chua, ngươi viên viên, vốn tựa như cầu thôi.”

“Tiểu Bạch Cầu” dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Ta cũng không phải hồ ly bình thường, đương nhiên trưởng thành có vẻ đáng yêu.” Lạc Nhất Nhất nghi ngờ nói: “Không phải hồ ly bình thường? Chẳng lẽ là Cửu Vĩ Yêu Hồ?” “Tiểu Bạch Cầu” một bộ dáng ngươi không thể cứu nói: “Đã nói ngươi không kiên thức, ta mới không phải Cửu Vĩ Yêu Hồ, ta là Cửu Vĩ Thiên Hồ.”

Lạc Nhất Nhất vẫn là một bộ dáng chưa từng nghe qua, Phong Minh lại khiếp sợ nhìn lại. Chính là trong truyền thuyết Cửu Vĩ Thiên Hồ, cho tới bây giờ chưa thấy qua, nguyên lai là như vậy.

Lạc Nhất Nhất cực độ hoài nghi nhìn nó nói: “Ngươi thoát nhìn một chút cũng không lợi hại, chạy trốn cũng không mau.” Cửu Vĩ Thiên Hồ không được tự nhiên nói: “Nhìn ngươi ngọc như vậy, ta là cùng ngươi đùa, ta một cái bàn tay đều có thể chụp chết ngươi.”

Nhận đến ánh mắt Phong Minh khiếp sợ, Lạc Nhất Nhất liền có một chút tin, xem ra phải nghĩ biện pháp bắt cóc nó mới được a, không biết chừng nó còn có thể dẫn bọn hắn đi ra ngoài đâu. Bất quá, nó thoát nhìn so với Chíp Bông khó thu phục hơn, ai, vẫn là Chíp Bông đơn thuần đáng yêu a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 33: Rốt cục bắt tới tay

Nổi lên ý nghĩ này, Lạc Nhất Nhất lộ ra bản thân chiêu bài tươi cười nói: “Tiểu Thiên Hồ a, ngươi về sau đi theo ta được không a, ta mang ngươi chỗ nổi tiếng ăn uống, mang ngươi đến rất nhiều nơi ngươi chưa đi qua ngoạn.” Cửu Vĩ Thiên Hồ khinh thường hừ hai tiếng nói: “Làm trò, vừa mới đuổi theo ta kêu đánh kêu giết, hiện tại lại đây dụ dỗ ta, ta mới sẽ không đi theo ngươi đâu.”

Lạc Nhất Nhất tiếp tục thể công dụ dỗ: “Cái gì dụ dỗ, ngươi không phải luôn luôn nhìn chúng ta thôi, lúc này ta làm lâu tuy rằng ngươi chưa ăn đến, nhưng nghe thấy mùi vị cũng biết không tệ đi. Ngươi xem ngươi, mỗi ngày tại trong khu rừng rách nát thế này, lại không có người cùng ngươi ngoạn, nhiều buồn thôi. Hơn nữa, ngươi vừa mới không phải còn tự tin có thể một cái tát chụp chết ta sao, nói vậy ta ngăn ngươi không được, ngươi mất hứng còn có thể trở về nơi này mà.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Lạc Nhất Nhất âm âm cười cười, chỉ cần lên tặc thuyền của ta, còn có thể không quản được Tiểu Bạch Cầu ngươi sao, nga không, là Tiểu Bạch Hồ.

Cửu Vĩ Thiên Hồ nghĩ nghĩ nói: “Thấy ngươi vừa rồi ở trong ảo ảnh, đối mặt sinh tử, cũng không bỏ qua đồng bạn, còn không tính là một người xấu, ta liền tạm thời tin tưởng ngươi, nếu ngươi dám gạt ta, ta cho ngươi xem ta lợi hại thế nào.” Lạc Nhất Nhất nhìn Cửu Vĩ Thiên Hồ một bộ dáng tiểu đại nhân, biện giải nói: “Cái gì kêu không tính người xấu, ta vốn không phải người xấu.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Xem ngươi một bộ dáng dụ dỗ tiểu hài tử, còn nói bản thân không là người xấu.” Lạc Nhất Nhất lười cùng nó biện luận. Nói: “Được rồi, kia ngươi tên là gì?” Cửu Vĩ Thiên Hồ cao ngạo nói: “Ta là Cửu Vĩ Thiên Hồ, còn dùng tên gọi làm gì.”

Lạc Nhất Nhất nói: “Kêu Cửu Vĩ Thiên Hồ rất không được tự nhiên a, lại nói tuy rằng rất thừa thốt, nhưng khẳng định còn có thể có con Cửu Vĩ Thiên Hồ khác, đều kêu giống nhau, ngay cả tên của mình đều không có, người càng lợi hại càng hẳn là có tên của riêng mình, nếu không, ta giúp ngươi đặt một cái đi.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ nghĩ nghĩ, cảm thấy Lạc Nhất Nhất nói đúng, gật gật đầu. Lạc Nhất Nhất suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Ngươi cũng là lông màu trắng, ta có một huyền thú đáng yêu giống ngươi, đã kêu là Chíp Bông, vậy kêu ngươi là Tiểu Bạch đi.” Cửu Vĩ Thiên Hồ lắc lắc đầu, tên này quá không có trình độ, thật sự sẽ để cho người khác cảm thấy nó là một cái cầu. Lạc Nhất Nhất lại trong chốc lát nói: “Hoặc là Tiểu Bạch, hoặc là kêu Bạch Bạch, thế này mới phù hợp đặc điểm của ngươi, chính ngươi chọn đi.” □

Cửu Vĩ Thiên Hồ rồi rầm nửa ngày, thực buồn bức, nàng quả nhiên là nữ nhân ngọc, đặt tên thật khó nghe, nhưng nó lại nghĩ không ra tên hay, đành phải rầu rĩ nói: “Vây thì Tiểu Bạch đi, người khác khẳng định sẽ không giống như người không kiến thức, xem ta trở thành con chó nhỏ.”

Lúc này, Lạc Nhất Nhất đang cao hứng vì dự đoán thành công, không rảnh trả lời Tiểu Bạch bức tức. Phong Minh giương mắt, trong lòng âm thầm kinh ngạc, cứ như vậy lừa dối Cửu Vĩ Thiên Hồ, hai huyền thú bên người nàng sẽ không cũng là như vậy đến đi?

Tiểu Bạch tiến vào Phương giới của Lạc Nhất Nhất, nhìn một đám thương hoạn cùng hôn mê Chíp Bông và Đằng Long, nói thầm nói: “Không nghĩ tới nữ nhân ngọc này có thể khé ước nhiều huyền thú như vậy. Bất quá, như thế nào đều bị như vậy?”

Nhìn Chíp Bông cùng Đằng Long đang hôn mê vây quanh một quả trứng màu phấn hồng, tò mò tiêu sái đi qua. Nghĩ rằng: không sai, không sai, trứng rất đáng yêu, còn có con thú đáng yêu giống mình không biết là loài gì.

Lúc này, thanh âm Lạc Nhất Nhất truyền đến: “Tiểu Bạch, Chíp Bông cùng Đằng Long đều hôn mê, người giúp chúng nó chiếu cố quả trứng kia nga.” Móng vuốt Tiểu Bạch nháy mắt rồi xa quả trứng, run rẩy hỏi: “Người nói là quả trứng này là của chúng nó?”

Lạc Nhất Nhất cười ha ha nói: “Người nhìn không ra hai chúng nó đều là giống đực sao?” Nghe được Lạc Nhất Nhất cười nhạo, Tiểu Bạch oán hận nói: “Cho nên ta mới không nghĩ ra...”

Rất nhanh, Tiểu Bạch liền vì hai người giải ảo trận, hai người nhất thời cảm giác vết thương bị ở Mê Huyền Lâm đều không còn, một lần nữa đánh giá tình cảnh chung quanh, nhất thời không nói gì, nguyên lai bọn họ luôn luôn đi lại trong một khu rừng nhỏ rộng một ngàn thước vuông.

Đi ra khu rừng không bao lâu, phía trước chính là chiến trường, chiến trường giờ phút này liền giống như Tu La Địa Ngục. Tất cả yêu thú đều tự giết lẫn nhau, không chết không ngừng. Trên bầu trời, Mị Cơ lúc trước biến mất đang bừa bãi cười to. Nhìn thấy Lạc Nhất Nhất cùng Phong Minh xuất hiện, Mị Cơ ngoài ý muốn nói: “Đưa mỹ nhân như người vào Mê Huyền Lâm, ta còn đau lòng đáng tiếc thật lâu, không nghĩ tới các người thế nhưng đi ra. Lần trước ta chỉ lo lắng người, không đếm xỉa tới bọn họ, lại lo lắng tên Cuồng Xà kia, lần này vừa vặn, cho các người xem trò hay.”

Không đợi Phong Minh mở miệng nói chuyện, Tiểu Bạch khinh thường hừ hai tiếng, nói: “Loại tiểu xiếc này, cũng dám lấy ra làm mất mặt xấu hổ.” Đối với phía dưới huy hai móng vuốt, yêu thú đang giết chóc lập tức dừng lại, hai mặt nhìn nhau. Không rõ sao mình lại có thể cùng đồng bạn tàn sát, vừa mới rõ ràng nhìn thấy đối phương là yêu thú quân địch.

Lúc này những người khác cũng chú ý tới đám người Mị Cơ cùng Lạc Nhất Nhất trên bầu trời, hét lớn: “Lại là nữ nhân hồng y, nhất định là nàng sử dụng yêu pháp.” Phong Liệt trước tiên đi đến trước mặt Lạc Nhất Nhất, kích động nói: “Nhất Nhất, người không có việc gì thật tốt quá, ta vẫn không tìm thấy người.” Lạc Nhất Nhất nói: “Liệt, chuyện khác ta tối nay nói cho người biết, chúng ta trước giải quyết nữ nhân này mới được.”

Phong Liệt ngưng trọng gật gật đầu, nói: “Uh, lúc trước lại có quân địch đột kích, phái quân đi ra ngoài nghênh địch, lại không nghĩ rằng là gặp phải loại tình huống này. Không biết nữ nhân kia sử dụng yêu pháp gì, nếu như không nhờ các người đi ra, căn bản nhìn không thấy nữ nhân kia cũng ở trong này.”

Lúc này Mị Cơ gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Bạch bên người Lạc Nhất Nhất, trong lòng nghi hoặc bất an dần dần mở rộng. Vung tay lên, các loại ảo trận xuất hiện ở trước mắt, nhưng ngay sau đó đã bị Tiểu Bạch nhất nhất hóa giải. Mị Cơ nhìn Tiểu Bạch kinh ngạc nói: “Người... Người...”

Đúng vậy, nó nhất định là Cửu Vĩ Thiên Hồ trong truyền thuyết, tu vi của nàng đã rất cao, nhưng tốc độ lúc nó hóa giải ảo trận so với lúc nàng thiết lập còn nhanh hơn. Tiểu Bạch khinh thường nhìn Mị Cơ nói: “Tiểu Cửu Vĩ Yêu Hồ thế nhưng kiêu ngạo như thế, khó được người có thể tu luyện thành Thần Hồ, cũng không hào hào quý trọng thành quả tu luyện, lại đến đây làm hại thế gian.”

Mị Cơ cười to nói: “Là Cửu Vĩ Thiên Hồ thì thế nào, trừ bỏ có thể phá ảo trận của ta, chút tu vi này của người lại như thế nào làm khó được ta. Ta sẽ đảo nội đan của người ra, dung hợp nội đan của người, tin tưởng tu vi của ta sẽ nâng cao một bước.” Dứt lời, Mị Cơ thả ra một cỗ linh lực khổng lồ linh hướng Tiểu Bạch trút xuống.

Ba người Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt, Phong Minh huy kiếm trực tiếp đem linh lực Mị Cơ phản trở về. Lạc Nhất Nhất kêu lên: “Xem chúng ta đều là người chết sao, dám đối với Tiểu Bạch của ta ra tay, phải trả giá đại giới.” Nghe được Lạc Nhất Nhất đối chính mình duy hộ, Tiểu Bạch có chút cảm động một phen. Nó hiện tại xác thực không phải đối thủ Mị Cơ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Cùng Kinh Thiên Kiếm giảng hòa

Edit: Thiên Mạn

Ba người thực ăn ý bắt đầu vây công Mị Cơ, Mị Cơ am hiểu ảo thuật, thực lực chân chính so với hắc y nam tử kia kém rất nhiều. Lúc này có Tiểu Bạch ở đây, ảo thuật của nàng căn bản không sử dụng được. Mà ba người Lạc Nhất Nhất sau lần trước chiến đấu, thực lực đều tăng lên không ít, hơn nữa

Kinh Thiên Kiếm thức tỉnh. Mị Cơ rất nhanh liền không lực hoàn thủ. Trong nháy mắt, nàng lại giống lần trước, biến mất vô tung. Lạc Nhất Nhất chạy nhanh hỏi: “Tiểu Bạch, mau nhìn xem, nữ nhân kia có phải lại lợi dụng ảo thuật trốn đi hay không?” Tiểu Bạch lắc đầu hồi đáp: “Nàng xác thực không ở trong này, ta chỉ biết là bản thể của nàng không ở trong này, hẳn là nguyên thần trở lại bản thể.”

Lạc Nhất Nhất phát điên nói: “Kia làm sao bây giờ, nàng một hồi đến một hồi đi như vậy. Chúng ta lại bắt không được nàng.” Tiểu Bạch lắc đầu, nói: “Làm cho nguyên thần thoát ly bản thể là thực khó khăn, các ngươi vừa rồi làm nàng bị thương nặng, đừng nói trong khoảng thời gian ngắn rất khó khôi phục, nguyên thần của nàng vĩnh viễn cũng sẽ không thể xuất ra nữa.”

Lạc Nhất Nhất bắt lấy huyền cơ trong lời nói của Tiểu Bạch, nói: “Sẽ không còn xuất nguyên thân ra, chính là chỉ có thể chờ bọn hắn dưỡng thương thật tốt, rồi bản thể đi ra sao? Chúng ta cả nguyên thần đều đánh không lại, nếu như là bản thể, chẳng phải là càng khó đối phó.”

Tiểu Bạch gật đầu, nói: “Nguyên thần nhiều nhất chỉ có thể phát huy sáu phần thực lực, người bình thường là sẽ không làm nguyên thần cùng bản thể chia lìa. Làm như vậy phi thường nguy hiểm, nếu như nguyên thần bị đánh tan, bản thể tự nhiên cũng sẽ tiêu thất. Hiện tại gặp được loại tình huống này, khả năng lớn nhất là bản thể bọn họ bị phong ấn, không thể đi ra. Nếu như giải phong ấn, bản thể có thể đi ra.”

Cho nên tình huống hiện tại, bọn Lạc Nhất Nhất chỉ có thể cầu nguyện trước lúc họ có được đủ thực lực, những người đó trăm ngàn lần không thoát khỏi phong ấn, một nửa thực lực đã khủng bố như vậy, nếu là toàn bộ vậy sẽ đáng sợ đến mức nào?

Tiểu Bạch an ủi nói: “Nếu như là phong ấn, nào có thể dễ dàng đi ra như vậy. Có thể là cả đời đều ra không được. Loại phong ấn có thể giam người có thực lực nhường này, phong ấn làm sao có thể dễ giải như vậy. Huống hồ, lấy thực lực của bọn họ, chỉ phóng nguyên thần đi ra, thì biết khả năng giải trừ phong ấn cực kỳ bé nhỏ.”

Trở lại Thiết Vương Thành, Phong Mộ Hàn đang giúp Thiết Nam Vương chinh chiến, lần chiến đấu này làm cho Thiết Vương Thành bị tổn thất thảm trọng. Phong Mộ Hàn một lần nữa triệu tập đại quân lại đây đóng ở. Tứ tòa chủ thành đều gia tăng lực lượng phòng ngự. Tứ tòa chủ thành là quay chung quanh Yêu Vương Thành. Nếu như có một tòa chủ thành bị phá, thực dễ dàng đánh hạ Yêu Vương Thành bị vây vòng ở trung tâm.

Lạc Nhất Nhất trong hai lần chiến đấu sử dụng Băng Phách đã có ý thức thực thuận tay, nhưng Băng Phách, không, phải nói là Kinh Thiên Kiếm, trừ bỏ khi chiến đấu thì phối hợp với Lạc Nhất Nhất, thời gian khác đều không nghe lời nàng.

Hôm nay, Lạc Nhất Nhất đặt Băng Phách ở trên bàn, còn thật sự nói: “Chúng ta giảng hòa được không? Hiện tại ta là chủ nhân của ngươi, về sau chúng ta cần cùng nhau chiến đấu. Ngươi cũng đừng hẹp hòi nữa.” Kinh Thiên Kiếm lập tức dựng thẳng lên, hét lớn: “Ngươi là ở lúc ta không ý thức làm ta nhận chủ, chút thực lực này của ngươi, nếu ta thanh tỉnh, mới sẽ không nhận ngươi làm chủ đâu.”

Lạc Nhất Nhất ở trong lòng thầm mắng, xú tiểu tử này, thế nhưng khinh thường ta, bắt quả lần này là giảng hòa, bình phục tâm tình nói: “Chẳng lẽ ngươi không phải là nên cảm tạ ta sao? Nếu như không phải ta tuệ nhãn thức kiếm, chỉ với ngoại hình kia của ngươi, ai xem trọng ngươi? Ta không mang theo ngươi đi ra, ngươi muốn tiếp tục ngủ? Ngươi phải có tâm hảo hảo cảm ơn ta đi.”

Thấy Kinh Thiên Kiếm không lên tiếng, Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói: “Chỉ có chúng ta tâm ý tương thông, mới có thể phát huy thực lực lớn nhất của ngươi, ngươi cũng không hi vọng ta sớm ngủ, ngươi tiếp tục ngủ đi. Ngươi xem ngươi trước kia gọi là Kinh Thiên Kiếm, một chút cũng không để nghe, hiện tại kêu Băng Phách thật tốt nghe a, hơn nữa ngươi trước kia cũng chỉ có một loại hình dạng, hiện tại muốn biến thành binh khí gì đều được. Ngươi có cái gì không hài lòng.”

Kinh Thiên Kiếm oán giận nói: “Nói đến Kinh Thiên Kiếm người ta đều biết là lợi kiếm, gọi là Băng Phách nói ra một chút danh khí đều không có. Ta thân mình chính là kiếm, chỉ cần phát huy thực lực lớn nhất của kiếm là được, muốn nhiều hình dạng như vậy làm gì chứ?” Nghe Kinh Thiên Kiếm nói vậy, Lạc Nhất Nhất tiếp tục khai đạo: “Hào hán không đề cập tới chuyện xưa, ngươi nói đến chuyện trước đây thì có bản lĩnh gì, ngươi hiện tại cũng không phải không thể biến ảo thành kiếm. Ngươi cũng có thể biến ảo thành binh khí khác, luyện ra tuyệt chiêu thuộc về ngươi, như vậy gặp được binh khí gì cũng đều khắc không được ngươi, không tốt sao?” □

Kinh Thiên Kiếm tiếp tục oán giận: “Hiện tại chỉ có thể căn cứ ý niệm của ngươi biến ảo hình dạng, chính ta lại không thể biến.” Lạc Nhất Nhất trả lời: “Cho nên nói chúng ta phải giảng hòa, hảo hảo ở chung, lúc chúng ta ý niệm tương thông, ý niệm của ta chính là ý niệm của ngươi, ý niệm của ngươi cũng tự nhiên liền là ý niệm của ta.”

Thấy Kinh Thiên Kiếm không nói lời nào, cũng không cảm giác hấn tức giận, Lạc Nhất Nhất vui rạo rức cầm lấy Kinh Thiên Kiếm nói: “Băng Phách, chúng ta phải hảo hảo ở chung nga.” Kinh Thiên Kiếm trầm mặc không lên tiếng, Lạc Nhất Nhất biết nó là đáp ứng rồi, bỏ nó vào Phượng giới. Người này từ sau khi thức tỉnh, chết sống không muốn biến ảo thành vật phẩm trang sức để Lạc Nhất Nhất mang bên người. Theo ý nó là cảm thấy bản thân là một danh kiếm, biến thành vật phẩm trang sức rất uất ức. Lạc Nhất Nhất tự nhiên cũng sẽ không để ý chút ấy việc nhỏ.

Phong Liệt xuất ra mấy bình bình quán quán đan dược cho Lạc Nhất Nhất, đây là thành quả hắn luyện được hai ngày qua. Lạc Nhất Nhất nhìn Phong Liệt có chút tiêu tụy, đau lòng nói: “Liệt, ngươi nói hai ngày này có việc, không tới tìm ta, ta còn tưởng rằng ngươi muốn bẻ quan đột phá, nguyên lai ngươi là đi luyện dược. Có ngươi là cao cấp Luyện Dược Sư đi động ở đây, ta lại không thiếu chút này. Không cần vất vả như vậy. Luyện ra nhiều đan dược thế này làm gì a?”

Phong Liệt ngồi xuống, ôm Lạc Nhất Nhất nói: “Nhất Nhất, tuy rằng chúng ta luôn luôn tiến bộ, nhưng là, tổng sẽ có lúc gặp được rất nhiều nguy hiểm không biết trước. Đây đó đan dược ngươi mang theo bên người, phòng bị bất cứ tình huống nào.”

Lạc Nhất Nhất thu toàn bộ đan dược vào Phượng giới, cười nói: “Liệt, ngươi cho ta nhiều đan dược như vậy, ta sẽ xem như đường đậu mà ăn.”

Phong Liệt cười sờ sờ đầu Lạc Nhất Nhất, là thực lực của hắn tiến bộ quá chậm, vài lần, đều làm cho Nhất Nhất cùng hắn gặp phải nguy hiểm.

Lạc Nhất Nhất nằm ở trong lòng Phong Liệt nói: “Liệt, không cần áy náy, mặc kệ phía trước là con đường như thế nào, chúng ta đều phải cùng nhau đi. Ta hưởng thụ người sủng nịch, ở cạnh người, ta nguyện ý làm tiểu nữ nhân trong lòng người. Nhưng là, ở thời điểm gặp phải khó khăn, ta cũng muốn làm một nữ nhân có thể cùng người sống vui.”

Phong Liệt gật gật đầu, đúng vậy, đây mới là Nhất Nhất hắn yêu.

Xử lý xong chuyện ở Thiết Vương Thành, Phong Mộ Hàn liền mang theo đám người Lạc Nhất Nhất trực tiếp lên Truyền Tống Trận trở về Yêu Vương Thành. Trong lòng Lạc Nhất Nhất yên lặng cảm thán: “Thật sự là thuận tiện, tốc độ này thật mau a.” Phong Liệt nói cho Lạc Nhất Nhất biết, loại Truyền Tống Trận này cũng không nhiều, trước mắt trong Yêu giới chỉ có tứ tòa chủ thành cùng Yêu Vương Thành là có, giống bọn họ từ Tinh Thần đại lục đến đây qua Truyền Tống Trận, đều là thất truyền, phỏng chừng không có người biết. Lúc trước hắn cũng là đánh bậy đánh bạ mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Đại lễ của Mạc Vân – Áo giáp tình lữ

Trở lại Yêu Vương Thành, còn chưa kịp nhìn Tiêu Liên Nhược, Mạc Vân liền lòng như lửa đốt đưa Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất đến một địa phương trống trải, sau đó hưng phấn lấy ra hai kiện nhuyễn giáp màu đỏ đưa cho Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất, nói: “Mau nhìn xem, đây là đại lễ ta tặng cho các người.”

Lạc Nhất Nhất tiếp nhận nhuyễn giáp hỏi: “Sur phụ, nhuyễn giáp này đao thương bất nhập?” Mạc Vân khoát tay áo, cười to nói: “Chỗ nào sẽ hẹp hòi như vậy. Hiện tại bộ dạng nhuyễn giáp này, binh khí bình thường khẳng định là đao thương bất nhập, bất quá đều chỉ là vì thuận tiện cho các người mặc. Quan trọng là áo giáp này có thể biến ảo thành ba loại hình thái. Một loại là có tính chất phòng ngự rất mạnh – phòng ngự chi khai, một loại là tăng mạnh tính công kích – công kích chi khai, còn có một loại là đề cao tốc độ – cực nhanh chi khai, các người thử xem xem.”

Lạc Nhất Nhất ngạc nhiên không thôi, không nghĩ tới sur phụ luyện ra đồ tốt như vậy. Vội vã mặc vào, căn cứ bản thân ý niệm, thử một chút, áo giáp quả nhiên có được lực lượng theo như lời Mạc Vân nói. Đổi thành dạng phòng ngự chi khai, áo giáp lập tức trở nên cứng rắn vô cùng, nhưng mặc ở trên người lại không có gì không khéo. Đổi thành dạng công kích chi khai, áo giáp sẽ phát ra lực lượng phối hợp cùng mình công kích. Đổi thành dạng cực nhanh chi khai, áo giáp còn mang theo hai cánh, đề cao tính linh hoạt.

Lạc Nhất Nhất bỏ nhào vào trên người Mạc Vân, kích động không thôi kêu to: “Oa, sur phụ, người thật sự là quá lợi hại, rất giỏi.” Mạc Vân đắc ý nói: “Kia cũng không, tu luyện cần không nổi, làm sur phụ, dù sao cũng phải có chỗ hơn người đi. Lần này ít nhiều là nhờ Phong Mộ Hàn đưa cho ta sách về phương diện luyện khí, còn có lửa của Băng Huyền, bằng không ta cũng không có bản sự lớn như vậy.”

Lạc Nhất Nhất trào Băng Huyền trên vai Mạc Vân, xoa nhẹ lại nhu, cười to nói: “Không nghĩ tới Băng Huyền người lợi hại như vậy a.” Băng Huyền chạy ra mà trào của Lạc Nhất Nhất, kêu lên: “Nữ nhân này, có người cảm tạ người khác như người sao?”

Phong Liệt đi ra phía trước còn thật sự nói: “Cảm ơn sur phụ.” Đây là lần đầu tiên Phong Liệt thật sự kêu Mạc Vân là sur phụ, Mạc Vân nghi hoặc nói “Ta không phải treo biển hành nghề sao? Miễn cưỡng tính là sur phụ Nhất Nhất, tuy thực lực của ta chưa từng vượt qua người, cũng không giúp qua người cái gì, lúc trước chỉ là vì thuận lợi hành tẩu, tùy tiện kêu kêu.” Phong Liệt nói: “Người không phải cho tới bây giờ đều xem ta cùng Nhất Nhất là đứa nhỏ của mình mà đối đãi sao?” Mạc Vân ha ha cười nói: “Đúng thế, tiếng sur phụ này ta liền nhận.”

Lạc Nhất Nhất ở chỗ này hưng phấn biến trang, nàng đối công năng của áo giáp cùng tạo hình đều khá vừa lòng. Nhìn áo giáp trên người Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất cười nói: “Liệt, chúng ta mặc trang phục tình lữ nga, đi đến nơi nào người ta đều biết chúng ta là một đôi.” Phong Liệt cười gật gật đầu, hắn cũng phi thường vừa lòng kiện áo giáp này.

Lạc Nhất Nhất quay đầu đối Mạc Vân nói: “Sur phụ, mấy thứ tạo hình đều là màu đỏ, màu sắc rất bừa bãi.” Mạc Vân cười to nói: “Kia cũng không, đồ đệ Mạc Vân ta, như thế nào có thể không bừa bãi đâu.”

Băng Huyền còn cho Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt biết một tin tức thực làm cho người ta cao hứng: nó phát hiện Xích Ly Thảo chậm rãi trở nên sáng bóng, tuy rằng còn không quá rõ ràng, nhưng mỗi ngày đều có biến hóa vi diệu. Chiều loại tình huống này xem ra, Xích Ly Thảo hẳn là rất nhanh có thể thức tỉnh.

Trở lại Liên Trúc Cung, Tiêu Liên Nhược đã sớm kiên chân ngóng chờ. Phong Mộ Hàn bắt đầu đi đứng ở phía sau, xem ra vị trí của hắn giảm xuống không ít đâu, hắn cũng là vừa trở về, đơn giản bàn giao mọi chuyện, trước tiên chạy tới. Kết quả hiện tại bị quăng qua một bên.

Âu Dương Linh Nhi nhìn Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt cùng mặc nhuyễn giáp màu đỏ, trong lòng có chút khó chịu, bọn họ thoạt nhìn càng ngày càng thân thiết. Vì sao cổ tình tại thời điểm đó nàng lại muốn đột phá? Nếu như nàng cũng đi theo, cùng Phong Liệt kẻ vai chiến đấu. Có phải Phong Liệt sẽ có thể chú ý tới nàng tồn tại hay không? Kết quả liền cùng hiện tại không giống nhau? Chẳng lẽ hết thảy đều là thiên ý sao? Thật sự muốn thả ra đoạn tình cảm còn chưa bắt đầu này?

Mọi người đều vì mấy người an toàn trở về mà vui vẻ, cho nên không chú ý tới cảm xúc Âu Dương Linh Nhi biến hóa. Lạc Nhất Nhất tuy rằng chú ý tới,

nhưng nàng chỉ có thể cố ý xem nhẹ, không tỏ vẻ gì. Kỳ thật từ đáy lòng, nàng vẫn rất thích Âu Dương Linh Nhi loại người thẳng thắn này, nàng ấy có bản thân kiêu ngạo, có gan theo đuổi điều mình muốn. Nếu như không vì chuyện này, nàng thực nguyện ý cùng nàng ấy làm bằng hữu.

Nhưng là, đứng ở trên lập trường của nàng, nếu như nàng chủ động tỏ vẻ hữu hảo, thực dễ dàng làm cho Âu Dương Linh Nhi làm cho rằng nàng là đang khoe khoang. Mà nàng cũng không có khả năng hào phóng đến đem phụ quân bản thân cho ra ngoài. Cho nên, chỉ có thể đợi, đợi có một ngày, nàng ấy chân chính buông ra, các nàng có lẽ có thể trở thành bằng hữu tốt. Nếu như không được, nàng nghĩ, loại người kiêu ngạo giống như Âu Dương Linh Nhi, nhiều nhất là các nàng trở thành người xa lạ, cũng sẽ không bởi vì chuyện này trở thành địch nhân.

Trừ bỏ chút nhạc đệm ấy, tiệc tối coi như là hoà thuận vui vẻ, ba người ăn ý không đề cập tới chiến trường hiểm ác.

Ngày hôm sau, Lạc Nhất Nhất còn làm ra một chuỗi phong linh cho Phong Minh treo trong phòng, nói là phòng hấn cùng người của hấn giống nhau đều ưu nhã, lạnh như băng, không điểm tức giận. Lo lắng Phong Minh thích yên tĩnh sẽ trực tiếp quảng phong linh đi, Lạc Nhất Nhất thao thao bất tuyệt nói một lần không sót một chữ những lời nàng đã chuẩn bị tốt.

Phong Minh không hề phản ứng nghe xong, Lạc Nhất Nhất cảm giác nàng một quyền đánh vào bông. Đang muốn tiếp tục khai đạo, Phong Minh mở miệng nói: “Cảm ơn”. Lạc Nhất Nhất sững sốt trong chốc lát, vui vẻ không thôi. Đối với kết quả này rất vừa lòng, vui tươi hơn hờ đi ra ngoài.

Gió nhẹ thổi tới, làm phong linh hơi hơi đong đưa, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe. Thanh âm thanh thúy kia nghe qua làm cho tâm tình người ta cũng sáng sủa rất nhiều. Phong Minh nhìn phong linh màu tím tùy gió đong đưa, yên lặng nghĩ: có lẽ, ở trên đời này, cũng không như mình cho rằng không thú vị như vậy.

Nhìn Lạc Nhất Nhất vui vẻ từ phòng Phong Minh đi ra, Phong Liệt hắc nghiêm mặt kéo Lạc Nhất Nhất đến một bên, hỏi: “Người có phải coi trọng sắc đẹp tên kia hay không?” Lạc Nhất Nhất không nghĩ tới bị Phong Liệt tóm gáy. Chính tâm hư đầu, nghe được lời Phong Liệt nói, xấu hổ cười cười, biết hiện tại nói cái gì Phong Liệt đều nghe không vào, lúc này chỉ có thể dở.

Phong Liệt lại càng thêm kiên định, Lạc Nhất Nhất khẳng định là coi trọng sắc đẹp tên kia. Cho nên, ở trong lòng Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất có cái khuyết điểm thứ nhất: háo sắc. Làm Lạc Nhất Nhất buồn bực không thôi, danh dự nàng cứ thế bị hủy, ánh mắt Liệt nhìn nàng, rõ ràng nhấn đậm một cái tin tức: háo sắc, háo sắc.

Từ khi phát hiện Xích Ly Thảo chậm rãi khôi phục sáng bóng, Băng Huyền liền nhìn chăm chăm Xích Ly Thảo nằm trong hộp gấm. Không muốn bỏ qua thời khắc nó tỉnh lại. Lạc Nhất Nhất nhìn Băng Huyền như vậy, vì Xích Ly Thảo cảm thấy cao hứng, nó khổ tẩn cam lai.

Mấy ngày nay Xích Ly Thảo sáng bóng khôi phục rất nhanh, biết Xích Ly Thảo lập tức sẽ tỉnh, Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt cũng cùng Băng Huyền canh giữ ở bên hộp gấm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Xích Ly Thảo thức tỉnh

Rốt cục, vài ngày sau, lá của Xích Ly Thảo trong hộp gấm giật giật, sáu ánh mắt khản trương nhìn chăm chăm nó. Chậm rãi, Xích Ly Thảo xoay giật thân mình, mở mắt ra, bị một chuột phóng đại trước mắt, dọa thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

Vừa mới hồi phục tinh thần, đã bị Lạc Nhất Nhất ôm lên, Lạc Nhất Nhất vui sướng nói: “Ly Nhi, người cuối cùng tỉnh, ta chỉ biết, ông trời sẽ không để người si tình như người vẫn ngủ say, cũng sẽ không để ta đối với người ôm áy náy cả đời.” Lúc này Phong Liệt cũng kích động nhìn Xích Ly Thảo, hoàn hảo, hoàn hảo nó tỉnh lại.

Xích Ly Thảo mê hoặc nhìn nhìn hai người một chuột bên người. Nghĩ nghĩ bưng tỉnh đại ngộ đối Lạc Nhất Nhất nói: “Ta đã biết, hai chúng ta đồng thời yêu nam nhân kia, người không từ thủ đoạn thương tổn ta, hiện tại người đối với sở tác sở vi lúc trước cảm thấy phi thường áy náy.”

A? Đây là cái tình huống gì? Hai người một chuột nhìn Xích Ly Thảo không ngừng gật đầu tự cho là đúng.

Nhận đến sáu ánh mắt mê hoặc, Xích Ly Thảo do dự nói: “Sự tình không phải cái dạng này sao? Vậy sao người nói đối ta áy náy, nam nhân kia lại kích động nhìn ta như vậy?”

Băng Huyền khản trương hỏi: “Ly Nhi, người không biết ta sao?” Xích Ly Thảo chống lại Băng Huyền khản trương nghi hoặc hỏi: “Ly Nhi? Là tên của ta sao? Làm sao ta có thể nhận thức con chuột đâu?”

Nhìn bộ dáng Băng Huyền chịu đả kích, Lạc Nhất Nhất hỏi: “Ly Nhi ngay cả Băng Huyền người yêu nhất cũng không nhớ rõ sao?” Xích Ly Thảo yên lặng lặp lại nói: “Băng Huyền... Băng Huyền...” Ánh mắt không ngừng chạy trên người Phong Liệt.

Lạc Nhất Nhất đưa Băng Huyền đến trước mặt Xích Ly Thảo nói: “Không phải Liệt, là nó, không ăn tượng sao?”

Xích Ly Thảo vừa nghe, hét lớn: “Không thể nào, người nói ta yêu nhất là con chuột? Làm sao có thể là con chuột? Nếu như là nam nhân kia còn không sai biệt lắm.” Nói xong chỉ chỉ Phong Liệt.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Xích Ly Thảo mắt trí nhớ?

Sự thật chính là, Xích Ly Thảo quả thật cái gì đều không nhớ rõ, còn như thế nào cũng vô pháp nhận bản thân từng yêu chết đi sống lại là một con chuột. So với Xích Ly Thảo trước kia, loại chênh lệch này cũng làm cho Băng Huyền rất khó nhận. Bất quá, cũng may Xích Ly Thảo cũng không có vấn đề gì khác, cũng làm mọi người yên tâm.

Lạc Nhất Nhất cười xấu xa đối Băng Huyền nói: “Cái này kêu là phong thủy thay phiên chuyển, thời điểm người ta mỗi ngày kẻ cận người, người luôn tránh người ta, hiện tại đến phiên người đuổi theo.”

Xích Ly Thảo mắt đi trí nhớ không thích ở cùng một chỗ với Băng Huyền, ngược lại mỗi ngày lủi rủi vây quanh Phong Liệt, làm cho ba người đều không biết nói gì.

Hôm nay, không chịu nổi Xích Ly Thảo ồn ào, Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất đáp ứng mang nó đi chơi, về mặt Băng Huyền buồn bực ngồi xổm trên vai Mạc Vân, bảo Mạc Vân đi theo ở phía sau. Đi không bao lâu, ở trên đường đụng tới Phong Minh muốn ra bên ngoài lịch lãm, Xích Ly Thảo ghé vào trên vai Phong Liệt lắp bắp nói: “Mỹ... Nam, mỹ... Nam,....”

Lạc Nhất Nhất đối Phong Minh hô: “Minh ca ca, trên đường cẩn thận một chút, sớm một chút trở về nha.” Phong Minh mặc dù không đáp lại, cũng không dừng lại cước bộ, nhưng rất nhẹ gật gật đầu. Lần đầu tiên, lúc ra ngoài, có người dặn hẩn cẩn thận, bảo hẩn sớm một chút trở về.

Mọi người không nói gì, Xích Ly Thảo mắt đi trí nhớ lại biến thành tiểu sắc nữ? Lạc Nhất Nhất vừa cười vừa đối Băng Huyền ngồi xổm trên vai Mạc Vân nói: “Người nói, trước kia có phải bởi vì trên đỉnh núi Vân Đình chỉ có Tiểu Bạch Thử, Ly Nhi nàng không có nhiều lựa chọn, mới nhìn trúng người a.”

Băng Huyền tức giận đến quay mặt đi không để ý tới Lạc Nhất Nhất, nha đầu chết tiệt kia, dám giễu cợt nó, con chuột thì làm sao, cho dù là con chuột, hẩn cũng là con chuột suất nhất trên dãy núi Vân Đình. Nhìn Xích Ly Thảo còn thần du nhìn theo phương hướng Phong Minh biến mất, Băng Huyền có chút rầu rĩ nghĩ: sẽ không thật sự là nguyên nhân này đi?

Lúc này Xích Ly Thảo mở miệng nói: “Nhất Nhất, người nhận thức nam nhân cực mỹ kia a?” Lạc Nhất Nhất gật gật đầu. Xích Ly Thảo nói tiếp: “Người không phải nói Phong Liệt là vị hôn phu người sao? Người nếu giới thiệu nam nhân kia cho ta, ta sẽ không lười ở trên người hẩn.”

Lạc Nhất Nhất: “...”

Tiểu sắc Thảo này đòi đi mục tiêu.

Băng Huyền nghe được lời Xích Ly Thảo nói bạo lên rồi.

Buổi tối, Lạc Nhất Nhất vừa trở lại phòng chợt nghe thấy tiếng đập cửa, tưởng Phong Liệt lại đây tìm nàng, cười tủm tủm mở ra cửa phòng. Vừa mở cửa, ngay ngắn cả người, ngoài cửa đứng một vị nam tử áo trắng tóc đen, màu da trắng nõn, ngũ quan tuấn mỹ, Lạc Nhất Nhất nghi hoặc hỏi: “Người là ai?”

Nam tử có chút không được tự nhiên mở miệng: “Nhất Nhất, ta...”

Lạc Nhất Nhất vừa nghe thanh âm nam tử, kinh ngạc kêu lên: “Băng Huyền...”

Băng Huyền gật gật đầu, Lạc Nhất Nhất bảo Băng Huyền vào trong phòng, nhìn Băng Huyền chút co quắp. Buồn cười nói: “Băng Huyền, nguyên lai bộ dáng hình người của người cũng rất suất.” Thấy Băng Huyền không nói lời nào tiếp tục trêu chọc nói: “Lực lượng tình yêu thật vĩ đại, hiện tại Ly Nhi thích dạng gì, đều học được đón ý nói đùa khẩu vị người ta. Thân áo trắng này của người là trùng hợp sao, còn là vì thấy Minh ca ca làm Ly Nhi chảy nước miếng là mặc áo trắng?”

Băng Huyền có chút tức giận trừng mắt nhìn Lạc Nhất Nhất, nha đầu chết tiệt này dám giễu cợt hẩn, thực không nên tới tìm nàng hỗ trợ. Nhìn Băng Huyền vừa muốn phát bạo. Lạc Nhất Nhất chính sắc mặt nói: “Ha ha, người hiện tại không phải đã biết đón ý nói đùa khẩu vị của Ly Nhi, điều này nói lên người đã bước ra bước đầu tiên. Nữ hài tử đều là phải đồ, người chỉ cần làm cho nàng thói quen người tại bên người, chỉ cần người dụng tâm, Ly Nhi sẽ cảm giác được.”

Ngày hôm sau, nhìn Băng Huyền trong hình người, Ly Nhi gật gật đầu, nói: “So với bộ dáng con chuột tốt hơn nhiều.” Lạc Nhất Nhất lấy Ly Nhi từ trên vai Phong Liệt xuống -- đồ nói: “Ly Nhi, người xem bộ dáng Băng Huyền so với Liệt không kém là bao nhiêu đi. Liệt là của ta, người cứ quần quít lấy hẩn là không đúng. Về sau người sửa quần quít lấy Băng Huyền được không?” Băng Huyền trừng mắt nhìn Lạc Nhất Nhất, hẩn còn muốn thể hiện mình hơn vị hôn phu của nàng.

Ly Nhi nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng là, hẩn không đẹp bằng người gặp được ngày hôm qua.” Băng Huyền vừa nghe, sắc mặt biến đen, hiện tại như thế nào Ly Nhi lại háo sắc như vậy?

Lạc Nhất Nhất tiếp tục dụ dỗ nói: “Nhưng Minh ca ca ra ngoài lịch lãm, người một chỗ cũng không thấy được hẩn đúng hay không, người trước thử cùng Băng Huyền dạo khắp nơi, sẽ phát hiện Băng Huyền tốt lắm.”

Ly Nhi từ chối trong chốc lát, nói: “Vây được rồi, trước khi người kia trở về, ta sẽ ở cùng Băng Huyền.” Lạc Nhất Nhất quăng Ly Nhi đến trong lòng

Băng Huyền, nháy mắt mấy cái. Nàng đã đưa Ly Nhi tới bên người hắn, việc còn lại liền xem chính hắn.

Băng Huyền đang cảm Ly Nhi, âm thầm nghĩ: trước phải ổn định tiểu sắc nữ này mới được, lần đầu tiên đối bộ dáng hình người của bản thân có chút lo lắng, thậm chí có chút ghen tị Phong Minh có thiên nhân chi mạo, làm Ly Nhi nhớ mãi không quên.

Khi mọi người còn vì Xích Ly Thảo thức tỉnh mà cảm thấy cao hứng, nhận được Âu Dương Kiệt đưa tin, nhân giới đại loạn. Ngay từ đầu, bọn họ nghĩ đến chính là giống như bình thường, là ma thú triều dâng, nhưng sau lại mới phát hiện, ma thú lần này là quyết tâm muốn xâm chiếm lãnh địa nhân loại. Hiện tại rất nhiều chủ thành liên hợp lại lấy Long Hồ Thành làm chủ lực tiến hành phản kích, nhưng vẫn là đánh lâu không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Nhân giới náo động

Lạc Nhất Nhất bắt đầu nhìn Phong Liệt nói: “Ta chính là mệnh lao lực, chuyện phiên toái liên tiếp xảy ra.” Phong Liệt cười cười: “Này thuyết mình Nhất Nhất có rất nhiều người muốn quan tâm vương bạn, lại nói nàng không phải còn có ta sao, mặc kệ nàng đi đến đâu, ta đều đi cùng nàng.” Lạc Nhất Nhất tặng cho Phong Liệt một khuôn mặt tươi cười, nói “Liệt, có chàng thật tốt. Ta chính là chàng, người ta quan tâm vương bạn nhất chính là Liệt.” Phong Liệt cười gật gật đầu, đúng vậy, từ khi có nàng, nhân sinh của hắn có ý nghĩa mới.

Âu Dương Linh Nhi tự nhiên là phải đi về, nhà nàng là ở chỗ này, không có khả năng ngồi yên không để ý đến. Mạc Vân cười cười nói: “Ta sẽ không theo các ngươi, hai đứa nhỏ nơi nơi chạy, thực lực hiện tại của các ngươi so với ta hơn nhiều như vậy, ta đi chỉ có thể cản trở các ngươi. Về sau, không có việc gì ta liền ở trong này, chuyên tâm nghiên cứu luyện khí.”

Trở lại nhân giới, mấy người trước tiên tới Long Hồ Thành. Không thể không nói, Lộ Vân Long cùng Lộ Vân Hồ khá lợi hại, trong thời gian ngắn, liền đem Long Hồ Thành phát triển thành đại liên minh đứng đầu. Các liên minh lúc trước đều dựa vào Long Hồ Thành, minh chủ liên minh cũng trực tiếp sửa thành thành chủ.

Vào thành, Lạc Nhất Nhất đưa ra khỏi bài từ lúc trước Lộ Vân Hồ cho, rất nhanh đã cho qua. Lộ Vân Hồ nhận được thông báo, bỏ lại các thành chủ đang bàn bạc phương pháp tác chiến, trước tiên đến gặp Lạc Nhất Nhất. Cả Lộ Vân Long luôn luôn ôn trọng cũng chỉ bỏ lại một câu, liền rời đi.

Chúng thành chủ hai mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc là đại nhân vật nào đến đây, mang theo tâm tò mò, cũng cùng đi theo. Lộ Vân Hồ nhìn một nam hai nữ trong sảnh, nghi hoặc hỏi Phong Liệt: “Tiểu nha đầu đầu?” Lạc Nhất Nhất thế này mới nhớ tới, lúc trước không nói cho Lộ Vân Hồ biết chuyện nàng trúng độc. Khụ hai tiếng, cười nói: “Ta lớn như vậy đứng ở chỗ này, đều bị Lộ đại ca bỏ qua, xem ra cảm giác tồn tại của ta rất thấp a.”

Lộ Vân Hồ nghi hoặc nhìn thoáng qua Lạc Nhất Nhất, lại hỏi Lộ Vân Long theo sau tới, hai người nghi hoặc liếc nhau, lại nhìn nhìn Phong Liệt ở bên cạnh, nghi vấn nói: “Là có một chút giống, nhưng không phải rất lâu không thấy a, như thế nào lớn nhanh như vậy?” Lúc này chúng thành chủ đi theo tới nhìn thấy chính là ba người trẻ tuổi, càng không rõ vì sao minh chủ coi trọng như vậy.

Một thanh âm từ giữa đám người truyền đến: “Tỷ?” Lạc Nhất Nhất quay đầu tìm được nơi phát ra thanh âm, kinh hi kêu lên “Tiểu Thần, nguyên lai ngươi ở trong này a, lúc trước ta biết ngươi ở Long Hồ Thành, còn đang suy nghĩ thỉnh Lộ đại ca hỗ trợ tìm ngươi đâu.” Lạc Vũ Yên đứng ở bên cạnh Lạc Vũ Thần cười nói: “Ngươi ta là nữ nhi mười tám thay đổi, ngươi này đã hơn một năm không thấy, liền thay đổi nhiều như vậy a. Nếu không có Phong Liệt ở đây, phỏng chừng Tiểu Thần cũng không dám gọi ngươi.”

Cái này, chẳng những chúng thành chủ càng thêm nghi hoặc, cả Lộ Vân Hồ cùng Lộ Vân Phi đều không hiểu. Lúc này, Âu Dương Kiệt đi ra ngoài triệu tập tài chính làm hậu cần tiếp tế viện đã trở lại, vừa thấy Lạc Nhất Nhất liền vội đi qua, bị Phong Liệt một chương đánh lui.

Âu Dương Linh Nhi mắng: “Xứng đáng, lâu như vậy không gặp, muội muội ngươi đứng ở chỗ này, ngươi ngay cả một tiếng ân cần thăm hỏi đều không có, trực tiếp bỏ qua.” Âu Dương Kiệt cười gượng hai tiếng, tiếp tục xem nhẹ Âu Dương Linh Nhi, nhìn Lạc Nhất Nhất hỏi: “Nhất Nhất, ngươi đến đây lúc nào a, lâu như vậy không gặp, ngươi thật sự là càng ngày càng đẹp.”

Lộ Vân Hồ cùng Lộ Vân Long còn đang rối rắm Lạc Nhất Nhất như thế nào đột nhiên lớn như vậy? Người không biết Lạc Nhất Nhất lập tức đối nàng có vài phần kính trọng, không nghĩ tới nữ tử trẻ tuổi này chẳng những nhận thức minh chủ Lộ Vân Hồ, quân sư Lộ Vân Long, phó minh chủ Lạc Vũ Thần, còn nhận thức đệ nhất phú hào Âu Dương Kiệt. Chỉ có Lạc Vũ Thần cùng Lạc Vũ Yên biết tình huống nên về mặt vô cùng kính hi.

Lạc Nhất Nhất nhìn tất cả mọi người một bộ dáng khó hiểu, giản lược đem sự tình đều nói một lần.

Thời gian cấp bách, không có biện pháp cùng ôn chuyện với bằng hữu lâu ngày gặp lại, chỉ đơn giản biết Lạc Vũ Thần cùng Lạc Vũ Yên là bị truyền tống đến Long Hồ Thành. Thừa dịp nơi này độ dày linh khí cao, tìm một chỗ tu luyện một đoạn thời gian, lúc chuẩn bị rời đi, huyền thú Phượng Loan của Lạc Vũ Thần, nói họa đồ hình Phượng trên huy chương Long Hồ Thành, chính là bộ dáng sau này khi nó trưởng thành.

Bọn họ nhất thời cũng không biết đi nơi nào tìm Lạc Nhất Nhất, liền quyết định trước hết đặt chân ở Long Hồ Thành, tra xem Long Hồ Thành cùng Phượng Loan có phải có cái gì sâu xa hay không.

Ở vài lần ma thú triều dâng, Lạc Vũ Yên, Lạc Vũ Thần cùng Phụng Loan bày ra sức chiến đấu cường đại, được Lộ Vân Hồ chiêu an. Dần dần chiếm được Lộ Vân Hồ trọng dụng, sau lại hỏi qua Lộ Vân Hồ chuyện về huy chương, hắn nói đó là vật gia tộc bọn hắn lưu truyền tới nay, chuyện khác cũng không biết.

Thời điểm bọn hắn lo lắng muốn rời đi tìm Lạc Nhất Nhất hay không, người của Âu Dương Kiệt tìm được Lạc Vũ Thần, nói cho hắn tình huống của Lạc Nhất Nhất. Lạc Vũ Thần cùng Lạc Vũ Yên bàn tính, bọn họ cũng không đi yêu giới được, liền ở chỗ này chờ.

Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt vừa thở hổn hển khau khí, bên ngoài phát ra một tiếng nổ lớn. Lộ Vân Hồ mắng: “Dựa vào, ma thú lại tới nữa, thật sự là không dứt, thời gian cũng càng ngày càng ngắn.” Mọi người cùng nhau đi đến trên cửa thành, chỉ thấy ma thú đông nghìn nghịt không ngừng lao lại đây.

Chúng thành chủ cả kinh nói: “Lần này như thế nào nhiều như vậy a, thực lực chính thể cũng tăng lên không ít, chuẩn bị làm cuộc công kích cuối cùng sao?” Phong Liệt nhìn nhìn chiến trường nói: “Bên trong còn thêm rất nhiều yêu thú.”

Mà để cho Lạc Nhất Nhất chú ý là, ma thú mặt ngoài thoát nhìn không hề kết cấu hướng tới, nhưng ma thú bên trong lại sắp hàng chỉnh tề, cả bộ pháp đều là giống nhau. Lộ Vân Hồ đi đến bên người Lạc Nhất Nhất nói: “Người cũng chú ý tới đi, ma thú ở giữa khiến cho người ta đau đầu, không phải thực lực cao bao nhiêu, mà là có cảm giác giết không chết. Đánh trúng điểm yếu hại cũng chưa xong, nhất định phải đào Ma Đan ra hoặc đập nát mới được.”

Khi ma thú đến gần, tất cả mọi người làm tốt chuẩn bị chiến đấu, trải qua vài lần chiến đấu, bọn họ đã lấy phòng ngự làm trọng điểm.

Lạc Nhất Nhất lớn tiếng nói: “Phòng ngự tốt nhất chính là tấn công, mở cửa thành ra, tiến công.” Chúng thành chủ dùng ánh mắt xem kẻ điên nhìn nàng, tiểu nha đầu này có phải quá ngây thơ rồi hay không. Bọn họ từ bắt đầu tiến công phản kích, đến bây giờ chỉ có thể phòng thủ. Lần này ma thú triều dâng có thể bảo vệ cho thành đã không sai lắm rồi.

Lộ Vân Hồ là thực tín nhiệm Lạc Nhất Nhất, nói: “Nha đầu nói đúng, chờ bị đánh như vậy, lão tử cũng ghen khuất đủ.” Chúng thành chủ vừa nghe, vội vàng hướng Lộ Vân Hồ cầu cứu: “Lộ quân sư, người khuyên như mình chủ a, thực mở cửa thành, vạn nhất ma thú vọt vào làm sao bây giờ. Hiện tại lực lượng phòng ngự đều tập trung ở trong này, chúng ta nếu thủ không được, phía sau có ngàn vạn người chôn cùng a.”

Lộ Vân Hồ nhìn Lạc Nhất Nhất tự tin, trầm tư trong chốc lát nói: “Nếu như trời muốn nhân loại chúng ta vong, phòng ngự sớm muộn gì cũng bị phá. Liền rút cũi dưới đáy nôi, liền chết đánh cuộc đi.”

Chúng thành chủ không rõ vì sao hai huynh đệ Lộ Vân Hồ đối một tiểu nha đầu còn trẻ tuổi như thế lại nói gì nghe vậy. Nhưng thực hiển nhiên, bọn họ phản đối không có hiệu quả, trong lòng yên lặng thâm trầm, tiểu nha đầu này chính là một tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Kiêu ngạo phản kích

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất cũng không quản ánh mắt những người khác, trước kia chiến đấu đều là bị đánh, lần này cũng nên hành diện một lần. Thả Tiểu Bạch vẫn luôn ngủ gục ngủ gật trong Phụng giới ra nói: “Tiểu Bạch, ma thú ở giữa liền giao cho ngươi, hỗ trợ vậy khốn bọn chúng.”

Tiểu Bạch cao ngạo nói: “Chút lòng thành, không thành vấn đề.” Nói xong chậm rì rì bay đi. Mọi người hân, thật sự là có chủ nhân thế nào, liền có huyền thú thế ấy, một tiểu hồ ly đáng yêu lại có khẩu khí lớn như vậy.

Sau đó đối với Phong Liệt nói “Liệt, yêu thú liền giao cho chàng, chàng cũng xuất khẩu ác khí.” Phong Liệt gật gật đầu, phi thân tiến lên. Mọi người nghi hoặc, liếc mắt nhìn một cái, toàn là bản thể ma thú, không chú ý tới có yêu thú cũng hỗn ở trong đó.

Lạc Nhất Nhất đối với Vương Hồ đang chỉ huy đàn huyền thú kêu lên: “Vương đại ca, đi, chúng ta đi kiểm thú.” Vương Hồ giao phương án chiến đấu cho cấp dưới, rồi thí diện thí diện chạy đến bên người Lạc Nhất Nhất. Mỗi lần nhìn thấy Lạc Nhất Nhất đều có chuyện tốt.

Mọi người hân, Vương Hồ này bởi vì có đàn huyền thú, bình thường cũng là rất kiêu ngạo, lúc này đối mặt một tiểu nha đầu lập tức liền biến thành chó săn. Mà tiểu nha đầu này lại bừa bãi, cái gì kêu đi kiểm thú, kia nhưng là ma thú đến công kích bọn họ a.

Lạc Nhất Nhất quay đầu đối Lộ Vân Hồ nói: “Lộ đại ca chúng ta đi trước. Chuyện khác giao cho các ngươi, nếu có ma thú tốt nhớ bắt sống nga, chúng ta cũng nên thay đổi trang bị.” Nói xong, đổi áo giáp thành cực nhanh chỉ khai bay về phía chiến trường, Vương Hồ cũng mang theo đàn huyền thú đi theo ở phía sau.

Lộ Vân Hồ vui sướng hài lòng hét lớn: “Mở cửa thành, nghênh địch, toàn bộ phóng ra.”

Rất nhanh mọi người hiểu được vài người trẻ tuổi đáng sợ đến mức nào. Trước không nói Phong Liệt cùng yêu thú thực lực cường hãn đại chiến, một

chiều một cái. Ngay cả Tiểu Bạch Hồ, ở trên không trung không biết làm pháp thuật gì, làm cho yêu thú bọn họ đánh nửa ngày cũng không chết ngừng lại, thường thường còn tự giết lẫn nhau. Có ma thú phát hiện là Tiểu Bạch Hồ động tay động chân, đang muốn công kích, Tiểu Bạch Hồ hừ không tiêu thất.

Đang ở mọi người nghĩ, Tiểu Bạch Hồ lợi hại như thế, như thế nào không trực tiếp hạ ảo trận đối với tất cả ma thú đột kích, mọi người thấy đến một màn làm cho người ta mờ rộng tầm mắt. Lạc Nhất Nhất ở phía trước đem một ít ma thú thực lực cường hãn tùy tay nhất linh trực tiếp thu phục, sau đó quăng cho Vương Hồ theo ở phía sau, Vương Hồ vui rạo rức tiếp thu. Rất nhanh, Vương Hồ liền đem ma thú bị phục tạo thành tiểu đội lâm thời bắt đầu chiến đấu.

Mọi người không nói gì: “Này TM cũng biết?” Chiến đấu sau một canh giờ liền hoá tốc kết thúc. Vương Hồ nhìn đàn huyền thú lại gia tăng hai vòng, tâm tình thật kích động a. Lúc tất cả mọi người hoan hô mừng chiến đấu thắng lợi.

Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Đi, chúng ta đi đến ổ ma thú dạo một vòng.” Biểu tình vui sướng của mọi người lập tức cương ở trên mặt, này có phải có chút càn rỡ hay không?

Lộ Vân Hồ cảm xúc ngẩng cao kêu lên: “Hảo, lần này cuối cùng xuất khẩu ác khí.” Mọi người mắt lé nhìn Lộ Vân Hồ, này vẫn là mình chủ cho rằng thiên hạ ta là lớn nhất sao? Như thế nào sau khi nữ tử trẻ tuổi gọi là Lạc Nhất Nhất đến đây, liền giống như tiểu người hầu?

Lộ Vân Long nói: “Muốn đi cũng không thể tất cả đều đi, sức chiến đấu yếu đều lưu trong thành. Có chuyện gì, các ngươi cũng phải chạy nhanh thông báo.”

Một sự kiện lớn như vậy, bị Lạc Nhất Nhất cùng hai huynh đệ Lộ Vân Hồ nói mấy câu liền quyết định. Lạc Vũ Yên vỗ bả vai Lạc Nhất Nhất hắc hắc cười nói: “Ta với ngươi cùng đi, ngươi không phải là Thuần Thú Sư sao? Dù thế nào cũng phải đưa ta một huyền thú làm lễ gặp mặt đi.” Lạc Nhất Nhất cười trả lời: “Không thành vấn đề, liền nhìn ngươi bắt được hay không.”

Huyền thú Phượng Loan của Lạc Vũ Thần cũng vây quanh Lạc Nhất Nhất hỏi: “Thối xà kia đâu, sẽ không cúp đi, như thế nào vẫn không thấy.” Lạc Nhất Nhất buồn cười nói: “Cái gì thối xà, người ta là Long được không. Lần trước gặp chút chuyện, cùng Chíp Bông đều lâm vào ngủ say, bây giờ còn không tỉnh.” Phượng Loan gật gật đầu: “Quả nhiên là con rồng vô dụng.” Lạc Nhất Nhất cười lắc đầu, nếu Đằng Long nghe thấy, khẳng định lại muốn cùng nó đấu một phen. Bất quá đối thực lực của Phượng Loan tiến bộ vẫn là rất vừa lòng.

Khi nói chuyện, Lộ Vân Hồ cùng Lộ Vân Phi đã điều phối xong nhân viên, Lộ Vân Hồ mang theo người có sức chiến đấu mạnh theo Lạc Nhất Nhất đi ổ ma thú, Lộ Vân Phi mang những người còn lại tiếp tục làm tốt công tác phòng ngự.

Ma thú tán phân tán lạc chạy trốn, nhìn thấy nhiều người đuổi theo như vậy, liền mạng trốn về phía trước, rất nhanh liền đi tới chỗ sâu trong rừng rậm. Loáng thoáng thể nhưng có thể nhìn thấy một tòa thành nhỏ, lúc mọi người chuẩn bị hướng thành nhỏ tiến lên, một nam tử áo xám diện mạo âm lãnh xuất hiện ở trước mặt.

Nhìn đám người Lạc Nhất Nhất, mặt không chút thay đổi nói: “Là gan không nhỏ, nếu đưa lên cửa, liền giải quyết hết toàn bộ các ngươi.” Chung quanh lập tức trào ra rất nhiều ma thú, bộ mặt dữ tợn hướng mọi người vây lại.

Lạc Nhất Nhất lớn tiếng nói: “Các ma thú này đã bị khống chế, không cần lưu thú sống, toàn diệt. Nam tử áo xám kia giao cho ta cùng Liệt.” Mọi người vừa nghe, lập tức bắt đầu chiến đấu, Lộ Vân Hồ bữu môi, mình chủ như hắc giống như không có uy tín nhiều lắm.

Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt rất nhanh chóng lại nam tử áo xám, hai người không dám khinh thường, bởi vì hắc làm cho người ta cảm giác giống như là Mị Cơ và hắc y nam tử gặp được ở yêu giới lần trước.

Nam tử nhìn Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt nói: “Là các ngươi đánh Mị Cơ và Cuồng Xà thành trọng thương? Hai cái ngu ngốc kia thật đúng là yếu, nếu sớm báo ta đi, thu phục yêu giới còn không phải chuyện trong chớp mắt. Thế nhưng phải ta đến đối phó nhân loại như đàn kiến này.”

Lạc Nhất Nhất cười lạnh nói: “Ngươi thật đúng là đồng bọn của chúng. Vậy thì để ta, nhân loại như con kiến này đến giải quyết ngươi.” Nam tử áo xám nhún mày nói: “Ta là Bụi Vô, không cần đánh đồng ta cùng hai tên ngu ngốc kia.”

Tiểu Bạch ghé vào trên vai Lạc Nhất Nhất, thống khổ nhún mày nói: “Nhất Nhất, ảo thuật của ta đối hắc không có tác dụng, hắc có thể khống chế tâm trí con người, các ngươi cẩn thận một chút, ta đi giúp bọn Lộ Vân Hồ.”

Lạc Nhất Nhất điểm điểm, cùng Phong Liệt rất nhanh tiến lên. Băng Phách còn không có đụng tới Bụi Vô, hắc đã biết mất, đảo mắt đã xuất hiện ở sau lưng Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt. Đối Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt thả ra một luồng linh lực hùng hậu. Hai người còn không kịp phản ứng, vòng tay trên tay Lạc Nhất Nhất tự động mở ra quang thuẫn, giúp hai người chặn công kích. Lạc Nhất Nhất kinh hi nói: “Hiện tại có thể tự động mở ra.”

Băng Phách hừ lạnh nói: “Ta nếu đã thức tỉnh, phá vòng tay dung hợp với ta đương nhiên cũng có ý thức, ở thời điểm chủ nhân gặp nguy hiểm đến sinh mệnh, tự nhiên sẽ tự động mở ra.” Lạc Nhất Nhất ngượng ngùng nở nụ cười hai tiếng, thật là không trải qua người ta đồng ý, chẳng những làm tan người ta, còn tách ra một bộ phận dung hợp với vòng tay phòng ngự.

Bụi Vô cười lạnh nói: “Trên người xú nha đầu ngươi còn không thiếu bảo bối, bất quá rất nhanh sẽ không còn là của ngươi.” Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt ăn ý đổi thành phòng ngự chi khải, để bị tên kia đánh bất ngờ. Tuy rằng Quang Thuần vừa rồi là tự động mở ra, nhưng tiêu hao khá nhiều linh lực.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 39: Người so với Lạc Nhất Nhất còn vô sỉ hơn

Edit & beta: Thiên Mạn

Né tránh nửa ngày, song phương còn không có chính thức giao đấu, Lạc Nhất Nhất rất tức giận, người này sẽ đánh bất ngờ, đều đánh không trúng hân. Lạc Nhất Nhất gọi Tiểu Bạch lại nói: “Tiểu Bạch, ngươi có thể bỏ cái ảo trận hay không, đem ba người chúng ta đều khốn bên trong.” Tiểu Bạch lắc lắc đầu nói: “Không được, chỉ có thể vây khốn các ngươi, khốn không được hân.”

Lạc Nhất Nhất không nói gì, Tiểu Bạch tiếp tục nói: “Nhưng ta có thể theo dõi hân, biết vị trí của hân, các ngươi có thể công kích.” Lạc Nhất Nhất lắc đầu: “Hân vạn nhất công kích ngươi làm sao bây giờ, nếu hân trốn phía sau ngươi, chúng ta lại nhìn không tới, đánh ngươi làm sao bây giờ.”

Tiểu Bạch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Ngươi thật đúng là không phải ngu ngốc bình thường, hân mỗi lần đánh bất ngờ các ngươi không phải đều là lộ ra nguyên hình sao? Lúc biến thành vô hình, hân cũng không có năng lực công kích. Ta đối mặt với phương hướng hân xuất hiện là được rồi.”

Lạc Nhất Nhất thực thụ giáo gât gât đầu, Tiểu Bạch thật thông minh, năng thật đúng là xem nhẹ chi tiết này.

Thời điểm Bội Vô lại biến mất, Tiểu Bạch liền đi lên, nhưng là không ngừng đong đưa. Sợ thương đến Tiểu Bạch, Lạc Nhất Nhất biến Băng Phách thành chùy thủ, trực tiếp đi theo Tiểu Bạch, công kích gần người. Tuy rằng thoát nhìn, Lạc Nhất Nhất là cầm chùy thủ chém lung tung, nhưng thật ra làm Bội Vô bị thương, lại bị trúng một đao, Bội Vô lộ ra nguyên hình ở bên người Lạc Nhất Nhất cùng Tiểu Bạch rồi công kích.

Phong Liệt vẫn tập trung tinh thần cao độ, đã sớm vận sức chờ phát động, khi Bội Vô còn không kịp công kích, Long Đằng Kiếm liền phát ra một cỗ linh lực không lồ công kích Bội Vô. Lạc Nhất Nhất cũng thừa cơ biến Băng Phách thành kiếm, tấn công Bội Vô. Vừa tránh thoát Lạc Nhất Nhất công kích lại bị Phong Liệt tận quang điện ảnh đánh trúng. Hai người phối hợp thiên y vô phùng, Bội Vô không lực hoàn thủ. Mà lúc này Băng Phách lại chia thành vô số tiểu kiếm vây công Bội Vô, nhìn trên mỗi thanh kiếm đều tản mát ra quang mang đỏ đậm cùng trầm lam, Bội Vô oán hận nhìn hai người, rồi tiêu thất giống như Mị Cơ và Cuồng Xà.

Lạc Nhất Nhất cao hứng ôm Tiểu Bạch lại sờ lại thân. Tiểu Bạch lấy móng vuốt vồ vồ Lạc Nhất Nhất nói: “Đừng lung lay nữa, ta đã muốn hôn mê, lại lay tiếp sẽ ói ra.”

Nhìn bên Lộ Vân Hồ cũng sắp chiến đấu xong, Lạc Nhất Nhất nhìn Phong Liệt lâm vào trầm tư, nói: “Liệt, ngươi có phải đã nghi hoặc mấy tên thực lực cao cường, hành tung quỷ dị đó hay không?” Phong Liệt ngẩng đầu nhìn tòa thành nói: “Đúng vậy, hiện tại đừng nói những người đó là ai, chúng ta ngay cả bản thể những người đó ở đâu cũng không biết, chỉ biết là bọn họ muốn thống nhất yêu giới, nhân giới, ma thú, cái khác đều không biết.”

Lạc Nhất Nhất nghĩ một chút: “Địch trong tối ta ngoài sáng xác thực làm cho người ta thật khó chịu, bất quá chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ biết rõ ràng. Trước đó, chúng ta phải đề cao thực lực của bản thân. Bọn họ chỉ là nguyên thần đã lợi hại như vậy, nếu như là bản thể liền càng khó đối phó.” Phong Liệt gật gật đầu, bọn họ không thể luôn bị vây trong trạng thái một đường sinh tử.

Lúc này bọn Lộ Vân Hồ đã chấm dứt chiến đấu một lần nữa chinh đồn đội ngũ, Lạc Vũ Yên vô cùng tiêu sái đến bên cạnh Lạc Nhất Nhất, rầu rĩ nói: “Vốn tưởng rằng lần này có thể bắt được huyền thú tốt.” Lạc Nhất Nhất cười nói: “Không quan hệ, lần sau có cơ hội, cho người chọn đi.”

Mọi người cùng nhau hướng tòa thành trong rừng rậm tiến lên, trải qua tràng đại chiến vừa rồi, chung quanh không còn ma thú xuất hiện. Đi đến tòa thành mới phát hiện, bên trong trống trơn. Có thể là vừa rồi đã phải ra tất cả đi tấn công bọn họ. Phát hiện ở bên trong tìm không thấy manh mối nào, đang chuẩn bị trở về Long Hồ Thành, cảm giác được mặt đất một trận rung động, tuy rằng mong manh, nhưng mọi người vẫn là cảm nhận được.

Tìm được đường thông xuống địa thất, còn chưa đi, chợt nghe đến một tiếng gầm rú: “Yêu thú chết tiệt, ta sẽ không khuất phục.” Đi không lâu, một đầu quái vật lớn liền đập vào mắt, nhìn kỹ, phát hiện là một con Trăm Túc Trùng. Nhìn thấy đám người Lạc Nhất Nhất tiến vào, Trăm Túc Trùng nghi hoặc nói: “Nhân loại?”

Lúc này Tiểu Bạch mở miệng nói: “Nó khẳng định là bị cái tên kêu Bội Vô giam ở đây, trên người nó có dấu vết bị thi pháp. Khẳng định là lúc Bội Vô gặp nó, phát hiện nó có thực lực cường hân, muốn khống chế, nhưng bởi vì trước đó khống chế mấy ma thú khác đã dùng nhiều tâm lực, cho nên còn không có biện pháp khống chế tâm trí nó.”

Lạc Nhất Nhất còn không có mở miệng, chợt nghe Lạc Vũ Yên hưng phấn hỏi: “Nó rất mạnh, có chỗ nào hơn người?” Tiểu Bạch nói: “Nó là Kim Sí (con rết), nếu như không phải gặp phải Bội Vô cái loại quỷ dị cao thủ, rất khó bắt được nó.”

Lạc Vũ Yên hai mắt sáng lên nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Xem ra lần này không đến không?” Lạc Nhất Nhất nhìn nhìn con rết, lại nhìn nhìn Lạc Vũ Yên, nói: “Ngươi muốn nó làm huyền thú của ngươi? Rất ghê tởm đi.” Nghĩ đến về sau trên người Lạc Vũ Yên mỗi ngày có thêm một con rết, liền cảm thấy ác hân.

Kim Sí nổi giận gầm lên một tiếng, tỏ vẻ nó bất mãn, vài cái nhân loại liền ở trước mặt nó, thảo luận muốn nó làm huyền thú hay không?

Lạc Vũ Yên nhìn Kim Sí nói: “A, tính tình còn rất lớn, hôm nay ngươi nguyện ý cũng tốt, không muốn cũng muốn đánh ngươi đến nguyện ý.” Nói xong

phá cấm chế Bụi Vô thiết lập. Cấm chế Bụi Vô thiết lập chỗ này giống cấm chế thiết lập ở cửa. Kim Sí bị nhốt ở bên trong phá như thế nào đều không được, thân ở bên ngoài Lạc Vũ Yên lại dễ dàng phá mở.

Kim Sí vừa được giải thoát, triển khai hai cánh, liền hướng lên trên bay đi, cả tòa thành nhỏ lập tức sụp đổ. Đám người Lạc Nhất Nhất nhanh chóng thoát khỏi tòa thành.

Kim Sí ở trên không bừa bãi cười to: “Chỉ bằng các ngươi vài cái tiểu nhân loại còn muốn bắt ta làm huyền thú, nằm mơ. Nếu không phải tên yêu thú chết tiệt kia nghĩ cách không chế ta, chỉ bằng cái phá cấm chế đó cũng muốn vây khốn ta? Hôm nay vừa vặn có thể ăn no nê.”

Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt liếc nhau, hiện tại lại nhiều một cái tin tức, xác định mấy người kia là yêu thú. Lúc này Lạc Vũ Yên đã phi thân lên rồi, cầm song kiếm cùng Kim Sí giao đầu. Còn không tới hai hiệp, Lạc Vũ Yên đã kêu nói: “Các ngươi còn chưa lên hỗ trợ.”

Lạc Nhất Nhất nghi hoặc kêu lên: “Ngươi không phải muốn cùng nó một mình đấu, đánh tới nó nguyện ý làm huyền thú của ngươi sao?” Lạc Vũ Yên vừa né tránh vừa la lớn: “Ngươi nha choáng váng, thực lực của nó so với ta hơn nhiều như vậy. Ta một người như thế nào đánh thắng nó.”

Lạc Nhất Nhất sờ sờ cái mũi, hết chỗ nói rồi, vừa mới nghe nàng nói hào khí vạn trượng như vậy, làm nửa ngày, cứ nhiên muốn quần ẩu người ta, rất không phúc hậu. Lạc Nhất Nhất cảm thấy Lạc Vũ Yên so với nàng còn vô sỉ hơn, trừ bỏ Đẳng Long, huyền thú của nàng đều là dụ dỗ tới được, năng thế nhưng...

Bất quá xem Lạc Vũ Yên liên tiếp bại lui, vẫn là rất nhanh gia nhập chiến cuộc, có Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt gia nhập, rất nhanh liền đánh Kim Sí đến nằm úp sấp. Đương nhiên, có Lạc Nhất Nhất – Thuận Thủ Sư cường đại, Lạc Vũ Yên rất nhanh có thể khước huyền thú.

Kim Sí tức giận nhìn thoáng qua chủ nhân ti bi của nó, bất quá ngậm lại về sau đi theo nàng hẳn là sẽ không ăn một là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Phượng Loan nghi hoặc

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất kỳ quái nhìn Kim Sí hỏi: “Tuy rằng thực lực của ngươi coi như không sai, nhưng là trong phiên rừng rậm này không có ma thú lợi hại hơn sao?”

Kim Sí hồi đáp: “Ở bên ngoài rừng rậm, không ma thú nào hơn ta. Nhưng nhắc tới trong rừng rậm ma thú chân chính lợi hại, một bàn tay đều có thể chụp chết ta.”

Lạc Nhất Nhất quay đầu lại nhìn nhìn nói: “Lợi hại như vậy, sao lúc ma thú triều dâng lại không gặp a?” Kim Sí nhìn chỗ sâu trong rừng rậm, từ từ hỏi đáp: “Nhìn thấy phiên rừng ở phía trước sao? Ngươi từ nơi này đi qua sẽ không nhìn thấy ma thú, nhưng lấy thực lực của các ngươi căn bản đi không được bao xa. Nếu như có thể đi đến, có thể nhìn thấy thế giới kia, nơi đó xa hoa, như tiên cảnh, nhưng là bên trong một gốc cây cỏ nhỏ có thể muốn mạng của ngươi. Thực lực ma thú lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi từ sâu trong nội tâm. Hơn nữa, nam nhân kêu Bụi Vô có thể chính là từ bên trong ra đến.”

Lộ Vân Hồ tiếp lời nói: “Chẳng lẽ từ nơi này có thể đi vào Hủ Hải trong truyền thuyết.” Kim Sí gật gật đầu. Lộ Vân Hồ nói tiếp: “Ta cũng chỉ là nghe nói qua, yêu thú xưng nơi đó là Hủ Hải, nhân loại xưng là Tử Vong Chi Hải. Bất quá theo ta biết thì không có người đi vào.”

Phong Liệt cũng mở miệng nói: “Nguyên lai Tử Vong Chi Hải lúc trước sư phụ nhắc tới chân chính là chỉ phiên đại lục Hủ Hải. Xem ra là Hủ Hải cách trở hai phiên đại lục tương liên.”

Lạc Nhất Nhất cùng mọi người dẹp đường trở về thành, nàng cũng sẽ không biết tự lượng sức mà chạy đến Hủ Hải làm cho vô số người sợ hãi, vừa nghe tên chỉ biết không phải là chỗ hiện tại nàng có thể đi ném thử.

Bất quá, làm cho Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt có chút an ủi là, dựa theo cách nói của Kim Sí, bản thể ba cái nguyên thần bọn họ đụng tới đều bị phong ấn tại Hủ Hải. Nguyên thần bọn họ đã bị thương nặng, tin tưởng ở Phong Vân đại lục, bây giờ còn không ai có thể đi vào Hủ Hải, giúp bọn họ giải trừ phong ấn.

Trở lại thành, mọi người đều đối chiến lợi phẩm lần này cảm thấy thập phần vừa lòng, đang tổ chức khánh công yến long trọng. Lộ Vân Phi chạy đến chỗ Lạc Nhất Nhất, trái một cái Lạc tỷ tỷ, phải một cái Lạc tỷ tỷ. Từ lần Lạc Nhất Nhất đưa toàn thành bọn họ trang bị rực rỡ hẳn lên, thần tượng hẳn sùng bái liền từ lão cha Lộ Vân Hồ hẳn, gia tăng thêm Lạc Nhất Nhất, sau lại tăng tới Lạc Vũ Thần. Mà Lạc Nhất Nhất còn xếp trước lão cha hẳn.

Hiện tại tuổi còn trẻ Lộ Vân Phi tự cấp trở thành trợ thủ của phó minh chủ Lạc Vũ Thần. Ngay từ đầu, Lộ Vân Phi là không quá tình nguyện. Bởi vì Lạc Vũ Thần so với hẳn lớn hơn không bao nhiêu, nhưng sau vài lần chiến đấu, liền đối Lạc Vũ Thần bội phục ngũ thể đầu địa (*), còn đem hẳn xếp vào bảng thần tượng.

(*)Ngũ thể đầu địa là năm vóc (1. gối tả, 2. gối hữu, 3. tay tả, 4. tay hữu, 5. cái đầu) đều gieo xuống đất. Nghĩa là lễ Phật, lễ tượng Phật, lễ thánh tượng Bồ Tát, lễ sư trưởng... thì nên chí thành lễ như vậy mới tỏ đủ về cung kính. Ngũ thể đầu địa cũng gọi là Ngũ luân đầu địa (năm vàng, năm phần xoay vắn gieo xuống đất).

Trong Kinh Pháp Bảo Đàn nơi phẩm Cơ duyên có đoạn viết rằng “ Có 1 vị Tăng tên là Pháp Đạt, người ở Hồng Châu, xuất gia lúc 7 tuổi, thường tụng Kinh Pháp Hoa, đến lễ tổ mà đầu không sát đất, Tổ mới quở rằng: “ Lễ mà đầu không sát đất chỉ bằng đưng lễ, trong tâm ông ắt có một vật, vậy ông chưa chấp sự nghiệp gì? “. Pháp Đạt thưa: Tôi tụng Kinh Pháp Hoa đã đến ba ngàn bộ.

Tổ bảo: “ Nếu ông tụng đến muôn bộ, được cái ý Kinh mà chẳng cho rằng hơn, ắt cùng với ta sánh vai, nay ông mang sự nghiệp này, trọn không biết lỗi, nghe ta nói kìa:

“Lễ vốn chặt cò mạng

Sao đầu không sát đất

Có ngã tội liên sanh

Quên công phước vô tỷ...”

.....Ngài Pháp Đạt sau hối hận tạ lỗi với Tổ thưa rằng “Từ nay về sau con sẽ khiêm cung với tất cả mọi người”

Theo PHDS của Thích Nữ Đức Trí

Lạc Vũ Thần lần này nhìn thấy Lạc Nhất Nhất cũng là thập phần vui vẻ, đang ở cùng Lạc Nhất Nhất chia xẻ kinh nghiệm lịch luyện trưởng thành. Chíp Bông và Đăng Long một trước một sau tỉnh lại, đều gấp không thể chờ đi ra hướng Lạc Nhất Nhất khoe khoan, lần này ngủ say, thực lực của bọn họ lại tăng.

Chíp Bông cùng Tiểu Bạch giống như rất thân quen, khoe khoan xong, hai gia hòa liền đến một bên đi chơi. Lạc Nhất Nhất hí mắt hắc hắc cười gian hai tiếng, cho Chíp Bông một mệnh lệnh, làm nó hỗ trợ đem Tiểu Bạch quải tới tay mới được a.

Phượng Loan khinh thường nhìn Đăng Long nói: “Vừa đánh giấc xong người liền tỉnh, người thật biết cách chọn thời điểm tỉnh, biến thành Long còn không tiền đồ như vậy.” Đăng Long vừa nghe, lại cùng Phượng Loan bắt đầu đấu. Tam hai hạ đã bị Phượng Loan phiền hôn mê, ủy khuất nhìn Lạc Nhất Nhất, dùng ánh mắt hỏi: ta có thể biến thành thân Long một móng vuốt chụp chết thôi điều kia không?

Nguyên nhân Lạc Nhất Nhất từng mệnh lệnh rõ ràng, chỉ có ở chiến đấu hoặc trải qua nằng cho phép mới có thể khôi phục bản thể, bình thường chỉ có thể huyền hóa thành tiểu xà. Sau khi biến thành Long, quy định này cũng không thay đổi. Lạc Nhất Nhất mắt lé nhìn hai thú một chút, không thêm đề ý nói: “Đánh là thương, mắng là yêu, ta thấy tình cảm các người thật tốt.”

Hai thú đang hồ ồ lập tức cứng lại.

Nhớ tới lúc trước Phượng Loan nói chuyện huy chương Long Hồ Thành, Lạc Nhất Nhất xuất ra bài từ lúc trước Lộ Vân Hồ đưa hỏi: “Phượng Loan, người nói khi người thành thực, sẽ biến thành bộ dáng dị dạng này?”

Đăng Long vừa nghe, oạch một tiếng, hoạt đến trên cổ tay Lạc Nhất Nhất, nhìn bài từ trong tay Lạc Nhất Nhất cười ha ha.

Phượng Loan một bên nhìn bài từ, một bên tức giận nói: “Cái gì kêu bộ dáng dị dạng, ta là Cửu Đầu Phượng.” Lạc Nhất Nhất bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Khó trách ta cảm thấy đầu phượng trên bài từ là lạ, nguyên lai là vẽ chín cái đầu, thật sự là thiên tài a.” Vừa dứt lời, trong đầu đã nghĩ ra bộ dáng Phượng Loan chín đầu. Nhịn không được nỉ da gà đầy người.

Lúc này Phượng Loan nghi hoặc nói: “Không biết vì sao, ta cảm giác trong bài từ này có một cổ cảm giác rất quen thuộc.” Lạc Nhất Nhất hỏi đáp: “Đây là Lộ đại ca tặng cho ta, chúng ta tìm hần hỏi một chút sẽ biết.”

Phượng Loan gật gật đầu, nó thực muốn biết cảm giác quen thuộc lại hoảng hốt là chuyện gì xảy ra. Lộ Vân Hồ đang cùng chúng thành chủ uống rượu, nhìn đám người Lạc Nhất Nhất lại đây, người người đều muốn xuống đón, bị Lạc Nhất Nhất khéo léo từ chối, bởi bọn họ uống mấy bát rượu, liền lôi kéo Lộ Vân Long đi ra, bộ dáng Lộ Vân Hồ hiện tại đều uống thật cao hứng, khẳng định hỏi không ra cái gì, tìm Lộ Vân Long hỏi tốt hơn.

Hiểu biết ngọn nguồn sự tình, Lộ Vân Long nói: “Khỏi bài từ này thật là tổ truyền nhà chúng ta. Ta cũng là trong lúc vô ý biết trên bài từ này vẽ là Cửu Đầu Phượng, là huyền thú tổ tiên chúng ta. Tổ tiên cùng huyền thú cảm tình tốt lắm, cho nên lúc ấy trong phạm vi quân hạt, trên bài từ thông hành vẽ huyền thú của hần.

Khỏi bài từ này chính là bài từ trên người tổ tiên lúc ấy, nhưng là theo tổ tiên ngã xuống, huyền thú tự nhiên cũng sẽ không tồn tại.

Lạc Nhất Nhất hỏi: ” Vậy nơi tổ tiên người quân hạt lúc trước, chính là Long Hồ Thành hiện tại sao?” Lộ Vân Phi gật gật đầu hỏi đáp: ” Đúng vậy, chính là ở trong này, bất quá đã bị đã tu sửa rất nhiều lần, di tích hần là cũng không còn tồn tại. Các người xem, lần trước các người đến còn rách mướp, theo thể lực không ngừng lớn mạnh, đoạn thời gian trước lại tiến hành đại quy mô sửa chữa cải biến.”

Phượng Loan sau khi nghe xong, có chút buồn rầu, vẫn là không thể coi bỏ mê hoặc này a.

Sáng sớm hôm sau, đám người Lạc Nhất Nhất đang dùng đồ ăn sáng. Lộ Vân Long vội vàng bận bận tới nói: ”Ta nghĩ tới có một chỗ vẫn không bị tu sửa, đi, ta hiện tại liền mang bọn người đi xem.”

Phượng Loan vừa nghe, vội vàng thúc giục Lạc Vũ Thần đi. Biết tâm tình Phượng Loan, Lạc Nhất Nhất cũng chạy nhanh đứng dậy bảo Vân Long dẫn đường. Lộ Vân Long vừa đi vừa nói: ”Nơi đó ban đầu là từ đường của chúng ta, theo thời gian trôi qua bị hoang phế. Trước kia nghĩ đến nhóm tiền bối kính trọng tổ tiên, cho nên chỉ làm tu bổ đơn giản, cũng không làm thay đổi.

Sau lại có một lần, tiểu tử Vân Hồ muốn đem nơi đó cải biến một chút, làm nơi đó thành một cái hầm lớn, lại phát hiện địa chất nơi đó quá mức cứng rắn, cho nên liền đơn giản sửa chữa một chút, làm một phòng tôn vật đơn giản, để một ít đồ vật không thường dùng.

Khi nói chuyện, đã đến nơi Lộ Vân Long nói. Đám người Lạc Nhất Nhất đi vào, một trận tro bụi thổi lên. Lạc Vũ Thần trước tiên đem Phượng Loan phóng ra. Phượng Loan có chút kích động nói: ”Cảm giác quen thuộc càng ngày càng rõ ràng, giống như ngay tại bên dưới.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Lộ ra manh mối

Edit & beta: Thiên Mạn

Phong Liệt lấy ra Long Liên Kiếm hướng vào mặt đất bổ một chút, quả nhiên rất cứng rắn. Phượng Loan thử phóng xuất linh lực, phía dưới hình như là cảm ứng được cái gì, lập tức rung động lên, chấn động làm tro bụi rơi xuống biến tất cả mọi người thành tượng đất. Ngay sau đó, mặt đất vỡ ra, mọi người cảm giác được một trận không trọng, rơi xuống, mặt đất lại khôi phục nguyên trạng.

Trước mắt một mảnh tối đen, còn không biết rõ ràng sao lại thế này, một luồng ánh sáng nhu hòa chiếu sáng cả tầng hầm ngầm, một con Cửu Đầu Phượng xuất hiện ở trước mắt, ưu thương nói: ”Hải tử của ta, người rốt cục đến đây, thật có lỗi, ta không có biện pháp bảo hộ người trưởng thành. Tuy rằng không biết người là huyết mạch đời thứ mấy của ta, nhưng ta thật cao hứng, huyết mạch của ta được kéo dài. Năm đó vì phong ấn ngũ đại yêu thú tà ác, ta và chủ nhân cùng đi Từ Vọng Chi Hải, chủ nhân ngã xuống cũng là vận mệnh của ta, ta chỉ có thể tận lực lượng của ta đưa người tiến bước. Hi vọng có một ngày người còn có thể trở về nơi đây, khi người đạt tới thực lực nhất định, liền có thể tới lấy lễ vật ta để lại cho người.”

Nói xong những lời này, Cửu Đầu Phượng liền dần dần tiêu thất, trong luồng ánh sáng nhu hòa xuất hiện một viên tinh thạch màu lửa đỏ. Lúc này Phượng Loan sớm lệ rơi đầy mặt, nó cảm nhận được sự bi thương của Cửu Đầu Phượng kia. Tinh thạch quay chung quanh Phượng Loan đạo một vòng, rồi tiến vào thân thể Phượng Loan.

Lạc Vũ Thần khẩn trương chạy tới hỏi: ”Phượng Loan, người thế nào?” Phượng Loan lắc lắc đầu nói: ”Ta không sao, viên tinh thạch này là lễ vật tổ tiên ta lưu cho ta, đó là lực lượng nặng còn thừa lại. Khả năng nặng đã sớm dự đoán được, chỉ dựa vào tu luyện, ta chỉ sợ rất khó chân chính thành thực, đột phá trở thành Cửu Đầu Phượng.”

Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất hai mắt nhìn nhau, ba nguyên thần bọn họ gặp được có lẽ chính là yêu thú Cửu Đầu Phượng cùng chủ nhân nó phong ấn, nói như vậy, còn có hai yêu thú bọn họ còn không có gặp được.

Lộ Vân Long mở miệng nói: ”Chuyện năm đó ta cũng không quá rõ ràng, truyền thuyết tổ tiên cùng rất nhiều người có thực lực cao cường cùng đi Từ Vọng Chi Hải. Ở Từ Vọng Chi Hải đại chiến cùng năm yêu thú, những người đi vào, không người còn sống, mà yêu thú cũng không còn xuất hiện qua.”

Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt liếc nhau, xem ra sớm một chút trở lại Yêu giới, hiện tại biết Mị Cơ kia là yêu thú, vẫn là yêu thú năm đó có lực ảnh hưởng lớn, Phong Mộ Hàn hẳn là sẽ biết càng nhiều một chút, trở lại Yêu giới hẳn là có thể tra được tư liệu càng rõ. Một nguy hiểm lớn như vậy ẩn ở bên người, sẽ làm cuộc sống hàng ngày không an bình.

Phượng Loan tiếp nhận lực lượng của Cửu Đầu Phượng kia xong, mặt đất lại mở ra. Bọn Lạc Nhất Nhất chạy nhanh lao ra, trước tiên đi tắm. Tắm rửa qua đi, Lạc Nhất Nhất vừa đứng dậy thay quần áo, chợt nghe thấy tiếng đập cửa. Nhanh chóng cầm quần áo mặc vào, mở cửa ra, liền nhìn thấy Phong Liệt đứng ở ngoài cửa.

Phong Liệt đã vệ sinh gọn gàng đứng ngoài cửa. Nhìn tóc Lạc Nhất Nhất ướt sũng rồi tung, kéo Lạc Nhất Nhất đến trước bàn trang điểm, dùng linh lực hong khô tóc của nàng, sau đó còn vắn ra một kiểu chải tóc xinh đẹp. Lạc Nhất Nhất tò mò hỏi: ”Liệt, người khi nào thì học làm cái này?”

Phong Liệt hồi đáp: ”Người có vẻ không thích sơ chải tóc, mỗi lần đều là đánh cái kết đơn giản, ta thấy có vẻ đơn giản, cho nên đành phải tự ta đại lao.”

Lạc Nhất Nhất đối với gương vui vẻ nói: ”Liệt, người sẽ đem ta sủng đến cái gì cũng không muốn làm.” Phong Liệt không sao cả nói: ”Không quan hệ, có ta thì tốt rồi.”

Lúc này Phong Liệt nhìn không chớp mắt giúp Lạc Nhất Nhất họa mi, Lạc Nhất Nhất mở to đại đại ánh mắt hỏi: ”Liệt, mọi người đều nói xuất thủy phù

dung, ta cũng vừa mới tắm rửa, vì sao ngươi thờ ơ như vậy a, ngươi không có xúc động gì sao?”

Tay Phong Liệt đang hoạ mi run lên, hình mi vừa mới hoạ tốt liền bị hủy. Nhìn Lạc Nhất Nhất mở to hai mắt chờ hần trả lời, Phong Liệt xấu hổ nói: “Nhắm mắt lại.”

Lạc Nhất Nhất giống trộm tinh miêu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ai ngờ Phong Liệt chính là lấy tay nhẹ nhàng lau mi hình vừa vẽ sai, hoạ lại một lần nữa. Lạc Nhất Nhất này mới hiểu được, người ta là vì tránh cho xấu hổ, trong lòng bất mãn nói thầm: “Rốt cuộc là Liệt quá thuần, vẫn là ta không có lực dụ hoặc? Ai, đây chính là cái vấn đề nghiêm trọng a.”

Lộ Vân Hồ biết chuyện của Cửu Đầu Phượng, thực bất mãn than thở nói: “Người ta đều nói chưa chút này nợ cho con cháu, tổ tiên chúng ta thì cũng chưa lưu lại, rất không giác ngộ.”

Giải quyết xong chuyện nơi này, Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt quyết định lập tức trở lại Yêu giới. Lạc Vũ Yên và Lạc Vũ Thần tự nhiên là muốn đi theo Lạc Nhất Nhất, mắt thấy Âu Dương Linh Nhi còn muốn đi theo tới Yêu giới, Âu Dương Kiệt trừu chọc nói: “Ngươi xem ra không có tiền triển a, còn chưa từ bỏ ý định a.” Âu Dương Linh Nhi trừng mắt nhìn hần, không để ý tới hần, nàng muốn làm một lần cố gắng cuối cùng.

Mấy người đang trên đường trở về Yêu giới, nhìn thấy người nhất ba nhất ba đi về phía tây. Âu Dương Linh Nhi tò mò lôi kéo người tìm hiểu tình huống, Nguyên lai ở phía tây, Bích Thủy Đàm xuất hiện thần quái quả, thần quái quả này công hiệu nhỏ thì có thể đề cao tu luyện, lớn thì cơ hồ có thể khởi tử hồi sinh. Mặc dù là người bị phế linh lực, dùng nó cũng có thể một lần nữa tu luyện.

Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất ăn ý quyết định thay đổi tuyến đường đi đến Bích Thủy Đàm, thần quái quả đối bọn họ mà nói quá trọng yếu. Mặc kệ có phải thật sự có thể cho Xích Ly Thảo một lần nữa tu luyện ra nội đan, chỉ cần có một hi vọng, bọn họ sẽ không buông tay, là thời điểm muốn trả ân lại cho Xích Ly Thảo. Bọn họ hi vọng Xích Ly Thảo có thể lại tu luyện ra nội đan, có thể biến ảo thành người, cùng Băng Huyền có được hạnh phúc chân chính.

Một hàng năm người yên lặng hướng về tây. Có Âu Dương Linh Nhi dẫn đường, rất nhanh đi đến Bích Thủy Đàm. Lúc này, trong trong ngoài ngoài Bích Thủy Đàm đều là người, trên vách đá cạnh Bích Thủy Đàm, có một gốc cây màu tím cho ra một quả trái cây màu trắng. Trái cây bị dây leo màu tím, lá màu tím quấn quanh càng trở nên bạch triết trong suốt. Tất cả mọi người khẩn trương nhìn chăm chăm quả trái cây màu trắng, chỉ chờ một khắc khi nó vừa thành thực liền hạ thủ.

Lạc Nhất Nhất hỏi: “Không biết trái cây kia như thế nào mới tính là thành thực.” Lạc Vũ Yên hồi đáp: “Này còn không đơn giản, đợi mọi người đều đi lên tranh giành chính là lúc nó thành thực.” Tiểu Bạch khinh thường nói: “Thật sự là một đám không kiến thức, trái cây kia phỏng chừng còn muốn hai ngày mới có thể thành thực, đợi dây màu tím và lá màu tím đều biến thành cùng màu với trái cây thì chín. Nếu như trong nửa nén hương không lấy xuống, trái cây sẽ cùng lá héo rũ biến mất.”

Lạc Nhất Nhất bắt Tiểu Bạch đến trong lòng tăng tăng, nói: “Tiểu Bạch, ngươi thật lợi hại, nhìn ngươi tuổi không lớn, lại biết thật nhiều.” Tiểu Bạch cao ngạo lắc đầu, nó dù gì cũng là Cửu Vĩ Thiên Hồ, không có chút gì đó áp đáy hòm sao được. Tuy rằng thực lực bản thân không cường hãn, nhưng ảo trận của nó rất lợi hại. Về phần này đó nó cũng chưa từng thấy qua, nó cảm giác giống như bản thân trời sinh là đã biết.

Lúc này, một nam tử mặc áo giáp màu ngân bạch, mặt như quan ngọc, mục như lăng tinh đi đến bên người Lạc Nhất Nhất, nhìn Tiểu Bạch trong lòng nàng nói: “Tiểu hồ ly này còn biết rất nhiều, các ngươi cũng là tới lấy thần quái quả? Bất quá có ta ở đây, cơ hội của các ngươi có thể xa vời nga.” Nói xong tiếp tục nhìn chăm chăm Tiểu Bạch trong lòng Lạc Nhất Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Nhất định phải lấy được thần quái quả

Edit & beta: Thiên Mạn

Tuy rằng nam tử này không biết bọn Lạc Nhất Nhất, nhưng Lạc Nhất Nhất lại liếc mắt một cái nhận ra, hần chính là môn chủ Hàn Môn Hàn Ngưng Thiên, mà áo giáp hần mặc trên người chính là phi tượng chỉ khải lần trước ở hội đấu giá của Tụ Bảo Lâu chụp được.

Lạc Nhất Nhất nắm thật chặt Tiểu Bạch trong lòng, ý tứ thực rõ ràng: nó là của ta, đừng đánh loạn chú ý. Hàn Ngưng Thiên sờ sờ cái mũi cười nói: “Ha ha, rất đáng yêu.”

Mấy người phía sau Hàn Ngưng Thiên thấy hần dùng sức nhìn chăm chăm sủng vật người ta không nói gì, người nói sao đại lão gia lại đối gì đó lông xù không có lực miễn dịch. Lão đại nhà bọn họ trừ bỏ tu luyện thì chính là đi ra ngoài vơ vét cái loại tiểu sủng vật đáng yêu.

Lúc này, Chíp Bông cũng từ trong Phượng giới đi ra, từ khi Tiểu Bạch đến đây, nó trừ bỏ bám Lạc Nhất Nhất, liền đi theo sau môn chủ Tiểu Bạch. Đối các sinh vật có bản thể khá không lồ trong Phượng giới một chút hứng thú đều không có.

Cái này chết, Hàn Ngưng Thiên do dự nửa ngày luyện tiếu rồi đi, lại không dời nổi chân. Tuy nói cùng đám người Lạc Nhất Nhất mò mẫm, nhưng ánh

mất lại du dương trên người hai tiểu thú. Vì sao tiểu nha đầu này lại có hai sủng vật đáng yêu như vậy, hẳn vết lằn như thế, cũng chưa gặp được loài đáng yêu như vậy?

Lạc Nhất Nhất buồn cười nhìn Hàn Ngưng Thiên, không nghĩ tới đại nam nhân này nhìn như dương cương kiên cường, thế nhưng lại giống nàng, đối tiểu động vật đáng yêu không có lực miễn dịch, nghĩ lúc trước ở trên hội đấu giá Băng Tuyết Thành gỗ hắc nhất bút, liền cho hắn ôm một cái tốt lắm.

Hàn Ngưng Thiên ôm Chíp Bông cùng Tiểu Bạch, trong lòng kêu một tiếng kích động. Vật nhỏ thật đáng yêu a! Hàn Ngưng Thiên đối với Chíp Bông và Tiểu Bạch lộ ra tươi cười tự cho là rất hiền lành, muốn đạt được hảo cảm của hai thú.

Nhưng Chíp Bông cùng Tiểu Bạch đã có chút cảm giác lông tóc dựng đứng. Trong lòng có chung một nhận thức: nam nhân này vẫn là nên bình thường một chút, lúc không cười có vẻ khốc tốt hơn.

Người hai đội liền như vậy khoai trá ở chung hai ngày, Lạc Nhất Nhất cũng hiểu biết đến, Hàn Môn kỳ thật là một dong binh đoàn. Tiếp nhận người khác ủy thác, hoàn thành nhiệm vụ, đạt được thù lao. Trước mắt là tổ chức dong binh đoàn lớn nhất Phong Vân đại lục. Tổng bộ bọn họ thiết lập tại Băng Tuyết Thành, cho nên phần lớn nhiệm vụ đều là đi Vân Đình hoàn thành.

Mắt thấy cảnh lá thần quái quả đều biến thành màu trắng, chính là gốc dây còn có một chút màu tím, lực chú ý của mọi người đều bị dời đi qua. Hàn Ngưng Thiên nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Tiểu nha đầu, lần ủy thác này đối ta rất trọng yếu, bằng không xem tại mặt mũi của hai tiểu sủng vật đáng yêu, ta hái được thần quái quả tặng cho ngươi đều được.”

Lạc Nhất Nhất không nói gì, hiện tại thú của nàng, mặt mũi đều so với nàng lớn hơn.

Lạc Nhất Nhất nhìn thần quái quả sắp thành thực nói: “Nó đối ta cũng rất trọng yếu, vô luận như thế nào, ta đều phải lấy được.”

Lúc này, đã có rất nhiều người gấp không thể chờ hướng thần quái quả bay đến, lại đều tại cách thần quái quả còn có năm mét, đình chỉ bất động. Lạc Nhất Nhất và Hàn Ngưng Thiên cũng nghi hoặc bay đi lên.

Phía trước giống như có một màn kết giới vô hình ngăn chặn đường đi của mọi người. Có người thử dùng linh lực công kích, muốn đánh phá kết giới vô hình kia, không nghĩ linh lực bản thân phát ra gặp phải kết giới vô hình bị bắn ngược trở về, toàn bộ công kích đánh lên trên người mình.

Cứ việc như thế, đối mặt thần quái quả dụ hoặc, rất nhiều người không tin tà đi ném thử, sau đó bị linh lực của mình đánh rơi vào trong hồ. Rất nhanh, người vây quanh thần quái quả liền giảm hơn phân nửa.

Hàn Ngưng Thiên nhắc lên đại đao, tiến lên vài bước. Mọi người vừa thấy là Hàn Môn chủ lấy lực lượng tu luyện làm chủ tiến đến, tự động tránh ra một con đường.

Hàn Ngưng Thiên sử xuất toàn thân khí lực đối với kết giới vô hình phách đi qua, rất nhanh, kết giới có một chỗ hồng, linh lực màu trắng ở cách bốn mét thì ngừng lại, Hàn Ngưng Thiên thầm kêu một tiếng không tốt. Còn chưa kịp tránh đi, đã bị một cỗ linh lực thật lớn công kích, bay ra ngoài. Hắn rõ ràng cảm giác được, kia đúng là linh lực hắc phát ra.

Mấy người Hàn Môn chạy nhanh đem Hàn Ngưng Thiên té rớt trong hồ mò đi lên. Bởi vì sử xuất toàn lực, cho nên lần này Hàn Ngưng Thiên bị thương rất nặng. Ôm ngực cơ hồ bị chấn nát, nhìn thần quái quả gần thành thực nói: “Xem ra, nhiệm vụ lần này sẽ thất bại.”

Mọi người thấy Hàn Ngưng Thiên đều bị thương thành như vậy, tất cả đều buông tha cho thần quái quả, thứ tốt, quả nhiên không phải dễ lấy như vậy.

Nhìn mấy người còn dừng lại ở trên không Bích Thủy Đàm, mọi người không nhịn được nghĩ: người trẻ tuổi chính là xúc động a, cả Hàn Ngưng Thiên lấy lực lượng trứ danh đều không có biện pháp, vài người trẻ tuổi kia không phải là tự tìm khổ ăn sao?

Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt đổi thành công kích chỉ khai, muốn khuyên bảo ba người Lạc Vũ Thần đi xuống đội, nhưng ba người đều không đồng ý, muốn lưu lại hỗ trợ.

Năm người tập trung lực lượng, đồng thời hướng kết giới phát động công kích, linh lực của mấy người ở kết giới ngăn lại khoảng cách ước có hai mét thì dừng lại. Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt miễn cưỡng có thể nhanh chóng tránh đi công kích bị bắn ngược trở về, nhưng ba người khác lại không thể. Vì thế chạy nhanh đổi thành phòng ngự chỉ khai, hộ ở phía trước ba người, linh lực của năm người toàn bộ phản đạn trở về, mấy người đồng thời vãi ra đi, Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt nhanh chóng đổi thành cực nhanh chỉ khai, kéo thân hình ba người tới bên bờ.

Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất ở phía trước, thừa nhận phần lớn linh lực công kích, cũng giúp ba người ở phía sau cản không ít áp lực. Giờ phút này mấy người cảm giác ngũ tạng lục phủ đều bị đánh nát.

Phong Liệt từ không gian giới chỉ đào ra thuốc trị thương phân cho mọi người. Mắt thấy thần quái quả sẽ thành thực, Phong Liệt lại lấy ra một viên đan dược ăn vào, vừa mới chuẩn bị đứng dậy. Lạc Nhất Nhất giữ chặt ống tay áo của hắn nói: “Đợi chút, cũng cho ta một viên. Hai người nắm chắc lớn một chút.” Lạc Nhất Nhất liếc mắt một cái nhìn ra đó là Đề Linh Đan lúc trước Phong Liệt từng lấy ra ở hội đấu giá, có thể tăng lên gấp đôi thực lực của mình.

Phong Liệt lắc lắc đầu, nói: “Ta có thể.” Hắn không thể cho Lạc Nhất Nhất mạo hiểm lớn như vậy, nếu như vẫn không được, phải thừa nhận lực công kích gấp hai lần của bản thân. Chính hắn đều rất khó thừa nhận nổi.

Đang ở thời điểm hai người giằng co, Hàn Ngưng Thiên luôn luôn tại bên cạnh điều tức mở miệng nói: “Các ngươi chính là người bán phi tường chỉ khai

đúng không?” Viên đan dược kia hẳn vẫn chưa dùng, bây giờ còn đặt ở trong không gian giới chỉ của hắn. Bảo bối phi tường chi khải của hắn nhưng là bị làm thành vật phẩm tặng kèm với viên phá đan dược kia.

Hơn nữa áo giáp trên người hai người này so với hắn tốt hơn nhiều, không chỉ tốc độ mau hơn hắn, còn có công năng phòng ngự và phụ trợ công kích.

Lạc Nhất Nhất gật đầu. Hàn Ngưng Thiên ảo não nói: “Ta nói là tên gian thương khốn kiếp nào, nguyên lai là tiểu nha đầu người. Người có biết hay không, vì kiện phi tường chi khải kia, lão tử đem một năm của cái đầu bồi đi vào. Nửa năm qua, mang theo huynh đệ chung quanh một chết một sống tiếp nhận nhiệm vụ, còn bị lão nhân mỗi ngày mắng.”

Nhớ ngày đó, hắn mang kiện phi tường chi khải về, lão gia tử hoan hỉ nói là kiện huyền khí tốt. Nhưng vừa nghe đến hắn bỏ ra tám triệu hoàng kim, hận không thể đem hắn bán.

Lạc Nhất Nhất hiện tại không rảnh cùng hắn rồi rắm. Mở miệng nói: “Nếu như người đã muốn buông tha cho nhiệm vụ, ta đây hiện tại ra giá gấp mười lần ủy thác người hỗ trợ được không?” Vừa rồi hắn có thể dùng lực lượng của bản thân có thể ngăn lại khoảng cách một mét, cho thấy thực lực của hắn thật cường hãn.

Hàn Ngưng Thiên tức giận nói: “Hán Môn chúng ta rất trọng danh dự, làm sao có thể làm chuyện như vậy.” Nói xong, nhìn Lạc Nhất Nhất sau khi bị thương, Chíp Bông và Tiểu Bạch liền từ trong Phượng giới chạy ra, thì thảo nói: “Nếu dùng hai sủng vật này làm điều kiện, ta có thể suy nghĩ lại.”

Lạc Nhất Nhất không hề nghĩ ngợi nói: “Kia không có khả năng, chúng nó là đồng bọn của ta. Ở thời điểm nào, ta cũng sẽ không ruồng bỏ chúng nó. Nếu như người nguyện ý, ta lấy Tuyết Vương Thành làm điều kiện trao đổi.” Nàng không thể làm ra chuyện có lỗi với đồng bọn của nàng, nhưng Tuyết Vương Thành không giống với, đó là một tòa thành kinh thương, mặc kệ ai làm thành chủ, chỉ cần có lý trí, ai làm thành chủ đều là đối với Tuyết Vương Thành tốt.

Không chỉ Hàn Ngưng Thiên, tất cả mọi người ở phụ cận nghe được đều ngây ngẩn cả người, nguyên lai nàng chính là Lạc Nhất Nhất – tân nhậm thành chủ của Tuyết Vương Thành trong truyền thuyết a.

Hàn Ngưng Thiên nghi hoặc nói: “Người thực nghĩ đến quả trái cây kia có thể khởi từ hồi sinh, nếu như không có thần kỳ như trong truyền thuyết, người không phải mệt? Lại nói, người có Tuyết Vương Thành, còn hiếm lạ quả thần quái quả còn không biết hiệu quả chân chính kia?”

Lạc Nhất Nhất còn thật sự hồi đáp: “Tiền ta còn có thể kiếm nhưng quả này chỉ có một.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Đôi phụ tử làm cho Lạc Nhất Nhất buồn bực

Edit & beta: Thiên Mạn

Hàn Ngưng Thiên nhìn Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt quyết tâm như vậy, đứng lên nói: “Hảo, tiểu nha đầu, bằng hữu như người ta đây liền kết giao. Tuyết Vương Thành người giữ lại, ta đổi kinh thương không có hứng thú. Về phần hai tiểu sủng vật này, cho ta ôm nhiều một cái là được rồi.” Nói xong, từ không gian giới chỉ lấy ra Tề Linh Đan chính mình dùng tám triệu hoàng kim chụp được, một ngụm nuốt xuống.

Lạc Nhất Nhất nở nụ cười cảm kích với Hàn Ngưng Thiên. Phong Liệt lại lấy ra một viên Đề Linh Đan cho Lạc Nhất Nhất. Ba người khác còn ngồi dưới đất trông mong nhìn Phong Liệt. Trong lúc Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt giằng co, Âu Dương Linh Nhi đã nói chuyện về Đề Linh Đan cho Lạc Vũ Thần và Lạc Vũ yên.

Sau khi Lạc Nhất Nhất phục dùng đan dược nói: “Các người hiện tại đều biết, thực lực của chúng ta chỉ có thể duy trì nửa nén hương, các người nếu đi theo cũng không giúp được nhiều, còn khiến chúng ta toàn quân bị diệt a. Thực nghĩ đến trên bờ này người còn chưa đi là đối thần quái quả hết hy vọng? Nhanh điều tức tốt. Ta cũng không nghĩ thay người khác làm gia y.” Phía trước không có tập hợp lực lượng huyền thú, chính là lưu con bài chưa lật cuối cùng, để đảm bảo bọn họ lấy thần quái quả có thể toàn thân trở ra.

Ba người lúc này mới đột nhiên nhớ tới chuyện trọng yếu nhất, cố gắng điều tức, khôi phục thương thế.

Ba người Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt, Hàn Ngưng Thiên lại đứng trên không Bích Thủy Đàm. Ba người song song sử xuất toàn thân linh lực va chạm kết giới. Theo ba người không ngừng phóng xuất linh lực, kết giới dần biến mất.

Tiểu Bạch ở phía sau đối Chíp Bông nói: “Mau đi hỗ trợ, nếu như kết giới đem linh lực phản đạn, không chỉ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, bọn họ đều sẽ bị trọng thương. Chuyện phía sau cứ giao cho chúng ta.”

Chíp Bông vừa nghe, nhanh chóng gia nhập hàng ngũ ba người Lạc Nhất Nhất, đồ đậm hồng trụ cùng với linh lực ba người rất nhanh thiêu đốt kết giới.

Tất cả mọi người trên bờ đều khiếp sợ nhìn ba người một thú trên không, đó là thực lực thật khủng bố a.

Rất nhanh, kết giới tiếp cận thần quái quả, Tiểu Bạch lớn tiếng kêu lên: “Chíp Bông, ngươi mau dừng lại, ngươi này ngu ngốc, sẽ trực tiếp thiêu hủy thần quái quả.” Chíp bông buồn bực triệt tiêu hỏa trụ, trong lòng rầu rĩ nghĩ: ngươi thật đúng là khó hầu hạ.

Rất nhanh, kết giới hoàn toàn biến mất, Lạc Nhất Nhất nhanh tay hái thần quái quả để vào Phượng giới. Phong Liệt mở miệng nói: “Tuy rằng còn chưa tới thời gian nửa nén hương, nhưng linh lực của chúng ta đều tiêu hao không sai biệt lắm, nhanh rời đi nơi này.”

Ba người Lạc Vũ Thần ở thời điểm Lạc Nhất Nhất hái thần quái quả, liền chạy qua trước tiên. Mọi người trên bờ nhìn thoáng qua lẫn nhau, không biết ai hô một câu, thần quái quả trong tay nha đầu kia, mau cướp.

Mọi người nhất ủng mà lên, Lạc Nhất Nhất sớm có chuẩn bị thả ra tất cả huyền thú trong Phượng giới, mà Tiểu Bạch không chút khách khí bày ra vài cái ảo trận, nhất thời, mọi người hổng, đám người Lạc Nhất Nhất được huyền thú hộ giá, rất nhanh rời đi.

Rời đi Bích Thủy đầm, đám người Lạc Nhất Nhất không có trực tiếp hồi Yêu giới, mà là đến phân bộ Hàn Môn ở phụ cận của Hàn Ngưng Thiên. Làm cho Hàn Ngưng Thiên đau đầu là Hàn lão gia tử cư nhiên cũng chạy tới nơi này.

Nhìn thấy một đám người trọng thương, Hàn lão gia tử không nói hai lời, cho người ta hảo hảo chiêu đãi, sành ăn hầu hạ. Mọi người không nhịn được cảm khái, lão gia tử thật sự là người tốt. Hàn Ngưng Thiên còn lại là không được tự nhiên cười gượng, lão gia tử suy nghĩ cái gì, hẳn rất rõ ràng.

Làm cho mọi người không nói gì là, Hàn Ngưng Thiên một đại nam nhân, ở một chỗ trong tiểu viện đường rất nhiều tiểu sủng vật đáng yêu như tiểu hồ ly, tiểu chồn tía, tiểu bạch cầu... Người phụ trách chiếu cố nhóm tiểu động vật nói, chỉ cần là phân bộ môn chủ thường đến, đều có loại tiểu viện đường sủng vật thể này, tổng bộ lại càng nhiều dọa người.

Lạc Nhất Nhất không nói gì, đối Hàn Ngưng Thiên nói: “Nếu như không thấy lão gia tử nhà ngươi, còn tưởng rằng thời thơ ấu của ngươi thiếu yêu thương đâu.” Sau lại, Lạc Nhất Nhất phát hiện, quả nhiên, Hàn Ngưng Thiên khẳng định là thơ ấu thiếu yêu thương, lão cha của hắn nhưng là yêu tiền như mạng.

Khi thương thế Lạc Nhất Nhất và mọi người tốt không sai biệt lắm, Hàn lão gia tử vẻ mặt cười tủm tỉm xuất hiện, cầm trong tay một tờ giấy thật dài, đều là chi tiêu của mấy người Lạc Nhất Nhất. Nhìn giấy tờ kia, khoe miệng mấy người mãnh trù, bọn họ là ở hắc điểm sao?

Lạc Vũ Yên cười nói: “Nhất Nhất, may mắn ngươi có Tuyết Vương Thành. Nếu không, mấy cái người nghèo chúng ta, thật đúng là nửa bước khó đi a.”

Lúc này, Hàn lão gia tử, bá lập tức thu hồi giấy tờ, sau đó cười tủm tỉm tiếp đón mọi người an tâm hảo hảo ở, giống như tờ giấy vừa rồi chỉ là ảo giác, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Từ ngày đó về sau, Hàn lão tử thường thường đến làm thân cùng Lạc Nhất Nhất, làm cho Lạc Nhất Nhất rất là khó hiểu.

Mất thấy thương thế mấy người đều tốt lên, chuẩn bị lên đường hồi Yêu giới, đang chuẩn bị đi về phía Hàn lão gia tử và Hàn Ngưng Thiên cáo biệt. Ở ngoài tiểu viện Hàn Ngưng Thiên, nghe được Hàn Ngưng Thiên và Hàn lão gia tử đối thoại.

Hàn lão gia tử: “Tên tiểu tử này, lần này nói cái gì đều phải nghe ta.”

Hàn Ngưng Thiên: “Ngươi không phải là không biết, người ta có vị hôn phu.”

Hàn lão gia tử: “Có vị hôn phu thì sao, vẫn còn chưa có gả, lúc này là lúc triển lãm mị lực của tiểu tử ngươi, tuy rằng thực lực của ngươi so với vị hôn phu của nàng thiếu một chút, diện mạo cũng thiếu chút...”

Hàn Ngưng Thiên: “... Vậy ngươi muốn ta lấy cái gì cùng người cạnh tranh.”

Hàn lão gia tử: “Ta mặc kệ, dù sao ngươi phải bắt tới tay người con dâu Nhất Nhất này cho ta. Ngươi này bại gia tử, nhớ ngày đó, lúc ta còn là môn chủ, Hàn Môn thật giàu có a, ngươi lên làm môn chủ, chúng ta đều cùng với ngươi qua ngày. Nếu không phải lão nhân ta đúng lúc phát hiện ngươi là cái không biết kiếm tiền, bại gia tử chỉ biết loạn tiêu tiền, Hàn Môn đã sớm biến thành xác rỗng. Ngươi xem ngươi, thời gian trước, lấy tám triệu mua một kiện huyền khí, ngươi ngu ngốc a, tuy rằng kiện huyền khí kia không sai, nhưng giá trị không tới con số đó a.”

Hàn Ngưng Thiên: “Vậy được, ta thử xem, Nhất Nhất có hai cái huyền thú thực đáng yêu, đáng yêu đến bạo, ta dưỡng (nuôi dưỡng) đều so ra kém.”

Hai người ngồi xổm trước mặt chính chủ ảo tưởng, mấy người ngoài viện sắp ghen đến nội thương.

Lạc Nhất Nhất về mặt bị thương nhìn Phong Liệt, nàng hiện tại giá trị trường thấp như vậy sao? Một cái là coi trọng tòa kim sơn (núi vàng) Tuyết Vương Thành của nàng. Một cái là coi trọng thú nhà nàng. Nàng hiện tại là vật tặng kèm?

Phong Liệt cũng nhịn không được khoe miệng giơ lên, tức giận đến Lạc Nhất Nhất dùng sức đá đá chân. Kinh động hai người trong viện còn đang ảo tưởng.

Vừa quay đầu lại, thấy vẻ mặt Lạc Nhất Nhất bị thương, cùng mọi người ghen đỏ mặt, hai người một trận xấu hổ, vừa rồi tưởng quá nhập thần. Đối thoại của bọn họ đều làm cho người ta nghe được.

Cái này chết, đổi thành về mặt Hàn lão gia tử bị thương, đáng thương mộng đẹp của hắn đành tan nát, vừa rồi còn đang suy nghĩ muốn giúp con theo đuổi con dâu như thế nào, cái này chết, cái gì cũng không cần suy nghĩ. Hàn Ngưng Thiên nhưng thật ra không sao cả, chỉ cần Nhất Nhất cho hắn ôm nhiều hai cái thú thú đáng yêu kia là được.

Rất nhanh, mấy người liền cùng Hàn lão gia tử cáo biệt, lên đường hồi Yêu giới. Hàn Ngưng Thiên lao thẳng đến đám người Lạc Nhất Nhất nói đưa đến bên cạnh Yêu giới mới dừng lại, sau đó cẩn thận mỗi bước đi nhìn Tiểu Bạch và Chíp Bông. Cuối cùng bị vài cái huynh đệ Hàn Môn trực tiếp đánh hôn mê mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Bắt được người luyện thị phi ở sau lưng

Edit & beta: Thiên Mạn

Trở lại Yêu giới, Lạc Nhất Nhất từ trong Phượng giới xuất ra thần quái quả cho Xích Ly Thảo. Băng Huyền nhìn đến thần quái quả, lảng lảng không biết phản ứng thế nào. Xích Ly Thảo mất trí nhớ, nhưng nó không có. Tuy rằng nó không có tự mình đi lấy thần quái quả, nhưng uy lực kết giới xuất hiện sau khi thần quái quả thành thực nó là nghe nói qua.

Tuy rằng hiện tại thương thế mấy người đều tốt không sai biệt lắm, nhưng Băng Huyền biết, lấy thực lực hiện tại của bọn họ lấy thần quái quả, cơ hồ là bác mệnh.

Xích Ly Thảo chú ý tới sắc mặt Băng Huyền, sau khi trở về, cầm quả trái cây hỏi: “Băng Huyền, quả trái cây này có huyền cơ gì sao?” Băng Huyền nghĩ một chút, nói hiểu biết của hắn về thần quái quả cho Xích Ly Thảo. Tuy rằng nàng hiện tại mất trí nhớ, nhưng nàng có quyền biết bọn Lạc Nhất Nhất vì nàng làm cái gì.

Xích Ly Thảo nhìn thần quái quả nói: “Vì ta lại có thể tu luyện ra nội đan, đáng giá đi liều mạng sao? Băng Huyền, ta hiện tại bỗng nhiên muốn biết chuyện trước kia, chuyện ta đã quên. Người có thể nói cho ta biết sao?”

Băng Huyền gật gật đầu, Ly Nhi đã tỉnh lại, hắn không nghĩ tới Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất còn liều mạng như vậy.

Nghe Băng Huyền nói xong sự tình đã trải qua, Xích Ly Thảo nói: “Không nghĩ tới ta từng yêu người sâu như thế, nhưng là ta lại cái gì đều không nhớ rõ. Không biết mất đi nội đan ta là có phải cũng mất đi tâm, nếu như quả trái cây này không có biện pháp giúp ta tu luyện ra nội đan, ta vô tâm, người còn có thể muốn sao?”

Băng Huyền thật sự gật gật đầu, nói: “Mặc kệ người biến thành cái dạng gì, người đều là Ly Nhi của ta.”

Xích Ly Thảo cười duyên nói: “Vây được rồi, ta hiện tại đã cái gì đều không nhớ rõ, hết thảy bắt đầu một lần nữa, xem người truy không truy được đến ta nga.”

Băng Huyền bắt đầu đi gật đầu, quả nhiên, ông trời là cố ý.

Một lát sau, Xích Ly Thảo tiếp tục nói: “Ta thực may mắn lúc trước quyết tâm làm như vậy, không chỉ là vì ta thật sự ở trong lòng người có được vị trí nhỏ nhoi. Còn bởi vì ta chiếm được Nhất Nhất cùng Phong Liệt hữu tình trân quý như vậy.”

Băng Huyền đồng ý gật gật đầu, Ly Nhi nói rất đúng, nếu như lúc trước không có phát sinh chuyện này, có lẽ bọn họ bây giờ còn ở đỉnh núi Vân Đình, qua cuộc sống trăm năm như một ngày. Vĩnh viễn cũng không thể hội đến cảm tình tốt đẹp như thế trong cuộc sống.

Có Phong Liệt là cao cấp Luyện Dược Sư ở đây, thương thế mấy người Lạc Nhất Nhất rất nhanh liền hoàn toàn tốt. Phong Liệt cùng Lạc Nhất Nhất nói hiểu biết của bọn họ về chuyện yêu thú cho Phong Mộ Hàn, Phong Mộ Hàn trầm tư thật lâu sau, nói: “Đó là chuyện mấy ngàn năm trước. Truyền thuyết có tứ yêu sớm nhất từ trong ma thú tu luyện thành yêu thú, tu luyện thành yêu thú sau, tứ yêu liền bắt đầu ở trong ma thú cùng nhân loại gây sóng gió, khiến cho ma thú cùng nhân loại bất mãn, ma thú, nhân loại đều hạ lệnh truy sát.

Tứ yêu quả bất địch chúng, chạy trốn tới Hủ Hải. Khi đó Hủ Hải tuy rằng cũng là hung hiểm vạn phần, nhưng không giống hiện nay làm người ta sợ hãi như vậy. Đang lúc tất cả mọi người nghĩ đến chuyện này sẽ chấm dứt, tứ yêu mang theo một yêu thú Kỳ Lân xuất hiện, Kỳ Lân kia dị thường lợi hại, là trải qua tứ yêu hiến tế mới biến thành yêu thú. Ma thú và nhân loại thiếu chút nữa vì thế bị bọn họ độc chiếm, vì chống cự Kỳ Lân thực lực cường đại, ma thú cùng nhân loại bắt đầu lần đầu tiên hợp tác, thảo phạt ngũ yêu.

Bọn họ bức ngũ yêu tiến Hủ Hải, tập trung tất cả lực lượng đại chiến ngũ yêu. Lần đó chiến đấu phi thường thảm thiết, song phương lực lượng ở trong Hủ Hải không ngừng va chạm, khiến Hủ Hải biến thành bộ dáng như hiện nay làm người ta sợ hãi. Từ đó về sau, người cùng ngũ yêu đi vào Hủ Hải cũng chưa từng lại xuất hiện qua. Ta biết đến cũng chỉ có vậy.

Không nghĩ tới ngũ yêu là bị phong ấn tại Hủ Hải, càng không nghĩ tới mấy ngàn năm sau, bọn họ lại đi ra tác loạn. Ta sẽ làm cho người ta đi thăm dò tra

tư liệu ngũ yêu kia, có tin tức gì, ta lại nói cho các ngươi.”

Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, tình huống thật đúng là khó giải quyết, không nghĩ tới đối thủ là Boss lớn như vậy.

Còn có một việc làm cho Lạc Nhất Nhất buồn bực, Xích Ly Thảo tuy rằng dung hợp thần quái quả, nhưng giống như không có hiệu quả.

Đưa Tiểu Bạch cái kia Vạn Sự Thông ra, người ta một bộ dáng tiểu đại nhân nói: truyền thuyết là có thể, ta lại chưa ăn qua, ta làm sao mà biết được không.

Lạc Nhất Nhất buồn bực vài ngày, Xích Ly Thảo nói cho mọi người một cái tin tức tốt. Nàng tu luyện nhanh rất nhiều, phòng chừng linh mẫn dị quả bất đầu hiệu quả. Lạc Nhất Nhất ngượng ngùng nói: “Trái cây này có thời gian dự nóng thực dài.”

Xích Ly Thảo còn thật sự nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Lúc trước ta cũng không phải toàn tâm muốn cứu ngươi, mới cho nội đan bản thân. Ngươi đã biết rõ, vì sao còn muốn liều mạng như vậy?”

Lạc Nhất Nhất sững sốt một chút, xem ra Xích Ly Thảo là biết lấy thần quái quả không dễ. Cười cười nói: “Chúng ta không phải bằng hữu sao, làm bằng hữu liền không có gì có đáng giá hay không?”

Xích Ly Thảo sững sốt trong chốc lát, vui vẻ bỏ nhào vào người Lạc Nhất Nhất, nàng thật sự rất may mắn.

Hôm nay, Tiểu Bạch bị Xích Ly Thảo kéo ra ngoài hỏi chuyện thần quái quả. Khó được Tiểu Bạch không ở, Lạc Nhất Nhất lập tức đem Chíp Bông linh đi ra, cười gượng hai tiếng, nói: “Chíp Bông, hiện tại giao cho ngươi nhiệm vụ gian khổ hạng nhất, nghỉ biện pháp thu phục Tiểu Bạch nga.” Chíp Bông chỉ biết Lạc Nhất Nhất lộ ra loại vẻ mặt này chính là đang tính kế chính mình.

Không đợi Chíp Bông mở miệng, Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói: “Nó hiện tại liền hợp với ngươi, nó cũng không đá ta, cho nên chuyện này đối Chíp Bông đáng yêu nhất là có thể.” Chíp Bông nghĩ nghĩ nói: “Nó lại không nghe ta.” Lạc Nhất Nhất dụ dỗ nói: “Cho nên, hiện tại là thời điểm bày ra mị lực của Chíp Bông chúng ta a.”

Thấy Chíp Bông vẫn là hoang mang lắc lắc đầu, Lạc Nhất Nhất chau mày nói: “Là có chút khó làm, tên kia luôn một bộ dáng tiểu đại nhân, dầu muối không vào. Còn hẹp hòi, không phải là lần đầu tiên làm nghĩ nó là con chó nhỏ thôi, ghi hận đến bây giờ. Nó còn mắng ta bốn nữ nhân đầu. Hiện tại ngấm lại còn là Chíp Bông nhà chúng ta đáng yêu nhất.”

Một người một thú ghé vào trên bàn buồn rầu nhíu mày, bắt đầu dĩ đồng thời thở dài một hơi. Sau đó... sau đó cảm giác sau lưng lạnh lạnh

Vừa quay đầu lại, thấy Tiểu Bạch ưu nhã đứng ở cửa, mặt không chút thay đổi nhìn một người một thú, nhưng Lạc Nhất Nhất nhìn đến, Tiểu Bạch có chút hơi hơi run rẩy. Xong rồi, còn muốn bắt người ta đâu, ở sau lưng người ta nói bậy bị tóm gáy.

Lạc Nhất Nhất xấu hổ cười gượng hai tiếng, ngượng ngùng hỏi: “Tiểu Bạch khi nào thì trở về a.”

Tiểu Bạch tiếp tục mặt không chút thay đổi nói: “Ở thời điểm ngươi nói thu phục ta.”

Lúc này Lạc Nhất Nhất hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình, lúc ấy nói nhập tâm như vậy, một chút cũng không nhận thấy được, cái này thật phiền toái. Cầu cứu nhìn về phía Chíp Bông, Chíp Bông một bộ dáng: ta tự thân khó bảo toàn. Ngấm lại cũng là vừa mới còn ở trên cùng một thuyền, hiện tại thuyền đắm, ai cứu được ai a.

Thẳng đến buổi tối, Tiểu Bạch một câu cũng không nói. Thoạt nhìn vẫn là bộ dáng mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng rất khó chịu. Mấy ngày nay vẫn theo bọn họ cùng nhau xuất sinh nhập tử, nó đã sớm cảm thấy chính mình là một phần tử của bọn hắn, nhưng nàng... nàng còn ở sau lưng nói nó nói bậy, nàng thật là xấu chết, xấu lắm. Tiểu Bạch càng nghĩ lại càng muốn khóc.

Lạc Nhất Nhất và Chíp Bông như tiểu nàng dâu cúi đầu, thật cẩn thận bùng nổ thực lại đây hướng Tiểu Bạch bồi tội, Tiểu Bạch quay đầu, không cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Cử Mệnh Miêu Yêu con sinh ra

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất tiếp tục phóng thấp tư thái như tiểu nàng dâu, trong lòng không ngừng mắng chính mình thật sự là không tiền đồ. Thú nhà người ta đều là thí diên thí diên vây quanh chủ nhân, như thế nào đến phiên nàng liền trái ngược?

Điều tiết một chút cảm xúc, Lạc Nhất Nhất cười mĩa mủ miệng nói: “Tiểu Bạch, buổi chiều là ta cùng Chíp Bông không đúng, chúng ta không nên nói

bấy ở sau lưng người.” Chíp Bông vô tội nhìn Lạc Nhất Nhất, giống như đều là nàng nói không liên quan nó.

Lạc Nhất Nhất liếc mắt quét Chíp Bông một cái, tỏ vẻ: chúng ta là ở trên cùng chiếc thuyền. Nói sau, không phải người, phỏng chừng tội nghiệt ta mắc phải sẽ không sâu như vậy.

Tiểu Bạch bắt vì sở động, Lạc Nhất Nhất chân chó nói: “Ta bảo Chíp Bông làm như vậy, còn không phải bởi vì chúng ta đều thích người, sợ lúc nào đó người không nói một tiếng đã rời đi, chúng ta tìm không thấy người thôi.”

Thấy Tiểu Bạch vẫn là bắt vì sở động, Lạc Nhất Nhất tiếp tục chân chó nói: “Hơn nữa, Tiểu Bạch đáng yêu như vậy, lại lợi hại, ta này là không phải sợ người bị người khác bắt cóc thôi.” Tiểu Bạch rốt cục quay đầu nhìn Lạc Nhất Nhất, nhưng vẫn tức giận nói: “Vậy người liền nói bấy ở sau lưng ta?”

Lạc Nhất Nhất cười gượng nói: “Tốt lắm, tốt lắm, nói bấy về người là ta không đúng, người xem, ta cùng Chíp Bông đến chịu nhận lỗi rồi thôi.”

Chíp Bông chạy nhanh đưa phần gà nướng của mình đi qua. Tiểu Bạch nhìn, nói thầm: “Người nghĩ rằng ta cũng giống người, chỉ biết ăn thôi.” Bất quá, vẫn là tiếp nhận gà nướng trong tay Chíp Bông.

Lạc Nhất Nhất cùng Chíp Bông liếc nhau, thở phào nhẹ nhõm. Nhìn Tiểu Bạch đang ăn chân gà. Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Tiểu Bạch, chúng ta đâu có, về sau liền giảng hòa nga. Người xem, nếu người cùng Chíp Bông sát ra hoa lửa, Chíp Bông kẹt ở giữa hai chúng ta, rất khó chịu a.”

Nghe xong lời Lạc Nhất Nhất nói, Tiểu Bạch thiếu chút nữa bị thịt gà nghẹn chết, cái gì kêu nó cùng Chíp Bông sát ra hoa lửa? Chíp Bông thực có nhân lực mang chén nước cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch uống nước xong, gà cũng không ăn tiếp, chạy trở lại Phượng giới của Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất triệu Chíp Bông xấu xa nháy mắt mấy cái: hấp dẫn nga!

Chíp Bông uốn éo đầu, cũng trở về Phượng giới.

Đang ở thời điểm Lạc Nhất Nhất tự vui sướng, Chíp Bông đột nhiên lại từ trong Phượng giới đi ra, nói: “Quả trứng kia giống như muốn nở.” Lạc Nhất Nhất bảo Chíp Bông đi gọi Phong Liệt, sau đó lấy trứng ra, đặt ở trên bàn, cùng Tiểu Bạch khẩn trương nhìn chăm chăm, Đằng Long cũng đi ra giúp vui.

Chỉ chốc lát sau, Phong Liệt liền chạy lại, theo sau còn một đám người. Mọi người thấy Chíp Bông vô cùng lo lắng, còn tưởng rằng có đại sự.

Một đồng người nhìn chăm chăm quả trứng trên bàn. Chíp Bông và Tiểu Bạch ngồi xôm trước quả trứng, khẩn trương không thôi. Trong khoảng thời gian này, là chúng nó thay phiên ôm quả trứng kia, dùng lông chính mình sưởi ấm cho nó, hi vọng có thể giúp nó sớm một chút ấp đi ra.

Chỉ chốc lát sau, vỏ trứng chậm rãi nứt ra, từ bên trong đi ra một con mèo nhỏ màu phấn hồng phi thường đáng yêu. Con mèo nhỏ chỉ có bàn tay đại, vừa ra tới, đối với Chíp Bông và Tiểu Bạch kêu lên: “Phụ thân, nương, ta có thể thấy được các người.” Nói xong, liền đánh tiếp.

Một câu, đem mọi người đánh cho khét lẹt. Sắc mặt Chíp Bông và Tiểu Bạch giờ phút này, so với lông trên người chính mình còn trắng hơn.

Chẳng lẽ con Cửu Mệnh Miêu Yêu này, không thấy ba chúng nó không là cùng một loài? Sẽ không là vì mạnh mẽ ngưng tụ đi ra, cho nên trung gian xảy ra vấn đề gì đi?

Thấy sắc mặt Chíp Bông và Tiểu Bạch còn trắng bệch không phản ứng, con mèo nhỏ tiếp tục nói: “Phụ thân, nương, các người làm sao vậy? Mỗi ngày ta ở trong trứng đều cảm nhận được hơi thở của các người, mỗi ngày các người đều ôm ta ngủ, từ rất sớm ta đã muốn gặp các người.”

Mọi người ái muội triệu Chíp Bông và Tiểu Bạch nhìn xem, hai thú bá lập tức cư nhiên mặt đỏ. Chọc mọi người cười ha ha, Đằng Long chen vào nói nói: “Ta còn ôm qua nó một đoạn thời gian đâu.”

Lạc Nhất Nhất cười hớ hớ nói: “Đó là lúc người không dám lên, khi đó người ta còn không cảm giác được hơi thở. Người nên may mắn, bằng không người cùng Chíp Bông tranh, người sẽ làm nương.”

Mọi người cười cọt trong chốc lát, Phong Liệt nói: “Nhất Nhất, người có phải hay không cũng nên đặt cho con mèo nhỏ này một cái tên.”

Lạc Nhất Nhất không hề nghĩ ngợi nói: “Này còn không đơn giản, kêu Phấn Phấn tốt lắm, vừa dễ nghe, lại có tính đại biểu.”

Mọi người không nói gì, thú nhà các nàng thật đáng thương, đều là ẩn mao tới lấy danh. May mắn không phải chỉ màu đen, bằng không kêu Hắc Hắc rất khó nghe a.

Phấn Phấn nhận định Chíp Bông cùng Tiểu Bạch là phụ mẫu, như thế nào cũng không chịu sửa đúng, giảng đạo lý đều không được, cuối cùng cũng chỉ tùy ý nó.

Lạc Nhất Nhất lấy ra thủy tinh cầu chứa lực lượng còn lại của Cửu Mệnh Miêu Yêu đời trước cho Phấn Phấn, cho nó chậm rãi hấp thu năng lượng bên trong.

Sáng sớm hôm sau, Phong Minh đã trở lại, còn mang về người làm cho Âu Dương Kiệt tìm khắp đại lục cũng không thấy, Kiều Phi.

Nguyên lai, sau khi biết Lạc Vũ Thần cùng Lạc Vũ Yên đều đến Phong Vân đại lục, hắn không hề nghĩ ngợi, ngày hôm sau cũng lên đường, tuy rằng là cùng một cái Truyền Tống Trận, nhưng Lạc Vũ Thần và Lạc Vũ Yên bị truyền tống đến Long Hồ Thành. Hắn lại thực bất hạnh bị truyền tống đến Yêu

giới, nhìn thấy có nhân loại xuất hiện, hẳn tự nhiên bị kịch gặp phải đuổi giết.

Ngay từ đầu còn không hiểu kỳ diệu, sau lại trong thời điểm chiến đấu nhìn thấy những người đó lộ ra nguyên hình, mới hiểu được, thế giới này quá điên cuồng. Hắn ở Tinh Thần đại lục đứng cao nhất, ở yêu giới chỉ có thể trốn trốn tránh tránh, lần này Phong Minh ra ngoài lịch luyện, nhìn Kiều Phi bị quân ẩu chết khiếp, vốn không tính quản hắn, nhưng trong lòng hắn lộ ra một bức họa, trong đó vẽ hai người chính là Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt, cho nên thuận tay cứu mang về.

Lạc Nhất Nhất hắc hắc cười nói: “Xem đi, hiện tại biết ta là bảo đi, còn dám đá ta, hé ra bức họa của ta liền cứu mạng của ngươi.” Sau đó thực bát quái lạng lẽ hỏi: “Có phải hay không thông suốt, biết sai đem trân châu làm ngư mục, không có cơ hội theo đuổi ta, lui mà cầu tiếp theo, sửa theo đuổi Lạc Vũ Yên?”

Kiều Phi không nghĩ tới Lạc Nhất Nhất thực đoán đúng rồi, vành tai xuất hiện một màu đỏ ửng khả nghi, xấu hổ nói sang chuyện khác: “Độc của ngươi giải được rồi?” Lạc Nhất Nhất đối Kiều Phi nói sang chuyện khác thực bất mãn, này không phải vô nghĩa sao? Độc không giải, nằng sao có thể lập tức lớn như vậy.

Cũng rất kỳ quái Kiều Phi đến Phong Vân đại lục, Lạc Vũ Yên vẫn dựng thẳng lỗ tai nghe hai người bọn hắn nói chuyện. Lúc này nghe được lời Lạc Nhất Nhất nói, hét lên: “Cái gì kêu lui mà cầu tiếp theo, ta chỗ nào so lẫn với ngươi?” Nói xong, ngấm ngấm đáng người Lạc Nhất Nhất, lắc lắc đầu, ý tứ không cần nói cũng biết. Lạc Nhất Nhất ủy khuất bỏ nào vào trong lòng Phong Liệt, nằng lại bị khi dễ. Làm nằng nói: “Liệt, nằng khi dễ ta.” Phong Liệt cười nói: “Không quan hệ, ở trong mắt ta, Nhất Nhất vĩnh viễn là tốt nhất.”

Lạc Nhất Nhất quay đầu lại khiêu khích Lạc Vũ Yên, sau đó còn nói thêm: “Lần trước bị xú nữ nhân Tuyết Tiên Nhi khinh bỉ, lần này lại tới xú nha đầu Lạc Vũ Yên. Liệt, ngươi nói ta còn có thể lại phát dục hay không a, kỳ thật trong lòng ngươi cũng là ưa nữ nhân đây dận một chút đi, bằng không, ngươi đối với ta như thế nào cho tới bây giờ đều không có xúc động đâu?” Không đợi Phong Liệt mở miệng, lại tiếp tục rầu rĩ nói: “Ông trời làm cho ta nhỏ nhiều năm như vậy, nói như thế nào cũng nên bồi thường ta, làm cho ta lại phát dục một chút, trở thành một mỹ nữ ngực đại thắt lưng thon mông kiêu đi?”

Tất cả mọi người không nghĩ tới Lạc Nhất Nhất sẽ nói ra lời lớn mật như vậy, đều có vẻ có chút xấu hổ, Phong Liệt thấy mọi người đều uống trà uống trà, nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, để làm che giấu. Thật sự có chút không nhịn được, mặt xoát lập tức đỏ. Chạy nhanh đem còn tại không hề phát hiện, tự mình rồi rầm Lạc Nhất Nhất ôm đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Yên tĩnh trước khi bão táp đến

Edit & beta: Thiên Mạn

Buổi tối, Lạc Vũ Yên nằm ở trên giường nhớ đến lời nói của Lạc Nhất Nhất vào ban ngày. Nàng mới không tin Kiều Phi là vì nàng mà đến, nàng hiểu Kiều Phi, lựa chọn thê tử, nhất định phải môn đăng hộ đối, vì dựng dục hạ sinh con nối dòng tốt đẹp, nhà gái còn phải có thiên phú tu luyện. Cho nên, ngay từ đầu mới có thể lựa chọn Lạc Nhất Nhất thân là đệ nhị đại gia tộc, là thiên tài hào quang vạn trượng, sau khi gặp chuyện không may, lại thay đổi hôn thê thành Lạc Vũ Diệp vì đều là đệ nhị đại gia tộc, thiên phú tu luyện coi như không tồi.

Cho tới nay, trừ bỏ Kiều gia, hẳn trong mắt không có gì này nọ, người như thế sẽ hiểu được tình yêu sao? Lui một bước mà nói, mặc dù hẳn thật sự là vì nàng Lạc Vũ Yên đến đây, khả năng cũng chỉ là bởi vì nhìn đến nàng hiển lộ thực lực. Nhưng nàng Lạc Vũ Yên không cần nam nhân như vậy.

Lúc này Kiều Phi đồng dạng không có ngủ, ban ngày nhìn thấy Lạc Vũ Yên, lúc người ta bởi vì tò mò mục đích hắn đến đây, hai mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn hắn, về sau không còn chú ý hắn, tầm mắt thường dừng lại tại trên người mỹ kỷ cục Phong Minh.

Trước kia hắn thật là muốn môn đăng hộ đối, nữ nhân có thiên phú tu luyện tốt làm thê tử. Ngẫm lại đối Lạc Vũ Yên để bụng, vẫn là lần đó từ Từ Vong Chi Hải trở về sau, bởi vì ở Từ Vong Chi Hải bại lộ thực lực, cho nên khi lại gặp nhau, Lạc Vũ Yên đối hắn không hề che giấu, hắn thấy được nàng cả người linh động, linh hồn đều giống như lột xác, một Lạc Vũ Yên mới khác hoàn toàn trước kia.

Ngay từ đầu, hắn cũng thực mê hoặc, hẳn là thật bắt đầu thích nàng, còn là vì nàng có thực lực hơn người cùng với thân phận phù hợp? Thời điểm còn tại rồi rầm, chiếm được tin tức nàng cùng Lạc Vũ Thần đến Phong Vân đại lục, nghĩ đến rốt cuộc nhìn không tới người linh động kia, trong lòng bỗng nhiên giống như đã đánh mất cái gì, vắng vẻ.

Một khắc đó, hắn hiểu được, hẳn là thực lòng yêu nữ tử linh động đó, Kiều gia vẫn làm cho hắn coi là sinh mệnh, giống như lập tức cũng không còn trọng yếu như vậy. Vì thế, hắn quăng lại vị trí gia chủ cho phụ thân hắn, liều lĩnh đuổi theo đến đây. Chính là không nghĩ tới, thẳng cho tới hôm nay mới tìm được bọn họ.

Theo thái độ Lạc Vũ Yên có thể thấy được, đường truy thê của hắn khẳng định rất khó khăn. Lại nhìn nhìn phương hướng phòng Lạc Vũ Yên, trong lòng yên lặng nói: lần này, ta nhất định phải đuổi tới hạnh phúc của bản thân, loại hạnh phúc không liên quan đến địa vị, danh dự, thực lực.

Sáng sớm hôm sau, Phong Mộ Hàn đưa ba người Phong Minh, Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt đến thư phòng. Lấy ra một quyển hồ sơ cổ xưa nói: “Tập hợp các tin tức ba người các người biết được, ta cũng phải người toàn diện tra xét chuyện tình gần năm trước, các người đến xem phân hồ sơ này.”

Ba người nghi hoặc vây quanh đi qua, Tiểu Bạch từ trong Phương giới đi ra. Trên quyển hồ sơ ó vàng mờ mờ hồ hồ về bốn người, ba người trong đó chính là người bọn Lạc Nhất Nhất gặp được Mị Cơ, Cuồng Xà, Bụi Vô. Còn có một người cũng là nữ tử, bất quá bọn Lạc Nhất Nhất không có đụng tới.

Trên hồ sơ trừ bỏ giới thiệu tin tức bọn họ đã biết, còn có chú thích đơn giản về ngũ yêu. Kỳ Lân là kết quả sau khi tứ yêu hiến tế, thực lực mạnh nhất.

Tiếp theo chính là Cuồng Xà: hần cùng với huyền thú Phi Xà ăn ý như một thể, thực lực ba người khác đều theo không kịp.

Mị Cơ: tốc độ mau, am hiểu dùng ảo thuật.

Bụi Vô: quý dị vô cùng, am hiểu đánh bắt ngò.

Đáng lưu ý là Như Yên, thực lực của nàng ở trong bốn người tính là kém cỏi nhất, nhưng giống như ở thời điểm hiến tế xảy ra vấn đề, hiến tế qua đi, nàng liền không còn thân thể, cho nên công kích vật lý đối nàng không tạo thành thương tổn.

Ba người hai mặt nhìn nhau, lúc này, Tiểu Bạch mở miệng nói: “Ta phía trước đã nói qua, ba người bị thương nguyên thần không có khả năng trở ra. Như Yên không có địa phương ký túc nguyên thần, cũng không có khả năng nguyên thần đi ra. Bốn người bọn họ nếu như khó giải trừ phong ấn, lại không thể trở ra. Về phần Kỳ Lân, có thể bởi vì là hiến tế mới đề cao thành yêu thú, thực lực bản thân nó còn không có phát huy đến trình độ có thể thoát ly bản thể.”

Phong Mộ Hàn an ủi nói: “Hiện tại Hủ Hải, sớm không phải Hủ Hải trước kia có thể bằng được, tin tưởng không có người có thể đi vào vì bọn họ giải khai phong ấn. Trong lòng chúng ta để ý thì tốt rồi, đừng cho chuyện không khả năng xảy ra quấy rầy cuộc sống của chúng ta.”

Ba người gật gật đầu, đi ra ngoài, Phong Mộ Hàn nói rất đúng, bọn họ hiện tại không tất yếu tự tìm phiền não, huống hồ bọn họ hiện tại cả Hủ Hải còn không thể vào được, tin tưởng đám yêu thú muốn ra ngoài cũng không dễ dàng như vậy.

Mấy người ăn ý không có nói việc này cho những người khác, hiện tại cái gì đều không biết, nói ra cũng chỉ là khiến cho mọi người khủng hoảng mà thôi.

Mấy ngày nay, mọi người ở chung hoà thuận vui vẻ. Tuy rằng phụ mẫu ở một phiên đại lục khác, nhưng có thể mỗi ngày nhìn đến người yêu cùng bằng hữu trọng yếu tại bên người, Lạc Nhất Nhất cảm giác nàng hạnh phúc giống như rơi vào hũ mật.

Lạc Nhất Nhất và Lạc Vũ Yên rất hợp nhau, không phải ở cùng một chỗ thảo luận bát quái của mỗi người, chính là thảo luận Phong Minh, tướng tượng người ta di truyền xuống tiểu hải tử nhất định cũng mỹ ngậy người. Làm cho trong lòng Phong Liệt và Kiều Phi có chút ăn vị.

Nhìn lại một người đang ngăn người Âu Dương Linh Nhi, Lạc Vũ Yên đi qua nói: “Có phải thực buồn rầu hay không, cảm thấy giữa nha đầu kia và Phong Liệt ngay cả cây kim đều chen vào không lọt đi?” Âu Dương Linh Nhi quay đầu nhìn nhìn Lạc Vũ Yên, gật gật đầu. Nàng đi theo bọn Lạc Nhất Nhất đến đây, cũng có một đoạn thời gian rất dài. Nhưng nàng giống như thật sự một chút đều chen vào không lọt.

Lạc Vũ Yên cười cười nói: “Người làm gì đem bản thân định tại một vị trí xấu hổ đâu, nếu như không làm tình địch, người cùng Nhất Nhất hẳn là cũng thực hợp, khi đó người sẽ phát hiện người được đến càng nhiều.”

Âu Dương Linh Nhi không nói, nàng cũng thực mê mang, nhưng nàng chính là vì Phong Liệt mà đến a, bằng không nàng có lý do gì ở lại chỗ này đâu?

Lạc Vũ Yên tiếp tục khai đạo: “Tốt không nhất định thích hợp chính mình, nhân sinh cùng tướng tượng nhưng không giống với nga. Nữ tử như người vậy đáng giá theo đuổi hạnh phúc chân chính của bản thân, mà không phải đi cưỡng cầu cấu trúc không thuộc về mình. Nha đầu kia cùng Phong Liệt đừng nói đời này, phỏng chừng kiếp sau đều phân không ra. Chính người nghĩ thoáng chút đi.”

Nhìn Lạc Vũ Yên đi xa, Âu Dương Linh Nhi cũng xoay người rời đi, có lẽ nàng thật sự cần phải cẩn thận suy nghĩ.

Xích Ly Thảo đợi Phong Minh trở lại, nhưng người ta giống như khối băng, làm hại nàng không dám tới gần, thật vất vả mới có lấy dũng khí, chạy đến trước mặt Phong Minh làm một phen tự giới thiệu nhiệt tình dào dạt, Phong Minh nhìn chăm chăm Xích Ly Thảo trong chốc lát. Đang lúc Xích Ly Thảo mừng thầm, thật tốt quá, chú ý tới ta. Kết quả Phong Minh cho ra một câu: nguyên lai Yêu giới hiện tại có yêu thảo. Nói xong, xoay người đi, lưu lại Xích Ly Thảo chịu đã kích.

Đội Phong Minh ra ngoài, đi theo sau người ta, tưởng chế tạo cơ hội hai người một chỗ. Nhưng là nó theo không kịp tốc độ người ta, vừa đến rừng rậm, người cùng đã đánh mất. Chuyển động nửa ngày, cũng không tìm được người, đành phải thất vọng trở về. Nhìn thấy một con cóc tiểu yêu thú ngồi trên mặt đất, vẻ mặt thú vị nhìn nàng, giơ chân lên, tát nó một cái rồi bỏ chạy.

Tiểu yêu thú khả năng chưa thấy qua thảo còn có thể nơi nơi chạy, vẻ mặt hứng thú đuổi theo sau. Rốt cục, Xích Ly Thảo chạy không nổi. Tựa vào một cự thạch dưới tàng cây cuồng thổi. Tiểu yêu thú cũng đùa không sai biệt lắm, một móng vuốt hướng Xích Ly Thảo chụp xuống. Xích Ly Thảo hoảng sợ nhìn móng vuốt, ngấm lại nó đường đường Xích Ly Thảo, thế nhưng bị tiểu yêu thú đẳng cấp thấp chụp chết?

Lúc Xích Ly Thảo sợ tới mức muốn nhắm mắt lại, tiểu yêu thú oanh một tiếng chổng vó, ngã xuống đất không dậy nổi, Băng Huyền như thiên thần xuất hiện ở trước mặt Xích Ly Thảo. Từ trong yêu thảo cứu Xích Ly Thảo.

Ôm lấy Xích Ly Thảo, vừa mới chuẩn bị trách cứ nó chạy loạn, làm cho hắn lo lắng. Chỉ thấy Xích Ly Thảo nhào vào trong lòng Băng Huyền gào khóc, vừa mới hù chết nó. Băng Huyền nhìn Xích Ly Thảo một phen nước mắt nước mũi, biết nó sợ hãi, an ủi nói: “Tốt lắm, không có việc gì, không có việc gì, về sau không cần lại chạy loạn.”

Xích Ly Thảo khóc gật gật đầu, về sau vẫn là đi theo Băng Huyền tốt lắm, tuy rằng sắc đẹp trước mặt, nhưng vẫn là cái mạng nhỏ trọng yếu hơn.

Nhìn Xích Ly Thảo gật đầu, Băng Huyền rất là vui vẻ. Theo sau vài ngày, tuy rằng Xích Ly Thảo vẫn không nhớ tới sự tình trước kia, nhưng hắn cảm giác, bọn họ lại về lại ngày tháng vô tư trước đây khi hai người còn nhỏ.

Lạc Vũ Thần trong khoảng thời gian này, mỗi ngày đều không thấy bóng người. Hắn vốn tưởng rằng thực lực của hắn đã tiến bộ rất nhiều, lại phát hiện so với bọn tỷ tỷ kém xa. Cho nên đang ở điên cuồng tu luyện, Phụng Loan cũng còn đang liều mạng hấp thu dung hợp tinh thạch Cửu Đầu Phụng Lưu lại.

Làm cho Phong Mộ Hàn vui vẻ nhất là, đứa con Phong Minh luôn luôn lạnh lùng bạc tình của hắn, giống như cũng bắt đầu có chút vị nhân tình. Chính là mọi người đều thật không ngờ, nguy hiểm đang lặng lẽ tới gần.

Hôm đó, Phong Mộ Hàn đang xử lý công vụ, một thị vệ hoang mang rối loạn vội vã chạy tới, không đợi Phong Mộ Hàn mở miệng, thị vệ liền vội vàng bẩm: “Vương, không tốt, tiểu thư Phong Nhã hiện tại đang huy roi nơi nơi tìm Lạc tiểu thư, đều đã muốn đến Liên Trúc Cung, gặp người liên đánh, ngăn đón đều ngăn không được.” Phong Mộ Hàn vừa nghe, buông công vụ, vội vàng chạy tới Liên Trúc Cung.

Lúc này Lạc Nhất Nhất mang theo mọi người ở trong một mảnh rừng rậm lịch luyện, mọi người vốn là hưng trí bừng bừng nghĩ Lạc Nhất Nhất có phương pháp tốt gì để cao thực lực mọi người. Không nghĩ tới, nàng liền một câu, tự tìm người có thực lực tương đương đối chiến, sau đó cạnh cấp khiêu chiến. Mọi người về mặt hắc tuyến, này cũng coi như phương pháp?

Ở thời điểm mọi người ngăn người, Lạc Nhất Nhất trung thực làm mở đầu: Phong Liệt cùng đám huyền thú của nàng đã bắt đầu. Chíp Bông nhìn Đẳng Long chuẩn bị đánh một huyền thú Lạc Nhất Nhất kẻ ước ở Vân Đình, không nói hai lời, một ngụm hỏa cầu phun hướng Đẳng Long. Đẳng Long chặt vật tránh thoát, trong lòng âm thầm kêu khổ, hắn thầm nghĩ đánh người khác, không muốn bị đánh a?

Đám huyền thú được giải cứu cảm kích nhìn Chíp Bông, vẫn là lão đại tốt. Nhìn Đẳng Long không rảnh tiếp đón chúng nó, tự lập tổ đội tốp năm tốp ba lịch luyện cho nhau, Tiểu Bạch nhìn nhìn, trở về Phụng giới cùng tu luyện với Phấn Phấn. Áo trận của nó người ở nơi này không ai có thể phá, nó sẽ không làm rồi.

Phong Liệt do dự một chút, liền trực tiếp hướng Kiều Phi triển khai công kích. Lạc Vũ Yên vừa thấy bộ dáng Phong Liệt còn thật nghiêm túc, đối với Lạc Vũ Thần và Âu Dương Linh Nhi còn tại sững sờ nói: “Chúng ta cũng chạy nhanh hỗ trợ, Kiều Phi ở trên tay hắn qua không được hai chiêu, lập tức sẽ đến phiên chúng ta.”

Rất nhanh, Lạc Vũ Yên, Lạc Vũ Thần, Âu Dương Linh Nhi đều gia nhập chiến cuộc, Lạc Nhất Nhất bất mãn kêu lên: “Các người sao lại khi dễ người khác a, nhiều người cùng nhau vây đánh Liệt của ta như vậy.”

Lạc Vũ Yên cũng kêu lên: “Nếu không phải Liệt nhà người một bộ dạng thô nỏ, luyện tiết động thủ đối với người, chúng ta cần hợp sức sao?”

Lúc đoàn người đang đánh nhau, thị vệ tìm lại đây, nhìn mọi người đang đại chiến, có chút há hốc mồm, hôm nay đều làm sao vậy, như thế nào nơi nơi đều đánh nhau?

Lạc Nhất Nhất chú ý tới thị vệ, tiến lên hỏi, thị vệ đơn giản báo lại chuyện Liên Trúc Cung. Lạc Nhất Nhất lập tức kêu mọi người ngừng lại, cùng nhau chạy trở về.

Chuyện này quá kỳ quái, tuy rằng Phong Nhã vẫn không quen nhìn mẫu tử Tiêu Liên Nhược, nhưng có Phong Mộ Hàn, nàng không có lá gan lớn như vậy chạy tới Liên Trúc Cung nhao sự. Lần trước đã giáo huấn nàng một lần, tuy rằng sau lại vẫn không rảnh giáo huấn nàng, nhưng sau khi biết thực lực của bọn họ, nàng hẳn là không dám lại chiêu chọc bọn hắn mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Không Thành Bạch Nhạn Sơn đột kích

Edit & beta: Thiên Mạn

Khi mọi người đuổi tới Liên Trúc Cung, nơi đó đã hồng, bọn thị vệ che chở Tiêu Liên Nhược, Phong Mộ Hàn đang cùng Phong Nhã dây dưa, thực lực Phong Nhã giống như đột nhiên tăng cao không ít.

Nhìn Lạc Nhất Nhất đến đây, trong mắt Phong Nhã xẹt qua một tia quang mang thị huyết, không cùng Phong Mộ Hàn đối chiến nữa, huy tiên vọt tới chỗ Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất đối với Phong Nhã tự nhiên sẽ không nương tay. Phong Mộ Hàn thấy bọn Lạc Nhất Nhất đều đã trở lại, khẩu trương

nhìn Tiêu Liên Nhược, trước lúc hần chạy tới, Tiêu Liên Nhược đã bị trúng mảy tiên.

Động tĩnh ở Liên Trúc Cung, làm Phong Minh cũng chạy lại đây. Nhìn hai người người tới ta đi, tất cả mọi người không đi lên hỗ trợ, một là vì mặc dù thực lực Phong Nhã đề cao, cũng không phải đối thủ Lạc Nhất Nhất, còn có một nguyên nhân chính là hành động của Phong Nhã. Cần thận quan sát, có thể phát hiện nàng giống như bị người khác khống chế, chỉ biết không ngừng công kích Lạc Nhất Nhất, mặc dù bị Lạc Nhất Nhất đã thương, một chút cũng không lùi bước, giống như không cảm thấy đau vậy.

Chú ý tới nha hoàn bên người Phong Nhã trốn ở ngoài cửa sợ hãi nhìn xung quanh, Phong Minh vung tay lên, một cổ linh lực đem nha hoàn ngã sấp xuống ở trước mặt, lạnh lùng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nha hoàn nhìn mặt Phong Minh lạnh lùng, run rẩy kể lại ngọn nguồn chuyện đã xảy ra: hôm nay tâm tình Phong Nhã rất kém, bảo nha hoàn bồi nàng đi ra ngoài. Ở trên đường đi đến phía sau núi Vương Thành, đụng tới một người kỳ quái. Hần hướng Phong Nhã hỏi thăm Lạc Nhất Nhất có phải ở trong Vương Thành hay không, Phong Nhã vừa nghe đến tên Lạc Nhất Nhất, phi thường tức giận, cùng người nọ động thủ. Người nọ hiện lên nhất chiêu, nhìn hành động của Phong Nhã, đoán nói: “Vị tiểu thư này tựa hồ cũng vị kia Lạc tiểu thư từng có thù địch, nhưng không phải đối thủ của nàng...”

Phong Nhã vừa nghe, càng thêm tức giận, cả giận nói: “Ta đường đường nữ nhi Yêu Vương, làm sao có thể thất bại dưới tay tiểu tiện nhân kia, ta nhất định sẽ chính tay đâm tiểu tiện nhân kia, còn có đôi mẩu tử ti tiện.”

Mất thấy Phong Nhã lại muốn huy tiên, người nọ mở miệng nói: “Ta nguyện trợ giúp tiểu thư một tay, nhất định đạt thành mong muốn của tiểu thư.”

Phong Nhã vừa nghe, nghĩ đến người nọ là kẻ thù của Lạc Nhất Nhất, không nghĩ nhiều, liền tỏ vẻ nguyện ý cùng hần hợp tác.

Phong Nhã dựa theo chỉ thị của người nọ, nhắm mắt lại, không bao lâu, nghe được người nọ đột nhiên cười ha ha, nháy mắt chạy đến trong thân thể Phong Nhã, Phong Nhã liền lập tức biến thành bộ dáng hiện tại, như thể nào kêu nàng, nàng cũng không ứng, còn đánh nha hoàn mấy roi, nha hoàn thực sợ hãi, liền vẫn đi theo nàng từ rất xa. Nói xong, nha hoàn lộ ra vết roi trên cánh tay.

Phong Liệt và Phong Minh nghe nha hoàn nói xong, đồng thời bay đến chỗ Phong Nhã, Phong Nhã một hồi thân, cho hai người nhất tiên, tầm mắt chạm vào nhau, ánh mắt âm ngoan làm cho hai người một trận tránh thân, hai người tránh tiên Phong Nhã đánh tới, Lạc Nhất Nhất nói: “Đây là chuyện của ta cùng nàng, hai người các ngươi không cần nhúng tay.” Phong Liệt đối với Lạc Nhất Nhất nói: “Nhất Nhất, nàng bị phụ thân, người cần thận một chút.”

Lạc Nhất Nhất tà ác cười cười, bị phụ thân? Kia nàng ngoan một chút coi như là phòng vệ, lúc trước không thời gian chỉnh nàng, không có nghĩa là liền quên chuyện nàng thương tổn Phong Liệt. Dựng ý thức nói: “Chíp Bông, nữ nhân này không phải bị phụ thân sao? Chúng ta giúp nhân gia một tay, đem phụ thân gì đó xuất ra mới được a, tòi thiếu nàng cho ta, chú ý đốt lửa, chỉ cần không chết là được.”

Chíp Bông vừa nghe, sụu một tiếng tới chỗ Phong Nhã. Không ngừng hướng Phong Nhã phun hỏa, Lạc Nhất Nhất ở bên cạnh kêu to: “Chíp Bông, đem phụ thân gì đó bức ra đến, như thế nào có thể làm cho hần bám vào trên người Phong Nhã tiểu thư đâu, xúc phạm tới Phong Nhã tiểu thư sẽ không tốt lắm.” Ngờ khí quan tâm, giống như thật sự là làm người gia hảo.

Chíp Bông không phụ tâm ý của Lạc Nhất Nhất, rất nhanh đã bức người phụ thân đi ra, đồng thời cũng đốt Phong Nhã thành một khối hắc thân. Phong Liệt trước tiên khống chế được người phụ thân Phong Nhã.

Lạc Nhất Nhất roi xuống bên người Phong Nhã, nhẹ nhàng nói: “Người nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng buông tha người thương tổn Liệt sao? Ta còn chưa có đi tìm người, người đã đưa tới cửa. Nếu không xem ở trên mặt mũi Phong bá bá, người hiện tại chết không có chỗ chôn, bất quá hiện tại cũng không sai, cho người nếm thử cảm giác sống không bằng chết.” Lạc Nhất Nhất quá rõ ràng nữ nhân giống nàng, dung mạo có ý nghĩa gì.

Đối với những người khác trong Yêu giới mà nói, mặc dù huyết mạch Phong Liệt lại như thế nào làm người ta không ủng hộ, nhưng trải qua Yêu giới đại chiến lần trước, ít nhất thực lực của hần chiếm được khẳng định. Nhưng là đối với Phong Nhã khinh thường Phong Liệt từ trong xương đến nói, cho dù là người nhà, cũng không có khả năng giải hòa.

Phong Nhã sợ hãi nhìn Lạc Nhất Nhất, lúc này, Phong Mộ Hàn cũng đã đi tới, Phong Nhã thống khổ kêu lên “Phụ thân, cứu cứu ta, cứu cứu ta... Ta là bị người phụ thân.”

Nam tử bị khống chế hung hăng trừng mắt Chíp Bông trên vai Lạc Nhất Nhất. Không nghĩ tới chính mình cư nhiên bị hỏa của nó thiêu đi ra. Nghe xong lời Phong Nhã nói, cười lạnh nói: “Nếu không phải trong lòng người oán hận cùng không cam lòng, ta làm sao có thể phụ thân đến trên người người, hiện tại lại giả vờ vô tội.”

Nhìn bộ dáng nữ nhi giờ phút này, trong lòng hần cũng khó chịu cực kỳ. Hần biết Phong Nhã khẳng định ở sau lưng đối phó qua mẩu tử Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất hiện tại lưu nàng một cái mệnh, cũng coi như khai ân. Giờ phút này Lạc Nhất Nhất cũng là một bộ dáng đau lòng, để cho người khác thoát nhìn thật đúng là đau lòng vì em gái của chồng.

Phong Minh nhìn vị muội muội hần chưa từng có thân cận qua, liền đem lực chú ý chuyển dời đến trên người người có thể phụ thân. Phụ thân khả năng không hoàn toàn biết Phong Nhã là như thế nào đối phó Phong Liệt, nhưng hần lại rõ ràng. Hần trong mắt không có mẩu tử Phong Liệt, càng chứng minh mất sở tác sở vi của muội muội hần.

Tuy rằng khả năng chữa khỏi hoàn toàn vết thương này không lớn, nhưng người ta tốt xấu để lại nàng một mạng.

Lạc Nhất Nhất đi đến bên người nam tử, một bộ dáng người là người xấu, nói: “Kia là chuyện trong nhà chúng ta, không liên quan người, hiện tại có phải hay không nên nói một chút lại lịch cùng mục đích của người?” Nam tử quay đầu không để ý tới nàng, này người nào a, mặt ngoài thoát nhìn một bộ dáng

tiểu bạch thỏ, làm cho người ta nghĩ đến nàng có bao nhiêu rộng lượng, cũng không truy cứu chuyện Phong Nhã muốn giết người của nàng. Vừa rồi lúc đối chiến, nàng cũng không hạ thủ lưu tình, quả thực chính là một người phúc hắc tâm ngoan.

Lạc Nhất Nhất triệu Tiểu Bạch đi ra, hất đầu hướng nam tứ, ý tứ bảo nó giải quyết. Tiểu Bạch tức giận trừng mắt nhìn Lạc Nhất Nhất, nữ nhân này dùng nó thật đúng là càng ngày càng thuận tay. Bất quá, vẫn là dựa theo ý tứ Lạc Nhất Nhất, đối nam tứ sử dụng ảo thuật.

Không lâu, nam tứ giống như bị thôi miên. Khai ra bản thân kêu Bạch Nhạn Sơn, đến từ Không Thành, mục đích là bắt Lạc Nhất Nhất trở về. Lạc Nhất Nhất lập tức nhớ tới tòa Không Thành nàng cùng Phong Minh, Phong Liệt đã đi lịch lãm. Nhưng là, kia hình như là một tòa thành trống a?

Liên hỏi: “Nơi đó có bao nhiêu người, làm sao đến đó. Vì sao bắt ta?” Bạch Nhạn Sơn hồi đáp: “Trên Không Thành có hơn một trăm người, phía dưới trên đất bằng có hơn một vạn người. Cửa ra vào ngay tại phía sau núi Yêu Vương Thành, bởi vì thiết cấm chế, cho nên sẽ không bị người phát hiện. Chúng ta cũng chỉ có thể ở thời điểm cấm chế yếu mới có thể đi ra. Bất ngờ là vì người có thể đồng thời hiểu được hai loại nguyên tố, chẳng những có thể đồng thời sử dụng, còn đem nguyên tố lực cùng linh lực hoàn toàn dung hợp. Chúng ta cần lực lượng của người đến ổn định Không Thành sắp ngã xuống.”

Xem ra không phải tòa Không Thành nàng đi qua lúc trước. Lạc Nhất Nhất kỳ quái hỏi: “Đã cùng chỗ các người cách ly, lại làm sao mà biết ta hiểu được hai loại nguyên tố lực?”

Bạch Nhạn Sơn tiếp tục hỏi đáp: “Bởi vì người từng đồng thời sử dụng hai loại nguyên tố, chưa từng có người có thể điên cuồng tụ tập nguyên tố như vậy. Liên chúng ta đã cách ly đều có thể cảm giác được luồng lực lượng kia rõ ràng.” Lạc Nhất Nhất nhớ tới lúc cùng Cuồng Xà đại chiến, lúc ấy nàng xác thực điên cuồng triệu hồi thủy, hỏa nguyên tố chung quanh đến công kích, khi đó chỉ một lòng muốn đánh bại Cuồng Xà. Hiện tại nhớ tới khi đó, bởi vì hai loại nguyên tố điên cuồng tụ lại, không khí giống như sinh ra một ít biến hóa vi diệu. Về phần có thể tụ tập nguyên tố nhanh đến vậy, chủ yếu là do nguyên tố thạch trong cơ thể nàng.

Lạc Nhất Nhất còn có chút nghi hoặc: “Các người như thế nào từ địa phương xa như vậy cảm ứng ra nguyên tố lực.” Bạch Nhạn Sơn trống rỗng nhìn tiền phương, tiếp tục hỏi đáp: “Chúng ta tu luyện chủ yếu là cảm ứng nguyên tố lực, linh lực tương đối mà nói rất yếu nhược. Cho nên, bình thường địa phương có độ dày nguyên tố cao, bên kia chúng ta đều có thể cảm ứng được. Về phần vì sao có thể cảm giác được nguyên tố lực bên này, chúng ta cũng không biết, trước kia cho tới bây giờ cũng không phát sinh qua.”

Lạc Nhất Nhất cảm giác Bạch Nhạn Sơn mang đến cho nàng rất nhiều rung động cùng nghi hoặc, tiếp tục hỏi: “Tất cả các người đều là tu luyện nguyên tố lực, kia hẳn là không thiếu nhân tài như ta, đáng giá chạy tới bắt ta sao? Nếu chính là cảm ứng được nguyên tố lực, làm sao liên xác định là ta. Lúc ấy trên chiến trường lớn như vậy nhưng là có không ít người?”

Bạch Nhạn Sơn hồi đáp: “Chúng ta tuy rằng là tu luyện nguyên tố lực, nhưng đều chỉ có thể cảm ứng một loại nguyên tố lực, cực ít có người có thể đồng thời chống đỡ nắm hai loại nguyên tố lực. Trước đó không lâu là Yêu giới đại chiến không người không biết, chỉ cần hơi chút hỏi thăm, lúc ấy ai sử dụng linh lực mang màu sắc, có thể phán đoán ra. Cũng không dùng bài trừ, rất nhiều người đều nhìn thấy người sử dụng linh lực cư nhiên đồng thời phẩm hai loại màu sắc quang mang.”

Sợ còn có người sẽ uy hiếp đến an nguy của Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt hỏi: “Trừ người ra, còn có bao nhiêu người đến đây.” Bạch Nhạn Sơn tiếp tục trả lời: “Trước phải ta đến đây, thời điểm cấm chế yếu nhược cũng chỉ có thể một người thông qua, cho nên lúc ấy chỉ có một mình ta đến đây.” Hai người nhìn nhau, nói như vậy, chỉ cần người này không trở về, bọn họ còn có thể lại phải những người khác đến đây.

Lạc Nhất Nhất tiếp tục hỏi: “Thực lực của người giống như cũng không phải rất mạnh, ta nghĩ thành chủ các người phải người tới, chủ yếu là bởi vì người có thể thao túng người khác đi, vì sao không trực tiếp tới tìm ta. Mà là trước tìm Phong Nhã, giống trống khua chiêng như vậy, người rất tự tin?”

Bạch Nhạn Sơn trả lời: “Ta chỉ có thể hiểu được một loại nguyên tố lực, người có thể hiểu được hai loại, ta không có biện pháp khống chế người. Ta nghe được nha đầu kia nói nàng là nữ nhi Yêu Vương, trong lòng có oán hận, muốn lợi dụng nàng bắt người người để ý, nghĩ biện pháp bắt người trở về. Ta phát hiện trong lòng nàng oán hận cùng không cam lòng nhiều lắm, loại u ám cảm xúc của nàng có thể làm cho ta nhân cơ hội phụ thân nàng. Vì để giữa vạn nhất, ta buông tha cho gần gũi không chế nàng, trực tiếp phụ thân nàng. Không nghĩ tới oán hận của nha đầu kia tích thâm lâu năm, thâm nghĩ muốn tự thân báo thù, ta lại không có biện pháp hoàn toàn khống chế nàng, chỉ có thể cưỡng chế hạ lệnh đánh bại người, rồi bắt người đi. Thực lực của nàng đã rất mạnh, ta phụ thân nàng, lực lượng của nàng có thể tăng lên gấp đôi, không nghĩ tới vẫn là thua người.”

Lạc Nhất Nhất chau mày, nếu như nàng vừa đến Yêu giới, thật đúng là không phải đối thủ của Phong Nhã sau khi thực lực tăng lên tới gấp đôi. Hỏi: “Vì sao Không Thành muốn ngã xuống?” Bạch Nhạn Sơn đáp: “Sở dĩ Không Thành có thể phập phều ở không trung, là vì có một khối thủy tinh có thể tụ tập nguyên tố. Theo thời gian trôi qua, khối thủy tinh hấp thu nguyên tố lực càng ngày càng chống đỡ nổi Không Thành. Chúng ta hàng năm đều chọn lựa người thực lực cao cường đưa lực lượng vào trong thủy tinh, nhưng càng ngày càng duy trì không nổi nữa. Từng có một người đồng thời hiểu được hai loại nguyên tố lực đưa lực lượng vào thủy tinh, thủy tinh điên cuồng hấp thu lực lượng của người nọ, thẳng đến người nọ kiệt lực mà chết, thủy tinh mới gián đoạn hấp thu, duy trì mười năm không cần lại đưa vào lực lượng.”

Lạc Nhất Nhất tức giận nói: “Không Thành ngã xuống, liên sống ở trên đất bằng thì tốt rồi, cần gì phải dâng ra sinh mệnh của nhiều người như vậy?” Bạch Nhạn Sơn hồi đáp: “Ở nơi nào sinh hoạt tại trên Không Thành, là chúng ta tồn quý tượng trưng. Nếu như rơi xuống, chúng ta cái gì đều không có. Chúng ta hướng thủy tinh đưa vào lực lượng là có thể chính mình đình chỉ, không cần dâng ra sinh mệnh. Thành chủ nói khả năng chỉ có người hiểu được nhiều loại nguyên tố bởi vì thủy tinh tự chủ hấp thu mới không có biện pháp dừng lại.”

Cái này làm cho Lạc Nhất Nhất càng khí, nắm vô đầu Bạch Nhạn Sơn một cái, nói: “Nói như vậy, mạng của ta sẽ không là mệnh, vì các người kia buồn cười tồn quý tượng trưng, sẽ hy sinh ta?”

Bạch Nhạn Sơn bị Lạc Nhất Nhất xao thanh tỉnh lại, ánh mắt ngẩn ngơ, nghi hoặc nhìn nhìn mọi người, còn chưa kịp nói cái gì, đã bị Phong Minh cho

người mang đi, thuận tay linh khôi Tiểu Bạch, nói: “Cho ta mượn nó vài ngày.” Lạc Nhất Nhất ngơ ngác gật gật đầu.

Mà khi Phong Nhã đối mặt Luyện Dược Sư thúc thủ vô sách, tinh thần có chút hồng mắt, ngơ ngác ngồi một buổi tối. Ngày hôm sau, nha hoàn phát hiện Phong Nhã chịu không nổi việc hủy dung, hoàn toàn choáng váng.

Phong Minh sờ dĩ mang Tiểu Bạch cùng Bạch Nhạn Sơn, chính là muốn tra Không Thành rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, hắn tổng cảm thấy sự tình không có khả năng liên kết thúc như vậy.

Tuy rằng đối với tòa Không Thành kia cũng không có phát hiện mới, nhưng là Bạch Nhạn Sơn còn để lộ ra một tin tức trọng yếu: nếu như hắn không trở về, hắn là còn có thể phái một người tên là Bạch Thiên Phàm lại đây. Thực lực cá nhân của Bạch Thiên Phàm không mạnh, nhưng hắn có một bảo vật. Có thể tách riêng cấm chế người khác, người ở bên trong không có biện pháp hành động, người bên ngoài cũng không có biện pháp đánh vỡ cấm chế. Hắn có thể trực tiếp ở bên trong cấm chế hấp thu lực lượng Lạc Nhất Nhất. Nhưng nếu như Bạch Thiên Phàm không chủ động hiện thân, người khác căn bản tìm không thấy hắn.

Không Thành phái Bạch Nhạn Sơn lại đây, là muốn lợi dụng hắn có thể khống chế lòng người, nghĩ biện pháp mang Lạc Nhất Nhất còn sống trở về. Mà phái Bạch Thiên Phàm lại đây, muốn trực tiếp hấp thu lực lượng Lạc Nhất Nhất, thẳng đến nằng chết đi, mang lực lượng về.

Biết mình bởi vì ảo thuật để lộ ra nhiều tin tức như vậy, Bạch Nhạn Sơn thừa dịp Phong Minh không chú ý, tạt sát. Hắn không biết mình còn có thể làm ra chuyện đối Không Thành bất lợi hay không, hắn không thể bởi vì bản thân, làm Không Thành ngã xuống.

Phong Minh nhìn Tiểu Bạch hỏi: “Người hiện tại có thể huyền hóa thành bộ dáng Lạc Nhất Nhất sao?” Tiểu Bạch lắc đầu, với trình độ tu luyện hiện tại của nó chỉ có thể tạo ảo trận.

Thả Tiểu Bạch đi, bảo nó trước không cần nói chuyện này cho Lạc Nhất Nhất. Hiện tại chuyện tình có chút khó giải quyết, nằng biết, cũng không thể giải quyết vấn đề, chính là nhiều người phiền não.

Giao phó Tiểu Bạch xong, Phong Minh đi tìm Phong Liệt, có lẽ còn có một phương pháp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Phong Liệt biến mất

Edit & beta: Thiên Mạn

Khi Phong Liệt nhìn thấy Phong Minh đứng ở ngoài cửa, tâm tư trăm chuyển thiên hồi, này so với làm cho hắn tin tưởng trời đổ mưa máu còn khó hơn.

Phong Minh không nhìn Phong Liệt, trực tiếp đi vào phòng. Phong Liệt còn chưa kịp chất vấn, Phong Minh đã mở miệng, nói tình huống hắn biết cho Phong Liệt. Phong Liệt lắng lắng nghe Phong Minh nói, không nghĩ tới sự tình nghiêm trọng như vậy, tuy rằng đối Phong Minh chuyển biến cảm thấy ngoài ý muốn, bất quá hiện tại cũng không thời gian để ý việc nhỏ này, trong lòng thực cảm tạ Phong Minh làm những chuyện như vậy.

Phong Liệt biết lấy cả tính Phong Minh, tìm đến hắn, có lẽ là nghĩ tới hắn có biện pháp, vì thế mở miệng nói: “Nếu như Bạch Thiên Phàm vậy khôn Nhất Nhất, chúng ta có biện pháp nào?” Phong Minh mở miệng nói: “Hạt châu trên người ngươi có lẽ có thể giúp đỡ một chút.”

Phong Liệt lấy ra hạt châu màu đỏ trên người, hỏi: “Chính là hạt châu mở ra sơn động này? Nó có ích lợi gì?”

Phong Minh hồi đáp: “Hạt châu của ngươi kêu Khóa Yêu Châu. Có thể khóa trụ yêu lực. Ngươi sinh ra không bao lâu, phụ thân liền đưa yêu lực của ngươi vào trong Khóa Yêu Châu. Theo ngươi trưởng thành, tin tưởng yêu lực hiện có ở bên trong đã rất mạnh.”

Phong Liệt cẩn thận nhìn Khóa Yêu Châu hỏi: “Vì sao muốn khóa trụ yêu lực của ta.”

Phong Minh mặt không chút thay đổi nói: “Thời điểm ngươi mới sinh ra, liền tự dẫn theo yêu lực quá mức khổng lồ, huyết mạch nhân loại cùng huyết mạch yêu thú xảy ra xung đột. Nếu như không khóa trụ cổ yêu lực khổng lồ kia, huyết mạch nhân loại của ngươi sẽ bị cắn nuốt. Mà ngươi sẽ bị cổ yêu lực kia hoàn toàn yêu hóa, biến thành một cỗ máy bị yêu lực khống chế. Ta nghĩ phụ thân là muốn đợi tới lúc ngươi có năng lực khống chế cổ lực lượng này, mới nói cho ngươi đi.”

Phong Liệt không nghĩ tới hạt châu này thế nhưng còn có công năng này, nghĩ nghĩ hỏi: “Kia như thế nào không có nghe phụ thân nhắc tới, ngươi làm sao mà biết được?”

Phong Minh khinh thường hồi đáp: “Ta xem nhiều sách, tra tra sẽ biết.”

Phong Liệt không hề rối rắm vấn đề này nữa, nhìn Khóa Yêu Châu nói: “Luồng lực lượng bên trong có thể mở ra cấm chế của Bạch Thiên Phàm sao?”

Phong Minh lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, nhưng sau khi mở ra yêu lực, cỗ lực lượng khổng lồ kia sẽ trút xuống. Nếu cả cỗ lực lượng này đều đánh không tan cấm chế, liền thật sự không có cách nào.”

Phong Liệt gật gù đầu, nói: “Chỉ cần có một tia hi vọng, ta liền sẽ không buông tay, nói cho ta biết, như thế nào mở ra.”

Phong Minh nghĩ nghĩ nói: “Người nghĩ tốt lắm, nếu như người mở ra, sẽ không đành chỉ hấp thu yêu lực, thực lực của người hiện tại quá yếu, còn không có cách nào không chế luồng lực lượng kia. Thực khả năng bị luồng lực lượng kia thao túng, biến thành một người vô ý thức thị huyết cuồng ma.”

Phong Liệt kiên định gật đầu, nói: “Không đến vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không thử mở nó ra. Nhưng thực đến bước đó, liền không kị được nhiều như vậy. Nếu như ta thật sự bị yêu hóa, người trước tiên giết ta, ta không muốn làm ra chuyện gì làm thương tổn Nhất Nhất.”

Phong Minh nói phương pháp mở ra phong ấn cho Phong Liệt, xoay người chuẩn bị rời đi, hắn có thể làm chỉ có như vậy.

Còn chưa đi ra khỏi cửa, chợt nghe Phong Liệt tiếp tục mở miệng nói: “Ca, nếu như ta thật sự xảy ra chuyện, người giúp ta hảo hảo chiếu cố Nhất Nhất, được không? Tuy rằng nha đầu kia cũng có thể trở nên thực kiên cường, nhưng nàng càng thích hợp làm cho người ta phóng dưới đáy lòng mà đau sùng.” Phong Minh dừng lại, xoay người nhìn Phong Liệt. Đây là Phong Liệt lần đầu tiên mở miệng kêu hắn là ca.

Phong Liệt không nhìn ánh mắt Phong Minh, lẩm bẩm nói: “Nếu người không có phúc sắc tướng, Nhất Nhất mới sẽ không coi trọng người.” Nhìn sắc mặt Phong Minh từ khiếp sợ dần dần chuyển thành giận dữ, mới nhớ tới, bản thân là đang nhờ vả người ta.

Xấu hổ nói sang chuyện khác: “Nhất Nhất thích ăn ngon, thích động vật đáng yêu, thích...”

Phong Minh nghe Phong Liệt nói xong, xoay người rời đi. Có lẽ khi Lạc Nhất Nhất biết, hắn nói phương pháp này cho Phong Liệt, sẽ hận hắn đi. Nhưng là hắn... Hắn cứ nhiên không dám tưởng tượng cảnh Lạc Nhất Nhất ở trước mặt hắn chết đi, lần đầu tiên muốn đem hết toàn lực bảo hộ một người. Cho nên nghĩ đến biện pháp này, liền trước tiên đến tìm Phong Liệt.

Nếu như nàng thật sự hận, khiến cho nàng ghét hắn cùng Phong Liệt chôn cùng tốt lắm. Dù sao hắn sống ở trên đời này vô dục vô cầu, Lạc Nhất Nhất cùng hắn và Phong Liệt đều không giống với, có lẽ là nhân loại cảm tình, làm cho nàng ở trên đời có rất nhiều vướng bận, tin tưởng nàng sẽ vì những vướng bận này, làm cho nàng sống sót.

Từ khi Tiểu Bạch từ chỗ Phong Minh trở về, vẫn rầu rĩ không vui, liều mạng ở trong Phượng giới tu luyện, nhưng cái gì cũng không nói. Ngẫm lại Tiểu Bạch vẫn đều có điểm khác xoay, cho nên cũng không quá để ý.

Phong Liệt luôn yên lặng ôm nàng không nói, còn thường xuyên sẽ dặn dò làm cho nàng chú ý một ít chi tiết nhỏ. Nhưng mỗi lần đối diện ánh mắt nghi hoặc của Lạc Nhất Nhất, lại thực xảo diệu che lấp. Lạc Nhất Nhất có chút thử nói: “Liệt, có người ở bên người ta, ta cái gì cũng không sợ. Người đã muốn đem ta sùng như phệ vật, đời này ta đều định người, người trốn cũng trốn không thoát đâu. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, chỉ cần chúng ta cùng một chỗ, không có chuyện gì không giải quyết được.”

Phong Liệt cười cười, lần đầu tiên, thật sâu hôn Lạc Nhất Nhất, hắn sợ bản thân về sau không còn cơ hội. Đối mặt nụ hôn đột nhiên này, Lạc Nhất Nhất lảng lảng quên phản ứng, khi lấy lại tinh thần, liền nhiệt tình đáp lại Phong Liệt.

Thẳng đến lúc ăn cơm chiều, Lạc Nhất Nhất vẫn là vẻ mặt ngọt ngào, làm cho mọi người có chút không hiểu. Lạc Nhất Nhất có chút khinh thường bản thân, một cái hôn mà thôi, khiến cho nàng hưng phấn thành như vậy, giống mỗi tình đầu của tiểu cô nương vậy.

Buổi tối, sau khi Lạc Nhất Nhất chìm vào mộng đẹp, Phong Liệt liền suốt đêm luyện chế đan dược.

Nếu như thật sự đi đến bước kia, hắn hi vọng còn có thể vì Lạc Nhất Nhất làm chút gì đó.

Nhìn Phong Liệt mang theo mấy đại trương đan dược lại đây, Mạc Vân có chút không hiểu. Phong Liệt mở miệng nói: “Sự phụ, này đó đan dược trước để chỗ người, lúc cần lại cho Nhất Nhất, đan dược bên trong ta đều ghi cách sử dụng.”

Mạc Vân kỳ quái hỏi: “Có chuyện gì sao? Như thế nào đột nhiên luyện nhiều đan dược như vậy? Nói sau, trong Phượng giới của nha đầu kia còn có không dưới mấy trương đan dược?”

Đương nhiên không thể trực tiếp cho Lạc Nhất Nhất, đoạn thời gian trước mới cho mấy trương, lại cho gốc tử cũng biết là có đại sự muốn đã xảy ra.

Phong Liệt cười nói: “Đây là ta lúc trước không có việc gì nên luyện, phòng bị bất cứ tình huống nào thôi.”

Đối với Phong Liệt nói cho có lệ, Mạc Vân tuy rằng kỳ quái, cũng vẫn là đáp ứng hỗ trợ trước bảo quản.

Hôm nay, Lạc Nhất Nhất và Lạc Vũ Yên đang đùa Phấn Phấn mới ra sinh không bao lâu. Lạc Nhất Nhất đột nhiên phát hiện thân thể của nàng không nghe sai sử, không thể nói chuyện, cũng không thể động. Nhìn thân thể Lạc Nhất Nhất chậm rãi hướng về phía trước dâng lên, Lạc Vũ Yên hoảng sợ kêu Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất chỉ có thể dùng ánh mắt bất lực nhìn nàng.

Nghe thấy động tĩnh, Phong Liệt cùng Phong Minh chạy lại trước tiên. Lạc Nhất Nhất định chỉ ở không trung bất động, bên cạnh còn hiện ra một người trung niên nam tử mặc áo bào trắng, kết giới hình tròn màu lam đem mọi người cách ly. Lạc Nhất Nhất phát hiện trừ bỏ bản thân không thể động, còn không có biện pháp triệu hồi ra huyền thú.

Phong Liệt nhìn nam tử áo bào trắng hỏi: “Ngươi chính là Bạch Thiên Phàm?”

Nam tử áo bào trắng đáp: “Không sai, tại hạ chính là Bạch Thiên Phàm, xem ra tên Bạch Nhạn Sơn kia chẳng những thất bại, còn khai ra không ít chuyện tình a.”

Phong Liệt cùng Phong Minh rút kiếm của bản thân ra, hung hăng công kích vào kết giới, lại phát hiện cả điểm gọn sóng đều không có. Mọi người đều chạy lại đây, hiệp lực cùng hai người phá tầng kết giới, linh lực của mọi người và huyền thú ở chung quanh kết giới không ngừng va chạm, nhưng kết giới nhất điểm ý tứ vỡ ra đều không có.

Bạch Thiên Phàm cười to nói: “Vô dụng, các ngươi không có khả năng mở ra kết giới của ta, nếu Bạch Nhạn Sơn không thể mang ngươi còn sống về. Ta đây cũng chỉ hảo hấp thu lực lượng của ngươi.”

Nói xong, lấy ra một viên Thủy Tinh Cầu, hướng Lạc Nhất Nhất không thể nhúc nhích, bắt đầu điên cuồng hấp thu lực lượng của nàng. Thủy Tinh Cầu trong suốt, dần dần bày biện ra hai màu đỏ đậm cùng tràm lam.

Bạch Thiên Phàm kinh hi nói: “Quả nhiên là hai loại nguyên tố lực, chẳng những dung hợp hoàn toàn nguyên tố lực cùng linh lực, cư nhiên còn có thể tự động tụ tập nguyên tố chung quanh, thật không uống công ta chạy một chuyến.”

Lạc Nhất Nhất cảm giác lực lượng của bản thân đang không ngừng xói mòn, nguyên tố thạch trong cơ thể và Nguyệt Tinh Thạch trong Phurong giới đều đang không ngừng vận chuyển, giúp nàng khôi phục linh lực và nguyên tố lực. Hiện tại nàng tựa như một cái chuyển hoá khí, không ngừng hấp thu lực lượng vào trong cơ thể, sau đó Thủy Tinh Cầu lại từ trong cơ thể nàng hấp thu lấy lực lượng.

Mọi người bên ngoài kết giới thấy tình huống này, như nổi điên mà công kích, nhưng kết giới như cũ không chút tổn hao.

Phong Liệt thu hồi vũ khí, xuất ra Khóa Yêu Châu, chuẩn bị mở ra lực lượng bên trong Khóa Yêu Châu. Phong Mộ Hàn thấy động tác của Phong Liệt, liền hiểu được hắn khẳng định biết bí mật bên trong. Vừa định mở miệng ngăn cản, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Phong Liệt, lại không thể mở miệng. Nếu như là Liên Như gặp phải tình huống như vậy, hắn cũng sẽ làm ra lựa chọn như thế. Hắn biết hắn ngăn cản con không được, nhưng là, làm sao bây giờ, hắn sẽ mất đi đứa con trai này sao?

Không đợi hắn suy nghĩ nhiều hơn, Phong Liệt đã dựa theo phương pháp Phong Minh nói, mở ra Khóa Yêu Châu. Phong Mộ Hàn quát to một tiếng, mau tránh ra. Mọi người không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn rất nhanh rời xa kết giới và Phong Liệt đang đứng ở bên cạnh kết giới. Rất nhanh, một cỗ yêu lực khổng lồ trút xuống, đem mọi người cùng huyền thú gần đó đều bức lui đến một bên. Nếu như không phải Phong Mộ Hàn nhắc nhở sớm, phỏng chừng thương tổn sẽ không chỉ như vậy.

Yêu lực khổng lồ, va chạm vào kết giới, kết giới dần dần xuất hiện vết rạn, Bạch Thiên Phàm khiếp sợ nhìn Phong Liệt, lực lượng khổng lồ quay chung quanh nam tử hồng y. Không thể tin được, kết giới của hắn cư nhiên bị vỡ ra. Theo luồng lực lượng va chạm, kết giới hoàn toàn bị dập nát.

Lạc Nhất Nhất và Bạch Thiên Phàm đồng thời rơi xuống. Kiều Phi trước tiên, đem Bạch Thiên Phàm khống chế, mà ở lúc Kiều Phi khống chế được năng lực hành động của Bạch Thiên Phàm, Bạch Thiên Phàm cắn độc dược vẫn giấu trong miệng. Bạch Nhạn Sơn là loại người cao ngạo tự phụ, có thể để lộ ra nhiều tin tức như vậy, nhất định là nơi này có người thiên dùng ảo thuật. Mất đi cảm giác Bạch Thiên Phàm biết bản thân hoàn toàn thất bại. Thực lực của hắn căn bản không đáng giá nhắc tới, không có bảo vật cảm chế, hắn cái gì đều làm không được.

Kiều Phi nhìn khỏe miệng Bạch Thiên Phàm không ngừng chảy ra máu đen, thảm nảng một tiếng: người bên kia phải tới đều là từ sĩ sao?

Lạc Nhất Nhất còn không có rơi xuống đất, đã được Phong Minh tiếp lấy, mang đến bên người Phong Liệt. Lạc Nhất Nhất nghi hoặc, nàng không biết luồng lực lượng kia là chuyện gì xảy ra, Phong Minh chỉ đối với nàng nói: “Không cần đi qua.”

Lúc này luồng lực lượng đang không ngừng dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Phong Liệt. Lạc Nhất Nhất gắt gao nhìn chăm chăm Phong Minh hỏi: “Nói cho ta biết, sao lại thế này, luồng lực lượng kia rốt cuộc là cái gì?” Nhìn ánh mắt Lạc Nhất Nhất, Phong Minh hỏi đáp: “Đó là yêu lực của Phong Liệt.”

Không cần suy nghĩ nhiều, Lạc Nhất Nhất chỉ biết sự tình không đúng, làm sao có thể lựa chọn tại đây ngay thời điểm này hấp dẫn cỗ yêu lực khổng lồ kia?

Lạc Nhất Nhất trong lòng bất an mở rộng, ngưng trọng hỏi: “Mau nói cho ta biết kết quả sẽ thế nào, Liệt sẽ thế nào?”

Phong Minh quay đầu đáp: “Phong Liệt hiện tại không có biện pháp khống chế luồng lực lượng kia, hắn sẽ bị luồng lực lượng kia thao túng, bị yêu hóa thành một người không có ý thức thị huyết cuồng ma.”

Phong Minh cũng hi vọng bản thân có thể nói dối, trước lừa gạt Lạc Nhất Nhất, nhưng là, nhìn ánh mắt Lạc Nhất Nhất, hắn phát hiện hắn làm không được.

Ánh mắt Phong Liệt dần dần biến thành màu đỏ yêu dị, tựa như bộ dáng lần trước ở Thiết Vương Thành đại chiến, nhưng lần này thật lâu không có thoái lui. Lạc Nhất Nhất vừa nhìn thấy màu đỏ yêu dị còn kèm theo thô bạo. Lúc này trong lòng Lạc Nhất Nhất tràn ngập sợ hãi, đó là một loại sợ hãi sẽ mất đi Phong Liệt.

Muốn đẩy ra Phong Minh. Phong Minh lớn tiếng nói: “Ngươi không giúp được hắn, Khóa Yêu Châu một khi bị mở ra, liền không có biện pháp dừng lại, ngươi hiện tại đi qua, cỗ yêu lực kia sẽ thương tổn tới ngươi.”

Lạc Nhất Nhất liều lĩnh đẩy ra Phong Minh, đi qua ôm chặt lấy Phong Liệt. Khóc hô: “Liệt, không cần bị yêu hóa, van cầu ngươi, không cần bị yêu hóa, ta không thể không có ngươi...”

Yêu lực va chạm, làm cho Lạc Nhất Nhất cảm giác được khí huyết bốc lên, có thể là bởi vì nàng ôm chặt Phong Liệt, sợ sẽ xúc phạm tới Phong Liệt, yêu lực không có phát ra uy lực va chạm kết giới, yêu lực quay chung quanh hai người chính là muốn Lạc Nhất Nhất đi ra ngoài.

Lạc Nhất Nhất gắt gao ôm Phong Liệt, tùy ý yêu lực va chạm, không ngừng kêu tên Phong Liệt. Phong Liệt thờ ơ.

Khóe miệng Lạc Nhất Nhất chảy máu, tất cả mọi người không đành lòng nhìn bọn họ. Tuy rằng còn không quá rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng lại biết sự tình khá nghiêm trọng

Ở Lạc Nhất Nhất không ngừng khóc gọi, ánh mắt Phong Liệt dần dần xuất hiện một tia mê mang, màu đỏ trong ánh mắt cũng dần dần thối lui.

Phong Liệt cũng không biết sao lại thế này, chỉ cảm thấy có một cỗ hấp lực cường đại không ngừng hút hắn vào một cái vực sâu. Lúc hắn sắp ngã xuống, nghe được thanh âm Lạc Nhất Nhất. Tiếng khóc gọi kia, làm cho tâm hắn không ngừng co rút đau đớn, cho nên hắn cố gắng đi truy tìm cái thanh âm kia.

Ánh mắt Phong Liệt dần dần khôi phục nguyên dạng, cỗ yêu lực kia cũng đã biến mất. Mọi người còn chưa kịp cao hứng, liền phát hiện thân thể Phong Liệt dần dần trở nên trong suốt.

Lúc này, Phong Liệt nâng tay lên giúp Lạc Nhất Nhất lau đi nước mắt và máu trên khóe miệng, Lạc Nhất Nhất hoảng sợ nói: “Liệt, tay ngươi...”

Phong Liệt cũng cảm giác được, hắn giống như khi chạm vào Lạc Nhất Nhất càng ngày càng không có cảm giác. Dần dần, tay hắn thế nhưng có thể xuyên qua người Lạc Nhất Nhất.

Hắn nhìn nước mắt Lạc Nhất Nhất ngày càng nhiều, nhưng đã không có cách nào chạm vào nàng.

Rất nhanh, Phong Liệt liền trở nên hoàn toàn trong suốt, cho đến khóa hạt châu màu đỏ yêu dị cùng nhau biến mất không thấy. Chỉ còn lại có Long Liên Kiếm, Bạch Liên, nhuyễn khôi, không gian giới chỉ. Cùng với tiếng khóc tê tâm liệt phế của Lạc Nhất Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Cho ngươi nghịch thiên

Edit & beta: Thiên Mạn

Tất cả mọi người không có chú ý tới, khi ánh mắt Phong Liệt khôi phục bình thường, thân thể bắt đầu trở nên trong suốt, Phong Minh lấy ra hạt châu màu trắng ở trên người, triệu tập lực lượng toàn thân, thu Phong Liệt dần dần biến mất vào trong hạt châu.

Phong Minh nhìn thân thể Phong Liệt sắp biến mất, sắc mặt trắng bệch yên lặng thì thầm: “Chỉ còn chút nữa, làm ơn, cho dù làm cho ta kiệt lực mà chết cũng không quan hệ.”

Rốt cục, Phong Minh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nắm hạt châu màu trắng thất tha thất thểu ngã sấp xuống ở bên cạnh Lạc Nhất Nhất, nói: “Ta đã khóa ba hồn bảy vía của Liệt vào Khóa Hồn Châu. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi cứu hắn trở về.”

Lạc Nhất Nhất lẳng lặng tiếp nhận hạt châu trong tay Phong Minh, Liệt ngay tại trong hạt châu này sao? Muốn thế nào mới có thể cứu hắn? Không đợi nàng hỏi ra, Phong Minh đã ngất đi.

Lạc Nhất Nhất nhìn sắc mặt Phong Minh tái nhợt đến dọa người, bắt lực sợ hãi cực kỳ. Vì sao ngăn ngừa trong nháy mắt đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Liệt không thấy, Minh ca ca lại biến thành như vậy?

Phong Mộ Hàn chạy nhanh mang Phong Minh vào trong nhà, Phong Minh vừa mới mất rất nhiều yêu lực, phải mau giúp hắn khôi phục một chút, bằng không sợ là hắn cũng chống đỡ không được.

Bạch Liên có chút hoang mang, chủ nhân nó nghiêm khắc ý nghĩa không tính đã chết, kia nó làm sao bây giờ? Nhìn tất cả mọi người vội vàng vì Phong Minh, nhắc lên Long Liên Kiếm, chậm rãi tiêu sái trở lại son động nó từng sống. Chủ nhân không ở, đó là nơi duy nhất hắn có thể đi. Ở chỗ này đợi chủ nhân trở về.

Lạc Nhất Nhất nhanh cầm chặt hạt châu màu trắng cùng mọi người đứng ở bên ngoài đợi. Lạc Vũ Yên nhẹ nhàng ôm Lạc Nhất Nhất an ủi nói: “Đừng lo lắng, Phong Minh không có việc gì. Hắn vừa rồi không phải đã nói sao, Phong Liệt còn có thể cứu, ngươi yên tâm. Chúng ta sẽ cùng ngươi, thẳng đến Phong Liệt trở lại bên cạnh ngươi.”

Lạc Nhất Nhất gật gù đầu, thấy Bạch Liên đi ra ngoài, không có ngăn cản. Nàng biết không có chủ nhân, Bạch Liên nhất định là phải về sơn động.

Phong Mộ Hàn dần xếp xong Phong Minh, đơn giản an ủi mọi người, liên bảo mọi người đều tự trở về chữa thương. Lạc Nhất Nhất nghe tin Phong Minh không có việc gì, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, trực tiếp té xỉu ở trong lòng Lạc Vũ Yên.

Nàng vừa rồi rất lo lắng cho Phong Minh, cho nên kiên trì cùng mọi người đứng ở bên ngoài, muốn xác nhận tình huống Phong Minh. Lúc này, biết Phong Minh không có việc gì, trầm tĩnh lại, liền chống đỡ không được, yếu lực va chạm, làm cho nàng cảm thấy toàn thân đều bị chà nát.

Mọi người lại vội vàng an trí Lạc Nhất Nhất, ăn vào đan dược lúc trước Phong Liệt lưu lại, Lạc Nhất Nhất nặng nề ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tránh đi Lạc Vũ Yên thủ bên cạnh nàng một đêm, Lạc Nhất Nhất vội vàng tìm Phong Mộ Hàn. Phong Mộ Hàn nhìn Lạc Nhất Nhất luôn cầm chặt hạt châu màu trắng, không cần phải nói cũng biết mục đích nàng đến đây.

Phong Mộ Hàn bảo Lạc Nhất Nhất ngồi xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Nhất Nhất, ta biết đột nhiên phát sinh những chuyện này, làm cho người ta rất khó chấp nhận.”

Lạc Nhất Nhất ngẩng đầu nhìn Phong Mộ Hàn nói: “Phong bá bá, ta không sao, người nói tất cả mọi chuyện cho ta biết, để ta biết bước tiếp theo nên làm như thế nào?”

Phong Mộ Hàn gật gù đầu, nói: “Phong Liệt mở ra Khóa Yêu Châu ta lưu cho hần, đó là cường đại yêu lực có từ lúc hần vừa sinh ra. Hần căn bản là không chế không được, cho nên khi hần sinh ra không bao lâu, ta đã đem yêu lực của hần khóa vào đó. Hi vọng đến một ngày hần có thể khống chế, lại hấp thu lực lượng nguyên bản thuộc về hần. Nhưng là, không nghĩ tới hần đã biết chuyện này, còn mạnh mẽ mở ra Khóa Yêu Châu. Vốn lấy trình độ hiện tại của hần, mở ra Khóa Yêu Châu sẽ bị yêu lực cường đại kia yêu hóa, sẽ biến thành một người không có nhân tính thị huyết cuồng nã. Không nghĩ tới người thế nhưng có thể gọi hần trở về. Nhưng Khóa Yêu Châu một khi mở ra, là ngừng không được, hần không bị yêu hóa, sẽ hôn phi phách tán. Chính là không nghĩ tới, ở thời điểm cuối cùng, Phong Minh cứu hần. Hạt châu kia của Phong Minh là Khóa Hồn Châu, hần thu ba hồn bảy vía của Phong Liệt vào bên trong Khóa Hồn Châu.”

Lạc Nhất Nhất vội vàng hỏi: “Ta đây cần làm như thế nào, mới có thể cứu Liệt?”

Phong Mộ Hàn nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Cần tìm được mười viên thủy tinh, mỗi một viên thủy tinh có thể phóng xuất ra một hồn hoặc một phách của Phong Liệt. Đợi tìm đủ mười viên thủy tinh, có thể làm cho Phong Liệt khôi phục.”

Mất thấy Lạc Nhất Nhất còn muốn đặt câu hỏi, Phong Mộ Hàn mở miệng nói trước: “Nhất Nhất, người đi về nghỉ ngơi trước, làm cho bản thân khôi phục thật tốt. Qua vài ngày, ta lại cho người tư liệu về đá thủy tinh, được không?”

Lạc Nhất Nhất trấn định lại cảm xúc, gật gù đầu. Bộ dạng hiện tại của nàng xác thực làm người ta không thả tâm, hiện tại không chỉ nàng mất đi phụ quân, Phong Mộ Hàn trong một thời gian ngắn, mất đi một nữ nhi, một nhi tử, còn lại một nhi tử cũng đang hôn mê bất tỉnh. Mà hết thấy, đều là vì nàng.

Lạc Nhất Nhất hướng Phong Mộ Hàn thật sâu thi lễ, nói: “Cảm ơn Phong bá bá, thực xin lỗi, đều là vì ta, mới phát sinh việc này. Ba ngày sau, ta lại đến tìm ngài, mặc kệ có bao nhiêu gian nan. Ta nhất định sẽ cứu Liệt trở về. Phiên người giúp ta hảo hảo chiếu cố Minh ca ca, giúp hần sớm ngày bình phục.”

Phong Mộ Hàn gật gù đầu, nhìn Lạc Nhất Nhất rời đi. Kỳ thật hần cũng không có ôm hi vọng có thể cứu Phong Liệt. Chưa từng có người nào thử thu thập đủ mười viên thủy tinh. Nhưng là, hần biết hiện tại Lạc Nhất Nhất cần hi vọng.

Lúc này Phong Liệt cảm giác bản thân ở bên trong một mảnh hỗn độn, trong thiên địa chỉ có mình hần cùng Khóa Yêu Châu, như thế nào cũng đi không ra. Hần nhớ tới nước mắt Lạc Nhất Nhất, nhớ tới tiếng khóc của nàng, lo lắng tìm kiếm cửa ra, nhưng như thế nào đều đi không đến cuối.

Rốt cục, ngồi dưới đất, chậm rãi hồi tưởng chuyện đã xảy ra. Mặc kệ này nơi đây rốt cuộc là cái địa phương quý quái gì, hần nhất định phải đi ra ngoài. Duy nhất may mắn là, bên trong phiên hỗn độn này, hần còn có thể tiếp tục tu luyện. Nhưng, làm cho hần hoang mang là, không quá nhiều lâu, cảm giác hần tựa như một luồng u hồn, hơn nữa hần phát hiện bản thân cùng phiên hỗn độn này hoàn toàn hòa hợp nhất thể. Cô yêu lực cường đại kia cũng bị hần hấp thu hoàn toàn.

Lạc Nhất Nhất lặng lẽ đến gần phòng Phong Minh, Phong Minh thích yên tĩnh, cho nên ở xác định hần không có nguy hiểm, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi, Phong Mộ Hàn liền đuổi mọi người đi. Nhẹ nhàng tiêu sái đến bên người Phong Minh, nhìn sắc mặt hần vẫn là trắng bệch. Trong lòng Lạc Nhất Nhất một trận co rút đau đớn.

Nhẹ nhàng xoa mặt hần, thì thào nói: “Minh ca ca, thực xin lỗi, ta không nên mở ra nội tâm người. Ta nghĩ như vậy có thể cho người cảm nhận được cảm tình tốt đẹp trong cuộc sống, qua cuộc sống sinh động tốt đẹp. Nhưng là, không nghĩ tới mang cho người cũng là thương tổn. Nếu như người vẫn là trách tiên, lạnh lùng bạc tình Minh ca ca, liền sẽ không giống như bây giờ, thiếu chút nữa đem mệnh đều đánh mất. Nhưng Minh ca ca biết không? Ta lại thực ích kỷ thực may mắn người thay đổi, là người làm cho ta có hi vọng sống sót. Ta chưa bao giờ dám tưởng tượng tháng ngày không có Liệt sẽ thế nào, hần sớm trở thành một bộ phận trong sinh mệnh của ta. Bất luận gặp chuyện khó khăn nào, ta đều sẽ cứu Liệt trở về. Minh ca ca, người phải nhanh chút tĩnh lại, nhanh chút khỏe lên, không cần trở thành áy náy vĩnh viễn trong lòng ta.”

Một giọt nước mắt rơi trên mặt Phong Minh, tổn thương tâm hần. Từ lúc Lạc Nhất Nhất vừa đến, hần liền cảm giác được, nhưng, không dám mở mắt, sợ hãi nhìn thấy áy náy trong mắt Lạc Nhất Nhất.

Đợi cho Lạc Nhất Nhất nhẹ nhàng rời đi, mới mở to mắt, xoa nơi nước mắt Lạc Nhất Nhất rơi xuống. Nhìn phong linh Lạc Nhất Nhất từng treo lên, trong lòng yên lặng nói: “Không cần áy náy, ta cũng không hối hận bản thân thay đổi, người không phải đã nói sao, mặc dù là thống khổ, cũng so với

sống uống phí nhất thế tốt. Ta hiện tại chính là thử dung nhập nhân thể hai mươi mấy năm qua cũng chưa từng dung nhập, ta cảm nhận được cũng không phải như người nói thương tổn. Ta sẽ rất nhanh khôi phục, sẽ cùng người cứu Phong Liệt.”

Lạc Nhất Nhất đeo Khóa Hồn Châu lên cổ, đặt ở gần vị trí trái tim, giống như có thể cách Phong Liệt càng gần.

Hai ngày này, tất cả mọi người ở trong một mảnh tối tăm vượt qua, lo lắng Phong Minh, lo lắng Lạc Nhất Nhất, còn lo lắng như thế nào mới có thể cứu Phong Liệt trở về. Phong Minh dần tốt lên, nhưng sắc mặt vẫn là trắng dọa người, Phong Mộ Hàn nói cho mọi người biết, hắn còn cần một đoạn thời gian mới có thể khôi phục.

Mỗi lần nhìn Lạc Nhất Nhất mang theo ánh mắt xin lỗi, trong lòng Phong Minh đều có chút chua xót. Hắn không nghĩ nhìn Lạc Nhất Nhất thật cẩn thận như vậy, nếu như chỉ có Phong Liệt mới có thể làm năng biến trở về hoạt bát đáng yêu, kia hắn liều mạng cũng sẽ giúp năng cứu Phong Liệt.

Tiểu Bạch nhìn Lạc Nhất Nhất ngày càng gầy yếu, trong lòng rất khó chịu, đều là thực lực của nó quá kém, nếu như nó có thể biến ảo thành bộ dáng Lạc Nhất Nhất, khả năng sẽ không sẽ phát sinh chuyện như vậy. Lạc Nhất Nhất miễn cưỡng bản thân khôi phục thành bộ dáng trước đây, dùng hành động an ủi mọi người năng không có việc gì.

Ban đêm, Lạc Nhất Nhất một mình một người ở trên đỉnh đình nghỉ mát, lấy ra rượu trong Phượng giới, từ khi Phong Liệt không tại bên người, rượu thành vật phẩm thiết yếu trong Phượng giới, nhưng năng giống như luôn thanh tỉnh, thanh tỉnh cảm giác cô tịch khi Phong Liệt không ở bên cạnh.

Tuy rằng xuyên qua đến dị thể, ngay từ đầu là cảm thấy có điểm bị ai. Nhưng ở trong này, có người nhà yêu thương của nàng. Từng năng muốn đứng ở nơi cao nhất đại lục, vì người năng coi trọng che gió đứt mưa. Cũng không nghĩ năng nguyên lai thân trúng kịch độc, mà năng lại có cơ duyên gặp được Phong Liệt xem năng như trân như bảo. Vốn thâm nghĩ giải xong độc trên người, đợi Phong Liệt giải quyết việc nhà, liền cùng Phong Liệt trải qua cuộc sống yên bình hạnh phúc. Nhưng không nghĩ tới, trời không chiều lòng người, một đường đi tới, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Lần này, năng còn suýt chút liền mất đi Phong Liệt, nhẹ nhàng vuốt ve Khóa Hồn Châu, trong lòng Lạc Nhất Nhất yên lặng thì thầm: Liệt, cho dù phải nghịch thiên, ta cũng nhất định cứu ngươi trở về.

Âu Dương Linh Nhi nhìn Lạc Nhất Nhất trên đỉnh đình tự âm tự chúc, phi thân đi lên. Nói: “Ta có thể ngồi cùng không?” Lạc Nhất Nhất đắm chìm ở trong chính mình suy nghĩ. Âu Dương Linh Nhi cũng từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cái cốc, vì bản thân rót đầy. Tự cổ tự nói: “Trước kia, ta vẫn nghĩ người chính là yêu thích Phong Liệt sùng nịch. Cho dù Phong Liệt không ở, có một người khác sùng người như vậy, người có thể qua rất khá. Nhưng hiện tại, nhìn Phong Minh và ca ca ta đồng dạng đối với người để bụng, người lại vẫn cô độc, ta biết ta sai lầm rồi.”

Lạc Nhất Nhất nuốt xuống ngụm rượu, nói: “Ta từ rất sớm liền nhận định Phong Liệt là nam nhân của ta, cho nên ta tùy ý tiêu xài sùng nịch chỉ thuộc về ta.”

“Người là đối bản thân có tự tin, vẫn là đối Phong Liệt có tự tin, ta chưa từng có che giấu ái mộ đối Phong Liệt, người làm sao dám đem ta phóng tại bên người, không sợ ta làm ra chuyện ly gián các người?” Âu Dương Linh Nhi nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất hỏi.

Lạc Nhất Nhất không hề nghĩ ngợi trả lời: “Nam nhân Lạc Nhất Nhất ta coi trọng làm sao có thể không đáng tin cậy như vậy, người thực làm chuyện gì, phỏng chừng hiện tại cũng không cơ hội hảo hảo ngồi ở chỗ này.”

Giờ khắc này, Âu Dương Linh Nhi thật sự buông xuống, Lạc Vũ Yên nói đúng, mặc kệ hình thức chung đụng của Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt như thế nào, năng cũng không thể tham gia vào. Giờ lên chén rượu, nói: “Hảo, ta sẽ tận ta năng lực giúp người cứu Phong Liệt, lấy thân phận một bằng hữu.”

Lạc Nhất Nhất nở nụ cười, rót đầy chén rượu cùng Âu Dương Linh Nhi chạm vào, hữu tình, ở giờ khắc này sinh ra.

Ba ngày qua đi, Lạc Nhất Nhất đứng giờ tìm Phong Mộ Hàn. Phong Mộ Hàn nhìn Lạc Nhất Nhất khôi phục, nói: “Nhất Nhất, mười viên thủy tinh không phải dễ dàng tìm được, còn chưa từng có người tụ tập đủ mười viên thủy tinh. Loại nghịch thiên phong ấn hạ hồn bảy vía, ai cũng không biết có phải thật sự có thể dựa vào mười viên thủy tinh khôi phục từ hồi sinh hay không. Phong Liệt và Phong Minh liều mạng muốn cứu người, liền là vì người ở trên đời này có vô số vương giả, nếu như bởi vì sự kiện này làm cho sinh mệnh của người lại bị uy hiếp, ta nghĩ Phong Liệt cũng sẽ không tha thứ ta.”

Lạc Nhất Nhất nghiêm túc nhìn Phong Mộ Hàn nói: “Phong bá bá, Liệt sớm là một phần trong sinh mệnh của ta, dù là nghịch thiên, ta đều sẽ không buông tay Liệt.”

Phong Mộ Hàn nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất cố chấp, lấy ra một phần hồ sơ nói: “Ta cũng không biết mười viên thủy tinh cụ thể ở nơi nào, trên hồ sơ này chỉ ghi lại tin tức của một viên thủy tinh. Chỉ có tìm được viên thủy tinh thứ nhất, cuốn Tông Tài sẽ mở ra tin tức viên thủy tinh thứ hai.”

Lạc Nhất Nhất tiếp nhận hồ sơ trên tay Phong Mộ Hàn, trên hồ sơ ghi lại nơi có viên đá thủy tinh thứ nhất, Cẩm Chế Chi Lâm. Đó là một nơi không thể sử dụng linh lực, không thể sử dụng huyền thủ và huyền khí. Lạc Nhất Nhất yên lặng nghĩ, kia chính là một nơi làm người đi vào biến thành phạm nhân như trong thế kỷ 21, năng cũng chỉ là tạm thời biến thành bản thân trước đây mà thôi.

Cuộc sống của mọi người bên trong Cẩm Chế Chi Lâm là cùng đã thú làm bạn. Bọn họ thực đoàn kết, đối với nhân loại xâm nhập, bọn họ sẽ không tiếc hết thảy đại giới gạt bỏ. Người đồng thời đi vào, cũng sẽ bị truyền tống đến địa phương bất đồng, căn bản không có biện pháp giúp đỡ lẫn nhau, chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản thân sinh tồn sống sót.

Hồ sơ cuối cùng ghi lại, nếu như đá thủy tinh vào tay, có thể mở ra trang thứ hai, nhìn đến tin tức nơi có viên thủy tinh thứ hai.

Lạc Nhất Nhất thu hồ sơ để vào Phượng giới. Kiên định đối Phong Mộ Hàn nói: “Hai ngày sau, ta sẽ đi Cẩm Chế Chi Lâm. Nơi này hết thảy liền làm phiền Phong bá bá, đừng cho bọn họ theo tới, nhiều người đi chính là nhiều một phần nguy hiểm thôi.”

Mặc kệ là Không Thành vẫn là tà ác ngũ yêu thú, ở trong mắt Lạc Nhất Nhất, đều không có quan trọng bằng việc cứu Phong Liệt. Nàng hiện tại không có năng lực đối phó tà ác ngũ yêu thú, cho nên, chỉ cần bọn họ không đến trêu chọc nàng, nàng sẽ không chủ động đi chịu chết. Mà Không Thành, trong lòng Lạc Nhất Nhất yên lặng thề: sau khi cứu Liệt trở về, ta nhất định sẽ cho các người trả giá đại giới.

Phong Mộ Hàn gật gù đầu, hi vọng hắn quyết định là chính xác

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Tiểu sói con = Phong Liệt?

Edit & beta: Thiên Mạn

Chuẩn bị hết thấy vật phẩm cho sinh tồn dã ngoại, Lạc Nhất Nhất một mình một người lặng lẽ lên đường đi Cẩm Chế Chi Lâm. Lạc Nhất Nhất xuất phát không lâu, Lạc Vũ Yên là người thứ nhất phát hiện Lạc Nhất Nhất không thấy. Mấy ngày nay, mọi người vẫn lặng lẽ chú ý Lạc Nhất Nhất, lo lắng nàng sẽ làm ra việc ngốc gì.

Nhìn một đám người lo lắng sốt ruột, Phong Mộ Hàn lấy ra một Thủy Tinh Cầu. Mọi người hai mắt nhìn nhau, trong Thủy Tinh Cầu chỉ có một rừng cây xanh um tươi tốt, cũng không có chỗ đặc biệt, Phong Mộ Hàn mở miệng nói: “Nhất Nhất còn chưa tới, tối nay có thể nhìn thấy nàng.”

Mấy ánh mắt nhìn qua, chờ hắn giải thích. Phong Mộ Hàn đơn giản nói rõ sự tình. Lạc Vũ Thần không nói hai lời, muốn đi tìm Lạc Nhất Nhất, tỷ tỷ một nữ hài tử đi địa phương nguy hiểm như vậy sao được, không thể vận dụng linh lực, huyền thú, huyền khí, một nữ hài tử như thế nào có thể sinh tồn ở một nơi như thế.

Phong Mộ Hàn một phen giữ chặt Lạc Vũ Thần, nói: “Ta đã nói qua, cho dù hai người đồng thời đi vào cũng sẽ bị Truyền Tống Trận truyền tống đến nơi bất đồng, ở nơi đó chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản thân để sinh tồn.”

Lạc Vũ Thần giận dữ hét: “Người như thế nào có thể để một nữ hài tử như nàng đi đến nơi nguy hiểm như vậy, muốn tìm đá thủy tinh, ta cũng có thể đi.”

Phong Mộ Hàn nhìn Lạc Vũ Thần, sau đó nhìn quét một lần tất cả mọi người, nói: “Các người không tin Nhất Nhất sao, các người nghĩ thực lực của nàng tiến bộ nhanh như vậy, dựa vào chỉ có thiên phú sao? Chấp niệm trong lòng Nhất Nhất, các người không cảm thụ được sao? Nếu như Nhất Nhất đều không có biện pháp lấy được đá thủy tinh, vậy các người ở nơi này đều không có biện pháp còn sống đi ra.”

Lời Phong Mộ Hàn đem mọi người chấn trụ, bọn họ xác thực thật không thể hiểu rõ Lạc Nhất Nhất, luôn luôn tại trong lòng Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất cũng không phải một đóa hoa mảnh mai. Chính là Phong Liệt tồn tại, che giấu một mặt khác kiên cường của Lạc Nhất Nhất.

Rất nhanh, trên Thủy Tinh Cầu liền xuất hiện thân ảnh Lạc Nhất Nhất. Mọi người nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất trong Thủy Tinh Cầu. Lúc này, Lạc Nhất Nhất một thân y phục dạ hành màu đen, tóc đen buộc lại một cách đơn giản, công tiểu bao hành lý, thoạt nhìn sạch sẽ lưu loát.

Phong Mộ Hàn nói: “Địa phương biểu hiện trong Thủy Tinh Cầu chính là Cẩm Chế Chi Lâm, trước khi Nhất Nhất lên đường, ta để giọt máu nàng tại trong Thủy Tinh Cầu, tiến vào Cẩm Chế Chi Lâm, Thủy Tinh Cầu có thể căn cứ máu của nàng truy tung đến vị trí của nàng.”

Sau khi Lạc Nhất Nhất vừa tiến vào Cẩm Chế Chi Lâm, linh lực quả nhiên không thể sử dụng. Nàng cảm Bàng Phách trước đó đã biến ảo thành chùy thủ cẩn thận đi tới. Căn cứ lộ tuyến, chỉ cần vẫn hướng bên trong xâm nhập, đến một tòa tử đường có thể tìm được đá thủy tinh.

Tiến vào Cẩm Chế Chi Lâm, Lạc Nhất Nhất liền tiến nhập trạng thái phòng cao độ, mọi người quay chung quanh Thủy Tinh Cầu mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm Thủy Tinh Cầu.

Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất gặp công kích lần đầu tiên. Đó là một dã nhân, không nói hai lời, liền hướng Lạc Nhất Nhất công kích. Lạc Nhất Nhất cảm chùy thủ ứng chiến, trong lòng không khỏi nghi hoặc, nàng đã thật cẩn thận, như thế nào nhanh như vậy liền bị phát hiện?

Rất nhanh giải quyết xong dã nhân, Lạc Nhất Nhất còn chưa đi rất xa, liền phát hiện rất nhiều người tiến đến địa phương nàng cùng dã nhân chiến đấu. Trên đoạn đường không có chỗ tốt để ẩn thân, Lạc Nhất Nhất trở lại một đoạn, lặng lẽ ẩn trên một thân cây.

Nhưng không quá lâu, những người đó liền theo kịp. Lạc Nhất Nhất bình tĩnh đại ngộ, thậm chí một tiếng đáng chết. Người trường kỳ sống ở loại địa phương này, khứu giác đều dị thường linh mẫn. Dã nhân phát hiện nàng, khẳng định là vì hương vị trên người nàng. Lúc này, đám người kia khẳng định là theo mùi máu tươi tìm đến, Lạc Nhất Nhất cách địa điểm chiến đấu không xa, dày đặc mùi máu tươi tạm thời che giấu hương vị trên người nàng, nhưng khẳng định rất nhanh sẽ bị phát hiện. Lạc Nhất Nhất lặng lẽ ẩn ở trên cây, muốn chờ đợi thời cơ tốt nhất ra tay.

Nhưng sự thật tàn khốc, Lạc Nhất Nhất thật cẩn thận thu liễm hơi thở, dưới tàng cây cách đó không xa mấy người chuyển động cũng không phát hiện nàng. Thế nhưng, một tử xà học tín hướng tới gần Lạc Nhất Nhất. Loại Hoa Xà này, vừa thấy chính là có kịch độc.

Thời điểm Hoa Xà tới gần Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất lấy ra chủy thủ trong giầy ghim Hoa Xà ở trên cây. Xoay người nhảy xuống, nhảy mắt giải quyết xong một người, lập tức bị mấy người khác vây quanh. Mấy người thấy đồng bọn bị giết chết, hai mắt lộ ra quang mang thị huyết, hung hăng nhìn chằm chằm Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất có chút buồn bực, độc dược nàng mang đến, không có hiệu quả lớn đối với những người này. Bọn họ trường kỳ sinh hoạt trong rừng rậm, đối mỗi loại độc dược đều có một chút hiểu biết, hơn nữa trên người đều mang theo một ít giải dược.

Có lẽ là cùng đã thủ ở chung lâu, lực công kích những người đó đều rất mạnh. Lạc Nhất Nhất sau vài lần né tránh, phát huy ra công kích gần người. Nhưng mà, này cũng tiêu hao không ít thể lực củ nàng. Xem ra, sau khi đi vào dị thế, đều tu luyện linh lực, rất lâu không có hoạt động như vậy rồi.

Nếu như không phải có một chút kỹ xảo cận chiến, Lạc Nhất Nhất nghĩ nàng thật sự muốn ngã xuống ở trong này. Mỗi lần gặp được dã nhân, nàng còn chưa kịp mở miệng, người ta liền công kích. Sau lại, cũng lười mở miệng, đều đã muốn giết nhiều đồng bọn của bọn họ như vậy, cần bản là không còn cách nào giải hòa.

Sắc trời đã biến đen, cứ việc đã muốn kiệt sức, nhưng Lạc Nhất Nhất biết, nàng phải nhanh rời đi chỗ này, bằng không rất nhanh sẽ lại có người đến đây. Lấy ra đan dược từ bao hành lý, hoàn toàn thay đổi hương vị bản thân, vốn định thừa dịp bóng đêm chạy đi, nhưng dọc theo đường đi đụng tới không ít mãnh thú. Lạc Nhất Nhất đành phải tìm một cành cây rậm rạp nghỉ ngơi. Tình huống hiện tại đối nàng thực bất lợi, ban ngày chạy đi sẽ đụng tới nhân loại, buổi tối chạy đi lại sẽ đụng tới mãnh thú.

Rãi một ít thuốc bột phòng trùng xà ở chung quanh, Lạc Nhất Nhất chộp mắt nghỉ ngơi. Tại nơi tất cả đều là địch nhân, nàng cho dù nghỉ ngơi cũng phải bảo trì tập trung độ cao. Mấy người Lạc Vũ Thần nhìn Lạc Nhất Nhất mệt mỏi trong Thủy Tinh Cầu, đều đau lòng không thôi.

Lúc Lạc Nhất Nhất lại lên đường, phát hiện trong rừng đề phòng càng sâm nghiêm. Còn phải ra tiểu tổ truy tung, chuyên môn đến truy tung nàng. Xem ra, là lúc trước giết nhiều người khiến cho bọn họ chú ý.

Lạc Nhất Nhất buông tha cho hành tẩu trên mặt đất, trực tiếp nương nhánh cây và dây thừng ở trên không hành tẩu. Đã rút các tiểu đội truy tung.

Cách mục đích không xa, thấy được nhân loại ở lại bộ lạc. Lạc Nhất Nhất điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, sờ soạn lặng lẽ giải quyết mấy người, mùi máu tươi lập tức khiến cho nàng bại lộ.

Trong lúc nhất thời, ánh lửa mãnh liệt, Lạc Nhất Nhất bị bao vây. Xa luân chiến làm Lạc Nhất Nhất càng ngày càng tiêu hao nhiều thể lực, động tác của nàng cũng càng ngày càng chậm chạp, nhưng người chung quanh cũng cảm giác được sợ hãi, chung quanh Lạc Nhất Nhất không ngừng có người ngã xuống, xây thi (thi thể) thành tường. Bọn họ không nghĩ tới một tiểu nha đầu thể nhưng thân thủ lại tốt như vậy. Vài người thân thủ không tồi liếc nhau, cùng nhau vây đi lên. Bọn họ muốn thừa dịp Lạc Nhất Nhất mệt không chịu nổi mà công kích, bằng không đợi nàng chậm rãi khôi phục thể lực. Bọn họ cũng không phải đối thủ.

Một cái không phòng bị, Lạc Nhất Nhất bị đại hán một cước đá trúng đầu gối, nàng có thể rõ ràng nghe được thanh âm xương cốt sai vị, phản thủ cho đại hán một đao. Mặt khác vài người nhìn một chân Lạc Nhất Nhất không thể nhúc nhích, vừa định nhân cơ hội lại vây công. Chỉ thấy Lạc Nhất Nhất cắn chủy thủ ở ngoài miệng, hai tay cầm đầu gối, răng rắc một tiếng, đem xương cốt sai vị sửa trở về.

Lạc Nhất Nhất đau đến thái dương đỏ mồ hôi lạnh, nhưng trong mắt tàn nhẫn làm cho mấy người không dám tiến lên. May mắn bên trong y phục dạt hành mặc nhuyễn giáp đao thương bất nhập, bằng không nàng khẳng định đã sớm bởi vì đổ máu quá nhiều mà hôn mê. Máu tươi trên chủy thủ làm Lạc Nhất Nhất có loại cảm giác ghê tởm, nhưng nàng biết, nàng nhất định không thể ngã xuống ở trong này.

Mấy người Lạc Vũ Yên ngờ ngác nhìn Lạc Nhất Nhất trong Thủy Tinh Cầu. Nàng hiện tại hoàn toàn là một người bình thường, nhưng có thể đã bại nhiều đại hán sống cùng ma thú như vậy, còn ngạnh sinh sinh đem xương cốt sai vị sửa trở về.

Nếu như nói trước kia bọn họ nhìn thấy Lạc Nhất Nhất đối địch nhân ngoan tâm, như vậy hiện tại, bọn họ biết Lạc Nhất Nhất đối bản thân càng ác hơn.

Nhìn Lạc Nhất Nhất lúc này, trong lòng Chíp Bông một trận co rút đau đớn, từ khi gặp được Lạc Nhất Nhất, nàng cho tới bây giờ cũng không giống như lúc này, kiên cường làm người ta đau lòng.

Phán Phán và Đằng Long cũng đều cau mày nhìn Lạc Nhất Nhất trong Thủy Tinh Cầu, vì an nguy của nàng mà lo lắng.

Tiểu Bạch lại oa một tiếng khóc lớn, nghẹn ngào nói: “Đều do ta, nếu tu vi của ta cao một chút, có thể biến thành bộ dáng Nhất Nhất, lừa gạt Bạch Thiên Phàm, vậy sẽ không phát sinh loại chuyện này.”

Chíp Bông lau nước mắt Tiểu Bạch nói: “Nhất Nhất không phải loại người sẽ để đồng bọn bởi vì nàng mà gặp nguy hiểm. Chúng ta hiện tại phải làm không phải tự trách, mà là cố gắng đề cao thực lực của chính mình. Nhất Nhất còn có một đoạn đường rất dài phải đi, chúng ta cần phải làm là có năng lực đứng ở bên cạnh nàng giúp nàng.”

Tiểu Bạch lẳng lẳng nhìn Chíp Bông, này vẫn là cái tên luôn luôn chỉ biết ăn sao?

Phán Phán cũng ôm Tiểu Bạch nói: “Nương, ta cũng sẽ hảo hảo cố gắng, sớm một chút hấp thu hết lực lượng trong tinh thạch, không kéo chân sau Nhất Nhất nhân.”

Tiểu Bạch sờ sờ tiểu đầu của Phán Phán Tiểu, gật gật đầu, nhìn Chíp Bông nói: “Ta đã biết, chúng ta cùng nhau cố gắng, không kéo chân sau Nhất Nhất, bởi Nhất Nhất đi chặn đường còn lại.”

Tam thú nhìn vài lần, yên lặng trở về Phượng giới. Chúng nó tin tưởng vững chắc Lạc Nhất Nhất khẳng định có thể sống trở về, mà chúng nó cũng muốn lấy một tư thái hoàn toàn mới nghênh đón Lạc Nhất Nhất.

Đằng Long lại nhìn thoáng qua Lạc Nhất Nhất trong Thủy Tinh Cầu, cũng trở về Phượng giới, trong lòng yên lặng nói: “Tiểu chủ nhân, phải sống trở về nga, tuy rằng vẫn đi theo ngươi lặn lội trên mũi đao, nhưng ta giống như bắt đầu thích những ngày như thế, này đó đồng bọn.”

Những huyền thú khác trong Phượng giới, từ sau khi nhận thức Lạc Nhất Nhất là chủ nhân, phát hiện chính mình trước kia cảm giác về sự ưu việt không còn sót lại chút gì, vốn tưởng rằng ở đây núi Vân Đình sinh hoạt lâu như vậy, thực lực cũng coi như không sai. Nhưng vào Phượng giới mới phát hiện, chính mình nguyên lai không là gì. Cho nên, trừ bỏ Lạc Nhất Nhất triệu hồi, chúng nó cũng không ra Phượng giới, cố gắng ở bên trong tu hành.

Giờ phút này, Lạc Nhất Nhất trong Cẩm Chế Chi Lâm, lại tay cầm chùy thủ đứng lên, nói: “Muốn lên đều đến đây đi, ta hôm nay nhất định phải thông qua nơi này.”

Lúc này, một vị lão giả đi tới, nói: “Cho dù chúng ta chỉ còn một người, cũng sẽ không cho ngươi lấy đi thủy tinh.”

Lạc Nhất Nhất nhìn vị lão giả nói: “Ta không biết viên đá thủy tinh kia đối với các ngươi có ý nghĩa gì, nhưng nó đối ta ý nghĩa phi phàm, cho nên ta nhất định phải lấy đi.”

Lão giả nói: “Ngươi là từ bên ngoài vào, chính là ở bên trong Cẩm Chế Chi Lâm không thể dùng linh lực mà thôi. Nhưng chúng ta bất đồng, nếu như không có đá thủy tinh bảo hộ, chúng ta mất đi tầng cấm chế này, tùy ý người bên ngoài tiến vào. Chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi bị diệt tộc. Cho nên, dù chiến đấu đến người cuối cùng, chúng ta cũng không thể lùi bước, để ngươi lấy đi đá thủy tinh.”

Lạc Nhất Nhất nhìn lão giả hỏi đáp: “Là tự các ngươi cùng với ngoại giới thoát ly. Người bên ngoài tiến vào cũng không phải muốn lấy mệnh của các ngươi, nhưng các ngươi cũng không hỏi mục đích, không cho người mở miệng, liền động thủ muốn gạt bỏ người khác.”

Lão giả lắc lắc đầu: “Trong rừng rậm này cái gì cũng đều không có, không phải vì viên đá thủy tinh kia, sẽ không có người tiến vào thiếp hiềm. Chúng ta trời sinh cùng dã thú giống nhau, có khứu giác nhạy bén, thể lực hơn người. Nhưng chúng ta không có cách nào tu luyện linh lực. Cho nên chúng ta bắt quá là tự bảo vệ mình mà thôi, này cũng là tộc huấn của lịch đại tộc Trường Định, quyết thủ hộ đá thủy tinh.”

Bất an trong lòng Lạc Nhất Nhất càng ngày càng mạnh, song phương đối diện, thời gian từng giây từng phút trôi qua. Lạc Nhất Nhất thầm mắng một tiếng, không xong, lão giả này rõ ràng là kéo dài thời gian đợi cứu binh. Nếu bọn họ có khả năng tiêu diệt năng, làm sao có thể nhiều lời vô nghĩa như vậy. Lúc trước một bộ phận rất lớn người bị phái ra làm thành tiêu đội truy tung năng, không nghĩ tới năng có thể đột phá tìm tới nơi này. Lúc này, khẳng định đều đang hướng về nơi này.

Nắm chặt chùy thủ trên tay, không thèm nhắc lại, giải quyết hết mấy người ở gần, rất nhanh lại có người tiến tới. Lão giả không nghĩ tới tâm tư của lão nhanh như vậy đã bị xem thấu. Quát to một tiếng: “Mau ngăn năng lại, chết cũng không thể cho năng tiếp cận đá thủy tinh, một khi đá thủy tinh rời từ đường, cấm chế lập tức sẽ tiêu thất. Tận lực bám trụ, các tiểu đội truy tung rất nhanh sẽ trở về.”

Mọi người giống như điên, đều hướng Lạc Nhất Nhất đánh tới. Lạc Nhất Nhất biết thời gian càng dài đối năng càng bất lợi, thật vất vả đi đến nơi đây, vô luận như thế nào cũng không thể buông tha cho.

Lạc Nhất Nhất không tiếp tục cùng địch nhân dây dưa, căn cứ chỉ dẫn trên hồ sơ, toàn lực hướng tới từ đường của bọn họ.

Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất liền nhìn thấy một tòa tiểu từ đường. Nói là từ đường, kỳ thật chỉ có mười thước vuông, trừ bỏ trên vị trí chính giữa có một viên tiểu tinh thạch lờ lờ sáng, chung quanh cái gì đều không có. Một hơi giải quyết mấy người cùng năng liễu mạng dây dưa, muốn ngăn cản bước chân của năng. Rất nhanh đi vào trung tâm từ đường, thu viên tiểu tinh thạch lờ lờ sáng bỏ vào trong bao quần áo. Mới vừa đi ra từ đường, liền gặp được lão giả và người tiêu đội truy tung, mọi người lảng lảng nhìn đá thủy tinh trong từ đường biến mất không còn. Một đại hán kêu lên: “Đá thủy tinh nhất định trên người tiểu nha đầu, mau, chúng ta đoạt lại đá thủy tinh, lại đặt trở lại thì tốt rồi.”

Lạc Nhất Nhất cũng làm tốt chuẩn bị một hồi quyết chiến sinh tử. Lúc này, nghe được lão giả thì thào mở miệng: “Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy... Chúng ta thủ vững nhiều năm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

Đại hán không rõ cho nên mở miệng nói: “Tộc trưởng, ngươi làm sao vậy, chúng ta sẽ đoạt lại đá thủy tinh thì tốt rồi. Ngươi yên tâm, ta lập tức liền giải quyết tiểu nha đầu này.” Lão giả vô thần nhìn từ đường bọn họ tôn sùng như bảo địa, nói: “Các ngươi còn không có phát hiện sao? Đá thủy tinh đã không ở trong từ đường, nhưng cấm chế nơi này cũng không có biến mất a. Chúng ta mất đi nhiều tộc nhân như vậy, đau khổ thủ hộ tảng đá kia, rốt cuộc là vì cái gì a?”

Mọi người thế này mới chú ý tới, quả nhiên như tộc trưởng nói, đá thủy tinh trong từ đường đã tiêu thất, nhưng chung quanh lại không có gì biến hóa.

Lúc này, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Xem ra là tộc trưởng các đời trước lừa gạt các ngươi. Ở bên ngoài, truyền lưu Cẩm Chế Chi Lâm là một địa phương lịch lãm. Cũng không phải tất cả mọi người đều hướng về phía đá thủy tinh mà đến. Nhưng các ngươi vào trước là chủ, không cho người khác cơ hội mở miệng, cho dù người khác nói ra mục đích, các ngươi cũng không tin.”

Tất cả mọi người mê mang nhìn lẫn nhau, lão giả cũng không còn hình tượng ngồi dưới đất. Lạc Nhất Nhất có chút đồng tình bọn họ, viên đá thủy tinh chính là một cái ngụy trang, bọn họ chính là bị người khác lợi dụng, làm như công cụ lịch lãm mà thôi. Nhưng sự tình đã như thế, bọn họ cùng ngoại giới đã hoàn toàn thoát ly, nếu như bọn họ thật sự đi ra phiến rừng rậm này, phòng chừng thân nhân của những người bị chết ở nơi này, sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Cho nên bọn họ chỉ có thể tiếp tục nhiều thế hệ sinh hoạt tại nơi này.

Lạc Nhất Nhất ly khai từ đường, tận khả năng tránh gặp gỡ các tiểu đội truy tung đang trở về còn không biết tình huống. Lần này, Lạc Nhất Nhất rất nhanh liền ra Cẩm Chế Chi Lâm.

Lạc Nhất Nhất còn không có về tới Yêu Vương Thành, một đám người liền chậm rãi tới đón tiếp nàng. Lạc Nhất Nhất nhìn mọi người, trong mắt có chút ướn át, có rất nhiều người quan tâm nàng.

Phong Minh biết Lạc Nhất Nhất đi Cẩm Chế Chi Lâm, chính là giường nứt, liền tiếp tục điều tức chữa thương. Hắn biết nàng nhất định đợi không kịp, đi Cẩm Chế Chi Lâm trước, hắn cũng không giúp được nàng, chỉ có thể dựa vào chính nàng. Bất quá tin tưởng nàng nhất định sẽ bình an trở về. Hắn muốn nhanh chóng chữa thương cho tốt, mới có thể giúp nàng.

Lạc Nhất Nhất không kịp tẩy trừ, liền vội vàng đi tìm Phong Minh, bởi vì Phong Mộ Hàn nói, Khóa Hồn Châu là của Phong Minh, hắn khóa hồn phách Liệt vào trong, có đá thủy tinh là có thể bắt nó phóng xuất.

Có chút do dự đứng trước cửa phòng Phong Minh, thương thế của hắn hình như chưa khôi phục hoàn toàn, có thể hay không lại xuất hiện tình huống như lần trước a? Lạc Nhất Nhất nội tâm giãy dụa, còn chưa kịp gõ cửa. Phong Minh liền tự động mở cửa phòng, nhìn Lạc Nhất Nhất và một đám người phía sau nàng, bảo mọi người đi vào. Lạc Nhất Nhất nhìn sắc mặt Phong Minh vẫn là không tốt lắm, không biết mở miệng như thế nào. Phong Minh lấy Khóa Hồn Châu và đá thủy tinh trên tay Lạc Nhất Nhất, nói: “Chính là phóng xuất hồn phách đã thu vào, sẽ không có chuyện gì.”

Nói xong, dùng linh lực đem đá thủy tinh và Khóa Hồn Châu thác ở không trung, niệm một câu chú ngữ phiền phức. Một trận bạch quang hiện lên, đá thủy tinh cùng Khóa Hồn Châu dừng ở trên tay Phong Minh, mà trên đất xuất hiện một tiểu sói con. Tiểu sói con đề phòng nhìn mọi người, lộ ra biểu tình hung ác.

Ánh mắt tất cả mọi người từ trên người tiểu sói con chuyển dời đến trên người Phong Minh, không tiếng động hỏi. Đối diện ánh mắt Lạc Nhất Nhất, Phong Minh giải thích: “Chỉ tìm được một viên đá thủy tinh, đừng hy vọng lập tức liền cứu Liệt trở về. Sau khi hấp thu yêu lực, đây là bộ dáng nguyên thủy của hắn. Đợi khi tìm được số lượng đá thủy tinh nhất định, hình thái của nó hẳn là có thể khôi phục đã lớn hình.”

Biết tiểu sói con chính là Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất vui vẻ thân thủ muốn ôm nó. Tiểu sói con nhìn Lạc Nhất Nhất tới gần, đề phòng lui về sau, trên mặt biểu tình cũng hung ác vô cùng. Phong Minh nói: “Nó hiện tại chỉ có một hồn, linh tính đều không có, không có khả năng sẽ nhận thức người. Nó hiện tại biểu hiện ra ngoài chính là thiên tính mà thôi.”

Lạc Nhất Nhất mặc kệ nhiều như vậy, tiếp tục tiến lên, mặc kệ nó hiện tại là cái dạng gì, chỉ cần là Liệt là tốt rồi. Liền như vậy một tiến một lui, tiểu sói con bị buộc đến góc tường. Lạc Nhất Nhất vẫn là làm ra tư thái vươn hai tay muốn ôm nó. Mắt thấy không thể lui, tiểu sói con tiến lên, hung hăng cắn ngón tay Lạc Nhất Nhất. Một giọt huyết tích lạc ở trên đất, trên mặt Lạc Nhất Nhất thủy chung lộ ra tươi cười đầy thiện ý.

Biểu tình hung ác của tiểu sói con trở nên có điểm nghi hoặc, buông ra ngón tay Lạc Nhất Nhất, lui trở lại góc tường, đề phòng nhìn nàng. Lạc Nhất Nhất cố chấp như trước vươn hai tay, mang theo thiện ý tươi cười nhìn tiểu sói con, song phương giằng co bất động. Trong đại sảnh, chỉ nghe đến tiếng máu trên ngón tay Lạc Nhất Nhất tí tách rơi xuống đất.

Thật lâu sau qua đi, tiểu sói con rốt cục thỏa hiệp, chậm rãi đến gần Lạc Nhất Nhất. Vươn đầu lưỡi, liếm liếm ngón tay vừa mới bị nó cắn thương. Lạc Nhất Nhất nhẹ nhàng ôm lấy tiểu sói con, mỉm cười ngọt ngào. Mọi người thở phào nhẹ nhõm, lúc trước bị Lạc Nhất Nhất ăn gắt gao, này trọng sinh một hồi, vẫn là đầu không lại Lạc Nhất Nhất a.

Nếu như nói lúc trước Phong Liệt đối Lạc Nhất Nhất sùng nịch làm người ta có chút không biết nói gì, như vậy hiện tại, Lạc Nhất Nhất là làm trầm trọng thêm sùng nịch của Phong Liệt sau trọng sinh. Nàng tựa như một lão gà mái che chở nó, ngủ tĩnh đều ôm nó.

Nhìn tiểu sói con ở trong lòng nàng ngủ ngọt ngào, Trong lòng Lạc Nhất Nhất tràn ngập cảm kích, trong lòng mềm mại làm cho nàng chân chính thấy được hi vọng, nàng tin tưởng bản thân rất nhanh có thể nhìn thấy Liệt nguyên vẹn trở lại bên cạnh nàng. Nàng cũng rốt cục không còn bị mất ngủ.

Mà Tiểu sói con cũng chỉ cho Lạc Nhất Nhất ôm, những người khác muốn ôm nó, nó lập tức lộ ra một biểu tình hung ác. Mặc dù không có linh tính, nhưng dựa vào lang trời sinh khứu giác nhạy bén, thật sâu nhớ kỹ hương vị của Lạc Nhất Nhất. Lạc Nhất Nhất đi đến chỗ nào, nó liền theo tới chỗ đó. Đương nhiên, bình thường đều là Lạc Nhất Nhất ôm nó. Nàng cũng không bỏ được cho nó tiểu đoàn chân chạy theo ở phía sau.

Ngày này, Phong Minh đi vào phòng Lạc Nhất Nhất, nhìn nàng đang uy tiểu sói con, nói: “Nhất Nhất, ta có phải nên nhắc nhở người, nó là một đầu lang, người nuôi nấng nó như vậy, sẽ dưỡng nó thành chó con.”

Lạc Nhất Nhất: “... ..” run rẩy lấy đi miếng thịt ngoài miệng tiểu sói con, bùng khai thức ăn lên lẳng lẳng đi ra ngoài, tuyệt đối không thể phát sinh hậu quả nghiêm trọng như vậy. Phía sau chỉ nghe thấy tiếng kêu bất mãn của tiểu sói con.

Ngày hôm sau, Đẳng Long nhận được một nhiệm vụ làm cho trong lòng nó run sợ: về sau, nó hỗ trợ huấn luyện tiểu sói con. Phong Minh nói đúng, Liệt nhà nàng nhưng là một đầu lang, thực bị nàng dưỡng thành chó con, chính nàng đều phải gấp trở ngại.

Đẳng Long khẩn cầu nhìn Lạc Nhất Nhất, nhiệm vụ này nó có thể cự tuyệt sao? Tuy rằng huấn luyện nam chủ nhân sẽ làm hắn có cảm giác thành tựu. Nhưng mà... Vị này trừng phạt không được mắng không thể a! Nó cũng không dám hy vọng xa vời lấy được đá thủy tinh càng ngày càng nhiều, tiểu sói con sẽ mất trí nhớ. Vạn nhất trong quá trình huấn luyện, một cái vô ý, nó về sau sẽ chịu không nổi.

Lạc Nhất Nhất quăng tiểu sói con cho Đẳng Long, liền xoay người rời đi. Nếu như nàng ở đây, khẳng định sẽ không đành lòng để Liệt chịu khổ.

Đằng Long nhìn tiểu sói con ngượng ngùng nói: “Có chỗ nào đắc tội, ngài nhiều thông cảm a.”

Phong Minh nhìn Lạc Nhất Nhất đứng ngồi không yên, nói: “Không cần lo lắng, tất yếu ma luyện là phải. Ngươi sùng nó như vậy, sẽ hại nó.” Lạc Nhất Nhất gật đầu. Nhìn Lạc Nhất Nhất không nói, Phong Minh tiếp tục nói: “Yêu thú sở dĩ khinh thường bán yêu, chủ yếu vẫn là khinh thường nhân loại nhỏ yếu. Bán yêu bởi vì có một nửa huyết mạch nhân loại, cho nên không thể hoàn toàn ẩn phương pháp của yêu thú để tu luyện, cho nên phần lớn thực lực bán yêu đều kém yêu thú chân chính. Kỳ thật, cũng không phải như thế, sự tình gì đều có tính hai mặt, nếu như bán yêu có thể kết hợp ưu điểm nhân loại và yêu thú để tu luyện, thành tựu của hắn nhất định rất đáng sợ.”

Lạc Nhất Nhất nhìn chằm chằm Phong Minh, ý tứ của hắn là, Liệt sẽ có tiềm lực của yêu thú cùng nhân loại sao? Nhìn Lạc Nhất Nhất nghi hoặc, Phong Minh tiếp tục nói: “Ta không dám cam đoan Phong Liệt sẽ như thế, tất cả dựa vào chính hắn. Nhưng là có một chút, ngươi nếu nuôi nấng nó như vậy, cho dù cứu hắn trở về, hắn cũng không có khả năng sẽ có thành tựu gì.”

Lạc Nhất Nhất chợt dạ thụ giáo gật đầu, Phong Minh lấy ra tờ giấy, nói: “Dựa theo phương pháp này, sau khi tìm được đá thủy tinh, có thể thả ra một hồn hoặc một phách Phong Minh. Ngươi hãy thu hồi, mặc dù ta không ở, chính ngươi cũng có thể.” Lạc Nhất Nhất lại gật đầu, năng hiện tại nghĩ ngợi hồi phục không sai biệt lắm, phải nhanh một chút đi tìm viên đá thủy tinh tiếp theo, sớm một chút giải cứu Phong Liệt.

Buổi tối, Lạc Nhất Nhất trở lại phòng, đợi Đằng Long trở về. Tuy rằng linh khí trong Phượng giới sung túc, bất quá Đằng Long nói vẫn là cho tiểu sói con tới rừng rậm rèn luyện một chút trước. Lại kết hợp linh khí trong Phượng giới tu luyện có vẻ tốt hơn. Không bao lâu, Đằng Long liền mang tiểu sói con về, Lạc Nhất Nhất nhìn tiểu sói con cả người là thương tích, đau lòng bồi thuốc cho nó, uy nó ăn. Nhìn bộ dáng Lạc Nhất Nhất, Đằng Long có chút co quắp bất an. Lạc Nhất Nhất quay đầu nói: “Cảm ơn ngươi, Đằng Long, cực khổ ngươi rồi.” Thấy Lạc Nhất Nhất không có trách mình, Đằng Long ha ha nở nụ cười hai tiếng trở về Phượng giới.

Lạc Nhất Nhất tuy rằng đau lòng, nhưng nàng cũng biết đây là vì tốt cho Phong Liệt. Chíp Bông, Tiểu Bạch, Phấn Phấn gần nhất ở trong Phượng giới tu luyện, không đi ra. đành phải tìm Đằng Long, lúc trước còn có chút lo lắng, bởi vì quan hệ thân phận, lấy tính cách của Đằng Long, để nó huấn luyện, có vẻ không ổn. Hiện tại xem ra, thời điểm mấu chốt, nó vẫn là có thể dựa vào.

Trải qua một đoạn thời gian, lang tính của tiểu sói con dần dần bày ra, Lạc Nhất Nhất ôm tiểu sói con âm thầm may mắn, may mắn Minh ca ca nhắc nhở sớm. Bằng không nàng vừa gặp Liệt đã hưng phấn, thật không biết sẽ đem Liệt dưỡng thành cái dạng gì. Trong cuộc sống về sau, yêu cầu Lạc Nhất Nhất đối việc tu luyện của tiểu sói con càng ngày càng cao, nhưng là, những cái khác thì như trước sùng nó sùng vô pháp vô thiên. Cho nên, tiểu sói con trừ bỏ lúc tu luyện, đều oa ở trong lòng Lạc Nhất Nhất.

Căn cứ hồ sơ, nơi tiếp theo Lạc Nhất Nhất muốn đi là Tinh Linh Cốc. Nói đến Tinh Linh Cốc, Lạc Nhất Nhất nhớ tới, thời điểm lịch lãm ở Không Thành đụng tới Mộng Toa không phải là tiểu tinh linh sao, không biết chừng còn có thể gặp lại nàng.

Lạc Nhất Nhất chuẩn bị thỏa đáng, đang chuẩn bị xuất phát, vừa mở cửa phòng, nhìn thấy Phong Minh, Lạc Vũ Thần, Lạc Vũ Yên, Âu Dương Linh Nhi, Kiều Phi, đều đứng ở cửa đợi nàng. Mỗi người đều đang chờ xuất phát

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Đi Tinh Linh Giới gặp môn thần

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Vũ Yên chớp mắt đưa tình nói: “Chỉ biết ngươi lại muốn cày mạnh rồi đi một mình, chúng ta vẫn luôn thời khắc chú ý ngươi.”

Nhìn kiên định trong mắt mọi người, Lạc Nhất Nhất biết nhiều lời vô ích, cảm kích nhìn mọi người, cùng mọi người lên đường. Mạc Vân, Phong Mộ Hàn và Tiêu Liên Nhược đưa đến cửa thành mới dừng lại. Mạc Vân nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Nha đầu, ngươi về sau còn có một đoạn đường thực gian nguy phải đi. Ta làm sư phụ thực kiêu ngạo, ngươi có nhiều bằng hữu cùng sinh cùng tử như vậy, ta không có bản sự gì, chỉ có thể luyện cho mấy đứa nhỏ các ngươi huyền khí tiện tay, trợ giúp các ngươi một tay.”

Lạc Nhất Nhất ôm Mạc Vân nói: “Sư phụ, cảm ơn ngươi, ta cũng thực kiêu ngạo, thực may mắn có sư phụ như ngươi, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bình an trở về.”

Tiêu Liên Nhược sờ sờ đầu Lạc Nhất Nhất, nha đầu này, vì con nàng, phải đi con đường tùy thời có khả năng chết, làm cho nàng thân làm nương trong lòng cảm kích không thôi. Bởi vì nàng, làm cho con sinh ra trên đời gặp nhiều bất hạnh. Nàng trừ bỏ cho con mang đến thống khổ, không vì hắn làm một chuyện gì. Mà hiện tại, ông trời đưa cho nàng một con dâu tốt như vậy.

Lạc Nhất Nhất quay người ôm Tiêu Liên Nhược nói: “Bá mẫu, ngươi yên tâm, ta sẽ hảo hảo trở về, cũng sẽ mang Liệt về.”

Tiêu Liên Nhược ôm lấy Lạc Nhất Nhất, ghen ngào không nói nên lời. Mọi người một phen cáo biệt, liền lên đường đến Tinh Linh Giới.

Dọc theo đường đi, tiểu sói con đã bắt đầu ở trong Phượng giới tu luyện, căn cứ hồ sơ chỉ dẫn, mọi người rất nhanh liền tiếp cận Tinh Linh Giới. Mắt

thấy, trời sắp tối, mọi người quyết định nghỉ ngơi hồi phục một đêm, sáng sớm ngày mai đi tiếp.

Dọc theo đường đi, tiểu sói con đã bắt đầu ở trong Phượng giới tu luyện, căn cứ hồ sơ chỉ dẫn, mọi người rất nhanh liền tiếp cận Tinh Linh Giới. Mắt thấy, trời sắp tối, mọi người quyết định nghỉ ngơi hồi phục một đêm, sáng sớm ngày mai đi tiếp.

Buổi tối, Lạc Nhất Nhất trở lại lều trại của nàng, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Tiểu Bạch từ trong Phượng giới đi ra. Từ sau lần Lạc Nhất Nhất đi Cẩm Chế Chi Lâm, Tiểu Bạch liền ở trong Phượng giới không ngừng tu luyện, mặc dù biết Lạc Nhất Nhất trở về, cũng không có đi ra. Cho nên, này vẫn là lần đầu tiên sau khi Lạc Nhất Nhất trở về từ Cẩm Chế Chi Lâm nhìn thấy Tiểu Bạch.

Đang muốn mở miệng hỏi Tiểu Bạch thành quả tu luyện thế nào, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một trận sương mù dày đặc, trong nháy mắt, Tiểu Bạch không thấy, nơi đó lại đứng một người có bộ dạng cùng Lạc Nhất Nhất giống nhau như đúc.

Lạc Nhất Nhất lẳng lẳng nhìn người trước mắt, cảm thấy nàng hình như là đang soi gương. Lúc này, người nọ mở miệng nói: “Nhất Nhất, ta giống ngươi sao?”

Lạc Nhất Nhất điên cuồng gật đầu, giống, quá giống, chẳng những bộ dạng giống, thanh âm giống, cả thần thái cũng giống nàng, so với song bào thai còn giống hơn.

Tiểu Bạch biến trở về bộ dáng của nó, nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Nhất Nhất, tuy rằng ta hiện tại chỉ có loại trình độ này, duy trì thời gian cũng không phải rất dài, nhưng ta hi vọng mình có thể giúp đỡ ngươi. Ta muốn làm huyền thú của ngươi, ngươi nguyện ý khế ước ta sao?”

Lạc Nhất Nhất ôm lấy Tiểu Bạch cười nói: “Tiểu đũa ngọc, ta đương nhiên nguyện ý, vẫn đều luôn kỳ vọng.”

Tiểu sói con bất mãn đối với Tiểu Bạch kêu, Lạc Nhất Nhất ngăn người, cũng ôm lấy tiểu sói con, trong lòng cười thầm, tiểu sói con còn không có linh tính đã học được ghen tị sao? Giống như có chút bóng dáng của Liệt.

Cùng Tiểu Bạch khế ước sau, Tiểu Bạch lại vào Phượng giới, nó biết tiềm lực bản thân có bao nhiêu đại, đối nó đến giảng, thực lực chính là vấn đề thời gian. Nhưng nó hiện tại, bức thiết muốn biến cường, Chíp Bông, Phấn Phấn, còn có những huyền thú khác, đều cố gắng tu luyện, nó không thể lạc hậu.

Bất quá, sáng sớm hôm sau, Tiểu Bạch đã bị Lạc Nhất Nhất gọi đi ra, sau đó bảo nó biến thành bộ dáng của nàng, trò đùa dai xuất hiện ở trước mặt mọi người. Nhìn hai Lạc Nhất Nhất vừa xuất hiện, mọi người hai mắt nhìn nhau. Lạc Vũ Thần lại khẩn trương lấy kiếm chỉ hai người, tưởng lọt vào địch tập kích.

Phong Minh nhìn Lạc Nhất Nhất trong mắt linh động, yên lòng, nhìn nàng đùa dai, biết nàng rốt cục khôi phục. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra một người khác là Tiểu Bạch, người bên ngoài có thể thay đổi, nhưng hương vị lại biến không được, hắn bản thể nhưng là một đầu lang hàng thật giá thật, điểm ấy vẫn là không lừa được hắn.

Lạc Nhất Nhất nhìn Lạc Vũ Thần khẩn trương, bảo Tiểu Bạch khôi phục thành nguyên dạng. Mọi người không nghĩ tới Tiểu Bạch chẳng những có thể thiết ảo trận, còn có thể biến ảo, đều thực thay Lạc Nhất Nhất vui vẻ, huyền thú của nàng, một đám thật đúng là lợi hại.

Lạc Vũ Yên bĩu môi: “Thứ tốt đều bị nha đầu kia chiếm. Linh Nhi, huyền thú của ngươi là con gì, bọn họ ta đều đã biết, còn chưa xem qua huyền thú của ngươi.”

Âu Dương Linh Nhi hồi đáp: “Huyền thú của ta cùng ca ca ta là đôi song sinh Báo Tuyết. Lần trước Long Hồ Thành đại chiến, nó vừa lúc phải bế quan, cho nên không đi ra.”

Lạc Vũ Yên đối với huyền thú của nàng trong không gian huyền thú nói thầm: “Thấy được đi, Kim Sí, ngươi so với người ta kém hơn, cũng may ta không chê ngươi, nhưng ngươi cũng phải cố gắng chút, đừng làm cho ta cảm thấy chênh lệch quá lớn.” Lạc Vũ Yên khế ước Kim Sí sau, so với Lạc Nhất Nhất còn lười, không hề nghỉ ngơi, trực tiếp kêu người ta là Kim Sí.

Kim Sí không nói gì, tuy rằng đối chủ nhân nhà mình cảm thấy tức giận, bất quá cũng không phản bác. Nhưng này có thể trách nó sao, nó cùng người ta vốn không cùng một cái cấp bậc được không.

Tiểu Bạch yên lặng trở lại Phượng giới, nó là Cửu Vĩ Thiên Hồ, không thể chỉ biết tiểu xiếc này đó, trình độ hiện tại của nó nếu gặp được người thực lực cao cường căn bản không thể sử dụng. Lần trước có thể chế trụ Cửu Vĩ Hồ Yêu thực lực cao cường, bất quá là vì nó vốn là chí tôn trong Cửu Vĩ Hồ, trời sinh giỏi bày ảo trận. Nó nhất định sẽ trở nên càng mạnh, mạnh đến có thể chân chính giúp đỡ Lạc Nhất Nhất.

Mọi người đi không bao lâu, đi vào một chỗ sơn cốc. Hai bên sơn cốc là vách đá cao cao, ở giữa có một tiểu thông đạo. Thông qua sơn cốc, trước mặt xuất hiện một mặt đại thạch bích, trên thạch bích điêu khắc một đại hán uy mãnh cao năm thước, thoạt nhìn rất giống môn thân, mà đại hán có tới ba đầu sáu tay.

Đang lúc mọi người nhìn đại hán trên tường đá, đại hán nhưng lại động. Nhìn mọi người nói: “Nhân loại và yêu thú? Nơi này không phải chỗ các ngươi có thể đến, mau rời đi, nếu không ta liền không khách khí.”

Lạc Nhất Nhất tiến lên, lễ phép nói: “Tiền bối, chúng ta muốn đi Tinh Linh giới, vô tình mạo phạm ngươi, thỉnh tiền bối nhường đường.”

Đại hán từ trên thạch bích đi xuống, nói: “Ta đương nhiên biết các ngươi muốn đi Tinh Linh giới, muốn đi Tinh Linh giới, đây là đường duy nhất. Chức trách của ta chính là bảo hộ Tinh Linh giới, sẽ không cho ai đi qua.”

Nói xong, trên sáu cánh tay đều tự xuất hiện trường thương, đại đao, tấm chắn, cung, tên, tiền sáu loại vũ khí bất đồng. Mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái, không có biện pháp, chỉ có thể xông vào.

Lạc Nhất Nhất triệu hồi tất cả huyền thú ra, tuy rằng không muốn quấy rầy chúng thú đang tu luyện, nhưng đối thủ lần này không phải dễ dàng có thể giải quyết. Mọi người cũng đều xuất ra vũ khí của bản thân cùng huyền thú.

Đại hán một đao hướng mọi người bổ tới, mọi người hướng tới phương hướng bất đồng né tránh, rồi sau đó hướng tới bất đồng địa phương công kích. Đại hán công kích thuần túy là lực lượng công kích, nhưng độ mạnh yếu cũng thực làm cho mọi người căng thẳng. Mà linh lực mọi người công kích đối đại hán thương tổn cũng không lớn. Công kích qua một vòng, mọi người đều lui trở về sơn cốc.

Công kích như vậy đối đại hán không đến nơi đến chốn, nhưng bọn họ nếu lại công kích tiếp, linh lực sẽ hao hết. Đại hán đứng ở trước thạch bích, cũng không truy kích mọi người. Lạc Nhất Nhất nghĩ, làm môn thần thú hộ, hẳn hẳn là không thể rời đi. Bằng không bọn họ nhiều người, dùng kế diệu hồ ly sơn thì thật tốt a.

Lạc Nhất Nhất suy tư, rốt cuộc muốn thế nào mới có thể đem lực lượng huyền thú của nàng kết hợp với nhau? Giống lần đó ở Băng Tuyết Thành luận võ, chính là tập trung lực lượng chúng thú ở một chỗ rồi bùng nổ. Cách kết hợp chân chính còn kém xa lắm. Nhưng nếu như muốn cho tất cả lực lượng tập hợp cùng một chỗ, phải có một vật dẫn cường đại thừa nhận luồng lực lượng kia mới được. Cái vật dẫn kia muốn như thế nào làm ra đến đâu, vật dẫn dạng gì mới có thể lập tức thừa nhận nổi lực lượng cường đại như vậy?

Hiển nhiên, mọi người cũng có ý tưởng này, lực lượng cá thể của bọn họ quá mức mỏng manh, giờ phút này đều suy nghĩ biện pháp ứng đối.

Lúc này, Chíp Bông mở miệng nói: “Nhất Nhất, ngươi nhớ ta từng phối hợp Đằng Long ngưng tụ ra một Hỏa Long sao?” Lạc Nhất Nhất gật gật đầu. Chíp Bông tiếp tục nói: “Tuy rằng ta am hiểu dùng hỏa, nhưng là theo ta thực lực đề cao, ta có thể dùng chính mình hỏa ngưng tụ ra hình dạng bất đồng. Ngươi nghĩ hình dạng vật dẫn đi, ta thử ngưng tụ nó. Những huyền thú khác trực tiếp rót lực lượng đến trên người ta, ta sẽ chuyển lực lượng tới vật dẫn là đến nơi.”

Bởi vì liên kết linh hồn, ý tưởng mãnh liệt của Lạc Nhất Nhất làm Chíp Bông cảm giác được. Lạc Nhất Nhất lắc lắc đầu, nói: “Kia làm sao có thể, ngươi xem bản thân như chuyển hoá khí mà sử dụng, thân thể làm sao có thể đồng thời thừa nhận lực lượng cường đại như vậy, khả năng còn không có chuyển tới vật dẫn, chính ngươi trước hết ngẫm.”

Chíp Bông nghiêm túc nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Nhất Nhất, tin tưởng ta, ta có thể. Trong khoảng thời gian này, ta đã liều mạng tu luyện, vì có thể ở thời điểm ngươi chiến đấu hiệp trợ ngươi. Ngươi đều nói ta không phải huyền thú bình thường, làm sao có thể nhanh như vậy đã ngẫm đâu.”

Lạc Nhất Nhất do dự một chút, gật gật đầu, hiện tại đây là biện pháp duy nhất. Trước mắt trong tất cả huyền thú của nàng, Chíp Bông có thực lực mạnh nhất, Chíp Bông cho tới bây giờ chưa từng làm cho nàng thất vọng, nàng tin tưởng Chíp Bông sẽ làm được.

Chíp Bông chiếu theo bộ dáng đại hán, nhanh chóng ngưng tụ ra một hư thể đại hán toàn thân mang theo hỏa điểm xích hồng. Chúng thú ẩn ý rút lực lượng của chính mình vào Chíp Bông, Chíp Bông rất nhanh chuyển hoá lực lượng đến trên người hư thể đại hán.

Lạc Nhất Nhất nhìn thấy Chíp Bông có vẻ càng ngày càng cố hết sức, vừa định kêu ngừng, Chíp Bông mở miệng nói: “Không quan hệ, Nhất Nhất, ngươi yên tâm đi, chúng ta che giấu giúp ngươi.” Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, nhìn Tiểu Bạch ở bên cạnh liếc mắt một cái, ý bảo nó lưu ý Chíp Bông, đừng để nó gặp chuyện không may. Tiểu Bạch cho Lạc Nhất Nhất một ánh mắt bảo nàng yên tâm. Nó hiện tại chỉ biết ảo trận, huyền hình. Lúc này đều không cần sử dụng.

Đại hán trên thạch bích nhìn thấy hư thể đại hán giống hán, có chút kinh ngạc. Kia cả người mang theo hỏa điểm xích hồng, thoát nhìn so với hán còn uy phong, còn có khí thế. Thạch bích đại hán tức giận vùng bình khí trên tay muốn tiêu diệt hỏa đại hán, nhưng không nghĩ tới, hỏa đại hán thật sự có tài, tuy rằng là hư thể, nhưng tất cả đều là linh lực tạo thành, bình khí cầm trên tay cũng cùng hán giống nhau như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Phong Minh trọng thương

Edit & beta: Thiên Mạn

Mọi người đã ở trong khoảnh khắc đó, từ các phương hướng bắt đầu một vòng công kích mới. Thạch bích đại hán một bên ứng đối đại hán giống hán có ba đầu sáu tay, một bên phòng bị đám người Lạc Nhất Nhất công kích, trong lúc nhất thời bận tới tấp. Buồn bực phát hiện hán có ba đầu sáu tay cũng không đủ dùng.

Lạc Nhất Nhất rất rõ ràng, đối bọn họ mà nói, hiện tại thời gian chính là cơ hội, Chíp Bông phỏng chừng chống đỡ không được bao lâu, nếu như trước lúc hư ảnh tan rã không đánh xong, bọn họ sẽ không còn cơ hội.

Làm cho thạch bích đại hán muốn phát điên chính là Phong Minh cùng Lạc Nhất Nhất. Lúc này Phong Minh lợi dụng phong nguyên tố đem tốc độ phát huy đến tối đa. Đồng trục một kiếm, tây khảm một kiếm, làm thạch bích đại hán tức giận không thôi, Lạc Nhất Nhất mặc dù thân mình không nhanh như vậy, nhưng có Cực Nhanh Chi Khai gia tốc làm đại hán bất không được, hơn nữa hai loại nguyên tố lực của nàng bám vào trên Băng Phách, đối đại hán thương tổn là lớn nhất. Để cho đại hán càng buồn bực, nàng còn thường thường chia Băng Phách thành nhiều thanh kiếm, đồng thời tấn công đại hán.

Trong khi đại hán một lòng đối phó hư thể đại hán, Phong Minh và Lạc Nhất Nhất. Huyền thú Phượng Loan của Lạc Vũ Thần, phun ra một ngụm hỏa, thiêu hết tóc một đầu của thạch bích đại hán, làm đại hán hoàn toàn phần nộ.

Còn không đợi đại hán ra tay đến đối phó xú tiểu tử cùng hòa phượng thiêu tóc hán, Kim Sí của Lạc Vũ Yên từ dưới đất chui ra gắt gao giữ chặt chân hán, Âu Dương Linh Nhi cũng không yếu thế, cùng huyền thú Báo Tuyết giúp Lạc Vũ Yên gắt gao vây khốn bước chân đại hán.

Kiều Phi cùng huyền thú Bạch Hổ và Đằng Long, lại nhân cơ hội công kích một chân khác của hán. Thạch bích đại hán chỉ vội vàng ngăn cản công kích phía trên, không nghĩ tới phía dưới thất thủ. "Oanh" một tiếng, té trên mặt đất, bắn tung tóe lên một mảnh lớn tro bụi, tạo ra một hố to trên mặt đất.

Mọi người công kích nối gót tới, rất nhanh, đại hán liền không lực hoàn thủ. Mọi người nhìn nhau cười, lực lượng đoàn kết chính là mạnh a.

Chíp Bông dừng việc ngưng tụ hư thể đại hán. Lạc Nhất Nhất lo lắng xem tình huống của nó. Chíp Bông mặc dù có chút suy yếu, bất quá trạng thái tinh thần tốt lắm. Nói cho Lạc Nhất Nhất, lần này có lẽ là chó ngáp phải ruồi, về sau phỏng chừng có thể phát triển trở thành một kỹ năng đặc biệt đáng sợ.

Lạc Nhất Nhất thu tất cả huyền thú vào Phượng giới, trải qua một hồi đại chiến, chúng nó cũng phải hao hao điều tức một chút. Tâm tình Lạc Nhất Nhất khoái trá, không chỉ là vì có thể thông qua nơi này, còn bởi vì lời nói vừa rồi của Chíp Bông. Xem ra nàng có thêm một tuyệt chiêu, về sau nàng cũng phải nghĩ biện pháp để nàng cùng huyền thú hoàn toàn dung hợp mới được.

Lúc này, tiểu sói con từ bên người Tiểu Bạch đi ra, về mặt bắt khoái. Nguyên nhân, vừa nãy lúc mọi người đều đang chiến đấu, nó cũng không biết trời cao đất rộng chạy tới, bị Tiểu Bạch một cái ảo trận khốn ở bên trong, cho tới bây giờ mới đi ra.

Lạc Nhất Nhất ôm lấy tiểu sói con, nhìn Chíp Bông và Tiểu Bạch trêu đùa: "Chíp Bông, Tiểu Bạch, các ngươi thật đúng là trời sinh một đôi, Chíp Bông có thể biến ảo lực lượng của nó thành hình dạng khác nhau, Tiểu Bạch lại biến ảo bản thân thành hình dạng khác nhau."

Mọi người cười ha ha, Chíp Bông và Tiểu Bạch giống như đã miễn dịch. Dù sao cũng bị Lạc Nhất Nhất trêu đùa lâu, còn bị Phấn Phấn mặc danh kỳ diệu kêu phụ mẫu lâu như vậy.

Nhớ tới Phấn Phấn, Chíp Bông mở miệng nói: "Nhất Nhất, Phấn Phấn tuy rằng còn không có hoàn toàn hấp thu xong lực lượng trong Thủy Tinh Cầu, bất quá hiện tại thực lực cũng không sai. Chính là còn không biết vận dụng lực lượng. Trong khoảng thời gian này, ta sẽ hảo hảo huấn luyện nó, tin tưởng nó rất nhanh có thể giúp đỡ ngươi."

Lạc Nhất Nhất thật cao hứng, thực lực huyền thú của nàng gần nhất đều từng bước tăng lên.

Thời điểm mọi người nói chuyện, Phong Minh đã bắt đầu ở trên thạch bích tìm cơ quan mở ra thạch bích. Lúc này thạch bích chậm rãi mở ra. Bên trong giống như là thể giới chim hót hoa thơm, mọi người cao hứng đi vào trong.

Đúng lúc này, một mũi tên sắc bén bắn tới Lạc Nhất Nhất. Tốc độ mũi tên rất mau, lại là thừa dịp người chưa chuẩn bị, cho nên Lạc Nhất Nhất không kịp tránh né. Phong Minh rất nhanh phi thân đẩy Lạc Nhất Nhất ra, mũi tên thật sâu sáp nhập vào ngực trái Phong Minh. Tốc độ mũi tên lại không ngừng mang Phong Minh bay đi, rơi xuống hồ nước cách đó không xa.

Lạc Nhất Nhất nóng vội nhảy vào hồ nước, mọi người cũng đều nhảy xuống. Nhảy vào hồ mới phát hiện, đáy hồ có rất nhiều cửa ra lớn lớn nhỏ nhỏ. Sợ mọi người đi lạc, phân công tách ra tìm kiếm, một lúc sau, tập hợp ở cửa ra đã chỉ định. Mọi người gật gật đầu, Lạc Nhất Nhất chọn một cửa ra đi ra ngoài, đều không tìm được Phong Minh.

Lúc này Phong Minh đã được Bạch Uyên kéo đến một chỗ bên bờ, bị tên bắn trúng sau, Phong Minh cảm giác toàn thân đều ma túy, không thể nhúc nhích. Cảm giác ma túy liên tục đến bên bờ mới dần dần thối lui. Phong Minh rút ra mũi tên trước ngực, lại phát hiện vô luận hán dùng biện pháp gì cũng không thể ngừng chảy máu, kỳ quái là, tốc độ máu chảy ở miệng vết thương thông thả đến không bình thường.

Không lâu, Phong Minh phát hiện một chuyện làm cho hán giật mình: hán trở nên càng ngày càng vô lực. Lại nhìn xem mũi tên, Phong Minh có một suy đoán lớn mật: chẳng lẽ lực lượng của hán là theo máu cùng nhau chậm rãi trôi ra ngoài sao? Phong Minh có chút không nói gì, này rốt cuộc là tên gì, chẳng lẽ cứ như vậy để máu cùng lực lượng của hán trôi hết sao, biến thành một người thường?

Vô lực nằm xuống, dựa vào Bạch Uyên nằm trên mặt đất. Trong lòng có chút không cam lòng, hán đã đáp ứng Nhất Nhất, phải giúp nàng cứu Liệt trở về, lần đầu tiên coi trọng một sự kiện, như thế nào mới ở ngay từ đầu sẽ nói lỗ đầu?

Vừa nhắc đầu, thấy ánh trăng rơi trên mặt hồ ba quang lân lân, cực kỳ xinh đẹp, Phong Minh chậm rãi nở nụ cười, hán như thế nào chưa từng phát hiện cảnh đẹp thế này? Nhận thức Lạc Nhất Nhất về sau, tâm tính thay đổi, cũng bắt đầu chú ý tới rất nhiều tốt đẹp hán từng bỏ qua.

Phong Minh không lưu ý đến, cảnh đẹp hán tán thưởng, so với hán, bất quá là vật phụ trợ mà thôi. Phong cảnh duyên dáng bên bờ hồ, nam tử tuyệt mỹ một thân thuần trắng, thân tựa vào trên người một bạch lang tuyết trắng. Trước ngực áo trắng bị máu nhuộm thành màu đỏ, nhưng cũng không có vẻ đột ngột, ngược lại có loại yêu diễm. Nam tử cười, thể gian vạn vật đều mất sáng rực. Giờ phút này nam tử giống như nhập vào vạn thiên phong hoa, cảnh đẹp như thế, dù là tiên nhân hạ phàm cũng không nở quấy rầy.

Sau một lát yên tĩnh, Phong Minh chậm rãi mở miệng: “Bạch Uyên, ta hi vọng lão thiên cho ta nhiều thêm chút thời gian, để ta giúp Nhất Nhất hoàn thành nguyện vọng. Đây là ta lần đầu tiên muốn giúp người khác hoàn thành một việc.”

Phong Minh biết, Bạch Uyên cũng không thể trả lời hắn, bất quá không quan hệ, giờ phút này hắn chỉ cần một người lắng nghe, ngừng trong chốc lát, tiếp tục nói: “Lần đầu tiên thực hâm mộ tiểu tử Phong Liệt kia. Tuy rằng vừa sinh ra hắn liền nhất định bất hạnh, nhưng lão thiên đem Nhất Nhất cho hắn, nàng có thể vì hắn liều lĩnh, có thể trở nên thực kiên cường. Đây có thể triệt tiêu tất cả thống khổ hắn từng gặp phải. Bất quá ngẫm lại, lão thiên đối ta cũng không bạc, làm cho ta có thể cùng nàng quen biết, chấm dứt hơn hai mươi năm cuộc sống không hề ý nghĩa. Chính là tiểu tử Phong Liệt kia so với ta may mắn, so với ta sớm một bước gặp được Nhất Nhất...” Theo tiếng nói chuyện càng ngày càng nhỏ, Phong Minh dần dần lâm vào hôn mê.

Lúc này mọi người đã tập trung lại, mọi người tìm tất cả cửa ra ở đáy hồ, đều không có phát hiện thân ảnh Phong Minh. Lạc Nhất Nhất nhìn mặt hồ được ánh trăng chiếu rọi lo lắng không thôi, rõ ràng là hồ nước này, làm sao có thể ngã xuống đã không thấy tăm hơi đâu.

Nghĩ nghĩ, Lạc Nhất Nhất nhắm mắt lại lại nhảy xuống hồ. Trong hồ Lạc Nhất Nhất không xem không nghĩ bất động. Hi vọng nàng có thể cảm giác được gì đó. Mũi tên kia khẳng định không phải tên bình thường, bằng không nàng sẽ không trốn không thoát, Minh ca ca cũng không có khả năng ngã xuống lâu như vậy còn không có đi lên. Lúc ấy Minh ca ca khẳng định là bản thân bị trọng thương, có lẽ dùng phương pháp này sẽ có một chút phát hiện.

Mấy người trên bờ đều có chút nghi hoặc, bất quá đều đứng ở trên bờ, tất cả cửa ra họ đều tìm qua. Hiện tại thật sự là không biết phải tìm như thế nào. Lúc này, Lạc Nhất Nhất mạnh mẽ mở to mắt, tuy rằng cảm giác có chút vi diệu. Nhưng lực chú ý toàn bộ tập trung ở trên cảm giác, Lạc Nhất Nhất vẫn là nhận ra, có một cỗ hấp lực mạnh mẽ truyền đến, cỗ hấp lực không phải từ cửa ra ở đáy hồ truyền đến.

Lạc Nhất Nhất truy tìm cỗ hấp lực kia, không lâu, liền nhìn thấy ánh sáng giống như truyền đến từ cửa ra. Dọc theo hướng ánh sáng, Lạc Nhất Nhất rất nhanh lại trôi lên mặt nước. Lần này, Lạc Nhất Nhất lập tức liền nhìn thấy Phong Minh và Bạch Uyên nằm ở bên bờ.

Vui sướng lên bờ, phát hiện Phong Minh đã lâm vào hôn mê, Lạc Nhất Nhất lập tức liền chú ý tới miệng vết thương còn đang thông thả chảy máu trên ngực Phong Minh. Tuy rằng cũng có chút kỳ quái tốc độ miệng vết thương chảy máu, bất quá việc cấp bách là nhanh chóng cầm máu mới được. Lạc Nhất Nhất từ Phụng giới lấy ra đang được cầm máu, nhu nết rải ở trên miệng vết thương, nhưng máu vẫn tiếp tục chảy ra.

Lạc Nhất Nhất kinh ngạc nhìn miệng vết thương, đây là đan dược Phong Liệt trước kia lưu cho nàng, hiệu quả cầm máu rất tốt, làm sao có thể một chút tác dụng đều không có?

Kêu nửa ngày, Phong Minh cũng không phản ứng. Lạc Nhất Nhất ý niệm vừa chuyển, chuyển Phong Minh và Bạch Uyên vào Phụng giới. Đan dược trên tay nàng giống như không có hiệu quả, trước cùng mọi người hội hợp, sau đó lại nghĩ biện pháp.

Vừa mới chuẩn bị quay đầu, nhìn đến cách đó không xa có một tấm bia đá, mặt trên có khắc ba chữ Tinh Linh Giới. Nguyên lai đây mới là cửa vào Tinh Linh giới? Những cửa ra dưới đáy hồ kia là chương nhân pháp sao?

Không nghĩ tới Tinh Linh giới ẩn nấp ở địa phương như vậy. Có một thủ vệ cường đại, còn có cửa ra lớn lớn nhỏ nhỏ ở đáy hồ đến lẫn lộn tầm mắt. Nếu như không phải cơ duyên xảo ngộ, không biết bọn họ đến khi nào mới có thể đến Tinh Linh giới.

Lạc Nhất Nhất ấn đường cũ trở về, tìm được các đồng bạn, sau đó nói phương pháp cho mọi người. Mọi người một lần nữa đi vào Tinh Linh giới. Tình huống của Phong Minh mọi người đều thúc thủ vô sách, nếu là ở Tinh Linh giới gặp được loại tình huống này, vẫn là sớm một chút tìm được các tinh linh, nhìn xem là do nguyên nhân gì.

Lạc Nhất Nhất ở trong lòng cầu nguyện, hi vọng có thể tìm được tiểu tinh linh Mộng Toa lúc trước hữu duyên kết bạn, trước đó, trăm ngàn lần dừng cùng các tinh linh phát sinh xung đột, tình huống Minh ca ca không quá lạ quan

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Cứu Phong Liệt vẫn là cứu Phong Minh

Edit & beta: Thiên Mạn

Mấy người vừa mới tiến nhập Tinh Linh giới, liền lập tức bị phát hiện. Hai tiểu tinh linh đáng yêu vây quanh bọn họ vòng vo, nghi hoặc mở miệng hỏi nói: “Các ngươi là vào bằng cách nào a?” Lạc Nhất Nhất lộ ra ngọt ngào tươi cười nói: “Tiểu tinh linh đáng yêu, các ngươi hảo. Chúng ta là đến gặp bằng hữu, các ngươi nhận thức một tiểu tinh linh tên là Mộng Toa sao?”

Không thể nói Lạc Nhất Nhất muốn ở Tinh Linh giới tìm một tiểu tinh linh là mò kim đáy bể, bởi vì biết người có thể đi Không Thành lịch lãm khẳng định không bình thường. Giống Yêu giới, cũng chỉ có Yêu Vương Phong Mộ Hàn mới biết được, những người khác cũng không biết.

Quả nhiên, tiểu tinh linh vừa nghe, vui vẻ kêu lên: “Nguyên lai các ngươi là bằng hữu của công chúa Mộng Toa a, ta liền nói các ngươi như thế nào có thể đi vào đây, đi thôi, ta mang bọn ngươi đi qua.” Mọi người không nói gì, tiểu tinh linh này thật đúng là đơn thuần.

Lạc Nhất Nhất có chút không ngờ, nguyên lai Mộng Toa là công chúa Tinh Linh giới a. Mộng Toa ái mộ Minh ca ca như vậy hẳn là liền có biện pháp cứu hắn.

Mấy người hết nhìn đông tới nhìn tây đi theo hai tiểu tinh linh, không thể không nói, Tinh Linh giới là địa phương đẹp nhất mọi người từng gặp qua. Tuy rằng là buổi tối, nhưng ánh trăng sáng ngời, nơi nơi tinh tinh đem rừng rậm buổi tối chiếu sáng lên. Nơi này hết thấy đều là tươi mát như vậy, giống như là thiên nhiên tiếp cận sinh thái nguyên thủy.

Đọc theo đường đi, tất cả tinh linh đều tò mò nhìn mấy người Lạc Nhất Nhất, mấy người cũng hữu hảo đối các tiểu tinh linh mỉm cười. Đôi mắt này đó các tiểu tinh linh chớp cánh đáng yêu, giống như tất cả không thoải mái đều có thể biến mất.

Rất nhanh, hai tiểu tinh linh liền đưa mấy người đến trước một toà thành đồng thoại. Tiểu tinh linh thủ vệ đi thông báo, chỉ chớp lát sau, Mộng Toa liền chớp cánh bay ra. Nhìn thấy Lạc Nhất Nhất, hưng phấn đánh tiếp.

Sau đó tả nhìn hữu xem, bên người Lạc Nhất Nhất đều là người nàng chưa thấy qua, vì thế mở miệng hỏi: “Nhất Nhất, Phong Liệt và Phong Minh đâu, như thế nào không thấy bọn họ? Đây đó đều là bằng hữu của ngươi sao? Ngươi là như thế nào tìm tới nơi này? Tinh Linh giới cho tới bây giờ cũng chưa có nhân loại tới đâu?”

Lạc Nhất Nhất nhìn thấy Mộng Toa cũng thực vui vẻ, biết Mộng Toa có rất nhiều nghi vấn, còn chưa kịp trả lời, liền nhìn thấy phía sau Mộng Toa đi ra một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp ưu nhã. Mộng Toa theo tầm mắt Lạc Nhất Nhất quay đầu, vui vẻ lôi kéo Lạc Nhất Nhất đi đến trước mặt nữ tử trẻ tuổi, nói: “Mẫu hậu, đây là Lạc Nhất Nhất ta từng kể với ngươi, bằng hữu lần trước ở Không Thành nhận thức được.”

Nữ tử trẻ tuổi hướng mọi người ưu nhã cười cười, sau đó thỉnh mọi người vào thành bảo.

Lạc Nhất Nhất nhìn ra được, trong mắt nữ tử có nghi hoặc, cũng có đề phòng.

Trở lại tòa thành, Lạc Nhất Nhất đưa Phong Minh trong Phượng giới ra, Bạch Uyên đã trở lại không gian huyền thú.

Mộng Toa nhìn Phong Minh hôn mê bất tỉnh, đau lòng không thôi, mỗi ngày ngóng trông có cơ hội gặp lại, thật vất vả thấy được, hẳn lại biến thành như vậy.

Lạc Nhất Nhất nói mọi chuyện cho Mộng Toa và nữ vương Tinh Linh giới, tuy rằng nàng cũng muốn giấu diếm bọn họ rồi cứng rắn xông tới. Nhưng là nếu như không nói rõ ràng, sợ sẽ chậm trễ cứu chữa thương thế của Minh ca ca.

Mộng Toa biết bọn người Lạc Nhất Nhất thế nhưng đã bại môn thần thủ hộ Tinh Linh giới cứng rắn xông tới, rất là bội phục. Nhưng nữ vương cũng sẽ không đơn thuần giống nữ nhi nàng, nghe xong lời Lạc Nhất Nhất, mở miệng hỏi: “Kia các ngươi là như thế nào tìm được cửa vào Tinh Linh giới? Mục đích đến nơi đây là gì?” Nàng cũng không tin lý do thoát thác của bọn họ là đến gặp bằng hữu.

Lạc Nhất Nhất cung kính hồi đáp: “Nữ vương bệ hạ, đối với chuyện tự sát Tinh Linh giới, chúng ta thật rất có lỗi, bất quá, chúng ta cũng không có ác ý. Kể lại tình huống cho ngài, thỉnh ngài hỗ trợ cứu vãn bằng hữu này của ta.”

Lạc Nhất Nhất biết thỉnh nàng cứu tư sấm giả là không thể, nhưng Mộng Toa nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu Phong Minh. Nàng hiện tại không biết viên tinh thạch ấy đối Tinh Linh giới ý nghĩa gì, không biết có thể hay không bởi vậy cùng Tinh Linh giới phát sinh xung đột, cho nên chuyện trước mắt là chữa khỏi cho Phong Minh.

Lúc này, Mộng Toa như Lạc Nhất Nhất lưỡng lự trước mở miệng nói: “Mẫu hậu, thỉnh ngươi cứu Phong Minh đi, hẳn là bằng hữu của ta.” Nữ vương nhìn Lạc Nhất Nhất liếc mắt một cái, đưa cho Mộng Toa một viên đan dược, nói: “Đem này cho hắn ăn vào, có thể tạm thời ngừng chảy máu. Ngươi trước sắp xếp nhóm bằng hữu của ngươi nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, lại nhìn thoáng qua Lạc Nhất Nhất, xoay người rồi đi, Lạc Nhất Nhất cung kính cúi đầu, đưa nàng rồi đi. Lời ấy nàng hiểu được, chính là tạm thời ngừng chảy máu mà thôi, cũng không tính chân chính cứu trị. Lạc Nhất Nhất đã thực cảm kích, nàng ấy cho nàng thời gian, làm cho nàng thẳng thắn mục đích đến đây. Mặc dù tinh linh thiện lương, nàng ấy cũng không có khả năng đi cứu trị người xâm nhập không biết là địch hay bạn.

Mộng Toa cho Phong Minh ăn đan dược vào sau, máu trước ngực hẳn rất nhanh liền ngừng, nhưng cũng không có dấu hiệu thức tỉnh. An bài mọi người nghỉ ngơi xong, Mộng Toa đi vào chỗ Lạc Nhất Nhất ở, nàng có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi Lạc Nhất Nhất cho rõ ràng.

Không đợi Mộng Toa mở miệng, Lạc Nhất Nhất từ trong Phượng giới lấy ra một phần hồ sơ, chỉ vào đá thủy tinh, hỏi: “Mộng Toa, ngươi biết viên đá thủy tinh này sao, nó ở Tinh Linh giới có ích lợi gì?” Mộng Toa nhìn đá thủy tinh trên hồ sơ nói: “Viên đá thủy tinh này ở trong Sinh Mệnh Tuyền, hẳn là không có bao nhiêu tác dụng.”

Lạc Nhất Nhất nghi vấn nói: “Sinh Mệnh Tuyền?”

Mộng Toa gật gật đầu nói: “Uống nước suối Sinh Mệnh Tuyền có thể chữa thương.” Nghĩ nghĩ tiếp tục nói: “Tuy rằng có thể chữa thương, nhưng thương thế Phong Minh khẳng định không được, hẳn là bị tên thủ hộ Thần bắn trúng. Khả năng chỉ có mẫu hậu mới có biện pháp cứu hắn. Ngày mai ta sẽ đi cầu mẫu hậu.”

Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Nếu như lấy viên đá thủy tinh sẽ đối Sinh Mệnh Tuyền có ảnh hưởng gì không?”

Mộng Toa lắc lắc đầu, nói: “Sẽ không, trước kia ta nhìn thấy viên tinh thạch trong con suối kia rất ngạc nhiên, hỏi qua mẫu hậu, mẫu hậu nói không biết khi nào thì đột nhiên xuất hiện ở trong con suối, ta nhìn thấy đẹp mắt, vốn định lấy ra ngoạn, mẫu hậu nói tinh thạch có một chút tác dụng tụ linh. Đặt ở trong con suối mới có lợi, cho nên sẽ theo nó.”

Lạc Nhất Nhất nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo. Không phải rất trọng yếu, bằng không liền phiền toái.

Đem tiểu sói con từ Phượng giới linh đi ra, nói chuyện đã xảy ra cho Mộng Toa. Mộng Toa nhìn tiểu sói con trước mắt, có chút không thể tin, đây là Phong Liệt tính tình hòa bạo?

Bất quá nhìn tiểu sói con trừng hai mắt nhìn nàng, gật gật đầu, cái này có chút giống.

Khi Mộng Toa biết Phong Minh là vì cứu Lạc Nhất Nhất mới bị thương, khá là kinh ngạc. Có chút do dự hỏi: “Nhất Nhất, đoạn thời gian ta không ở, phát sinh chuyện gì sao? Lần trước chúng ta ở Không Thành, ta không tin khi đó Phong Minh sẽ làm như vậy? Ngươi là như thế nào tiến vào trong lòng hắn vậy?”

Lạc Nhất Nhất cười gượng nói: “Này thôi, nói thật ra, ta là mặt dày mày dạn chen vào đi.”

Mộng Toa hưng phấn hỏi: “Ngươi dạy ta, như thế nào mới có thể mặt dày mày dạn chen vào đi, ta cũng muốn chen vào.”

Lạc Nhất Nhất có chút rối rắm, điều này sao dạy a, nói thật ra, chính nàng cũng không phải đặc biệt rõ ràng. Muốn nói cho Mộng Toa nữ truy nam, cách tăng sa, nhưng thật ra cũng không phải như vậy a. Rối rắm trong chốc lát, mở miệng nói: “Ta cũng không có bí quyết gì, chỉ có thể nói người với người ở chung, chỉ cần là thật tâm tương đãi, đều có thể cảm giác được. Minh ca ca và Liệt giống nhau, đem bản thân phong bế trong thế giới riêng, nhưng chỉ cần ngươi có thể đi vào trong lòng hắn, kia hắn sẽ dùng sinh mệnh đi thủ hộ ngươi.”

Mộng Toa suy nghĩ trong chốc lát hỏi: “Phong Minh có phải hay không đã thích ngươi?”

Lạc Nhất Nhất nhìn về mặt Mộng Toa có chút cô đơn, nói: “Đương nhiên không có, ta chỉ trùng hợp là người thứ nhất mở ra nội tâm hắn, đi vào trong lòng hắn mà thôi. Minh ca ca sớm không như lúc trước, hiện tại hắn đang mở ra nội tâm, dần dần nhận bằng hữu bên ngoài. Chậm rãi, sẽ có nhiều người đi vào trong lòng hắn, đối với người hắn nhận thức, hắn sẽ dùng sinh mệnh đi thủ hộ bọn họ.”

Mộng Toa thì thào nói: “Ta rất hi vọng hắn nhanh chút tỉnh lại, muốn nhìn một chút Phong Minh ngươi nói.”

Mất thấy thời gian không còn sớm, Mộng Toa khí phách nói: “Ngươi nghỉ ngơi đi, viên tinh thạch kia ta sẽ hỗ trợ giúp ngươi lấy, ngày mai ta lại đi tìm mẫu hậu, nhờ nàng hỗ trợ cứu Phong Minh.”

Sáng sớm hôm sau, nữ vương liền kêu đám người Lạc Nhất Nhất lên điện, nói: “Mộng Toa đã nói chuyện của các ngươi cho ta biết. Viên tinh thạch kia có thể tặng cho ngươi. Bất quá vị bằng hữu ngày hôm qua của các ngươi, ta không có biện pháp cứu hắn. Tin tưởng Mộng Toa đã nói cho các ngươi, hắn là bị tên của thủ hộ Thần bắn bị thương.”

Không đợi Lạc Nhất Nhất mở miệng, Mộng Toa vội vàng nói: “Mẫu hậu, ngài là nữ vương Tinh Linh giới, làm sao có thể không có cách nào?”

Nữ vương bệ hạ mở miệng nói: “Biện pháp cứu hắn cũng không phải không có.”

Mọi người vui vẻ, chỉ nghe nữ vương bệ hạ tiếp tục mở miệng nói: “Viên đá thủy tinh trải qua nước suối ngâm, hơn nữa thân mình có được tác dụng tụ linh, hắn là có thể chữa khỏi vết thương do tên thủ hộ Thần tạo thành. Cho nên nói, là địa vị người ngày hôm qua ở trong lòng các ngươi trọng yếu, vẫn là địa vị người bị phong ấn hồn phách ở trong lòng các ngươi trọng yếu, quyền lựa chọn thuộc về các ngươi.”

Lạc Nhất Nhất nghe nữ vương nói, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, tại sao có thể như vậy, ông trời như thế nào tàn nhẫn như vậy. Một người là so với sinh mệnh nàng còn trọng yếu hơn, một người là nàng luôn cảm thấy áy náy.

Sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi, không nghĩ tới sự tình phát triển trở thành cục diện như vậy.

Mộng Toa mang theo Lạc Nhất Nhất đi vào con suối, nhìn tinh thạch phát sáng trong con suối, trong lòng thực rối rắm. Tuy rằng nàng muốn cứu Phong Minh, nhưng là...

Phi thân đi qua, lấy đá thủy tinh, nghĩ nghĩ, đưa đá thủy tinh cho Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất nhìn Mộng Toa, Mộng Toa nói: “Tuy rằng ta rất muốn cứu Phong Minh, nhưng hắn thiên tâm vạn khổ cùng ngươi tới nơi này, là vì cứu Phong Liệt. Ta không biết làm như thế nào mới tốt, cho nên giao quyền lựa chọn cho ngươi.”

Lạc Nhất Nhất phóng xuất Phong Minh và tiểu sói con trong Phượng giới, bàn tay nắm đá thủy tinh không ngừng run rẩy, nàng nên làm cái gì bây giờ? Cứu Phong Liệt, nàng cả đời đều phải sống trong lương tâm khiển trách, cứu Phong Minh, nàng thật sự sẽ vĩnh viễn mất đi Phong Liệt.

Tất cả mọi người yên lặng không nói gì, trong lòng bọn họ đồng dạng thực giãy dụa, nhưng bọn họ cũng không có phát biểu ý kiến gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Người là thiên sứ trên trời phải tới

Edit & beta: Thiên Mạn

Suy nghĩ thật lâu, Lạc Nhất Nhất nhìn tiểu sói con nghen ngào nói: “Liệt, thực xin lỗi. Lần này ta không có biện pháp ích kỷ nhìn Minh ca ca ở trước mặt ta chết đi. Ta không có biện pháp mang theo cả đời áy náy cùng lương tâm khiến trách mà sống. Cả đời này, cho dù người vĩnh viễn đều là tiểu sói con, cũng không quan hệ, người vĩnh viễn là Liệt của ta, là phụ quân của ta. Ta sẽ vĩnh viễn không rời bất khí cùng người, cùng người bên nhau đến khi chết đi.”

Mọi người nhìn Lạc Nhất Nhất, trong lòng một trận toan chất, Lạc Nhất Nhất vì Phong Liệt có thể không để ý sinh mệnh giờ phải làm ra lựa chọn như vậy, là chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Lúc Lạc Nhất Nhất chuẩn bị đặt đá thủy tinh lên miệng vết thương Phong Minh, một thanh âm nhược nhược, thật cẩn thận truyền đến: “Ta có thể xem vết thương của hấn sao? Có lẽ ta có biện pháp.”

Giờ phút này, thanh âm nhược nhược như âm thanh của tự nhiên gõ vào lòng mọi người. Mọi người nhất tề xoát xoát nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy một tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi tránh ở sau một đại thụ. Thấy mọi người đều nhìn nàng, lại nấp vào đại thụ một chút.

Mộng Toa bước nhanh đi qua, lôi tiểu cô nương ra, vội vàng nói: “Manh Manh, người biết chữa thương?” Tiểu cô nương kêu Manh Manh gật gật đầu. Mộng Toa chạy nhanh đưa Manh đến trước mặt Phong Minh, nàng hiện tại cũng là cái gì cũng muốn thử, mặc kệ được không, trước thử xem.

Manh Manh sợ hãi nhìn mọi người, sau đó xem vết thương Phong Minh, mở miệng nói: “Thủy ca ca, phiền toái người hỗ trợ nga.” Vừa dứt lời, một Mỹ Nhân Ngư xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đó là một Mỹ Nhân Ngư Lạc Nhất Nhất từng nhìn thấy trong đồng thoại, nhân thân ngư vĩ, tóc dài đen thui rồi tung tới phần eo, ngũ quan xinh xắn, dáng người cân xứng mảnh khảnh, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp, nhưng không cho người cảm thấy âm nhu.

Mỹ Nhân Ngư ôn hòa hướng tiểu cô nương cười cười, bắt đầu phối hợp tiểu cô nương vì Phong Minh chữa thương, ở dưới động tác của tiểu cô nương, miệng vết thương của Phong Minh chậm rãi khép lại. Thái dương tiểu cô nương thái dần dần xuất hiện một ít mồ hôi. Mỹ Nhân Ngư có chút lo lắng nhìn tiểu cô nương, nói: “Manh Manh, người dừng chút đi, muốn hay không nghỉ một lát, miệng vết thương đã muốn khép lại.”

Manh Manh lắc lắc đầu nói: “Ta không sao, hấn bị thương có chút lâu, không chữa khỏi hoàn toàn, sẽ có chút phiền toái.”

Lạc Nhất Nhất nhìn sắc mặt Manh Manh dần dần tái nhợt, nghen ngào nói: “Manh Manh, cảm ơn người, thật sự cảm ơn người...”

Giờ phút này Lạc Nhất Nhất kích động không biết nói cái gì cho phải, nàng cảm thấy Manh Manh nhất định là thiên sứ trên trời đưa cho nàng.

Manh Manh hướng Lạc Nhất Nhất mỉm cười ngọt ngào, động tác trên tay vẫn tiếp tục. Rốt cục, qua nửa nén hương, Manh Manh ngừng lại, mở miệng nói: “Được rồi, hấn ngày mai là có thể tỉnh lại.”

Lạc Nhất Nhất kích động ôm Manh Manh, thì thào nói: “Manh Manh, cảm ơn người, cảm ơn người, người là thiên sứ trên trời đưa đến đây giúp ta.”

Manh Manh ngượng ngừng cười cười.

Lúc này Mỹ Nhân Ngư mở miệng nói: “Manh Manh, người tiêu hao quá nhiều linh lực, hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi về trước.” Nói xong, trong nháy mắt biến mất.

Lúc này, Mộng Toa kinh hỉ mở miệng hỏi nói: “Manh Manh, người chừng nào thì học được chữa thương a, Mỹ Nhân Ngư vừa rồi là ai a?” Manh Manh ngại ngần hồi đáp: “Hấn gọi Thủy Tiêu, là Thủy ca ca dạy ta học chữa thương. Hấn còn cùng ta ký kết khế ước.”

Tất cả mọi người có chút nghi hoặc, Manh Manh có kỹ thuật chữa thương cao minh như vậy, như thế nào vẫn không bị người khác phát hiện?

Sau lại mới biết: Tinh Linh giới là một nơi hòa bình, không có chuyện đánh nhau bị thương, ngẫu nhiên ngoài ý muốn bị thương, chỉ cần uống nước suối Sinh Mệnh Tuyền là có thể chữa khỏi. Cho nên kỹ thuật chữa thương của Manh Manh không phải sử dụng đến. Về phần Manh Manh, làm cho mọi người có chút sần sùi, nàng vừa ra sinh vốn không có cánh, là tinh linh ngoại tộc duy nhất trong Tinh Linh giới.

Tinh Linh giới là một nơi tôn trọng hòa bình, cho nên các tinh linh cũng đều không có ý ở trước mặt Manh Manh nhắc tới chuyện này. Nhưng là, theo thời gian lớn lên, Manh Manh biết nàng không giống các tinh linh, nàng là một tinh linh không có cánh. Nàng dần dần sợ hãi các tinh linh đối nàng quá độ bao dung. Dần dần cố ý tránh đi cùng với các tinh linh ở chung, trở nên càng ngày càng quái gở.

Mỹ Nhân Ngư Thủy Tiêu chính là nàng nhận thức được lúc đó. Thủy Tiêu lúc ấy bị trọng thương hôn mê, được Manh Manh cứu, uy hấn uống nước suối Sinh Mệnh Tuyền. Thủy Tiêu sau khi tỉnh lại, rất nhanh vì bản thân trị thương.

Trong lúc dưỡng thương, Thủy Tiêu và Manh Manh trở thành bằng hữu. Sau khi hẳn biết chuyện của Manh Manh, dâng lên ý tưởng phải bảo vệ tiểu cô nương thiện lương này. Vì thế, tự nguyện trở thành huyền thú của nàng, dạy nàng dùng linh lực chữa thương.

Mất thấy vết thương Phong Minh đã tốt, Lạc Nhất Nhất rất cực yên tâm, dựa theo phương pháp Phong Minh dạy, dùng đá thủy tinh thả ra một phách của Phong Liệt. Lần này, đầu tiểu sói con chính là so với trước kia lớn một chút.

Lạc Nhất Nhất vui vẻ ôm tiểu sói con, nàng tin tưởng nàng rất nhanh sẽ nhìn thấy Phong Liệt trong hình người.

Từ sau khi biết chuyện của Manh Manh, Lạc Nhất Nhất đối đưa nhỏ miễn cảm yếu ớt này thực đau lòng. Nàng giống chủ nhân trước kia của khối thân thể này. Tuy rằng bên người có người yêu thương nàng, nhưng là kết hợp tình huống bản thân, nội tâm quá mức miễn cảm yếu ớt, sẽ dễ dàng đem yêu thương chuyển hoá thành đồng tình hoặc thương hại.

Lạc Nhất Nhất ôm tiểu sói con ở bên hồ tìm được Manh Manh đang ngẩn người. Manh Manh thấy Lạc Nhất Nhất đến, vui vẻ hướng nàng cười cười. Lạc Nhất Nhất ở bên người Manh Manh ngồi xuống, đưa tiểu sói con cho Manh Manh, Manh Manh thân thủ tiếp nhận, nhưng tiểu sói con có vẻ không quá phối hợp. Manh Manh có chút không biết làm sao, muốn trả Tiểu sói con lại cho Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất cười cho nàng một ánh mắt trấn an, đối với tiểu sói con nói: “Liệt, người ta là ân nhân cứu mạng người, không nên như vậy a.”

Tiểu sói con giống như không hiểu ý tứ Lạc Nhất Nhất, vẫn là không an phận. Lạc Nhất Nhất đành phải thân thủ ôm lấy. Sau đó nhìn Manh Manh nói: “Manh Manh, người biết không, tiểu sói con này là phu quân của ta.”

Manh Manh kinh ngạc nhìn tiểu sói con an phận nằm ở trong lòng Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất chậm rãi tất cả chuyện sau khi nàng xuyên qua đến dị thể này, đều kể cho nàng nghe. Kể nàng cũng từng trúng kỳ độc, trở nên giống như nàng bây giờ miễn cảm yếu ớt; kể người yêu thương nàng vì nàng lo lắng; kể lại nàng như thế nào gặp phu quân muốn làm bạn cả đời; nàng may mắn kết bạn nhiều bằng hữu sinh từ tương tự; nàng mặc kệ con đường phía trước như thế nào, đều phải cứu phu quân của nàng trở về.

Manh Manh lắng lắng nghe Lạc Nhất Nhất kể chuyện, cảm thụ nàng khoái hoạt, nàng bi thương, nàng kiên cường. Không thể tưởng tượng, nàng còn trẻ vậy làm sao có thể gặp được nhiều chuyện như vậy. Nàng cùng nàng ấy so sánh, bi thương chiếm cứ toàn bộ thế giới của nàng thật nhỏ bé không đáng giá nhắc tới.

Lạc Nhất Nhất nói ra bản thân suy nghĩ, nhìn Manh Manh còn nhìn chăm chăm nàng, cười nói: “Manh Manh, ta kể chuyện chúng ta gặp được cho người nghe, chính là muốn cho người biết, người chỉ cần giải phóng trái tim bị phong bế của mình, không có gì làm khó được người. Người xem ta, phu quân đều biến thành một tiểu sói con, ta vẫn có thể tin tưởng vững chắc bản thân có thể cứu hắn. Người chính là không có một đôi cánh mà thôi, chỉ cần người tin tưởng, người có thể biến thành một tiểu tinh linh độc nhất vô nhị, làm cho mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa. Đừng quên, là người cứu Minh ca ca, người mà cả nữ vương bệ hạ cũng không có biện pháp.”

Manh Manh lắng nghe Lạc Nhất Nhất nói, nàng hôm nay nghe được rất nhiều chuyện bất khả tư nghị, nghe được thanh âm làm rung động sâu trong tâm linh nàng.

Lạc Nhất Nhất cười nhìn Manh Manh đắm chìm ở trong suy nghĩ, ôm tiểu sói con nhẹ nhàng rời đi, hi vọng đứa nhỏ này có thể hết lo lắng, nghênh đón cuộc sống tốt đẹp mới.

Ngày này, Lạc Nhất Nhất ôm tiểu sói con ngồi ở trên một thân cây thường thức cảnh đẹp Tinh Linh giới, Mộng Toa tặc hề hề phi thân đi lên. Nói: “Nhất Nhất, thế nào, Tinh Linh giới chúng tôi rất đẹp đúng không?” Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, cười hỏi: “Người không phải chỉ là đến để khoe này đi?”

Mộng Toa gật gật đầu, trầm tư trong chốc lát, nói: “Mấy ngày nay, ta nhìn thấy Phong Minh xác thực không lạnh lùng như trước, nhưng là, ta không biết như thế nào mới có thể chân chính đến gần lòng hắn, hào buồn rầu nga. Người nói Phong Minh thích nữ tử dạng gì, ta thay đổi thế nào mới có thể đi vào trong lòng hắn nhanh hơn, làm cho hắn yêu thích ta?”

Lạc Nhất Nhất nhìn Mộng Toa, hỏi đáp: “Người không cần cố ý đi thay đổi cái gì, bày ra mặt chân thực nhất của bản thân, thẳng thắn thành khẩn tương đãi, sẽ làm người càng dễ dàng tiếp nhận. Huống hồ, Tiểu Mộng Toa của chúng ta xinh đẹp lại thiện lương, người là nữ tử ta thấy đẹp nhất, đáng người tốt nhất, cùng Minh ca ca thiên nhân chi tử thật đúng là xứng đôi.”

Nghe xong Lạc Nhất Nhất nói, Mộng Toa vui vẻ gật gật đầu, nàng cũng nhất định phải chen vào lòng Phong Minh, ở trong lòng hắn giữ lấy một vị trí nhỏ nhoi. Mặc kệ quá trình có dài đằng đẳng, nàng đều sẽ không buông tay.

Tạm dừng trong chốc lát, Lạc Nhất Nhất cười đối Mộng Toa nói: “Không cần luôn cân nhắc bản thân ở trong lòng người khác chiếm bao nhiêu vị trí, người với người ở chung là thực kỳ diệu. Người chỉ cần trả giá thật tình, chân thành tương đãi, không chừng một ngày nào đó, người sẽ đột nhiên phát hiện, trong bất tri bất giác, người đã đóng quân thật sâu ở tại trong lòng hắn, bất luận kẻ nào đều không thể lay động.”

Mộng Toa gật gật đầu, nói: “Ta đã biết, lần này ta muốn đi cùng các người.”

Lạc Nhất Nhất có chút kinh ngạc nhìn Mộng Toa, nói: “Người là công chúa Tinh Linh giới, nữ vương bệ hạ sao có thể cho người rời đi, Tinh Linh giới khắp nơi hòa thuận, nhưng thế giới bên ngoài lại luôn có rất nhiều nguy hiểm tiềm tàng.”

Mộng Toa khát khao nhìn xa xa nói: “Ta muốn ở lúc Phong Minh còn không có yêu thích người khác cạnh giữ ở bên người hắn, ta đã bỏ qua lần thứ nhất mở ra nội tâm hắn, lần này lại bỏ qua, khả năng vĩnh viễn cũng không còn cơ hội đi vào lòng hắn.”

Lạc Nhất Nhất nhìn Mộng Toa, giống như thấy được Âu Dương Linh Nhi, do dự một chút, nói: “Mộng Toa, tuy rằng ta vẫn cảm thấy người với người ở

chung cần thật tình tương đãi, nhưng cũng không phải mỗi một phần cảm tình đều sẽ có hồi báo. Nếu như Minh ca ca đến cuối cùng còn không có yêu thích người, người sẽ hối hận sao?”

Mộng Toa nghĩ nghĩ nói: “Ta sẽ rất khó chịu, nhưng sẽ không hối hận.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, hi vọng Minh ca ca sẽ yêu thích một người thẳng thắn như vậy, nguyện ý vì hắn buông tha cho hết thảy.

Trầm mặc một hồi, Mộng Toa nói: “Hiện tại vấn đề lớn nhất chính là thuyết phục mẫu hậu ta đồng ý cho ta đi cùng mọi người.”

Lạc Nhất Nhất nhìn thiên không xanh thẳm lâm lâm nói: “Đây là một chuyện tương đối gian khổ a.”

Buổi tối, Mộng Toa đi đến trước cửa phòng nữ vương, do dự nửa ngày, rốt cục gõ cửa. Nữ vương cười nói: “Ta còn nghĩ rằng ngươi muốn ở bên ngoài đứng bao lâu đâu.” Mộng Toa le lưỡi, nhìn mẫu thân đang đợi nàng mở miệng, lo sợ bất an nói: “Mẫu hậu, ta muốn đi cùng bọn Nhất Nhất.”

Tay nữ vương sơ làm tóc dừng một chút, nói: “Người đã lớn như vậy, như thế nào còn tùy hứng, ngươi đã quên, lần trước ngươi vụng trộm chạy đến Không Thành, thiếu chút nữa không về được, an phận ở Tĩnh Linh giới không tốt sao? Lực dự hoặc của thế giới bên ngoài đối với ngươi mà nói, lớn như vậy sao?”

Mộng Toa ngồi vào bên người nữ vương, nói: “Mẫu hậu, ta thích Tĩnh Linh giới, ta có thể dùng sinh mệnh của ta thủ hộ cổ hương. Nhưng ta thật vất vả có bằng hữu như Nhất Nhất, phần hữu nghị trong lúc đồng sinh cộng tử của bọn họ hấp dẫn ta. Hơn nữa ta còn lại gặp được Phong Minh, ta rất hi vọng có thể ngốc ở bên người hắn.”

Nữ vương nhìn nữ nhi, nói: “Thế giới bên ngoài hung hiểm vạn phần, hơn nữa nghe bọn hắn nói, còn muốn đi tìm kiếm càng nhiều tinh thạch, trên đường gặp phải nguy hiểm, ngươi đơn thuần như ngươi làm thế nào có thể ứng phó?”

Mộng Toa ôm nữ vương nói: “Mẫu hậu, ta biết ngươi lo lắng cho ta, ngươi yên tâm, ta dù sao cũng là công chúa Tĩnh Linh giới, ta có một mẫu hậu lợi hại như vậy, bản thân đương nhiên cũng sẽ không kém. Thỉnh mẫu hậu cho ta một cơ hội làm cho ta có thể trưởng thành được không?”

Nữ vương vuốt đầu Mộng Toa đầu, nói: “Ngươi muốn theo chân bọn họ nguyên nhân lớn nhất chính là tên yêu thú tên Phong Minh đi, nhưng hắn giống như không thích ngươi a, như vậy đáng giá sao? Huống hồ, ngươi xác định ngươi thật sự thích hắn sao?”

Mộng Toa rúc vào trong lòng nữ vương, nói: “Ta cũng không biết ta có phải thực thích hắn hay không, chỉ biết là ta rất hi vọng bản thân có thể ngốc ở bên người hắn, ngốc bên người hắn là tốt rồi.”

Nữ vương do dự thật lâu sau, nhẹ nhàng nói: “Kiên định trong mắt ngươi, làm cho ta nghĩ tới chuyện ta ngăn cản ngươi đi Không Thành. Khi đó, ta ngăn cản ngươi như vậy, ngươi vẫn là vụng trộm chạy đi. Ta biết lần này cũng ngăn cản không được ngươi, nhưng là, ngươi phải đáp ứng mẫu hậu hảo hảo chiếu cố chính mình, biết không? Mẫu hậu hi vọng ngươi có thể tìm được hạnh phúc ngươi muốn, bất luận phát sinh chuyện gì, ngươi nhớ rõ mẫu hậu vĩnh viễn ở Tĩnh Linh giới chờ ngươi, vĩnh viễn ở trong này cầu nguyện cho ngươi.”

Mộng Toa ở trong lòng nữ vương vui vẻ gật gật đầu.

Mà lúc này Manh Manh, biết bọn Lạc Nhất Nhất sắp đi, cũng có chút đứng ngồi không yên. Thủy Tiêu từ trong không gian huyền thú đi ra, nhìn chăm chăm Manh Manh, đợi nàng nói chuyện. Thật lâu sau, Manh Manh cố lấy dũng khí nói: “Thủy ca ca, ta muốn đi cùng bọn Lạc tỷ tỷ, có thể chứ?” Thủy Tiêu nhìn ánh mắt Manh Manh, Manh Manh quay đầu nhìn tinh linh bay múa ở bên ngoài, thương cảm nói: “Thủy ca ca, ngươi là bản hữu duy nhất của ta, từ khi nhận thức ngươi, ta tất nhiên không còn cô độc. Nhưng là, ta muốn tìm giá trị sống của mình trên thế giới này.”

Thủy Tiêu nhìn Manh Manh thương cảm, nói: “Vậy ngươi cần phải hảo hảo đề cao kỹ thuật chữa thương nga, đi theo đám người kia, về sau ngươi có thể sẽ bận rộn.”

Manh Manh quay đầu, nhìn mặt Thủy Tiêu mang ý cười, cảm động muốn khóc, thật tốt quá, Thủy ca ca không phản đối việc nàng muốn làm. Thủy Tiêu sờ sờ đầu Manh Manh, hẳn hiểu tâm tình Manh Manh, muốn chứng minh giá trị tồn tại của bản thân, cho nên, con đường phía trước mặc kệ có bao nhiêu gian nguy, hẳn đều cùng nàng, bảo hộ nàng.

Lạc Nhất Nhất lắng lắng nghe Mộng Toa nói muốn đi cùng bọn họ, vừa tiến bước Mộng Toa, còn không có phản ứng lại, Manh Manh đã tới rồi. Nghe được Manh Manh cũng muốn theo chân bọn họ, đầu càng thêm mộng. Manh Manh nhìn bộ dáng Lạc Nhất Nhất, tưởng nàng không đồng ý, vội vàng mở miệng nói: “Lạc tỷ tỷ, ta biết ta hiện tại linh lực chỉ biết dùng để chữa thương, nhưng ta sẽ cố gắng tu luyện, nhất định không tha chân sau của các ngươi.”

Lạc Nhất Nhất nhìn bộ dáng Manh Manh thật cẩn thận, kéo nàng vào phòng ngồi xuống, nói: “Manh Manh, ngươi rất lợi hại, cho nên, không cần nói lời không tự tin như vậy.” Manh Manh chờ mong nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Lạc tỷ tỷ, lần trước những lời ngươi nói với ta, ta nghĩ thật lâu, ngươi nói rất đúng, ta không nên tự ti. Ta muốn trở nên kiên cường giống ngươi, ta hi vọng có thể tìm được giá trị sống của mình. Có thể mang ta đi cùng sao? Cho ta một cơ hội để ta chứng minh bản thân.”

Lạc Nhất Nhất nhìn kiên định trong mắt Manh Manh, nói: “Manh Manh, ta còn phải đến rất nhiều nơi nguy hiểm, thu thập đá thủy tinh. Những nơi này, ta cũng không biết ta có thể sống sót trở về hay không. Ta như thế nào yên tâm mang ngươi đến chỗ nguy hiểm như vậy a.”

Nghe được lời Lạc Nhất Nhất, trong mắt Manh Manh mất đi sáng rực, quả nhiên, nàng thật sự không có giá trị tồn tại. Yên lặng xoay người, chuẩn bị rời đi.

Lạc Nhất Nhất đột nhiên kêu lên: “Manh Manh, chờ một chút.”

Manh Manh xoay người nhìn Lạc Nhất Nhất, giờ phút này trong mắt nàng tằm đầy nước mắt. Lạc Nhất Nhất trong lòng một trận khổ sở, đứa nhỏ này, thầm nghĩ muốn một cơ hội, chứng minh giá trị sống của bản thân. Có lẽ đứng ở Tinh Linh giới hòa bình, là một lựa chọn tốt. Nhưng là đối nàng ấy, giống như cũng không phải, nàng ấy vừa mới tìm về một chút tự tin, nhất định sẽ bởi vì chuyện này lại trở lại trong thế giới u ám đi.

Thân thủ lau nước mắt Manh Manh, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Manh Manh, chúng ta về sau sẽ đi rất nhiều nơi nguy hiểm, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng nga, nhanh chóng đề cao thực lực, không để bản thân bị thương.”

Manh Manh sùng sốt một chút, ôm cổ Lạc Nhất Nhất, khóc nói: “Lạc tỷ tỷ, cảm ơn ngươi, ngươi yên tâm, ta sẽ chiều cô tốt bản thân, sẽ không để ngươi phải lo lắng.”

Lạc Nhất Nhất vỗ vỗ đầu Manh Manh, hi vọng nàng lần này lựa chọn là đúng.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tới tiền điện cáo biệt với nữ vương. Nhìn thấy Mộng Toa và Manh Manh cũng muốn đi, mọi người một trận kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền tiêu tan.

Nữ vương nhìn Manh Manh cũng muốn đi, cảm thấy thực kinh ngạc, đứa nhỏ mãi cảm yếu ớt này từ khi nào làm ra quyết định trọng đại như vậy? Bất quá, nàng thấy được sáng rọi chưa từng có trong mắt Manh Manh. Cho nên, nàng tiến lên, nhìn Manh Manh nói: “Manh Manh, ở bên ngoài phải chiều cô tốt bản thân, nếu như khi nào mệt mỏi, tùy thời hoan nghênh ngươi trở về, Tinh Linh giới vĩnh viễn là nhà của ngươi.”

Manh Manh gật gật đầu, cảm kích nói: “Cảm ơn nữ vương, ta sẽ trở về thăm ngài.”

Lạc Vũ Yên nhìn Manh Manh, lại nhìn nhìn Lạc Nhất Nhất, trêu đùa: “Người nào đó nhưng là từng nói qua, tuy rằng nàng không phải mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, nhưng là nàng đáng yêu không người có thể địch, cái này, giống như gặp được đối thủ rồi nga.”

Lạc Nhất Nhất trừng mắt nhìn Lạc Vũ Yên, nha đầu chết tiệt này, có cơ hội liền sẽ châm chọc nàng vài câu.

Mộng Toa đi đến trước mặt Manh Manh nói: “Manh Manh, thật không nghĩ tới, ngươi cũng sẽ đi cùng, ngươi yên tâm, chúng ta đều là cùng đi ra ngoài, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi.”

Mọi người nghe vậy, cười ha ha, nữ vương cũng cười nói: “Không cần mạnh miệng, ngươi cũng phải cẩn thận chút, hảo hảo tu luyện, đừng tha chân sau người ta.” Mộng Toa le lưỡi. Không có nhiều thương cảm khi ly biệt, mọi người trong không khí vui vẻ bước lên đường trở về.

Đi đến trước thạch bích, Mộng Toa rất nhanh mở ra thạch bích. Mọi người đi qua thạch bích, vừa quay đầu lại, nhìn thấy đại hán bị đá đảo đã trở lại trên thạch bích. Buồn cười là, trong ba cái đầu của đại hán, có một là đầu bóng lưng. Mọi người tức khắc hồi tưởng, đó là bị huyền thú Phượng Loan của Lạc Vũ Thần thiêu rụi tóc.

Mộng Toa nhìn chằm chằm cái đầu bóng lưng, cười ha ha, nàng cảm thấy mấy người Lạc Nhất Nhất thật ngu, không biết mẫu hậu nhìn thấy bộ dạng thù vệt Thần như thế sẽ có cảm tưởng thế nào.

Mọi người miễn cưỡng cười trở về, Lạc Nhất Nhất vừa quay đầu, phát hiện đại hán tuy rằng vẫn ở trên thạch bích, nhưng ánh mắt nhìn bọn họ có chút hung tàn ác sát nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Hỏa Vương Lăng

Edit & beta: Thiên Mạn

Mọi người không trở về Yêu giới, dựa theo chỉ thị trên hồ sơ, trực tiếp đi đến mục tiêu kế tiếp, mộ tràng lớn nhất Yêu giới. Bọn họ muốn tìm đến Hỏa Vương Lăng mà hồ sơ nói. Nghe nói Hỏa Vương Lăng từng là Yêu Vương, Hỏa Vân lăng mộ.

Phong Minh đứng ở lối vào nói: “Nơi này nguyên bản là một mộ tràng khá lớn, mai táng đều là một ít yêu thú bình thường. Vương Hậu thường thành lập lăng mộ trên lãnh địa bản thân. Nhưng Hỏa Vân lại lặng lẽ thiết lập lăng mộ của mình tại nơi này.”

Mọi người khó hiểu nhìn Phong Minh. Phong Minh tiếp tục nói: “Nghe nói Hỏa Vân sinh tiền sưu tập rất nhiều bảo bối, sau này bảo bối liền cùng hắn cùng nhau nhập táng. Hẳn sợ hậu nhân sẽ bởi vì ham bảo bối của hắn mà quật mộ phần hắn, cho nên trước khi chết liền thiết kế mộ ở trong này.”

Lạc Nhất Nhất đau đầu nhìn đám lăng mộ lớn lớn nhỏ nhỏ, dựa theo Phong Minh nói, sự tình liền phiền toái. Nếu Hỏa Vân cố ý che giấu lăng mộ, liền khẳng định không dễ dàng tìm được rồi. Đây phiền mộ tràng lăng mộ đâu chỉ trên vạn tọa, bọn họ tìm tới khi nào a?

Phong Minh mở miệng nói: “Phân công nhau tìm đi, tìm được rồi lại tập hợp.”

Mọi người gật gật đầu, hiện tại chỉ có thể làm như vậy.

Lạc Nhất Nhất lấy hồ sơ ra cho mọi người xem, làm cho mọi người nhớ kỹ bộ dáng lăng mộ. Mọi người nhìn lăng mộ trên hồ sơ, có loại cảm giác rơi lệ đầy mặt. Nơi này giương mắt vừa thấy, lăng mộ nơi nơi đều là bộ dạng này. Phong Minh mở miệng nói: “Tuy rằng Hỏa Vân cố ý che giấu lăng mộ, nhưng hần vẫn để ý đánh dấu hiệu, chỉ cần là gì đó của hần, mặt trên đều khắc lại hình dạng ngọn lửa. Cho nên, các ngươi chẳng những phải nhớ kỹ bộ dáng lăng mộ, còn phải dùng linh lực xác nhận dấu hiệu có khả năng bị che giấu trên lăng mộ.”

Lạc Nhất Nhất nhìn Phong Minh nói: “Minh ca ca biết thật nhiều, trên hồ sơ đều không có biểu thị ra hình dạng ngọn lửa đâu.” Phong Minh mở miệng nói: “Bởi vì vị Yêu Vương này ở Yêu giới cũng coi như có danh tiếng, cho nên trước kia nghe nói qua.”

Phong Minh vì bản thân tìm một cái cớ qua loa tắc trách. Chân chính nguyên nhân chính là: trước kia trong cuộc sống của hần không có việc gì, trừ bỏ tu luyện đề cao thực lực, là tìm hiểu vài sự tình này nọ được Yêu giới truyền lưu. Như Khóa Hồn Châu của hần, Khóa Yêu Châu của Phong Liệt, không cần Phong Mộ Hần giải thích, hần đều biết.

Mọi người rất nhanh liền chia ra bắt đầu tìm kiếm, Lạc Nhất Nhất có chút do dự nhìn Manh Manh, đứa nhỏ này linh lực hiện tại chủ yếu dùng để chữa thương, nếu như gặp phải nguy hiểm, không có năng lực tự bảo vệ mình a. Vừa định mở miệng bảo Manh Manh đi cùng nàng, Manh Manh trước một bước mở miệng nói: “Lạc tỷ tỷ, ta đi hướng này.”

Lạc Nhất Nhất nhìn ánh mắt tự tin của Manh Manh, lấy ra một bài tử nói: “Manh Manh, đây là thông tin bài, nếu như ngươi tìm được, liền cho ta biết. Ta để Chíp Bông đi cùng ngươi được không? Ta không muốn ngươi gặp nguy hiểm.”

Manh Manh gật gật đầu, nàng biết nàng không nên cậy mạnh, làm cho mọi người lo lắng. Nhưng là, nàng nhất định sẽ mau chóng làm bản thân trở nên thật lợi hại, làm cho nàng có thể một mình đảm đương một phía.

Vì đề cao hiệu suất, Lạc Nhất Nhất phái Chíp Bông, Đằng Long, huyền thú có thực lực cao đi ra ngoài hỗ trợ. Chúng nó cùng Lạc Nhất Nhất có liên kết linh hồn, không cần như những người khác cần thông tin bài mới có thể liên hệ.

Tìm suốt hai ngày, vẫn không có phát hiện gì. Đang lúc Lạc Nhất Nhất nhìn mộ trắng trước mắt phát sầu, thu được tin tức của Manh Manh, nàng không quá khẳng định nói: “Lạc tỷ tỷ, ta nhìn thấy một tòa lăng mộ, rất giống lăng mộ trên hồ sơ.”

Lạc Nhất Nhất hỏi phương vị, hưng phấn hướng tới nơi Manh Manh nói. Manh Manh đứng ở trước mộ, nhìn Lạc Nhất Nhất kích động chạy tới, có chút bất an. Vạn nhất không phải, chẳng phải là làm cho Lạc tỷ tỷ bạch bạch cao hứng một hồi?

Lạc Nhất Nhất nhìn tòa lăng mộ, lăng mộ đã từng bị linh lực động qua, lộ ra dấu hiệu ngọn lửa, duy nhất làm cho người ta hoài nghi là, từng làm Yêu Vương, lăng mộ này tựa hồ hơi nhỏ.

Lạc Nhất Nhất phát ra tin tức, rất nhanh tất cả mọi người tập hợp đến nơi đây. Phong Minh nhìn tòa lăng mộ nói: “Hần chính là chỗ này, loại này lớn nhỏ là thích hợp nhất, quá lớn dễ dẫn người chú ý.”

Lạc Nhất Nhất ôm lấy Manh Manh vui vẻ nói: “Manh Manh, ta biết ngươi là thiên sứ trên trời tặng cho ta, là phúc tinh của ta.”

Manh Manh cũng vui vẻ nở nụ cười, nàng có thể giúp đỡ mọi người.

Mọi người tiến vào lăng mộ, qua không bao lâu, Tiểu Bạch từ Phượng giới đi ra, nói: “Phía trước cùng lăng mộ bình thường khác nhau, nơi này có thiết trí ảo trận.” Nói xong, nhảy lên trước, dùng móng vuốt xoa bóp vài cái, khung cảnh trước mắt liền xảy ra biến hóa.

Lăng mộ vẫn đi xuống, mọi người theo thông đạo đi xuống dưới. Càng đi đường càng rộng mở. Trên vách tường lăng mộ nơi nơi đều được khắc đá thủy tinh dùng để chiếu sáng. Không lâu, bốn huyết động giống nhau như đúc xuất hiện ở trước mặt mọi người. Lạc Nhất Nhất nhìn bốn huyết động trước mặt nói: “Hồ sơ có nhắc tới phải đồng thời mở ra bốn cửa thạch bích, mới có thể mở ra cửa vào chân chính của lăng mộ, cho nên chúng ta sẽ chia thành bốn tiểu đội.”

Mọi người gật gật đầu, Lạc Nhất Nhất tiếp tục mở miệng nói: “Minh ca ca cùng Mộng Toa một tổ, Kiều Phi cùng Vũ Yên một tổ, Tiểu Thần cùng Linh Nhi một tổ, ta cùng Manh Manh một tổ.”

Mộng Toa và Kiều Phi cảm kích nhìn Lạc Nhất Nhất, thực săn sóc.

Mọi người tách ra tiến vào bốn huyết động, trong bốn huyết động, cụ thể sẽ có nguy hiểm gì, hồ sơ cũng không có giới thiệu, cũng chỉ có thể xem vận khí mỗi người như thế nào.

Lạc Nhất Nhất và Manh Manh vừa mới tiến nhập huyết động liền tạo ngộ cơ quan, Lạc Nhất Nhất rất nhanh chóng đỡ cơ quan. Đối Manh Manh nói: “Manh Manh, nơi này không biết có bao nhiêu nguy hiểm, ngươi vào trong Phượng giới đi.”

Manh Manh gật gật đầu, nếu như không phải có Lạc Nhất Nhất, nàng vừa rồi khẳng định đã chết ở chỗ này. Nàng biết năng lực của nàng, nếu như vẫn đi theo phía sau Lạc Nhất Nhất, sẽ chỉ làm nàng phân tâm.

Manh Mạnh tiến vào Phượng giới, phát hiện linh lực trong Phượng giới thực dư thừa, vui vẻ đối Lạc Nhất Nhất nói: “Lạc tỷ tỷ, người cẩn thận một chút, ta ngay tại trong Phượng giới tu luyện.”

Lạc Nhất Nhất gật đầu, lấy ra Băng Phách, đối Phòng Ngự Chi Khai. Cẩn thận đi tới, trong huyết động này thiết kế rất nhiều cơ quan. Trong lòng có chút lo lắng những người khác, không biết bọn họ hiện tại thế nào.

Không lâu, Lạc Nhất Nhất bước vào một phòng tràn đầy cơ quan, vừa tiến vào, từ trong vách tường phóng ra một mũi tên nhọn bằng đá, mũi tên nhọn là hai đầu đều có móc câu. Vách tường bên trái phóng ra mũi tên trực tiếp tiến vào trong vách tường bên phải, bên phải phóng ra lại trực tiếp tiến vào trong vách tường bên trái. Mặc dù Lạc Nhất Nhất dùng Băng Phách đánh gãy vô số mũi tên, nhưng tên vẫn không có chút giảm bớt.

Toàn bộ phòng không có một góc chết, Lạc Nhất Nhất tránh cũng không thể tránh. Chỉ có thể không ngừng đánh gãy các mũi tên chung quanh nàng. Nhìn vũ tiễn không dứt, Lạc Nhất Nhất triệu hồi Chíp Bông, Đằng Long ra, hỗ trợ ngăn cản. Nàng tranh thủ quan sát phòng này.

Vách tường bên trái và bên phải, cửa cơ quan đều là đối xứng. Vách tường bên trái phóng tên ra ước chừng hai giây, là có thể trực tiếp tới vách tường bên phải. Bên phải từ hấp thu đầy đủ tên đến phát ra ước chừng một giây. Hai bên vách tường liền như vậy tuần hoàn không ngừng phóng ra vũ tiễn, Chíp Bông và Đằng Long thử chặn toàn bộ tên của một mặt vách tường, nhưng giây lát, một đợt vũ tiễn lại theo nhau mà đến, không có chút ảnh hưởng.

Mũi tên nhọn này cứng rắn vô cùng, trên mỗi mũi tên đều có chứa linh lực dư thừa, nếu như thực bị mũi tên gây thương tích, cũng là khá nghiêm trọng.

Quan sát nửa ngày, Lạc Nhất Nhất cũng tìm không thấy phương pháp giải quyết. Tuy rằng nàng có thể chắn này đó vũ tiễn, nhưng như vậy không dứt, nàng cũng ăn không tiêu. Nàng cũng không có tự tin có thể đẩy ngã hai mặt tường này.

Các huyền thú thay nhau ra trận giải quyết vũ tiễn, dưới chân tên bị chém đứt dần dần chồng chất, hai bên vách tường vẫn không ngừng phóng tên. Tình huống càng ngày càng không ổn, tiếp tục như vậy, không phải bị mũi tên bắn chết, cũng sẽ bị mệt chết. Mất thấy tên gây càng ngày càng nhiều, Lạc Nhất Nhất tâm niệm vừa chuyển, thu tên gãy vào Phượng giới.

Nhóm huyền thú cũng có chút thờ hồn hèn vũ vũ. Lạc Nhất Nhất chuyển linh lực lên Băng Phách, dùng sức hướng một mặt tường chém tới, vách tường giống như có một màng bảo hộ, linh lực tiếp xúc đến vách tường lập tức tiêu tán.

Lúc này, các huyền thú vì bảo tồn thực lực, toàn bộ tập trung vào một chỗ, chỉ hủy diệt mũi tên tới gần mình. Nhìn xa xa không ngừng lần lượt thay đổi cửa cơ quan phóng tên, Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ, thử đem linh lực chuyển lên mũi tên không ngừng tuần hoàn. Mũi tên mang theo linh lực của Lạc Nhất Nhất gào thét bắn vào trong vách tường. Lạc Nhất Nhất quan sát thấy, trong lần công kích tiếp theo, mũi tên có chứa linh lực không có xuất hiện.

Biết được phương pháp, Lạc Nhất Nhất cùng các thú ăn ý tránh đi các mũi tên, sau đó đem linh lực bao trùm lên mũi tên. Rất nhanh, vách tường không còn mũi tên phóng ra. Lạc Nhất Nhất còn không có nhà ra khí, vách tường tự động vòng vo một mặt. Sau hai mặt vách tường đi ra mười người đá, bên cạnh người đá đều có trang bị một cơ quan. Lạc Nhất Nhất bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai các mũi tên vừa rồi đều là này đó người đá khổng lồ. Không thể không nói, có thể làm ra cơ quan cao cấp thế này, Hóa Vân thật sự phi thường lợi hại. Nàng đánh bại đánh bại, đem linh lực bao trùm lên mũi tên, mũi tên trái lại hủy diệt cơ quan này.

Đã không còn cơ quan, mười người đá rất nhanh đã bị Lạc Nhất Nhất cùng các huyền thú giải quyết. Giải quyết xong chướng ngại, một cái thông đạo xuất hiện ở trước mắt, Lạc Nhất Nhất lấy tên gãy trong Phượng giới ra, tiếp tục tiến lên, hi vọng những người khác đều không có việc gì.

Lạc Vũ Yên và Kiều Phi đi tới một huyết động sáng ngời vô cùng, trên đỉnh huyết động khám vào rậm rạp tinh thạch, chiếu sáng huyết động giống như ban ngày. Lúc này, từ trên thạch bích chung quanh đi ra bốn người đá. Còn không có động thủ, người đá từ bốn bên biến thành hai mươi cái, bao vây hai người. Hai người nhìn đột nhiên nhân thêm người đá, triệu hồi ra huyền thú, khẩn trương chuẩn bị chiến đấu.

Người đá mặc dù bị đánh gãy đầu, chặt đứt tay, còn có thể không ngừng công kích. Hai người liếc nhau, xem ra chỉ có thể bắt bọn nó hoàn toàn đập nát. Đập nát hai mươi người đá hẳn là không thành vấn đề đi.

Sau khi đập nát hoàn toàn một người đá, hai người còn chưa kịp thở, liền phát hiện người đá bị đập nát một lần nữa tổ hợp lại. Hai người hai mặt nhìn nhau, không phải đâu, này đó đều là người đá đánh không chết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 3 - Chương 7: Cữu tử nhất sinh

Edit & beta: Thiên Mạn

Mất thấy người đá lại công kích, hai người cuống quýt ứng chiến. Chỉ chốc lát sau, hai người mệt mỏi thở hổn hển hừ hừ. Bọn họ hiện tại có chút cảm giác không biết đánh chỗ nào mới tốt. Nếu như trực tiếp đem người đá đánh tan, chúng nó lại một lần nữa tổ hợp, đành phải đánh từng cái người đá cho thiếu tay thiếu chân, làm chậm lại lực công kích của chúng nó. Dù như thế, người đá vẫn là có thể không ngừng công kích, bọn họ cũng cần bản ra không được, còn như vậy đi xuống, bọn họ cũng chỉ có thể bị khốn chết ở chỗ này.

Lạc Vũ Yên vỗ vỗ lưng Kim Sí nói: “Ngươi lên, ta nghỉ một lát.” Kim Sí đã thói quen hẳn có một chủ nhân vô lương, không phát biểu ý kiến, tiếp tục công kích.

Lạc Vũ Yên vừa tránh vừa nghiêm túc quan sát Kiều Phi và hai thú cùng người đá đại chiến. Nhất định là có cơ quan, phải nhanh tìm ra. Bằng không, chống đỡ không được bao lâu, bọn họ đều sẽ kiệt sức mà chết.

Đánh vài hiệp, Lạc Vũ Yên dần dần phát hiện một ít kỳ quái. Đối với Kiều Phi hô: “Kiều Phi, đánh tan người đá bên trái ngươi.” Nghe được Lạc Vũ Yên bảo hẳn đánh tan người đá, có chút nghi hoặc, bất quá vẫn là dựa theo Lạc Vũ Yên nói, đánh tan người đá. Lần này kinh hi phát hiện người đá không có trọng tổ. Lại đánh hai người đá, cũng không có trọng tổ. Nhưng là, khi đánh người đá thứ ba, người đá lại trọng tổ.

Kiều Phi nghi hoặc nhìn về phía Lạc Vũ Yên vừa mới gia nhập chiến cuộc, Lạc Vũ Yên mở miệng nói: “Nguyên nhân cụ thể, ta cũng không quá rõ ràng. Vừa mới chính là quan sát ra, có người đá thực lực mạnh hơn một chút, ta nghĩ chính là bốn người đá ngay từ đầu từ trên thạch bích đi ra, mười sáu người đá khác khẳng định chính là từ bốn người đá huyền hóa ra đến. Nếu như chúng ta có thể đánh tan bốn người đá nguyên thủy nhất, hẳn là không thành vấn đề.”

Nhưng là người đá trước mắt giống nhau như đúc, thực lực cũng không sai biệt nhiều, rất khó nhận ra. Nếu như một đám toàn bộ thử đánh tan, không chuẩn còn không có đánh tới người đá muốn đánh tan, bọn họ liền đem những người đá thật vất vả đánh cho thiếu tay thiếu chân trọng tổ một lần.

Hai người không có thật nắm chắc, cũng không dám toàn bộ đánh tan người đá. Lạc Vũ Yên nói thầm: “Nếu có Tiểu Bạch ở đây, phỏng chừng là tốt rồi.”

Kiều Phi vừa đánh, vừa quan sát bốn phía, nếu như mười sáu người đá là huyền hóa ra đến, phương diện này nhất định có cơ quan nào đó.

Tốc độ của hai người dần dần chậm lại, lúc này, một người đá từ sau lưng Lạc Vũ Yên tập kích. Mắt thấy thạch kiếm muốn đâm đến Lạc Vũ Yên, Kiều Phi chạy nhanh phi thân qua, thay Lạc Vũ Yên đỡ thanh kiếm. Lạc Vũ Yên một cước đá văng người đá, thạch kiếm cũng đi theo rút ra ngoài, Kiều Phi máu tươi phun dừng hẳn tiến ra.

Lạc Vũ Yên vội vàng đưa Kiều Phi đến góc bãi thuốc, hai huyền thú liều mạng chống đỡ người đá muốn tới gần. Vết thương do thạch kiếm tạo thành so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, mặc dù có đan dược tốt nhất Lạc Nhất Nhất cho, nhưng cũng chỉ là ngừng chảy máu. Lạc Vũ Yên có chút không hiểu Kiều Phi làm sao có thể liều mạng cứu nàng như vậy, nếu như không phải hẳn thay nàng đỡ, thạch kiếm đâm trúng chính là vị trí trái tim nàng.

Mắt thấy hai thú sắp ngăn không được, Lạc Vũ Yên nhìn Kiều Phi liếc mắt một cái, nói: “Ngươi trăm ngàn không cần chết ở chỗ này, ta nhất định mang ngươi đi ra ngoài.” Nói xong, rất nhanh gia nhập chiến cuộc.

Kiều Phi nhìn bóng dáng Lạc Vũ Yên gật gật đầu, mục đích hẳn đến đây còn không có đạt thành, đương nhiên sẽ không chết ở chỗ này. Một bên điều tức, một bên quan sát bốn phía. Nhìn bóng Lạc Vũ Yên bị lập trường ảnh ngược, bỗng nhiên linh quang chợt lóe. Huyệt động này cần dùng nhiều tinh thạch đến chiếu sáng như vậy sao?

Đứng lên, cẩn thận nhìn đỉnh chớp huyệt động, chậm rãi nở nụ cười, thì ra là thế. Cổ nén đau đớn trên người, Kiều Phi phi thân lên, hủy diệt tứ giác tinh thạch trên đỉnh chớp huyệt động. Bốn viên tinh thạch kia xen lẫn trong các tinh thạch chiếu sáng huyệt động, mặt ngoài xem không có gì khác nhau. Nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát, trong đó có một viên tinh thạch độ sáng yếu đi một chút, nguyên nhân hẳn là do một người đá nguyên thủy bị bọn họ đánh tan. Bốn phía huyệt động rậm rạp tinh thạch bất quá là vì che giấu bốn viên tinh thạch kia mà thôi.

Sau khi Kiều Phi hủy bốn viên tinh thạch, lại đánh tan người đá sẽ không xuất hiện tình huống trọng tổ.

Lạc Vũ Yên nằm trên lưng Kim Sí đối Kiều Phi nói: “Hoàn hảo ngươi phát hiện, lại tha một chóc, ta thật muốn chết ở trong này.”

Phong Minh và Mộng Toa cũng tiến nhập một huyệt động sáng ngời, phía trên huyệt động có một đại động sáng ngời. Theo hai người bước vào huyệt động, đại động liền phiêu phiêu hạ xuống thật nhiều loạn loạn lợi nhận, lợi nhận đều là từ linh lực tạo thành. Hai người đánh tan lợi nhận, lợi nhận bị đánh tan lại lập tức một phân thành hai, càng ngày càng nhiều. Nhìn lợi nhận không ngừng đi xuống từ đại động, Phong Minh công kích đỉnh chớp huyệt động, nhưng linh lực của hắn lại bị đại động hoàn toàn hấp thu.

Vì tránh cho lợi nhận càng ngày càng nhiều, hai người đành phải không ngừng né tránh. Mộng Toa lợi dụng bản thân hiểu được thổ nguyên tố lực, ngưng tụ bùn đất thành Thổ Thuần đến ngăn cản lợi nhận, nhưng này khá hao phí linh lực.

Phong Minh rất nhanh né tránh lợi nhận, phi thân lên, muốn nhìn một chút đại động rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Đại động giống như được bao trùm bởi một tầng lá mỏng mềm mại, một người đá không ngừng hướng một lọ hình vuông rót vào linh lực, mà linh lực trải qua lọ hình vuông, biến thành lợi nhận, theo đại động xuống phía dưới.

Phong Minh lập tức hiểu được, trọng điểm là giải quyết người đá hoặc lọ hình vuông. Nhưng tầng lá mỏng giống như có thể hấp dẫn linh lực của hắn. Nghĩ đến đây, Phong Minh rút ra bản thân Long Uyên Kiếm, không rót vào linh lực, trực tiếp hướng lọ hình vuông đâm tới, người đá nhanh chóng cảm lấy kiếm Phong Minh đâm tới. Bởi vì muốn cùng Phong Minh chu toàn, cho nên người đá không có biện pháp đồng thời hướng lọ rót vào linh lực.

Bởi vì người đá cũng không xuống dưới, Phong Minh không có biện pháp thông qua tầng lá mỏng, cho nên đành phải ở dưới cửa động triển khai công kích. Phía trên không có lợi nhận hạ xuống, bất quá phía dưới lợi nhận vẫn là sẽ hướng tới Phong Minh công kích, dù tốc độ Phong Minh mau nữa, cũng không thể một bên tránh lợi nhận, một bên cùng người đá đánh nhau. Mộng Toa quan sát tình huống bên Phong Minh, một bên chớp động cánh tránh đi lợi nhận, một bên thao túng tường đất giúp Phong Minh ngăn cản lợi nhận.

Có Mộng Toa hỗ trợ, Phong Minh chuyên tâm đối phó người đá, thực lực người đá tuy rằng so với Phong Minh kém rất nhiều, nhưng nó lại có thể sử dụng linh lực. Cho nên, Phong Minh chỉ có thể vừa tránh công kích bằng linh lực của nó, vừa lợi dụng ưu thế tốc độ trực tiếp tiến hành công kích vật lý. Khi Phong Minh vừa đỡ xuống một bàn tay người đá, phía dưới đại diện tích lợi nhận hướng tới Phong Minh vây công. Mộng Toa vừa thấy, nóng vội tăng mạnh tường đất phòng ngự, nhiều lợi nhận như vậy, dựa vào tường đất nâng tạo thành lúc trước căn bản không được. Khi Mộng Toa dựng xong phòng ngự chắc chắn, rất nhiều lợi nhận cũng hướng nâng vây lại. Nhưng là hiện tại, nâng căn bản không thể thoát ra, bằng không tường đất bảo hộ Phong Minh sẽ tan rã. Nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm phải nhanh lên a, ta sắp chống đỡ không được.

Lợi nhận đánh vào thân thể làm cho trong lòng Mộng Toa một trận phát lạnh, không nghĩ tới nâng mới ra liền lọt vào tư vị thiên đạo vạn quả, một khắc cuối cùng trước khi hôn mê, nâng cảm giác nâng giống như ngã vào một cái ôm ấm áp? Nhất thời có chút ngẩn người, là Phong Minh sao? Cái người thoát nhìn lạnh như băng có ôm ấp ấm áp như vậy?

Phong Minh nhìn Mộng Toa trong lòng đầy người là máu, có chút khiếp sợ, đây là lần thứ hai có người liều mình bảo hộ hãn như vậy.

Sau khi Phong Minh giải quyết xong người đá, một thông đạo xuất hiện ở trước mắt. Lợi nhận cũng tùy theo biến mất, Phong Minh giúp Mộng Toa bồi được xong, liền ôm nâng hướng thông đạo đi đến.

Lạc Vũ Thần và Âu Dương Linh Nhi tiến vào trong động, gặp được không phải cơ quan mũi tên nhọn, cũng không phải người đá công kích, mà là một ma thú thực sự. Một Thủy Long thật lớn nằm ở trong ao.

Lạc Vũ Thần và Âu Dương Linh Nhi lập tức triệu hồi ra huyền thú, Phụng Loan ngưng trọng nhìn Thủy Long, cái này thật phiền toái, chuyên môn khắc lừa của nó. Lạc Vũ Thần nhìn ra tâm sự Phụng Loan, an ủi nói: “Không quan hệ, có chúng ta ở đây.” Lời tuy nói như vậy, nhưng thực lực Cửu Đầu Phụng Loan bài ở đẳng kia. Trong lòng Phụng Loan mặc tưởng: nếu như có thể qua cửa này, nó phải đẩy nhanh tốc độ hấp thu tinh thạch Cửu Đầu Phụng Loan lưu lại mới được. Tuy rằng thủy có thể khắc hỏa, nhưng chỉ cần thực lực nó mạnh hơn, có thể trái ngược.

Thủy Long cũng không biết nó đã bao lâu chưa thấy qua vật còn sống, nhìn hai người hai thú, hưng phấn không thôi, hô một tiếng liền phun ra một cột nước chiều dài bốn họ. Hai người rất nhanh tránh ra, liền triển khai công kích. Hai người hai thú theo bốn phương hướng triển khai công kích Thủy Long, nhưng lực độ công kích Thủy Long cũng không lớn. Thủy Long ngoạn tính nổi lên, cũng không phát ra công kích trí mạng, nhưng là làm cho người ta bị thương không ít.

Phụng Loan vừa phun ra hỏa, đã bị Thủy Long cấp diệt, mà huyền thú Báo Tuyết của Âu Dương Linh Nhi, tuy rằng tốc độ có vẻ mau, nhưng về phần lực công kích của nó thì tựa như công tường. Lạc Vũ Thần cùng Âu Dương Linh Nhi thương tổn Thủy Long cũng cực kì nhỏ.

Rất nhanh hai người hai thú liền mỗi một không thôi, động tác cũng chậm chạp. Thủy Long thấy vậy, một đuôi ba quãng đi qua. Ngập trời hồng thủy đập vào mặt mà đến, trong hồng thủy hỗn loạn linh lực đánh vào trên người hai người hai thú. Hồng thủy lui ra, vốn tưởng rằng đã qua một vòng, lại phát hiện giữa hồng thủy dần dần xuất hiện một lỗ xoáy. Giữa lỗ xoáy có thể rõ ràng nhìn thấy linh lực màu trắng. Hai người hai thú liều mạng muốn rời xa lỗ xoáy, nhưng lỗ xoáy càng lúc càng lớn, dần dần cuốn Lạc Vũ Thần, Âu Dương Linh Nhi, Báo Tuyết đi vào.

Phụng Loan nhìn chủ nhân của nó bị quán vào lỗ xoáy tràn đầy linh lực, hai mắt đỏ đậm. Còn chưa kịp cứu hãn, bản thân cũng bị quán vào lỗ xoáy. Linh lực giữa lỗ xoáy cắt thân thể sinh đau, ngay tại lúc ý thức của nó sắp mơ hồ, trong cơ thể một cỗ lực lượng khổng lồ bùng lên, mang nó ra khỏi lỗ xoáy. Một trận quang mang đỏ đậm, Phụng Loan hoàn toàn dung hợp lực lượng Cửu Đầu Phụng Loan, lột xác thành Cửu Đầu Phụng Loan chân chính.

Thủy Long nhìn Phụng Loan giữa Hồng quang kinh ngạc không thôi, nguyên lai bây giờ còn có Cửu Đầu Phụng Loan tồn tại.

Phụng Loan cũng không nghĩ tới nó cư nhiên sẽ lột xác, thật đúng là chỉ mảnh treo chuông. Hiện tại phải nhanh giải quyết con Thủy Long này, cứu bọn chủ nhân đi ra.

Lạc Vũ Thần, Âu Dương Linh Nhi, Báo Tuyết, bị cuốn vào lỗ xoáy sau, đi ra phiến ao Thủy Long nắm lúc trước. Báo Tuyết bị linh lực lỗ xoáy làm bị thương không nhẹ, trực tiếp trở về không gian huyền thú. Mà Âu Dương Linh Nhi là trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Lạc Vũ Thần chịu đựng cả người đau đớn, liều mạng giữ chặt Âu Dương Linh Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Hỏa Vân Vương

Edit & beta: Thiên Mạn

Thật vất vả cứu tỉnh Âu Dương Linh Nhi, lại phát hiện nâng sắp bị chết chìm. Bọn họ hiện tại ở trong ao, phía trên ao lỗ xoáy còn đang không ngừng xoay tròn, hiện tại chỉ có thể ngồi ở trong nước. Mắt thấy Âu Dương Linh Nhi lại sắp ngất đi, Lạc Vũ Thần liền giúp nâng độ khí. Âu Dương Linh Nhi sắp ngất xỉu, lập tức bị làm tỉnh lại. Mặc dù là giúp nâng độ khí, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên cùng một người nam nhân hôn môi như vậy.

Đang ở hai người đều nhanh chóng đỡ không nổi, phát hiện lỗ xoáy trên ao đình chỉ xoay tròn. Lạc Vũ Thần ôm lấy Âu Dương Linh Nhi ý thức càng

ngày càng mờ hồ, liễu mạng bơi về phía trước, đối mặt Thủy Long so với tại đây chết chìm tốt hơn. Hai người trôi lên mặt nước, liễu mạng hô hấp không khí mới mẻ. Lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai không khí tốt đẹp như vậy.

Phượng Loan thấy hai người nổi lên, rốt cục yên tâm, chuyên tâm đối phó Thủy Long. Lạc Vũ Thần cùng Âu Dương Linh Nhi cũng chú ý tới, Phượng Loan hiện tại biến thành Cửu Đầu Phượng, lúc trước thủy Thủy Long khắc hóa Phượng Loan, mà hiện tại là đảo ngược.

Thủy Long cũng không nghĩ tới Cửu Đầu Phượng khó đối phó như vậy, không chỉ hỏa diễm lợi hại hơn trước rất nhiều, hiện tại nhưng là tương đương với chín con phượng đối phó một mình nó. Thủy của nó cơ bản bị Cửu Đầu Phượng tiêu hủy, vậy cứng rắn cũng bị thiêu hủy không ít.

Lạc Vũ Thần ôm Âu Dương Linh Nhi đến góc nghỉ ngơi, nhìn thấy Phượng Loan lột xác thành Cửu Đầu Phượng, Lạc Vũ Thần thực vì nó cao hứng. Cũng vừa vì bản thân vô dụng mà cảm thấy hổ thẹn, thực lực của hắn tuy rằng luôn luôn tiến bộ, nhưng luôn đứng ở phía sau mọi người. Loại thời điểm nguy hiểm thế này, hắn làm chủ nhân, còn muốn Phượng Loan tới cứu hắn. Hắn nhất định phải trở nên càng mạnh, mạnh đến có thể cùng mọi người sống vai, mạnh đến có thể chân chính trở thành chủ nhân Phượng Loan.

Âu Dương Linh Nhi trầm mặt nhìn Lạc Vũ Thần chuyên chú chiến trường, trong lòng vẫn là bùm bùm loạn khiêu, mặt lại hồng kỳ cục. Lần đầu tiên cùng nam tính tiếp xúc gần gũi như vậy, tuy rằng vừa mới không xem như chân chính hôn mê, nhưng...

Lúc này, Phượng Loan đã giải quyết xong Thủy Long. Trước mắt đồng dạng xuất hiện một cái thông đạo, Lạc Vũ Thần nhìn Âu Dương Linh Nhi vết thương khắp người, một phen ôm lấy nàng hướng thông đạo đi đến. Âu Dương Linh Nhi mặt lại giống như hỏa thiêu, tựa đầu cúi đầu chôn ở trước ngực Lạc Vũ Thần.

Bốn tiểu đội đều thông qua thông đạo, trước cửa thạch bích, lấy ra thông tấn khí liên lạc, cùng lúc ấn hạ cơ quan.

Giờ phút này, xuất hiện ở trước mặt mọi người đầu còn là tiểu lăng mộ, quả thực chính là một cung điện. Lạc Nhất Nhất nhìn trong ba đội khác đều có người bị thương, trước tiên đưa Mạnh Mạnh trong Phượng giới ra, Thủy Tiêu cũng đi ra hỗ trợ, nhìn một đám thương hoạn, Thủy Tiêu mở miệng nói: “Mạnh Mạnh, trước giúp bọn hắn đại khái xử lý một chút, nếu như người muốn lập tức chữa khỏi thương bọn họ, là không có khả năng.”

Lạc Nhất Nhất cũng mở miệng nói: “Mạnh Mạnh, Thủy Tiêu nói rất đúng, người trước xử lý những vết thương nghiêm trọng là được. Những vết thương khác chờ chúng ta sau khi trở về lại chậm rãi điều dưỡng. Đừng quên, người đã đáp ứng ta, không để bản thân bị vây trong tình huống nguy hiểm.”

Mạnh Mạnh gật gật đầu, bắt đầu giúp Mộng Toa sớm chết ngắt chữa thương, Lạc Nhất Nhất nhìn Thủy Tiêu liếc mắt một cái, hắn hiểu biết trạng thái Mạnh Mạnh nhất, để hắn nhìn chăm chăm, yên tâm hơn.

Mạnh Mạnh triệu liệu cho mấy người Mộng Toa, Âu Dương Linh Nhi, Kiều Phi bị thương nặng nhất, thương thế những người khác đều là dựa vào đan dược Phong Liệt lưu lại.

Mọi người đều tức trong chốc lát, bắt đầu đi vào tòa lăng mộ trắng lè kia. Căn cứ giáo huấn lúc trước, lo lắng lại có cơ quan ám khí, liền từ Phong Minh cùng Lạc Nhất Nhất ở phía trước dò đường. Quả nhiên, vừa đẩy ra đại môn chính giữa lăng mộ, người đá đứng bên trong liền hoạt động.

Cả người người đá tối đen tòa sáng, trên người một chút tro bụi đều không có, từ đầu đến chân tạo hình cũng khá cẩn thận, rõ ràng so với người đá gặp lúc trước cao hơn không biết bao nhiêu cấp bậc. Xem ra lại có một hồi đại chiến, Lạc Nhất Nhất trực tiếp đưa mấy người Mạnh Mạnh, Mộng Toa, Âu Dương Linh Nhi, Kiều Phi hiện tại không có năng lực tự bảo vệ vào Phượng giới. Những người còn lại, triệu ra huyền thú của bản thân, chuẩn bị toàn lực nghênh địch.

Trừ bỏ Âu Dương Linh Nhi và Lạc Vũ Thần, những người khác đều là lần đầu tiên thấy bộ dáng Phượng Loan lột xác thành Cửu Đầu Phượng. Không nghĩ tới nó nhanh như vậy liền hoàn thành lột xác, mặc dù có chín đầu, bất quá cũng không như tưởng tượng làm cho người ta ác rét lạnh.

Người đá ở lúc mọi người triệu ra huyền thú, bắt đầu triển khai công kích. Thân mình chúng nó giống như áo giáp cứng rắn, thời điểm song kiếm Lạc Vũ Yên chém vào người đá, nhảy mắt gãy thành hai đoạn. Lạc Nhất Nhất và Phong Minh đồ đầy linh lực lên thân kiếm mới có thể đâm vào thân thể người đá.

Chíp Bông chiếu bộ dáng người đá ngưng tụ ra một người đá cả người mang theo hỏa diễm xích hồng, thể tích lớn hơn một chút so với người đá. Có lẽ là vì có kinh nghiệm lần trước, lần này người đá ngưng tụ ra hành động linh hoạt rất nhiều.

Khi người đá muốn vây công hư thể người đá, Tiểu Bạch căn cứ người đá Chíp Bông ngưng tụ thành, cũng ngưng tụ ra hai người đá giống nhau như đúc đến lẫn lộn tầm mắt người đá. Người đá Tiểu Bạch tạo thành không có lực công kích, rất nhanh sẽ bị đánh tan, nhưng đánh tan qua đi, lập tức có thể trọng tổ lại. Ba hư thể người đá giống nhau như đúc làm cho các người đá có chút hỗn loạn. Thường thường ở thời điểm toàn lực công kích một cái trong đó, bị một người đá khác chân chính có thực lực công kích đến.

Lạc Vũ Yên, Lạc Vũ Thần, Phong Minh, cũng nhân cơ hội không ngừng công kích. Lạc Nhất Nhất thu hồi Băng Phách, đến bên người Chíp Bông và Tiểu Bạch, không ngừng vận chuyển linh lực của nàng vào người hai thú. Có linh lực Lạc Nhất Nhất, cảm giác mỗi một của hai thú cũng tùy theo biến mất, hơn nữa người đá ngưng tụ ra không chỉ có linh lực, còn có nguyên tố lực. Chíp Bông mở miệng nói: “Nhất Nhất, chúng ta hiện tại chính là tập hợp linh lực mà thôi, một ngày nào đó, ta nhất định có thể cho chúng nó cũng tập hợp kỹ năng đặc biệt.” Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, nàng tin tưởng Chíp Bông có thể làm được. Nàng cũng phải nghĩ biện pháp dung hợp lực lượng của nàng vào bên trong mới được.

Phượng Loan thực lực bạo tăng, lúc này cùng Đằng Long giúp mọi người đỡ không ít công kích.

Người đá sau khi bị đập nát mới tính chấm dứt, nhưng muốn hoàn toàn đập nát người đá cứng rắn không dễ. Mắt thấy người đá còn đến năm mươi cái,

nhưng tất cả mọi người đã lộ ra mặt. Lạc Nhất Nhất vừa giúp hai thú chuyển vận linh lực, vừa quan sát các người đá đã bị đánh nát. Người đá chính thể tài chất đều là giống nhau, nhưng Lạc Nhất Nhất tổng cảm thấy trong đó có một bộ phận nhỏ không đồng dạng. Thật giống như là trong chính khối màu đen có một bộ phận nhỏ là do nước sơn quét lên.

Quan sát trong chốc lát, phát hiện một bộ phận kia là sau khi người đá bị đập nát từ trong bụng lộ ra. Lạc Nhất Nhất lập tức liền phát hiện nguyên nhân, một người đá không có việc gì bỏ này nọ vào trong bụng làm gì.

Vì thế đối với mọi người lớn tiếng nói: “Thử công kích bụng người đá xem.”

Mấy người vừa nghe, biết Lạc Nhất Nhất có thể phát hiện cái gì, tránh đi các chỗ khác của người đá, trực tiếp công kích bụng người đá. Quả nhiên, bộ phận không đồng dạng hắc hòn đá trong bụng người đá thoát ly sau, người đá lập tức gục không dậy nổi.

Biết điểm trí mạng của người đá, mọi người không còn như trước đánh tay chân, rồi tới đầu, từng bước một nữa, trực tiếp công kích bụng người đá. Rất nhanh năm mươi người đá đều bị giải quyết, bắt quả mọi người cũng mệt mỏi quá mức.

Lạc Nhất Nhất đi qua, xuất ra Băng Phách, hung hăng cuốn khối hắc thạch trong bụng người đá đi qua. Hắc hòn đá bong ra từng mảng, lộ ra một tảng đá sáng trong suốt. Bóc ra tảng ngoài hắc hòn đá sau, mọi người liền lập tức cảm giác được trong tảng đá sáng trong suốt tràn đầy linh lực.

Lạc Nhất Nhất cười cười, Hỏa Vân thật đúng là đại thủ bút, nơi này không sai biệt lắm có một trăm người đá, trên người từng người đá đều có loại tảng đá này. Loại này có thể Tụ Linh, lại có thể thông qua linh lực thao túng vật thể thật đúng là tìm không dễ. Coi như cho sự phụ lễ gặp mặt đi, nghĩ vậy, nháy mắt thu toàn bộ người đá vào Phượng giới.

Lạc Nhất Nhất cùng mọi người điều tức khôi phục một chút. Trạng đại chiến vừa rồi, mặc kệ là người là thú đều hao phí linh lực tương đối lớn, cần hảo hảo khôi phục một chút. Nếu không lại gặp được nguy hiểm, bọn họ liền không có biện pháp chống đỡ.

Nghĩ ngơi hồi phục một ngày, mọi người mới lại đi vào bên trong lăng mộ, bắt quả lần này, xuất hồ ý liệu (bất ngờ) không có nguy hiểm xuất hiện. Mọi người thuận lợi đi vào tận cùng bên trong lăng mộ.

Trong phòng bài đầy hi thế trần bảo, làm cho người ta lóa mắt. Rất nhiều này nọ, chưa thấy qua không nghe nói qua, căn bản không biết rốt cuộc là cái gì. Lạc Nhất Nhất vừa đi vừa thu hi thế trần bảo vào Phượng giới, chuẩn bị sau khi trở về hảo hảo chia của.

Xác định không có nguy hiểm, Lạc Nhất Nhất đưa mọi người trong Phượng giới ra ngoài, bọn họ thiếu chút nữa đem mệnh đều đánh mất, hiện tại khẳng định cũng rất ngạc nhiên mục đích chuyến này rốt cuộc là cái dạng gì.

Tìm nửa ngày, mới nhìn thấy đá thủy tinh bản thân thiên tân vạn khổ muốn tìm cư nhiên bị tùy ý quăng trong ngõ ngách. Lạc Nhất Nhất nhớ tới nàng vừa rồi thu không ít trần bảo, không nhịn được rút trừu khố miệng. Hỏa Vân là rất chú ý mặt viên đá thủy tinh này a, kia có phải hay không có thể lý giải vài thứ trần quý năng vừa mới thu rất khó có được?

Chính giữa cung điện có một quan tài thủy tinh, bên trong chỉ có một bức họa, trên bức họa vẽ một nam tử trẻ tuổi mặc hồng y, mặt mày nam tử không chỗ không thể hiện khí chất bừa bãi.

Lạc Nhất Nhất chỉ vào bức họa hỏi: “Đây là Hỏa Vân đại nhân?” Phong Minh gật gật đầu, trước kia khi xem bức họa lịch đại Yêu Vương, có xem qua, bắt quả không có thần thái sống động tinh tế như vậy.

Một đầu quan tài thủy tinh viết: người đã tới đây, tất hướng ngõ quỳ lạy.

Mọi người không nói gì, thật đúng là không phải bừa bãi bình thường, một người đã chết còn có khẩu khí lớn như vậy. Bọn họ tiến tới nơi này đã là cửu tử nhất sinh, còn hướng hắc quỳ lạy?

Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ, tuy rằng người này dùng nhiều cơ quan ám tiễn đến chiêu đãi bọn họ, bắt quả nàng cũng tự giác cảm rất nhiều bảo bối không biết tên làm lễ gặp mặt, coi như huê nhau. Đến quấy rầy người đã qua đời, quả thật không tốt lắm. Vì thế, nghe lời quỳ xuống, bái ba bái. Manh Manh cũng học bộ dáng Lạc Nhất Nhất quỳ xuống dập đầu.

Mọi người không rõ, lúc này, quan tài thủy tinh tự động mở ra, bức họa bên trong nhẹ nhàng bay ra. Đang lúc mọi người nghi hoặc, chung quanh bức họa kim quang mãnh liệt, người trên bức họa thẳng tắp tiêu sái xuất hiện. Làm mọi người hoảng sợ, vừa ổn định thần, chỉ nghe Hỏa Vân kia kêu to: “Dựa vào, thực sự có người đến quật mộ lão tử a.”

Mọi người về mặt hắc tuyến, hắc thật từng là Yêu Vương?

Hỏa Vân hùng hùng hổ hổ hai câu sau, nói: “Tính người trẻ tuổi các ngươi có giáo dưỡng, nếu tới quấy rầy lão tử thanh tịnh, còn không ý tứ quỳ lạy lão tử, các ngươi liền đều chuẩn bị tại trong lăng mộ chôn cùng ta đi.”

Mọi người thấy Lạc Nhất Nhất và Manh Manh vừa đứng dậy, âm thầm may mắn, một đường đi tới, bọn họ tin tưởng Hỏa Vân muốn làm cho bọn họ chôn cùng dễ dàng.

Lúc này, chỉ nghe Hỏa Vân tiếp tục nói: “Các ngươi cũng không trách lòng ta ngoan, lão tử chính mình thu thập này đó bảo bối còn không phải cửu tử nhất sinh, người trẻ tuổi các ngươi dựa vào cái gì muốn quật mộ phần các tiền bối để phát tài a?”

Lạc Nhất Nhất có chút ủy khuất, nàng thật sự không phải nghĩ đến quật mộ hán, thưởng hán bảo. Ai bảo hán thu đá thủy tinh nàng muốn đâu, vẫn là chường mắt mắt đến gốc.

Hòa Vân nói hai câu nói liền tạm dừng một chút, nếu như không phải biết nơi này là lăng mộ, hán đã chết thật lâu. Cảnh này thật giống như đang cùng bọn họ mặt đối mặt nói chuyện với nhau. Nhìn Hòa Vân trước mắt còn không có biến mất, biết hán còn lời muốn nói, mọi người ngoan ngoãn chờ.

Quả nhiên, không bao lâu, Hòa Vân tiếp tục nói: “Quên đi, ta cũng không theo các ngươi so đo, có thể đi đến nơi đây, tính các ngươi có chút thực lực. Xem ở phân thượng các ngươi còn biết hướng người đã khuất quý xuống dập đầu, ta cho các ngươi một phần đại lễ nữa.”

Nói xong, kim quang mãnh liệt, bao trùm mọi người, Hòa Vân trước mắt cũng biến mất. Một lát sau, kim quang thối lui, mọi người hai mặt nhìn nhau, đại lễ đâu?

Lạc Nhất Nhất cảm giác đỉnh đầu một đám quạ đen bay qua, đại lễ sẽ không là cho bọn hán kim quang chúc phúc đi?

Mọi người nhất trí cho rằng, bọn họ bị vị Yêu Vương bữa bãi kia lừa dối, cũng không nghĩ tới, này cái gọi là kim quang chúc phúc ngày sau cho bọn họ giúp đỡ rất lớn.

Cướp sạch lăng mộ Hòa Vân sau, Lạc Nhất Nhất mang theo mọi người thắng lợi trở về. Hiện tại bị thương nhiều lắm, bọn họ phải về hảo hảo tu dưỡng một thời gian mới được.

Mọi người thấy Lạc Nhất Nhất đem những vật trong lăng mộ Hòa Vân có thể chuyển đều chuyển, có chút cảm khái: người ta chính là cảm được thì cũng buông được a, nói quý xuống dập đầu thì quý xuống dập đầu. Thời điểm rời đi lăng mộ người ta liền chừa một cái quan tài thủy tinh hoàn toàn khảm hợp cùng một chỗ với lăng mộ.

Trở lại Yêu Vương Thành, nhìn nhiều thương hoạn như vậy, đám người Phong Mộ Hán lo lắng không thôi, cũng may đều không có nguy hiểm sinh mệnh. Lạc Nhất Nhất cũng hiểu được lần này rất mạo hiểm, xem ra là nàng quá nóng vội, thiếu chút nữa mất đi vài vị bằng hữu quan trọng.

Nghĩ đến nàng còn không thể kết hợp lực lượng huyền thú, Phượng Loan, Đằng Long cũng là vừa đột phá không lâu. Lạc Nhất Nhất quyết định tạm thời nghỉ ngơi hồi phục một đoạn thời gian, để mọi người lợi dụng khoảng thời gian này hảo hảo tăng lên thực lực của bản thân.

Lại thả ra một phách của Phong Liệt, hình thể tiểu sói con lại lớn không ít. Lạc Nhất Nhất phỏng chừng có thêm một viên đá thủy tinh, tiểu sói con có thể lớn như Bạch Liên.

Khi Lạc Nhất Nhất nhìn nơi hồ sơ ghi vị trí đá thủy tinh thứ tư, có chút trêu tức cười cười, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, viên đá thủy tinh thứ tư ngay tại Không Thành, chỗ bọn Bạch Thiên Phàm sống. Mà đá thủy tinh hán chính là Tụ Linh Thạch trong miệng Bạch Nhạn Sơn.

Lạc Nhất Nhất thu hồi hồ sơ, nhìn Bạch Lang đã muốn choai choai nói: “Liệt, ta rất nhanh là có thể giúp ngươi báo thù. Ngươi cũng phải nhanh chút trưởng thành nga.” Bạch Lang cũng không biết nghe hiểu hay không, nhìn nhìn Lạc Nhất Nhất, tăng tăng tay nàng, tiếp tục ghé vào bên chân nàng. Trong khoảng thời gian này, nó cũng không nhàn rỗi, từ Lạc Nhất Nhất ngầm đồng ý Đằng Long tăng mạnh rèn luyện cho nó, nó liền mỗi ngày bị luyện chết khiếp. Lúc này một đến không muốn nhúc nhích, bất quá trả giá coi như là có hồi báo, hiện tại nó tuy rằng còn không có công dụng quá lớn, bất quá tự bảo vệ mình là không thành vấn đề.

Trước kia đều là Lạc Nhất Nhất ôm nó, hiện tại đi đến chỗ nào đều là Lạc Nhất Nhất ngồi trên lưng nó.

Lạc Nhất Nhất lấy ra người đá ở lăng mộ Hòa Vân cho Mạc Vân, Mạc Vân nhìn người đá tối đen tỏa sáng và Tụ Linh Thạch trong bụng nó, hưng phấn vài ngày ngủ không yên. Lúc này, đang cùng Băng Huyền phân đấu, nói là phải giúp mọi người thay đổi trang bị. Trang bị hán chuẩn bị tốt lúc trước còn không có xuất ra, liền trực tiếp ném tới trong góc không gian giới chỉ. Số với này đó tài liệu, này trang bị thật đúng là kém không biết vài cấp bậc.

Khi thương thế mọi người đều tốt lên, Lạc Nhất Nhất lấy ra Nguyệt Tinh Thạch trong Phượng giới, tìm được một mảnh rừng linh khí coi như đầy đủ, chuẩn bị cùng mọi người bế quan tu luyện. Suốt một tháng, ngoại nhân chỉ cảm thấy trong phiến rừng rậm kia thường xuyên trời sụp đất nứt. Rất nhiều người đều tò mò muốn tìm tới đến tận cùng là chuyện gì, nhưng như thế nào đều không đi vào trong rừng được. Đương nhiên, kia chỉ là vì Lạc Nhất Nhất bảo Tiểu Bạch ở bốn phía khu rừng bọn họ tu luyện bày ảo trận, để ngừa bị người quấy rầy.

Mà trong một tháng này, Mạc Vân cùng Băng Huyền lợi dụng tài liệu Lạc Nhất Nhất mang về giúp chúng nhân làm tốt nhất huyền khí, có loại công kích, loại phòng ngự, loại tăng thực lực, các loại hình huyền khí thực dụng đều làm một ít.

Một tháng sau, mọi người vui sướng từ trong rừng rậm đi ra. Lần này tập thể bế quan, mọi người đều thu hoạch không ít. Ở chung quanh Nguyệt Tinh Thạch, linh khí sung túc, là địa phương tu luyện tuyệt hảo. Mà lúc mọi người cùng nhau tu luyện, các loại yếu kém liền thể hiện ra, lần này mọi người thật đúng là dùng phương án lần trước Lạc Nhất Nhất đề xuất, tìm người thực lực tương đương bản thân hỗ trợ, từ giữa tìm ra điểm yếu, tăng lên thực lực bản thân, vượt cấp khiêu chiến.

Cho nên, khi mọi người ra rừng rậm, Tiểu Bạch triệt tiêu ảo trận, người có lòng hiếu kỳ quá nặng thấy được cảnh tượng làm cho người ta chấn động. Hảo hảo một mảnh rừng rậm, sớm hoàn toàn thay đổi, không có một ngọn cỏ, rất khó làm cho người ta tưởng tượng, là dạng lực lượng gì tạo thành loại trạng huống này.

Mọi người lấy đến huyền khí Mạc Vân luyện chế, một đám cực kỳ vui sướng. Huyền khí tốt đối bọn họ mà nói, quả thực là như hổ thêm cánh. Lạc Nhất Nhất lần đầu tiên nhìn Phong Minh mặc y phục khác màu trắng, cười nói: “Minh ca ca, ngươi vốn mỹ không giống phạm nhân, cho nên không cần mặc y phục màu trắng. Sẽ làm người nghĩ ngươi là thần tiên hạ phàm, hiện tại một thân áo giáp màu đen, tuy rằng vẫn là sẽ làm ngươi có vẻ lãnh khốc cao nhã,

bất quá càng gần sát chúng ta.”

Phong Minh đang thử lực phòng ngự của áo giáp, nghe được lời Lạc Nhất Nhất nói, cũng ngấm lại, hần giống như thật sự chỉ mặc y phục màu trắng. Không nghĩ tới, bản thân cư nhiên không bài xích mặc màu đen.

Tự Linh Thạch Lạc Nhất Nhất mang về Mạc Vân đều dung nhập vào trong huyền khí, cho nên mọi người hiện tại xuyên áo giáp, lấy vũ khí, huyền khí phòng ngự đều có thể phát huy ra lực lượng lớn hơn nữa.

Lạc Nhất Nhất vuốt đầu Bạch Lang nói: “Liệt, tình lữ trang của chúng ta ta vẫn luôn hảo hảo bảo tồn, tin tưởng qua không lâu, ngươi có thể mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Đi không thành

Edit & beta: Thiên Mạn

Rất nhanh, mọi người lên đường đi Không Thành, mà lần này, Mạc Vân cũng theo tới. Hần có thể làm đều đã làm, tuy rằng hiện tại thực lực của hần so với mọi người cũng không tính là gì, nhưng hần vẫn muốn góp một phần lực lượng. Dù sao cũng là làm sư phụ, mặc dù là đứa nhỏ lợi hại hơn mình một ít, vẫn là cảm thấy lo lắng.

Theo hồ sơ chỉ dẫn, trừ bỏ con đường có cấm chế mà Bạch Nhạn Sơn tiết lộ, còn có một Truyền Tổng Trận khác sớm đã thất truyền. Mọi người vừa vào Truyền Tổng Trận nháy mắt đã bị truyền tống đến một chỗ khác.

Trước mắt là một ít thôn xóm bình thường, bất quá ngẩng đầu hướng về phía trước, là có thể nhìn thấy một tòa thành bảo nhỏ phập phình ở trên không. Khi mọi người nhìn về phía không trung, đều mang theo kính sợ, chính giữa thôn xóm dựng một chùa miếu lớn, mặt ngoài chùa miếu kim bích huy hoàng, tại đây trong các thôn xóm bình thường có vẻ càng chói mắt. Trong chùa miếu có mười mấy cái tượng chân nhân lớn nhỏ. Theo thôn dân giới thiệu, chùa miếu này là bọn hần góp vốn dựng lên, tượng đá bên trong chính là tượng của lịch đại thành chủ Không Thành.

Mọi người còn hiểu biết đến một ít chuyện tình về Không Thành: tương truyền thật lâu trước kia, Không Thành cũng chỉ là một tòa thành trấn bình thường trên đất bằng mà thôi. Tòa thành trấn kia từng kêu Bạch gia thôn, năng lực hiểu được nguyên tố của bọn họ vốn so với người thôn khác tốt hơn, cũng từng xuất hiện các thiên tài. Nhưng là, tại địa phương cách ly này, không có chiến loạn, mọi người chính là qua cuộc sống lao động bình thường nhất. Thực lực tựa hồ có vẻ không phải trọng yếu, tương đối si mê tu luyện là người Bạch gia thôn, người thôn khác càng để ý một năm có thể khai khẩn nhiều mấy khối đất, thu nhiều mấy cân đồ ăn. Người Bạch gia thôn bởi vì mỗi người đều chuyên chú tu luyện, cho nên trong cái thế giới cách ly tự lực cánh sinh, cuộc sống có vẻ dị thường khó khăn.

Tất cả mọi người không nghĩ tới, đột nhiên vào một ngày, Bạch gia thôn không thấy, trong lúc vô ý ngẩng đầu mới phát hiện cả tòa thành đều nổi tại không trung. Sau lại không biết là ai truyền, người Bạch gia thôn tu luyện thành tiên, cho nên mới sống trên thiên không. Dần dần, mọi người đối tòa thành phập phình kia, tâm sinh kính sợ. Các thôn dân góp vốn kiến chùa miếu, đem chính mình gì đó cung phụng đi ra.

Lạc Nhất Nhất không nói gì cười cười, cách ly thật đúng là đáng sợ, cứ như vậy liền xem bọn họ như Thần?

Hiểu biết đơn giản lịch sử Không Thành, mọi người liền trực tiếp phi thân lên Không Thành. Không Thành nơi này giống Không Thành bọn họ từng đi lịch luyện, chung quanh thành có cấm chế, có lẽ là tự tin thôn dân trên đất bằng đều không lên được, cho nên cửa vào Không Thành một thủ vệ đều không có. Trong thành cư dân một đám ngăn nắp lượng lệ, cùng thôn dân phía dưới có cách biệt một trời.

Mấy người Lạc Nhất Nhất mới vừa vào thành liền bị phát hiện, trước không nói người tới đều là tuấn nam mỹ nữ, một mình Phong Minh cũng đủ áp trảng. Kinh diễm sau, mới nhớ tới không đúng, nơi này làm sao có thể có ngoại nhân tiến vào đâu? Có người cuống quýt chạy tới thành chủ báo cáo. mấy người Lạc Nhất Nhất chậm rì rì đi đến phủ thành chủ. Phía trước Phong Minh đã từ miệng Bạch Nhạn Sơn hỏi qua, nơi này đáng giá chú ý nhất chính là hai người Bạch Thiên Phàm và Bạch Nhạn Sơn, bất quá đều đã tự sát. Nơi này, thực lực những người khác căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Rất nhanh, thành chủ Bạch Vân Hải liền cùng người hội báo đi đến. Nghe được có ngoại nhân tiến vào, chỉ biết sự tình không tầm thường, hướng chỉ lần trước phái hai người Bạch Thiên Phàm và Bạch Nhạn Sơn đến nay vẫn không hề có tin tức.

Nhìn mấy người Lạc Nhất Nhất thoải mái đi đến phủ thành chủ, trong lòng bất an càng ngày càng mạnh. Bạch Vân Hải chấp tay hỏi: “Không biết vài vị từ đâu mà đến, đến thành của ta có chuyện gì sao?” Thực lực mấy người này sâu không lường được, hần không nghĩ cùng bọn họ khởi xung đột.

Lạc Nhất Nhất trên tức cười cười, nói: “Thật không nghĩ tới Thần cũng sẽ khách khí như vậy a?” Nói xong “Sư” một tiếng phóng ra một cỗ linh lực, tước rút râu của Bạch Vân Hải.

Bạch Vân Hải không nghĩ tới đối phương đột nhiên ra tay, mà lực lượng kia là hần theo không kịp. Lạc Nhất Nhất tiếp tục mở miệng nói: “Hiện tại biết ta là ai đi?” Bạch Vân Hải ở cảm thán thực lực đối phương đồng thời cũng phát hiện, đối phương có được hai loại nguyên tố lực, chẳng lẽ nàng chính là người mà Bạch Thiên Phàm và Bạch Nhạn Sơn phải tìm sao? Hai người bọn họ đều thất bại? Tuy rằng ngay từ đầu liền đoán trước thực lực của đối

phương khẳng định sẽ thật cường hãn, lại không nghĩ rằng cả hai người có được năng lực đặc biệt đều thất bại.

Thời điểm tâm tư Bạch Vân Hải trầm chuyển thiên hồi, Lạc Nhất Nhất lại mở miệng nói: “Bạch thành chủ ở xa mời ta lại đây, không tính mời ta vào trong thành ngồi sao?”

Bạch Vân Hải gật gù đầu, cung kính thỉnh mấy người đến chủ thành, nếu như chống lại bọn họ, chính là tự tìm đường chết.

Cư dân trong thành nhìn thấy Lạc Nhất Nhất cắt râu thành chủ, đều dọa ngây người, lúc này nhìn thành chủ chẳng những không có tức giận, ngược lại cung kính thỉnh mấy người đi phủ thành chủ, liền càng sờ không tới ý nghĩ.

Đi vào phủ thành chủ, nhìn phủ thành chủ trang sức tráng lệ, Lạc Nhất Nhất khinh thường nói: “Bạch thành chủ thật đúng là biết hưởng thụ, khó trách không muốn trở lại cuộc sống trên đất bằng.” Bạch Vân Hải cung kính cúi đầu, thật cẩn thận nói: “Không biết vị đại giá quang lâm bản thành, có gì có thể công hiến sức lực.” Hắn hiện tại thậm chí nghĩ tiến bước vài vị ôn thần này.

Lạc Nhất Nhất vuốt choai choai Bạch Lang nói: “Liệt, ngươi nói làm thế nào mới tốt đâu? Lão nhân này giống như cũng không có gì hay này nọ, tặng cho ngươi ăn đi, ngươi lớn như vậy, còn không có ăn qua thịt tươi, ta lại không nghĩ ăn thịt người.”

Nhìn Lạc Nhất Nhất cau mày nghĩ phương pháp xử trí mình, trong lòng Bạch Vân Hải một trận phát lạnh. Mở miệng xin khoan dung nói: “Vị cô nương này, nếu như Không Thành ta có chỗ đất tội, thỉnh thông cảm nhiều hơn.”

Lạc Nhất Nhất gặt gao trừng mắt Bạch Vân Hải nói: “Thông cảm? Lão nhân, ngươi có phải hay không choáng váng? Dem Liệt nhà ta biến thành như vậy, ngươi nghĩ rằng ta từ thật xa chạy tới, chính là nói cho ngươi, ta tha thứ ngươi, đưa bản thân tới cho ngươi lấy hết lực lượng?”

Bạch Vân Hải nhìn chăm chăm Bạch Lang, có chút nghi hoặc, nó giống như không bị thương a? Bất quá nghe khẩu khí nha đầu kia, lại cũng không giống nói gạt hắn. Hơn nữa, hai gia hỏa kia chẳng những thất bại, giống như còn lộ ra toàn bộ tin tức, làm cho người ta tìm tới cửa.

Bạch Vân Hải biết có nói sáo tiếp cũng vô dụng, cầu xin nói: “Cô nương, là lão phu nhất thời hồ đồ, xem cô nương cũng là lông tóc vô thương, còn thỉnh cô nương tha thứ.”

Lạc Nhất Nhất quay đầu nhìn Bạch Vân Hải: “Lông tóc vô thương? Hại phu quân nhà ta biến thành bộ dáng này, còn dám mong ta tha thứ?”

Bạch Vân Hải nhìn Lạc Nhất Nhất đang vuốt ve đầu Bạch Lang, biết sự tình không tốt, nàng nói phu quân là chỉ con Bạch Lang này?

Lạc Nhất Nhất hướng Bạch Vân Hải, nói: “Ta lần này đến, muốn lấy viên đá thủy tinh có thể làm cho tòa thành bay lên, về phần xử lý ngươi như thế nào, xem Liệt nhà ta đi.” Bạch Vân Hải từng bước lui về phía sau, ngã ngồi trên ghế thành chủ. Mạnh mẽ vỗ tay vịn, ghế dựa rớt xuống, nháy mắt lại trở về. Mọi người không nghĩ tới Bạch Vân Hải còn có chiêu này, đến khi đi qua, làm thế nào đều không khởi động được cơ quan.

Lạc Nhất Nhất không sao cả ngồi xuống một cái ghế nói: “Không cần phải gấp gáp, hắn sẽ tìm tới chúng ta. Biết chúng ta là tới lấy Tụ Linh Thạch, liền càng không thể trốn đi, khẳng định là đi an bài binh lực. Hiện tại đi bắt thị vệ hỏi Tụ Linh Thạch ở đâu là được.” Lạc Vũ Thần nghe Lạc Nhất Nhất nói, liền ra ngoài cửa bắt hai thị vệ tiến vào.

Lạc Nhất Nhất lười tốn nước miếng, trực tiếp cho Tiểu Bạch làm ảo thuật.

Mọi người rất nhanh liền đi tới đỉnh núi thị vệ nói, vốn đỉnh núi phổ thông bình thường, bởi vì Tụ Linh Thạch tồn tại, ở trên đỉnh núi dựng một đền thờ. Vừa tới đền thờ, chợt nghe có người hét lớn: “Mau giết kẻ xâm nhập.”

Mọi người quay đầu, thấy lấy một nam tử diện mạo buru hãn thân thể cường tráng cầm đầu, toàn bộ Không Thành mọi người bạo động, nam tử vừa dứt lời, mọi người liền điên cuồng hùng dũng hướng về phía mấy người Lạc Nhất Nhất. Nam tử đứng là đệ nhất hộ vệ phủ thành chủ, Bạch Vừa.

Bạch Vân Hải từ khi thậm chí bỏ chạy, trước tiên tìm Bạch Vừa, nói cho hắn mấy người Lạc Nhất Nhất là tới cướp Tụ Linh Thạch. Để Bạch Vừa dẫn người ngăn cản trong chốc lát, hắn lập tức liền đi qua.

Tuy rằng thôn dân dưới thành không biết tác dụng của Tụ Linh Thạch, nhưng người sinh hoạt tại Không Thành, đều biết Tụ Linh Thạch có thể làm cho thành của bọn họ bay lên, có thể làm bọn họ qua những ngày tôn quý. Cho nên, Bạch Vừa rất nhanh liền tổ chức nhân viên đến ngăn cản mấy người Lạc Nhất Nhất.

Các cư dân phát ra đủ mọi màu sắc nguyên tố lực, thoạt nhìn huyền lệ không thôi. Nhưng chân chính chống lại mới phát hiện, trông được nhưng không dùng được. Mấy người Lạc Vũ Yên không tu luyện qua nguyên tố lực, nhưng băng vào linh lực có thể đá đảo một mảnh. Mắt thấy người Không Thành không đấu lại bọn họ, Lạc Nhất Nhất quay người chuẩn bị đi lấy Tụ Linh Thạch.

Lúc này, một mảnh tiếng vang truyền đến, trên bầu trời xuất hiện mấy trăm người máy, từng người máy đều có một đôi cánh. Làm cho mọi người kinh ngạc là, trên người Bạch Vân Hải cũng xuất hiện một đôi cánh.

Lạc Nhất Nhất nhìn Bạch Vân Hải trên không trung nói: “Không nghĩ tới ngươi còn có con bài chưa lật?” Những người khác có lẽ không có cảm giác gì, nhưng Lạc Nhất Nhất và Phong Minh lại rõ ràng cảm giác được, trong thân thể người máy có một lượng lớn nguyên tố lực.

Bạch Vân Hải nhìn mấy người Lạc Nhất Nhất cả giận nói: “Không nghĩ tới thực lực mấy người các ngươi cường hãn như vậy, bức ta sử dụng vương bài cuối cùng, bất quá, hiện tại hết thảy đều đã xong.”

Cư dân Không Thành lẳng lẳng nhìn thành chủ trên không trung cùng người máy, bọn họ cũng không biết trong thành làm sao có thể có cái loại này. Nguyên tố lực trên người những người máy này, bọn họ đều có thể cảm giác được. Nhưng là, nếu có nhiều nguyên tố lực như vậy, vì sao không trực tiếp đưa vào Tự Linh Thạch, vì sao hàng năm còn cần nhiều người lấy hết lực lượng của bản thân cống hiến ra đâu?

Lạc Nhất Nhất nhìn Bạch Vân Hải trên không trung tự tin tràn đầy nói: “Người sẽ không là dùng lực lượng các cư dân cống hiến, đều làm mấy thứ này đi?”

Bạch Vân Hải cười to nói: “Không sai, Không Thành ngã xuống là chuyện sớm hay muộn, chỉ dựa vào chút lực lượng mỗi năm cống hiến, căn bản duy trì không được bao lâu. Nhưng là, chỉ cần có mấy thứ này, mặc dù là phải về lục địa thì thế nào? Ta như trước có thể dựa vào vũ lực làm chúa tể nơi này. Trong tương lai không lâu, ta sẽ tự mình đánh vỡ cấm chế nơi này, Yêu giới, nhân giới có năng lực như thế nào, ta muốn đứng ở nơi cao nhất trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 10: Đối chiến

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất cười một tiếng: “Hôm nay rốt cục biết cái gì là tự cao tự đại. Liền người chỉ có chút thực lực thế này, tâm tư còn không an phận như vậy?”

Bạch Vân Hải trợn mắt trừng Lạc Nhất Nhất, hắn sẽ làm nàg biết hắn lợi hại ra sao.

Vung tay lên, người máy phong dũng tiến lên, người máy phóng ra tự nhiên là nguyên tố lực, chính là không biết đã được xử lý thế nào mà nguyên tố lực so với cư dân trong thành mạnh hơn rất nhiều.

Mọi người đều tự triệu ra huyền thú của bản thân cùng tác chiến.

Khi Lạc Nhất Nhất triệu hồi huyền thú, Phấn Phấn cũng từ trong Phương giới đi ra, nháy mắt đáng yêu, nói: “Chủ nhân, ta cũng muốn thử xem thực lực của mình.” Lạc Nhất Nhất gật đầu, Phấn Phấn cho tới bây giờ còn chưa tham gia chiến đấu, nàg cũng muốn nhìn một chút thực lực của Phấn Phấn rốt cuộc thế nào. Nhìn bộ dáng đáng yêu của Phấn Phấn, Lạc Nhất Nhất lo lắng nói: “Cẩn thận một chút, người mới sinh ra không bao lâu, đánh không lại thì trở lại.”

Vừa nói xong, Phấn Phấn trước mặt “Oanh” lập tức biến thân. Bộ dáng đáng yêu mới đây đã không còn tồn tại, giờ phút này trước mặt là một bộ dáng buru hãn, làm cho Lạc Nhất Nhất không kịp khép miệng tiếp tục há hốc, thời điểm Phấn Phấn chiến đấu là như vậy sao? Đột nhiên phát hiện, có phải nên sửa lại tên cho nó hay không?

Sau khi biến thân Phấn Phấn chớp đôi cánh thật lớn, trực tiếp vọt tới giữa trận địa của địch, Lạc Nhất Nhất lúc này mới hồi phục tinh thần, vừa mới chuẩn bị kêu Chíp Bông đi trợ giúp, chỉ thấy tứ chi Phấn Phấn lợi hại uy vũ sinh phong. Trình độ lợi hại cơ hồ có thể so sánh với Băng Phách. Không nghĩ tới Phấn Phấn lần đầu chiến đấu liền cho Lạc Nhất Nhất thật lớn kinh hi.

Những người khác cũng gia nhập chiến đấu, làm cho Lạc Nhất Nhất không nói gì là, lúc nàg lo cho Phấn Phấn, Bạch Lang cũng thừa dịp loạn chui đi ra ngoài, giờ phút này đang ở trong thành cùng một người máy đối đầu. Ngắm lại nó cũng có thể rèn luyện thực tế nhiều một chút, để Tiểu Bạch chú ý một chút, chỉ cần không có nguy hiểm đến sinh mệnh, thì cứ để nó tận tình phát huy đi.

Bạch Vân Hải nhìn thấy vương bài của hắn là tà ngã xuống, trong lòng kinh hãi, những người này rốt cuộc là cái gì quái vật? Đặc biệt là nha đầu kia, như thế nào có nhiều huyền thú thực lực khủng bố như vậy?

Mất thấy vừa mới bắt đầu, người máy của hắn liền rút không sai biệt lắm một trăm cái, Bạch Vân Hải liều mạng triệu tập nguyên tố lực chung quanh, rút vào người máy.

Lạc Nhất Nhất đổi Cực Nhanh Chi Khai, phi thân đi lên. Theo tay vung lên, càng nhiều nguyên tố lực hướng nàg vây vòng lại đây, thoải mái đánh tan nguyên tố lực Bạch Vân Hải muốn rút vào người máy.

Bạch Vân Hải như gặp quỷ nhìn Lạc Nhất Nhất, mặc dù nàg là thiên tài hiểu được hai loại nguyên tố lực, nhưng tốc độ tụ tập nguyên tố lực cũng quá nhanh đi. Bản thân hắn tu luyện nguyên tố lực hơn nửa đời người, thế nhưng so ra kém một tiểu nha đầu trẻ tuổi như vậy?

Lúc này, Phấn Phấn hét lớn: “Chủ nhân, người rút nguyên tố lực của bản thân vào người máy, ta xem thử có thể khống chế chúng nó hay không?” Lạc Nhất Nhất nghe được thanh âm Phấn Phấn liền lấy làm kinh hãi, nó còn có loại năng lực này?

Thử bao trùm nguyên tố lực đến chung quanh người máy, rất nhanh người máy liền tự động hấp thu, cũng không biết Phấn Phấn làm thế nào, người máy

quyết đoán xoay người, hướng tới đồng bạn của mình mà công kích.

Lạc Nhất Nhất cũng nghiêm túc, phóng ra lượng lớn nguyên tố lực lên người máy. Phán Phán ăn ý bắt đầu khống chế người máy hấp thu nguyên tố lực của Lạc Nhất Nhất. Rất nhanh, không cần mọi người động thủ, người máy hồ ồ.

Rất nhanh, Bạch Vân Hải chỉ còn lại mấy chục người máy vây quanh hắn, Bạch Vân Hải nhìn cảnh trước mắt, hoàn toàn choáng váng, hắn rốt cuộc là trêu chọc một đám người dạng gì a? Bạch Vân Hải như thế nào đều không nghĩ tới, hắn cư nhiên có một ngày phải cùng vương bài của hắn chiến đấu.

Giải quyết hết mấy chục người máy, Bạch Vân Hải cũng hết sạch lực lượng. Lạc Nhất Nhất biến Băng Phách thành thăng, kéo Bạch Vân Hải đang mệt nhọc lại đây.

Bạch Vân Hải cả người là vết thương nằm trên mặt đất, vô thần tròn tròn mắt. Lạc Nhất Nhất ngồi xổm xuống, cùng Bạch Vân Hải nhìn thẳng: “Không Thành không chỉ một tòa này đi?”

Bạch Vân Hải mạnh mẽ mở to hai mắt, nàng làm sao có thể biết, chuyện này ngay cả cư dân Không Thành cũng không biết. Nhìn ánh mắt Bạch Vân Hải, Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói: “Ngươi nói cho ta biết chuyện về Không Thành, làm trao đổi, ta sẽ nói cho ngươi vì sao ta biết sử dụng nguyên tố lực, vì sao tốc độ tụ tập so với ngươi mau hơn.”

Lạc Nhất Nhất biết Không Thành này cùng Không Thành nàng đi lịch luyện, khẳng định có quan hệ nào đó, mà lúc ấy lời vị tiền bối kia không nói hết, có lẽ có thể từ chỗ Bạch Vân Hải có được đáp án.

Lạc Nhất Nhất trao đổi điều kiện làm Bạch Vân Hải rất không rõ, sao nàng lại muốn biết chuyện này. Chính là hắn đã hoàn toàn thất bại, hắn phi thường hiểu rõ chuyện Lạc Nhất Nhất nói, từ trong lời nói của nàng có thể nghe ra, nàng biết một tòa thành khác. Hắn biết rõ, trên đời này, hiện tại hắn là chỉ có bọn họ mới có thể tu luyện nguyên tố lực mới đúng. Mà Lạc Nhất Nhất tựa như một điều bí ẩn.

Vì thế Bạch Vân Hải mở miệng nói: “Ngươi nói không sai, thời điểm Không Thành bay lên kỳ thật là hai tòa, nhưng đều thuộc Bạch gia thôn. Nơi bị cách ly này hẳn là nơi duy nhất còn có người tu luyện nguyên tố lực mới đúng. Chúng ta ở trong này sinh hoạt mấy ngàn năm, ở một ngàn năm trước, trong lúc vô tình phát hiện trên đỉnh một ngọn núi có một khối Tụ Linh Thạch, vốn nghĩ chỉ là một Tụ Linh Thạch bình thường mà thôi. Nhưng là lúc trước Bạch gia thôn có một thiên tài, Bạch Khiếu Thiên, trong lúc vô tình rút nguyên tố lực của mình vào trong Tụ Linh Thạch. Đồ vật chung quanh Tụ Linh Thạch đều phập phồng bay lên, rút vào nguyên tố lực càng nhiều, đồ vật bay lên lại càng nhiều.”

“Sau khi phát hiện bí mật trọng đại này, thôn trưởng Bạch gia thôn đương thời, kêu gọi mọi người Bạch gia thôn, rút nguyên tố lực của bản thân vào trong Tụ Linh Thạch. Giãng co một đoạn thời gian dài, sau khi Tụ Linh Thạch hấp thu nguyên tố lực của mọi người, trong một đêm đã đem Bạch gia thôn bay lên. Đối với kết quả này, tất cả mọi người trong Bạch gia thôn đều thập phần cao hứng. Chậm rãi rải một ít lời đồn người Bạch gia thôn thành tiên truyền đi ra ngoài. Bởi vì ban đầu một ít thôn dân mê tín, cuộc sống của chúng ta lại càng qua càng tốt.”

“Nhưng là, theo thời gian trôi qua, phát hiện lực lượng trong Tụ Linh Thạch càng ngày càng không đủ, cần không ngừng có người đưa lực lượng vào trong. Bất quá mọi người cảm thấy cũng không có gì, chỉ cần ở lúc lực lượng Tụ Linh Thạch không đủ liền chuyển lực lượng của mình vào là được. Mọi người đã càng ngày càng hưởng thụ loại cuộc sống được người tôn kính.”

“Nhưng là, Bạch Khiếu Thiên người phát hiện Tụ Linh Thạch lại muốn khuyên can mọi người. Hắn phát hiện lực lượng Tụ Linh Thạch cần xa xa không phải mọi người có khả năng đủ cung cấp. Nhưng tất cả mọi người không muốn buông tha cho cuộc sống ưu việt hơn thường nhân. Khi đó, Bạch Khiếu Thiên đã sử dụng Nguyên Tố Chi Lâm chỉ có hắn mới có thể sang lập. Mọi người điên cuồng tu luyện nguyên tố lực, chỉ vì khi lực lượng Tụ Linh Thạch không đủ, công hiến ra lực lượng của chính mình.”

“Thời gian cần rút lực lượng vào Tụ Linh Thạch càng ngày càng ngắn, hiểu được cứ rút nguyên tố lực như vậy mọi người sẽ ở lúc công hiến lực lượng của mình mà toi mạng. Nhưng này cũng ngăn cản không được mọi người hướng tới cuộc sống ưu việt. Vì sợ hãi có người phá hư Tụ Linh Thạch, thôn trưởng thời đó phải cao thủ tăng tăng trấn thủ. Mặc dù Bạch Khiếu Thiên là thiên tài mỗi người khen ngợi, dưới tình huống toàn thôn là địch, hắn không có khả năng tiếp cận Tụ Linh Thạch.”

“Mỗi lần hướng Tụ Linh Thạch đưa vào lực lượng, là tụ hội lớn nhất Bạch gia thôn, mặc kệ đại nhân tiểu hài tử, đều tụ tập đến đỉnh núi đặt Tụ Linh Thạch. Thừa dịp lại một lần đại hội đưa lực lượng vào Tụ Linh Thạch, Bạch Khiếu Thiên dùng lực lượng của chính mình, tách hai tòa thành vốn là không bền chắc ra. Vốn tưởng rằng, không có Tụ Linh Thạch chống đỡ, bán tòa thành đó sẽ trực tiếp ngã xuống. Lại không nghĩ rằng, tách ra sau, bán tòa thành đó cư nhiên thông qua cấm chế, rất nhanh phiêu phù ly khai nơi này.”

“Đã không có Nguyên Tố Chi Lâm, tốc độ mọi người tu luyện nguyên tố càng ngày càng thấp, người hiểu được nguyên tố lực, cũng dần dần vì Tụ Linh Thạch hy sinh tánh mạng. Thực lực Không Thành dần dần xuống dốc thành như bộ dáng hiện nay.”

Lạc Nhất Nhất nghe xong Bạch Vân Hải nói, biết vị tiền bối lúc trước trong ảo cảnh chính là Bạch Khiếu Thiên, về phần lời hắn không nói xong, hẳn là chỉ chuyện này. Khả năng chính hắn cũng không nghĩ tới, Không Thành còn có thể chống đỡ lâu như vậy.

Bạch Vân Hải nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Ta đã nói tất cả mọi chuyện một thành chủ biết được cho ngươi, hiện tại tới lượt ngươi nói.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu: “Ta sở dĩ có thể hiểu được nguyên tố lực, chính là trong lúc vô ý đến bán tòa thành khác mà ngươi nói. Về phần vì sao tốc độ tụ tập so với thường nhân mau, là vì ta ở trong Nguyên Tố Chi Lâm có được Nguyên Tố thạch Bạch tiền bối lưu lại.”

Bạch Vân Hải thì thào nói: “Thì ra là thế, Nguyên Tố Chi Lâm là nơi có nguyên tố lực đậm đặc, nguyên lai là bởi vì có Nguyên Tố Thạch. Nói như vậy, truyền thuyết bán tòa Không Thành kia không ngã xuống, cũng là bởi vì khối Nguyên Tố Thạch kia. Thật không nghĩ tới, chúng ta lịch đại đau khổ chống

đờ Không Thành lâu như vậy, cư nhiên không bằng một người chống đờ Không Thành. Sớm biết như thế, đem viên Nguyên Tố Thạch kia trực tiếp cùng Tụ Linh Thạch dung hợp thì tốt rồi. Làm gì như thế đâu?”

Lạc Nhất Nhất nhìn Bạch Vân Hải vô thần nói: “Ngươi như thế là không lý giải khổ tâm của Bạch tiền bối, ngươi cũng không nói, những người có thiên phú cực cao, có thể hiểu được Nguyên tố lực chỉ vì Tụ Linh Thạch mà chết sao? Bạch tiền bối khẳng định là lo lắng chuyện như vậy phát sinh, hẳn nghĩ đến đã không có Nguyên Tố Chi Lâm, các ngươi sẽ thả khí, không nghĩ tới các ngươi tình nguyện hy sinh nhiều người như vậy, cũng muốn đau khổ chống đờ.”

“Nếu như đem Tụ Linh Thạch và Nguyên Tố Thạch dung hợp cùng nhau, ở tương lai không xa, mọi người khẳng định sẽ bởi vậy mà cần càng nhiều lực lượng đến ổn định Không Thành một ngày nào đó sẽ ngã xuống. Viên Nguyên Tố Thạch sở dĩ có thể chống đờ tòa Không Thành kia, ta nghĩ nguyên nhân lớn nhất chính là vì nó bay tới một nơi tràn đầy đồng khí cùng cảm chế đặc thù.”

Bạch Vân Hải trầm mặc trong chốc lát, nói: “Các ngươi không phải muốn lấy Tụ Linh Thạch sao? Ta mang bọn ngươi đi, chỉ có lịch đại thành chủ mới có thể chân chính mở ra thông đạo bên trong. Tuy rằng thực lực của các ngươi cao cường, nhưng là, ngàn năm trước, thực lực Bạch gia thôn chúng ta là không thể địch nổi. Tin tưởng khi đó thiết hạ các loại cơ quan ảo trận, sợ là các ngươi cũng không có biện pháp thuận lợi đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Tìm kiếm tinh thạch

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất do dự trong chốc lát, tuy rằng nàng không quá tin tưởng lão nhân này, nhưng lão nhân nói đúng, ngấm lại thực lực của Bạch Khiếu Thiên, chỉ biết bản thân tự mình đi vào, vẫn là rất phiền toái. Lão nhân đã không còn bài, tin tưởng hẳn cũng không có biện pháp đùa giỡn hoa chiêu.

Nhìn nhìn Bạch Vân Hải, Lạc Nhất Nhất hỏi vấn đề cuối cùng: “Các ngươi là nhiều thế hệ đều sinh hoạt tại địa phương bị cách ly này sao? Ngoại giới đều là tu luyện linh lực, nếu như không phải cơ duyên xảo ngộ, ta cũng sẽ không tu luyện nguyên tố lực.”

Bạch Vân Hải nói: “Mấy ngàn năm trước, chúng ta là một phương thế lực trên Phong Vân đại lục, chỉ có phương thế lực chúng ta mới sẽ tu luyện nguyên tố lực. Lúc trước vì đại chiến ngũ yêu thú tà ác, người lãnh đạo cao nhất của chúng ta đưa chúng ta đến thế giới cách ly này, để ngừa bọn họ đại chiến thất bại sẽ làm cho chúng ta diệt tộc.”

Lạc Nhất Nhất chau mày, lại là ngũ đại yêu thú, bọn họ rốt cuộc là từng oanh động đến đâu, đáng giá nhiều cao thủ vây công như vậy?

Bạch Vân Hải mang theo mọi người đến đỉnh núi đặt Tụ Linh Thạch, chung quanh đỉnh núi giống như bày các loại trận. Bạch Vân Hải vừa bước vào, mọi người đã bị ngăn ở bên ngoài, Lạc Nhất Nhất chạy nhanh triệu hồi Tiểu Bạch ra.

Tiểu Bạch nói: “Cho ta một chút thời gian.” Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, lão nhân này quả nhiên là muốn đùa giỡn hoa chiêu, bất quá, lấy năng lực của hắn là trốn không thoát.

Lúc này, nghe được Bạch Vân Hải cười to nói: “Không nghĩ tới Không Thành, sẽ bị hủy trong tay ta, vốn tưởng rằng có thể làm ra một phen đại sự nghiệp, lại không nghĩ rằng...”

Ngừng trong chốc lát, Bạch Vân Hải tiếp tục nói: “Các ngươi đừng mơ tưởng có được Tụ Linh Thạch.” Nói xong, không biết khởi động trận pháp gì, đỉnh núi lập tức đất rung núi chuyển, nơi đặt Tụ Linh Thạch nháy mắt sụp đổ, mọi người bị trận pháp ngăn trở, căn bản không kịp lấy Tụ Linh Thạch, tro mắt nhìn Tụ Linh Thạch rơi xuống.

Không Thành ở thời điểm Tụ Linh Thạch ngã xuống cũng bắt đầu ngã xuống. Mọi người bay khỏi Không Thành, cư dân Không Thành cũng đều triệu tập lực lượng của chính mình, rời xa Không Thành. Cùng Không Thành rơi xuống còn có Bạch Vân Hải, mà phía dưới Không Thành, chính là chùa miếu các thôn dân dựng lên vì Không Thành.

Mọi người đứng ở không trung, có chút há hốc mồm, cái này phiền toái, một viên tinh thạch nhỏ như vậy, làm thế nào tìm a, thế này chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Bất quá cũng may, đó là một viên Tụ Linh Thạch, trừ bỏ Lạc Nhất Nhất và Phong Minh có thể mãnh liệt cảm nhận được nguyên tố lực bên trong, mọi người đối linh lực cảm ứng coi như không sai.

Mọi người chẳng những đều tự tách ra, còn đưa huyền thú nhà mình phân tán ra hỗ trợ tìm, cho nên bên người Lạc Nhất Nhất cũng chỉ còn lại có Bạch Lang. Thuận thuận lông Bạch Lang, Lạc Nhất Nhất cười nói: “Liệt, còn nhớ rõ lần trước chúng ta tìm Xích Ly Thảo ở đỉnh núi Vân Đình sao? Cùng tình huống lần này thật đúng là giống nhau, bất quá lần trước có Tiểu Bạch hỗ trợ, lần này chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta.”

Nói xong, vỗ vỗ lưng Bạch Lang, Bạch Lang liếm liếm tay Lạc Nhất Nhất, đi theo Lạc Nhất Nhất đến phía trước. Suốt hai ngày, không thu hoạch được

gì, cũng không có người phát tin tức tìm được đá thủy tinh, Lạc Nhất Nhất ngồi trên lưng Bạch Lang. Bỗng nhiên, một trận mùi hương như có như không bay tới, Lạc Nhất Nhất vỗ vỗ Bạch Lang, nói: “Liệt, đi phía trái.”

Bạch Lang đi theo phương hướng Lạc Nhất Nhất chỉ, đi không lâu, Lạc Nhất Nhất nhìn thấy mảnh nhỏ biển hoa. Hưng phấn chạy vào trong biển hoa, hướng về phía Bạch Lang kêu lên: “Liệt, ngươi xem, nơi này có thật nhiều hồng hoa hồng a.” Tuy rằng hoa hồng ở thế kỷ 21 mất đường cái đều có, nhưng đi vào dị thế sau, Lạc Nhất Nhất vẫn là lần đầu tiên nhìn đến. Hơn nữa có thiên nhiên linh khí tâm bồ, hoa hồng nơi này có vẻ càng thêm kiều diễm ướt át.

Lạc Nhất Nhất cầm một bó hoa hồng giơ lên trước mặt Bạch Lang nói: “Liệt, ngươi biết không, cầu hôn là muốn hoa, chờ ngươi biến thành hình người lúc muốn kết hôn với ta, nhất định phải đưa hoa mới được nga.”

Bạch Lang không rõ cho nên nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất cười ha ha, hiện tại Liệt chỉ có một hồn hai phách, khẳng định không hiểu nàng đang nói cái gì. Thấy cách đó không xa có một đóa hoa hồng màu lam, Lạc Nhất Nhất hưng phấn chạy tới, hái xuống đóa hoa hồng màu lam, sắp đến giữa bó hồng hoa hồng. Như hiện vật quý giơ lên trước mặt Bạch lang, chỉ vào Lam hoa hồng ở chính giữa nói: “Liệt, ngươi biết không, đóa hoa này kêu màu lam yêu cơ, ta trước kia gặp người ta bán, đều là nhuộm màu. Đây chính là thuần thiên nhiên nga, thật khá đúng hay không?”

Bạch Lang nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất, sau đó theo nàng chỉ ngửi đóa màu lam yêu cơ. Lạc Nhất Nhất nhìn bộ dáng Bạch Lang cười to, sau đó nằm trong biển hoa, nhắm mắt lại nói: “Liệt, chúng ta ngay tại đây nghỉ ngơi một chút đi.”

Không biết qua bao lâu, thời điểm Lạc Nhất Nhất tỉnh lại, phát hiện không thấy Bạch Lang. Sốt ruột đứng dậy theo dấu vết Bạch Lang tìm kiếm. Ở cách đó không xa, đụng phải Đằng Long, Đằng Long nói bên kia nó đã tìm qua, cho nên liền đến nơi đây tìm.

Lạc Nhất Nhất theo dấu vết Bạch Lang lưu lại một đường đi tìm, rất nhanh cảm giác được nguyên tố lực. Nếu như cảm ứng đúng, Tụ Linh Thạch liền ở phụ cận chỗ này. Nhưng hiện tại, nàng đã không rảnh đi quản Tụ Linh Thạch.

Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất tìm được Bạch Lang, nhưng cũng thấy được một màn làm trong lòng nàng run sợ. Phía dưới vách đá đứt gãy, hai chân trước Bạch Lang khoát lên mặt trên đứt gãy, hai cái chân sau hươu loạn. Lấy thực lực Bạch Lang hiện tại, ngã xuống liền tan xương nát thịt.

Lạc Nhất Nhất cùng Đằng Long bay nhanh qua tiếp được Bạch Lang, ôm Bạch Lang vào trong ngực, Lạc Nhất Nhất gào khóc lớn, nếu như vừa mới nàng và Đằng Long đến chậm một bước, Bạch Lang liền thực ngã xuống, nàng liền thật sự vĩnh viễn mất đi Phong Liệt.

Bạch Lang cọ cọ Lạc Nhất Nhất, đưa màu lam yêu cơ cắn chặt ở trong miệng cho Lạc Nhất Nhất. Lạc Nhất Nhất thế này mới chú ý tới đóa hoa Bạch Lang vẫn cắn ở trong miệng, cùng trên phần đứt gãy kia có một mảnh nhỏ màu lam yêu cơ. Nguyên lai phía trước lúc nàng hướng nó hiện vật quý, nó nhớ kỹ hương vị màu lam yêu cơ, nên tìm tới nơi này. Lại ôm chặt Bạch Lang, nghẹn ngào nói: “Ngươi này đứa ngọc, ngươi có biết hay không, vì mấy đóa hoa này, ngươi thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn. Ta thật vất vả mới đi đến nơi đây, nếu lại mất đi ngươi, ta làm sao bây giờ...”

Nhìn Lạc Nhất Nhất khóc rồi tỉnh rồi ngủ, Bạch Lang có chút chân tay luống cuống, không ngừng liếm nước mắt Lạc Nhất Nhất.

Lúc này, mọi người cũng đều chạy tới nơi này, có người là vì ở phụ cận cảm nhận được tinh thạch, có người là đã tìm hết ở địa phương khác. Đi đến phụ cận nghe được động tĩnh, chạy tới liền nhìn thấy một màn này. Lạc Nhất Nhất hiện tại là khóc không kèm chế được, đành phải từ Đằng Long người duy nhất chứng kiến giải thích tình huống.

Mọi người nghe xong, thần thức không thôi, chỉ có Mộng Toa cùng u Dương Linh Nhi về mặt hướng tới nhìn một người một lang còn đang ôm cùng một chỗ. Ai nói này lang không có linh tính, so với phụ quân khác, có mấy người có thể so sánh được với lang còn không có linh tính này?

Mộng Toa hâm mộ nói: “Vũ Yên, ngươi cũng không hâm mộ? Không hi vọng tìm được một người như vậy làm bạn với mình sao?”

Lạc Vũ Yên: “Có một tên ngu ngốc như vậy, ta không thể không lo lắng chết a, ngươi xem nha đầu kia, phỏng chừng lúc ấy trái tim đều nhanh dọa đi ra.”

Kiều Phi ở trong lòng cuồng gật đầu: không sai không sai, nữ tử ta nhìn trúng là có thể xuyên thấu qua hiện tượng thấy được bản chất. Cũng không ngạc nhiên là lúc trước chỉ biết xem mặt ngoài, ai thân dính cùng vị hôn thê không phạm vị Lạc Vũ Diệp.

Rất nhanh, mọi người liền tìm được Tụ Linh Thạch theo Không Thành ngã rơi xuống. Nhìn Lạc Nhất Nhất còn tại nức nở, Phong Minh cầm lấy Tụ Linh Thạch, ý bảo Lạc Nhất Nhất đưa Khóa Hồn Châu cho hắn. Lạc Nhất Nhất từ trong cổ kéo ra Khóa Hồn Châu đưa cho Phong Minh.

Rất nhanh, lại là một trận bạch quang hiện lên, Bạch Lang đảo mắt lại lớn một vòng, hiện tại kích cỡ cùng Bạch Liên không sai biệt lắm. Lạc Nhất Nhất tiếp nhận Khóa Hồn Châu Phong Minh đưa trở lại, nức nở hỏi: “Khi nào thì, có thể giải phóng linh tính trí lực của nó a, ta rất lo lắng lại phát sinh chuyện nguy hiểm như vậy.”

Phong Minh nhìn Bạch Lang nói: “Ta cũng không biết, bất quá thân lang hắn là không sai biệt lắm giống như thế này.”

Nhìn vị trí đá thủy tinh trên hồ sơ, Lạc Nhất Nhất có chút cười khổ. Lạc Vũ Yên vừa thấy về mặt Lạc Nhất Nhất, đoạt lấy hồ sơ kinh hi kêu lên: “Ngọc Được Cốc? Căn cứ hồ sơ chi thị, ngay tại Tử Vong Chi Hải của Tinh Thần đại lục. Nói như vậy, chúng ta có thể về nhà một chuyến.”

Lâu như vậy chưa thấy qua phu thê Lạc Đan, có thể nhân cơ hội này về nhà một chuyến, Lạc Nhất Nhất tự nhiên là thập phần vui vẻ. Làm cho nàng cười khổ là, nếu như nàng không đoán sai, căn cứ chú thích trong hồ sơ, viên đá thủy tinh hẳn là trong khối Cổ Ngọc phong bế Ngọc Được Cốc.

Nhớ ngày đó, là Liệt tự mình hỗ trợ phong bế Ngọc Dược Cốc, chẳng lẽ lần này chính nàng hủy kết giới phong bế kia sao?

Lạc Nhất Nhất ở trong rối rắm mang theo mọi người vào Truyền Tống Trận về Tinh Thần đại lục. Nhìn phía sau núi quen thuộc, Lạc Nhất Nhất có chút cảm thán, thời gian qua thực mau, trước kia nàng chính là tại đây phía sau núi gặp Phong Liệt.

Nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất có chút ngạc nhiên hỏi: “Minh ca ca, ta nhớ rõ Liệt nói qua, hẳn lúc trước là vì có huyết mạch nhân loại, mới có thể trốn đến nơi đây, người có thể có cái gì không khoẻ hay không?”

Phong Minh lắc lắc đầu nói: “Hẳn lúc trước khẳng định là lúc ở Yêu giới xúc động Truyền Tống Trận, nơi này cấm chế vì người giám hộ, yêu thú khẳng định không thể trực tiếp truyền tống qua đến. Nhưng chúng ta là đi Truyền Tống Trận Long Hồ Thành, cho nên không vấn đề gì, về phần cấm chế ở đây, còn khôn không được ta.”

Lạc Nhất Nhất trong lòng âm thầm may mắn, chủ yếu là, nàng căn bản không biết Phong Liệt lúc trước là từ Truyền Tống Trận ở đâu tới được, Kiều Phi tên kia thì bị một đường đuổi giết, càng không biết Truyền Tống Trận Điện Huyền Cốc nàng lúc trước bị truyền tống sẽ đưa họ đến chỗ nào? Cho nên lựa chọn Long Hồ Thành, nơi Lạc Vũ Yên và Lạc Vũ Thần bị truyền tống đến.

Vậy vậy đầu, đem rối rắm trong lòng đều để sau đầu, Lạc Nhất Nhất mang theo mọi người chậm rãi đi về nhà.

Thời điểm Liễu Trần Nhi nhìn thấy Lạc Nhất Nhất, nước mắt như là hồng thủy tràn ra, nàng đã rất lâu không thấy được nữ nhi. Lạc Đan cũng là kích động không kiềm chế được, cũng may còn nhớ rõ tiếp đón bằng hữu Lạc Nhất Nhất mang về.

Nếu là trước đây, trong lòng Lạc Vũ Thần khẳng định có chút ăn vị, hẳn cũng là thật lâu không trở lại, nhưng hiện tại trong mắt lão cha lão nương nhà hắn chỉ có một mình tỷ tỷ. Bất quá hiện tại, hẳn cũng không ngại này đó.

Liễu Trần Nhi thật vất vả mới ngừng nước mắt, thế này mới chú ý tới mọi người Lạc Nhất Nhất mang về, mặt bả lập tức đỏ, đều một bó tuổi, còn thất lễ trước mặt một đám nhỏ, càng nghĩ càng ngượng ngùng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Khôi phục nhân thân

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất buồn cười nhìn mẫu thân nhà mình, xem ra trong khoảng thời gian nàng cùng Tiểu Thần không ở đây, phụ thân chiều cổ mẫu thân rất tốt. Ít nhất không làm cho nàng nhìn thấy vẻ mặt quá mức tường niệm mà tiêu tụy của mẫu thân.

Ánh mắt dạo qua một vòng, cũng không thấy Phong Liệt, Liễu Trần Nhi kỳ quái hỏi: “Nhất Nhất, Phong Liệt không cùng người trở về sao?”

Kỳ thật Lạc Đan đã sớm muốn hỏi, nhưng nhìn thê nữ một hồi trùng phùng, liền tạm thời cho nẫu nữ các nàng chút thời gian. Lúc này, nghe được ái thê nêu vấn đề, cũng chờ nữ nhi trả lời.

Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ, phóng Bạch Lang trong Phượng giới ra, nếu như hiện tại che che lấp lấp, ngược lại làm cho song thân lo lắng.

Phu thê Lạc Đan trừng mắt nhìn Bạch Lang bên người nữ nhi, hai mắt nhìn nhau, đây là ý gì?

Lạc Nhất Nhất vuốt ve đầu Bạch Lang, cười nói: “Liệt, chúng ta về nhà nga.”

Nháy mắt hai mắt phu thê Lạc Đan trừng lớn, có người có thể nói cho bọn họ đây là có chuyện gì hay không? Phong Liệt biến thành lang?

Lạc Nhất Nhất cười nói: “Mẫu thân, trước đừng nói chuyện này, buổi tối ta lại cùng người hảo hảo nói một chút. Lâu rồi không thấy các người, ta nhớ các người muốn chết. Hiện tại ta giới thiệu các bằng hữu của ta cho các người đi.”

“Vị như trích tiên hạ phàm này là ca ca Liệt, Phong Minh. Vị mỹ nữ đáng người hóa bạo tới cực điểm là công chúa Tinh Linh giới Mộng Toa. Vị mỹ nữ tính xảo đặc sắc là đại tiểu thư của đệ nhất phú hào Phong Vân đại lục Âu Dương Linh Nhi. Những người khác các người đều nhận thức, ta sẽ không giới thiệu.”

Mọi người đơn giản nhận thức nhau, phu thê Lạc Đan không nghĩ tới những người nữ nhi mang về có thân phận như vậy. Tuy rằng đối chuyện Phong Liệt vẫn rất nghi vấn, bất quá cũng chỉ đợi tới nay Lạc Nhất Nhất đến giải thích.

Đang lúc mọi người hoà thuận vui vẻ, lão gia tử Kiều gia tới cửa. Nhìn mọi người trong phòng khách, kinh ngạc không thôi, lúc thấy Kiều Phi, hẳn không thể đập chết hắn. Tiểu tử kia, lúc trước không nói một tiếng, lưu lại thư đá vị trí gia chủ cho ông, bỏ chạy. Thật vất vả có được tin tức hắn trở về, kết quả tiểu tử kia trực tiếp chui trong nhà người ta, đợi nửa ngày cũng không trở về, rốt cục kiểm chế không được, nổi giận dùng đũa tìm tới cửa.

Kiều Phi có chút chột dạ né tránh tầm mắt lão gia tử nhà mình. Trước kia hẳn muốn Kiều gia ở vị trí đệ nhất, ở trong mắt người khác, hẳn là ổn trọng thiên chi kiều tử, đây là lần đầu tiên hẳn làm một việc khác với nhận thức của mọi người, có chút không biết phản nói thế nào.

Lạc Đan hỗ trợ trấn an lão gia tử đang tức giận, lưu hẳn cùng nhau dùng tiệc đón gió tẩy trần cho bọn nhỏ vừa trở về, tiệc tối ở một mảnh tường hòa vượt qua.

Sau khi kết thúc, không đợi Kiều lão gia tử tức giận, Kiều Phi ngoan ngoãn trở về.

Không cần phải nói, Lạc Nhất Nhất tự nhiên bị Liễu Trần Nhi khẩn cấp kéo đến phòng. Trừ bỏ mấy năm nay đối nữ nhi tưởng niệm, chuyện của Phong Liệt càng khiến nàng khẩn cấp muốn biết rõ ràng.

Mẫu nữ hai người nằm ở trên giường, Lạc Nhất Nhất chậm rãi nói chuyện sau khi nàng rời nhà cho Liễu Trần Nhi nghe. Liễu Trần Nhi yên lặng nghe Lạc Nhất Nhất nói, tuy rằng Lạc Nhất Nhất tận lực giảm nhẹ các nguy hiểm gặp được ở Phong Vân đại lục. Nhưng là, khi nghe đến chuyện sau khi Phong Liệt biến thành lang, Liễu Trần Nhi vẫn là khóc không thành tiếng.

Lạc Nhất Nhất vừa giúp Liễu Trần Nhi lau nước mắt, vừa nói: “Nương, ta không phải rất tốt thôi, ngươi phải tin tưởng nữ nhi của mình, phải tin tưởng ngươi rất nhanh có thể nhìn thấy con rể của mình.”

Liễu Trần Nhi nghẹn ngào gật gật đầu, kéo Lạc Nhất Nhất vào trong lòng. Thượng thiên thật sự là tàn nhẫn, làm cho nữ nhi của nàng chịu nhiều khổ như vậy, nữ nhi từ tám tuổi về sau vốn không có thái bình qua.

Phía trước, Lạc Nhất Nhất cũng không có nói cho phu thê Lạc Đan, Phong Liệt là bán yêu, chỉ nói cho bọn họ Phong Liệt là người ở một phiến đại lục khác. Lần này, trên cơ bản nói rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Nhưng là, Liễu Trần Nhi biết, mặc kệ Phong Liệt là cái gì, Nhất Nhất đều nhận định hẳn. Cho nên, nàng có thể làm, chỉ có thỉnh ông trời phù hộ, cho Phong Liệt sớm một chút trở về. Mẫu nữ hai người vẫn nói đến khi thiên không hơi hơi tỏa sáng mới ngủ.

Ngày hôm sau, Liễu Trần Nhi khẩn cấp nói sự tình cho Lạc Đan, mới phát hiện Lạc Đan cũng mang theo đôi mắt thâm quầng. Mới biết được, Lạc Đan cũng như nàng đợi không kịp, lời kéo nhi tử hồi một đêm

Mấy ngày nay, tất cả mọi người sống trong một mảnh âm áp. Âu Dương Linh Nhi thực hâm mộ loại âm áp này, nàng tuy rằng là đại tiểu thư Băng Tuyết Thành, từ nhỏ cái gì cũng không thiếu, nhưng duy độc không có hưởng thụ qua loại cuộc sống gia đình âm áp thế này. Thật hi vọng nàng về sau cũng có thể sống trong hoàn cảnh này, nghĩ đến đây, bỗng nhiên nhớ tới chuyện ở Hóa Vương Lăng, mặt bả lập tức đỏ, biểu tình cũng có vẻ không được tự nhiên.

Mộng Toa vốn là quen biết ảo thành bản thu nhỏ đáng yêu, bởi vì Phong Minh giống như càng quen nàng mang bộ dáng tinh linh đáng yêu. Bất quá đến Tinh Thần đại lục sau, Lạc Nhất Nhất bảo nàng khôi phục lớn hình, sợ nàng mang bộ dáng tinh linh sẽ khiến cho phiến đại lục này xôn xao.

Tuy rằng điểm ấy là lo lắng đến, nhưng người thấy qua Mộng Toa đồn đãi Lạc gia đến một vị đại mỹ nữ tuyệt thế. Ở trong lúc vô ý gặp được bộ dáng Phong Minh, cũng có người đồn đãi, Lạc gia có tiên nhân hạ phàm. Tin tức bất hính nhi tẩu (*), trong lúc nhất thời, chung quanh Lạc gia bị vây chặt như nêm cối, chỉ vì muốn nhìn phong thái tiên nhân.

() bất hính nhi tẩu: Không chân mà chạy. Chỉ lời đồn được lan truyền mau chóng.*

Lạc Nhất Nhất không nói gì nhìn hai người: “Sớm biết vậy làm hai người hóa xấu một chút.” Lạc Vũ Yên đồng ý gật gật đầu: “Không nghĩ tới người Tinh Thần đại lục hiện tại đều không phẩm vị như vậy, vì chút việc nhỏ lại nháo thành như vậy.”

Âu Dương Linh Nhi biết hai nữ nhân này ăn vị, bất quá nói trở về, chính nàng cũng rất buồn bực, theo chân bọn họ đứng chung một chỗ, nàng cũng chỉ có thể xem như thanh tú.

Vui vẻ nhất là Manh Manh, Liễu Trần Nhi thực thích diện mạo đáng yêu của Manh Manh, cảm thấy nàng giống Lạc Nhất Nhất lúc nhỏ. Manh Manh cảm nhận được loại tự nhiên quan tâm mà ở Tinh Linh giới nàng đều không có cảm nhận được.

Ở nhà qua nửa tháng, mọi người quyết định lên đường đi Ngọc Dược Cốc, nghĩ đến một đoạn thời gian rất dài không thấy được nhi tử và nữ nhi, phu thê Lạc Đan trong lòng khó chịu không thôi. Nhưng là, hiện tại bọn họ có thể làm chính là cầu nguyện bọn nhỏ bình an, sớm một chút cứu Phong Liệt trở về.

Kiều Phi không biết cùng lão gia tử Kiều gia nói gì đó, lão gia tử tuy rằng vẫn là thờ phỉ phỉ, bất quá cũng không ngăn trở hẳn đi cùng đám người Lạc Nhất Nhất.

Lộ tuyến hồ sơ ghi lại là con đường Ngọc Dược Cốc lúc trước còn không có phong bế. Bất quá, này cũng không ảnh hưởng đám người Lạc Nhất Nhất. Thực lực của bọn họ cũng đủ xé mở kết giới, tiến vào Ngọc Dược Cốc.

Thời điểm mọi người xuất hiện ở Ngọc Dược Cốc, tất cả mọi người trong cốc ngây ngẩn cả người, Ngọc Kinh Dương rất nhanh liền chạy đến. Chuyện này rất nghiêm trọng, Ngọc Dược Cốc rõ ràng đã hoàn toàn phong bế, làm sao có thể còn có ngoại nhân tiến vào đâu.

Nhìn thấy Lạc Nhất Nhất cầm đầu, Ngọc Kinh Dương có chút nghi hoặc, là hẳn lỗi giác sao? Như thế nào nhìn có chút quen mắt? Lúc này Ngọc Tường cùng Ngọc Lâm cũng chạy lại đây. Mọi người đều không có nhận ra Lạc Nhất Nhất sau khi giải độc.

Lạc Nhất Nhất đi đến trước mặt Ngọc Kinh Dương, chấp tay hành lễ. Ngọc Kinh Dương vì Lạc Nhất Nhất đã giải độc cảm thấy cao hứng, nhưng hần tối để ý là, bọn họ làm sao có thể xuất hiện ở trong này?

Lạc Nhất Nhất đưa Bạch Lang trong Phurong giới ra, đơn giản kể lại sự tình cho Ngọc Kinh Dương, Ngọc Kinh Dương bất khả tư nghị nhìn Bạch Lang trước mắt. Nó chính là Phong Liệt? Đồ đệ hần cho rằng thiên phú rất cao? Thực lực Lạc Nhất Nhất đã có thể mở ra cấm chế?

Ngọc Tường cùng Ngọc Lâm nhìn thấy Lạc Nhất Nhất đều rất vui sướng.

Lạc Nhất Nhất nói thẳng mục đích nàng đến đây, Ngọc Kinh Dương vừa nghe, cau mày. Hần như thế nào có thể đáp ứng Lạc Nhất Nhất lấy đi Cổ Ngọc phong bế Ngọc Dược Cốc? Ngọc Tường và Ngọc Lâm cũng biết sự tình nghiêm trọng. Nhìn hai người trầm mặc, Ngọc Lâm mở miệng nói: “Tuồng Nhi, người trước an bài nơi ở cho Nhất Nhất và bằng hữu của nàng.” Ngọc Tường gật gật đầu.

Lạc Nhất Nhất hướng Ngọc Kinh Dương thi lễ, rồi cùng Ngọc Tường rời đi. Tuy rằng biết sự tình có vẻ khó làm, nhưng là nàng hi vọng có thể giải quyết trong hòa bình.

Hai ngày này, Ngọc Dược Cốc đều vượt qua trong một mảnh lo lắng. Lạc Nhất Nhất biết, bọn họ lần này đến, đối Ngọc Dược Cốc mà nói, giống như là một hồi tai nạn.

Hai ngày qua, Ngọc Kinh Dương giam bản thân trong phòng. Mặc dù là thầy trò ngăn ngừa vài ngày, hần cũng có nghĩa vụ nghĩ biện pháp cứu đồ đệ của mình, nhưng là có lẽ sẽ làm cho cả Ngọc Dược Cốc lại gặp tai nạn.

Nhưng là, hiện tại Lạc Nhất Nhất có thể xé mở cấm chế, là người hần có thể ngăn cản sao?

Lạc Nhất Nhất nhìn Ngọc Kinh Dương rớt cục đi ra, biết trong lòng hần hần là đã có quyết định. Hai người một trước một sau, đi vào một đình núi. Ngọc Kinh Dương mở miệng nói: “Mặc kệ ta có đồng ý hay không, người đều sẽ mạnh mẽ lấy đi Cổ Ngọc đúng không?”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu: “Nếu như ta thật sự mang đến tai nạn cho Ngọc Dược Cốc, khiến cho ta xuống địa ngục đi, ta là không có khả năng buông tha Liệt.”

Hai câu nói sau, liền lâm vào trầm mặc, lúc này Ngọc Tường và Ngọc Lâm từ phía sau đi ra, Ngọc Tường mở miệng nói: “Gia gia, người đưa Cổ Ngọc cho Nhất Nhất đi, này cấm chế có lẽ là bảo hộ của chúng ta, nhưng cũng có khả năng trở thành điểm trí mạng cho chúng ta. Cùng ngoại giới thoát ly, nếu như ở một ngày nào đó, cấm chế hủy hoại, chúng ta không thể không cùng ngoại giới tiếp xúc, khi đó, có lẽ chúng ta đã không có biện pháp thích ứng.”

Ngọc Lâm và Ngọc Tường vẫn theo ở phía sau, kỳ thật là lo lắng hai người bọn họ không thể đồng ý mà động võ.

Nhìn Ngọc Kinh Dương vẫn là không nói, Lạc Nhất Nhất nói: “Ta lấy danh dự đệ nhị gia Tinh Thần đại lục hứa hẹn, nhiều thế hệ đều che chở Ngọc Dược Cốc.”

Thật lâu sau, Ngọc Kinh Dương mở miệng nói: “Thôi, cầm đi, mặc dù ta có tâm ngăn trở, cũng vô lực ngăn cản. Nhân tài như các người xuất hiện càng ngày càng nhiều, cái cấm chế này cũng không có khả năng giữ được Ngọc Dược Cốc về sau không bị người quấy rầy.”

Lạc Nhất Nhất thật sâu thi lễ, theo Ngọc Lâm đi lấy Cổ Ngọc.

Cổ Ngọc tuy là hình dạng ngọc, nhưng trung gian được khảm một viên tiểu tinh thạch. Lạc Nhất Nhất lấy tinh thạch ra, vội vã thả ra một phách của Phong Liệt.

Một trận hồng quang bao vây lấy Khóa Hồn Châu thật lâu không lui, sắc mặt Lạc Nhất Nhất nháy mắt trắng bệch. Hoi khóc nức nở hỏi: “Minh ca ca, có phải hay không có vấn đề gì?” Hồng quang kia cực kỳ giống yêu lực đã cắn nuốt Phong Liệt làm cho Lạc Nhất Nhất lập tức bối rối.

Phong Minh cũng không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra, nhủu mày suy tư, hồng quang thối lui, một tiểu hài tử năm sáu tuổi đứng ở vị trí Bạch Lang đứng lúc trước. Lạc Nhất Nhất nước mắt lã lã dài, lã lã nhìn Phong Liệt bản thu nhỏ trước mắt, sau đó... Sau đó... Nháy mắt ôm Liệt vào trong ngực. Đồ đệ nói: “Các người đều nhìn chăm chăm cái gì, Liệt nhà ta không mặc quần áo...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 13: Lại gặp Hàn Ngưng Thiên

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Vũ Yên khinh thường trả lời: “Một tiểu thí hài năm sáu tuổi, cũng chưa mọc lông, ta mới không hiếm lạ xem đâu...” Nói xong, quay đầu bước đi, mọi người cũng đều tản ra. Ngọc Tường rất nhanh ở trong thôn tìm đến một ít quần áo tiểu hài tử cho Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất đỏ mặt giúp Tiểu Phong Liệt mặc quần áo, tuy rằng xác thực giống như Lạc Vũ Yên nói, hiện tại Phong Liệt chính là một tiểu thí hài, nhưng là... Đây chính là phu quân hàng thật giá thật của nàng a. Giúp Tiểu Phong Liệt mặc quần áo xong, Lạc Nhất Nhất mới nhìn Phong Liệt, đem Phong Liệt gắt gao ôm vào trong ngực, nàng đã bao lâu không thấy khuôn mặt Phong Liệt, tuy rằng hiện tại là bản thu nhỏ, nhưng so với lang thân có cảm giác hơn.

Lạc Nhất Nhất nước mắt không chịu không chế rơi xuống, Phong Liệt vươn tiểu tay, muốn giúp nàng lau, nhưng lại như thế nào cũng sát không xong, vùng hai cánh tay nhỏ, không ngừng ở trên mặt Lạc Nhất Nhất lau loạn.

Lạc Nhất Nhất vì động tác của hắn mà nở nụ cười, thật vất vả ngừng rơi lệ, lôi kéo tay nhỏ bé của hắn nói: “Lần trước ngươi cũng là giúp ta lau nước mắt, không nghĩ tới lại gặp mặt, còn muốn giúp ta lau nước mắt. Bất quá lần này, ta rốt cục có thể chạm vào ngươi.”

Phong Liệt nhìn chằm chằm mặt Lạc Nhất Nhất, còn thật sự kêu lên: “Nhất Nhất... Nhất Nhất” Lạc Nhất Nhất vui vẻ ôm lấy Tiểu Phong Liệt, cười nói: “Liệt, ta từng bỏ lỡ hai mươi mấy năm gian nan của ngươi, ngươi nói, có phải hay không ông trời muốn mà luyện ta, cho ta một lần nữa chứng kiến ngươi trưởng thành đâu...”

“Ngươi nói, ông trời có phải hay không muốn cho ngươi thêm một nhân sinh không đồng dạng, thật may mắn, trong nhân sinh này có ta...”

Lạc Nhất Nhất một mình nói rất nhiều, mà Phong Liệt tối thủy tối chung ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng Lạc Nhất Nhất. Hắn duy nhất chỉ nói hai chữ “Nhất Nhất”, bất quá này đã muốn làm cho Lạc Nhất Nhất thực vui vẻ.

Mạc Vân cải tạo lại nhuyển khải lúc trước của Phong Liệt một chút, nhuyển khải có thể theo thân hình lớn nhỏ của Phong Liệt mà biến đổi.

Lúc này, Lạc Nhất Nhất đang cố gắng dạy Phong Liệt nói “Nuơng tử” làm cho mọi người đầu đầy hắc tuyến.

Mộng Toa nhìn trên người hai người mặc cùng nhuyển khải màu đỏ nói: “Nhất Nhất, tuy rằng đây là cái ngươi gọi là áo giáp tình lữ, bất quá các ngươi mặc lúc này, sẽ làm người khác nghĩ lầm Phong Liệt là con ngươi.”

Lạc Nhất Nhất: “...”

Trang phục tình lữ của bọn họ biến thành trang phục gia đình?

Lạc Vũ Yên vỗ bả vai Mộng Toa cười ha ha: “Không sai không sai, hiện tại sẽ không đơn thuần hâm mộ, có thể nhìn đến một mặt khác...”

Phong Minh quan sát Tiểu Phong Liệt vài ngày sau, nói cho Lạc Nhất Nhất, cổ yêu lực lúc trước nhìn thấy thật là yêu lực trước kia của Phong Liệt. Hắn nghĩ theo tìm được càng ngày càng nhiều thủy tinh thạch, không chỉ có thể phóng xuất ra hỗn phách Phong Liệt, hắn là cũng bắt đầu dần dần phóng xuất lực lượng của hắn.

Tuy rằng Phong Liệt hiện tại tựa như một đứa nhỏ trí lực không được đầy đủ, nhưng hắn luôn lăng lăng đứng ở bên người Lạc Nhất Nhất. Đối Lạc Nhất Nhất mà nói, Phong Liệt có một bước biến hóa, để cho nàng thấy được hi vọng, mặc dù là Tiểu Phong Liệt, cũng làm cho nàng cảm thấy an tâm.

Mỗi ngày, vừa mở mắt, có thể nhìn thấy Tiểu Phong Liệt, làm cho nàng trong lòng tràn ngập cảm kích. Cái loại mất rồi có lại vui sướng này, làm cho nàng càng thêm quý trọng thời thời khắc khắc cùng Phong Liệt một chỗ, cũng làm cho nàng dần dần phai nhạt thâm oán chống lại thiên gia.

Lạc Nhất Nhất thực hiện hứa hẹn, trước khi rời đi Ngọc Dược Cốc, cùng phụ mẫu liên hệ, nhờ bọn họ lấy danh nghĩa đệ nhị đại gia tộc Tinh Thần đại lục tuyên bố tin tức, nhiều thế hệ chờ Ngọc Dược Cốc. Mà Ngọc Khinh Dương ở lúc Lạc Nhất Nhất vừa ly khai, đưa cho nàng một quyển sách thuốc, nói: “Ta tuy rằng trên danh nghĩa là sư phụ Phong Liệt, nhưng chỉ chỉ dẫn hắn nhập môn mà thôi. Thời điểm hắn cần giúp đỡ, ta lại không thể giống một sư phụ chân chính sư phụ toàn tâm toàn ý giúp hắn. Ta là một sư phụ không hợp cách. Bản sách thuốc này, coi như ta đưa lễ vật cho hắn đi. Có lẽ các ngươi sẽ có lúc cần dùng đến.”

Lạc Nhất Nhất mang theo Phong Liệt thật sâu thi lễ, tiếp nhận bản sách thuốc, trịnh trọng nói: “Ngài vĩnh viễn là sư phụ của Liệt, hắn sẽ ly giải khổ tâm của ngài, chúng ta sẽ trở về thăm ngươi.”

Ngọc Tường có chút buồn rầu tiêu sái đến trước mặt Lạc Nhất Nhất: “Nhất Nhất, thực lực của ta vẫn quá kém, không thể giúp các ngươi cái gì.”

Lạc Nhất Nhất vỗ vỗ cái đầu đều đặn nhanh vượt qua nàng của Ngọc Tường, cười nói: “Ta tin tưởng ngươi nhất định có thể trở nên rất mạnh, trở thành một Luyện Dược Sư danh dương thiên hạ, hảo hảo cố gắng nga, ta không biết khi nào thì sẽ trở về Tinh Thần đại lục, các ngươi có rảnh thì đến nhà ta chơi, bồi phụ mẫu ta, coi như thay ta và Tiểu Thần tần hiếu đạo đi.”

Lại bước trên đường rời đi, lần này tâm tình Ngọc Tường cùng Ngọc Lâm thoải mái rất nhiều, lần trước ly biệt, Ngọc Dược Cốc bị hoàn toàn phong bế, nghĩ đến sẽ không còn tái kiến. Nhưng lần này, bọn họ tin tưởng, rất nhanh có thể gặp lại.

Địa phương kế tiếp bọn Lạc Nhất Nhất muốn đi là Phù Đảo, ở phía nam Phong Vân đại lục. Vốn định trước khi đi, lại đi xem phụ mẫu, nhưng lại sợ bị không khí ám áp ràng buộc, lại phải một lần ly biệt. Cho nên Lạc Nhất Nhất mang theo mọi người lặng lẽ về Phong Vân đại lục.

Lạc Nhất Nhất suy nghĩ tìm hiểu một ít tin tức về Phù Đảo, cho nên sau khi truyền tống đến Long Hồ Thành, trực tiếp đi tìm Lộ Vân Hồ. Cô nhân gặp lại, tự nhiên một mảnh vui sướng. Lạc Vũ Thần và Lạc Vũ Yên vừa vào thành đã bị vây quanh, bọn họ ở Long Hồ Thành ngày người một đoạn thời gian rất dài, lúc này bỏ tiểu đội qua một bên, đều chạy đi cùng bạn cũ chào hỏi.

Thời điểm Lộ Vân Hồ nhìn thấy đám người Lạc Nhất Nhất, khoe miệng cuồng trư: thế giới này quá TM điên cuồng. Lần đầu tiên gặp mặt, Lạc Nhất Nhất là một nữ oa nhi tám chín tuổi, bị Phong Liệt lúc nào cũng khắc khắc ôm vào trong ngực. Lần thứ hai gặp mặt, Lạc Nhất Nhất tăng lập tức biến thành mười tám mười chín tuổi, cùng Phong Liệt tay nắm tay, thoát nhìn rất hòa hợp. Lần thứ ba gặp mặt, Lạc Nhất Nhất vẫn là bộ dáng mười tám mười chín tuổi, Phong Liệt lại biến thành tiểu thí hài năm sáu tuổi.

Nhìn ánh mắt Lộ Vân Hồ vô cùng rối rắm, Lạc Nhất Nhất cười mĩa hai tiếng, chuyển dời mục tiêu đến Lộ Vân Long thoát nhìn năng lực thừa nhận mạnh hơn. Lộ Vân Long sau khi nghe Lạc Nhất Nhất giải thích, cũng là vẻ mặt khiếp sợ. Thật vất vả phục hồi tinh thần lại, nghe được Lạc Nhất Nhất hỏi chuyện Phù Đảo, nhíu nhíu mày.

Do dự trong chốc lát, mở miệng nói: “Về Phù Đảo, ta cũng chỉ là nghe nói qua, nghe nói chung quanh tòa đảo kia là biển, không có biện pháp pháp phênh gì này nọ, cho nên không có thuyền có thể đi tới, linh lực không thể sử dụng, huyền thú cũng không thể phi hành. Đó là một tòa tiểu đảo bị ngăn cách. Lấy thực lực của các ngươi, trước kia có lẽ có thể nghĩ biện pháp đi qua, nhưng là hiện tại, chỉ sợ có chút khó khăn.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ nghe Lộ Vân Long tiếp tục mở miệng nói: “Đại khái nửa năm trước, con đường chủ yếu thông đến Phù Đảo, Xích Diệm Sơn, bắt đầu không ngừng bộc phát ra nham thạch nóng chảy, nay chung quanh đã hình thành một mảnh biển lửa. Xích Diệm Sơn ngay tại đoạn đường không thể sử dụng linh lực.”

Lạc Nhất Nhất bắt đầu dĩ thử dĩ, con đường cứu phu của nàng thật đúng là không dễ dàng, nhưng là có thể làm sao bây giờ đâu, đều đi đến bước này, dù thế nào đều không thể rút lui. Mấy người nghĩ ngợi hồi phục một ngày, sáng sớm hôm sau liền xuất phát.

Lộ Vân Hồ đứng ở cửa thành nhìn bóng dáng mọi người rời đi, lẩm bẩm nói: “Nha đầu, các ngươi cẩn thận một chút, hi vọng lần sau gặp mặt, ngươi cùng tiểu tử kia đều bình thường chút.”

Bởi vì không có người chịu lái thuyền đến Phù Đảo, cho nên Lạc Nhất Nhất đành phải mua một chiếc thuyền, chuẩn bị chính mình động thủ. Đường nhiên nàng chính là nói miệng, chân chính làm cu li là Lạc Vũ Thần cùng Kiều Phi. Về phần Phong Minh, một người như tiên nhân đứng ở đầu thuyền đẹp mắt cực kỳ, thật sự không đành lòng để người ta làm thuyền phu. Mạc Vân liền càng không cần phải nói, Lạc Nhất Nhất ở lúc bản thân làm phui chương quỳ, đồng thời còn phát huy mỹ đức tôn sư.

Lạc Vũ Thần và Kiều Phi bận việc nửa ngày, con thuyền mới bắt đầu chậm rãi khởi động. Từ vị trí bọn họ hiện tại đến Phù Đảo, tựa như một cái chai lớn hai đầu đều là bình cảnh, bọn họ hiện tại ở chỗ bình cảnh, ở giữa là biển cả mênh mông vô bờ. Đi được vài ngày, dần dần có thể nhìn thấy hai bờ sông, mà không khí chung quanh dần dần trở nên cực nóng, xa xa thiên không giống như đều bị ánh thành màu đỏ.

Căn cứ biểu thị trên địa đồ, bọn họ hẳn là đến một chỗ bình cảnh khác của cái chai. Mọi người dùng linh lực gia tốc thuyền chạy, rất nhanh, là có thể nhìn thấy trên mặt biển hỏa diễm kiều ngạo tàn sát bờ bãi. Mà bên cạnh còn dừng lại một chiếc thuyền lớn khác. Lúc này một người trên thuyền đi ra, khi nhìn thấy Lạc Nhất Nhất sững sờ một chút.

Rất nhanh, phần phật toàn bay đến thuyền Lạc Nhất Nhất. Lạc Nhất Nhất nhìn Hàn lão gia tử vẻ mặt ý cười, cười gượng hai tiếng, từ lúc biết nàng là thành chủ Tuyệt Vương Thành, ánh mắt Hàn lão gia tử nhìn nàng, tựa như đang nhìn một tòa kim sơn sáng lóa lóa.

Nguyên lai, Hàn lão gia tử và Hàn Ngưng Thiên ở chỗ này, chủ yếu là tiếp nhiệm vụ ủy thác, tiêu trừ quái thú dưới phiên biển lửa này.

Hàn Ngưng Thiên chỉ vào xa xa bên trái sơn, nói: “Nửa năm trước, Xích Diệm Sơn bắt đầu phun trào nham thạch nóng chảy. Tại trên biển bùng nổ một hai lần nham thạch nóng chảy, vốn tưởng rằng sẽ không có chuyện gì, lại không nghĩ rằng, nham thạch nóng chảy là dăm ba bữa bùng nổ một lần, cứ thế này phụ cận sẽ giống như biển lửa.”

“Từ nơi này đi lên phía trước gần ba km, có một hải đảo tụ tập rất nhiều các loại cá, cư dân sống ven biển thường thường đi tới đi lui tòa hải đảo đó. Nhưng là, từ khi nơi này biến thành biển lửa về sau, bọn họ chẳng những không có biện pháp trôi qua, thuyền tới nơi này đều bị tập kích. Người may mắn còn sống trở về nói, thấy dưới biển lửa này có một quái thú cả người là lửa.”

“Thôn dân tập hợp mọi người, thương lượng qua, ra giá cao, quyết định mời dong binh đoàn Hàn Môn chúng ta hỗ trợ tiêu trừ quái thú dưới biển lửa này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Phù Đảo

Edit & beta: Thiên Mạn

Giờ Lạc Nhất Nhất mới hiểu được, Hàn lão gia tử là tới theo dõi, sợ Hàn Ngưng Thiên bị hủy cộc sinh ý này.

Nhìn con thuyền bên cạnh vẫn không nhúc nhích, Lạc Nhất Nhất nghĩ hoặc hỏi: “Các ngươi hẳn là không phải vừa tới đi, như thế nào bây giờ còn không

có động thủ.”

Hàn lão gia từ buồn bực nói: “Đừng nói nữa, chúng ta đều đến đây hai ngày, quái thú đáy biển kia lộ diện một lần, đấu hai hiệp, liền chui vào biển, nước biển nóng khiến chúng ta chịu không nổi, đành phải ở chỗ này chờ nó trở ra.”

Lạc Nhất Nhất nhìn phía trước trên biển cô lỗ cô lỗ mạo phao nham thạch nóng chảy, nuốt nuốt nước miếng, ra vẻ nàng cũng không chịu nổi.

Biết đám người Lạc Nhất Nhất là muốn đi Phù Đảo, Hàn Ngưng Thiên nói: “Không giải quyết xong phiền toái nơi này, các người cũng không qua được. Từ nơi này đi ba km là hải đảo cư dân muốn đi, từ hải đảo lại đi khoảng ba mươi km chính là Phù Đảo.”

Nhìn chằm chằm nham thạch nóng chảy còn đang không ngừng chảy ra, Lạc Nhất Nhất vung tay lên triệu Đằng Long ra, vẫn là trước đi xem căn nguyên rồi nói sau.

Mất thấy mọi người đều đứng ở trên lưng Đằng Long, Hàn Ngưng Thiên do dự trong chốc lát, cùng Hàn lão gia từ đứng lên trên. Bọn họ cũng từng dùng huyền thủ đi qua xem, còn không có tới gần cửa khẩu nham thạch nóng chảy, đã bị cảm giác cực nóng bức lui.

Đằng Long dừng lại ở phía trên Xích Diệm Sơn, nhìn cửa khẩu nham thạch nóng chảy phía dưới, Lạc Nhất Nhất chỉ có thể nói đó là không phải núi lửa bình thường bùng nổ. Vẩy tay tụ tập thủy nguyên tố chung quanh, ngưng tụ thành băng bao vây mọi người.

Mộng Toa thở ra một hơi: “Rất cực thoát ly cảm giác thịt bị nướng.”

Đằng Long đối với cửa khẩu nham thạch nóng chảy thả ra một lượng nước lớn, ngưng tụ thành một Thủy Long theo cửa khẩu nham thạch nóng chảy vào son động dò đường. Không bao lâu, Đằng Long nhú mào nói: “Thủy Long tan mất, bên trong khẳng định còn có cái gì này nọ.”

Lấy thực lực hiện nay của Đằng Long, gặp phải loại tình huống này, thứ trong son động thật đúng là không đơn giản.

Căn cứ Lạc Nhất Nhất chỉ thị, Đằng Long lại ngưng tụ ra một Thủy Long, Chíp Bông cũng ngưng tụ một Hỏa Long. Lạc Nhất Nhất bao trùm nguyên tố lực lên hai con rồng. Chỉ chốc lát sau, trong son động truyền đến tiếng vang, một trận chấn động, một quái vật thật lớn đầy người hỏa diễm phóng lên cao.

Quái vật lớn đứng ở đỉnh núi thoạt nhìn giống vượn tay dài. Lúc này đang bị hai con rồng tả hữu vây công, cũng không cần mọi người động thủ. Thủy Long có thể ngăn chặn hỏa diễm của nó, hỏa diễm Hỏa Long so với nó lợi hại rất nhiều.

Lúc này, Phấn Phấn từ Phượng giới chạy ra, chớp một đôi tiểu cánh, mẫn nhãn sừng bái Chíp Bông: lão cha nhà mình chính là lợi hại, mẫu thân vụng trộm nói cho nó, qua một đoạn thời gian mẫu thân nó có thể trở thành Thiên Hồ danh phùng kỳ thật. Làm con, chính mình cũng không thể lạc hậu mới được.

Vượn tay dài mất thấy đánh không lại, oạch một tiếng tiến vào trong biển, Thủy Long và Hỏa Long tuy rằng cũng theo vào, nhưng vẫn là để nó chạy thoát. Xem ra cái gọi là quái thú đáy biển hẳn chính là nó.

Hàn lão gia từ từ đứng thẳng to nhìn Lạc Nhất Nhất, thực lực huyền thủ của nàng có phải hay không quá khủng bố?

Đằng Long vẩy vẩy cái đuôi, nước biển chung quanh lập tức phiên giang đảo hải hùng dũng lại đây, tách ra nham thạch nóng chảy trên biển ở phụ cận. Đằng Long đã không chế lực đạo tốt lắm, cho nên thuyền Lạc Nhất Nhất và Hàn lão gia từ tuy rằng vẫn khởi khởi phù phù phiêu đảng, nhưng đều không có chìm xuống.

Ở thời điểm Phấn Phấn xuất hiện, ánh mắt Hàn Ngưng Thiên liền sáng. Cho nên, lần này sau khi hoàn thành nhiệm vụ ủy thác, Hàn Ngưng Thiên liền quyết định đồng hành cùng Lạc Nhất Nhất. Mới bao lâu không gặp, không biết nàng lại từ nơi nào bắt được một con mèo nhỏ vô cùng đáng yêu. Thật không biết có phải nha đầu kia trời sinh hữu duyên với các tiểu động vật đáng yêu hay không, đều tụ tập hướng nàng chạy đến. Cho dù là đi theo làm chân chạy, hẳn cũng muốn bắt về một tiểu động vật đáng yêu.

Hàn lão gia từ chẳng những không có ngăn cản, ngược lại còn có xu thế giục giã. Lần trước bỏ lỡ cơ hội cùng Lạc Nhất Nhất kết thân, hiện tại biết vị hôn phu nhà nàng biến thành như bây giờ. Xứ tiểu tử nhà mình đi theo, một bên giúp nàng cứu vị hôn phu, một bên bồi dưỡng cảm tình, biết đâu có thể chuyển cơ.

Ở hai người tâm tư luân chuyển, tư lương một phen qua đi, Hàn Ngưng Thiên liền bước trên đường đồng hành cùng đám người Lạc Nhất Nhất.

Mọi người qua hải đảo không bao lâu, con thuyền liền bắt đầu trầm xuống. Đằng Long cũng đứng như lời Lộ Vân Long, không có biện pháp phi hành, rất nhanh mọi người liền rơi xuống nước.

Ở trong nước, cũng không giống như Lộ Vân Long nói, hoàn toàn không có biện pháp phập phình, chỉ có thể nổi đáy biển hấp lực quá lớn. Mọi người cố hết sức bơi, không lâu liền thở hổn hển hừ hừ. Lạc Nhất Nhất thử một chút, hoàn hảo Phượng giới còn có thể dùng.

Trước thu Thủy Tiêu mang theo Mạnh Mạnh vào trong Phượng giới, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Xem ra chỉ có thể bơi đến Phù Đảo, trước lưu lại một người, còn lại vào Phượng giới nghỉ ngơi, luân phiên thay ca.”

Mọi người gật gật đầu, hiện tại chỉ có thể dùng phương thức tiếp sức. Phong Minh mang theo Lạc Nhất Nhất bơi không bao lâu, hai người liền bắt đầu trầm xuống. Lập tức triệu Kiều Phi đi ra, từ Kiều Phi mang theo Lạc Nhất Nhất bơi tiếp, Phong Minh trở lại Phượng giới điều tức. Dùng phương thức như vậy giăng co một vòng lại một vòng, Lạc Nhất Nhất cảm thấy nàng bị phao cả người nổi.

Những người khác trong Phượng giới cũng không tốt chỗ nào, đáy biển hấp lực vốn cũng rất lớn, bản thân bơi đều có chút khó khăn, còn muốn mang theo Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất trải qua một đoạn thời gian, cơ bản không khí lực động, cho nên tự thân lực lượng cơ bản toàn bộ phụ gia đến trên người người khác.

Thời gian mọi người điều tức càng ngày càng ngắn, nhưng huyền thú có thể giúp đỡ cũng không nhiều, trừ bỏ thiện thủy Thủy Tiêu và Đằng Long, các huyền thú khác cơ bản chỉ có thể chờ được một đoạn ngắn. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện mau chóng đến đảo nhỏ đã sớm nhìn thấy bóng dáng.

Lạc Vũ Yên một tay ôm Lạc Nhất Nhất, một tay không ngừng hoa động. Mắt thấy vừa muốn trầm xuống, Lạc Vũ Yên mắng thầm: “Đáng chết, thời gian ta chống đỡ càng ngày càng ngắn, càng ngày càng sử dụng không ra lực, thể lực của ta giống như càng ngày càng không được.” Lạc Nhất Nhất cũng không nhúc nhích nhìn tiểu đảo phía trước nói: “Không phải người thể lực càng ngày càng không được, là vì tới gần tiểu đảo, đáy biển hấp lực càng lớn. Ta hiện tại trừ bỏ cả người nở, thân thể đã muốn bị hấp lực lạp chặt đứt.”

Lạc Vũ Yên an ủi nói: “Kim chế chút, chúng ta rất nhanh sẽ đến.” Tình huống của Lạc Nhất Nhất, nàng cũng có chút lo lắng, tuy rằng muốn dẫn Lạc Nhất Nhất, bọn họ cũng thực cố hết sức, nhưng là dù sao cất lượm nghỉ ngơi, mà Lạc Nhất Nhất, từ lúc thuyền trầm, vẫn phao ở trong nước. Nàng cũng không cho rằng đây là nước biển bình thường.

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, gọi Mộng Toa ra thay Lạc Vũ Yên đã muốn tới cực hạn. Hiện tại mọi người chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, nàng có thể cảm giác được đáy biển hấp lực rõ ràng. Nếu như thật sự chìm xuống, bị hấp lực hấp đến đáy biển, kia cường đại áp lực sẽ tể tử bọn họ.

Rất nhanh, tất cả mọi người đạt tới cực hạn, không có biện pháp. đành phải tất cả mọi người từ Phượng giới đi ra, dùng chính mình cật tòn thể lực cùng ý thức, lẫn nhau lôi kéo du động đến phía trước. Nhìn tiểu đảo còn cách một khoảng, tuyệt vọng dần dần ở trong lòng mọi người nảy sinh.

Đúng lúc này, mọi người cả người nhất khinh, kia cổ hấp lực tiêu thất, liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng hướng tiểu đảo bơi tới.

Mọi người nằm rạp ở bờ biển, liền cả Phong Minh luôn luôn ưu nhã cũng ngồi ở bờ biển, một tay chống đỡ, một tay khoát lên trên đuôi cuồng thờ.

Lạc Nhất Nhất nằm ở trên bờ cát vẫn không nhúc nhích, thiên không xanh thẳm cực kỳ chói mắt. Không thể sử dụng linh lực Mạnh Mạnh đối tình huống của Lạc Nhất Nhất cũng là thúc thủ vô sách, Tiểu Phong Liệt thể này mới bị thả ra Phượng giới, ngồi xổm bên người Lạc Nhất Nhất, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng.

Qua thật lâu sau, tất cả mọi người điều tức không sai biệt lắm, liền đứng dậy hướng trung tâm tiểu đảo đi đến. Sau khi lên tiểu đảo, mọi người không thể dùng linh lực, liền huyền thú đều chỉ có thể bảo trì bộ dáng bản thể, không thể biến hóa.

Cho nên, Chíp Bông, Tiểu Bạch, Phấn Phấn, tam thú thực lực cường hãn, lần đầu tiên không phải sử dụng đến. Bản thể chúng nó vốn chính là bộ dáng mê người, không thể sử dụng linh lực, không thể biến thân, cũng liền không có lực công kích.

Đằng Long tuy rằng cũng không thể sử dụng linh lực, nhưng tốt xấu thân mình nó chính là Long, cho nên lúc này âm thầm cao hứng, hiện tại trong Phượng giới thực lực của hắn là cao nhất.

Bất quá này giống như cũng chỉ hạn chế đối với nhân loại cùng ma thú, như Phong Minh là yêu thú, Mộng Toa là tinh linh đều còn có thể bảo trì nhân thân, chính là giống như đám người Lạc Nhất Nhất, không dùng được linh lực mà thôi.

Lạc Nhất Nhất toàn thân khó chịu đòi mạng, từ Phượng giới triệu ra một đầu hổ, cõng nàng đi.

Tiểu đảo bị cây cối cao lớn xanh um tươi tốt vây quanh, một dòng suối nhỏ phân tiểu đảo thành hai. Bên trái có vẻ trống trải, vị trí ở giữa cây cối lớn nhỏ, dài ngắn giống nhau làm thành một vòng. Bên phải còn lại là khu rừng rậm rạp.

Tuy rằng cây cối cao lớn che khuất tình cảnh bên trong, nhưng loại này kiến trúc, thực hiện nhiên là địa phương nhân loại ở lại. Đi qua, ở một nơi nhìn như cửa cuồng gỗ một trận, cũng không có người mở cửa, đợi nửa ngày, bên trong truyền đến thanh âm đề phòng: “Là ai?”

Lạc Vũ Yên mở miệng hỏi đáp: “Chúng ta là vô tình rơi xuống trên đảo nhỏ này, ta có bằng hữu bị thương, có thể mở cửa nói chuyện hay không?”

Bên trong sau một lúc lâu không có hồi âm, đợi thật lâu, viên mộc cọc ở giữa chậm rãi dâng lên. Lộ ra một đại động. Bên trong rậm rạp đứng đầy người, đều tò mò nhìn chăm chăm đoàn người Lạc Vũ Yên.

Nhìn đến hồ dưới thân Lạc Nhất Nhất, tia đề phòng trong mắt nháy mắt càng sâu sắc. Lạc Nhất Nhất theo trên lưng hổ xuống, thu hồi hổ vào Phượng giới. Những người đó lại kỳ quái nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất.

Lạc Vũ Yên cùng Mộng Toa giúp đỡ Lạc Nhất Nhất còn thực suy yếu, mở miệng nói: “Có thể trước cho chúng ta đi vào sao?”

Mọi người chuyển hướng ánh mắt lên người một đại hán trung niên, đại hán nhìn mấy người, gật gật đầu.

Đi vào bên trong sau, mới phát hiện này kỳ thật là một thôn nhỏ. Lạc Nhất Nhất tiếp tục làm bản thân như người chết, tìm một chỗ nằm không nhúc nhích. Tiểu Phong Liệt cũng tiếp tục nhìn chăm chăm nàng, ở lúc nàng muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Tiểu Phong Liệt liền lắc lắc nàng.

Lạc Nhất Nhất có chút bất đắc dĩ nói: “Ta chỉ là nghỉ ngơi một chút, không có việc gì.” Tiểu Phong Liệt gật gật đầu, nhưng Lạc Nhất Nhất chỉ cần vừa nhắm mắt, hắn liền lập tức lay tỉnh nàng. Hắn là sợ nàng chết sao? Còn cái gì cũng đều không hiểu, hắn đã biết tử vong, biết sợ hãi sao? Lạc Nhất Nhất

có chút không nói gì, nhưng cũng không thể nào trách cứ, đành phải cùng hấn mắt to trừng mắt nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Linh lực kết tinh

Edit & beta: Thiên Mạn

Mấy người Lạc Vũ Yên đã sớm bị bao vây, các thôn dân đối người ngoại lai vốn rất ngạc nhiên, hơn nữa dung mạo mấy người này lại rất hấp dẫn bọn họ.

Đại hán trung niên tên là Ngụy Dũng, là trưởng thôn thôn nhỏ này. Đây là một tiểu đảo ngăn cách, người trên đảo ra không được, ngoại nhân cũng vào không được. Mà bên trong tiểu đảo tựa như mấy người nhìn thấy, một phân thành hai, bên trái là nơi nhân loại ở lại, bên phải là chỗ của ma thú.

Ngụy Dũng nói mấy người bọn họ có thể may mắn đi đến nơi đây, chủ yếu là bởi vì gần nhất bọn họ cùng ma thú sẽ có một hồi đại chiến, hiện tại ma thú cùng nhân loại đều vì đại chiến làm chuẩn bị, sẽ không ở bên ngoài du đãng.

Nguyên lai, trên đảo nhỏ, không ai hoặc ma thú có thể tu luyện linh lực, nơi này có công dụng nhất chính là huyền khí. Đại chiến theo như lời Ngụy Dũng, liền là vì, ở trên ngọn núi cao nhất tiểu đảo có một sơn động, trong sơn động có một viên đá thủy tinh. Hàng tháng đá thủy tinh đều phóng xuất một ít linh lực kết tinh, có linh lực kết tinh, nhân loại có thể gia cố phòng ngự hoặc tăng cường sức chiến đấu, mà ma thú được đến tự nhiên cũng có ưu việt.

Về phần vì sao không trực tiếp đi vào sơn động lấy đá thủy tinh ra, chủ yếu là nhân loại và ma thú đều không thể đi lên, mặc kệ đi bao lâu, đều không có biện pháp đi lên trên.

Bởi vậy, mọi người đều hiểu, mặt trên khẳng định là có ảo trận, vốn tưởng rằng năng lực Tiểu Bạch có thể dùng, không đợi Lạc Vũ Yên mở miệng. Tiểu Bạch ngay tại trong Phượng giới dụng ý thức nói cho Lạc Nhất Nhất, dùng linh lực làm thành ảo trận, phá ảo trận cũng là cần linh lực, mà hiện tại nó chính là một tiểu hồ ly bình thường, không có biện pháp.

Lạc Nhất Nhất truyền lời Tiểu Bạch cho mọi người xong, tiếp tục nằm dưỡng thần.

Cái này từ, chỉ có thể đợi, Ngụy Dũng nói đá thủy tinh có thể phóng xuất một ít linh lực, xem Tiểu Bạch có thể dung hợp linh lực phá giải ảo trận hay không.

Tình dưỡng vài ngày, thân thể Lạc Nhất Nhất dần dần tốt lên. Ngụy Dũng nhìn Lạc Nhất Nhất ăn đan dược như ăn đường đậu, thật đau lòng. Mà trong nhà hấn trong khoảng thời gian này lại náo nhiệt, bởi vì đến ở đều là tuấn nam mỹ nữ, đặc biệt Phong Minh, dẫn tới nữ tử trẻ tuổi trong thôn luôn tìm lấy cơ hội đây.

Ngụy Dũng cũng từ mấy người Lạc Nhất Nhất nghe được rất nhiều chuyện về thế giới bên ngoài, cũng rốt cục biết, ở bên ngoài nhân loại có thể tu luyện linh lực, còn có thể khế ước huyền thú.

Rốt cục, qua năm sáu ngày, mọi người trong thôn khẩn trương lên, Ngụy Dũng nói cho đám người Lạc Nhất Nhất biết, không cần nơi nơi chạy loạn, bọn họ cùng ma thú đại chiến rất nhanh sẽ bắt đầu. Bọn họ ở rất nhiều địa phương đều thiết trí cơ quan, không cần thận, sẽ toi mạng. Mọi người tự nhiên sẽ không để ý này đó, bọn họ càng cần linh lực kết tinh trong truyền thuyết.

Mặc dù hiện tại không thể vận dụng linh lực, trải qua rèn luyện lâu như vậy, thân thủ vẫn là tương đương không sai. Hơn nữa, Mạc Vân từng đưa huyền khí áo giáp luyện khí sư nơi này không thể so sánh.

Ngụy Dũng bảo người ta kéo một bên viên mộc lên, khẩn trương chờ đợi. Chỉ chốc lát sau, bên phải truyền đến thanh âm các ma thú đình tai nhúc nhích, mặt đất cũng đi theo rung động, mà đám người Ngụy Dũng cũng trong lúc nhất thời nhanh chóng hướng tòa sơn chạy tới.

Mấy người Lạc Nhất Nhất triển khai hai cánh áo giáp cũng hướng tới tòa sơn bay đi. Các thôn dân nhìn mấy người trên bầu trời, kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới mấy người ngoại lai có huyền khí áo giáp tốt như vậy.

Lúc này, vô số luồng sáng từ đỉnh núi phát ra, hướng tới các phương hướng bất đồng rơi xuống. Ngụy Dũng hét lớn: “Mau, phần lớn linh lực kết tinh rơi ở phía tây, nhanh đi tìm!”

Ngụy Dũng vừa dứt lời, mọi người hướng tới phía tây chạy tới. Mấy người Lạc Nhất Nhất trên không trung nháy mắt ngay người, cái bọn họ gọi là linh lực kết tinh sẽ không chính là luồng sáng vừa mới này đi? Đùa giỡn cái gì, tia sáng vừa rồi tựa như hạ một trận mưa sao sa, hiện tại muốn bọn họ đi tìm trở về?

Nhìn mọi người cùng ma thú đều hối hả chạy đi, mấy người nhận mệnh bay theo, nếu như không tìm được linh lực kết tinh, bọn họ cái gì đều làm không được.

Lạc Nhất Nhất vùng tay lên, thả ra các huyền thú có sức chiến đấu trong Phượng giới, hiện tại mọi người cũng không có linh lực, cũng liền không có thực lực chỉ phân, thời điểm mọi người thấy không trung xuất hiện một con rồng, đều khiếp sợ không thôi, liền cả ma thú cũng trong thời gian ngắn tạm dừng trong chốc lát, trên đảo nhỏ này ma thú có thực lực bắt phàm cũng có rất nhiều, nhưng còn không có ai gặp qua Long.

Nhìn thấy trên mặt nhân loại cùng ma thú đều dùng ánh mắt cứng bái nhìn mình, cả ma thú phi cầm trên không trung cũng lảng lảng nhường đường cho mình, Đẳng Long tâm hư vinh chiếm được thật lớn thỏa mãn.

Đúng lúc này, người trên đất lại dùng đồng dạng ánh mắt nhìn về phía bên kia, Đẳng Long quay đầu, phát hiện Phượng Loan cũng bị phóng ra. Nếu như nói nhìn đến Long làm cho người ta ngạc nhiên, kia nhìn đến Cửu Đầu Phượng càng làm cho người kinh ngạc không thôi.

Đẳng Long cảm giận nhìn về phía Phượng Loan, quả nhiên, hai chúng nó bất tự không hợp.

Tuy rằng chưa từng có nói ra, nhưng Đẳng Long mơ hồ cảm thấy nó cùng các con rồng khác không giống với. Muốn cẩn thận truy cứu, lại không biết bắt đầu từ đâu. Nhưng nó tin tưởng nó nhất định có thể siêu việt hơn Cửu Đầu Phượng Loan, này không phải nó mù quáng tự tin, mà là nó từ trong tâm xâm nhập cảm giác được.

Trong Phượng giới, Manh Manh và Tiểu Phong Liệt mất to trừng mắt nhỏ, Chíp Bông, Tiểu Bạch, Phấn Phấn cũng ngốc ở bên trong. Phượng giới linh khí cũng không cảm giác được, bọn họ hiện tại chính là một quần thể nhược thế, Lạc Nhất Nhất lo lắng không cho bọn họ đi ra hỗ trợ.

Lạc Nhất Nhất đi trong rừng rậm, tuy rằng hiện tại nàng không có biện pháp sử dụng linh lực, nhưng là vẫn cảm giác được linh lực, nơi này linh lực kết tinh rơi xuống hẳn là nhiều nhất.

Không lâu, Lạc Nhất Nhất liền tìm được viên linh lực kết tinh đầu tiên trong truyền thuyết, nhìn linh lực kết tinh giống mười khắc lập tiểu kim cương lờ lờ sáng lên, Lạc Nhất Nhất đương trường không nói gì, chút linh khí thể này làm được gì? Cho dù thu thập toàn bộ, cũng không đủ dùng đi.

Để linh lực kết tinh vào Phượng giới, Lạc Nhất Nhất mang theo Tiểu Phong Liệt tiếp tục tìm kiếm linh lực kết tinh, này trong lúc gặp được một ít ma thú, đều bị Lạc Nhất Nhất tâm tình không tốt cuồng tấn một phen, còn cướp đi linh lực kết tinh chúng nó thật vất vả tìm được.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, Lạc Nhất Nhất đưa hai người ba thú trong Phượng giới ra. Mở miệng nói: “Chúng ta ngay tại đây nghỉ ngơi đi, thuận tiện nấu cơm dã ngoại.” Không phải Lạc Nhất Nhất muốn nhân hạ, không có linh lực nàng vừa mới đối phó đám ma thú, cũng đã cố hết sức.

Lạc Nhất Nhất chuyển ra các vật có thể làm cạm bẫy từ Phượng giới, sai sử hai người ba thú hỗ trợ ở chung quanh làm một ít cạm bẫy. Ba con tiểu thú chỉ có thể yêu thương hự hự bảo hộ, Manh Manh và Tiểu Phong Liệt ở dưới sự chỉ đạo của Lạc Nhất Nhất đang tước một ít cành cây bén nhọn. Cảnh này làm cho Lạc Nhất Nhất cảm thấy nàng rất xấu xa, không có lương tâm.

Rất nhanh, chung quanh đại đại tiểu tiểu che kín cạm bẫy, Lạc Nhất Nhất thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ Phượng giới chuyển ra oa bát biểu bồng đã lâu không dùng, nói: “Chúng ta có thể hảo hảo ăn một chút, đã lâu không có động thủ. Liệt, gần nhất vẫn ủy khuất người ăn lương khô, hôm nay hảo hảo bồi thường người. Manh Manh cũng vậy, có thể ném thử tay nghề của ta nga.”

Chíp Bông vừa nghe, hưng phấn nhìn Lạc Nhất Nhất: “Nhất Nhất, ta cũng thật lâu không ăn cái gì, người phải làm mấy con gà nướng cho ta nga.” Lạc Nhất Nhất cười gật gật đầu: “Hôm nay cho các người ăn no căng bụng thì thôi.”

Tuy rằng Tiểu Bạch và Phấn Phấn đối ăn không ham thích giống Chíp Bông, bất quá lúc này, cũng về mặt chờ mong.

Lần này, Lạc Nhất Nhất chẳng những dựa theo bọn họ khẩu vị, làm các loại thiêu khảo, xào rau, lẩu, còn dùng đại liệu làm không ít món kho. Nồng đậm mùi thơm, làm cho người ta không ngừng nuốt nước miếng. Tiểu Bạch tò mò hỏi: “Nhất Nhất, người hôm nay như thế nào làm nhiều như vậy a, vài người chúng ta, khẳng định ăn không xong đi?”

Chíp Bông hưng phấn vây quanh du tư tư gà nướng nói: “Không quan hệ, ta ăn hết...”

Tiểu Bạch trừng mắt nhìn Chíp Bông một cái, tên kia còn là bộ dáng hồi trước, đối ăn ngon gì đó một chút lực miễn dịch đều không có.

Lạc Nhất Nhất vừa hướng trong nồi phóng này nọ, vừa nói: “Không có việc gì, không có việc gì, có thể ăn bao nhiêu ăn bấy nhiêu, rất nhanh chúng ta còn có khách nhân đến đây...”

Đánh giá mùi thơm đã muốn phiêu ra rất xa, Lạc Nhất Nhất đặt tất cả linh lực kết tinh thu thập được vào một túi tiền nhỏ, phóng ở một bên trên bàn.

Nhìn bộ dáng Chíp Bông cùng Tiểu Phong Liệt lang thôn hổ yết, Lạc Nhất Nhất vừa rót nước cho bọn hắn vừa nói: “Từ từ ăn, coi chừng nghẹn, có nhiều như vậy, còn chưa đủ các người ăn a...”

Miệng Chíp Bông nhồi vào gà nướng, mơ hồ không rõ nói: “Nhất Nhất đã lâu không có làm này nọ ăn, cũng không biết lần sau khi nào thì lại làm, đương nhiên chạy nhanh ăn nhiều một chút...”

Lạc Nhất Nhất ngăn người, trước kia có Phong Liệt, mặc dù thực lực của nàng đã đạt tới không cần ăn, hẳn cũng sẽ bởi vì thói quen yêu thích của nàng mà làm cho nàng, Chíp Bông tự nhiên cũng đi theo hướng ké. Từ lúc Liệt gặp chuyện không may, nàng liền cơ bản không động thủ lần nữa. Liệt biến thành Tiểu sói con, nàng từng vì nó làm qua, bất quá sau lại bởi vì muốn thu thập đá thủy tinh, cũng liền cố không hơn, đành phải cho Liệt cắn lương khô.

Là nàng xem nhẹ bọn họ, ôm lấy Tiểu Phong Liệt đang hướng trong nỗi gấp mồn ăn vào trong lòng, nói: “Liệt, Chíp Bông, trong khoảng thời gian này ủy khuất các ngươi, các ngươi yên tâm, tuy rằng ta không dám cam đoan mỗi ngày đều làm cho các ngươi ăn, nhưng ta nhất định sẽ thường xuyên làm cho các ngươi.”

Chíp Bông kích động gật đầu, Phong Liệt đưa thịt thỏ hấn vừa mới lấy vào trong bát tới bên miệng Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất cười há mồm tiếp được, tuy rằng Phong Liệt hiện tại cái gì cũng đều không hiểu, nhưng hấn biết đối tốt với nàng.

Từ sau khi Liệt gặp chuyện không may, nàng chỉ lo thu thập đá thủy tinh. Rất nhiều này nợ đều bị nàng xem nhẹ, thật sự thực may mắn, các bằng hữu một đường bởi nàng đi tới, bọn họ không hề có nửa câu oán hận cùng nàng sống vai phần đầu, mặc dù là việc nhỏ, cũng không mở miệng yêu cầu nàng hỗ trợ.

Khi tất cả mọi người chống đỡ không nghỉ động, Lạc Nhất Nhất nghênh đón khách nhân đầu tiên của nàng, một ma thú giống lợn rừng. Ma thú người được mùi thơm nên tìm lại đây, ở cách đó không xa lại cảm giác được linh lực kết tinh, nhìn thấy chính là một tiểu cô nương mang theo hai tiểu hải tử, ba tiểu thú, liền liền linh vọt lại đây.

Lạc Nhất Nhất mắt cũng chưa nâng, ở ma thú cách bọn họ mười thước, bùm một cái rơi vào cạm bẫy trước đó đã bố trí, bèn nhón xước mang rô lập tức lấy mệnh nó. Chíp Bông đi qua, từ trên người ma thú sờ soạng lấy ra hai viên linh lực kết tinh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Ôm cây đọt thỏ

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất liền như vậy ôm cây đọt thỏ, cũng tìm được không ít linh lực kết tinh, tùy nói linh lực kết tinh càng ngày càng nhiều, mặc dù ma thú không vì mùi đồ ăn, cũng sẽ bởi vì cảm giác được linh lực kết tinh mà chạy tới.

Thôn dân trên đảo nhưng thật ra lý trí nhiều, Lạc Nhất Nhất cũng không muốn cùng bọn họ làm địch, cho nên trước khi bọn họ bước vào phạm vi cạm bẫy, đều nhắc nhở họ.

Rốt cục, thời điểm Lạc Nhất Nhất lần thứ ba thiêu nướng, đám người Lạc Vũ Yên lục tục chạy tới. Mộng Toa không nói hai lời, trước từ trong nồi mò một chén thịt, vừa ăn vừa nói: “Người được mùi thơm chỉ biết là người, liều mạng đề cao tốc độ, một khắc không ngừng tìm cả phiên rừng rậm một lần liền vội vàng chạy lại đây. Không nghĩ tới tay nghề của người không hề kém Phong Liệt.”

Lạc Nhất Nhất kiêu ngạo nói: “Kia đương nhiên, luận trù nghệ, ta còn là sư phụ Liệt.” Mắt thấy tất cả mọi người ăn không sai biệt lắm, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Các ngươi đều ăn xong, ta là vì cho các ngươi ăn, bận việc nửa ngày. Hiện tại các ngươi cũng nên hoạt động hoạt động, tiêu hóa tiêu hóa đi.”

Lạc Nhất Nhất nói tiêu hóa tiêu hóa, tự nhiên là sai khiến mọi người lại làm một ít cơ quan cạm bẫy.

Tập hợp tất cả linh lực kết tinh mọi người tìm được, cũng chỉ là bằng một quả táo nữa cân. Tiểu Bạch nhìn linh lực kết tinh lờ lờ sáng nói: “Lại có nhiều như vậy cũng không đủ.”

Lạc Nhất Nhất rầu rĩ nói: “Ta biết, ai, chỉ có thể đợi một tháng sau, đỉnh núi tinh thạch lại phóng một lần linh lực kết tinh đi ra. Điểm ấy linh lực cho ai trong chúng ta, đều phát huy không được tác dụng.”

Lúc này, Đằng Long mở miệng nói: “Nếu ta phá được ảo trận thì tốt rồi, ta dung hợp linh lực kết tinh, có thể bắt nó mở rộng đến hai ba lần.”

Lạc Nhất Nhất kỳ quái hỏi: “Trước kia như thế nào không nghe người nói qua, người nếu có bản sự, tự khuếch đại linh lực bản thân cũng như vậy, vậy thực lực của người không phải thực khủng bố?”

Đằng Long do dự một chút nói: “Loại năng lực này là ta sinh ra đã có, lúc ta có thể sử dụng linh lực, chính là làm linh lực trở nên lợi hại hơn, cho nên ta sẽ so với rồng đồng cấp, lại cùng là thuộc tính thủy lợi hại hơn rất nhiều. Hiện tại chỉ có chút linh lực như vậy, đương nhiên là khuếch đại có vẻ thực dụng.”

Lạc Nhất Nhất nhìn nhìn chung quanh, nghĩ nghĩ, lấy ra hơn mười viên linh lực kết tinh đối Đằng Long nói: “Này cho người, người có thể giống như lần đầu tiên ta gặp người, phun lời sao?”

Đằng Long phát điên sửa đúng: “Ta đã nói rồi, đó là linh lực, không phải lời.” Nhìn về mặt Lạc Nhất Nhất viết: “Có khác nhau sao?”

Đằng Long cảm thấy cùng tiểu chủ nhân phân cao thấp, có chút tự làm mất mặt, vì thế mở miệng nói: “Không thành vấn đề, bất quá chỉ nhiều đây, khẳng định duy trì không được bao lâu.”

Lạc Nhất Nhất chỉ vào phía đông rừng rậm nói: “Người có thể hay không thử bao vây linh lực, đợi ma thú đến lại bạo?”

Ở chỗ này chờ lâu như vậy, đại bộ phận thôn dân là từ phía nam tới, đại bộ phận ma thú là từ phía đông tới, nàng hiện tại không dám đưa tất cả linh lực kết tinh cho Đằng Long dùng, cho nên muốn để Đằng Long có thể từ chút linh lực gây còm này phát huy công hiệu lớn nhất.

Lạc Nhất Nhất có thể nghĩ đến chính là phối hợp cạm bẫy ở phụ cận, làm thành địa lôi.

Đằng Long khó xử nghĩ nghĩ, sau đó lấy một viên tiểu linh lực kết tinh, một bên nghiên cứu.

Lạc Nhất Nhất và mọi người bắt đầu thảo luận phương pháp lát nữa sẽ đối phó ma thú hoặc nhân loại. Bọn họ không thể sử dụng linh lực, cùng toàn bộ ma thú trên đảo tuyên chiến, cũng là một chuyện rất khủng bố.

Nhưng đây là bắt buộc, các ma thú không có khả năng ngoan ngoãn giao linh lực kết tinh cho bọn hắn, nếu như chỉ dựa vào linh lực kết tinh chính bọn họ bắt được, căn bản không đủ, mặc dù nghĩ biện pháp đưa cư dân lấy được linh lực kết tinh lại đây, cũng vẫn là quá ít. Bọn họ cũng không có thời gian ở trong này chậm rãi thu thập, chậm rãi đợi.

Chỉ chốc lát sau, Đằng Long bay lại, phun ra một bọt nước lớn bằng quyền đầu, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, bọt nước có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Lạc Nhất Nhất còn chưa kịp mở miệng, Phấn Phấn nhìn bọt nước xinh đẹp, trực tiếp xông đến. Nháy mắt, bọt nước “Oành” một tiếng nổ mạnh, lông mao xinh đẹp của Phấn Phấn bị tạc cháy đen, “Oa” một tiếng, Phấn Phấn bổ nhào vào trong lòng Tiểu Bạch ủy khuất gào khóc lớn.

Kia nha thế nhưng cái gì cũng không nói, làm cho bản thân thành một vật thí nghiệm, đợi có thể sử dụng linh lực, nhất định phải tìm nó báo thù.

Đằng Long mở miệng nói: “Ta chỉ ở bên trong bổ thêm một chút linh lực có thể duy trì thủy của ta, linh lực mỏng manh cơ bản rất khó bị người nhận thấy được. Chỉ là như thế này, uy lực cũng rất nhỏ.” Lạc Nhất Nhất kinh hi kêu lên: “Đằng Long, người thật sự là thiên tài. Khó trách Phấn Phấn cũng không nhận thấy được.”

Phấn Phấn ở trong lòng Tiểu Bạch nức nở nói: “Ai nói ta không nhận thấy được, chính là lúc nhận thấy được thì đã chậm. . .”

Có Tiểu Bạch trấn an Phấn Phấn, Lạc Nhất Nhất đối Đằng Long nói: “Đằng Long, người đem mười mấy cái linh lực kết tinh này đều dung hợp, sau đó làm nhiều bọt nước như vậy, uy lực phải càng mạnh một ít.”

Đằng Long gật gật đầu, bắt đầu dung hợp linh lực kết tinh Lạc Nhất Nhất đưa, Lạc Nhất Nhất sai sử huyền thú ở phía đông rừng rậm bảo rất nhiều đại đại tiểu tiểu hổ. Bảo Đằng Long trực tiếp đưa bọt nước đã thay đổi vào trong hổ.

Mất thấy bên kia chuẩn bị không sai biệt lắm, Lạc Nhất Nhất đối Tiểu Phong Liệt nói: “Liệt, ta không phải đã dạy người viết chữ sao, viết lên cái bài từ này: nơi này có lỗi.”

Từ Phong Liệt biến thành nhân hình về sau, Lạc Nhất Nhất phát huy ra mười hai vạn phần kiên nhẫn, chẳng những dạy hắn nói một ít câu đơn giản, còn có thể viết một ít tự. Nàng hi vọng bản thân có thể sớm một chút nhìn thấy Phong Liệt nàng tâm tâm niệm niệm, cho nên an bài cho Tiểu Phong Liệt các phương diện rèn luyện. Hi vọng hắn có thể giống như Phong Minh nói, trở thành người siêu việt người cùng yêu thú tồn tại, không bao giờ muốn lại mất đi hắn.

Tiểu Phong Liệt tiếp nhận tám ván gỗ và bút trên tay Lạc Nhất Nhất, suy nghĩ thật lâu sau, xiêu xiêu vẹo vẹo viết chữ. Lạc Vũ Yên đối thành quả giáo dục của Lạc Nhất Nhất thực cảm thấy hứng thú, đi qua nhìn chữ trên bài từ Tiểu Phong Liệt viết, nhíu mày nói: “Chữ viết này có phải hay không quá mức nghệ thuật, đều xem không hiểu, người ta lời đều là mặt trên một cái vũ, phía dưới một cái điện. Nhà các người lời như thế nào phía dưới có ba cái điện đầu.”

Lạc Nhất Nhất giật lấy bài từ trong tay Lạc Vũ Yên biện giải: “Người biết cái gì, Liệt nhà ta Liệt ý tứ là nói nơi này có rất nhiều lỗi.” Mọi người rút trườ khóc miệng, rõ ràng chính là viết chữ sai, nàng thật đúng là có thể nói.

Đợi tất cả đều an bài xong rồi, mọi người đã bị Lạc Nhất Nhất thỉnh đến Phương giới, để chính nàng cùng Tiểu Phong Liệt ở bên ngoài làm mồi.

Ngụy Dững cũng từng chạy tới, được Lạc Nhất Nhất hảo tâm nhắc nhở, quyết đoán lui trở về. Tuy rằng hắn cũng rất muốn linh lực kết tinh trên bàn của Lạc Nhất Nhất, nhưng hắn biết, trong một thời gian đã có thể góp nhặt nhiều linh lực kết tinh như vậy, còn dám mang theo một tiểu hài tử nhàn nhàn ngồi ở trong rừng rậm tràn đầy cơ quan, chờ người khác mắc câu, chỉ biết hắn không phải đối thủ của nàng. Nàng ở trước khi hắn tiến vào cạm bẫy nhắc nhở, liền đại biểu không nghĩ cùng hắn là địch.

Sau khi Ngụy Dững rời đi, không có thôn dân đến đây, nàng nghĩ là Ngụy Dững thông tri tất cả thôn dân đi. Đây đúng là kết quả nàng muốn, bọn họ còn muốn ngồi ở trên đảo này một đoạn thời gian rất dài, không nghĩ cùng thôn dân làm địch, về phần linh lực kết tinh trên tay các thôn dân, nàng tin tưởng nàng có thể dùng phương thức hòa bình để có được.

Tốp năm tốp ba một ít ma thú, trực tiếp bị cơ quan giải quyết rớt. Lạc Nhất Nhất trực tiếp đem thi thể các ma thú bãi ở bên cạnh. Ma thú chạy tới nhìn thi thể các đồng bạn, dần dần vây ở bên ngoài không dám vọng động, bên ngoài ma thú càng ngày càng nhiều, đã muốn vây khốn Lạc Nhất Nhất ở bên trong.

Các ma thú lại tiến lên hai mươi mốt chính là phạm vi cạm bẫy. Nhưng hiện tại, ai cũng không dám đi tiếp, phía trước trên mặt đất bị máu các đồng bạn

nhiểm đồ. Các cơ quan bị hủy phá hư, đã sớm một lần nữa tu chỉnh, căn bản nhìn không ra cơ quan ở đâu. Cho nên các ma thú tưởng đây là thực lực cá nhân của Lạc Nhất Nhất.

Theo mặt đất rung động, các ma thú tránh ra một thông đạo, một con vượn tay dài đi tới. Khi nhìn thấy Đằng Long cùng Lạc Nhất Nhất, rõ ràng ngăn người. Lạc Nhất Nhất cũng có chút nghi hoặc, nàng có phải đã gặp qua nó ở đâu hay không?

Vượn tay dài sau khi lấy lại tinh thần, cảm giác được trên bàn cạnh Lạc Nhất Nhất có dư thừa linh lực kết tinh, ngoan nhẫn tâm, nói: “Không nghĩ tới các ngươi thể nhưng có thể đến nơi này, cho dù thực lực các ngươi cường thịnh trở lại, trên hòn đảo không thể sử dụng linh lực cũng vô dụng.”

Nghe xong lời vượn tay dài nói, Lạc Nhất Nhất bừng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai ngươi chính là quái vật ta gặp ở Xích Diễm Sơn a, ta nói như thế nào nhìn quen mắt như vậy.”

Xem ra, vượn tay dài nguyên bản sinh hoạt trên đảo này, thật không nghĩ tới nó cư nhiên ăn một thiếu chút nữa mất mạng tại Xích Diễm Sơn.

Mất thấy ma thú không sai biệt lắm đều tụ tập lại đây, Lạc Nhất Nhất đưa tất cả mọi người trong Phượng giới ra. Nhìn chăm chăm vượn tay dài nói: “Xem ra, ngươi là lão đại chúng nó, có thể sử dụng linh lực ngươi cũng đánh không lại chúng ta, không thể sử dụng linh lực ngươi lại làm được cái gì?”

Vượn tay dài nhìn nhóm Lạc Nhất Nhất chỉ có mấy người mà thôi, đàn ma thú chúng nó cơ bản đều tập trung đến đây, cho dù xa luân chiến cũng có thể một chết bọn họ.

Vượn tay lên, tất cả ma thú đều bắt đầu vây công mấy người Lạc Nhất Nhất. Phi cảm trên trời trực tiếp bị Đằng Long cùng Phượng Loan giải quyết.

Về phần trên đất bằng, trực tiếp bị cơ quan quét một vòng.

Nhìn bài tử Tiểu Phong Liệt viết, do dự một chút, vượn tay dài một cước đạp đi vào. Nếu như thực sự có cơ quan, còn muốn viết bài tử nhắc nhở người khác, nó mới sẽ không ngốc như vậy đâu.

Nhưng ngay sau đó, mặt nó liền thay đổi, theo nó tiến vào khu lõi các ma thú nháy mắt bị tạc bay. Nó đã tận khả năng lấy tốc độ nhanh nhất rời xa khu lõi, nhưng vẫn là bị tạc máu tươi lâm lỵ.

Lạc Nhất Nhất nhìn chăm chăm tiểu hầu tử duy nhất trên cây, nghi hoặc hỏi Đằng Long: “Linh lực của ngươi còn có bản lĩnh đem người tạc nhỏ đi sao?” Nàng hẳn là không hoa mắt mới đúng, tiểu hầu tử kia chính là vượn tay dài vừa rồi. Nhưng trên đảo này không phải không thể biến thân sao?

Đằng Long lắc lắc đầu, này nó cũng không biết, bất quá hiển nhiên, vấn đề không ở trên linh lực, mà là tại trên người tiểu hầu tử đang trùng mắt bọn họ.

Nhìn ma thú bị cơ quan của nàng làm bị thương hơn phân nửa, Lạc Nhất Nhất mở miệng hỏi: “Tiểu hầu tử, sức chiến đấu của các ngươi giảm xuống rất nhiều nga. Lại phản kháng chúng ta liền thực không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Bãi biển nghỉ phép

Edit & beta: Thiên Mạn

Tiểu hầu tử do dự một chút, ném linh lực kết tinh trên người cho Lạc Nhất Nhất, nhanh chóng biến mất. Các ma thú khác nhìn nhìn, cũng ném linh lực kết tinh trên người mình qua, chậm rãi rời đi.

Thu thập xong tất cả linh lực kết tinh, mọi người trực tiếp về tới chỗ nhân loại ở. Ngụy Dững sớm đã có chút đứng ngồi không yên. Không biết mấy người kia đối bọn họ, rốt cuộc có phải ôn thân hay không.

Lạc Nhất Nhất quăng tất cả linh lực kết tinh nàng có được đến trên bàn, nói: “Ta đã lấy hết kết tinh ma thú tìm được. Hiện tại muốn cùng Ngụy đại ca làm giao dịch.”

Ngụy Dững từ lúc Lạc Nhất Nhất xuất ra linh lực kết tinh liền ngây ngẩn cả người, bọn họ tìm được nhiều như vậy, vừa nghe là đoạt từ chỗ ma thú, liền càng thêm hoảng sợ, mấy người này có lực lượng thế nào? Hiện tại là tới lấy linh lực kết tinh hẳn tìm được sao?

Đang lúc Ngụy Dững nhủ mảy trăm tư, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Ngụy đại ca, ta cần tất cả linh lực kết tinh. Các ngươi bắt quá là dung hợp linh lực kết tinh vào huyền khí mà thôi. Ta có thể đưa một ít huyền khí rất tốt cho các ngươi, nhưng ngươi phải đưa linh lực kết tinh cho ta.”

Lạc Nhất Nhất nói xong, Mạc Vân liền đưa huyền khí hắc từng đặt ở trong góc của không gian giới chỉ. Những huyền khí này hiện tại đối mấy người Lạc Nhất Nhất mà nói, cấp bậc quá thấp. Nhưng so với huyền khí của các thôn dân, chính là cao hơn rất nhiều.

Ngụy Dững nhìn cao cấp huyền khí, giao tất cả linh lực kết tinh mọi người thu thập được cho Lạc Nhất Nhất. Đối bọn họ mà nói, đây là kết quả tốt nhất, mặc dù bọn họ dung hợp tất cả linh lực kết tinh vào huyền khí, cũng không có khả năng luyện ra cao cấp huyền khí như vậy.

Lạc Nhất Nhất đưa tất cả linh lực kết tinh tới trước mặt Tiểu Bạch hỏi: “Có phải còn chưa đủ hay không?” Tiểu Bạch gật gật đầu: “Còn thiếu chút nữa.”

Lạc Nhất Nhất thu hồi linh lực kết tinh nói: “Xem ra, chúng ta còn phải ở đây một tháng nữa, lại thu thập linh lực kết tinh thêm một lần mới được.”

Các ma thú tức giận bất bình trở lại sào huyệt của mình, chúng nó thật vất vả góp nhặt nhiều linh lực kết tinh như vậy, không nghĩ tới nửa đường bị một tiểu nha đầu đánh cướp. Chẳng những tổn thất nhiều đồng bạn, cả lão đạo đài đều bị tạc cháy đen.

Vượn tay dài bị linh lực Đàng Long nổ thành tiểu hầu tử, hiện tại cũng không phải rất bất bình muốn phát tiết, thậm chí lông bị cháy đen cũng không tâm tình xử lý. Nó hiện tại chính là cầu nguyện đám ôn thần kia mau rời đi nơi này. Không lại đến tìm nó gây phiền toái liên cảm ơn trời đất.

Thượng thiên giống như nghe được tiểu hầu tử cầu nguyện, nhưng lại giống như sai ý. Vừa mới nghĩ đến ôn thần kia, trong mắt nó nhìn thấy đám ôn thần kia tìm đến đây, các ma thú hiển nhiên chỉ dám ở sau lưng cầu nhau, nhìn đám người Lạc Nhất Nhất nghênh ngang hướng ở chúng nó đi tới, không một cái dám ngăn đón.

Tuy rằng mấy người đều còn không có chân chính động tay, nhưng lão đạo đài đều không dám chọc bọn hắn, chúng nó đương nhiên sẽ không ngốc đến đi chịu chết.

Tiểu hầu tử có thể lên làm lão đạo ma thú trên đảo này, cùng nhân loại chống lại, chiếm đóng một bên, dựa vào không chỉ là thực lực, còn có ý nghĩ. Tuy rằng nó chưa cùng đám người Lạc Nhất Nhất chân chính giao thủ, nhưng nó có thể cảm giác được, nó tuyệt đối không có khả năng là đối thủ. Cho nên, thực sáng suốt lựa chọn không chiến mà hàng.

Nhìn về mặt Lạc Nhất Nhất cười ngọt ngào, không biết vì sao, tiểu hầu tử cảm thấy nụ cười này tràn ngập tính kẻ. Quả nhiên, không đợi tiểu hầu tử mở miệng, Lạc Nhất Nhất lên tiếng trước tiên: “Tiểu hầu tử, tuy rằng làm bị thương không ít đồng bạn của ngươi, nhưng này cũng là không có biện pháp. Hiện tại, chúng ta giảng hòa được không?”

Tiểu hầu tử không nói, Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói: “Chúng ta còn muốn ở lại trên đảo này một tháng, nhiều bằng hữu tổng so với nhiều địch nhân tốt đi.”

Tiểu hầu tử rút cục mở miệng: “Ngươi muốn chúng ta giúp ngươi thu thập linh lực kết tinh?”

Lạc Nhất Nhất sang sang vỗ hai tay: “Cùng người thông minh nói chuyện chính là đơn giản.”

Tiểu hầu tử cả giận nói: “Ngươi giết nhiều đồng bạn của ta như vậy, còn đoạt linh lực kết tinh của chúng ta, chúng ta dựa vào cái gì phải giúp ngươi.”

Lạc Nhất Nhất đi đến trước mặt tiểu hầu tử, thân thủ sờ sờ hầu mao cháy đen nói: “Này nói như thế nào đâu, ta nếu không lấy đủ linh lực kết tinh, sẽ vẫn ở đây. Tiểu đảo này tuy rằng không thể sử dụng linh lực, nhưng hoàn cảnh không sai. Ta nếu như thích nơi này, không tính rời đi, không biết chừng sẽ cải biến cải biến nơi này nga.”

Tiểu hầu tử rất muốn hỏi, ở bên ngoài, bọn họ rõ ràng có thể sử dụng linh lực, nhưng vì sao phải chạy đến đảo này, dưới tình huống không thể sử dụng linh lực, vất vả thu thập linh lực kết tinh như vậy. Nhưng là so ra, nó càng hi vọng bọn họ có thể mau rời đi, cho nên nó bảo trì trầm mặc, sống qua một tháng này, hết thảy đều có thể khôi phục bình thường.

Tiểu hầu tử căm giận vỗ tay Lạc Nhất Nhất, nói: “Ta đã biết.”

Lạc Nhất Nhất cười xoay người: “Về sau thế nào, ta mặc kệ, nhưng trong một tháng này, các ngươi và Ngụy đại ca bên kia ngưng chiến, hoan nghênh các ngươi đi qua ngoạn nga.”

Nhìn một đám nghênh ngang rời đi, các ma thú xúm lại.

“Lão đạo, mấy người kia thực lợi hại như vậy sao? Ngươi đều có thể rời đi đảo này, cũng không phải đối thủ bọn họ sao?”

“Bọn họ có thể về sau sẽ không đi hay không, trên đảo còn có chỗ cho chúng ta dung thân sao?”

Tiểu hầu tử thu hồi ánh mắt, nói: “Chúng ta không có khả năng là đối thủ bọn hắn, bọn họ đến đảo này nhất định là có chuyện gì, nhưng tuyệt đối không phải muốn vĩnh viễn ngừng ở chỗ này. Cho nên, biện pháp tốt nhất của chúng ta chính là đáp ứng giúp bọn hắn thu thập linh lực kết tinh vào tháng sau, làm cho bọn họ rời đi sớm một chút, cuộc sống của chúng ta mới có thể khôi phục bình thường.”

Chúng thú yên lặng gật đầu, nghe lão đạo nói, tuyệt đối đúng. Trước kia, bọn họ ở trên đảo phải đông trốn tây tạt. Từ khi có lão đạo về sau, địa vị trên đảo của chúng nó một bước lên mây, cho tới bây giờ, có thể cùng nhân loại phân庭 chống lại. Chúng nó tin tưởng, chỉ cần có lão đạo ở đây, một ngày nào đó, đảo này sẽ hoàn toàn thuộc về chúng nó.

Khi mọi người biết muốn ở chỗ này chờ một tháng, vốn đang lo lắng Lạc Nhất Nhất đợi không được, sẽ yên yên qua một tháng. Lại không nghĩ rằng, tới thùy tới chung, Lạc Nhất Nhất chẳng những không có cảm xúc tiêu cực, ngược lại thần thái sáng láng.

Cùng ma thú đạt thành hiệp nghị sau, lưu lại một câu: “Tháng này, các ngươi tự tìm tiết mục, đừng đánh giã ta cùng Liệt ngọt ngào bãi biển nghỉ phép.” Liền nắm Tiểu Phong Liệt nghênh ngang mà đi.

Ngày đầu tiên, mọi người chán đến chết vượt qua, Lạc Nhất Nhất xuất ra một ít bản vẽ, tìm công tượng trong thôn và đại thẩm chuyên môn làm quần áo.

Ngày hôm sau, Lạc Nhất Nhất mang theo Tiểu Phong Liệt lên núi. Theo thôn dân nói, trên núi là nơi có nhiều dã quả.

Ngày thứ ba, trên bãi biển hơn mấy chiếc ghế nằm bằng trúc, cùng quý danh ô. Mà bên bờ, nhờ các công tượng làm ngày đêm không nghỉ, nổi lên một cái nhà gỗ nhỏ.

Mọi người vẫn hiếu kỳ mấy ngày nay Lạc Nhất Nhất đang bận cái gì.

Thời điểm Lạc Nhất Nhất và Tiểu Phong Liệt mặc trang phục bãi biển thích ý nằm trên ghế trúc ghế, mọi người không bình tĩnh. Mấy người Phong Minh, Kiều Phi, Hàn Ngưng Thiên, Mạc Văn lập tức xoay người, hướng bất đồng phương hướng lảng tránh. Phản ứng lớn nhất chính là Lạc Vũ Thần, hắn đuổi đi các thôn dân tò mò vây xem, sau đó đổ mặt đi đến bên người Lạc Nhất Nhất nói: “Tỷ, người một nữ hài tử, như thế nào ăn mặc thành như vậy mà đi ra?”

Lạc Nhất Nhất mở to mắt nhìn Lạc Vũ Thần đỏ mặt, nhìn nhìn lại áo đuôi ngắn quần đùi trên người nàng, không nhanh không chậm hỏi đáp: “Như vậy làm sao vậy, không nên lộ cũng chưa lộ, rất bảo thủ nha? Người nói đúng không, Liệt?”

Tiểu Phong Liệt chớp hạ ánh mắt, gật gật đầu. Rất nhiều thời điểm, hắn không rõ Lạc Nhất Nhất nói là có ý tứ gì, nhưng chỉ cần là lời Lạc Nhất Nhất nói, khi hỏi hắn, hắn đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn bộ dáng suất khí đáng yêu của Tiểu Phong Liệt, nhin không được kéo hắn qua, một trận cuồng thân.

Lạc Vũ Thần ánh mắt cũng không biết xem làm sao cho tốt, lắp bắp nói: “Người là nữ hài tử...”

Không đợi Lạc Vũ Thần nói xong, Lạc Vũ Yên cùng Mộng Toa liền tặc hề hề vây lại, nhìn trang phục của Lạc Nhất Nhất, kêu một tiếng hứng thú nồng hậu. Thân áo đuôi ngắn quần đùi đem dáng người hoàn mỹ của Lạc Nhất Nhất buộc vòng quanh. Tuy rằng Lạc Nhất Nhất không giống Mộng Toa ba đào ngực dưng, nhưng nên gầy thì gầy, nên đại cũng không nhỏ, tổng thể mà nói, vẫn là không sai.

Lạc Vũ Yên: “Không nghĩ tới nha đầu người phóng khoáng như vậy a...”

Mộng Toa “Nhất Nhất, người đây là cái gì quần áo a, ta đều chưa thấy qua, bắt quá mặc vào còn nhìn rất tốt...”

Lạc Vũ Thần biết bản thân sắp không hơn, kêu Phương Loan ra, một người một thú liền canh giữ ở phụ cận, đuổi những người tò mò muốn tới đi. Cái này từ, bãi biển có chút giống bãi biển nghỉ phép tư nhân của Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất nhìn hai người lú lú có chút không nói gì, các nàng thuần túy là phát biểu cảm tưởng cá nhân, căn bản không cần nàng trả lời cái gì. Nàng cảm thấy như bây giờ thật sự thực báo thù, lúc ấy nghĩ có thể ở nơi so với Maldives (*) còn đẹp hơn nghỉ phép một tháng, nàng bắt đầu bắt tay vào làm chuẩn bị. Vì không muốn dọa người, nàng đã bài trừ bikini, chỉ làm áo đuôi ngắn quần đùi, không nghĩ tới vẫn là phản ứng lớn như vậy.

() Maldives hay Quần đảo Maldives: Thiên đường nghỉ dưỡng Maldives với 1.192 đảo san hô, nổi tiếng với những khu nghỉ dưỡng sang trọng, là điểm trăng mật lãng mạn nhất và đắt đỏ nhất thế giới. Nước biển xanh và trong vắt nhìn thấu cá bơi dưới đáy, màu sắc của biển thay đổi theo thời gian trong ngày, có lúc trong suốt, khi vàng nhạt, tím và đỏ rực khi mặt trời lặn.*

Lạc Vũ Thần nhìn Lạc Vũ Yên cùng Mộng Toa chỉ lo tự quyết định, cảm thấy Lạc Nhất Nhất có bằng hữu như các nàng, thật đúng là không đáng tin cậy. Đi đến bên người Âu Dương Linh Nhi cách đó không xa nói: “Linh Nhi, người có thể giúp ta khuyên nhủ tỷ tỷ hay không...”

Âu Dương Linh Nhi giờ phút này đang làm tư tưởng đấu tranh kịch liệt, nhìn Lạc Nhất Nhất mặc áo ngắn tay, đùi đều lộ ra, nàng liền sợ tới mức không dám thốt, không nghĩ tới một nữ tử lớn mật như vậy. Tuy rằng trên lý luận, chính nàng cũng hiểu được nữ hài tử xuyên thành như vậy, có chút không ổn. Nhưng ở sâu trong nội tâm, nàng cảm thấy nàng cũng muốn như Lạc Vũ Yên và Mộng Toa tiến lên, thật sự... thật sự rất muốn nhìn một chút loại quần áo có thể đem dáng người đường cong hoàn mỹ của nữ tử buộc vòng quanh.

Đang lúc nữ tử rụt rè phân vân, nàng thấy vẻ mặt Mạnh Mạnh hứng thú nhìn chằm chằm Lạc Nhất Nhất. Vì thế, lập tức đánh mất xúc động muốn tiến lên, tự hỏi muốn hay không mang Mạnh Mạnh đi. Mạnh Mạnh bây giờ còn nhỏ, đối cái gì cũng tò mò, nàng thật lo lắng sẽ bị Lạc Nhất Nhất làm hỏng.

Chính đắm chìm ở trong suy nghĩ, nghe được thanh âm Lạc Vũ Thần. Còn chưa kịp mở miệng, Mạnh Mạnh lôi kéo tay Âu Dương Linh Nhi, nói: “Linh Nhi tỷ tỷ, chúng ta cũng đến chỗ Lạc tỷ tỷ đi, trang phục của Lạc tỷ tỷ và Tiểu Phong Liệt thật là đẹp mắt. Linh Nhi tỷ tỷ nếu mặc, khẳng định cũng rất đẹp...”

Âu Dương Linh Nhi lảng lảng bị Mạnh Mạnh lôi kéo đi, trong đầu quanh quẩn câu kia: “Linh Nhi tỷ tỷ nếu mặc, khẳng định cũng rất đẹp...” ngay sau đó, trong đầu không thể ức chế hiện ra bộ dáng nàng mặc trang phục như vậy, mặt lại đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Trang phục dụ hoặc trên bờ cát

Edit & beta: Thiên mạn

Lạc Nhất Nhất nhìn về mặt Mạnh Mạnh hưng phấn cùng về mặt Âu Dương Linh Nhi đỏ bừng, cười nói: “Mạnh Mạnh, nếu không ta cũng làm cho ngươi một kiện, trong khoảng thời gian này hảo hảo hưởng thụ dương quang bãi biển nơi này.” Mạnh Mạnh hưng phấn gật đầu.

Âu Dương Linh Nhi đang chuẩn bị mở miệng, còn chưa kịp giáo dục Lạc Nhất Nhất không cần phá hư tiểu hài tử, chợt nghe Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói: “Linh Nhi, trong ấn tượng của ta, ngươi là nữ tử tiêu sái dám yêu dám hận. Như thế nào gần nhất, tổng nhìn thấy ngươi mặt đỏ a?”

Nghe được Lạc Nhất Nhất nói, Lạc Vũ Yên và Mộng Toa cũng quay đầu nhìn Âu Dương Linh Nhi, Âu Dương Linh Nhi cuống quýt che giấu: “Ha ha... có sao? Không có đi...”

Ba người về mặt không tin nhìn chằm chằm nàng, Âu Dương Linh Nhi nói sang chuyện khác: “Nhất Nhất, đệ đệ ngươi để cho ta tới khuyên nhủ ngươi...”

Lạc Nhất Nhất không sao cả nói: “Đừng động hấn chỉ là một tiểu hài tử.”

Nhìn Lạc Vũ Yên cùng Mộng Toa hứng thú không giảm, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Ta thỉnh đại thẩm làm thêm mấy bộ, thế nào, muốn hay không cũng đưa hai ngươi hai bộ?” Lạc Vũ Yên và Mộng Toa nhìn nhau liếc mắt một cái, hưng phấn gật đầu.

Âu Dương Linh Nhi kinh ngạc hỏi: “Hai người các ngươi cũng muốn xuyên...” là nàng quá mức cổ hủ, vẫn là năng lực thừa nhận của các nàng quá mạnh mẽ?

Mộng Toa nhìn Âu Dương Linh Nhi về mặt kinh ngạc, nói: “Linh Nhi, bảo Nhất Nhất cũng đưa một bộ cho ngươi đi, y phục này thật là đẹp mắt.”

Âu Dương Linh Nhi đầu điều giống trống bỏi, tuy rằng nàng cũng thật muốn thử xem, nhưng này cũng quá lớn mật đi. Nhưng là, Vũ Yên và Mộng Toa như thế nào có thể chấp nhận nhanh như vậy? Này có phải hay không thuyết minh, này cũng không phải một việc làm cho người ta khó có thể chấp nhận?

Thời điểm Âu Dương Linh Nhi đang tự rối rắm, Lạc Vũ Yên vỗ bả vai nàng, tặc hề hề cười nói: “Không quan hệ, sợ cái gì, chúng ta nhiều người như vậy cùng ngươi đâu, nói sau, người ở phụ cận bãi đều bị Tiểu Thần đuổi đi, lại không người khác nhìn đến. Cơ hội tốt như vậy, không thử thử, sẽ hối hận nga.”

Nghe được Lạc Vũ Yên nói, Âu Dương Linh Nhi đầu điều càng hoan, Lạc Vũ Thần còn ở bên kia đâu, mặc dù cách rất xa, còn có thể nhìn đến, nếu như xuyên thành như vậy, có thể bị hấn cho rằng nàng là nữ tử lỗ mãng không biết kiềm chế hay không? Nhưng tỷ tỷ hấn cũng mặc?

Đang ở Âu Dương Linh Nhi làm thiên nhân giao chiến, chưa quyết định, Lạc Nhất Nhất từ Phụng Long giới xuất ra mấy bộ y phục quảng cho các nàng, Lạc Vũ Yên cùng Mộng Toa ăn ý một tả một hữu kéo Âu Dương Linh Nhi hướng nhà gỗ của Lạc Nhất Nhất đi đến.

Mạnh Mạnh cảm y phục Lạc Nhất Nhất quảng cho nàng, hưng phấn theo sau, tuy rằng cảm giác y phục này có chút lớn, nhưng cũng có cơ duyên, hấn là có thể mặc.

Rất nhanh, mấy người liền đổi xong y phục Lạc Nhất Nhất đưa, Lạc Vũ Yên nhìn Mộng Toa sau khi đổi trang, có chút yên yên, ra về nàng không có cảm giác về sự ưu việt a. Nhìn Âu Dương Linh Nhi về mặt đỏ bừng, do do dự dự, hai người lại kéo nàng ra ngoài.

Lạc Nhất Nhất đang hưởng thức hoa quả ngày hôm qua nàng mang Tiểu Phong Liệt lên núi hái, rất nhiều người còn không biết ăn hoa quả như thế nào, Lạc Nhất Nhất hái hết trở về, tắm nắng trên biển, hoa quả nhiệt đới là không thể thiếu.

Lạc Nhất Nhất đang cùng sấu riêng phần đầu nhìn thấy mấy người đi ra, vừa rồi còn tách sấu riêng không ra, lúc nhìn thấy Mộng Toa, đao trên tay vừa động, nháy mắt cắt thành hai nửa. Vì sao nàng muốn đưa y phục cho nàng ta đã kích bản thân?

Mấy người rất nhanh liền nhập gia tùy tục hưởng thụ dương quang bãi biển do Lạc Nhất Nhất chuẩn bị, Âu Dương Linh Nhi lại có chút bất an nhìn về phương hướng Lạc Vũ Thần. Khi Lạc Vũ Thần nhìn thấy mấy người nằm trên ghế trúc, khóe mắt cuồng trù. Mới chút công phu, các nàng như thế nào toàn mặc như vậy, Cả viện quân của hấn, Âu Dương Linh Nhi đều đắm?

Rất nhanh dời tầm mắt, Lạc Vũ Thần mở miệng nói: “Phụng Long, ngươi trước thủ ở đây, đừng cho người tới gần, ta lập tức trở lại.” Phụng Long đồng tình gật đầu, có tỷ tỷ như vậy, thật đúng là...

Mấy người Lạc Nhất Nhất cũng không nghĩ nhiều như vậy, nằm không sai biệt lắm, Lạc Nhất Nhất liền mang theo Tiểu Phong Liệt xuống nước chơi, không biết có phải lang tính hay không. Tiểu Phong Liệt vừa chạm nước, liền tứ trào loạn phịch, Lạc Nhất Nhất ôm lấy Tiểu Phong Liệt nói: “Liệt, không cho phép ngươi bơi cầu, đến, ta dạy cho ngươi như thế nào là bơi lội.”

Tiểu Phong Liệt bị lặn qua lặn lại một hồi, rốt cục có thể tự mình bơi. Mộng Toa nhìn hai người ở trong nước chơi đùa nói: “Vũ Yên, có đôi khi Nhất Nhất đối Phong Liệt thật đúng là nghiêm khắc, không nói thời điểm Đẳng Long huấn luyện nó, mỗi lần đều là đẩy người thương tích. Ngay cả vừa rồi suýt chút chìm xuống, ta đều có chút không đành lòng.”

Lạc Vũ Yên hưởng thụ hít mát nói: “Đó là vì tốt cho Phong Liệt, ai cũng không biết về sau sẽ phát sinh chuyện gì. Nhất Nhất thực hiểu được, Phong Liệt nếu như lại xảy ra chuyện gì, nàng khẳng định không tiếp thụ được, cho nên còn không bằng hiện tại nghiêm khắc một chút, làm cho hắn có thể trở nên mạnh hơn, trở nên bất luận kẻ nào đều thương tổn không được.”

Mộng Toa gật gật đầu: “Đạo lý này ai cũng đều hiểu được, nhưng đối với người bản thân âu yếm, nhìn hắn chịu khổ, có thể chân chính làm được thờ ơ mới khó.”

Lạc Vũ Yên mở to mắt nghiêm túc nói: “Nhất Nhất lý trí như vậy mới làm người ta yên tâm. Hôn phách Phong Liệt không trọn vẹn, chuyện tình hắn có thể lý giải, có thể hiểu được quá ít. Nhưng là, người không phát hiện sao? Hắn chỉ kẻ cận một mình nha đầu kia. Từ lúc trọng sinh đến bây giờ, hắn không thân cận bất luận kẻ nào. Mặc dù bị Lạc Nhất Nhất rèn luyện chết khiếp, hắn như trước luôn ở bên người nàng. Có lẽ hắn không hiểu dụng ý của Nhất Nhất, nhưng hắn có thể dùng tâm cảm giác được nha đầu kia đối tốt với hắn.”

Mộng Toa nhìn hai người lúc này đang ngoạn vui vẻ hai nói: “Àn, ta có thể lý giải nỗi khổ của Nhất Nhất, mỗi lần nhìn thấy Phong Liệt bị thương chịu khổ, trong mắt nàng che kín nước mắt, có vài lần, ta nhìn thấy nàng vụng trộm lau lệ nhìn không được rơi xuống.”

Lạc Vũ Yên đứng dậy nói: “Đó là đương nhiên, trừ bỏ thời điểm huấn luyện, Phong Liệt chính là được đối xử như bảo bối a. Chúng ta có thể làm chính là mau chóng giúp nàng tìm Phong Liệt về. Nhưng hiện tại, chúng ta cũng đi gia nhập bọn họ đi.”

Lạc Vũ Thần trở lại bờ biển, nhìn đến chính là, một đám nữ nhân điên cùng hai tiểu hài tử đang nghịch nước. Chíp Bông, Tiểu Bạch cũng đều đi ra vô giúp vui.

Vung tay lên, Lạc Vũ Thần mở miệng đối với huyền thú mượn từ đám người Kiều Phi nói: “Các người đi canh giữ các con đường, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.” Chúng thú gật gật đầu, hướng các phương hướng chạy tới, Lạc Vũ Thần an bài thỏa đáng xong, bản thân cũng đi mất.

Buổi tối, mấy người sắp xếp sắp xếp ngồi trong phòng nhỏ bờ biển, gió lạnh phơ phất. Trên biển dâng lên ánh trăng, chiếu mặt biển ba quang lân lân, xa hoa. Trầm tĩnh trong chốc lát, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Không biết mấy tên kia đang làm gì, nếu không, chúng ta gọi bọn hắn lại đây, đốt lửa trại đi?”

Tuy rằng không biết cái gì là đốt lửa trại, nhưng vừa nghe muốn gọi bọn hắn lại đây, Âu Dương Linh Nhi vội vàng nói: “Ta đây đi thay quần áo.”

Lạc Nhất Nhất nghiêng người đề lại Âu Dương Linh Nhi đang muốn đứng dậy nói: “Linh Nhi, người sợ cái gì, nữ nhân muốn bày ra vẻ đẹp của bản thân.”

Lạc Vũ Yên cùng Mộng Toa vốn cũng có chút do dự, vừa nghe Lạc Nhất Nhất nói, lập tức tỏ vẻ đồng ý. Giống như Lạc Nhất Nhất nói, bắt quá là tay chân lộ ra mà thôi, không nên lộ lại không lộ.

Vẫy tay một cái, gọi Phượng Loan lại, nói ý nghĩ của nàng, Phượng Loan do dự mở miệng: “Trong khoảng thời gian ta đi gọi bọn hắn, các người muốn hay không trước thay đổi y phục, chủ nhân sẽ không tiếp thụ được.”

Lạc Nhất Nhất cười nói: “Này, người cũng đừng quan tâm.”

Không biết vì sao, nhìn Lạc Nhất Nhất tươi cười, làm cho nó nhớ tới chuyện Lạc Nhất Nhất tước lông vũ của nó, rất nhanh chớp cánh rời đi. Trong lòng thầm mừng bản thân chịu thua kém, đều lột xác thành Cửu Đầu Phượng, còn có thể bị một tiểu nha đầu tươi cười chán trụ.

Lúc mấy người Lạc Vũ Thần tới bãi biển, trên bãi biển đã dâng lên một đồng lửa lớn, Mấy người Lạc Nhất Nhất đang vội vàng thiêu nướng. Nhìn thứ mấy người mặc, ánh mắt vài cái đại nam nhân loạn phiêu, chính là không dám nhìn các nàng. Đồng lửa chiếu rọi vừa vặn che lại gương mặt hơi hơi có chút đỏ lên của bọn họ.

Lạc Nhất Nhất không thèm quan tâm bảo mấy người ngồi xuống, chỉ vào mấy món ăn thôn quê nói: “Vừa mới cho bọn Đẳng Long đi đánh, ta phát hiện trên hải đảo này chẳng những có rất nhiều hoa quả nơi khác không có, còn có một chút món ăn thôn quê trong Phượng giới không có. Các người tự mình động thủ, cơm no áo ấm.”

Mấy người đang xấu hổ không biết làm sao bây giờ, nhanh chóng nhặt lên món ăn bắt đầu xử lý. Cả Phong Minh đều lấy món ăn lên làm, hắn chính là nhìn giống tiên nhân, nhưng thực tế cũng chỉ là phạm nhân, gặp được loại sự tình này, mặc dù biểu hiện bình tĩnh, cũng vẫn là tìm chút chuyện làm, đòi đi lực chú ý mới được.

Không khí trở nên có chút quỷ dị, mọi người cũng không biết nói cái gì cho phải, trừ bỏ Lạc Nhất Nhất, mấy người phụ nhân khác ít nhiều vẫn là có chút không được tự nhiên. Mặc dù là năng lực thừa nhận có vẻ mạnh Lạc Vũ Yên và Mộng Toa, đối mặt khác phái ăn mặc có lực dụ hoặc như vậy, vẫn là rất mất tự nhiên.

Âu Dương Linh Nhi không cần phải nói, ánh mắt né tránh không biết nhìn nơi nào mới tốt, món ăn trên tay đều nướng cháy cũng không phát hiện.

Chỉ có Lạc Nhất Nhất cùng Tiểu Phong Liệt nếm mùi ngon, mang các huyền thú ở bên ngoài của nàng đi theo hưởng thụ.

Ăn uống no đủ sau, Lạc Nhất Nhất giúp Phong Liệt lau dầu mỡ dính bên miệng nói: “Ta nói mấy người các người, trường hợp lớn nào chưa thấy qua, tìm đường sống trong chỗ chết cũng không biết bao nhiêu lần, liền điểm ấy tiền đồ, chúng ta cũng không phải không mặc y phục. Thật không hiểu là các người quá thuần khiết, vẫn là quá đáng khinh.”

“...“

Mộng Toa nghe Lạc Nhất Nhất nói cười ha ha, lời này làm cho vài cái đại nam nhân như thế nào tiếp nhận a.

Ở Lạc Nhất Nhất thần nhiên trêu chọc, không khí chậm rãi trở nên hòa hợp. Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Chúng ta đến ngoạn cái trò chơi đi, ta ra đề mục, các ngươi đến đáp. Đáp sai, hai lựa chọn, một: ta mặc kệ hỏi vấn đề gì, các ngươi đều trả lời, hơn nữa không thể nói dối. Hai: làm một việc ta muốn các ngươi làm, mặc kệ là chuyện gì. Đương nhiên, đổi lại, các ngươi tới hỏi ta hoặc là yêu cầu ta làm một chuyện.”

Lạc Vũ Yên tà ánh mắt nói: “Nha đầu ngươi lá gan thực không nhỏ, dám một mình đấu chúng ta. Ta đồ muốn nhìn ngươi có năng lực gì.”

Lạc Nhất Nhất tặc tặc cười nói: “Trò chơi này gọi là đại mạo hiểm cần cân não rất nhiều. Các ngươi liền chuẩn bị sẵn sàng, bị ta đào ra tất cả bí mật đi. Vì khá khó chơi, các ngươi chia làm hai tổ, lúc đáp đề có thể tìm đội hữu thương lượng đáp án, nhưng người trả lời nhất định phải suy nghĩ cho kỹ. Bởi vì người ta muốn trừng phạt, chính là người mở miệng đáp đề.” Bữa bãi tặc tiếng cười làm cho tất cả mọi người có chút nóng lòng muốn thử.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Trừng phạt người đáp sai

Edit & beta: Thiên Mạn

Mọi người rất nhanh liền chia làm hai tổ, Phong Minh, Mộng Toa, Lạc Vũ Yên, Kiều Phi một tổ, Lạc Nhất Nhất gọi là đội đỏ. Lạc Vũ Thần, Âu Dương Linh Nhi, Hàn Ngưng Thiên, Mạc Vân một tổ, Lạc Nhất Nhất gọi là đội xanh. Băng Huyền quá hiểu biết Lạc Nhất Nhất ác liệt, tuy rằng hiện tại là hình người, nhưng khẳng định nó là yêu thú, không tham gia. Mạnh Mạnh phụ trách chuẩn bị thăm trả lời giúp Lạc Nhất Nhất, đưa cho hai đội rút thăm.

Lạc Nhất Nhất ánh mắt nhìn một vòng, nói: “Hai đội thay phiên đáp đề, trước bắt đầu từ đội đỏ, các ngươi rút thăm trước đi.”

Ở dưới vẻ mặt chờ mong nhìn chăm chú của Lạc Nhất Nhất, Phong Minh rút ra thăm trả lời câu hỏi. Lạc Nhất Nhất hưng phấn nhìn thăm trong tay Phong Minh, quyết đoán ra một đề có vẻ làm cho người ta xem nhẹ trọng điểm.

“Đề thứ nhất: nếu, một thân cây kết 10 trái dưa hấu, một người trèo cây cần thời gian nửa nén hương mới có thể hái một trái. Nhưng hẳn phải ở trong thời gian bốn nén hương hái hết dưa hấu, xin hỏi có phương pháp nào tốt.”

Phong Minh nhìn Lạc Nhất Nhất không có hảo ý tặc tiểu, do dự thật lâu, mở miệng: “Lấy cái cây thang, tiết kiệm thời gian.”

Lạc Nhất Nhất vui vẻ cười to nói: “Không đúng, không đúng, dưa hấu là sống trên mặt đất, làm sao có thể sinh trưởng ở trên cây, ta nói là nếu.”

Mọi người không nói gì, này không phải xấu lắm thôi...

Mộng Toa bất mãn nói: “Nhất Nhất, ngươi thực khi dễ người.”

Lạc Nhất Nhất thực hiện được cười nói: “Này gọi là khi dễ người, chỉ số thông minh của các ngươi đầu, ngoạn loại trò chơi này, không thể quá cứng nhắc, muốn suy nghĩ nhiều phương diện. Tốt lắm, vòng thứ nhất Minh ca ca thua, Minh ca ca là muốn trả lời ta một vấn đề, vẫn là muốn hoàn thành một việc?”

Lạc Nhất Nhất mãi mãi ý cười, làm cho Phong Minh có loại dự cảm bất hảo, có giáo huấn vừa rồi, cảm thấy vẫn là hỏi trước cho rõ ràng.

“Ngươi sẽ muốn ta làm chuyện gì?”

Lạc Nhất Nhất đề nén ý cười rất cực che giấu không được, chỉ vào quần đùi Tiểu Phong Liệt nói: “Minh ca ca, ta cố gắng kéo ngươi từ vị trí tiên nhân đến thế gian, ngươi trưởng thành tuần tú như vậy, đáng người nhất định tốt lắm. Nếu không, đưa ngươi loại quần đùi thế này, triển lãm đáng người cho chúng ta xem.”

Lạc Nhất Nhất tiếng nói vừa dứt, mọi người cười toe toé.

Một thanh âm khác cũng hưng phấn kêu lên: “Tốt, tốt, ta cũng muốn xem...”

Nhìn ánh mắt mọi người đảo qua, Mộng Toa xấu hổ thề lưỡi, nàng giống như có hơi quá.

Lạc Nhất Nhất cười vỗ vỗ bà vai Mộng Toa nói: “Ngươi này cô gái nhỏ đơn thuần nguyên lai là một sắc nữ a... bắt quá, ngươi như vậy là có hiềm nghi phản đồ nga.”

Lạc Nhất Nhất vừa trêu chọc Mộng Toa xong, Xích Ly Thảo liền từ chỗ Băng Huyền nhảy ra, reo lên: “Ta cũng phải nhìn...”

Băng Huyền bắt lấy Xích Ly Thảo ở trên vai loạn nhảy nói: “Ly Nhi, ngươi không phải nói hảo hảo tu luyện, không có thành quả, không ngừng sao.”

Xích Ly Thảo chẳng hề để ý nói: “Nhưng là, cơ hội khó có được...”

Từ biết thần quái quả có tác dụng sau, Xích Ly Thảo đối tu luyện cũng đề tâm. Băng Huyền tìm hàn băng ngàn năm, cho Xích Ly Thảo phối hợp hảo hảo tu luyện. Xích Ly Thảo cũng nghe lời ở trong hòm giấu chứa hàn băng ngàn năm cùng thần quái quả tu luyện, còn tuyên bố nhất định phải luyện ra thành quả mới trở ra.

Không nghĩ tới, sắc nhạ đầu này, bởi vì Lạc Nhất Nhất một câu, liền nhảy đi ra. Mãn nhãn sùng bái nhìn Lạc Nhất Nhất, vẫn là Nhất Nhất có biện pháp. Ánh mắt nhìn chăm chăm Phong Minh thành hình trái tim, miệng không được nhỏ giọng ồn ào: “Mau thoát, mau thoát...”

Quay đầu xem Lạc Vũ Yên cũng là mãn nhãn chờ mong, Lạc Nhất Nhất trêu chọc nói: “Minh ca ca, thế nào, chúng ta đều thực chờ mong đâu.”

Phong Minh không nhìn tới ánh mắt mọi người, quay đầu nói: “Ta trả lời vấn đề là tốt rồi.”

Trong lúc nhất thời, tiếng nữ nhân thở dài cùng tiếng nam nhân nhả ra khí âm vang thành một mảnh.

Mộng Toa cùng Xích Ly Thảo nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất, biểu đạt ý tứ không cần nói cũng biết: không ngừng cố gắng.

Lạc Nhất Nhất có chút buồn rầu: “Nếu như không phải sợ họ hàng gần kết hôn đối tiểu hài tử không tốt, liền xem bộ dạng Minh ca ca, ta thật muốn thừa dịp cơ hội này bắt lấy nhi tử hoặc nữ nhi của ngươi.” Không đợi mọi người nghi hoặc vì sao họ hàng gần kết hôn không tốt, Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói: “Minh ca ca, trong cuộc đời, sự kiện để cho ngươi hồng mắt là cái gì?”

Phong Minh nhũ nhũ đầu mày, Lạc Nhất Nhất vốn tưởng rằng từ trên người Phong Minh sẽ không ra chuyện thú vị nào, nhưng nhìn bộ dáng hần nhũ mày, lập tức hưng phấn bổ sung: “Không thể nói lão nga, bằng không liền làm chuyện chúng ta chờ mong.”

Do dự hồi lâu, Phong Minh mở miệng: “Có một lần, tu luyện gặp được bình cảnh, nhất thời xúc động, làm cho máu nghịch lưu. Ở hoang sơn đã lĩnh thiếu chút nữa bị một nữ xà yêu cường bạo.”

Mọi người đang vì nửa đoạn trước Phong Minh nói cảm thấy mạo hiểm, sau khi nghe được nửa đoạn sau, ôm bụng cười to. Mỹ mạo có khi cũng là một loại sai lầm. Lạc Nhất Nhất tuy rằng cũng cười vô tâm vô phách, nhưng trong lòng lại vì Phong Minh đau lòng. Trước kia, hần nhất định gặp được rất nhiều chuyện tình bọn họ không biết, nhưng hần đều một mình trải qua. Hần không có bằng hữu, gặp được chuyện gì cũng không hướng người khác tìm kiếm trợ giúp, cũng không nói cho bất kỳ ai biết.

Phân á náy Lạc Nhất Nhất đối Phong Minh cho tới nay bỗng nhiên giảm đi, giờ khắc này, nàng cảm thấy nàng đi vào lòng Phong Minh, làm cho hần chậm rãi nhận bằng hữu chung quanh, là một quyết định chính xác. Nàng không bao giờ hi vọng Phong Minh trở lại thế giới chỉ có một mình hần.

Lúc tất cả mọi người ôm bụng cười to, chỉ có Mộng Toa lẳng lẳng trầm mặc. Nàng nghĩ đến người hoàn mỹ như Phong Minh, nhất định sẽ không gặp loại chuyện không giải quyết được. Nhưng là, lúc này mới phát hiện, hoàn mỹ Phong Minh cũng chỉ là phạm nhân giống bọn họ, cũng sẽ có lúc buồn rầu như bọn họ. Giờ khắc này, nàng phát hiện hần không phải xa đến không thể chạm vào như vậy.

Lạc Nhất Nhất rất sợ Phong Minh sẽ sinh khí, cho nên đứng lúc ngăn tiếng cười mọi người lại, mở miệng nói: “Đề thứ hai: một người bình thường bị mãnh thú đuổi tới bên vách núi đen, phía dưới vách núi đen là vực sâu vạn trượng, dưới tình huống phía trước không đường đi, phía sau có truy binh, người kia vẫn là vượt qua, xin hỏi hần là vượt qua như thế nào? Đến lượt đội xanh rút thăm trả lời.”

Lạc Vũ Thần nhìn cây thâm trong tay, cầu cứu nhìn về phía đội hữu. Vừa mới có Phong Minh giáo huấn, cảm thấy trả lời như thế nào cũng không đúng, đám người Âu Dương Linh Nhi trầm tư suy nghĩ, vẫn là không thể nghĩ ra đáp án. Thời điểm Lạc Nhất Nhất sắp không kiên nhẫn chờ đợi, Lạc Vũ Thần do dự nói: “Bay qua?”

Lạc Nhất Nhất đau lòng lắc lắc đầu: “Ngươi cùng ta từ trong một bụng mẹ đi ra, sao ngươi ngay cả một nửa thông minh tài trí của ta đều không có?”

Lạc Vũ Yên cảm thấy cả người đều nổi đầy da gà, có thể có một tỷ tỷ như Lạc Nhất Nhất vậy, thật đúng là không phải người bình thường.

Kiều Phi mở miệng hỏi: “Kia hần là như thế nào vượt qua?” Hần cũng không thể nghĩ ra đáp án, tích lũy chút phương hướng kinh nghiệm trả lời cũng tốt.

“Đương nhiên là ngắt xiêu đi.” Lạc Nhất Nhất đương nhiên hỏi đáp.

Dát... mọi người cảm thấy một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu, này cũng coi như đáp án?

Lạc Vũ Thần thực hiểu được, phản kháng là vô dụng, cho nên trước khi Lạc Nhất Nhất mở miệng đã cười mĩa nói: “Tỷ, nếu như ngươi muốn ta làm một chuyện, sẽ là chuyện gì?”

“Ai, nói như thế nào ngươi cũng là đệ đệ của ta, ngươi yên tâm, ta sẽ chiều cố ngươi.”

Lạc Vũ Thần vừa nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe Lạc Nhất Nhất tiếp tục nói: “Trần trường chạy hai vòng quanh đây là đến nơi.”

Trần trường?

“Chính là không mặc y phục chạy hai vòng.” Sợ từ hiện đại bọn họ nghe không hiểu, Lạc Nhất Nhất hào tâm giải thích.

Lạc Vũ Yên cười ha ha: “Quả nhiên, làm đệ đệ nha đầu này thật không dễ dàng, Tiểu Thần, ngươi thật sự là quá bất hạnh.”

Lạc Vũ Thần về mặt hắc tuyến, đây là cái nàng gọi là chiều cố?

Lạc Nhất Nhất nhìn sắc mặt Lạc Vũ Thần, nói thầm: “Nếu không ngươi là đệ đệ của ta, ta còn chuẩn bị cho ngươi ngày mai ở trước mặt toàn thôn dân trần truồng đâu.”

“Ta chọn trả lời vấn đề.” Không đợi Lạc Nhất Nhất nói tiếp, Lạc Vũ Thần vội vàng mở miệng, hần tự nhận là không có gì ám muội, không có gì phải sợ.

Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ nói: “Nói một chút, sự kiện rất dọa người từng phát sinh ở trên người ngươi.”

Nhìn ánh mắt tò mò của mọi người đảo qua, Lạc Vũ Thần ngoan ngoãn nghiêng răng, còn nói chiều cố hần, bảo hần một đại nam nhân, ở trước mặt nhiều người như vậy, nói chuyện dọa người của hần.

Cũng may có Phong Minh đánh trận đầu, Lạc Vũ Thần muốn nói lại thôi động khoe miệng nửa ngày, mắt nhắm lại, nói: “Thời điểm bảy tuổi, có một lần, trong lúc vô ý nghe được phụ mẫu nói tên của ngươi là bảo bối duy nhất, ta quá tức giận, vụng trộm uống rất nhiều rượu, buổi tối đái dầm. Ngày hôm sau, bị nha đầu phát hiện, ta đưa tất cả tiền riêng cho nàng, bảo nàng giúp ta giữ bí mật.”

Trước hết nhìn không được Lạc Vũ Yên cười to nói: “Tiểu Thần, ta đã nói đi, có tỷ tỷ như vậy, là bất hạnh của ngươi, ngươi giữ gìn bí mật nhiều năm như vậy, đều bị đào ra.”

Nhìn mọi người khoe mắt ý cười, Lạc Vũ Thần hận không thể tìm cái lỗ chui vào.

Lạc Nhất Nhất cười gượng hai tiếng nói: “Cái kia... ta thật không biết ngươi còn có chuyện như vậy.”

Lạc Vũ Thần trừng mắt nhìn Lạc Nhất Nhất, cho dù không có chuyện này, chuyện dọa người chẳng lẽ có chỗ tốt sao?

Lạc Nhất Nhất nhìn Lạc Vũ Yên còn cười đến run rẩy hết cả người, lạnh lạnh mở miệng: “Vũ Yên, cẩn thận vui quá hóa buồn, lần này đổi đội các ngươi đáp.”

Lạc Vũ Yên khoát tay áo: “Không có việc gì, không có việc gì, cho dù hỏi đáp không được, ta cũng không có nhiều bí mật cho ngươi đào. Ta cũng không như bọn họ có chuyện kính bạo giải trí cho các ngươi.”

Vừa nói xong, nhìn thấy trên tay mình là thâm trả lời, bất mãn nói: “Thực hoài nghi có phải nha đầu ngươi động tay động chân hay không, khéo như vậy, thật đúng là ta nha. Nếu như hỏi đáp không được, ngươi không cần phải bảo ta làm chuyện gì, ta trực tiếp lựa chọn trả lời vấn đề.” Lạc Vũ Yên một bên đợi Lạc Nhất Nhất ra đề, vừa nói nói. Lạc Nhất Nhất làm việc đều rất khác người, nàng cũng không có can đảm làm.

Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ nói: “Một người bị mù, nhưng cách vách núi đen một thước, không có bất luận kẻ nào nhắc nhở, hần lại ngừng lại, xin hỏi vì sao?”

Lạc Vũ Yên bắt đầu cùng các đội hữu lưu riu thảo luận đáp án, tuy rằng sớm làm tốt chuẩn bị thua, nhưng không cần suy nghĩ liền nhận thua, chẳng phải là làm cho nha đầu kia tiếp tục lên mặt?

Thật lâu sau qua đi, Lạc Vũ Yên bất đắc dĩ nói: “Được rồi, ta nhận thua, đáp án là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Yếu của

Edit & beta: Thiên mạn

“Bởi vì hần chỉ bị mù một con mắt, đương nhiên sẽ không ngốc đến tiếp tục đi rồi.” Nhìn mọi người về mặt hắc tuyến, Lạc Nhất Nhất đầy mắt ý cười doanh doanh. “Chúng ta hợp nhau như vậy, ta đương nhiên sẽ lưu mặt mũi cho ngươi, liền nói toàn diện về mẫu nam nhân ngươi thích đi.”

Lạc Vũ Yên có chút ngoài ý muốn, thật buông tha nàng như vậy? Bất quá vấn đề này, nàng còn chưa từng thật sự suy nghĩ qua, trong lúc Lạc Vũ Yên suy nghĩ về mẫu nam nhân lý tưởng của nàng, Kiều Phi khăn trương nhìn chăm chăm nàng, trong lòng bàn tay đều đổ đầy mồ hôi.

Lạc Vũ Yên suy nghĩ trong chốc lát nói: “Nam nhân ta thích, có thể không cần tuấn mỹ nhất thiên hạ, có thể không cần lợi hại nhất thiên hạ. Ta có thể không nhìn hần có bao nhiêu này nọ, nhưng là, ta muốn nhìn hần có thể cho ta bao nhiêu thứ hần có được. Ta là người có vẻ tùy ý, cho nên không thể là

người cô hủ. Trước mắt liền như vậy đi.”

Khi Kiều Phi nghe đến lời phía trước của Lạc Vũ Yên, kích động không thể tự ức chế, hấn vốn đang lo lắng hiện tại chính mình quá mức bình thường, không có nhiều cơ hội. Nhưng Vũ Yên không phụ hấn sở vọng, không phải loại nữ nhân đối trá. Ánh mắt nhìn người ta hận không thể điên cuồng hét lên: “Ta chính là người kia, ta chính là người như thế, tuy rằng ta không phải tuấn mỹ lợi hại nhất thiên hạ, nhưng ta có được toàn bộ đều là người.”

Cảm xúc kích động dâng cao, bị Lạc Vũ Yên cuối cùng một câu: không thể là người cô hủ, cấp tiêu diệt. Tuy rằng thực không muốn thừa nhận, nhưng là, không cần người khác nói cho hấn, chính hấn rất rõ ràng hấn khá là cô hủ, không tình thú.

Khi Kiều Phi còn tại rồi rầm bản thân cô hủ, ở một đội khác Âu Dương Linh Nhi rút được thâm trả lời. Nhìn thâm trên tay, tay Âu Dương Linh Nhi không nhìn được run run, rất muốn ném nó trở về, đáp án vấn đề của Lạc Nhất Nhất đều là ngạc nhiên cổ quái, nàng khả năng đáp không được. Về phần trừng phạt khi đáp không được, nàng cảm thấy mặc kệ là trả lời vấn đề, vẫn là làm chuyện gì, nàng đều không được.

Lạc Nhất Nhất an ủi nói: “Linh Nhi, người yên tâm, ta ra một đề đơn giản cho người.” Âu Dương Linh Nhi cảm kích nhìn Lạc Nhất Nhất, chờ đợi nàng ra đề.

“Một người bị nhốt trong mật thất, không có bất luận kẻ nào thăm hỏi, người trong mật thất cũng không có biện pháp đi ra ngoài. Nhưng là ngày hôm sau, trong mật thất nhiều ra một người, xin hỏi vì sao?”

Âu Dương Linh Nhi cứng ngắc chuyển tầm mắt từ trên mặt Lạc Nhất Nhất qua mặt các đội hữu của nàng, thật là có vẻ đơn giản? Là nàng quá ngu ngốc sao?

Mấy người không nói gì lắc đầu, ra vẻ không đơn giản như vậy đâu.

Nhìn bộ dáng Âu Dương Linh Nhi sầu mi khổ kiểm, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Linh Nhi, người yên tâm, đáp không được cũng không sao, ta ra một câu đơn giản thôi.” Âu Dương Linh Nhi không tin hỏi: “Người muốn hỏi vấn đề gì, hoặc là muốn cho ta làm chuyện gì?”

Lạc Nhất Nhất tà tà cười nói: “Linh Nhi, người vẫn là ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta nga, người nếu như muốn làm việc, ta sẽ cho người thử trần truồng nga.”

Âu Dương Linh Nhi trừng đỏ mặt nói: “Được rồi, người muốn biết cái gì?”

Lạc Nhất Nhất cười nói: “Thế này mới đúng, vì quán triệt tôn chỉ quan tâm đồng bạn, ta muốn hỏi, người gần nhất vẫn đỏ mặt là chuyện gì xảy ra?”

Âu Dương Linh Nhi vừa nghe, hồng nhuận trên mặt còn chưa kịp rút đi, lập tức tăng thêm. Chỉ biết Lạc Nhất Nhất không tốt như vậy thật tâm buông tha nàng, nàng hiện tại thật sự là quá không tiền đồ. Trước kia nàng không phải rất hào phóng, rất tiêu sái, dám dám đương theo đuổi hôn phu Lạc Nhất Nhất trước mặt nàng ta. Như thế nào hiện tại biến thành như vậy, bó tay bó chân, rõ ràng nàng cũng có thể sống giống Lạc Nhất Nhất và Lạc Vũ Yên.

Nghĩ vậy, Âu Dương Linh Nhi mở miệng nói: “Lần đó ở Hòa Vương Lăng, Lạc Vũ Thần ở trong nước giúp ta độ khí, tuy rằng là độ khí, nhưng với ta mà nói, kia là nộ hôn đầu tiên của ta, tuy rằng chỉ có thể xem như một loại nộ hôn đầu tiên.”

Sau khi nói xong, nhìn Lạc Vũ Thần bên cạnh, bỗng nhiên phát hiện thoải mái hơn, thâm mến quả nhiên là không thích hợp với nàng. Tuy rằng cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng nàng không thể không thừa nhận, từ sau lần đó, lúc nhìn Lạc Vũ Thần tâm tình nàng hơi hơi có biến hóa. Tuy rằng, trong đám người này, Lạc Vũ Thần có vẻ có hơi bình thường. Nhưng là, hấn vẫn luôn cố gắng, thật tình cẩn thận đối ở bên người mỗi người.

Nàng từng hào phóng dám khiêu khích hôn phu Lạc Nhất Nhất, là vì nàng đơn thuần cảm thấy, nàng xứng với Phong Liệt, nàng càng thích hợp đứng ở bên người hấn. Mà trong khoảng thời gian này thật cẩn thận suy nghĩ, trừ bỏ là vì trong đám người này nàng so không bằng, còn bởi vì nàng thật tình thích Lạc Vũ Thần.

Nhưng là, nàng cũng không quá thích bản thân như vậy, hiện tại cho hấn biết cũng tốt, nàng hi vọng có thể biến bản thân về trước kia làm một nữ tử tiêu sái tự tin.

Tình huống lúc ấy, Lạc Vũ Thần căn bản không lo lắng nhiều như vậy, sau, cũng hiểu được không thể không làm như vậy, cho nên, cũng không có để trong lòng. Lại không nghĩ rằng Âu Dương Linh Nhi vẫn ghi tạc trong lòng.

Khi hai người không tiếng động ánh mắt trao đổi, Lạc Nhất Nhất chen vào nói: “Kia cũng là nộ hôn đầu tiên của Tiểu Thần đi.”

Một câu, làm cho bên tai Lạc Vũ Thần cũng nổi lên một tia đỏ ửng, quay đầu nói: “Hiện tại không phải ta đáp không được đề của người, không cần trả lời người.”

Vừa nói xong, lập tức phát hiện không đúng, này không phải rõ ràng nói cho người ta đáp án sao?

Âu Dương Linh Nhi nhìn Lạc Vũ Thần không được tự nhiên, vui vẻ nở nụ cười.

Lạc Nhất Nhất bảo Mạnh Mạnh thu hồi thùng rút thăm nói: “Đề cuối cùng, không chơi trừng phạt, ai có thể đáp được, hay đáp không được, ta miễn phí dâng tặng đáp án.”

“Một người da trắng cùng một người da đen sinh ra con nhỏ, xin hỏi rằng đứa bé là màu gì?”

Mộng Toa khinh thường đáp: “Màu trắng.” Đừng nói người da trắng, người da đen, chính là bất đồng chủng loại, rằng không phải đều là màu trắng sao?

Không đợi Lạc Nhất Nhất mở miệng, Phong Minh lắc lắc đầu nói: “Không đúng, trẻ con mới sinh không có răng.”

Mọi người sùng bái nhìn Phong Minh, thật lợi hại, mặc dù vừa mới bắt đầu hẳn không qua kiểm tra, nhưng nói ra được đáp án, khẳng định là đúng vậy.

Lạc Nhất Nhất như dự kiến cười nói: “Ừ... Minh ca ca, thật thông minh. Tốt lắm, trò chơi hôm nay đến vậy chấm dứt, mọi người đều trở về nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, ôm lấy Phong Liệt, xoay người liền hướng phòng nhỏ trên bờ biển đi đến. Mục đích đã đạt tới, nên hợp thời thu tay lại. Căn cứ bản thân đoán, trải qua hai đợt, đám người kia thông minh như vậy rất nhanh có thể nghĩ ra mục đích của nàng, đáp án cùng vấn đề nhìn như vô lý, căn bản là làm khó không được bọn họ.

Lạc Vũ Yên trong lúc vô ý một câu thật đúng là nói đúng, các cây thâm xác thực đều bị Lạc Nhất Nhất bảo Đăng Long động qua tay chân. Trò chơi tới hôm nay tuy rằng là làm thời này lòng tham, nhưng Lạc Nhất Nhất lại lợi dụng trò chơi, làm cho mọi người càng thêm hiểu biết lẫn nhau. Giúp bọn họ đàm ra tầng giấy mỏng vẫn không dám chạm vào.

Hợp thời thu tay lại, không chỉ vì nàng có chuyện muốn giấu diếm bọn họ. Mà là, sợ bọn họ sẽ trong lúc vô ý hỏi nàng bí mật lớn nhất. Nàng là tá thi hoàn hồn đi vào dị thể này. Nàng không có nói cho bất luận kẻ nào biết chuyện này, ngay cả Phong Liệt cũng không biết.

Từ quyết định dùng thân phận Lạc Nhất Nhất sống sót, nàng liền quyết định bỏ qua bản thân ở thế kỷ 21, cho nó thành kiếp trước. Cùng Lạc gia song thân ở chung lâu, nàng càng thêm tin tưởng vững chắc điểm này, làm thể thân của Lạc Nhất Nhất cũng không quan hệ, nàng sống là chính mình. Nàng không nghĩ đến những chuyện không trọng yếu làm cho bất luận kẻ nào cảm thấy tâm tồn khe hở.

Mọi người không nói gì, làm cả đêm, một đám người bọn họ liền bị một nha đầu đùa giỡn như vậy, giờ quãng bọn họ qua một bên? Bọn họ vừa mới chống đỡ nắm chút bí quyết, nha đầu kia liền chuẩn mất?

Đột nhiên nghe được thanh âm Mạnh Mạnh mang theo khóc nức nở truyền đến: “Lạc tỷ tỷ, các người mau tới đây.” Lạc Nhất Nhất nghe được thanh âm, sợ tới mức đứng dậy chạy tới chỗ Mạnh Mạnh. Mấy người phụ nhân khác cũng vội vàng đuổi đi qua.

Lúc này, Mạnh Mạnh cùng Tiểu Phong Liệt đều đứng ở trên tầng đá. Vị trí hai người bọn họ là một chỗ nước cạn có rất nhiều đá vụn vẩy lên, trong chỗ nước cạn trừ bỏ có rất nhiều vỏ sò xinh đẹp, còn có rất nhiều con cua. Trên hai chân trắng trắng nộn nộn của Tiểu Phong Liệt có rất nhiều con cua. Mạnh Mạnh đang giúp Tiểu Phong Liệt bắt các con cua trên đùi hẳn xuống, tay đều bị kẹp xuất huyết, một cái không chú ý, trên đùi nàng cũng có vài con.

Tuy rằng Mạnh Mạnh rất muốn trước mang Tiểu Phong Liệt rời xa chỗ này, nhưng nhìn con cua trên chân hẳn, có chút không đành lòng, nghĩ trước giúp hẳn xử lý xong. Cũng không biết sao lại thế này, các con cua càng ngày càng nhiều. Bọn họ đã không có biện pháp trở lại rồi.

Lạc Nhất Nhất nhìn đến cảnh tượng này, phóng Đăng Long ra, trực tiếp tiếp hai cái hài tử trở lại bên bờ. Mấy người phụ nhân luống cuống tay chân hỗ trợ bắt con cua trên người Tiểu Phong Liệt cùng Mạnh Mạnh xuống.

Trên hai chân nhỏ của Tiểu Phong Liệt bị con cua kẹp máu tươi tí tách, Lạc Nhất Nhất đau lòng hỏi: “Đau không?” Tiểu Phong Liệt tuy rằng không như Mạnh Mạnh khóc đi ra, nhưng vẫn nhũn nhũn về mặt đau khổ. Nghe được Lạc Nhất Nhất hỏi, tiểu đầu do dự trong chốc lát, cái hiểu cái không gật gật đầu.

Lạc Nhất Nhất vừa gạt lệ vừa giúp Tiểu Phong Liệt rịt thuốc băng vết thương, nhìn mấy con cua đang hướng địa phương bọn họ vừa đứng bò đi. Đưa tất cả huyền thú trong Phượng giới ra, cùng với mấy chiếc thùng lớn, tức giận nói: “Các người bắt hết tất cả của nơi này cho ta, một cái bắt lưu.”

Nói xong, ôm lấy Tiểu Phong Liệt, xoay người rời đi. Các huyền thú biết: chủ nhân tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng. Tuy rằng không biết những con cua này sẽ có kết cục gì, bất quá khẳng định tuyệt không tốt.

Nghe được Tiểu Phong Liệt bị thương, tất cả mọi người lo lắng chạy lại đây. Nhìn đến Tiểu Phong Liệt bị bao gàn thành xác ướp, tâm mọi người đều nhanh đề cổ họng, trên bờ cát này còn có quái vật lợi hại như vậy. Chỉ trong chốc lát, Tiểu Phong Liệt đã bị thương thành thế này?

Nhìn đến ánh mắt mọi người, Lạc Vũ Yên khụ hai tiếng, nói: “Yên tâm đi, không có chuyện gì, chính là bị con cua kẹp.” Mọi người không nói gì, Lạc Nhất Nhất cũng quá khoa trương, bị con cua kẹp, liền bao thành như vậy?

Lạc Nhất Nhất nhìn thấy ánh mắt mọi người, tức giận nói: “Cái gì kêu không có chuyện gì, nhiều cua như vậy, chính người nhảy vào thử thử đi.” Lạc Vũ Yên sờ sờ cái mũi không nói gì, Lạc Nhất Nhất hiện tại tựa như một lão gà mái tức giận, vẫn là không cần cùng nàng phân cao thấp.

Rất nhanh, các huyền thú mang theo mấy thùng lớn đựng cua trở lại. Nhìn các con cua liều mạng muốn bò ra ngoài, Lạc Nhất Nhất âm âm nói: “Hôm nay chúng ta ăn yến cua.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 21: Cứu vĩ, thập vĩ? Tiểu Bạch dị dạng ?

Edit: Thiên Mạn

Các huyễn thú rất nhanh biết kết cục của đám cua này. Du tặc của đồng, hoa điều chưng hồng cua, hấp cua thịt canh, ma lạt tiểu con cua...

Lạc Nhất Nhất sử dụng các phương pháp nài biết làm một lần. Tuy rằng thực đồng tình đám cua làm cho Lạc Nhất Nhất tặc mao, bắt quá mọi người lại có lộc ăn. Cuối cùng còn để Lạc Vũ Thần đưa một ít cho các thôn dân.

Bờ cát bên này mọi người ăn uống vui vẻ, các ma thú trong rừng rậm sau khi nghe hội báo, lại một đám mồ hôi lạnh chảy ròng. Qúa buur hân, đám cua chỗ nước cạn kia chúng nó cũng biết đến. Đối ma thú mà nói, ăn cua là chịu tội, chúng nó lại không giống nhân loại cẩn thận lấy thịt bên trong ra ăn.

Nhưng nhân loại là cực thích, xác ngoài của cua cứng rắn vô cùng, nhưng thịt bên trong lại rất ngon. Tất cả cua trên đảo này đều tập trung tại phụ cận chỗ nước cạn kia, cho nên thôn dân trên đảo cũng chỉ là ở phụ cận bắt một ít cua, sẽ không ngốc đến trực tiếp chạy đến chỗ nước cạn tập trung đám cua.

Giờ khắc này, chúng nó càng thêm bội phục lão đại sáng suốt. Nha đầu kia quả nhiên không thể chọc, người của nàng nàng bị kẹp vài cái, nàng không sai biệt lắm diệt toàn bộ cua trên đảo.

Trong thời gian còn lại, không có phát sinh chuyện lớn gì, mấy người Lạc Nhất Nhất qua tương đương khoái trá. Rất nhanh, lại đến ngày đình núi phóng thích linh lực kết tinh. Không cần Lạc Nhất Nhất lại nói rõ, các thôn dân cùng ma thú đều phát huy mười hai vạn phần sĩ khí, giúp Lạc Nhất Nhất thu thập linh lực kết tinh.

Nguyên nhân, Lạc Nhất Nhất hứa với các thôn dân, thu thập xong thủy tinh, sẽ cho bọn họ thêm một đám huyễn khí rất tốt. Mà các ma thú còn lại là hi vọng Lạc Nhất Nhất chạy nhanh làm xong chuyện của nàng, sớm rời đi đảo này.

Rất nhanh, từ Ngụy Dững đại biểu thôn dân, Tiểu hầu tử đại biểu ma thú, tiến đến nộp lên các linh lực kết tinh tìm được. Lần đầu tiên, Ngụy Dững và Tiểu hầu tử đứng chung một chỗ, không có ra tay quá nặng.

Hàn Ngưng Thiên nhìn bộ lông Tiểu hầu tử đã khôi phục, kích động không thể tự kìm nén. Lần đầu tiên gặp, Tiểu hầu tử là trạng thái vượn tay dài, cùng đáng yêu không chút liên quan. Lần thứ hai gặp, là Tiểu hầu tử bị tặc cháy lông, cách đáng yêu cũng xa chút. Lần này mới chính thức gặp được bộ đáng Tiểu hầu tử đáng yêu.

Nhìn bộ đáng Hàn Ngưng Thiên, Lạc Nhất Nhất cảm thấy có hai loại khả năng: hoặc là, hấn bắt cóc Tiểu hầu tử này. Hoặc là, Tiểu hầu tử bắt hấn ở lại trên đảo này. Ở Tiểu hầu tử giao xong chuẩn bị đi, Hàn Ngưng Thiên thì diên thì diên sắp đi lên. Dùng thanh âm hàng tám đề-xi-ben nói: “Tiểu hầu tử, người đi theo chúng ta được không?”

Tiểu hầu tử quay đầu, cả giận nói: “Đầu tiên, ta không phải hầu tử, tiếp theo, ta tại trên đảo này sống rất tốt, vì sao muốn đi theo ngươi.”

Lúc này, Lạc Nhất Nhất đối với Hàn Ngưng Thiên nói: “Chúng ta hiện tại muốn đi xem cái sơn động kia. Trước lúc trở về, ngươi nếu còn không có thu phục được con khi này, chúng ta sẽ không chờ ngươi.”

Hàn Ngưng Thiên một bộ cứ giao cho ta.

Tiểu Bạch dung hợp đại bộ phận linh lực kết tinh sau, rất nhanh liền giải khai ảo trận. Lạc Nhất Nhất đưa số linh lực kết tinh còn lại cho Đằng Long.

Mọi người đi theo sau Đằng Long, vốn tưởng rằng sẽ có cái gì nguy hiểm, lại phát sinh, trừ bỏ ảo trận, ngay cả cái cơ quan ám khí cũng không có. Sơn động cũng không lớn, ở vị trí trung gian thấy được đá thủy tinh lớn như một quả dưa hấu.

Lạc Nhất Nhất lấy ra hồ sơ nhìn chằm chằm đối chiếu viên đá thủy tinh nói: “Chúng ta giống như tìm lầm.”

Tiểu Bạch nhảy đến trước mặt đá thủy tinh nói: “Giao cho ta đi.” Nói xong, Tiểu móng vuốt trực tiếp chụp vào đá thủy tinh lớn đó. Kỳ quái là, Tiểu Bạch móng vuốt có thể trực tiếp xuyên thấu qua tầng ngoài, từ bên trong lấy ra hai viên đá thủy tinh nho nhỏ ra.

Ném một viên cho Lạc Nhất Nhất nói: “Viên đó chính là ngươi muốn, viên này là tinh tâm của linh mãnh lực kết tinh, ta hiện tại muốn dung hợp linh lực kết tinh, chỉ cần ta dung hợp hết tinh tâm, liền có thể đột phá trở thành Cửu Vĩ Thiên Hồ chân chính.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, nói: “Vậy ngươi mau dung hợp đi, chúng ta hộ pháp cho ngươi.”

Ở thời điểm Tiểu Bạch dung hợp linh lực kết tinh, Lạc Nhất Nhất nhân cơ hội lại thả ra một hồn của Phong Liệt. Nhìn Phong Liệt trước mắt mười bảy mười tám tuổi, Lạc Nhất Nhất vô cùng kích động. Chiêu như vậy, Phong Liệt rất nhanh có thể khôi phục bộ dáng lúc trước.

Lúc mọi người nhàm chán muốn ngủ, Tiểu Bạch bị một trận bạch quang vây quanh, mọi người lập tức thanh tỉnh, trừng mắt to nhìn trận bạch quang. Cửu Vĩ Thiên Hồ chính là truyền thuyết, bọn họ đều chưa thấy qua, lúc trước Tiểu Bạch cũng chỉ xem như tiểu hồ ly diện mạo có vẻ đáng yêu.

Thật lâu sau, đợi bạch quang thối lui, quý danh Tiểu Bạch xuất hiện ở trước mặt mọi người, duy nhất không đồng là, đuôi từ một cái biến thành mười cái.

Mười đuôi?

Lạc Nhất Nhất chớp hạ hai mắt, một lần nữa điểm lại. Thật là mười cái đuôi a...

Tiểu Bạch dị dạng?

Tiểu Bạch vốn tưởng rằng nó lấy bộ dáng Thiên Hồ xuất hiện, sẽ nhìn đến bộ dáng mọi người tán thưởng kinh diễm, nhưng hiện tại chỉ có kinh hách mà thôi. Trước không nói mọi người một bộ giống gặp quỷ, Lạc Nhất Nhất còn có biểu tình vô cùng đau đớn.

Tiểu Bạch còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Lạc Nhất Nhất trực tiếp đi qua ôm đầu Tiểu Bạch nức nở nói: “Tiểu Bạch, thật sự là thực xin lỗi, trong khoảng thời gian này vẫn chiếu cố Liệt, xem nhẹ ngươi, không nghĩ tới ngươi bị dị dạng.” Ở Lạc Nhất Nhất xem ra, rõ ràng là ma thú cừu vĩ, thể nhưng nhiều ra một cái đuôi, hiển nhiên tựa như cảm giác một người có bàn tay sáu ngón.

Mà mọi người thấy đến mười đuôi, ý nghĩ thứ nhất chính là, khẳng định là vừa rồi thời điểm dung hợp đá thủy tinh xảy ra vấn đề.

Tiểu Bạch đẩy ra Lạc Nhất Nhất một phen nước mũi, một phen nước mắt, có chút vô lực nhìn mọi người, nó như thế nào liền kết bạn với một đám không kiến thức như vậy?

Nhìn bộ dáng Tiểu Bạch, mọi người cũng chuẩn bị nói vài câu an ủi, nhưng lại sợ càng nói người ta càng thương tâm, cho nên lúc này đều không biết nói gì cho phải. Nhìn mọi người muốn nói lại thôi, Tiểu Bạch rốt cục nhịn không được, rít gào nói: “Đều là một đám không kiến thức, ai dị dạng? Đây là chân thân Cửu Vĩ Thiên Hồ có biết hay không?”

Lạc Nhất Nhất nhìn Tiểu Bạch tức giận, nhục nhã hỏi: “Vậy ngươi không phải cừu vĩ thôi, như thế nào không lý do nhiều ra một cái đuôi?”

Nhìn mọi người cũng là một bộ khó hiểu, Tiểu Bạch đè nén tức giận nói: “Chỉ cần là cừu vĩ hồ đều đã có chín cái đuôi, Thiên Hồ chân chính cũng là chính đuôi, còn có một cái là lực lượng ngưng tụ đi ra, Thiên Hồ 80% lực lượng đều dự trữ ở bên trong.”

Lạc Nhất Nhất nắm cái đuôi Tiểu Bạch bởi vì tức giận không ngừng lay động, nghi hoặc nói: “Cảm thấy cái nào cũng như nhau a, rốt cuộc cái nào mới là lực lượng ngưng tụ đi ra?”

Tiểu Bạch lại là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Ngươi nữ nhân này, thật đúng là một chút cũng không thay đổi, còn ngốc như vậy. Nếu để cho người khác nhận ra, trực tiếp công kích cái đuôi dự trữ lực lượng, ta không phải rất nguy hiểm?”

Không chỉ Lạc Nhất Nhất, tất cả mọi người thực thụ giáo gât gât đầu. Bị một con hồ ly giáo huấn, nói ra thật đúng là dọa người.

Vốn định gât hái cái kinh diễm, nhưng mọi người biểu hiện làm cho Tiểu Bạch thực bất mãn, bá một tiếng biến trở về bộ dáng ban đầu, thờ phỉ phỉ trở về Phượng giới.

Thời điểm mọi người chuẩn bị rời đi, trong sơn động xuất hiện rất nhiều tinh tinh tiểu lượng điểm. Mọi người liếc mắt một cái liền nhận ra, này tiểu lượng điểm chính là thứ lúc trước bao vây tinh tâm và đá thủy tinh bị phân giải ra.

Tiểu lượng điểm không ngừng phân giải tăng nhiều, rất nhanh liền tràn ngập toàn bộ sơn động, mọi người cũng ngạc nhiên phát hiện, linh lực đã trở lại.

Rất nhanh, trong sơn động dung không được nhiều tiểu lượng điểm như vậy, tiểu lượng điểm đều phiêu ra sơn động. Biến mất ở giữa thiên không, mà thiên nhiên hấp thu tiểu lượng điểm, làm cho người ta cảm giác được rõ ràng linh khí tồn tại.

Tuy rằng không biết này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng có thể xác định, hiện tại trên Phù Đảo tràn ngập linh khí, nhân loại cùng ma thú sinh hoạt tại nơi này không cần hàng tháng thu thập linh lực kết tinh, có thể dựa vào bản thân cố gắng tu luyện linh lực.

Sau khi xuống núi, Hàn Ngưng Thiên đang kiển chân ngóng trông, chờ mọi người trở về, trên vai hắn còn có Tiểu hầu tử đang ngồi. Xem biểu tình Tiểu hầu tử, Lạc Nhất Nhất đoán, Hàn Ngưng Thiên nhất định là cưỡng bức lợi dụ toàn dùng qua.

Lạc Nhất Nhất không biết, Tiểu hầu tử khẳng khái đi theo Hàn Ngưng Thiên, có một bộ phận nguyên nhân là ở chỗ nàng. Tuy rằng nó chương mất thực lực Hàn Ngưng Thiên, nhưng Lạc Nhất Nhất tùy tiện một cái huyền thú cũng không biết so với nó mạnh hơn bao nhiêu lần. Cho nên, nó vẫn cảm thấy thực lực đám người Lạc Nhất Nhất là tương đương kinh người.

Nó xác thực rất muốn rời đi đảo này, nhưng đối với nó hiện tại mà nói, bên ngoài không biết có bao nhiêu nguy hiểm, nhóm người này ít nhất có thể tạm thời làm ô dù cho nó. Nó cần thời gian, làm cho nó trở nên cường đại. Mà một nguyên nhân khác, chính là yên của của Lạc Nhất Nhất. Nàng bao che khuyết điểm làm cho nó biết, theo bọn họ, an nguy của nó có bảo đảm.

Về phần quan hệ của nó cùng Hàn Ngưng Thiên, bước đầu đạt thành chung nhận thức. Bọn họ hiện tại thuộc loại quan hệ đồng bạn, nếu như thực lực Hàn Ngưng Thiên chiếm được nó tán thành, nó có thể nghĩ đến chuyện làm huyền thú của hắn.

Nghĩ đến còn muốn qua vùng biển có hấp lực rất lớn kia, Lạc Nhất Nhất trong lòng có chút sợ hãi. Quay đầu nhìn về phía Tiểu hầu tử trên vai Hàn Ngưng Thiên hỏi: “Tiểu hầu tử, ngươi làm như thế nào vượt qua vùng biển hấp lực dọa người kia?”

Tiểu hầu tử không tình nguyện mở miệng nói: “Dưới đây biển tuy rằng thoạt nhìn giống một khối nam châm thật lớn, nhưng trên thực tế có một cái khe, chỉ cần dọc theo cái khe đó, hấp lực sẽ nhỏ rất nhiều.”

Lạc Nhất Nhất kinh hỉ kéo Tiểu hầu tử từ trên vai Hàn Ngưng Thiên vào lòng nói: “Tiểu hầu tử, không nghĩ tới ngươi lợi hại như vậy, ngươi là như thế nào phát hiện cái khe đó, chúng ta một đường lại đây cũng không cảm giác được.”

Tiểu hầu tử quay đầu không trả lời, bọn họ chỉ lợi tới một lần, đương nhiên không thể phát hiện, nó là từ lúc rơi xuống đảo này, bắt đầu sờ soạng, nhiều năm như vậy, vài lần thiếu chút nữa bị hấp đi xuống, mới tìm được.

Lạc Nhất Nhất ôm Tiểu hầu tử nói: “Hàn Ngưng Thiên, ngươi thật sự là nhặt được bảo, vậy thì làm phiền Tiểu hầu tử mang chúng ta đi đến chỗ cái khe đó đi.”

Tiểu hầu tử từ trong lòng Lạc Nhất Nhất giẫy dụa nhảy ra, vừa đi, vừa nói: “Ta không phải hầu tử, không cần bảo ta Tiểu hầu tử, tên của ta là Huyền Trạch.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 22: Long Chi Cốc

Edit: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất thấy không sao cả, có Huyền Trạch dẫn dắt, lại xuyên qua vùng biển làm mọi người phát sầu dễ dàng hơn, tuy rằng cũng sẽ có hấp lực, nhưng tương đối mà nói, thoải mái không phải một điểm hai điểm.

Qua vùng biển có hấp lực, Đẳng Long liền đám đương tọa kỳ cho mọi người. Nhìn Đẳng Long lợi hại như vậy, đối với mọi người nhất điểm tính tình đều không có, Huyền Trạch biết, nó đã làm một lựa chọn sáng suốt nhất, không có cùng đám người thực lực bư hãn này thành địch.

Lúc này Đẳng Long đắm chìm ở trong suy nghĩ. Lạc Nhất Nhất ở Phù Đảo sau khi thả ra một hồn của Phong Liệt, liền xem xét vị trí tiếp theo hồ sơ chỉ thị, chính là Long Chi Cốc.

Có lẽ, trước đây Đẳng Long đối thân thể bản thân cũng không muốn xâm nhập truy cứu. Tuy rằng khi đó, nó chỉ có thể bồi hồi ở ngoại vi Tử Vong Chi Hải. Nhưng là, mặc dù gặp được ma thú so với nó lợi hại hơn, nó cũng có một loại cảm giác về sự ưu việt. Bởi vì nó biết, nó muốn đi ngang qua toàn bộ Tử Vong Chi Hải, chính là vấn đề thời gian.

Từ khi theo Lạc Nhất Nhất, cảm giác về sự ưu việt của nó dần dần tiêu tán, nó càng ngày càng bức thiết muốn biết thân thể của nó, muốn biết như thế nào mới có thể chân chính bắt lấy cuồng vọng tự tin từ đáy lòng kia.

Hiện tại Đẳng Long trong lòng có chút mâu thuẫn, nó hi vọng nhanh chút đến Long Chi Cốc, xem có thể hay không tìm được càng nhiều tin tức về thân thể nó. Lại sợ cái gì đều tìm không thấy. Hiện tại, thực lực nó tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng tiên bộ xem như chậm nhất trong các huyền thú Phượng giới, nó thực sự hãi tiếp tục như vậy, nó sẽ đứng cuối. Nó thậm chí lo lắng, còn tiếp tục như vậy, nó sẽ không còn tư cách đứng ở bên người tiểu chủ nhân.

Cho tới nay, nó tu luyện đều là dựa vào bản thân sờ soạng. Nó tin tưởng, nếu như có thể cởi bỏ bí mật thân thể, nó có thể tìm được đường tắt tu luyện, biết phương hướng tu luyện thích hợp với nó.

Có lẽ là linh hồn ràng buộc, làm cho Lạc Nhất Nhất cảm giác được cảm xúc của Đẳng Long. Nàng đi đến phía trước, nhẹ nhàng vuốt đầu của nó nói: “Đẳng Long, mặc kệ đi Long Chi Cốc gặp được ngươi hi vọng, không hi vọng, đều không quan hệ. Quan hệ hiện tại của chúng ta sẽ không bởi vì chuyện gì mà thay đổi, ngươi là huyền thú đầu tiên ta khế ước, đây là chuyện vĩnh viễn không có biện pháp thay đổi.”

Đẳng Long lần đầu tiên có xúc động muốn khóc, Tiểu chủ nhân thật sự là càng ngày càng săn sóc, đây là cho nó đánh chầm dục phòng sao? Nghĩ đến Lạc Nhất Nhất nói nó là huyền thú đầu tiên năng khế ước, Đẳng Long lại bắt đầu miên man suy nghĩ, nghe nói nhân loại bá sư, sớm nhập môn chính là lão đại, người sau vượt người trước cũng không thay thế được địa vị của hắn.

Ai, nếu huyền thú cũng lưu hành loại lễ nghi này thì tốt rồi, tuy rằng thực lực của nó sắp xếp không hơn đệ nhất, nhưng nếu nó là lão đại, phía dưới có nhiều tiểu sư đệ thực lực cao cường như vậy, ngấm lại đều phong cách.

Ở Đẳng Long ai thán, bọn Lạc Nhất Nhất đi tới Truyền Tống Trận thông với Long Chi Cốc.

Một trận mê muội qua đi, mọi người xuất hiện ở tại một đại sơn cốc trống trải. Còn chưa kịp quan sát hoàn cảnh chung quanh, một tiếng rống ngâm đĩnh tai truyền đến, thiên địa lâm vào rung động.

Lạc Nhất Nhất rất không muốn cùng đám chỉ nghe thanh âm đều cảm thấy thực khủng bố là địch. Phóng xuất Đằng Long, nói: “Xem nơi này đều là Long, nói như thế nào, cũng coi như bốn gia của ngươi, chúng ta trước lánh mặt, ngươi đi câu thông với chúng.”

Đằng Long nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất, vừa mới cảm động lập tức tan thành mây khói, quả nhiên, Tiểu chủ nhân của nó vẫn là cái tiểu chủ nhân vô lương, thần mã tri kỷ? Đều là lỗi giác.

Cho dù nó là đồng loại với sinh vật trong cốc, nhưng hiện tại nó coi như là người từ bên ngoài đến. Ai sẽ đối ngoại nhân không biết theo chỗ nào toát ra đến hữu hảo?

Thời điểm Đằng Long vì bản thân cầu nhau, mấy người Lạc Nhất Nhất đã tránh đi. Đằng Long thu hồi cảm xúc tức giận, không thèm nghĩ tới đám người vô lương đó, chậm rãi xuất ra mỉm cười thoải mái khoải trá. Đây là nó từ chỗ Lạc Nhất Nhất học được, danh viết: thân thủ không đánh khuôn mặt tươi cười nhân.

Đằng Long tiến vào trong cốc không bao lâu, liền bị vây quanh. Nhìn chung quanh đàn Long loạn vũ, Đằng Long thái dương mồ hôi lạnh chảy ròng. Cứng nhắc duy trì mặt cười, tỏ vẻ nó không có địch ý. Ánh mắt lại không nhìn được loạn phiêu, muốn tìm một khe hở, không thể ngóc trong này, liền trực tiếp chuẩn đi.

Thời điểm toàn bộ rồng trong Long Chi Cốc Long không sai biệt lắm đều đi ra vây quanh Đằng Long, nụ cười trên mặt Đằng Long rốt cục duy trì không được. Trong lòng điên cuồng gào thét: Tiểu chủ nhân, mau tới cứu ta a...

Đám người Lạc Nhất Nhất nhìn càng ngày càng nhiều rồng tập trung ở giữa không trung, trong lòng có chút buồn bực, Đằng Long đàm phán thất bại? Đây là muốn vây ấu nó?

Đáng thương Đằng Long còn chưa đàm, sau khi nó biểu đạt hữu hảo, người ta không để ý tới nó, một câu không nói, chính là vây quanh nó.

Huyền Trạch nhìn mọi người còn không động, hỏi: “Không đi cứu nó sao?” Tuy rằng nhiều long như vậy, cảm thấy rất khủng bố, nhưng là ẩn nó đoán, bọn họ hẳn là lập tức lao ra cứu đồng bọn đang bị vây mới đúng, chẳng lẽ là nó nhìn lầm rồi.

Lạc Nhất Nhất nhìn chăm chăm bọn rồng giữa không trung, ánh mắt trát cũng không trả lời: “Trước đợi chút đi, đám Long này còn không có ý động thủ, cho dù động thủ, Đằng Long cũng chống đỡ đến lúc chúng ta đi qua.”

Phong Minh mở miệng nói: “Hiện tại rồng trong Long Chi Cốc phòng chừng đều tập trung lại đây. Muốn động thủ sớm đã động, có lẽ hiện tại mới bắt đầu chân chính nói chuyện với nhau.”

Phong Minh đoán đúng rồi, lúc này, Đằng Long trước mặt nằm một lão Long có hai chòm râu trắng thật dài. Nó chính là lão Long Vương của Long Chi Cốc.

Lão Long Vương nhìn chăm chăm Đằng Long trong chốc lát nói: “Đứa nhỏ, ngươi cuối cùng đã trở lại, mấy năm nay, ta luôn luôn tại tự trách.”

Đằng Long trong đầu tràn ngập dấu chấm hỏi, nó là từ Long Chi Cốc đi ra ngoài? Đây lão Long Vương tự trách cái gì?

Nhìn bộ dáng Đằng Long nghi hoặc, lão Long Vương giải thích nói: “Ngươi là Long tộc duy nhất may mắn còn tồn tại thượng cổ Thủy Long, trách nhiệm Long Chi Cốc chúng ta, chính là dưỡng dục ngươi trưởng thành.”

“Nhưng là, ngươi không giống chúng ta, ngươi sau khi sinh lấy xà hình chậm rãi trưởng thành. Chúng ta không thể ẩn phương pháp tu luyện của Long mà dạy ngươi, nếu như lúc còn xà hình, ngươi không hiểu được hảo hảo lịch lãm, lột xác thành Long sau, tu vi của ngươi sẽ giảm thấp.”

“Không có biện pháp, ta chỉ có thể mang ngươi ra Long Chi Cốc, chuẩn bị cho ngươi ở bên ngoài lịch luyện trưởng thành. Nhưng là, có một lần, ở thời điểm yêu giới cùng nhân loại giao chiến, chúng ta lọt vào vòng vây của nhân loại. Khi ta giải quyết xong những người này, lại phát hiện ngươi không thấy, ta cơ hồ lật tung toàn bộ Phong Vân đại lục, cũng không tìm được ngươi.”

“Sau lại, cách một đoạn thời gian, ta sẽ phái một ít Long đi tìm ngươi, lâu như vậy, cũng tổn thất không ít Long, nhưng vẫn không có tin tức của ngươi, không nghĩ tới hôm nay, ngươi cư nhiên chính mình tìm trở về.”

Nghe lão Long Vương nói, Đằng Long kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới bí mật thân thể của nó là như vậy.

Dùng linh hồn truyền âm Lạc Nhất Nhất, đơn giản thuật lại sự tình một lần, đám Lạc Nhất Nhất rất nhanh liền đi tới bên người Đằng Long. Long trong Long Chi Cốc nhìn thấy một đám nhân loại, ma thú, yêu thú, tinh linh, có chút ngoài ý muốn. Lão Long Vương cũng chờ Đằng Long giải thích.

Đằng Long chỉ vào Lạc Nhất Nhất nói: “Chủ nhân của ta, khác đều là bằng hữu một đường đi tới.”

Lão Long Vương kinh hãi: “Ngươi là ở khi xà hình nhận chủ?”

Không đợi Đằng Long mở miệng, Lạc Nhất Nhất càng kinh: “Lão Long Vương làm sao mà biết, ngươi là thầy tướng số?”

Lão Long Vương hai căn chòm râu thật dài mất tự nhiên đầu động hai hạ, mở miệng nói: “Lột xác thành thượng cổ Long, tính tình đều có vẻ cao ngạo, sẽ không tự ý nhận chủ.”

Lạc Nhất Nhất nghi hoặc nhìn Đẳng Long nói: “Nó có cao ngạo sao? Ta như thế nào cho tới bây giờ không phát hiện, bất quá nó thực nhận thức thực vụ, điểm ấy ta thích.”

Đẳng Long mau chóng nói sang chuyện khác, biết hiện tại nó là thượng cổ Long. Nếu như để đả Long này biết nó là bị đánh mới nguyện ý làm huyền thú, kia rất dọa người.

Biết Đẳng Long một đường mạo hiểm lịch lãm, lão Long Vương thần thức không thôi. Bất quá, một đường mạo hiểm, không chỉ làm cho Đẳng Long lột xác thành Long, còn làm cho nó chính mình lĩnh ngộ năng lực thượng cổ Long.

Tuy rằng Đẳng Long vẫn cho rằng, vài thứ kia quá mức mơ hồ, cũng không tính chân chính lĩnh ngộ. Nhưng lão Long Vương nói cho Đẳng Long, ở dưới tình huống không ai chỉ đạo, thành tựu thế này, đã là thiên nhân chi tứ. Đây lời nói, làm cho Đẳng Long đại đại hưng vinh một phen.

Có Long Chi Cốc xưng là bảo Đẳng Long, Lạc Nhất Nhất trực tiếp nói ra mục đích. Lão Long Vương trầm mặc trong chốc lát, mở miệng nói: “Lạc tiểu thư, ta thực cảm tạ người mang Đẳng Long về. Về khối tinh thạch người nói kia, qua mấy ngày ta lại nói cho người được không?”

Lạc Nhất Nhất gật đầu, trong lòng cầu nguyện, trăm ngàn đừng xảy ra chuyện ở chỗ này. Nàng không muốn làm cho Đẳng Long vừa về nhà, liền cùng người nhà nháo mâu thuẫn.

Ngày hôm sau, mọi người bị một tiếng rống ngâm đánh thức. Nhìn đàn Long giữa không trung, Lạc Nhất Nhất nghi ngờ, này là diễn trò gì vậy?

Lão Long Vương thấy mấy người lại đây, nói: “Ta muốn thử xem thực lực chân chính của Đẳng Long hiện tại như thế nào.”

Lạc Nhất Nhất chỉ vào đàn Long giữa không trung nói: “Chính là để chúng nó quần ẩu Đẳng Long sao?”

Lão Long Vương gật đầu, nhớ tới Lạc Nhất Nhất là chủ nhân Đẳng Long, sợ nàng lo lắng cho huyền thú của mình, vừa định nói đến điểm là dừng. Chỉ thấy Lạc Nhất Nhất đi lên vài bước, đối với Đẳng Long hét lớn: “Đẳng Long, người nhưng là thượng cổ Long, là lợi hại nhất, người là huyền thú của ta, cho ta tranh khẩu khí, người nếu bị thua, ta liền đổi cái tọa kỵ.”

Vừa mới bay lên, Đẳng Long nghe được lời Lạc Nhất Nhất, thiếu chút rớt xuống. Nàng hiện tại không phải hẳn là lo lắng cho nó sao? Nó hiện tại bị nhiều long như vậy vây công a. Cho dù là vì nó bom hơi, cũng không cần như vậy a.

Nhìn thấy Đẳng Long có chủ nhân như vậy, những con rồng khác giữa không trung, đều đồng tình nhìn nó. Đẳng Long nhận đến ánh mắt đồng tình, hóa bị phần thành lực lượng, đối với đám long cuồng tấn.

Trong đàn Long, có thiện thú, có thiện hòa. Bất quá, hiện tại Đẳng Long có thể ngăn chặn thúy của chúng nó, cũng có thể diệt hòa. Đối đàn Long mà nói, ưu thế duy nhất chính là số lượng.

Lạc Nhất Nhất cảm thấy nàng làm chủ nhân, để huyền thú một thân một mình chiến đấu hăng hái, có chút không tốt lắm, nàng cũng nên làm điều gì đó mới được. Nghĩ nghĩ, phóng xuất toàn bộ huyền thú trong Phượng giới, tạo thành một đội cổ động viên, ở dưới đất điên cuồng hét lên.

Các huyền thú của Lạc Nhất Nhất ngoài miệng gào thét, trong lòng hận không thể tìm cái lỗ chui xuống. Ý tưởng này của chủ nhân có phải hay không rất lập dị. Chỉ có Phần Phần về mặt hưng phấn dất cổ họng kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 23: Thu hoạch

Edit: Thiên Mạn

Lão Long Vương thấy Lạc Nhất Nhất có nhiều huyền thú như vậy, giết mình không thôi, những huyền thú này thực lực người người cường hãn. Đặc biệt là mấy con nhìn như đáng yêu, kì thực so với Đẳng Long thân là thượng cổ Long còn muốn lợi hại hơn.

Lão Long Vương biết, lão đã xem thường tiểu nha đầu này, ban đầu khi nghe được đó là chủ nhân là Đẳng Long, còn cho rằng chính là tiểu nha đầu vận khí tốt, ở lúc Đẳng Long vẫn là xà hình nhận thức nàng vì chủ. Mà hiện tại, lão biết là Đẳng Long vận khí tốt, nếu như không phải gặp được một cái chủ nhân như vậy, Đẳng Long chưa chắc có được thành tựu như hôm nay.

Khi nghe các huyền thú trong Phượng giới tru lên, Đẳng Long vốn có chút kiệt lực, lập tức tỉnh lại. Đây là cơ hội tốt để nó lập uy. Trước kia trong Phượng giới chỉ có Chíp Bông lợi hại nhất, nó có thể sắp xếp thứ hai. Nhưng gần nhất, không chỉ Phần Phần bởi vì dung hợp xong tinh thạch Cửu Mệnh Miêu Yêu, trở nên rất lợi hại, liền Tiểu Bạch đều đột phá thành Cửu Vĩ Thiên Hồ. Địa vị của nó xuống dốc không phanh.

Nhìn Đẳng Long lại như đánh máu gà, Lạc Nhất Nhất không nhịn được tự cái gật đầu: ừ... nàng chỉ biết nàng là một chủ nhân xứng chức.

Mọi người có chút hỗn loạn, vừa mới còn tại vì vị chủ nhân Đẳng Long này xấu hổ, không nghĩ tới người ta Đẳng Long còn liền lên tinh thần. Đây mới là chân chính vô quỷ đây có móng tay nhọn.

“Oanh, oanh” thanh âm trọng vật rơi xuống đất, một tiếng tiếp theo một tiếng, lão Long Vương vừa lòng gật gật đầu, thực lực so với lão tướng tượng hoàn hảo một chút.

Đẳng Long kéo thân thể mệt mỏi, bay đến trước mặt mọi người, một bộ: thế nào, ta rất lợi hại đi.

Lạc Nhất Nhất khích lệ nói: “Ta chỉ biết, huyền thú Lạc Nhất Nhất ta nhìn trúng làm sao có thể kém. Tốt lắm, ta không đổi tọa kỵ.”

Mọi người ghé mắt, đây là ở khoe Đẳng Long vừa mới một chết một sống, vẫn là ở khoe chính năng?

Đẳng Long khoe xong, trở về Phượng giới, vừa vào Phượng giới, liền nặng nề ngủ, nó vừa mới nghiêm trọng cạn kiệt sức lực.

Đẳng Long ở trong Phượng giới ước chừng ngủ ba ngày ba đêm, ba ngày này, mấy người Lạc Nhất Nhất nhăm chán muốn chết. Trong sơn cốc này trừ bỏ rồng, cơ bản cái gì đều không có. Trong mấy người, chỉ có Lạc Nhất Nhất có Long, những người khác liền ngắm rồng Chi Cốc Long đến chán.

Đẳng Long tỉnh ngủ, chuyện thứ nhất là đi tìm lão Long Vương, nó biết lão Long Vương thử thực lực của nó là muốn chỉ đạo nó. Lão Long Vương nhìn Đẳng Long đã khôi phục, nói: “Thực lực của ngươi vượt qua ta tưởng tượng, so với ta mong muốn tốt hơn rất nhiều. Như vậy đi, ngày mai, ngươi mang chủ nhân của ngươi cùng nhau lại đây.”

Đẳng Long gật gật đầu, trong lòng có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ tu luyện là muốn cùng chủ nhân tiến hành?

Sáng sớm hôm sau, Lạc Nhất Nhất qua loa ăn điểm tâm, theo Đẳng Long cùng đi tìm lão Long Vương. Lão Long Vương trực tiếp mang Lạc Nhất Nhất và Đẳng Long đến một sơn động, chỉ vào giữa trong sơn động hiện lên một khối đá thủy tinh nói: “Khối đá thủy tinh này chính là vật Lạc cô nương muốn, nhưng là, viên đá thủy tinh cùng Long tinh dung hợp vào nhau. Khối Long tinh có thể giúp Đẳng Long nắm lấy tất cả kỹ năng của thượng cổ Long, nếu như Lạc cô nương dùng vào việc khác, Đẳng Long khả năng vĩnh viễn đều không có biện pháp trở thành thượng cổ Long chân chính.”

Lạc Nhất Nhất và Đẳng Long nhìn chằm chằm khối đá thủy tinh, trong lòng lung tung không thôi. Đẳng Long biết nó là thượng cổ Long sau, bức thiết muốn trở thành tồn tại siêu việt trong tất cả các long. Nhưng là, nó biết vị trí của Phong Liệt ở trong lòng Lạc Nhất Nhất.

Trở thành thượng cổ Long, là mục tiêu của nó, hiện tại xem như là tất cả của nó. Nó có thể vì đạt tới mục tiêu ăn rất nhiều khổ. Nhưng là, đối với chủ nhân nó mà nói, cứu Phong Liệt mới là tất cả của nàng. Mặc dù có chút không cam lòng, nó muốn thả ra khí. Cảm xúc mất mát ở trong lòng lan tràn mở ra.

Lạc Nhất Nhất nhìn lão Long Vương hỏi: “Không có biện pháp khác sao?”

Lão Long Vương do dự một chút, mở miệng nói: “Đẳng Long có thể trước thử hấp thu lực lượng Long tinh, chỉ cần hấp thu hết lực lượng Long tinh là được. Nhưng là, thông thường khi hấp thu không sai biệt lắm, Long tinh sẽ tự động tiến vào cơ thể Đẳng Long, dung hợp với ma tinh của nó.”

Nghe lão Long Vương nói nửa câu đầu Đẳng Long dâng lên hi vọng, đến nửa câu sau liền tan biến. Nếu như viên tinh thạch trực tiếp kết hợp với ma tinh của nó, Lạc Nhất Nhất liền không có biện pháp cứu Phong Liệt. Cho dù nó trở thành thượng cổ Long, cũng không có khả năng không cần ma tinh đi. Kìa nhưng tương đương với trái tim nhân loại, không cần trái tim được không?

Nghĩ nghĩ, Đẳng Long mở miệng nói: “Không quan hệ, lão Long Vương không phải nói ta thiên nhân chi tư sao? Cho dù không có Long tinh, ta cũng có thể dựa vào bản thân cố gắng đột phá trở thành thượng cổ Long.”

Nhìn Đẳng Long miễn cưỡng tươi cười, Lạc Nhất Nhất trầm mặc trong chốc lát, mở miệng nói: “Đẳng Long, ngươi đi hấp thu lực lượng Long tinh đi, ta biết, hiện tại trở thành thượng cổ Long là tất cả của ngươi.”

Đẳng Long kinh ngạc nhìn Lạc Nhất Nhất, nàng không cứu Phong Liệt? Đối với nàng mà nói, nó không trở thành thượng cổ Long, nàng chính là tổn thất một huyền thú có sức chiến đấu mà thôi. Nàng thực nguyện ý vì nó, buông tha mục tiêu nàng kiên trì một đường đi tới sao? Đây không giống Tiểu chủ nhân dễ dàng buông tha cho Phong Liệt a.

Quả nhiên, lập tức chợt nghe Lạc Nhất Nhất nói tiếp: “Bất quá, ngươi phải không chế chút, nếu như ngươi không cẩn thận nuốt mất đá thủy tinh, ta liền không khách khí. Ta sẽ trực tiếp móc ma tinh ngươi ra. Dù sao ta cho ngươi cơ hội trở thành thượng cổ Long, cho dù chết, ngươi cũng hoàn thành mộng tưởng lớn nhất cuộc đời này rồi.”

Đẳng Long cảm thấy thanh âm ôn hòa của Lạc Nhất Nhất trở nên lạnh lẽo. Xoay người nhìn chằm chằm đá thủy tinh, Đẳng Long run rẩy bay về phía đá thủy tinh, trong lòng vì mạng nhỏ của nó mà cầu nguyện.

Lão Long Vương và Lạc Nhất Nhất đi ra sơn động, nhìn Lạc Nhất Nhất chuẩn bị rời đi, lão Long Vương nhìn không được mở miệng: “Nếu như Đẳng Long dung hợp đá thủy tinh kia, ngươi thật sự sẽ lấy tánh mạng nó?”

Lạc Nhất Nhất ngừng bước chân, quay đầu nhìn sơn động nói: “Nó sẽ không, ta tin tưởng nó tuyệt đối sẽ không.”

Kia một khắc, tự tin trên mặt Lạc Nhất Nhất, làm cho lão Long Vương thật sự tin tưởng, Đẳng Long có thể làm được.

Sau khi Lạc Nhất Nhất rời sơn động, liền cùng Phong Liệt tay nắm tay lên một đỉnh núi, bỏ nhào vào trong lòng Phong Liệt nói: “Liệt, kỳ thật ta vừa mới là cổ chống đỡ. Trong lòng ta cũng rất sợ hãi Đẳng Long sẽ không cẩn thận, nuốt mất đá thủy tinh. Nhưng hiện tại viên đá thủy tinh đổi nó mà nói, quan trọng tựa như người đổi ta. Tuy rằng ta thân là chủ nhân, nhưng nó cũng là đồng bọn của ta, chỉ cần có cơ hội, ta nên tin tưởng nó, người nói đúng không?”

Phong Liệt ôm Lạc Nhất Nhất không nói, hẳn hiện tại còn không thể lý giải ý nghĩa trong lời Lạc Nhất Nhất nói.

Hai ngày này, Lạc Nhất Nhất lời kéo Phong Liệt đi vòng vòng, từ ngày đó rời sơn động, đến giờ vẫn không đi nhìn một cái. Lão Long Vương nhìn bộ dạng Lạc Nhất Nhất, đối Đẳng Long càng có tin tưởng. Chỉ có người quen thuộc Lạc Nhất Nhất biết, người này là đứng ngồi không yên.

Lạc Nhất Nhất thật là đứng ngồi không yên, hận không thể mỗi ngày lung lay trước cửa động xem Đẳng Long tiến triển như thế nào, nhưng như vậy sẽ làm bản thân càng bất an. Lúc này, trong lòng nói thầm: như thế nào lâu như vậy còn không có đi ra, sẽ không thật sự nuốt đá thủy tinh, sợ không dám ra đây đi.

Trong sơn động

Đẳng Long đang hết sức chăm chú hấp thu lực lượng Long tinh, nó cho tới bây giờ không giống hiện tại nghiêm túc như vậy, hai ngày qua, tinh thần nhảy mất không nhảy, chỉ sợ một cái thất thần, đá thủy tinh chạy vào trong cơ thể. Kia mạng nhỏ của nó cũng theo đó xong đời.

Mất thấy đá thủy tinh quang mang càng ngày càng yếu, Đẳng Long biết được rồi. Đúng lúc này, đá thủy tinh hơi hơi giật giật, động tĩnh quá nhỏ, mắt thường căn bản nhìn không thấy, Đẳng Long là dựa vào liên tục hấp thu lực lượng Long tinh mới phát hiện.

Đẳng Long hai ngày qua luôn luôn làm chuẩn bị, liền vì chờ đợi giờ khắc này. Ở lúc đá thủy tinh khẽ nhúc nhích, nhanh chóng thu nhỏ thành xà hình. Mà đá thủy tinh trong lúc nhất thời hướng Đẳng Long một kích bắn xuyên qua.

Đá thủy tinh thật mạnh đánh vào trên trán Đẳng Long, Đẳng Long vuốt cục u trên trán bị đá thủy tinh bắn trúng ngây ngô cười, hoàn hảo, mạng nhỏ của nó đã được bảo vệ.

Khi Đẳng Long ngây ngô cười xuất hiện, mọi người cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Rất nhanh, mọi người ở trên một sườn núi nhỏ tìm được Lạc Nhất Nhất. Lúc này Lạc Nhất Nhất đang rúc vào trong lòng Phong Liệt. Từ lần trước lời huyền thú ra làm đội cổ động viên cho Đẳng Long, chúng nó cũng chưa hồi Phượng giới, cùng long trong Long Chi Cốc đã sớm thân quen.

Lúc này, Phấn Phấn chớp đôi cánh lớn vượt qua mọi người bay đến trước mặt Lạc Nhất Nhất, tranh công mở miệng: “Chủ nhân, Đẳng Long thành công, không có ăn luôn đá thủy tinh nga.”

Lạc Nhất Nhất kích động theo trong lòng Phong Liệt đứng lên, xoay người cười to: “Ha ha... ta chỉ biết, huyền thú của Lạc Nhất Nhất ta làm sao có thể không đáng tin cậy.”

Phấn Phấn nghi hoặc nghiêng đầu: Lúc nó vừa bay qua đến, nhìn thấy trên mặt chủ nhân bất an, chẳng lẽ là ảo giác? Chủ nhân thật sự vẫn tự tin như vậy?

Mọi người cũng không như Phấn Phấn đơn thuần nghi hoặc, nhìn bộ dáng Lạc Nhất Nhất, trong lòng không nhịn được mắt tròn mắt dẹt.

Lạc Nhất Nhất vui vẻ tiếp nhận đá thủy tinh trong tay Đẳng Long, lập tức phóng xuất một phách của Phong Liệt. Rất nhanh, dưới ánh mắt chờ mong nhìn chăm chú của Lạc Nhất Nhất, Phong Liệt không phụ Lạc Nhất Nhất sở vọng, bên ngoài khôi phục cùng nguyên lai giống nhau như đúc.

Lạc Nhất Nhất kích động không biết nói cái gì cho phải. Nhìn đến Phong Liệt êm đẹp đứng ở trước mặt nàng, một đường gian nguy, tựa như một giấc mộng.

Ngày hôm sau, lão Long Vương bắt đầu chính thức chỉ đạo Đẳng Long. Nó sử dụng phương pháp cùng Lạc Nhất Nhất cực kỳ tương tự, chính là để tất cả long của Long Chi Cốc thay phiên quần áo Đẳng Long, từ đó tìm được khiếm khuyết của Đẳng Long, gia dĩ sửa lại. Đẳng Long thực lực tựa như một chi siêu cấp tiềm lực cổ, ở ngày kế tiếp rất nhanh tiêu thăng. Mà những người khác cùng huyền thú thừa dịp nơi này Long nhiều, cũng đều gia nhập lịch luyện.

Phải biết rằng, thực lực của rồng ở trong các ma thú vốn xếp hạng đứng đầu bảng trước vài tên, lập tức có nhiều Long bồi luyện như vậy, cơ hội khó có được a. Chỉ có Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt không có hứng thú, lúc này hai người đang ở người nông ta nông.

Lần này hồn phách phóng thích, không chỉ là làm cho Phong Liệt hoàn toàn khôi phục thành bộ dáng ban đầu, linh trí cũng khôi phục không sai biệt lắm. Tuy rằng không có ký ức trước kia, nhưng là, cũng có thể xem như một người bình thường.

Đối Lạc Nhất Nhất mà nói, lần này đến Long Chi Cốc làm cho nàng vui sướng không thôi. Đẳng Long tiến hóa thành thượng cổ Long, không có gì khó khăn lấy được đá thủy tinh, Phong Liệt trừ bỏ trí nhớ cùng thực lực, cơ bản xem như khôi phục.

Người ta thường nói tiểu biệt thắng tân hôn, dùng ở trên người Lạc Nhất Nhất lại rất thích hợp. Phía trước sùng nịch như thế nào, đều giống một đại nhân đang sùng tiểu hài tử. Nhưng là hiện tại, Lạc Nhất Nhất muốn biểu đạt ý tứ, Phong Liệt đều có thể rõ ràng đáp lại. Mặc dù không có nhất nhất nghe theo như lúc trước, nhưng tâm của hắn đối Lạc Nhất Nhất vẫn là giống nhau, cho nên, tự nhiên có thể làm ra bộ dáng Lạc Nhất Nhất kỳ vọng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 24: Nhân viên kiểm lâm?

Edit: Thiên Mạn

Hai tháng sau, Đẳng Long có thể dưới tình huống lông tóc vô thương, đánh bại tất cả Long trong Long Chi Cốc. Lão Long Vương vừa lòng nói: “Đẳng Long, ta đã không còn gì có thể dạy ngươi. Người hiện tại hoàn toàn xứng đáng là thượng cổ Long. Ta biết, người cùng chủ nhân của người còn có rất nhiều chuyện phải làm, yên tâm đi thôi. Ta tin tưởng, lần sau tái kiến ngươi, ngươi nhất định sẽ so với hiện tại càng mạnh. Long Chi Cốc vĩnh viễn đều là cố hương của ngươi, tùy thời hoan nghênh ngươi trở về.”

Đẳng Long gật gật đầu, lại nhìn “nhà” thuộc về nó, cùng Lạc Nhất Nhất rời đi.

Thừa dịp hưng phấn, đám người Lạc Nhất Nhất trực tiếp đổi Truyện Tổng Trận, đi nơi tiếp theo có đá thủy tinh: Ma Thú Lâm ở phương tây.

Lúc ấy lựa chọn Truyện Tổng Trận là vì phương tiện mau lẹ, nhưng còn chưa tới Ma Thú Lâm, Lạc Nhất Nhất liền hối hận. Bọn họ hiện tại lên tàu Truyện Tổng Trận không giống cái loại Viễn Cổ lưu truyền xuống, một lần có thể tới mục đích. Bọn họ hiện tại cơ bản giống ngồi xe giao thông công cộng, qua vài toà thành lớn đổi một lần.

Qua một ngày, Lạc Nhất Nhất chẳng những choáng váng, ghé tòm muốn phun, trước mắt đầy sao. Nhìn Lạc Nhất Nhất tê liệt ngã vào lòng chính mình, Phong Liệt đau lòng nói: “Nhất Nhất, ngươi có khỏe không, nếu không, để Đẳng Long bay đến đó, cũng không gấp gáp.”

Không đợi Lạc Nhất Nhất mở miệng, Lạc Vũ Yên dựa vào một thân cây trước Truyện Tổng Trận, nói: “Rốt cục có người mở miệng, lại thêm hai lần ta cũng chịu không nổi.”

Mộng Toa và Âu Dương Linh Nhi cũng choáng váng choáng váng hồ hồ dựa vào thân cây, Mộng Toa lắc lắc tay nói: “Ta tình nguyện bản thân bay đến đó.”

Manh Manh nhìn bộ dáng mấy người, nghi hoặc nói: “Mọi người đều chịu không nổi sao? Ta cảm thấy rất hảo ngoạn a.”

“... “

Nhìn Manh Manh vẻ mặt thiên chân, Lạc Vũ Yên ngượng ngùng nói: “Tiểu hài tử chính là thích kích thích, chúng ta già đi, không thể so sánh.”

Nếu Phong Liệt không đề suất, thật đúng là không có người sẽ mở miệng, thực lực mọi người đều ở Long Chi Cốc tấn chức không ít, ai cũng không muốn trước đứng ra nói mình chịu không nổi, tha chân sau của mọi người.

Đẳng Long tự nhiên làm tọa kỵ cho mọi người, Lạc Nhất Nhất tựa vào lòng Phong Liệt hỏi: “Vì sao Ma Thú Lâm xa như vậy, kia rốt cuộc là cái dạng gì?”

Tất cả mọi người đem ánh mắt đặt ở vài người sinh hoạt tại Phong Vân đại lục, Âu Dương Linh Nhi mở miệng nói: “Nghe nói người nơi đó rất thừa thớt, ma thú dị thường hung mãnh.”

Lạc Nhất Nhất nghe xong cái mở đầu, đang chờ đợi câu dưới, phát hiện Âu Dương Linh Nhi không có ý tiếp tục nói tiếp, kinh ngạc nói: “Ngươi chỉ biết điểm ấy?”

Âu Dương Linh Nhi gật gật đầu, tuy rằng vẫn sinh hoạt tại Phong Vân đại lục, nhưng đối Ma Thú Lâm ở phương tây, nàng thật sự hoàn toàn không biết gì cả.

Hàn Ngưng Thiên tiếp lời nói: “Đừng nói nàng biết ít, thân là dong binh đoàn lớn nhất Phong Vân đại lục, ta biết đến cũng không nhiều. Chúng ta vừa mới lên tàu Truyện Tổng Trận, tiếp qua vài toà thành sẽ không còn. Dong binh đoàn chúng ta đi đến phương Tây, cũng chỉ là hai toà thành tiếp theo. Lại đi tiếp, người nhận chức vụ thương nhân đều không có trở về. Ta cũng từng tò mò, nhưng lão gia tử lại sống chết không cho ta đi, giấu lại nơi đó xa như vậy, ta cũng không nghĩ đến nữa.”

Lạc Nhất Nhất đối Ma Thú Lâm càng thêm tò mò, đang ở trong đầu ảo tưởng Ma Thú Lâm là cái dạng thần bí, Phong Minh mở miệng nói: “Nơi đó cùng Viễn Cổ rừng rậm giáp giới.”

Đang lúc mọi người dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn Phong Minh, Phong Minh nói: “Cái khác ta cũng không quá rõ ràng, từng cũng muốn đi vào trong đó nhìn xem, nhưng phải qua nhiều thành trì như vậy, quá phiền toái, nên không có đi.”

Đẳng Long bay hai ngày, dần dần nhìn không tới thành trì nhân loại. Hàn Ngưng Thiên chỉ vào sương mù dày đặc phía dưới nói: “Cái này là sương mù đầm lầy. Sương này đều có độc, bình thường phi cầm đều không có biện pháp thông qua.”

Qua phiên sương mù dày đặc, phía dưới hình như là một mảnh sa mạc, phiến sa mạc không có một ngọn cỏ. Lạc Nhất Nhất báo Đẳng Long hạ xuống

một chút, cẩn thận quan sát, nguyên lai kia không phải sa mạc bình thường, mà là lưu sa. Khi gặp được đại quy mô lưu sa, Đằng Long bay nhanh hướng về phía trước nhảy lên, nhìn mọi người vì nó tăng tốc thiếu chút nữa đứng không vững, giải thích nói: “Nếu như vừa mới không bay nhanh lên, chúng ta khả năng sẽ bị lưu sa hút vào.”

Mọi người đối Ma Thú Lâm không chỉ là tò mò, nó thần bí làm cho người ta có điểm e ngại. Đằng Long lại bay hai ngày, rốt cục nhìn thấy rừng rậm xanh um tươi tốt, còn thấy được dấu hiệu có nhân loại sinh sống.

Dừng lại ở phụ cận một tòa thành, muốn đi hỏi thăm một chút về Ma Thú Lâm thần bí.

Nơi này là vài toà thành trấn liên tiếp cùng một chỗ với một tòa đại thành. Thời điểm cư dân nhìn thấy đám người Lạc Nhất Nhất, trong mắt tràn ngập đề phòng, lúc nhìn thấy Phong Minh và Phong Liệt một đầu tóc dài màu ngân bạch, trong đó còn kèm theo một ít chán ghét. Cái loại này chán ghét năng từng nhìn thấy ở trong mắt Phong Nhã. Lạc Nhất Nhất thấy ánh mắt không tốt của các cư dân, liều mạng áp chế tức giận.

Nàng từng ở trong lòng thề, ông trời cho nàng một lần nữa chứng kiến Phong Liệt trưởng thành, kia nàng liền tuyệt đối sẽ không lại cho Phong Liệt nhận đến loại ánh mắt chán ghét này. Ngay tại lúc Lạc Nhất Nhất nhìn không được muốn ra tay, một vị nam tử trung niên đi ra. Nam tử ở trong thành rất có uy tín, hần vừa ra, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tôn kính nhìn về phía hắn.

Nam tử trung niên quan sát đám người Lạc Nhất Nhất vài lần, chấp tay nói: “Ta là thành chủ Tiêu Dục, không biết vài vị đến thành ta có gì phải làm sao?” Tuy rằng hần che giấu tốt lắm, nhưng Lạc Nhất Nhất vẫn từ trong mắt hần thấy được khinh miệt cùng khinh thường.

Lạc Nhất Nhất vung tay lên thả ra một cỗ uy áp linh lực hướng nam tử, ngay sau đó, phía trước nam tử xuất hiện một khe rãnh thật sâu. Nam tử kinh hãi, thực lực tiểu nha đầu này quá mức cường hãn. Lạc Nhất Nhất lạnh lùng mở miệng: “Đừng làm cho ta nhìn thấy loại ánh mắt này nữa.” Nói xong, triệu xuất Đằng Long, rồi đi tòa thành làm cho người ta cực độ không thoải mái này.

Phong Liệt án phủ Lạc Nhất Nhất, hần không có việc gì. Lạc Nhất Nhất nghiêm túc nhìn Phong Liệt nói: “Liệt, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không cho chuyện không tốt phát sinh ở trên người ngươi.” Tuy rằng nàng đối ánh mắt những người đó cảm thấy bất khoái, nhưng Lạc Nhất Nhất duy hộ làm cho trong lòng hần thực vui vẻ.

Rất nhanh, Đằng Long trực tiếp hạ xuống Ma Thú Lâm, Ma Thú Lâm trong truyền thuyết cùng rừng rậm đã đi qua cũng không quá giống, nơi này đều là đại thụ che trời, làm cho người ta cảm giác được một tia hơi thở cửu viễn. Trên hồ sơ chính là nói đá thủy tinh ở trong Ma Thú Lâm, nhưng không nói cụ thể ở địa phương nào, chỉ biết là nó cũng có thể Tụ Linh. Ấn diện tích phiến rừng rậm này, mọi người chỉ có thể tách ra tìm.

Giống khi ở Hoá Vương Lăng, vì đề cao an toàn, mọi người chia làm vài tiểu đội. Phong Minh cùng Mộng Toa, Kiều Phi cùng Lạc Vũ Yên, Lạc Vũ Thần cùng Âu Dương Linh Nhi, Mạc Văn, Hàn Ngưng Thiên và Mạnh Mạnh một đội, Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt. Tổ đội xong, mọi người lập tức hướng bất đồng phương hướng rồi đi.

Ở bên trong gặp được một ít ma thú, thực lực cùng kích cỡ đều so với bình thường lớn hơn nhiều. Cũng may mấy người một đường đi tới, thực lực luôn luôn thăng tiến, cho nên đều còn có thể ứng đối.

Lấy thực lực hiện tại của Phong Liệt, nếu như không dựa vào đồ ăn duy trì, vẫn là sẽ cảm thấy đói khát. Sau khi Phong Liệt ăn lương khô vài lần, Lạc Nhất Nhất thật sự không đành lòng. Lúc nghỉ ngơi, chọn một mảnh bờ sông, bắt mấy con cá, cho Phong Liệt cải thiện thức ăn. Không phải Lạc Nhất Nhất không muốn làm vài loại thịt cho Phong Liệt làm đồ ăn, giải quyết xong mấy đầu ma thú, không biết là ma thú này sống lâu, còn là chuyện gì xảy ra, nàng thật sự rất khó dùng lão thịt làm ra mỹ thực.

Thấy Phong Liệt đã lâu không có hảo hảo ăn cơm, Lạc Nhất Nhất làm một nồi canh cá thơm ngào ngạt, còn nướng thêm mấy con cá. Phong Liệt rất nhanh có thể hữu mô hữu dạng làm trợ thủ cho Lạc Nhất Nhất. Mùi thơm làm cho bụng Phong Liệt nhin không được rậm rậm cô lỗ kêu.

Lạc Nhất Nhất cười nói: “Liệt, ngươi ăn trước đi, mấy con cá nướng giao cho ta đi.” Phong Liệt ngượng ngùng cười cười. Vừa ăn hai khẩu, Phong Liệt liền nhíu mày. Lạc Nhất Nhất trong lòng bồn chồn, chẳng lẽ là trù nghệ của nàng giảm xuống? Vẫn là con cá này có vấn đề?

Đang lúc Lạc Nhất Nhất chuẩn bị mở miệng hỏi, Phong Liệt mở miệng nói: “Nhất Nhất, có mùi máu tươi từ thượng du sông truyền tới.” Lạc Nhất Nhất dùng sức hút hấp cái mũi, trừ bỏ hương vị cá nàng làm, nàng cái gì đều không ngửi được.

Không quá nhiều lâu, theo thượng du phiêu xuống một khối mang ma da, trên ma da máu đã bị nước sông hòa tan, nhưng vẫn là đó có thể thấy được, đây là ma thú vừa mới bị giết.

Phong Liệt chỉ vào khối ma da nói: “Chính là hương vị này.”

Lạc Nhất Nhất vui vẻ nói: “Liệt, ngươi thật lợi hại, ngươi hiện tại đối hương vị mẫn cảm như vậy.”

Phong Liệt gật gật đầu, đặc tính của hần hiện tại đều có. Đang lúc Lạc Nhất Nhất còn chuẩn bị tiếp tục khen hai câu, Phong Liệt mãnh quay đầu, nhìn về phía một viên nhám thạch ở thượng du sông. Lạc Nhất Nhất theo ánh mắt Phong Liệt nhìn qua, trên tảng đá lộ ra một tiểu đầu, làm cho Lạc Nhất Nhất kinh ngạc không chỉ là diện mạo tiểu nam hài tuấn mỹ vô địch, còn có đôi mắt màu tím của hần.

Lúc này, tiểu nam hài vừa vãn kỳ nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất cùng Phong Liệt, đặt biệt là mấy món cá nàng làm cho Phong Liệt.

Lạc Nhất Nhất tuy rằng thực thích diện mạo tiểu nam hài, nhưng tại đây trong ma thú Lâm xuất hiện một quái dị tiểu hài tử như vậy, làm cho trong lòng nàng có chút đề phòng, nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Tiểu nam hài nhìn trong chốc lát, nhảy lên nham thạch, xác thực nói, là một ma thú sắc lửa đỏ nhảy lên nham thạch, tiểu nam hài chính là ngồi ở trên người ma thú. Con ma thú này thật sự là rất khó biện bạch rốt cuộc là loài gì, toàn thân sắc mao lửa đỏ, thân hình viên viên, mặt viên viên, ánh mắt viên viên, lỗ tai cũng viên viên. Tùy tiện xem chỗ nào cũng đều là viên viên, nhưng tổ hợp lại không thấy quái dị, ngược lại thập phần hàm hậu đáng yêu.

Tiểu nam hài đại khái có tám chín tuổi, mái tóc lộn xộn tùy ý bay ở sau người, quần áo trên người chính là một khối da hổ. Lạc Nhất Nhất cảm thấy nàng giống như thấy được nhân viên kiểm lâm, nhưng cứ việc như thế, tiểu nam hài tuần mỹ dung nhan cùng ánh mắt màu tím vẫn là không thể xem nhẹ.

Tiểu nam hài trong mắt là tràn đầy hiếu kỳ, đối nàng cùng Phong Liệt tò mò, đối nàng nấu gì đó cũng rất ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25: Cuộc sống của tiểu hài tử đơn thuần với ma thú

Edit: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất nhìn tiểu nam hài nói: “Có muốn ăn một chút?” Tiểu nam hài gật gật đầu, ý bảo Hồng Mao ma thú đi xuống, ma thú có chút bất mãn. Lạc Nhất Nhất cảm giác được rõ ràng, ma thú đối nàng cùng Phong Liệt tồn tại đề phòng và địch ý, nhưng là lại không nghĩ cự tuyệt tiểu nam hài.

Sau lại Lạc Nhất Nhất mới biết được, vì sao ma thú rõ ràng đề phòng nàng, nhưng không ngăn cản tiểu nam hài ăn đồ ăn nàng làm. Tiểu nam hài là trường kỳ sinh hoạt tại Ma Thú Lâm, hẳn có được thể chất bách độc bất xâm.

Nhìn tiểu nam hài trực tiếp thân thủ hưởng vào trong nồi, Lạc Nhất Nhất sợ tới mức phác đi qua, trực tiếp ngăn cản tiểu nam hài. Không biết có phải hay không tiểu nam hài cùng ma thú kia ăn ý quá mức kinh người, ma thú lui lại mấy bước, nhưng tiểu nam hài cũng không có theo trên lưng ma thú ngã xuống.

Ma thú giận trừng mắt Lạc Nhất Nhất, chỉ biết nàng là người xấu. Lạc Nhất Nhất không để ý tới ma thú, nhìn tiểu nam hài nghi hoặc nhìn chằm chằm nàng, sốt ruột nói: “Người đưa nhỏ này, không thấy phía dưới còn có lửa đang nấu sao, đưa tay cho ta xem, vừa mới có bị phỏng hay không?”

Tiểu nam hài nghe lời đưa tay ra, ma thú nhìn Lạc Nhất Nhất tới gần tiểu nam hài, liền lui về sau. Vừa mới, nó có thể cảm giác được thực lực của nàng. Tiểu nam hài vỗ vỗ cái đầu tròn vo của nó, ý bảo nó không cần lui.

Lạc Nhất Nhất xem tay tiểu nam hài không bị phỏng, nhẹ nhàng thở ra, trực tiếp từ trên lưng ma thú bế hắn xuống. Ma thú và tiểu nam hài cả kinh, còn không có làm ra phản ứng. Lạc Nhất Nhất liền ôm tiểu nam hài ngồi ở trên ghế, lại từ Phụng giới xuất ra một cái bát, từ trong nồi múc ra một ít thịt đến trong bát, sau đó cầm chén và chiếc đũa đưa cho tiểu nam hài.

Tiểu nam hài nhìn bát và chiếc đũa Lạc Nhất Nhất đưa qua, muốn học theo Lạc Nhất Nhất, nhưng như thế nào cũng không sử dụng được hai chiếc đũa. Lạc Nhất Nhất tiếp nhận chiếc đũa trên tay hắn, gấp một miếng cá, bắt đầu uy tiểu nam hài. Tiểu nam hài hưởng đến món ngon, vui vẻ nở nụ cười. Nụ cười phát ra từ nội tâm tinh thuần, làm cho Lạc Nhất Nhất cũng bị cuốn hút.

Biết Lạc Nhất Nhất không có ác ý, ma thú ngồi xếp bằng ở bên người tiểu nam hài. Phong Liệt vẫn còn quan sát tiểu nam hài cùng ma thú, hiện tại nhìn đến bọn họ không có ác ý, cũng trầm tĩnh lại. Trước không nói tiểu nam hài quái dị này, liền tốc độ ma thú kia cũng khiến cho người theo không kịp. Từ lúc hắn ngừng được mùi máu tươi, đến nhìn thấy nó, thời gian kém lắm cho người ta cảm giác như vừa mới bọn họ là ở bên cạnh.

Rất nhanh, một con cá đã bị tiểu nam hài ăn sạch, nhìn tiểu nam hài trông mong nhìn trong nồi, Lạc Nhất Nhất lấy cá nướng trên giá nói: “Trước ăn cái này được không?”

Tiểu nam hài gật gật đầu, Lạc Nhất Nhất đem cá nướng xong phóng tới trên bàn, dặn trước không nên cử động, đợi nguội rồi ăn. Tiểu nam hài liền nhìn trên bàn, ánh mắt nháy không nháy nhìn chằm chằm mấy con cá nướng.

Nhớ tới Phong Liệt còn không có ăn cơm, Lạc Nhất Nhất theo Phụng giới xuất ra một ít nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị một lần nữa làm món ăn. Cách mấy phân chung, tiểu nam hài hỏi: “Có thể ăn sao?”

Lạc Nhất Nhất đang hướng trong nồi bỏ nguyên liệu, đầu cũng không nâng nói: “Àn, không sai biệt lắm, chờ ta làm xong vài món ăn này lại uy người.”

Đem đồ ăn từ trong nồi thịnh đi ra, vừa quay đầu lại, nhìn thấy tiểu nam hài đã muốn cắn nửa con cá, không phải giống người khác lựa xương ra, mà trực tiếp cả xương cá cùng nhau ăn. Cách ăn cùng ma thú bên chân hắn giống nhau như đúc, Lạc Nhất Nhất chạy nhanh đặt đồ ăn lên bàn, khẩn trương nói: “Thế nào, có mắc xương hay không? Mau nhổ ra.”

Tiểu nam hài nghi hoặc hỏi: “Cái gì mắc xương?”

Nhìn đến tiểu nam hài có thể nói chuyện bình thường, cũng không có gì không khoẻ, Lạc Nhất Nhất lấy nửa con cá trên tay hán quăng cho ma thú bên chân hán, nói: “Về sau, ta dạy cho ngươi này nọ, không thể tất cả đều nuốt vào. Ngươi trước hết ăn đồ ăn không cần xử lý đi.”

Không cần nghĩ, Lạc Nhất Nhất biết, hán khẳng định là trực tiếp lấy tay cầm thức ăn, bắt quá xem ra, chậm rãi dạy mới được.

Thật vất vả uy no Liệt cùng tiểu nam hài, Lạc Nhất Nhất lại vội vàng giúp tiểu nam hài vệ sinh. Tiểu nam hài ngoan ngoãn ngồi một chỗ tùy ý Lạc Nhất Nhất ở trên đầu hán bận việc. Tóc tiểu nam hài giống như cho tới bây giờ chưa từng chải vuốt qua, nửa ngày đều không thông thuận, còn làm đau tiểu nam hài đến nước mắt đều nhanh chảy xuống. Tâm hung ác, Lạc Nhất Nhất trực tiếp cắt bỏ phần tóc rối.

Tìm trong Phượng giới nửa ngày, cũng không có quần áo thích hợp tiểu nam hài, liền lấy một kiện y phục bãi biển có thể miễn cưỡng cho hán mặc. Phong Liệt vừa thấy tư thế của Lạc Nhất Nhất, ôm lấy tiểu nam hài nói: “Còn lại giao cho ta đi, ta dẫn hán đến bờ sông gột rửa.” Nói xong, cầm lấy y phục trên tay Lạc Nhất Nhất, ôm tiểu nam hài hướng bờ sông đi đến.

Phong Liệt chọn một chỗ ở phía sau một tảng nham thạch, vừa vặn chặn tầm mắt Lạc Nhất Nhất, Lạc Nhất Nhất bữu môi, bắt đầu thu thập cục diện rồi rầm rừ rồi tạo thành.

Ở Lạc Nhất Nhất đợi lâu không còn kiên nhẫn, Phong Liệt mới nắm tiểu nam hài từ sau nham thạch đi ra. Lạc Nhất Nhất chớp hạ ánh mắt, trực tiếp xông đến. Tiểu nam hài sau khi tẩy trừ làn da trở nên càng thêm oánh bạch, đôi mắt màu tím càng thêm xinh đẹp. Xén tóc xứng thượng y phục bờ cát, có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Sống thoát thoát một cái tiểu soái ca, Lạc Nhất Nhất không thể không thừa nhận, hán thoát nhìn so với Phong Liệt trước đây còn muốn suất khí đáng yêu.

Ma thú đối Lạc Nhất Nhất cải tạo cũng khá vừa lòng, cho nên coi như cấp nàng phúc lợi, xem nhẹ bày tay nàng đang sờ loạn tiểu nam hài. Ma thú tuy rằng hào phóng một hồi, Phong Liệt cũng là nhìn không được, trực tiếp lĩnh nàng trở về.

Lạc Nhất Nhất ngăn người, một màn này rất quen thuộc a.

Lạc Nhất Nhất cuối cùng cũng biết: tiểu nam hài này từ nhỏ bị người bỏ tại Ma Thú Lâm, là được Hồng Mao ma thú bên người hán nhặt về nuôi lớn. Hán chưa từng rời khỏi Ma Thú Lâm, chưa từng gặp qua nhân loại. Vẫn sinh hoạt như một ma thú tại nơi này. Cho nên hán không biết rất nhiều việc, không hiểu rõ lời Lạc Nhất Nhất nói, cũng không có tên.

Lạc Nhất Nhất có chút đau lòng tiểu hài từ tình thuần đáng yêu này, nàng nghĩ hán nhất định là bị người trong tòa thành các nàng đi qua trước đó vứt bỏ, mà nguyên nhân vứt bỏ, nhất định là vì đôi mắt màu tím.

Nhìn ánh mắt xinh đẹp tình thuần, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Về sau ngươi kêu Từ Đồng đi.”

Tiểu nam hài lập lại hai lần, hưng phấn chạy đến bên người Hồng Mao ma thú, chia sẻ vui sướng với ma thú đã nuôi lớn hán.

Hồng Mao ma thú bên người hán, là Tàn Ảnh, là một ma thú có tốc độ rất nhanh, dùng lời nó nói, trên đời này không cái gì có tốc độ nhanh hơn nó. Lạc Nhất Nhất hơi hoài nghi nhìn Hồng Mao ma thú, với thân hình tròn vo như thế, thật sự sẽ chạy rất nhanh sao?

Ngay sau đó, Lạc Nhất Nhất phát hiện trước mắt chỉ để lại một mảnh bóng dáng màu đỏ, còn không có trong nháy mắt công phu, Tàn Ảnh lại đứng ở tại chỗ. Nhìn Lạc Nhất Nhất giật mình, Tàn Ảnh kiêu ngạo ngẩng đầu.

Lúc này, Lạc Nhất Nhất rốt cục nghĩ tới một cái vấn đề nghiêm trọng, thật sự muốn dẫn tiểu nam hài này theo? Tuy rằng hán không biết cách sống của nhân loại, nhưng cuộc sống của hán ở trong này cũng không sai. Chỉ là nhớ tới bộ dáng vừa gặp được kia của hán, lại có chút không đành lòng.

Biết mục đích Lạc Nhất Nhất đến Ma Thú Lâm, Từ Đồng cùng Tàn Ảnh rất thích ý muốn giúp đỡ. Tàn Ảnh nháy mắt biến lớn, đối Lạc Nhất Nhất nói: “Các ngươi đều ký trên lưng ta đi, trong một canh giờ là ta có thể mang bọn ngươi chạy hết toàn bộ Ma Thú Lâm, nhất định có thể tìm được vật ngươi muốn.”

Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt lên lưng Tàn Ảnh, còn chưa kịp nói chuyện, đã không còn ở tại chỗ. Lạc Nhất Nhất duy nhất cảm giác chính là, nàng lại lên Truyền Tống Trận. Muốn mở miệng bảo Tàn Ảnh dừng lại, nhưng tốc độ quá nhanh cuồng phong làm nàng không mở miệng được. Đá đá bụng Tàn Ảnh dưới chân, ý bảo nó dừng lại, nhưng Tàn Ảnh giống như hiểu sai ý, tốc độ lại tăng lên.

Lạc Nhất Nhất nắm chặt Từ Đồng ngồi phía trước, lực đạo khiến Từ Đồng sinh đau, uốn éo đầu nhìn thấy bộ dáng Lạc Nhất Nhất khó chịu, lập tức kêu Tàn Ảnh dừng lại. Tàn Ảnh còn không có ngừng ổn, Lạc Nhất Nhất liền trực tiếp từ trên lưng nó nhảy xuống, hướng một đại thụ chạy như điên. Thẳng đến nôn ra toàn vị chua, mới về mặt suy yếu tựa vào lòng Phong Liệt.

Tàn Ảnh nhìn Từ Đồng một chút việc đều không có cùng Phong Liệt sắc mặt chỉ khẽ biến hơi trắng bệch nói: “Ngươi thật vô dụng, ngươi xem bọn hán không có chuyện gì kia.”

Lạc Nhất Nhất hí mắt nói: “Ta vẫn là tự mình đi tìm thôi, cho dù ta có thể giống Từ Đồng không có việc gì, lấy tốc độ của ngươi, cho dù đi qua, ta cũng không có biện pháp cảm ứng được vật ta muốn tìm.”

Tàn Ảnh thở dài nói: “Được rồi, ta thả chậm tốc độ, lấy tốc độ ngươi có thể cảm ứng làm chuẩn là được rồi đi.”

Lạc Nhất Nhất do dự một chút, miễn cưỡng gật gật đầu, Tàn Ảnh nhìn bộ dáng Lạc Nhất Nhất, tức giận nói: “Ngươi kia là cái gì biểu tình, chúng ta là

hỗ trợ, người còn về mặt không vui. Còn có, lần sau không được đá bụng ta, ta sẽ nghỉ người muốn ta gia tốc. Muốn cho ta dừng lại hoặc thả chậm tốc độ liền kéo lỏng của ta một chút là được rồi.”

Sau khi Lạc Nhất Nhất rút cục không còn cảm giác say xe, lại leo lên lưng Tàn Ảnh. Tàn Ảnh thật hối hận đã bảo Lạc Nhất Nhất kéo lỏng nó. Nó vừa lấy tốc độ bình thường chạy đi, Lạc Nhất Nhất liền túm lỏng nó cuồng xả, kia lực đạo làm cho Tàn Ảnh hoài nghi, lỏng của nó khẳng định bị nàng kéo trụi một mảnh.

Lúc Tàn Ảnh bị xà sấp chịu không nổi, rút cục điều tiết ra tốc độ làm Lạc Nhất Nhất vừa lòng. Tàn Ảnh áp lực nói: “Ta hiện tại đã ăn người yêu cầu đem chạy biến thành đi nhanh, người buông tay cho ta.”

Lạc Nhất Nhất nhìn lông mao bị nàng túm đến biến hình, thè lưỡi.

Mặc dù là đi nhanh, tốc độ của Tàn Ảnh cũng là khá nhanh, rất nhanh đi hết khu vực Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt phụ trách. Nhưng một chút cũng không cảm giác được vị trí đá thủy tinh.

Ba người một thú nghỉ ngơi dưới tán một đại thụ, Lạc Nhất Nhất lập tức đưa tin cho những người khác, xem bọn hắn có tin tức hay không. Mấy đội khác còn đang tìm kiếm, trước mắt cũng không có cảm ứng gì. Lạc Nhất Nhất vừa thu thông tin huyền khí, liền nhìn thấy Tàn Ảnh thật nhanh chạy tới.

Ở thời điểm Lạc Nhất Nhất cùng những người khác liên lạc, Tàn Ảnh và Tử Đồng ly khai trong chốc lát. Lúc này, Tử Đồng trên lưng Tàn Ảnh cầm trong tay một cái chân thỏ như hiến vật quý đưa cho Lạc Nhất Nhất: “Này cho người ăn, ăn ngon lắm.” Lạc Nhất Nhất nhìn chân thỏ máu chảy đầm đìa, trong lòng có điểm nhút nhát. Bảo nàng liền như vậy ăn sống?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 26: Huynh đệ song bào thai

Thấy Lạc Nhất Nhất không tiếp nhận, trong mắt Tử Đồng mất một chút sáng rực, hắn rất khó mới gặp được con thỏ mới sinh không bao lâu. Đang chuẩn bị hướng miệng cắn, Lạc Nhất Nhất nhanh tay bắt lấy chân thỏ trong tay hắn nói: “Tử Đồng, về sau không cần ăn sống, ta nấu chín cho người, được không?”

“Chín?” Tử Đồng không quá hiểu được cái gì kêu sống, cái gì là chín, với hắn mà nói, đói bụng liền trực tiếp bắt ma thú ăn, hắn chỉ biết là trước đây, thịt có vẻ khó nuốt xuống. Loại mới sinh không bao lâu là có vẻ ăn ngon một chút.

Lạc Nhất Nhất sờ sờ đầu của hắn, mắt thấy đều giữa trưa, hắn xác thực hắn là đói bụng, liền động thủ làm món ăn cho hắn. Giờ khắc này, Lạc Nhất Nhất trong lòng không hề do dự. Nàng quyết định muốn dẫn đứa nhỏ rời đi nơi này, làm cho hắn qua cuộc sống của người bình thường.

Rất nhanh, mọi người lục tục truyền đến tin tức, tìm tất cả mọi nơi, đều không có đá thủy tinh.

Lạc Nhất Nhất lấy ra hồ sơ từ Phượng giới, cẩn thận nghiên cứu, mặt trên rõ ràng viết Ma Thú Lâm, chẳng lẽ nghĩ sai rồi? Tàn Ảnh cũng đi qua xem, khi nhìn thấy đá thủy tinh trong động của đại thụ, nghĩ nghĩ nói: “Đá thủy tinh, ta hẳn là từng nhìn thấy, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.”

Lạc Nhất Nhất đưa hồ sơ tới trước mắt Tàn Ảnh, an tĩnh chờ mong nhìn Tàn Ảnh, hi vọng nó có thể nhớ lại. Qua thật lâu sau, Tàn Ảnh đột nhiên mở miệng nói: “Ta nhớ ra rồi, khi đó, ta mới sinh ra không bao lâu. Có một lần đi ngang qua nơi đó, cảm thấy linh lực phụ cận đại thụ có vẻ nhiều, liền thường xuyên đi vào trong đó tu luyện. Sau lại, nơi đó dần dần bị nhân loại cải biến thành nhà ở, ta liền không đến đó nữa. Bởi vì tò mò về đại thụ, cho nên lúc nhân loại cải biến, vụng trộm nhìn qua, phụ cận đại thụ sở dĩ linh lực có vẻ nhiều, là vì trong động cây có một viên đá thủy tinh.”

Lạc Nhất Nhất thu hồi hồ sơ nói: “Người là nói đá thủy tinh hiện tại ở trong tay nhân loại?”

Tàn Ảnh gật gù đầu: “Tuy rằng ta chỉ nhìn đá thủy tinh từ xa xa, nhưng vị trí đại thụ ta nhớ rõ. Lúc nhân loại cải biến, cũng phát hiện, liền đào nó ra mang đi.”

Lạc Nhất Nhất lập tức đưa tin báo những người khác tập hợp, xem ra bọn họ còn phải tiến đến tòa thành kia mới được.

Mộng Toa và Lạc Vũ Yên khi nhìn thấy Tử Đồng, thật hưng phấn, lưu rú hỏi không ngừng, dọa Tử Đồng có điểm không biết làm sao. Nhưng mọi người hữu hảo, vẫn là làm cho Tử Đồng thực vui vẻ, hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua nhiều người như vậy, nhiều khuôn mặt tươi cười.

Mọi người thương lượng qua, quyết định lại đi tòa thành nhân loại nhìn xem. Không đợi Lạc Nhất Nhất triệu hồi ra Đằng Long, Tàn Ảnh lại biến lớn mấy lần. Kia trình độ, có thể chở mọi người. Lạc Nhất Nhất ngây ngốc hỏi: “Tàn Ảnh, người có thể biến lớn nhất là cỡ nào?”

Tàn Ảnh nghĩ nghĩ nói: “Này xem tu vi, tu vi cao, ta có thể trở nên lớn hơn nữa, chạy nhanh hơn. Ta hiện tại phỏng chừng chỉ có thể biến thành một tòa núi nhỏ như vậy.”

Lạc Nhất Nhất có chút hỗn độn, trước không nói bộ dáng nó như ngọn núi nhỏ, chỉ với tốc độ của nó, nếu như lại như vừa rồi, đó là chuyện rất khủng bố a.

Có kinh nghiệm lần trước, khi Lạc Nhất Nhất khấn trương tím lông nó, Tàn Ảnh lấy tự nhận là tốc độ đi nhanh hướng nơi tòa thành đi tới. Cách nhân loại còn một khoảng cách, Tàn Ảnh ngừng lại, mở miệng nói: “Phía trước sắp đại chiến.”

Lạc Nhất Nhất quay đầu nhìn mọi người, là nàng trì độn sao? Như thế nào nàng không có phát hiện? Những người khác cũng không có cảm giác.

Đang lúc mọi người đối phán đoán của Tàn Ảnh tỏ vẻ hoài nghi, tiền phương quả nhiên xảy ra chiến đấu, Lạc Nhất Nhất kỳ quái hỏi: “Người là như thế nào cảm giác được?”

Tàn Ảnh khò khò nói: “Trừ bỏ tốc độ, ta có thể nghe thấy hương vị linh lực dao động, vừa mới nơi đó có một phương nhân mã vận sức chờ phát động, trong linh lực tràn ngập sát khí.”

“Nguyên lai như vậy, Tàn Ảnh người thật lợi hại, người có thể thông qua linh lực phán đoán nguy hiểm tồn tại, tốc độ lại không người có thể địch. Bản lĩnh của người thật thích hợp chạy trốn khi gặp được nguy hiểm.” Lạc Nhất Nhất vẻ mặt hưng phấn kêu lên, khó trách khi đó ở bờ sông, nó không có trực tiếp mang Tử Đồng rời đi, nguyên lai hẳn có thể từ linh lực cảm giác nàng có tồn tại ác ý hay không.

Tàn Ảnh quay đầu nhìn những người khác, là năng lực lý giải của nó có sai lầm? Vừa mới nha đầu kia là khen nó sao? Vì sao nó nghe qua không được tự nhiên như vậy.

Lạc Nhất Nhất bảo Tàn Ảnh tới gần chút nữa, muốn nhìn một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Tiểu Bạch xem Lạc Nhất Nhất một bộ tặc hề hề, kinh thường đánh qua một cái áo trận, nói: “Yên tâm đi, hiện tại dù đi đến trước mặt bọn họ, họ đều nhìn không thấy người.”

Cửa thành, một đám người dẫn theo ma thú công thành, dựa vào trang phục của bọn họ, Lạc Nhất Nhất đầu tiên nghĩ đến chính là: đạo tặc.

Khi thấy rõ ràng cầm đầu là một tiểu nam hài, không chỉ Lạc Nhất Nhất, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Không phải vì một đám người lấy một tiểu hài tử cầm đầu, mà là, tiểu nam hài thoát nhìn cùng Tử Đồng giống nhau như đúc, cả ánh mắt từ sắc đều giống nhau.

Tàn Ảnh cũng thấy kỳ quái, liền đi tới bên người tiểu nam hài, còn tỉ mỉ đánh giá hắn. Muốn nhìn ra chỗ khác nhau giữa nó và Tử Đồng.

Bởi vì có ma thú gia nhập, rất nhanh cửa thành liền phá, cư dân trong thành đều sợ hãi nhìn tiểu nam hài. Tiểu nam hài lạnh lùng nhìn Tiêu Dục, vung tay lên, tiếng “Sát” lạnh như băng vừa ra khỏi miệng, nhân loại và ma thú bên người hắn đều hướng tới cư dân trong thành ủa lên.

Tiểu nam hài khí thế lẫm liệt, Lạc Nhất Nhất rất khó hiểu, một tiểu hài tử tám chín tuổi, vì sao sẽ có khí thế lẫm liệt, ánh mắt lạnh như băng như thế.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết, cầu xin tha thứ vang thành một mảnh, thời điểm đối diện tiểu nam hài, Tiêu Dục trong mắt tràn ngập không thể tin, nghe người bên cạnh kêu thảm thiết, Tiêu Dục chậm rãi quý xuống, cầu xin nói: “Cầu người buông tha bọn họ.”

Tiểu nam hài chậm chọc cười cười, giống như không nghe thấy Tiêu Dục nói. Tiếp tục xem trận nhân gian địa ngục do một tay hắn sáng tạo.

Lạc Nhất Nhất tuy rằng cũng không thích người trong thành này, nhưng chiếu như vậy đi xuống, tiểu nam hài thực sẽ biến nơi đây thành tử thành. Nàng còn muốn tìm đá thủy tinh đâu, nhưng nàng cũng không muốn làm địch với người giống Tử Đồng như đúc.

Đang lúc Lạc Nhất Nhất rối rắm, nhìn nửa ngày Tử Đồng chỉ vào tiểu nam hài: “Giống nhau, chúng ta giống nhau. . .”

Tiểu nam hài cùng Tiêu Dục cả kinh, thanh âm là từ giữa bọn họ truyền tới, nhưng ở giữa cũng không có người a? Tiểu nam hài lấy ra một thanh kiếm thật dài chỉ vào nơi phát ra thanh âm lạnh nhạt nói: “Là ai, lăn ra đây cho ta.”

Tiểu Bạch và Tàn Ảnh đều nhìn Lạc Nhất Nhất, là triệt tiêu ảo trận đi ra, vẫn là trực tiếp rời đi.

Lạc Nhất Nhất ý bảo Tiểu Bạch triệt tiêu ảo trận, nhìn mấy người trên người Tàn Ảnh, tiểu nam hài cau mày, tiểu nam hài ngồi đầu tiên trên người ma thú trừ bỏ quần áo và tóc, cùng hắn giống nhau như đúc. Còn có thực lực những người hác so với hắn mạnh hơn nhiều lắm. Mà Tiêu Dục khi nhìn thấy Tử Đồng như bị sét đánh, nhưng nháy mắt liền che giấu, lập tức hướng mấy người kêu cứu. Cũng tỏ vẻ, chỉ cần cứu người trong thành, điều kiện gì hắn đều có thể đáp ứng.

Chém giết đã tạm dừng ở thời điểm đám Lạc Nhất Nhất xuất hiện tạm.

Tam phương giằng co sau vài phần chung, Lạc Nhất Nhất đối với tiểu nam hài nói: “Ta vốn không nghĩ quản chuyện này, bắt quá, người cũng đối Tử Đồng tỏ mò đi. Không bằng hỏi rõ ràng rồi hãy động thủ lần nữa?”

Tiêu Dục trong lòng có chút bất an, hẳn không biết mấy người Lạc Nhất Nhất lại trở lại nơi này, là vì nam hài Tử Đồng, còn là vì chuyện khác.

“Hào” tiểu nam hài thu hồi trường kiếm, đừng nói hắn xác thực tỏ mò về nam hài cùng hắn giống nhau như đúc, cho dù không hiểu kỳ, hẳn cũng sẽ không phản bác. Đám người này còn chưa tỏ vẻ đứng ở bên kia, hẳn không tất yếu đẩy bọn họ qua đó.

Lạc Nhất Nhất quay đầu nhìn Tiêu Dục nói: “Hiện tại người nên nói một chút chuyện về huynh đệ song bào thai bọn họ đi, đừng nghĩ chuyện giấu diếm cùng lừa bịp nga, tuy rằng người muốn che giấu rất nhiều này nọ, nhưng tia sáng chột lóe trong ánh mắt người đã sớm bán đứng người.”

Tiêu Dục lúc này vẫn còn quỳ trên mặt đất, cũng không có lên tiếng. Nghe xong Lạc Nhất Nhất nói, không biết phải mở miệng như thế nào, bảo hán như thế nào mở miệng nói hán tự mình sai người vứt bỏ hai đứa con trai của hán, hiện tại con trở về tìm hán báo thù?

Ở lúc Tiêu Dục đang trầm mặc, một tiếng hét thảm vang lên, tiểu nam hài trực tiếp chém ra một chiêu ám khí, giết chết người bên cạnh Tiêu Dục.

Lạc Nhất Nhất âm thầm sợ hãi than, tiểu nam hài tuổi còn trẻ, thực lực không tầm thường.

Tiêu Dục cả kinh, mở miệng nói: “Ta nói, cậu người không cần lại giết người.”

Tiểu nam hài nhìn chăm chăm Tiêu Dục không nói. Tiêu Dục chậm rãi mở miệng: “Mười năm trước, ta ở Ma Thú Lâm cứu được một nữ tử dị thường xinh đẹp, nàng bị ma thú công kích ngã xuống vách núi, sau khi tỉnh lại cái gì cũng đều không nhớ rõ. Nàng cũng có một đôi mắt tử sắc xinh đẹp, khi ánh mắt tử sắc tỉnh thuần bất lực nhìn ta, ta biết ta yêu nàng.”

“Gạt mọi người trong thành, ta vụng trộm mang nàng về nhà. Người trong thành chịu ảnh hưởng từ thế tục, không thể dễ dàng tha thứ khác thường loại tồn tại, mà đôi mắt của nàng, chính là loại bị xưng là ngoại tộc. Mặc dù yêu nàng, nếu như nàng xuất hiện trước mắt mọi người, làm thành chủ, ta cũng không thể bảo trụ nàng. Cho nên, ta lặng lẽ giấu nàng ở trong nhà, không cho bất luận kẻ nào biết.”

“Một năm sau, nàng giúp ta sinh một đôi song bào thai xinh đẹp. Nhìn kết tinh cùng người mình âu yếm, ta thực vui vẻ. Nhưng là, thời điểm hai hài tử mở to mắt, ta ngây ngẩn cả người, hai hài tử đều di truyền ánh mắt tử sắc của nàng.”

“Ta rất rõ ràng, theo đứa nhỏ lớn lên, ta không có khả năng cả đời đều giam bọn họ trong nhà không thấy mặt người. Một ngày, thừa dịp nàng ngủ say, ta ngoan nhân tâm, ôm hai hài tử đi, sai người đưa bọn họ đến Ma Thú Lâm tự sinh tự diệt. Mà nàng sau khi phát hiện đứa nhỏ không thấy, hoàn toàn hóng mắt. Không đến nửa năm, liền buồn bực mà chết.”

Nói xong tất cả, Tiêu Dục giống như thương lão mấy tuổi, đây là chuyện hán vẫn muốn che giấu. Chính là không nghĩ tới, hôm nay, hán cư nhiên thấy được hai đứa con hán từng vứt bỏ.

Tiêu Dục thật không ngờ, hán lúc trước phái ra hai thân tín, một người thật sự quăng Từ Đồng vẫn là trẻ con vào Ma Thú Lâm, được Tàn Ảnh nuôi dưỡng. Còn một người thật sự không đành lòng, lúc đi đến một nửa, do dự mà quăng đứa trẻ ở nơi sơn tặc thường lui tới vào lúc đó, bị sơn tặc nhặt về.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27: Cuộc sống bi thảm của huynh đệ ngoại tộc

Mặt tiểu nam hài không chút thay đổi, việc này tuy rằng hán không biết đầy đủ, nhưng cùng suy đoán của hán giống tám chín phần. Hán bị sơn tặc nhặt trở về, cũng không có được an bài thích đáng. Người nhặt hán về thuần túy là đổi màu mắt của hán cảm thấy tò mò. Duy nhất đáng được ăn mừng là, phu nhân của hán rất yêu thích tiểu nam hài xinh đẹp đáng yêu. Nhưng làm nữ nhân bị sơn tặc cướp đi, qua thời gian mới mẻ, nàng cũng chỉ có thể giống hạ nhân hầu hạ người gọi là trượng phu.

Nàng lặng lẽ quan tâm tiểu nam hài, chỉ tần khả năng nuôi nấng tiểu nam hài lớn lên. Ở tiểu nam hài vô số lần hỏi về thân thế bản thân, nàng rút cục nói những chuyện nàng biết cho hán. Biết bản thân là bị người vứt bỏ, tiểu nam hài trở nên trầm mặc ít lời. Lúc tiểu nam hài năm tuổi, một lần sơn tặc uống say, mắng tiểu nam hài, nói ánh mắt của hán làm cho người ta nhìn ghê tởm. Còn khỏi xướng rệu điên đánh tiểu nam hài gần chết, bị phu nhân của hán ngăn lại, kết quả hán ta trực tiếp đánh chết nàng. Tiểu nam hài trở mất nhìn nữ nhân duy nhất cho hán ám áp chết trước mặt.

Nàng trước khi chết nhìn hán lần cuối, ánh mắt mang theo giải thoát, mang theo lo lắng cho hán. Tiểu hài tử gầy nhỏ tự tay chôn cất nàng. Ở bên hồ, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá đôi mắt tử sắc qua ảnh ngược trong hồ, hán vẫn biết hai mắt của mình không giống người khác, nhưng hán chưa bao giờ biết, đó là nguyên nhân hán bị vứt bỏ.

Sơn tặc say rượu điên ngôn điên ngữ làm cho tiểu nam hài biết thân thế bản thân, còn cho hán biết tất cả mọi người trong thành đều chán ghét hai mắt của hán, người đã đưa hán đến thế gian này, lại từ bỏ hán, là tất cả căn nguyên thống khổ của hán.

Trong đôi mắt tử sắc không còn hồn nhiên mà tiểu hài tử năm tuổi nên có, hận ý dần dần lan tràn, từ đó về sau, hán thề, nhất định phải bầm thây vạn đoạn nam nhân đã sinh ra hán. Nhất định phải trả thù tất cả người trong thành đó. Tất nhiên thế giới đã đoạt đi ám áp duy nhất của hán, làm cho hán thống khổ sống ở cái thế giới lạnh như băng này, vậy hán sẽ làm cho tất cả mọi người ném thử những thống khổ hán đã chịu.

Từ đó về sau trong một năm, cuộc sống của hán giống như cầu, vì bảo trụ tánh mạng, hán cố gắng lấy lòng nam nhân đã nhặt hán về. Hán sẽ thừa dịp hán ta không ở, vụng trộm chạy tới Ma Thú Lâm, tìm ma thú cấp thấp quyết đấu, để đề cao thực lực của mình.

Hán không thuần thú, nhưng hán đánh cho một ma thú thần phục hán. Bao nhiêu lần, hán cảm giác bản thân đã chết, giải thoát rồi, nhưng khi mở mắt, như trước là ở trong thế giới tràn ngập thống khổ. Tâm hán ở lúc này đẩy ngã xuống, khi đứng lên trở nên cứng rắn mà lạnh như băng. Khi thực lực của hán mạnh hơn nam nhân, hán tự tay một đao chém chết hán ta, đưa hán dứt cho ma thú theo bên người hán.

Nam nhân kia đối với thủ lĩnh sơn tặc mà nói, chỉ là một tiểu lâu la không lớn không nhỏ. Hắn biến mất, cũng không có khiến cho mọi người oanh động, mà tiểu nam hài liền lại càng không có giá trị nhắc tới, không ai để ý sinh tử của hắn, tùy ý hắn tự sinh tự diệt.

Tiểu nam hài từng bước một trở nên mạnh hơn, lúc bọn sơn tặc cướp sạch trong thành, hắn cũng thừa dịp loạn trà trộn vào, bắt Thuần Thủ Sư và Luyện Khí Sư. Có Thuần Thủ Sư và Luyện Khí Sư, thực lực cùng thể lực của hắn bay nhanh trưởng thành. Qua một năm rưỡi, hắn mang theo quân đoàn huyền thủ cướp sạch toàn bộ ổ sơn tặc. Thủ đoạn cường ngạnh làm cho hắn mới bảy tuổi rưỡi đã lên làm thủ lĩnh sơn tặc.

Trước kia, bọn sơn tặc vào nhà cướp của, đều cần thâm dò trước, ở thời điểm thành đề phòng yếu nhất tiến công, tới nhanh đi cũng nhanh, căn bản không dám ở trong thành ngốc lâu, sợ bị vây tử bên trong. Từ khi tiểu nam hài làm thủ lĩnh, cung cấp đàn huyền thủ làm bọn họ tăng cường sức chiến đấu. Bất quá mỗi lần đã kiếp, tiểu nam hài cũng không ra mặt, chính là yêu cầu bọn sơn tặc mạng về thứ hắn muốn. Mà lần này, là tiểu nam hài lần đầu tiên ra mặt, hắn muốn diệt tòa thành này.

Trong lòng Tử Đồng không có dao động phức tạp như tiểu nam hài, hắn thậm chí nghe không hiểu thân thể bị thâm của mình. So với tiểu nam hài, hắn cái gì cũng đều không hiểu may mắn hơn rất nhiều. Cứ việc cuộc sống của hắn giống như của ma thú, nhưng là, hắn vẫn có ma thú làm bạn. Liên cuộc sống người bình thường cũng không trải qua, cũng sẽ không biết tiểu nam hài chịu nhiều thống khổ.

Mọi người lắng lắng nghe hết câu chuyện, người trong thành khiếp sợ nhìn thành chủ bọn họ vẫn tôn kính, không nghĩ tới cư nhiên lại có chuyện như vậy. Một người từ trước tới nay luôn được người tôn kính, sau lưng lại đối trá như thế.

Lạc Nhất Nhất chính là không lên tiếng kéo Tử Đồng vào trong lòng, trên mặt che kín trào phúng. Nói cái gì yêu thương nữ nhân kia, chính là yêu mỹ mạo người ta thôi. Vì vị trí thành chủ của bản thân cả con thân sinh đều có thể vứt bỏ, lúc nhìn thấy mái tóc màu ngân bạch của Phong Liệt và Phong Minh, trong mắt chợt lóe chán ghét đủ để chứng minh, hắn chưa từng chân chính vì hành vi của bản thân mà cảm thấy xấu hổ. Hắn so với bất kỳ ai trong thành đều đáng giận, đáng xấu hổ.

Tiêu Dục giống một phạm nhân chờ đợi bị phán tử hình.

Tiểu nam hài nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Ta hiện tại muốn tiếp tục chuyện chưa làm xong, ngươi muốn giúp những kẻ gọi là vô tội sao?” Hắn biết lấy thực lực đám người Lạc Nhất Nhất, nếu như bọn họ đứng ở bên kia, hắn không có phần thắng. Nhưng là, hắn cũng không tính vì thế thỏa hiệp, cố gắng lâu như vậy, hắn đợi chính là một ngày này.

Lạc Nhất Nhất nhìn tiểu nam hài nói: “Không nói ngươi là huynh đệ Tử Đồng, cho dù chính là người qua đường, ta cũng không nghĩa vụ giúp bọn hắn, bản thân làm sai, bản thân phải đi gánh vác. Chính là...”

Lạc Nhất Nhất vừa chuyển: “Ma Thú Lâm cơ bản ngăn cách với bên ngoài, nơi này kéo dài vô tận đều là rừng rậm, bên kia sương mù dày đặc là đầm lầy cùng lưu sa, nếu có người có thể thông qua. Nếu như ngươi giết hết người trong thành, tại đây ngăn cách Ma Thú Lâm, có phải hay không quá mức nhảm chán? Lấy thực lực của ngươi, ngươi có thể giống như ngồi trên vị trí thủ lĩnh sơn tặc, dùng sức mạnh thủ đoạn cứng rắn làm người nơi này thần phục. Phương pháp trừng phạt tốt nhất, không nhất định là phải giết chết một người, mà là muốn cho hắn sống trong thống khổ.”

“Hảo, từ nay về sau, ta là Vương nơi này.” Thanh âm tiểu nam hài trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh quẩn ở không trung, hắn không hề do dự. Nàng nói rất đúng, đối một người trừng phạt tốt nhất, không phải giết chết hắn, mà là muốn cho hắn sống trong thống khổ. Hắn chưa từng có ý rời đi nơi gây cho hắn tràn đầy thống khổ này, hắn muốn trở thành bá chủ, làm cho nơi này thần phục dưới chân hắn. Hắn cũng nhất định sẽ làm người gây cho hắn thống khổ chậm rãi cảm thụ thống khổ hắn đã chịu.

Tiểu nam hài dưới sự run rẩy sợ hãi của người trong thành, đi đến phủ thành chủ. Mấy người Lạc Nhất Nhất vì tìm kiếm đá thủy tinh, cùng tiểu nam hài vào thành. Rất nhanh, Lạc Nhất Nhất ngay tại sân huấn luyện tìm được đá thủy tinh.

Thả ra một phách của Phong Liệt, cảm giác hắn giống như không có biến hóa. Nhưng là, Phong Liệt biết trong thân thể của hắn có một cỗ lực lượng cường đại.

Khi biết Tử Đồng còn có một huynh đệ song bào thai, Lạc Nhất Nhất kỳ thật là muốn để Tử Đồng lưu lại. Nàng không muốn mang theo nhiều người cùng nàng mạo hiểm. Nhưng là, tiểu nam hài trừ bỏ kinh ngạc lúc đầu, không lại nhìn thêm Tử Đồng một lần nào.

Nhìn ánh mắt như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng của tiểu nam hài, Lạc Nhất Nhất do dự mở miệng: “Ngươi muốn hay không thử ở chung với huynh đệ song bào thai của mình?”

Đối Tử Đồng và tiểu nam hài mà nói, bọn họ chỉ còn lẫn nhau. Có lẽ, hai người gặp lại sẽ là một bắt đầu mới.

Tiểu nam hài nhìn chăm chăm ánh mắt tinh thuần của Tử Đồng trong chốc lát, nói: “Hắn không thích hợp theo ta cùng một chỗ, ta cũng không cần bất luận kẻ nào.”

“Chúng ta đây liền cáo từ, ta sẽ hảo hảo chiếu cố hắn. Trước khi đi, có thể nói cho ta biết tên của ngươi không?” Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, là nàng nghĩ quá đơn giản, tiểu nam hài trải qua không phải nàng có thể tưởng tượng. Tiểu nam hài có thể sống sót, có thể đi cho tới hôm nay, là dựa vào chính hắn. Nếu như không có ngoan độc, không có oán hận, có lẽ, không có cái gì chống đỡ, tiểu nam hài sớm đã không tồn tại trên đời này.

“Vô Tình.” Tiểu nam hài lạnh lùng phun ra hai chữ rồi xoay người rời đi. Thế giới của hắn cùng bọn họ bất đồng, trong lòng đột nhiên có chút toan chất, hi vọng vị huynh đệ kêu Tử Đồng kia vĩnh viễn vẫn tinh thuần như vậy. Nếu như... nếu như âm áp duy nhất của hắn không bị cướp đi, có lẽ, hắn cũng sẽ không trở nên lãnh huyết vô tình.

Lạc Nhất Nhất đối với bóng dáng tiểu nam hài hờ: “Ta gọi là Lạc Nhất Nhất, người lợi hại như vậy, nhất định là ca ca Tử Đồng. Ta nhất định sẽ mang Tử Đồng trở lại thăm người.”

Tiểu nam hài không có dừng bước, không có xoay người, nhưng trái tim chết lặng bấy lâu, lần đầu tiên có dao động.

Lúc này, Tàn Ảnh chờ mọi người đi chỗ đá thủy tinh kế tiếp, Xa Lâm Sâm Lâm. Một nơi phải xuyên qua Ma Thú Lâm.

Giữa đường lúc dừng lại vì Phong Liệt và Tử Đồng bổ sung đồ ăn, Mộng Toa rốt cục nhìn không được hỏi: “Nhất Nhất, người nói Vô Tình có thể hay không chậm rãi giết sạch người trong thành a, ánh mắt hân hạnh như băng, thật đáng sợ.”

Lạc Nhất Nhất vừa dứt Tử Đồng ăn vừa nói: “Vậy thì phải xem tạo hóa của người trong thành, theo thời gian trôi qua, có lẽ Vô Tình sẽ chậm rãi buông tha, dù sao người trong thành không có tạo thành thương tổn trực tiếp với hắn. Bất quá, Tiểu Dục liền thăm, Vô Tình nhất định sẽ làm hắn thống khổ đến chết. Đối với Vô Tình mà nói, hiện tại trở về trả thù, là toàn bộ nhân sinh của hắn, nhưng nếu hắn thực giết sạch người nơi đó rồi, hắn có lẽ còn lại chỉ là hư không.”

Lạc Vũ Yên nhìn về mặt Lạc Nhất Nhất nói: “Nha đầu người a, vẫn là không đành lòng để Vô Tình thật sự đồ thành, cho nên cho đám người đối trá đó để lại một đường lui đi.”

Lạc Nhất Nhất không được tự nhiên nói: “Ta đều nói, phải xem tạo hóa của bọn hắn.” Không thể phủ nhận, Lạc Vũ Yên thật sự rất hiểu nàng, tuy rằng nàng đối những người đó không có một chút hảo cảm, nhưng mấy vạn người liền như vậy chết thảm trước mặt, nàng rốt cuộc vẫn là có chút không đành lòng. Nàng tin tưởng, mặc dù là thời gian dài bị thế tục ảnh hưởng, nhưng vẫn là sẽ có những người không quan tâm quan niệm thế tục, tựa như nữ nhân đã cho Vô Tình âm áp.

Huống chi, nàng tin tưởng, trong khoảng thời gian ngắn, những người đó sẽ không thoái mái. Vô Tình nhất định sẽ làm ra một ít chuyện để bọn họ biết được hậu quả từ sự ngu muội của bản thân. Nay hậu quả coi như là trừng phạt bọn họ đi.

Lạc Nhất Nhất phi thường tin tưởng vững chắc, Vô Tình ở trong thống khổ trưởng thành thành thực, cũng không phải một người chỉ biết giết chóc, trong tương lai không lâu, hắn nhất định sẽ trở thành bá chủ toàn bộ Ma Thú Lâm phương tây. Tên của hắn cũng nhất định sẽ vang vọng cả Phong Vân đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Trúng mị được

Tàn Ảnh vẫn lấy tốc độ mọi người có thể nhận đi tới, tuy rằng bản thân nó cảm thấy quá chậm, nhưng vẫn rất nhanh liền tới Viễn Cổ Sâm Lâm.

Tàn Ảnh đứng ở cửa vào Viễn Cổ Sâm Lâm nói: “Ta cho tới bây giờ chưa từng tiến vào, từ khi nhặt được Tử Đồng về sau, ta chỉ sống ở Ma Thú Lâm mà mình quen thuộc, rồi xa nơi có khả năng phát sinh nguy hiểm.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, đối mọi người nói: “Giống như cũ, hồ sơ lại không nhắc tới vị trí cụ thể của đá thủy tinh, chỉ có thể như lúc ở Ma Thú Lâm, chia làm mấy tiểu tổ, từ từ tìm tới.”

Tàn Ảnh chen vào nói: “Viễn Cổ Sâm Lâm cũng không phải là Ma Thú Lâm có thể so sánh. Ma thú nơi đây lợi hại hơn rất nhiều, tuy rằng thực lực của các người cũng không sai, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.”

Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ nói: “Tàn Ảnh, người có thể cảm giác được nguy hiểm, chạy lại phi thường mau, nếu không, người mang theo Tử Đồng và Manh Manh được không? Ta lưu một thông tin bài cho Manh Manh, nếu như ai bị thương, người liền mang Manh Manh đi cứu trị.”

“Ta là không vấn đề gì, nhưng lấy tốc độ như vừa rồi, nếu như là trọng thương, tiến đến cũng tới không kịp. Viễn Cổ Sâm Lâm so với Ma Thú Lâm không biết lớn bao nhiêu lần.” Tàn Ảnh có chút buồn rầu nói.

Lạc Vũ Yên vỗ bả vai Manh Manh nói: “Này người không cần lo lắng, năng lực thừa nhận tốc độ của tiểu nha đầu này so với chúng ta mạnh hơn nhiều.”

Trước khi tách ra, Lạc Nhất Nhất lo lắng Tử Đồng đói bụng, lại bắt ma thú ăn sống, liền lưu lại một không gian giới chỉ cho hắn. Dạy hắn phương pháp sử dụng, liền đem rất nhiều lương khô dự trữ lúc trước trong Phương giới cho hắn.

Viễn Cổ Sâm Lâm cùng Ma Thú Lâm khác biệt quả nhiên rất lớn, cây cối cao lớn che thiên tế nhật, phát ra hơi thở trầm trọng xa xưa, làm cho người ta cảm giác tiến nhập một thế giới hoàn toàn bất đồng.

Tàn Ảnh vì tiếp ứng những người khác, bị phân phối ở khu vực bên trong. Nó căn cứ tốc độ mọi người điều chỉnh vị trí cách mọi người gần nhất. Dọc theo đường đi cũng gặp không ít ma thú, nhưng bọn hắn đều dựa vào ưu thế tốc độ, trực tiếp bỏ qua. Chủ yếu là bọn họ mặc dù được xưng là đội cứu viện, lại không có sức chiến đấu, Manh Manh am hiểu dùng linh lực chữa thương, Tử Đồng hiện tại giống một ma thú bình thường, Tàn Ảnh chính là chạy

nhanh.

Đánh giá vị trí hiện tại cách mọi người có vẻ gần, Tàn Ảnh đứng ở dưới tàng cây, vì có thể trước khi gặp phải nguy hiểm liền chạy trốn, Manh Manh và Từ Đồng cũng chưa dám xuống khỏi lưng Tàn Ảnh. Từ Đồng lấy ra lương khô Lạc Nhất Nhất lưu cho hắn, từ giữa nhai ra một bao thịt bò khô, hữu hảo đưa cho Manh Manh. Ánh mắt trong suốt của Từ Đồng luôn làm cho người không thể cự tuyệt, đừng nói là một bao thịt bò, chính là một bao độc dược. Manh Manh cảm thấy nằng cũng sẽ nhận.

Lạc Nhất Nhất còn để lại rất nhiều quả vỏ cứng ít nước cho Từ Đồng. Từ Đồng tuy rằng không biết này là cái gì, nhưng nếu là Lạc Nhất Nhất cho, hắn đều cảm thấy là tốt. Nhìn Từ Đồng muốn cắn ăn, Manh Manh tự giác đề ra nhiệm vụ hạng nhất: Về sau nằng sẽ dạy hắn cuộc sống là như thế nào, dạy hắn làm một người bình thường.

Từ Đồng thực thích lương khô Lạc Nhất Nhất lưu lại, học được cách ăn sau, trước tiên lột vỏ quả vỏ cứng muốn uy Tàn Ảnh. Tàn Ảnh đang tập trung tinh thần quan sát bốn phía, hai hải tử trên lưng năng lực cảm ứng nguy hiểm quả kém, hiện tại mệnh hai hải tử đều là nó nắm giữ, cho nên nó không dám có chút lơ lửng.

Nhìn thấy Từ Đồng đưa qua gì đó, Tàn Ảnh ý bảo hắn ăn đi, nó không đói bụng. Đây là nguyên nhân nó vẫn không bỏ xuống Từ Đồng được, Từ Đồng từ lúc bắt đầu có ý thức, chỉ cần cảm thấy là đồ tốt đều chia xẻ với nó. Khi đó thời điểm nhặt Từ Đồng về, nó chính là xuất phát từ hiếu kỳ đối với nhân loại, chưa từng có nhìn nhân loại ở khoảng cách gần như vậy, không nghĩ tới nhân loại thoạt nhìn xinh đẹp như vậy, nhất là cặp mắt từ sắc.

Thời điểm Từ Đồng đói kêu oa oa, nó không biết làm sao, nó ăn là ma thú, Từ Đồng còn là trẻ con liên rằng nanh đều không có. Nó biết thân là nhân loại Từ Đồng xuất hiện trong Ma Thú Lâm, khẳng định là bị vứt bỏ, cho nên không tính đưa Từ Đồng trở về. Đành phải vụng trộm đi quan sát ma thú khác là nuôi tiểu ma thú như thế nào, biết tiểu ma thú mới sinh đều cần có sữa. Tàn Ảnh có chút khó xử, này nó không thể được a, vì thế nó bắt các ma thú bất đồng đến uy Từ Đồng.

Cứ như vậy, Từ Đồng uống sữa của các loài ma thú chậm rãi lớn lên, hắn cùng Tàn Ảnh chạy khắp nơi trong Ma Thú Lâm, mà nơi hắn quen thuộc nhất chính là trên lưng Tàn Ảnh. Gặp được đám người Lạc Nhất Nhất, Tàn Ảnh thực thay Từ Đồng cảm thấy vui vẻ. Nó biết tuy rằng nó đã thực cố gắng, nhưng nó cũng không biết dạy Từ Đồng sống cuộc sống của nhân loại bình thường như thế nào.

Sau vài lần Tàn Ảnh đã điệu nguy hiểm, Từ Đồng và Manh Manh không lại không chút để ý, đều khấn trương ngồi ở trên lưng Tàn Ảnh, chuẩn bị tùy thời chạy trốn. Tàn Ảnh đối năng lực thừa nhận của Manh Manh vẫn là khá vừa lòng. Nếu là những người khác ở tình huống nó toàn lực tiến lên đã sớm phun thối điên bát đảo.

Lạc Vũ Yên và Kiều Phi ở Viễn Cổ Sâm Lâm gặp phải công kích đầu tiên, một con thần lân thật lớn. Lạc Vũ Yên triệu hồi Kim Sí ra, Kim Sí ngưng trọng nhìn chằm chằm thần lân trước mắt. Lạc Vũ Yên có chút bất nản: “So ra kém huyền thú nha đầu liền quên đi, ngươi cả con thần lân cũng sợ.”

Kim Sí không để ý tới Lạc Vũ Yên trêu chọc, ma thú trong Viễn Cổ Sâm Lâm quả nhiên đều khá lợi hại, so với ma thú gặp được trong Ma Thú Lâm quả thực chính là hai cái cấp bậc. Lạc Vũ Yên cũng hiểu được trước mắt gặp phải đối thủ khó chơi, nếu như không phải bọn hắn một đường đi tới đều luôn tiến bộ, thì ngay cả một móng vuốt của thần lân kia đều đỡ không được.

Lạc Vũ Yên và Kiều Phi rất nhanh liền cùng thần lân giao chiến, chân chính đánh mới biết được. Viễn Cổ Sâm Lâm không chỉ có hơi thở trầm trọng từ xưa, phương diện linh lực của ma thú cũng theo phong cách cổ xưa thuần thực, giống như là hấp thu linh khí nguyên thủy nhất tu luyện mà thành. Cùng nó so sánh, thực lực hai người có vẻ có hoa không quả.

Sau vài hiệp, hai người đạt thành một cái ăn ý chung nhận thức: Nó lại không có đá thủy tinh, trước rồi đi nói sau.

Vì thế, trong rừng rậm xuất hiện một màn, Lạc Vũ Yên và Kiều Phi ngồi trên huyền thú của bản thân, nơi nơi loạn nhảy, một thần lân lớn ở phía sau điên cuồng đuổi theo. Kim Sí vừa triển khai cánh đã bị thần lân một cái linh lực đánh rớt. Một cánh bị thương, đành phải dựa vào trăm chân chạy như điên.

Không biết có phải là đi theo bên người Lạc Vũ Yên lâu, Kim Sí nhìn thần lân càng ngày càng gần, trong lòng có chút ti bi nghĩ, chỉ cần chạy qua con hổ của Kiều Phi, an toàn của nó liền có một chút bảo đảm.

Hai thú vừa chạy vừa tránh né thần lân công kích, mà Lạc Vũ Yên và Kiều Phi cũng không nhàn rỗi, tuy rằng công kích của họ đối thần lân tạo thành thương tổn không lớn, nhưng tốt xấu cũng có thể làm chậm lại tốc độ của nó một chút.

Kim Sí là phát huy tác dụng lớn nhất mỗi cái chân của nó, dẫn đầu Bạch Hồ một đoạn ngắn. Nhưng là, một cái không lưu ý, trực tiếp trượt xuống đường dốc phía trước. Bạch Hồ nhìn Kim Sí trượt xuống, lập tức dừng ngay, trên đất để lại bốn dấu ấn móng vuốt thật sâu.

Kiều Phi nương quán tính không chút do dự bay thẳng theo phương hướng Lạc Vũ Yên, Bạch Hồ tự nhiên rất nhanh trở về không gian huyền thú. Lạc Vũ Yên ở thời điểm Kim Sí trượt xuống, không ổn định được thân hình. Kiều Phi theo sau tới liều mạng bắt được Lạc Vũ Yên, nhưng quán tính của hai người khiến cho hắn cũng không ổn định được thân hình, ôm Lạc Vũ Yên một đường quay cuồng lăn xuống.

Kim Sí bị thương nhan mạo kim tinh trở lại không gian huyền thú của Lạc Vũ Yên.

Không biết qua bao lâu, lúc hai người có lại tri giác, phát hiện bản thân nằm ở một đáy cốc. Kiều Phi khấn trương nâng Lạc Vũ Yên dậy, thấy nằng trù bỏ bị một ít thương ngoài da, không có trở ngại thì an tâm. Chính là, mặt nằng như thế nào hồng như vậy?

Quan sát hoa cỏ khi hai người bọn họ quay cuồng lăn xuống bị áp đảo, Kiều Phi trong lòng một trận kinh hãi, cái này thật phiền toái. Trong đám hoa cỏ bị bọn họ áp đảo, có một loại thảo kêu Hắc Cẩn Đăng, là nguyên liệu chế tác mị dược, vừa rồi lúc bọn họ lăn xuống, nhất định là bị Hắc Cẩn Đăng trát

đến.

Lạc Vũ Yên ngẩng đầu quan sát bốn phía, phát hiện trong sơn cốc mọc đầy các loại hoa cỏ, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp, còn chưa kịp hào hào thưởng thức cảnh đẹp này. Bỗng nhiên cảm giác trong thân thể truyền đến một trận khô nóng.

Nhìn trên mặt Kiều Phi cũng có một tầng hồng nhuận, Lạc Vũ Yên có chút bất an mở miệng hỏi: “Chúng ta làm sao vậy?”

Kiều Phi ngăn chặn từng đợt khô nóng trong cơ thể, chỉ vào Hắc Cẩn Đăng gian nan mở miệng: “Trúng mị dược.”

Lạc Vũ Yên không chút nghi ngờ lời Kiều Phi, tuy rằng nàng chưa từng trải qua, nhưng trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt cảm giác trống rỗng, làm cho nàng hiểu được tình cảnh hiện tại của bản thân.

Lần đầu tiên có chút hoảng, cầm lấy cánh tay Kiều Phi vội vàng hỏi: “Làm sao bây giờ, hiện tại có biện pháp gì hay không?”

Kiều Phi nhìn Hắc Cẩn Đăng một đường bị bọn họ áp chế, lắc lắc đầu, nếu như chỉ bị đấm một cái, có lẽ có thể dựa vào nghị lực vượt qua, nhưng là... bọn họ đè ép một mảnh.

Lạc Vũ Yên vừa định mở miệng, mau liên hệ Mạnh Mạnh, lại phát hiện, nàng ngay cả mình ở đâu cũng không biết, vừa mới là bị đuổi theo lẫn xuống. Hơn nữa lực ý chí của nàng càng ngày càng bạc nhược, khẳng định chống đỡ không đến lúc Mạnh Mạnh tìm đến, nàng hiện tại thậm chí nghĩ đến Kiều Phi.

Kiều Phi nhìn Lạc Vũ Yên mặt nhăn như tơ, ý chí dựa vào linh lực duy trì dần dần tan rã.

Một khắc thanh tỉnh cuối cùng, Lạc Vũ Yên hung hăng mắng: Thần lần chết tiệt, ta nhất định phải đem ngươi lột da rút gân.

Trong sơn cốc, điều ngũ mùi hoa, mẫn cốc toàn ni.

Kích tình qua đi, Lạc Vũ Yên nhanh chóng mặc lại y phục, nhìn Kiều Phi hung hăng nói: “Nếu để cho người khác biết, ta nhất định thiên ngươi.”

Kiều Phi biểu tình rất phấn khích, vì sao ý nghĩ nữ nhân này cùng người khác không giống, hẳn cũng không muốn dưới tình huống như vậy có được nàng. Nhưng sự tình đã xảy ra, hẳn nghĩ đến chuyện thứ nhất, chính là thú nàng, hảo hảo yêu thương nàng. Mà nữ nhân này cư nhiên chuyện thứ nhất chính là uy hiếp hẳn đừng để người khác biết. Điều này làm cho hắn cảm giác bản thân mới là tiểu nàng đầu bị người cường.

Tuy rằng đối với loại cảm giác này thực khó chịu, nhưng kết quả cùng hắn muốn giống nhau, chính là tự thuận điều mà thôi. Cho nên ở Lạc Vũ Yên nhìn qua, Kiều Phi nghiêm mặt gật gật đầu, hẳn nhất định sẽ làm nàng chân chính yêu hắn.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Lạc Vũ Yên giống như không có việc gì, bắt đầu tìm kiếm cách ra cốc. Kiều Phi vì làm cho bản thân khôi phục bình thường, cố gắng thuyết phục bản thân: vừa mới là một hồi mộng xuân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 29: Khốn cảnh

Tình trạng hai người Phong Minh và Mộng Toa cũng không tốt. Trên đường bọn họ gặp một đôi bò tót thực lực cao cường. Bò tót giác cơ hồ vô kiến bất tở, Liên Mộng Toa vẫn nghĩ đến Ngao Thổ Thuần phòng ngự cũng chưa dùng.

Phong Minh cũng bị bức biến hóa thành lang thân. Mộng Toa nhìn Bạch Lang trước mắt, nhất thời không phản ứng. Ở thời điểm bò tót sắp đụng vào Mộng Toa, Phong Minh phi thân qua, đưa Mộng Toa tránh đi.

Mộng Toa biết hiện tại không phải lúc ngăn người, nàng không muốn trở thành trở ngại của Phong Minh, tập trung toàn thân lực chú ý, giúp Phong Minh làm phòng ngự cùng che giấu. Mộng Toa lực công kích yếu nhược, hiện tại lực công kích của hai con bò tót đều bị Phong Minh ngăn lại. Cho dù Mộng Toa phòng ngự cùng che giấu phối hợp không sai, ở hai đầu bò tót giáp công, Phong Minh vẫn là bị trọng thương. Bạch Uyên thay Phong Minh đỡ một kích, thiếu chút nữa bị mất mạng. Phong Minh rất nhanh thu hồi vào không gian huyền thú, trong khoảng thời gian ngắn, không thể tái chiến.

Thời điểm Phong Minh lại bị một bò tót đánh bay, Mộng Toa nhanh chóng tiếp được Phong Minh, lợi dụng quán tính trực tiếp mang Phong Minh bỏ chạy. Hai con bò tót tự nhiên là đuổi theo không bỏ, Mộng Toa vừa bay vừa một đường thiết trí tường đất ngăn cản bò tót.

Bò tót bị tường đất ngăn cản, dần dần bị bỏ rơi, mà linh lực của Mộng Toa cũng hao hết. Cùng Phong Minh từ không trung ngã xuống. Gắt gao ôm Phong Minh đang trọng thương, Mộng Toa trong lòng cực kỳ sợ hãi. Cuống quýt xuất ra thông tin bài, liên hệ Mạnh Mạnh.

Thanh âm Phong Minh suy yếu truyền đến: “Ngươi đi nhanh đi, hai con bò tót kia lập tức chạy tới.” Thanh âm Mộng Toa mang theo khóc nước nở truyền đến: “Ta không cần, ta không muốn rời khỏi ngươi, ngươi cũng không cần rời đi ta được không, ngươi cố chờ một chút, tốc độ Tàn Ảnh nhanh như vậy,

rất nhanh có thể chạy tới, Mạnh Mạnh nhất định có thể cứu người.”

Ở trong tiếng nức nở của Mộng Toa, nàng từ hình người lập tức biến thành tinh linh. Hiện tại, nàng cả hình người đều không có biện pháp duy trì, lúc này nàng và Phong Minh đều không có sức chiến đấu, tùy tiện một con ma thú đều có thể giải quyết bọn họ. Mà lúc này, không cần Phong Minh dùng hương vị đến phân rõ, nàng rõ ràng nghe được tiếng bò tốt hướng bên này cuồng chạy tới. Thật sự không còn kịp rồi sao?

Nhắm mắt lại, nhẹ nhàng ôm Phong Minh, cho dù chết, nàng cũng muốn cùng hắn chết cùng một chỗ.

Thanh âm từ vong càng ngày càng gần, đang lúc Mộng Toa tuyệt vọng không dám mở to mắt, một tiếng Phụng Minh phóng lên cao. Vì xác nhận không phải ảo giác, Mộng Toa thật cẩn thận mở mắt ra.

Lạc Vũ Thần và Âu Dương Linh Nhi che ở trước mặt nàng và Phong Minh cùng hai bò tốt giăng co. Âu Dương Linh Nhi cũng không quay đầu lại hỏi: “Mộng Toa, ngươi đã liên hệ Mạnh Mạnh chưa?”

Mộng Toa nức nở đáp: “Àn, ta đã liên hệ. Các người cẩn thận một chút, hai con bò tốt này rất lợi hại.” Lần này nức nở, không hề là sợ hãi, là vui sướng. Tuy rằng nàng biết Lạc Vũ Thần và Âu Dương Linh Nhi cũng không phải đối thủ của chúng, nhưng giờ khắc này, lực lượng đồng bọn làm cho nàng không còn sợ hãi.

“Yên tâm đi, giao cho chúng ta, người hảo hảo chiếu cố Phong Minh, Mạnh Mạnh hẳn là rất nhanh sẽ tới.” Âu Dương Linh Nhi cùng Báo Tuyết vận sức chờ phát động.

“Linh Nhi, cẩn thận một chút, chúng ta chỉ cần kéo dài đợi Mạnh Mạnh đến, thực lực hai bò tốt này không phải chúng ta có thể ứng phó.” Tuy rằng hắn có Cửu Đầu Phụng cây vào, nhưng cùng ma thú trong Viên Cổ Sâm Lâm giao thủ mới biết, thực lực chúng nó so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn. Hai con bò tốt này, chẳng những bức Minh sử dụng nguyên hình, còn làm hắn bị thương thành như vậy. Lấy thực lực của hắn và Âu Dương Linh Nhi, có thể chống đỡ đợi Mạnh Mạnh tới thì tốt rồi.

Âu Dương Linh Nhi gật đầu, hai người ăn ý cùng bò tốt triển khai trốn tránh cùng phòng ngự triển đấu, chỉ vì kéo dài đợi Mạnh Mạnh tới.

Rất nhanh, một trận hồng ảnh hiện lên, Tàn Ảnh chạy lại đây. Nhanh chóng biến lớn, đưa Mộng Toa và Phong Minh lên lưng, Lạc Vũ Thần cùng Âu Dương Linh Nhi cũng ăn ý thoát khỏi cùng bò tốt triển đấu, ngồi lên lưng Tàn Ảnh, nhanh như tia chớp rời đi.

Lúc này Hàn Ngưng Thiên và Mạc Vân gặp đàn ong vàng số lượng khổng lồ, nhìn kia hắc ma ma một mảnh, Hàn Ngưng Thiên có chút bức mình. Hắn am hiểu là lực lượng công kích, đối với loại nhỏ như ong, hắn cảm giác bản thân một đao chém vào bông, tìm không thấy trọng tâm.

Làm Luyện Khí Sư cao cấp, Mạc Vân như không cần tiền ném huyền khí phòng ngự cùng công kích ra bên ngoài, huyền khí ở trên tay hắn tựa như có ý thức. Hắn chỉ có thoáng không chế một chút linh lực, huyền khí liền có khả năng tấn công.

Băng Huyền liền càng không cần phải nói, tuy rằng vẫn không có cơ hội ra tay, nhưng từng là Vương núi Vân Đình, thực lực của hắn tự nhiên không cần phải nói. Sau khi cùng Mạc Vân xuống núi, tuy rằng hắn không như đám người Lạc Nhất Nhất có nhiều kỳ ngộ, nhưng vì giúp Mạc Vân luyện ra huyền khí tốt nhất, hắn vẫn không ngừng đề cao thực lực của bản thân. Hòa so với Chíp Bông không kém bao nhiêu đi qua, trực tiếp đem ong vàng đốt trời.

Nhìn Hàn Ngưng Thiên vung đại đao chém lung tung, Huyền Trạch bắt đầu dể dể lắc đầu, nếu như không phải Mạc Vân giúp hắn cản không ít ong vàng, hẳn hiện tại khẳng định không phải chỉ bị đốt vài chỗ đơn giản như vậy. Xem ra nó thật đúng là tuyển một người thực lực kém cỏi nhất. Nhanh chóng biến thành trạng thái chiến đấu – vượn tay dài, Huyền Trạch dùng linh lực thao túng lá cây chung quanh. Lá cây giống lợi nhận ở trong đàn ong loạn vũ, ong vàng bị bỏ rơi xuống.

Ong vàng chung quanh Hàn Ngưng Thiên rất nhanh giảm bớt, lẳng lẳng nhìn Huyền Trạch bên cạnh, nó còn có thể thao túng lá cây?

Khi hơn một nửa đàn ong bị giết chết, tất cả ong vàng đình chỉ công kích. Nhưng chúng nó cũng không có ý tứ đào tẩu, chỉ chốc lát sau, tất cả ong vàng đều đàn vào cùng một chỗ, biến thành một viên cầu lớn, hướng hai người lăn đến. Mạc Vân thu hồi huyền khí rất nhanh né tránh, trong các huyền khí của hắn còn không có cái có thể ngăn cản được. Huyền Trạch cũng có chút nhũ mảy, dùng linh lực chém ngã mấy đại thụ, nhưng tốc độ viên cầu một chút cũng không giảm liền lăn qua đại thụ, mà nơi viên cầu lăn qua, đại thụ không còn tồn tại.

Hàn Ngưng Thiên phục hồi tinh thần lại, tụ tập tất cả linh lực lên đại đao, lớn tiếng nói: “Hiện tại liền giao cho ta đi.” Lời nói vừa dứt, một đao tràn đầy linh lực chém ra ngoài, một khe rãnh thật sâu xuất hiện ở trước mặt, mà đàn ong cũng bị đánh tan hoàn toàn. Lại có hơn phân nửa ong vàng bị tiêu diệt, số còn lại chạy trốn chết.

Huyền Trạch thờ phào nhẹ nhõm, biến trở về nguyên hình, xem ra thực lực của hắn so với nó tưởng tượng tốt điểm.

Hàn Ngưng Thiên ôm đầu hình Huyền Trạch lại thân lại sờ, nó đáng yêu làm cho hắn xem nhẹ thực lực của nó. Hàn Ngưng Thiên hiện tại còn không biết, Huyền Trạch có thể căn cứ hoàn cảnh chung quanh để thao túng vật có thể lợi dụng chiến đấu. Như lúc ở Xích Diễm Sơn, nó có thể lợi dụng nham thạch nóng chảy, tại trong rừng rậm, nó có thể lợi dụng cây cối.

Tàn Ảnh đưa mấy người đến một sơn động, ngồi trong sơn động, mấy người cau mày, thực lực ma thú nơi này đều quá mạnh mẽ, thật nguy hiểm. Nếu như không phải khu vực nhóm Mộng Toa và Lạc Vũ Thần phụ trách liên nhau, mà Mộng Toa lúc nguy cấp vẫn chọn đường mà chạy, bọn họ căn bản là đuổi không kịp để cứu người.

Lạc Vũ Thần và Âu Dương Linh Nhi tuy rằng có vẻ may mắn, bây giờ còn không đụng tới ma thú quá mức cường hãn, nhưng chiếu theo tình huống này,

gặp phải cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Ở một chỗ trong sơn động, Mạnh Mạnh rất nhanh giúp Phong Minh chữa thương. Mạnh Mạnh hiện tại thực lực cũng tiến bộ rất nhiều, phối hợp với đan dược, thương thế của Phong Minh rất nhanh chuyển tốt.

Liên hệ Hàn Ngưng Thiên, Mạc Vân, Lạc Vũ Yên và Kiều Phi, mấy người bước đầu đạt thành nhận thức chung, hiện tại vẫn chia đội bọn họ thực bắt lợi, vẫn là trước tập hợp lại nghĩ biện pháp. Căn cứ vị trí mấy người, Tàn Ảnh rất nhanh đã hội hợp mọi người với nhau.

Hiện tại duy nhất liên hệ không được chính là Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt. Tuy rằng tất cả mọi người không ngừng an ủi lẫn nhau, thực lực bản thân Lạc Nhất Nhất rất mạnh, lại có nhiều huyền thú lợi hại như vậy, nhất định sẽ không có việc gì.

Nhưng thời gian qua càng lâu, mọi người càng bất an. Chính bọn họ thực lực cũng không kém, nhưng đến nơi này, cũng chỉ có chạy trốn chết.

Lúc này Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt bất tri bất giác đã vào sâu trong Viễn Cổ Sâm Lâm. Lạc Nhất Nhất không biết là, bọn họ hiện tại đã tiến nhập một sơn động rất lớn, sơn động lớn bằng một tòa núi lớn.

Đám người Mạnh Mạnh sờ đi không liên hệ được Lạc Nhất Nhất, là bởi vì bọn họ đi vào sơn động này.

Càng đi vào trong, hơi thở càng âm lãnh. Lạc Nhất Nhất nhìn ánh sáng càng ngày càng mờ, trong lòng bất an cũng càng ngày càng mạnh. Ngẩng đầu nhìn trên không, Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Liệt, người có phát hiện chỗ không đúng hay không, mặc dù nơi này đại thụ che thiên tế nhật, cũng không có khả năng ngăn trở tất cả ánh sáng đi. Phía trước vẫn không lưu ý, chúng ta hiện tại nhìn thấy ánh sáng căn bản không phải từ phía trên bắn xuống.”

Phong Liệt gật gật đầu: “Nếu như không phải chung quanh có đại thụ cao lớn, cảm giác giống như chúng ta dần dần tiến nhập một không gian phong bế.”

Không đợi Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt suy đoán tình huống hiện tại, hơn mười ánh mắt màu lục ónh ónh xuất hiện ở phía trước trong bóng đêm. Lạc Nhất Nhất nhìn ánh mắt lớn như đèn lồng, run rẩy hỏi: “Là cái gì vậy a?”

Phong Liệt gắt gao túm tay Lạc Nhất Nhất, ngưng mi nói: “Là xà, Nhất Nhất, chúng ta không phải đối thủ của chúng, mau chóng rời đi nơi này.” Lang có cảm giác nhảy bèn đối với nguy hiểm, làm cho Phong Liệt từ đáy lòng cảm giác được sợ hãi.

Không đợi Phong Liệt và Lạc Nhất Nhất lui ra ngoài, một trận gió phát qua, xà liền xuất hiện ở phía sau bọn họ, ngăn chặn đường lui của bọn họ. Nương ánh sáng ảm đạm, Lạc Nhất Nhất không thể tin mờ to hai mắt. Thời điểm nghe Phong Liệt nói là xà, nàng nghĩ đến chỉ là gặp được mấy con rắn thực lực cường hãn mà thôi. Nhưng hiện tại, trước mắt không phải mấy con rắn, mà là chín đầu rắn hổ mang xài chung một thân rắn.

Lạc Nhất Nhất nhanh chóng từ Phượng giới lấy ra một ít đá thủy tinh dùng chiếu sáng, trực tiếp dùng linh lực đánh cố định vào thân cây chung quanh. Hiện tại đi không được, đành phải tận lực tìm ưu thế có lợi.

Một khắc khi chung quanh được chiếu sáng, Lạc Nhất Nhất thấy rõ ràng Cửu Đầu Xà trước mắt, cũng hoàn toàn hiểu được tình cảnh hiện tại của nàng.

P phía trước bị một ít đại thụ chung quanh làm làm lẫn, hiện tại nhìn thấy mặt thạch bích trên đỉnh mới phát hiện, bọn họ hẳn là ở trong một sơn động to lớn. Mà sơn động này hẳn là ổ của Cửu Đầu Xà trước mắt.

Cửu Đầu Xà toàn thân đều phiếm màu xanh tím, giờ phút này mười tám ánh mắt lục ónh ónh oán hận nhìn chằm chằm Lạc Nhất Nhất, làm cho trong lòng Lạc Nhất Nhất một trận nhút nhát, cũng nghi hoặc không thôi. Cho dù nàng vô tình xâm nhập, đã quấy rầy thanh tĩnh của nó, cũng không đến mức dùng loại ánh mắt hận không thể đem nàng lột da rút gân nhìn nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Kim Quang Xà Vương

Edit & beta: Thiên Mạn

Nhìn ánh mắt không tốt của Cửu Đầu Xà, Lạc Nhất Nhất nhanh chóng phóng xuất toàn bộ huyền thú trong Phượng giới. Các huyền thú lập tức nghiêm chỉnh chuẩn bị tùy thời tấn công, đây là lần đầu chúng nó gặp được đối thủ rất cường đại.

Cửu Đầu Xà nhìn nhìn trận thế của Lạc Nhất Nhất mở miệng nói: “Không nghĩ tới nha đầu người cũng có chút bản lĩnh, chẳng những thu Cửu Mệnh Miêu Yêu, Cửu Vị Thiên Hồ và Thượng Cổ Long, ngay cả Thần Thú thiên địa linh khí dụng dụng ra cũng đều thu.”

Lạc Nhất Nhất quay đầu nhìn Chíp Bông, Cửu Đầu Xà nói Thần Thú thiên địa linh khí dụng dụng là chỉ nó đi. Chíp Bông cũng vẻ mặt nghi hoặc, nó là Thần Thú? Lạc Nhất Nhất có chút hồ thẹn, huyền thú của bản thân vẫn là từ miệng người khác mới rốt cuộc biết là chủng loại gì.

Cửu Đầu Xà nhìn thấy vẻ mặt Lạc Nhất Nhất cùng Chíp Bông, có chút phát điên, bọn họ cái gì cũng không biết? Nha đầu kia chẳng lẽ toàn dựa vào vận

khí mới có được này đó ma thú thần kỳ thiên địa khó gặp?

Nhìn ánh mắt Cửu Đầu Xà càng ngày càng phần hận, Lạc Nhất Nhất ngưng ngưng nói: “Cái đó, ta chỉ là vô tình xâm nhập, sao ngươi lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta?”

Cửu Đầu Xà gắt gao nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất nói: “Ta là Kim Quang Xà Vương.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, thấy Cửu Đầu Xà chính là báo ra danh hào bản thân liền không nói tiếp, thực kiên nhẫn hỏi: “Sau đó đâu?” Lạc Nhất Nhất hơi khó hiểu, cho dù là bởi vì nàng không biết danh hào của nó, lầm xồng vào bảo địa của nó, nó cũng không tất yếu để ý đến vậy đi.

Kim Quang Xà Vương thấy vẻ mặt Lạc Nhất Nhất khó hiểu, hỏi: “Ngươi cư nhiên cái gì cũng không biết, vậy Kim Quang trong cơ thể ngươi là chuyện gì xảy ra?”

Kim Quang? Lạc Nhất Nhất suy tư nửa ngày, cũng không biết Kim Quang theo như lời Kim Quang Xà Vương rốt cuộc là cái gì, nàng như thế nào không biết trong cơ thể có cái gì Kim Quang?

Thấy Lạc Nhất Nhất vẫn là vẻ mặt mê mang, Kim Quang Xà Vương không tiếp tục vô nghĩa, trực tiếp hướng Lạc Nhất Nhất khởi xướng công kích, tất nhiên nàng dám đưa lên cửa, nó sẽ thu hồi vật của nó.

Mất thấy Kim Quang Xà Vương học tín từ đánh úp lại, Lạc Nhất Nhất cuồng quít tránh đi, các huyền thú cũng lập tức tiến nhập trạng thái chiến đấu. Chíp Bông sớm đã có thể thuần thực vận dụng linh lực ngưng tụ ra bộ dáng của đối thủ, nhưng thứ này, qua một hiệp, Chíp Bông có chút ăn không tiêu.

Cùng đi vắng bất đồng, Chíp Bông lần này có thể rõ ràng cảm giác được đối thủ cường đại. Kim Quang Xà Vương nó dùng linh lực ngưng tụ ra so với Kim Quang Xà Vương chân chính lại không chịu nổi một kích.

Từ sau khi đi ra Long Chi Cốc, Đằng Long cảm thấy nó đã thoát thai hoá cốt, vốn định lại gặp được địch, có thể thi thố tài năng, lại bị ai phát hiện, nó lại chỉ có bị đánh.

Lợi trào Phấn Phấn lấy làm kêu ngao cũng phá không được xà lân (vây rắn) cứng rắn của Kim Quang Xà Vương. Thuật khống chế của nó càng không thể sử dụng.

Tiểu Bạch bị Kim Quang Xà Vương đánh trúng một kích, sắc mặt khó coi rất nhiều, Lạc Nhất Nhất lập tức thu Tiểu Bạch vào Phượng giới. Một kích vừa rồi, chiếc đuôi tụ tập lực lượng của Tiểu Bạch nhất định bị thương. Nó vừa mới tiến hóa thành Cửu Vĩ Thiên Hồ, Lạc Nhất Nhất không muốn để nó mạo hiểm.

Khi Băng Phách ở trên tay Lạc Nhất Nhất nổi lên quang mang trầm lam cùng đỏ đậm, Kim Quang Xà Vương rốt cục lộ ra một chút hứng thú: “Ta nói tiểu nha đầu ngươi dựa vào cái gì có được nhiều kỷ trấn dị thú như vậy, nguyên lai thật sự có tài. Vật trên tay ngươi là Kinh Thiên Kiếm đi, thực đáng tiếc, hiện tại ngươi không phát huy được uy lực lớn nhất của nó.”

Băng Phách tuy rằng thực đồng ý cách nói của Kim Quang Xà Vương, nhưng hiện tại nếu không giải quyết được Xà Vương, nó trừ bỏ tiếp một giấc ngủ say thật lâu, thì uy danh Kinh Thiên Kiếm đều phải quét rác. Cho nên lần này, nó dốc hết sức muốn xử lý Kim Quang Xà Vương.

Phong Liệt tuy rằng đã được giải phóng một bộ phận lực lượng, nhưng chút lực lượng này vẫn quá mức nhỏ yếu. Cho nên, hẳn thực sáng suốt không có xông lên thêm phiền.

Ở dưới sự công kích toàn lực của Lạc Nhất Nhất cùng tất cả huyền thú, Kim Quang Xà Vương dần dần hiển lộ ra kỹ năng đặc biệt.

Nọc độc: một khi dính vào, lập tức sẽ bị ăn mòn, liền cả Băng Phách đụng phải, cũng có một đoạn thời gian dài bị ma túy. Mà nọc độc sau khi phun ra, còn có thể hóa thành khí thể có độc, khí thể màu đậm lục tuy rằng không lợi hại như nọc độc, nhưng bị dính hoặc hút vào, đồng dạng sẽ vút bỏ tánh mạng.

Đầu lưỡi: lúc cận chiến, Kim Quang Xà Vương sẽ trực tiếp dùng đầu lưỡi phân nhánh tiến hành công kích, linh lực trên đầu lưỡi đối con người sẽ tạo thành thương tổn tương đối lớn, chín đầu của Kim Quang Xà Vương cũng khá linh hoạt, khi cận chiến, rất khó liên tục tránh thoát cửu đầu công kích.

Kim quang: Kim Quang Xà Vương rất ít phát ra một chiêu này, bởi vì mỗi lần sử dụng, đều phải tiêu hao khá nhiều linh lực. Lạc Nhất Nhất rõ ràng biết, nếu như không phải nàng có Quang Thuần Thủ Trạc, nàng căn bản không có biện pháp ngăn cản. May mắn duy nhất là tuy rằng nàng không thể mở ra Quang Thuần Thủ Trạc trong thời gian dài, Kim Quang Xà Vương cũng không thể thường xuyên phát ra kỹ năng đặc biệt này. Tuy rằng chỉ thấy Kim Quang Xà Vương phát ra hai lần, nhưng Lạc Nhất Nhất mơ hồ cảm thấy kim quang này giống như đã từng quen biết.

Lạc Nhất Nhất có thể ở trên tay Kim Quang Xà Vương quá nhiều chiêu như vậy, đều là vì bảo bối nhiều. Bất quá nàng rất tự mình hiểu lấy, biết còn tiếp tục như thế, nàng liền thật sự chết ở chỗ này.

Nhìn thoáng qua Phong Liệt luôn ở bên cạnh quan sát, hai người ăn ý. Phải tìm cơ hội rút lui...

Kim Quang Xà Vương đã sớm phòng bị Lạc Nhất Nhất chạy trốn, cho nên hoàn toàn phong kín con đường trở về của bọn họ.

Nọc độc phát ra hóa khí thể chậm rãi hướng tới Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt. Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt đành phải vừa đánh vừa đi vào sâu trong động. Chíp Bông dụng ý thức nói chuyện với Lạc Nhất Nhất: “Nhất Nhất, nhanh lên, chúng ta đều chống đỡ không được bao lâu.”

Lạc Nhất Nhất dụng ý thức nói với tất cả huyền thú: “Ta không cho phép ai trong các người chết ở chỗ này, thời khắc nguy hiểm, tự động trở lại Phụng giới.”

Được các huyền thú hưởng ứng sau, Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt triển khai Cực Nhanh Chi Khải nhanh chóng hướng phía trước bay đi.

Kim Quang Xà Vương không ngừng phun nọc độc, tuy rằng nọc cùng các huyền thú đều cực lực tránh né. Nhưng là nọc độc tạo thành khí thể càng ngày càng nhiều, bọn họ vẫn sẽ không cẩn thận dính vào, hoặc là hít vào. Tuy rằng không bị ăn mòn, nhưng là, bọn họ dần dần cảm giác được thân thể không nghe sai sử. Thật sự nếu không rời đi, đều chết ở chỗ này.

Hiện tại biện pháp duy nhất, chính là để Lạc Nhất Nhất đi trước, chỉ cần Lạc Nhất Nhất có thể rời xa nơi nguy hiểm, chúng nó còn có thể ở thời khắc nguy cấp tự động trở về Phụng giới.

Mất thấy Lạc Nhất Nhất càng bay càng xa, Kim Quang Xà Vương hét lớn một tiếng, vô số con rắn nhỏ từ trong thân thể bay ra, đuổi theo Lạc Nhất Nhất.

Chíp Bông hiện tại chỉ có thể cùng các huyền thú trì hoãn tốc độ Kim Quang Xà Vương, không rảnh bận tâm những con rắn nhỏ đó. Mất thấy đàn rắn nhỏ tới gần, Tiểu Bạch từ Phụng giới đi ra, bắt đầu bài bố ảo trận, tuy rằng ảo trận của nó vô dụng đối với Kim Quang Xà Vương, nhưng đối phó đám rắn phân thân vẫn là có thể.

Lạc Nhất Nhất quay đầu vừa thấy, Chíp Bông và các huyền thú hành động càng ngày càng chậm chạp, vung tay lên, thu hồi tất cả huyền thú vào Phụng giới. Các huyền thú đều trúng độc, bây giờ nếu không thu hồi, liên vĩnh viễn không thu về được. Nàng nhận Chíp Bông đề nghị đi trước, nhưng cũng không muốn dùng mệnh các huyền thú đến đổi.

Không có huyền thú của Lạc Nhất Nhất ngăn cản, tốc độ Kim Quang Xà Vương lập tức tăng lên, rất nhanh liền muốn đuổi kịp Lạc Nhất Nhất. Tiểu Bạch dọc theo đường đi thiết trí ảo trận đối nó một chút cũng không có ảnh hưởng, nhìn các tiểu phân thân trong ảo trận biến thành hỗn độn, lập tức hướng Tiểu Bạch phun ra một tia nọc độc, Tiểu Bạch vừa tránh thoát nọc độc đã bị đầu lưỡi Kim Quang Xà Vương đánh trúng.

Lạc Nhất Nhất lập tức thu Tiểu Bạch vào Phụng giới, không có ảo trận của Tiểu Bạch, đàn rắn nhỏ lập tức phóng lên tấn công Lạc Nhất Nhất. Lạc Nhất Nhất nhìn rất nhiều rắn nhỏ bay đến, xoay thân một kiếm bỏ tới, tuy rằng chém chết không ít rắn nhỏ, nhưng tốc độ của nàng cũng vì vậy mà chậm lại, rút nhỏ khoảng cách với Kim Quang Xà Vương.

Thầm mắng một tiếng, thu hồi Băng Phách, toàn lực đi tới. Nếu như cùng đàn rắn nhỏ dây dưa, đội Kim Quang Xà Vương đuổi tới, liền thực không có cơ hội chạy thoát. Thật không biết nơi chết tiết này thật sự là son động sao? Son động này rốt cuộc lớn bao nhiêu a?

Vẫn chú ý Liệt ở bên cạnh, vốn muốn đưa hắn vào Phụng giới, lại không nghĩ rằng hắn tuy rằng không đối phó được Kim Quang Xà Vương, nhưng đối phó đám rắn nhỏ này so với nàng còn linh hoạt hơn. Thời điểm rắn nhỏ tới gần, hắn có thể rất nhanh cảm giác được. Còn lục tục giúp nàng giải quyết không ít rắn nhỏ gần người.

Trên đùi đau xót, Lạc Nhất Nhất thầm nghĩ: xong rồi.

Một chương bỏ về phía con rắn nhỏ trên đùi, liền phát hiện thân thể nhanh chóng bị ma túy. Qua một lúc, Lạc Nhất Nhất trừ bỏ ý thức, toàn thân không còn tri giác.

Phát sinh quá nhanh, lúc Phong Liệt phát hiện, Lạc Nhất Nhất đã thẳng tắp ngã xuống. Lạc Nhất Nhất cũng không có rơi xuống, bởi vì bọn họ đã đi tới cuối son động, bên vách núi đen. Đây là một vách núi nghiêng bốn mươi lăm độ. Cho nên, Lạc Nhất Nhất không như nhảy xuống vực, mà là giống tảng đá ngã xuống từ đỉnh núi, một đường lăn xuống.

Phong Liệt không bắt kịp Lạc Nhất Nhất, thấy thân thể Lạc Nhất Nhất cứng ngắc một đường lăn xuống dưới. Hai mắt Phong Liệt đỏ đậm, hét lớn một tiếng, biến thành một bạch lang trắng như tuyết, nhanh chóng hướng Lạc Nhất Nhất chạy tới. Thời điểm Lạc Nhất Nhất trước mắt đầy sao, đau đến chảy nước mắt thì rơi vào một cái ôm ấm áp.

Lúc Phong Liệt biến thành Bạch Lang hướng Lạc Nhất Nhất phác đi qua, thân thể mất đi cân bằng, sau khi ôm Lạc Nhất Nhất vào trong ngực, liền tiếp tục lăn xuống. Tuy rằng vẫn là lăn đến đầu cháng váng, nhưng có ôm ấp lông xù ấm áp làm cho Lạc Nhất Nhất nhìn không được nước mắt chảy xuống. Liệt của nàng đã trở lại, cảm giác này tựa như lúc trước ở Vân Đình, hắn cũng là như vậy gắt gao ôm nàng vào trong ngực, dùng thân thể của bản thân vì nàng chắn đi tất cả đau đớn.

Thời điểm Lạc Nhất Nhất sắp hôn mê, bọn họ rốt cục dừng lại dưới đáy vực. Phong Liệt sớm đã ngất, nhưng hắn vẫn gắt gao ôm Lạc Nhất Nhất. Lạc Nhất Nhất mở mắt, nhìn thấy Phong Liệt hai mắt gắt gao nhắm lại, trên bộ lông tuyết trắng nhiễm đầy máu tươi. Nàng rất sợ hãi, Phong Liệt hô hấp mỏng manh, nàng rất muốn kêu cứu. Nhưng nàng không thể động, không thể nói, nước mắt chỉ không ngừng rơi.

Các huyền thú trong Phụng giới bị độc khí thể ăn mòn, sớm đã hôn mê. Duy nhất Tiểu Bạch không có trúng độc cũng bị Kim Quang Xà Vương đánh bất tỉnh.

Không biết là dựa vào tâm chí, vẫn là độc tính rắn nhỏ kém, trừ bỏ chỗ bị cắn hóa hắc, thân thể Lạc Nhất Nhất chậm rãi khôi phục tri giác, có thể nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 31: Ảo ảnh

Edit & beta: Thiên Mạn

Muốn nhẹ nhàng bài khai móng vuốt Phong Liệt đang ôm mình, nhưng như thế nào cũng bất động. Thoáng dùng một chút linh lực, mới đem móng vuốt Phong Liệt ôm chặt mình bài khai.

Thương thể Phong Liệt so với Lạc Nhất Nhất tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng hơn, trừ bỏ trầy da khắp người, nhiều chỗ xương cốt vỡ vụn, có mấy chỗ xương gãy đâm ra ngoài da thịt, thậm chí có một chỗ thiếu chút nữa đâm xuyên trái tim hắn.

Lạc Nhất Nhất xuất ra thông tin huyền khí, muốn liên hệ Mạnh Mạnh lại đây cứu trị Phong Liệt, lại phát hiện liên hệ không được, đành phải vừa rơi lệ vừa cẩn thận giúp Phong Liệt xử lý miệng vết thương. Uy các huyền thú ăn thuốc giải độc, Lạc Nhất Nhất liền đưa chúng nó trở lại Phượng giới, lẳng lặng đợi chúng nó tỉnh lại.

Đau lòng nhìn Phong Liệt bị bao thành xác ướp, rất muốn ôm ôm hắn, nhưng lại sợ đụng tới miệng vết thương. Đây là lần đầu tiên Lạc Nhất Nhất nhìn thấy Phong Liệt từ hình người biến thành lang thân, từng ảo tưởng bộ dáng hắn biến thành lang thân, lại không nghĩ tới sẽ là loại tình huống này.

Lạc Nhất Nhất dần xếp xong các huyền thú và Phong Liệt, sợ Kim Quang Xà Vương đuổi theo, liền cầm Băng Phách trong tay, một bên điều tức, một bên tập trung tinh thần cao độ chờ bọn họ tỉnh lại.

Một tiếng thống khổ rên rỉ làm bừng tỉnh Lạc Nhất Nhất đang nhắm mắt điều tức, vừa mở mắt nhìn thấy Kim Quang Xà Vương học phân nhánh tín từ muốn công kích Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất ý niệm vừa chuyển, muốn đưa Phong Liệt vào Phượng giới, nhưng Phượng giới đột nhiên không thể sử dụng. Mắt thấy tín từ Kim Quang Xà Vương sắp công kích Phong Liệt, Lạc Nhất Nhất xuất ra Băng Phách vẫn đặt ở trong tay muốn ngăn cản.

“Nhất Nhất, dừng... đừng bị ảo ảnh mê hoặc.” Thanh âm mỏng manh của Tiểu Bạch truyền đến.

Lạc Nhất Nhất muốn hỏi rõ ràng, Tiểu Bạch giống như lại hôn mê bất tỉnh, không có đáp lại. Lạc Nhất Nhất nắm chặt Băng Phách, ngăn cũng không phải, không chém cũng không phải, đây là ảo ảnh sao? Kim Quang Xà Vương trước mắt là ảo ảnh?

Trong lúc Lạc Nhất Nhất do dự, đầu lưỡi phân nhánh của Kim Quang Xà Vương hung hăng đâm xuyên qua Phong Liệt còn trong hình dáng Bạch Lang. Lạc Nhất Nhất liều mạng nói với bản thân, đây là ảo ảnh, là giả, Tiểu Bạch sẽ không sai, nhất định là ảo ảnh. Nhắm mắt lại, lại mở to mắt, nhìn máu trước ngực Phong Liệt vẫn chảy, nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn Lạc Nhất Nhất, giống như đang nói: Đi mau, mau rời khỏi đây.

Lạc Nhất Nhất nhìn ánh mắt Phong Liệt dần dần mất đi tiêu cự, rốt cuộc không có biện pháp khống chế, liền linh vọt lên. Nhanh ôm chặt Phong Liệt đã không còn hô hấp, tâm cũng nháy mắt tan nát. Là vì nàng do dự nên hại chết Liệt sao?

Lúc này, các huyền thú của Lạc Nhất Nhất đều cường chống ra khỏi Phượng giới, nhưng chúng nó đã không còn bao nhiêu sức chiến đấu, tro mắt nhìn đồng bọn từng bước từng bước ở trước mặt mình ngã xuống.

Lạc Nhất Nhất như nổi điên hướng Kim Quang Xà Vương khởi xướng công kích, nhưng Kim Quang Xà Vương giống mèo vờn chuột đùa Lạc Nhất Nhất, làm cho nàng mình đầy thương tích, cũng không để nàng chết đi. Lúc nàng hao hết linh lực, Tàn Ảnh chạy lại đây, còn mang đến tất cả mọi người.

Nhưng Tàn Ảnh còn chưa kịp mang nàng rời đi, đã bị Kim Quang Xà Vương đã thương, trừ bỏ Tử Đồng, tất cả mọi người đều ngã từ trên lưng Tàn Ảnh xuống. Mất đi ưu thế tốc độ. Tàn Ảnh và Tử Đồng rất nhanh bị Kim Quang Xà Vương phóng xuất rắn nhỏ cuốn lấy. Tàn Ảnh như thế nào đều thoát không khỏi đám rắn nhỏ này, trong ánh mắt tinh thuần của Tử Đồng tràn ngập sợ hãi. Rất nhanh, đàn rắn nhỏ liền cắn nuốt Tàn Ảnh và Tử Đồng.

Huyền khí của Mạc Vân chống lại Kim Quang Xà Vương một chút cũng không có tác dụng, Mạc Vân mang theo ánh mắt hồ thẹn té ngã trước mặt Lạc Nhất Nhất, giống như nói hắn là một sự phụ không xứng chức.

Lạc Vũ Thần bị nọc độc Kim Quang Xà Vương chậm rãi ăn mòn, một hơi cuối cùng một, bảo Lạc Nhất Nhất hảo hảo sống sót, thay hắn chiếu cố phụ mẫu ở Tinh Thần đại lục. Nói cho nàng, kiếp sau hắn lại làm đệ đệ của nàng, nhất định sẽ trở nên càng mạnh, mạnh đến không chỉ có thể cùng nàng sống vai, còn muốn có năng lực bảo hộ nàng.

Bạch y của Phong Minh sớm bị nhuộm thành huyết y, mang theo không cam lòng, mang theo xin lỗi thỉnh Lạc Nhất Nhất tha thứ, hắn không thể bồi nàng cùng cứu Phong Liệt.

Lạc Vũ Yên vẫn không nhúc nhích ngã vào lòng Kiều Phi, trong mắt nàng vẫn là tiêu sái linh động như khi gặp Lạc Nhất Nhất ở Tử Vong Chi hải.

Tiếng khóc của Mạnh Mạnh đứt ruột đứt gan, thời khắc bị tín từ Kim Quang Xà Vương đâm thủng, nàng khóc nói: nguyên vốn tưởng tìm được giá trị tồn tại, nhưng cuối cùng mới biết được, mình vẫn là vô dụng như vậy, không thể dựa vào lực lượng của bản thân cứu được bất luận người nào.

Hàn Ngưng Thiên, u Dương Linh Nhi, Mộng Toa, cùng với tất cả huyền thú cũng đều từng bước từng bước ở ngã xuống trước mặt nàng.

Rốt cục, Lạc Nhất Nhất cũng suy yếu nhắm hai mắt lại, nàng cảm giác nàng lại giống như u hồn phiêu đăng giữa không trung. Nàng đi tới Yêu giới, nhìn thấy yêu thú từng bị phong ấn tại Hủ Hải lại đi ra gây sóng gió, Phong Mộ Hàn cùng Lộ Vân Hồ suất lĩnh tất cả yêu thú và nhân loại đều không có biện pháp ngăn cản. Nàng muốn tận một phần lực lượng của bản thân giúp bọn hắn, nhưng không ai nhìn thấy nàng.

Phong Vân đại lục giây lát trở thành luyện ngục, bằng hữu nàng nhận thức từng bước từng bước chết thảm thiết trước mặt nàng. Thời điểm Lạc Nhất Nhất không biết làm sao muốn thử ngăn cản yêu thú, chúng nó xé bỏ cấm chế, trực tiếp tấn công về phía Tinh Thần đại lục. Nàng liều mạng trở lại Lạc Phủ, nhìn thấy Lạc Đan và Liễu Trần Nhi đang về nàng cùng Lạc Vũ Thần. Nàng muốn giúp phụ mẫu đào thoát nơi này. Nhưng là, bọn họ nhìn không thấy nàng, nàng không chạm được bất cứ vật gì. Cứ như vậy, hai người đang về tranh còn chưa kịp phản ứng, liền trực tiếp ngã lên bức tranh còn chưa hoàn thành.

Lạc Nhất Nhất liền như vậy trở mắt nhìn người nàng để ý chết trước mặt, bất lực. Cái loại đau tê tâm liệt phế, làm cho Lạc Nhất Nhất phát cuồng. Lạc Nhất Nhất giống như du hồn phiêu đăng khắp nơi, vô luận nàng muốn trốn tránh như thế nào, vừa nhắm mắt, trong đầu luôn xuất hiện tình cảnh bọn họ chết trước mặt. Mở to mắt, nhìn thấy thi thể bọn họ trên mặt đất.

Lạc Nhất Nhất không ngừng nhắc nhở bản thân, Tiểu Bạch nói qua, đây là ảo ảnh, không phải thật. Nhưng là, mặc dù đây thật là ảo ảnh, nàng cũng không thoát ra nổi thống khổ. Tình cảnh này một lần lại một lần lặp lại ở trong tâm trí nàng, làm cho nàng một lần lại một lần tự mình cảm thụ nỗi đau khi bọn họ chết ở trước mặt. Lạc Nhất Nhất không biết nàng rốt cuộc có thể chống đỡ bao lâu, nàng cảm thấy nàng nhất định sẽ chậm rãi thống khổ đến chết.

Không biết qua bao lâu, Lạc Nhất Nhất cảm giác trên cổ chân một trận đau đớn, không sao cả nhìn rần nhỏ xuất hiện trên chân. Bị cắn chết cũng tốt, nàng không muốn lại chịu thống khổ như vậy.

Lúc Lạc Nhất Nhất miễn cưỡng mở mắt, một cái giết mình, nhanh chóng nắm lên rần nhỏ trên chân, nàng không phải không thể chạm vào đồ vật sao? Con rần nhỏ này là chuyện gì xảy ra?

Rần nhỏ ở trên tay Lạc Nhất Nhất liều mạng vặn vẹo, khi Lạc Nhất Nhất buông tay, oạch một tiếng, đi đến trên vai Lạc Nhất Nhất, hung hãn cắn lên cổ Lạc Nhất Nhất một ngụm, Lạc Nhất Nhất kinh hô một tiếng, vừa định ném rần nhỏ đi, chỉ thấy rần nhỏ ồm ồm cái gì đó vào miệng nàng. Còn thuận tiện nâng cằm nàng, làm cho nàng nuốt xuống.

Lạc Nhất Nhất vừa cố gắng nôn ra vật mới nuốt xuống vừa gất gao khắp trụ cổ rần nhỏ, còn không có nhổ ra thứ trong miệng mang theo mùi máu tươi, cảnh trước mắt lập tức thay đổi. Trên tay không phải rần nhỏ, mà là Tiểu Bạch. Giờ phút này mặt Tiểu Bạch đã biến thành màu tím. Lạc Nhất Nhất cuống quýt buông tay ra. Tiểu Bạch một bên hô hấp một bên ho khan, thật lâu sau, sắc mặt dần dần có huyết sắc.

Trước mắt vẫn là vách núi đen Lạc Nhất Nhất vừa ngã xuống, Phong Liệt hoàn hảo nằm ở bên cạnh, không có bóng dáng Kim Quang Xà Vương, cũng không có dấu vết trải qua chiến đấu. Lạc Nhất Nhất nhìn sắc mặt Tiểu Bạch khôi phục bình thường, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Bạch, thực xin lỗi, có thể nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra sao?”

Tiểu Bạch sắc mặt khó coi, nó vừa thiếu chút nữa bị bóp chết, tuy rằng nó cũng biết, không thể trách Lạc Nhất Nhất, nhưng vẫn cảm thấy tức giận.

Áp xuống nội tâm tức giận nói: “Tuy rằng ta không biết đây rốt cuộc là chỗ nào, nhưng nơi này có thể khiến con người sinh ra ảo giác. Ngươi vừa rồi chính là bị ảo ảnh mê hoặc.”

Lạc Nhất Nhất thờ phào nhẹ nhõm: “Tiểu Bạch, ít nhiều nhờ ngươi phá ảo ảnh, bằng không. . .”

Nhớ tới thống khổ vừa trải qua, Lạc Nhất Nhất cảm giác không rét mà run, tuy rằng đó là ảo ảnh, nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được loại thống khổ đó.

Tiểu Bạch lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không có cách nào bài trừ ảo ảnh này, ta vừa tỉnh, nhìn thấy ngươi trúng ảo ảnh, vì nóng vội, đành phải nghĩ biện pháp cho ngươi uống máu của ta. Tuy rằng không có biện pháp giải trừ ảo ảnh, nhưng máu Cửu Vĩ Thiên Hồ có thể giúp ngươi không bị ảo ảnh ảnh hưởng.”

Lạc Nhất Nhất ôm lấy Tiểu Bạch nói: “Mặc kệ thế nào, đều phi thường cảm tạ ngươi, nếu như không phải ngươi nhắc nhở ta là ảo ảnh, ta khẳng định so với bây giờ còn thảm.”

Tiểu Bạch ngẩng đầu, nghi hoặc nói: “Ta không có nhắc ngươi a, ta vừa tỉnh, ngươi đã trúng ảo ảnh, ta là không có biện pháp giúp ngươi tỉnh lại.”

Tay Lạc Nhất Nhất ôm Tiểu Bạch cứng đờ, nói như vậy, thanh âm ban đầu kia cũng là ảo ảnh? Là vì khiến nàng không ngừng tự trách, làm sâu sắc thống khổ sao? Chính là không nghĩ tới, nàng dối lời Tiểu Bạch nói không hề hoài nghi, cho nên trong lòng vẫn ân ân nhớ kỹ đây là ảo ảnh. Tuy rằng không có biện pháp đi ra ảo ảnh, thoát khỏi thống khổ. Nhưng là, lại bởi vì nàng tín nhiệm Tiểu Bạch, làm cho nàng cảm giác thống khổ đồng thời lại hiểu được này cũng không phải thật sự. Nếu như, tín nhiệm nàng dối Tiểu Bạch dao động, nàng nghĩ, không đợi Tiểu Bạch tỉnh lại. Nàng đã chống đỡ không nổi nữa.

Lạc Nhất Nhất giờ mới hiểu được, thực lực Kim Quang Xà Vương cường đại như vậy, muốn đưa nàng vào chỗ chết, vì sao không có đuổi xuống đây.

Thấy Lạc Nhất Nhất sững sờ, Tiểu Bạch mở miệng nói: “Mau dẫn bọn hắn rời đi nơi này, ta hiện tại không thể giải trừ ảo ảnh, ảo ảnh nơi này sẽ không ngừng làm cho người ta cảm nhận được thống khổ, còn có thể làm cho người tỉnh lại từ ảo ảnh gặp phiền toái.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, đưa Phong Liệt vào Phụng giới. Ôm lấy Tiểu Bạch bắt đầu tìm kiếm đường ra ngoài.

Không biết đi bao lâu, thanh âm Tiểu Bạch từ trong lòng truyền đến: “Nhất Nhất, có thể, người ở trong này nghỉ ngơi đi, chúng nó đều chưa tỉnh lại, nếu như lại gặp Kim Quang Xà Vương, liền không có biện pháp thoát thân.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 32: Dục hỏa trùng sinh

Edit & beta: Thiên Mạn

Lạc Nhất Nhất bay lên một đại thụ cao lớn nghỉ ngơi, vì cẩn thận, dùng đan dược tiêu trừ hương vị trên người. Nàng hiện tại còn không hoàn toàn khôi phục, chỉ có thể hết sức tránh đi tất cả nguy hiểm.

Tần Ảnh mang theo mọi người bắt đầu ở trong Viễn Cổ Sâm Lâm tìm kiếm Lạc Nhất Nhất. Qua vài canh giờ, Lạc Vũ Yên mở miệng: “Mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng chúng ta vẫn là tách ra tìm kiếm đi, Tần Ảnh có ưu thế tốc độ, nhưng có lẽ vì vậy chúng ta ngược lại bỏ lỡ dấu vết nha đầu lưu lại, thời gian càng lâu, nàng có thể càng nguy hiểm.”

Mọi người gật gật đầu, lập tức chia tiểu đội như lúc tìm kiếm đá thủy tinh, từ nhiệm vụ tìm đá thủy tinh, chuyển thành tìm Lạc Nhất Nhất và Phong Liệt. Có giáo huấn lúc trước, chỉ cần không phát hiện đá thủy tinh hoặc Lạc Nhất Nhất, tất cả mọi người tận lực tránh cùng ma thú chiến đấu.

Âu Dương Linh Nhi nhìn Lạc Vũ Thần lòng như lửa đốt, an ủi nói: “Người yên tâm, Nhất Nhất không có việc gì.” Lạc Vũ Thần một chương chụp lên thân cây, tự trách nói: “Đều là ta vô dụng, ta nghĩ chỉ cần cố gắng tu luyện, liền nhất định có thể trở nên rất mạnh, có thể bảo vệ tỷ tỷ, bảo hộ người ta để ý. Nhưng là, hiện tại ta mới biết được, không có thiên phú, mặc kệ ta cố gắng như thế nào, đều vô dụng. Ta không có năng lực giúp tỷ tỷ cứu phu quân nàng, ở thời điểm tỷ tỷ gặp phải nguy hiểm, không có biện pháp cứu nàng, khi ta gặp nguy hiểm, còn phải dựa vào Phụng Loan tới cứu. Ta không phải một đệ đệ đủ tư cách, lại càng không phải một chủ nhân đủ tư cách.”

Âu Dương Linh Nhi có thể cảm giác được Lạc Vũ Thần không cam lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn nói: “Người đã làm tốt lắm, thực lực cũng không thể đại biểu hết thảy. Nhất Nhất không phải không chút nào che giấu thực thích người đệ đệ người sao? Lúc nguy hiểm, Phụng Loan liều mạng cứu người, thuyết minh nó cũng tán thành người là chủ nhân nó.”

Lạc Vũ Thần bình phục một chút tâm tình của mình, quay đầu nhìn Âu Dương Linh Nhi nói: “Linh Nhi, cảm ơn người. Ta không sao, hiện tại đi nhanh đi.” Hiện tại không phải lúc hắn đùa giỡn tính tình, phải nhanh một chút xác nhận an nguy tỷ tỷ mới được.

Âu Dương Linh Nhi gật gật đầu, cùng lúc đó, một cổ uy áp truyền tới. Lạc Vũ Thần và Âu Dương Linh Nhi cảm giác cả người phát lạnh, này so với bỏ sót lúc trước bọn hắn đối chiến cấp bậc còn muốn cao hơn. Không có Tần Ảnh ở đây, chạy trốn là vô vọng.

Phụng Loan nhìn Thanh Phụng trước mắt, cau mày, dựa theo cấp bậc ma thú, Thanh Phụng sẽ không phải đối thủ của nó thân là Cửu Đầu Phụng. Nhưng hiện tại, cứ việc đã hoàn toàn dung hợp tinh thạch Cửu Đầu Phụng kia lưu lại, lột xác trở thành Cửu Đầu Phụng, thực lực của nó so với Thanh Phụng trong Viễn Cổ Sâm Lâm, vẫn kém rất nhiều.

Khi Thanh Phụng nhìn thấy Phụng Loan, trong mắt nồng hậu thú vị, tuy rằng thực lực Cửu Đầu Phụng này kém một chút, nhưng nó vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ma thú có huyết mạch cao quý hơn nó, thật sự thực muốn nhìn một chút Cửu Đầu Phụng trong truyền thuyết rốt cuộc là thế nào, dựa vào cái gì huyết mạch chúng nó sẽ cao hơn tộc nó.

Không biết có tính là may mắn hay không, thuộc tính Thanh Phụng này cũng là hỏa, đối với thiên hỏa Phụng Loan mà nói, nó có thể miễn cưỡng áp chế hỏa của Thanh Phụng, nhưng linh lực Thanh Phụng tu luyện xa xa cao hơn Phụng Loan, cho nên sau vài hiệp, Phụng Loan có chút ăn không tiêu.

Nhìn hỏa diễm bay đầy trời, Âu Dương Linh Nhi cùng Báo Tuyết cũng không dám phi thân đi lên, hỏa này cũng không phải bọn họ có thể thừa nhận được. Lạc Vũ Thần tập trung tất cả lực lượng phối hợp Phụng Loan, khi Thanh Phụng bị bức hạ xuống, Âu Dương Linh Nhi và Báo Tuyết đã sớm vận sức chờ phát động hoá tốc đánh úp Thanh Phụng. Một cánh Thanh Phụng bị trọng thương, phun ra một ngụm Hỏa Diễm, Âu Dương Linh Nhi vội vàng thu hồi Báo Tuyết về không gian huyền thú, nhưng vẫn chậm một bước, toàn thân Báo Tuyết vẫn bị tổn thương không ít. Bởi vì lúc trước được Mạc Văn đưa áo giáp huyền khí, Âu Dương Linh Nhi nhưng thật ra không có gì trở ngại. Thanh Phụng rất nhanh dùng linh lực chữa trị cánh bị thương, miễn cưỡng phe phẩy cánh, cảm tức trừng mắt Âu Dương Linh Nhi. Tự tập toàn thân linh lực, hướng Âu Dương Linh Nhi phun ra một quả cầu lửa.

Âu Dương Linh Nhi nhìn quả cầu lửa đang đánh tới, nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn không kịp. Nàng không chút nghi ngờ bản thân sẽ bị hỏa cầu thiêu rụi.

Một khắc cuối cùng khi hỏa cầu sắp cán nuốt nàng, Âu Dương Linh Nhi cảm giác trên lưng căng thẳng, tựa vào một lồng ngực rộng lớn. Nhẹ nhàng cười, thật khò.

Âu Dương Linh Nhi không nghĩ tới Lạc Vũ Thần sẽ ở một khắc cuối cùng chạy lại đây, Lạc Vũ Thần cũng không nghĩ tới Phượng Loan cũng đi theo hấn vọt vào trong hỏa cầu.

Thanh Phượng nhìn hai người một thú bị hỏa cầu của nó cắn nuốt, khinh thường nói: “Thật sự là một đám điên.” Đây là một kích toàn lực của nó, cho dù là Cửu Đầu Phượng, lấy thực lực của nó sợ là cũng không có biện pháp ngăn cản.

Thanh Phượng xoay người chuẩn bị rời đi, lại phát hiện hỏa phía sau có chút khác thường. Quay người lại, thấy hỏa cầu nó phun ra đang bay đến chỗ nó. Không, nói đúng ra, hỏa cầu chỉ có một nửa lực lượng là thuộc về nó, còn có một nửa sấm tạt lực lượng khác. Nó cảm thấy bản thân nhất định là sinh ra ảo giác, bằng không làm sao có thể cảm giác được một nửa lực lượng kia là của Cửu Đầu Phượng?

Thời khắc hỏa cầu bao phủ, Thanh Phượng nhìn thấy trên lưng Cửu Đầu Phượng đứng hai người nó cho rằng hấn phải chết không thể nghi ngờ, Thanh Phượng không thể lý giải, rốt cuộc là chuyện gì? Là Cửu Đầu Phượng áp chế lực lượng của nó phản công nó sao?

Phượng Loan cũng không nghĩ tới, nó thậm chí muốn dẫn chủ nhân rời đi, lại hấp thu lực lượng hỏa cầu, chuyển hoá nó thành lực lượng của bản thân. Lúc này đây, đôi mắt sống chết trước mắt, Phượng Loan biết nó có thêm một kỹ năng đặc biệt, có thể hấp thu đồng chức tính hỏa. Mà Lạc Vũ Thần phát hiện, hấn và Phượng Loan giống như cũng dung hợp.

Lúc ấy, Phượng Loan cảm giác trên người ấm áp, thoải mái cực kỳ, giống như khi ở trong tầng hầm ngầm ở Long Hồ Thành, cùng Cửu Đầu Phượng kia gặp mặt. Lạc Vũ Thần và Phượng Loan không biết, đây là lễ vật lớn nhất Cửu Đầu Phượng lưu cho bọn hấn. Dục Hỏa Trùng Sinh, huyền kỹ đặc hữu của tổ tiên Long Hồ Thành cùng huyền thú Cửu Đầu Phượng.

Chỉ có chân chính cam tâm tình nguyện cùng chủ nhân sinh tử tương tùy, mới có thể có được huyền kỹ này. Nếu như Phượng Loan không có không chút do dự cùng chủ nhân vọt vào trong lửa, khả năng nó vĩnh viễn cũng sẽ không phát hiện huyền kỹ này.

Lạc Vũ Thần khả năng còn chưa lý giải ý nghĩa hấn cứu Âu Dương Linh Nhi, phần đầu quên mình, nhưng khắc này, Âu Dương Linh Nhi chân chính xác định, ai mới là hạnh phúc thuộc về nàng. Lúc này đây, năng tin tưởng nàng sẽ giống Lạc Vũ Yên nói, tìm được hạnh phúc chân chính thuộc về nàng.

Lạc Vũ Thần một chút cũng không cảm giác được tâm tình Âu Dương Linh Nhi biến hóa, hấn còn tại suy tư cảm giác kỳ lạ vừa rồi. Tuy rằng có vẻ mông lung, nhưng hấn biết, kia chính là mấu chốt giúp hấn tăng lên, hấn nhất định phải nắm chặt.

Bên kia, cảm giác được Mạc Vân bất an, Băng Huyền ghé vào trên vai hấn an ủi: “Người yên tâm, nha đầu kia không có việc gì, nàng đến bây giờ, lúc nào không phải hóa hiểm vi an?” Mạc Vân thở dài: “Từ khi thu nha đầu làm đồ đệ, ta sẽ không đa nghi. Có một đồ đệ như vậy, người nào làm sư phụ đều sẽ kiêu ngạo, nhưng nàng trưởng thành đều là lấy mệnh đánh cược. Mặc kệ nàng lợi hại bao nhiêu, ở trong mắt ta, vẫn là cái tiểu nha đầu. Huống hồ, Viễn Cổ Sâm Lâm này, không phải chỗ hiện tại nàng có thể độc sấm.”

Hàn Ngưng Thiên từ khi kiến thức đến năng lực của Huyền Trạch, vẫn đều vui tươi hơn hờ. Lúc này, nghe được lời Mạc Vân, tự tin nói: “Cho nên chúng ta mới ở bên cạnh nàng, yên tâm, có chúng ta ở đây, khẳng định sẽ không có việc gì.” Hàn Ngưng Thiên vẫn cảm thấy có thể gặp được Huyền Trạch, chính là lúc trước đã làm một phán đoán chính xác: Lạc Nhất Nhất cùng động vật đáng yêu có vẻ hữu duyên, đi theo nàng, nhất định có thể bắt được động vật đáng yêu. Huyền Trạch chính là ví dụ tốt nhất. Cho nên, hấn cảm thấy Lạc Nhất Nhất là phúc tinh của hấn.

Huyền Trạch nhìn chằm chằm Hàn Ngưng Thiên, làm ơn, nhìn vào thực lực mọi người mà nói, hấn coi như là ăn theo được không, cũng không biết lấy đâu ra tự tin như vậy. Huống hồ, nó căn bản không nghĩ ngốc trong khu rừng không cảm giác an toàn này. Nơi này tùy tiện một con ma thú đều có thể làm cho bọn họ đau đầu.

Đang nghĩ tới, một ma thú khổng lồ xuất hiện ở phía trước. Đó là một ma thú thân người đầu ngac ngư (cá sấu) cao ba thước, ma thú cầm trong tay một đại thiết chùy. Hai người còn chưa kịp thay đổi tuyến đường, liền phát hiện bị một đám giống nhân sâm quả vây quanh.

Có kinh nghiệm giao thủ lúc trước, Hàn Ngưng Thiên và Mạc Vân lập tức nghiêm chỉnh cảnh giác. Nhân sâm quả sôi nổi hướng mọi người tới gần, khi tới một khoảng cách nhất định, hít sâu một hơi, phun ra một khối Băng Nhận. Băng Nhận sát bên đều là linh lực tạo thành. Mấy người vừa né tránh Băng Nhận, liền nghênh đón thiết chùy của ma thú. Có chút chặt vật tránh thoát thiết chùy, Huyền Trạch liền tự giác đối phó những nhân sâm quả.

Hàn Ngưng Thiên lấy ra đại đao rất nhanh ngưng tụ linh lực, trước khi ma thú lại phát động công kích, nhắm ngay ma thú, phát ra một kích. Lực đạo một chùy vừa rồi, làm cho hấn kinh hãi không thôi, nếu như không phải bọn hấn tránh mau, hiện tại đã là một miếng bánh thịt. Cho nên hấn muốn tận lực lượng của mình ngăn cản ma thú lại huy động thiết chùy.

Ngay mặt nhận một kích thế nhưng trên người ma thú chỉ để lại một lỗ thủng nhỏ. Đối Hàn Ngưng Thiên mà nói, một kích này làm hấn có chút thất vọng. Tuy rằng một kích này cũng không có dùng tất cả lực lượng của hấn, nhưng đối với hấn người lấy tu luyện lực lượng vì chủ, mà nói, hấn là có thể tạo thành thương tổn lớn hơn nữa mới đúng.

Ma thú hiển nhiên không nghĩ tới một kích của Hàn Ngưng Thiên có thể đánh vỡ xác ngoài ngac ngư cứng rắn của nó, cho nên nó căn bản không nghĩ né tránh. Lúc này nhìn đến cái lỗ thông thả chảy máu trên người, phần nộ giờ lên thiết chùy trên tay, muốn đập chết tên nhân loại nhỏ bé không biết từ chỗ nào toát ra này.

Băng Huyền ở ngay lúc ma thú giờ lên thiết chùy, nháy mắt biến ảo thành vô số Tiểu Bạch Thử, đàn Tiểu Bạch Thử hư hư thật thật, cả người bao vây bởi Hỏa Diễm cực nóng. Toàn hướng ma thú bắn xuyên qua, cuồng cắn cánh tay đang giờ lên thiết chùy. Một con Tiểu Bạch Thử đối ma thú thương tổn không lớn, ma thú rất tự tin với xác ngoài cứng rắn của nó. Nhưng một đám Tiểu Bạch Thử mang hỏa cuồng cắn một chỗ, khiến cho ma thú không bình tĩnh. Ma thú lung tung vùng thiết chùy, muốn ném đám Tiểu Bạch Thử trên người xuống.

Quyển 3 - Chương 33: Xích Ly Thảo tu thành hình người

Edit & beta: Thiên Mạn

Các nhân sâm quả nhìn Tiểu Bạch Thử trên người ma thú, lập tức dời đi mục tiêu, hướng Tiểu Bạch Thử trên người ma thú phát ra linh lực công kích, Băng Nhận tạo thành từ linh lực không làm thương tổn được xác ngoài cứng rắn của ma thú, nhưng phân thân Tiểu Bạch Thử bị công kích lại lập tức hóa thành hư ảo.

Những nhân sâm quả đó phát động một lần linh lực cần bán giây thời gian, lấy tu vi hiện tại của mấy người tránh thoát không tính khó, nhưng trọng điểm là nhân sâm quả nhiều lắm. Vừa tránh thoát phía trước công kích, mặt sau lại nổi gót đèn. Mạc Vân chấn một ít công kích của nhân sâm quả, nói với Hàn Ngưng Thiên: “Những nhân sâm quả này giao cho ta và Huyền Trạch, người cùng Băng Huyền đối phó ma thú kia.”

Hàn Ngưng Thiên gật gật đầu, hẳn muốn phát ra lực lượng làm ma thú bị thương nặng, mỗi lần đều cần thời gian ngưng tụ linh lực. Nếu như các nhân sâm quả luôn luôn quấy rối ở bên cạnh, hẳn cũng chỉ có thể thăm né tránh Băng Nhận của chúng nó. Số lượng nhân sâm quả quá nhiều, chỉ dựa vào Huyền Trạch là ngăn cản không được. Mạc Vân có nhiều huyền khí phòng ngự, đối phó Băng Nhận đến từ bốn phương tám hướng thì vừa phải. Đã không có nhân sâm quả cản trở, hẳn và Băng Huyền có thể chuyên tâm đối phó ma thú. Băng Huyền trừ bỏ lực công kích mạnh, còn có thể phân thân giúp hẳn che giấu.

Băng Huyền từ khi xuống núi, vẫn đi theo Mạc Vân luyện khí, cơ bản không có tham gia chiến đấu. Liền cả Mạc Vân cũng chỉ biết hỏa của Băng Huyền rất lợi hại, đây là lần đầu tiên, Băng Huyền triển lãm thực lực chiến đấu của bản thân.

Thời điểm Băng Huyền chiến đấu, không giống ma thú khác cần biến ảo thành lớn hình. Hẳn vốn có hình thú có thể biến ảo thành vô số phân thân, này phân thân tập kích và che giấu là nhất thể. Đối với địch đánh trả, chính là xoá sạch phân thân của hẳn, đối thân thể hẳn không chút ảnh hưởng. Cần phải tìm được bản tôn từ mấy ngàn Tiểu Bạch Thử giống nhau như đúc, cơ hồ là không có khả năng.

Hàn Ngưng Thiên thừa dịp Băng Huyền cuốn lấy ma thú, tụ tập toàn thân lực lượng lên đại đao. Băng Huyền thấy Hàn Ngưng Thiên đang chuẩn bị một kích toàn lực, phóng xuất tất cả linh lực toàn thân lên phân thân. Hùng hực hỏa diễm lập tức bốc cháy trên người ma thú, xác ngoài cứng rắn như áo giáp của ma thú, bị liệt hỏa thiêu đốt, dần dần tan rã.

Hàn Ngưng Thiên khoe miệng giơ lên, Băng Huyền tuy rằng không phải huyền thú của hẳn, nhưng bọn hẳn ăn ý thật đúng là không thể chê. Chỉ cần Băng Huyền có thể làm tan rã xác ngoài cứng rắn, hẳn có thể tạo thành thương tổn lớn nhất.

Mắt thấy đại đao đã phiếm ra bạch quang chói mắt, Hàn Ngưng Thiên hét lớn một tiếng, mạnh mẽ hướng ma thú bổ tới.

Khi Mạc Vân cùng Huyền Trạch đều ghé mắt nhìn động tĩnh lớn này, Băng Huyền thầm kêu một tiếng không tốt, phi thân đi qua phá khai Hàn Ngưng Thiên, nhưng vẫn chậm một bước. Thời điểm Hàn Ngưng Thiên hướng ma thú bổ tới, ma thú cố nén không khoe trên người, hai tay bay nhanh bỏ ra nhất chùy ngăn cản. Nó có thể cảm giác một kích này của Hàn Ngưng Thiên rõ ràng rất lợi hại, dưới tình huống các ngoài toàn thân bị thiêu không sai biệt lắm, nó cũng không dám đón đỡ. Cho nên, trong thời gian ngắn, triệu tập tất cả linh lực trên người ngăn cản một kích này.

Hàn Ngưng Thiên sử xuất toàn lực nhất kích xác thực tạo thành thương tổn thật lớn cho ma thú, nhưng đồng thời cũng bị ma thú phát ra ngăn cản bản ngược đã trở lại không ít linh lực. Nếu như không phải Băng Huyền ở thời điểm cuối cùng phá khai hẳn, hẳn hiện tại khẳng định đã không còn cứu được. Chênh lệch linh lực làm cho Hàn Ngưng Thiên bức mình không thôi, hẳn là làm chuẩn bị đầy đủ mới phát ra công kích, cư nhiên bị một kích lâm thời của ma thú bản ngược trở về.

Dùng đại đao chống đỡ đứng lên, trong lòng Hàn Ngưng Thiên có chút phát điên, hẳn có phải hay không nên luyện lại chiêu này a, bằng không như thế nào luôn không được? Hẳn rõ ràng nhớ lần trước sử xuất một kích toàn lực, là đi hái thần quái quả ở Bích Thủy Đàm, linh lực của hẳn bị kết giới thần quái quả bản ngược trở về, dưỡng thương hơn một tháng mới hoàn toàn khôi phục. Lần này một bộ phận linh lực lại bị ma thú bản ngược trở lại.

Ma thú bị thương cũng không nhẹ, nó tuy rằng phản kích lại một bộ phận linh lực, nhưng đại bộ phận đều phải thừa nhận. Dưới tình huống phòng ngự của xác ngoài bạc nhược bị ngay mặt đánh trúng, nó cũng ăn không tiêu. Ma thú thất tha thất thểu đứng vững, tròn mắt với mấy người Hàn Ngưng Thiên, giờ thiết chùy lên cao, nháy mắt, linh lực trong thân thể ma thú lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy không ngừng chạy vào thiết chùy trong tay nó.

Nhìn tình huống này, các nhân sâm quả lập tức buông tha không cùng Mạc Vân và Huyền Trạch triển, bá một tiếng tiến vào trong đất.

Mấy người Hàn Ngưng Thiên cũng rất muốn trốn, nhưng thực hiển nhiên, là trốn không thoát, bọn họ cũng không chui vào đất được. Bên người Băng Huyền lập tức xuất hiện vô số phân thân, tất cả phân thân đều quay chung quanh một Tiểu Bạch Thử, lấy Tiểu Bạch Thử đó làm trung tâm, phun ra một đoàn hỏa cầu xích hồng sắc. Tất cả hỏa cầu dung hợp vào nhau, biến thành một hỏa cầu lớn, ở lúc ma thú hướng bọn họ chém ra thiết chùy, hỏa cầu nhanh chóng hướng ma thú bay đi. Đồng thời Mạc Vân rút hết linh lực vào huyền khí phòng ngự và công kích. Huyền khí công kích phối hợp Băng Huyền, huyền khí phòng ngự giúp bọn họ ngăn cản công kích.

Hàn Ngưng Thiên vừa mới đã muốn là hợp lại xuất toàn lực nhất bác, lại nhân linh lực bắn ngược bị thương, hiện tại căn bản không có sức chiến đấu. Huyền Trạch ở trước tiên kéo Hàn Ngưng Thiên tận khả năng rời xa kia uy lực khổng lồ công kích.

Không có kinh thiên động địa tiếng đánh, hòa cầu hòa thiết chùy phát ra công kích ở tiếp xúc hậu giống như nhảy mất biến mất dung hợp. Nhưng trong chớp mắt, chung quanh cây cối nhỏ tận gốc. Ma thú không thể tin nhìn trên tay thiết chùy xuất hiện vết rạn, rồi sau đó biến thành mảnh nhỏ phân tán nhất, nó chính mình cũng âm ỉ ngã xuống đất. Đây là nó toàn lực nhất kích, sử xuất này nhất kích, cần hao phí nó sở hữu linh lực. Không nghĩ tới hai cái tiểu nhân loại hòa hai cái không hơn cấp bậc ma thú, không chỉ có bức chính mình sử xuất đập nổi chìm thuyền nhất chiêu, cư nhiên còn làm cho chính mình trước ngã xuống.

Ngay mặt hòa ma thú chống chọi Băng Huyền giờ phút này nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, không ngừng có huyết theo nó miệng hòa lỗ tai lý chảy ra. Nó cảm giác chính mình ngũ tạng lục phủ đều bị đánh nát, Mạc Văn trực tiếp bị oanh hôn mê. Đi xa huyền Trạch hòa Hàn Ngưng Thiên cũng nhìn không tới chỗ nào đi. Thực lực yếu nhất huyền Trạch cũng bị oanh miệng phun máu tươi. Ở ngất xỉu đi cuối cùng một khắc, thầm nghĩ: chính mình lúc trước đầu bị lừa dối, mới có thể nghĩ đến làm cho này nhóm người làm chính mình ô dù. Vốn là bị thương Hàn Ngưng Thiên tại đây nhất kích hạ, cũng lung lay sắp đổ, linh hồn ngất xỉu đi huyền Trạch, thất tha thất thểu tiến đến xem Mạc Văn hòa Băng Huyền thương thế.

Còn chưa đi đến địa phương, liền trực tiếp té lăn trên đất, đây là, một gốc cây lừa dối Thảo theo Băng Huyền không gian giới chỉ lý đi ra. Xích Ly Thảo nhìn ngã vào nhất nhân, có chút không biết làm sao. Từ Xích Ly Thảo mất đi trí nhớ hậu, nàng liền thích Băng Huyền hình người bộ dáng, Băng Huyền vì nhân nhượng nàng, liền biến ảo đã lớn hình, bình thường đem nàng dùng hộp gấm trang đứng lên phóng vào trong ngực. Nhưng từ nàng chuyên tâm tu luyện, không trở ra hậu, hẳn liền thỉnh Mạc Văn hỗ trợ luyện chế một cái có thể cất chứa vật còn sống không gian giới chỉ, chuyên môn dùng để phóng Xích Ly Thảo.

Đối với hẳn mà nói, hẳn có vẻ thói quen hình thú trạng thái, tại kia loại trạng thái hạ, thực lực của hẳn các phương diện đều phải cường rất nhiều.

Hàn Ngưng Thiên trước kia chính là đơn giản nghe những người khác nói qua Xích Ly Thảo chuyện tình, phía sau nhìn đến Xích Ly Thảo, tựa như nhìn đến cấu trúc giống nhau. Cường chống một hơi, đứt quãng nói: “Mau,, mau dẫn bọn hẳn rời đi nơi này,, “

Xích Ly Thảo vừa định hỏi hẳn sao lại thế này, chỉ thấy hẳn đã muốn ngất đi thôi. Xích Ly Thảo không nói gì, làm cho nàng một gốc cây Thảo, chuyển hai người nhất thú, có phải hay không thái dễ mất nàng. Bất quá, cũng coi như bọn họ may mắn. Lần này đi ra, liền là vì nàng đã muốn có thể biến ảo đã lớn hình. Bản nghĩ ra được cấp Băng Huyền một kinh hi, lại không nghĩ rằng gặp được loại sự tình này.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xem ra không có người thường thức chính mình biến thân kia một khắc. Một trận hồng quang hiện lên, một cái xinh đẹp nữ tử từ giữa đi ra. Nữ tử đi đến Băng Huyền bên người, thật cẩn thận bắt nó nâng lên đến, phóng vào trong ngực. Tuy rằng vẫn là không có khôi phục trí nhớ, bất quá nhìn đến cả người là huyết Băng Huyền, vẫn là có điểm đau lòng.

Đem mặt khác hai người hòa nhất con khi chuyển đến một chỗ bờ sông, Xích Ly Thảo đã muốn một thờ hồng học. Có chút vô lực ngồi ở bờ sông, Xích Ly Thảo có chút buồn bực, đều đã muốn tu luyện thành hình người, như thế nào còn cảm giác cùng một gốc cây Thảo dường như vô dụng. Dựa vào linh lực chuyển hai người còn một thành như vậy?

Xích Ly Thảo ở theo chung quanh hái một ít Thảo Dược Băng một đám thương hoạn phụ Hảo, nàng hiện tại có thể làm cũng còn gì nữa không. Chỉ hi vọng đang chờ đợi bọn họ tỉnh lại trong khoảng thời gian này, trăm ngàn biệt gặp được cái gì ma thú, bằng không cũng chỉ có chờ chết.

Trước hết tỉnh lại là Hàn Ngưng Thiên, Hàn Ngưng Thiên nhìn đến một năm khinh xinh đẹp nữ tử, trừng mắt nhìn, lại nhắm mắt lại, lầm bầm nói: “Làm Mộng, cả người còn như vậy đau.” Xích Ly Thảo nhìn Hàn Ngưng Thiên buồn cười biểu tình, đi qua đi gõ vài cái Hàn Ngưng Thiên đầu, nói: “Đều tỉnh, còn không cho ta đứng lên.”

Hàn Ngưng Thiên nhú mày sờ sờ tự cái đầu, tròn mắt nhìn trước mắt nữ tử nói: “Người là ai, là người đã cứu chúng ta sao?”

Xích Ly Thảo lắc lắc đầu: “Ta chỉ là đem người nhóm kiếm lại đây mà thôi, không phải người làm cho ta dẫn bọn hẳn rời đi nơi đó sao?”

Hàn Ngưng Thiên Trương mồm rộng, hẳn liền ngủ vừa cảm giác, một gốc cây Thảo đều biến thành người hình?

Tò mò quy tò mò, Hàn Ngưng Thiên vẫn là chạy nhanh theo không gian giới chỉ lý lấy ra Lạc Nhất Nhất phía trước lưu lại đan dược ăn vào, cũng cấp bị thương không nhẹ một người hai thú cứng rắn tắc mấy khóa. Nhìn đến bọn họ còn không có tỉnh lại dấu hiệu, Hàn Ngưng Thiên nhú mày nói: “Bọn họ thể trạng cũng quá kém, như thế nào đến bây giờ còn không có tỉnh, ta còn là kêu Mạnh Mạnh lại đây.”

Xích Ly Thảo luôn luôn tại bế quan tu luyện, đối trước rất tình huống cũng không biết, sở dĩ Hàn Ngưng Thiên đơn giản đem mọi người tình huống Hướng nàng nói một lần.

Hàn Ngưng Thiên còn đề xuất một khối thông tin bài cấp Xích Ly Thảo, làm cho nàng có khẩn cấp tình huống thời điểm phương tiện tùy thời liên hệ đồng bạn. Đang chờ đợi Mạnh Mạnh trong quá trình, Xích Ly Thảo vẫn cẩn thận ôm trọng thương hôn mê Băng Huyền, nhìn đến Băng Huyền toàn thân bị huyết nhuộm thành màu đỏ, trong lòng có chút ảm ảm làm đau.

Quay đầu nhìn nhìn phía sau vách núi, đối Hàn Ngưng Thiên nói: “Người muốn hay không đi trước đoạn nhai thượng đem ngũ sắc Thảo hái xuống, chúng nó đối chữa thương có đặc hiệu. Lấy bọn họ trọng thương trình độ, làm cho Mạnh Mạnh một người chữa thương, tương đương cố hết sức.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 34: Tiểu oa nhi kỳ quái

Edit & beta: Thiên Mạn

Hàn Ngưng Thiên ngừng đầu nhìn kia Cao Cao đoạn nhai, hỏi: “Ta hiện tại trọng thương, linh lực cũng hao hết, như thế nào đi được với đi? Ngươi đều có thể biến ảo đã lớn hình, hiện lên đi hẳn là không thành vấn đề đi.”

Xích Ly Thảo cũng không ngừng đầu lên trả lời: “Ta biến ảo đã lớn hình, tuy rằng cũng có thể dùng linh lực, nhưng cũng chỉ là giống người thường giống nhau. Vừa mới đem ngươi nhóm làm đến nơi đây đến, đã muốn một không được, ngươi có thể trồng cây vào một cái bình thường tuổi thanh xuân Tiểu Mỹ nữ đi cao như vậy vách núi sao?”

Hàn Ngưng Thiên”,,,,,, ngươi xác định mặt trên có ngũ sắc Thảo?” Không thể trách hắn đa nghi, hắn chỉ có thể nhìn đến lấy thụ vì đơn vị lớn nhỏ gì đó, từ nơi này có thể nhìn đến gần nhất gần Mễ địa phương thượng có Chu Thảo, thật sự là bất khả tư nghị chuyện tình.

Xích Ly Thảo khẳng định gật đầu, nàng cũng không phải là dùng ánh mắt xem, nói như thế nào nàng coi như là một gốc cây tập thiên địa tinh hoa dụng đục đi ra thần kỳ thảo dược, đối đồng loại hương vị vẫn là có vẻ quen thuộc.

Hàn Ngưng Thiên ngoan nhẫn tâm, cây đại đao lưng ở trên lưng chuẩn bị hướng lên trên đi. Xích Ly Thảo nhìn kia đem dây rộng đại đao khuyên nhủ: “Ngươi muốn hay không trước bả đao thủ xuống dưới, ta giúp ngươi nhìn.”

Hàn Ngưng Thiên vung tay lên: “Đao ở nhân ở, đao vong nhân vong, gì thời điểm, ở trên chiến trường đã đánh mất vũ khí nhân, chẳng khác nào đã đánh mất nửa cái mạng.” Hàn Ngưng Thiên cùng những người khác bất đồng, tại đây cái dựa vào linh lực sinh tồn thế giới, vũ khí đối với người khác tới nói chính là phụ trợ chiến đấu dùng là. Nhưng đối với hắn, cũng là ắt không thể thiếu gì đó, hắn lực lượng muốn mượn trợ vũ khí đến phát huy đi ra. Kia cây đại đao là hắn tối tiện tay vũ khí, nhớ ngày đó, Mạc Vân cấp mọi người đối vũ khí thời điểm, hắn kiên trì chính là đem chính mình đại đao thăng cấp một chút mà thôi.

Hàn Ngưng Thiên còn không có hiện lên đi, tàn ảnh liền chạy lại đây, Manh Manh chạy nhanh triệu Thủy tiêu đi ra, bang chúng nhân chữa thương. Biết Hàn Ngưng Thiên dụng ý hậu, từ đồng theo tàn ảnh trên lưng tăng tăng tăng đi lên, ở đoạn nhai chỗ hái một bó to ngũ sắc Thảo, lại tăng tăng tăng hoạt xuống dưới. Trung gian chính là mắt lé nhìn còn bắt tại bán nhai thượng Hàn Ngưng Thiên.

Hàn Ngưng Thiên cố hết sức bắt tại bán nhai thượng, nhìn đến từ đồng căn bản là không hữu lý chính mình ý tứ, tương đương không nói gì. Thật không biết chính hắn một trọng thương nhân có phải hay không ăn no chống đỡ, mạo hiểm ngã xuống nguy hiểm thái cái gì ngũ sắc Thảo. Tuy rằng Manh Manh kia nhất tiểu đội không có gì sức chiến đấu, nhưng thái cái thảo dược vẫn là không làm khó được. Điều ở nhai buổi sáng, xem phía dưới mọi người ở chú ý trọng thương một người hai thú, không có người để ý đến hắn, đành phải lại chậm rãi trượt xuống dưới đi.

Kiều Phi hòa Lạc Vũ yên cùng các nhân tách ra hậu, liền một mực yên lặng mặc không nói gì đi phía trước đi, hai người quan hệ trở nên có chút vi diệu. Kiêu Phi tổng cảm thấy đã xảy ra như vậy chuyện, có điểm thực xin lỗi Lạc Vũ yên, cho nên biến thật cẩn thận. Lạc Vũ yên vốn đã muốn phiến thiên, bởi vì Kiêu Phi thật cẩn thận, làm cho nàng cũng có chút xấu hổ.

Rốt cục, Lạc Vũ yên chịu không nổi này không khí, đối với Kiêu Phi quát: “Ngươi một đại nam nhân, gặp được như vậy điểm việc nhỏ về phần sao?” Kiêu Phi bị Lạc Vũ yên rống ngay ngắn cả người, phản ứng lại đây đến, trưởng đồ mặt nói: “Cái gì kêu như vậy điểm việc nhỏ?” Đối nàng mà nói, thật sự như vậy không đáng giá nhắc tới sao? Nếu như lúc ấy tùy nàng cùng nhau lăn xuống đi không phải chính mình, cũng không quan hệ sao? Cũng không dùng cảm thấy nghi hoặc, Lạc Vũ yên hiện tại bộ dáng đã nói lên, không phải chính mình cũng không quan hệ.

Đang ở hai người ánh mắt hòa hòa vắng khắp nơi, một hồi Thần, phát hiện chính mình đã muốn bị một đám dã cẩu vây lên. Kia dã cẩu cái đầu so với lang còn lớn hơn. Hai người lập tức hưu chiến, nhất trí đối ngoại.

Dã cẩu tốc độ này mau, đang nhắm phía hai người, hai người triệu hồi ra đều tự huyền thú, thông dong ứng chiến. Lạc Vũ yên âm thầm may mắn, lần này gặp được ma thú so với lần trước gặp được thần lân dễ đối phó. Đang chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, đem này đàn dã cẩu giải quyết điệu, liền phát hiện, dã cẩu nhóm nhanh chóng lui Ly chiến đấu phạm vi, hai đầu một tổ bắt đầu hợp thể.

Hợp thể hậu song đầu cầu thực lực so với phía trước bạo tăng gấp ba có thừa, rất nhanh Lạc Vũ yên hòa Kiêu Phi đã bị giáp công lên. Song đầu cầu trừ bỏ thực lực bạo tăng, cư nhiên còn có thể dùng linh lực phát ra âm ba công kích. Mất thường thấy được linh lực công kích, hai người có thể hiện lên, nhưng âm ba công kích tránh cũng không thể tránh. Rất nhanh, Lạc Vũ yên hòa Kiêu Phi liền ngực buồn học máu, hành động năng lực cũng đại đại giảm phân nửa.

Song đầu cầu đãi cơ hội, rất nhanh vây công hai người hai thú. Lạc Vũ yên hòa Kiêu Phi đã muốn bị song đầu cầu linh lực thương mình đầy thương tích. Song đầu cầu buông tha cho cự ly xa linh lực công kích, trực tiếp phác đi qua cận.

Lạc Vũ yên né tránh càng ngày càng cố hết sức, trong lòng nhịn không được bạo thô khẩu: TMD, dọc theo đường đi những mưa gió đều đi tới, cuối cùng cư nhiên là bị chó cắn từ, này cái gì thế đạo? Lại bị song đầu chó cắn đến chân hậu, Lạc Vũ yên cơ bản đánh mất hành động năng lực. Kiêu Phi ở đá văng ra một đầu song đầu cầu hậu, một tay lấy Lạc Vũ yên ôm đến trong lòng, nói: “Ta liều mạng cũng sẽ bảo vệ tốt ngươi.”

Vừa nói xong, ôm Lạc Vũ yên cánh tay đã bị một đầu song đầu chó cắn đến, máu tươi róc rách ra bên ngoài Luru, Liên màu trắng xương cốt đều lộ ở bên ngoài. Lạc Vũ yên nhìn Kiều Phi ẩn nhẫn bộ dáng, mở miệng nói: “Có cơ hội, chính ngươi đi thôi, mang theo ta đi không được. Đừng nói cái gì không vứt bỏ đồng bạn linh tinh trong lời nói, loại này chết một cái đáp một cái lỗ vốn mua bán, ta nhưng không làm. Cũng đừng bởi vì sự tình lần trước cảm thấy áy náy, chúng ta chính là đều cần, lẫn nhau cứu viện mà thôi, ai cũng không nợ ai.”

Kiều Phi một tay nhanh ôm chặt Lạc Vũ yên, một tay không ngừng ngưng tụ Linh lực công kích song đầu chó, nghe được Lạc Vũ yên trong lời nói, có chút phiền muộn: “Có kia nói chuyện công phu, còn không bằng hỗ trợ tể diệu mấy đầu song đầu chó, ngươi chính là chân bị thương mà thôi, thủ vẫn là năng động đi.” Lạc Vũ yên trong lời nói làm cho Kiều Phi biết, ở nàng tâm lý, chính mình thật sự không có một chút đặc thù vị trí. Tuy rằng rất rõ ràng, chính mình cũng không có làm ra cái gì làm cho nàng đem chính mình để vào trong lòng chuyện, nhưng nghe nàng nói ra, trong lòng còn là có chút bất khoái, có chút không cam lòng.

Lạc Vũ yên cũng không có phản bác Kiều Phi, nàng cũng biết, không chỉ là Kiều Phi, sở hữu đồng bạn trung cũng không tồn tại vứt bỏ đồng bạn chính mình chạy trốn chết nhân. Chính là, thực không nghĩ chính mình như vậy uất ức bị chó cắn tử, còn muốn tha cả nhân cùng nhau.

Lạc Nhất Nhất ở trên cây điều tức không bao lâu thời gian, trừ bỏ Phong Liệt, huyền thú nhóm đều dần dần đều tỉnh lại. Nhìn đến chúng nó đều không có sinh mệnh nguy hiểm, Lạc Nhất Nhất cuối cùng yên tâm xuống dưới.

Chíp bông theo Phượng giới lý đi ra, ninh mi suy tư nửa ngày, mở miệng nói: “Nhất Nhất, chỗ này, ta giống như đã tới, cảm giác có điểm quen thuộc, nhưng lại ký không Thái Thanh.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu: “Chíp bông, ngươi cần thận suy nghĩ, kim quang xà Vương biết ngươi là thiên địa linh khí dựng dựng đi ra ma thú, nói không chừng, ngươi chính là tại đây phụ cận chỗ cái địa phương sinh ra cũng không nhất định. Chúng ta hiện tại một đám thương loạn, lại liên hệ không hơn những người khác, trước tìm cái địa phương an toàn cũng tốt.”

Chíp bông do dự một chút, nói: “Kia theo ta đi đi xem đi.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, đi theo chíp bông mặt sau. Không biết qua bao lâu, chung quanh hơi thở không hề ám trầm xa xưa. Ngược lại làm cho người ta một loại tươi mát thoải mái cảm giác. Lạc Nhất Nhất nhìn phía trước vừa đi vừa suy tư chíp bông hỏi: “Chíp bông, chúng ta có phải hay không đã muốn ra Viễn Cổ rừng rậm?”

Chíp bông lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết, chính là cảm thấy con đường này, ta từng đi qua. Nếu như ta đoán đúng vậy, qua này phiền lắm từ, hẳn là có thể nhìn đến một tòa rất cao sơn.”

Lạc Nhất Nhất ngẩng đầu hướng về phía trước nhìn nhìn, này lâm từ cây cối so với Viễn Cổ rừng rậm muốn ả nhiều lắm, nếu như phía trước có sơn trong lời nói, hẳn là có thể xem tới được mới đúng. Gặp chíp bông cũng về mặt nghi hoặc, Lạc Nhất Nhất mở miệng an ủi nói: “Chíp bông mặc kệ có phải hay không đi lâm đường, con đường này làm cho người ta cảm giác tốt lắm, ngươi đã muốn đem chúng ta mang ra nguy hiểm.”

Đang nghĩ tới muốn hay không liền ở trong này tĩnh dưỡng một thời gian, Lạc Nhất Nhất gặp quỷ dường như chỉ vào phía trước sơn: “Chíp bông, thật sự có sơn a.” Làm cho Lạc Nhất Nhất kinh ngạc không chỉ là nàng vừa mới phán đoán sai lầm, trước mắt sơn ở giữa sườn núi thời điểm cũng đã mây mù lượn lờ.

Chíp bông nhìn trước mắt núi cao hùng nói: “Nguyên lai không đi nhầm, chính là ngọn núi này, chúng ta hiện lên đi thôi.”

Lạc Nhất Nhất chỉ vào giữa sườn núi pháp phên Vân nói: “Chíp bông, ngươi liền không biết là chỗ ngồi này thượng thực quý dị sao? Nào có như vậy thấp địa phương còn có Vân?” Khó trách bọn hắn vừa mới nhìn không tới.

Chíp bông nghĩ nghĩ nói: “Rất kỳ quái sao? Nhưng là có này Vân ở địa phương, thực thoải mái a. Ta phía trước thân thể còn có chút cứng nhắc, khả nhất đến nơi đây, giống như đều tốt lắm, đi nhanh đi, chúng ta hiện lên đi.” Nói xong, rất nhanh Hưởng trên núi bốn chạy tới.

Lạc Nhất Nhất nhìn có chút hưng phấn chíp bông, đành phải đi theo mặt sau truy. Nàng huyền thú trùng độc còn không có khôi phục, đành phải dựa vào chính mình hai cái đùi. Lạc Nhất Nhất không thể không nói, này sơn thực không phải bình thường Cao, nếu như không phải dựa vào linh lực đến duy trì, nàng đã sớm mệt than.

Bất quá làm cho Lạc Nhất Nhất có chút vui sướng là, càng lên cao đi, chung quanh linh khí càng là nồng hậu. Chính mình ở bên chạy lâu như vậy hậu, cư nhiên không phải cảm giác càng ngày càng mệt, ngược lại là càng ngày càng tinh thần. Liên Phượng giới lý huyền thú nhóm cũng đều chạy đi ra.

Đang ở một người chúng thú chạy hoan khi, Lạc Nhất Nhất hòa huyền thú nhóm giống như đánh lên một tầng trong suốt kết giới, trực tiếp đem nàng bắn ra thật xa. Lạc Nhất Nhất vượt mau bị chàng biến cái mũi, có chút buồn bực, nàng rõ ràng là theo chíp bông mặt sau, như thế nào chíp bông có thể đi vào?

Lúc này chíp bông lại chiết trở về, không rõ cho nên nhìn ngồi dưới đất Lạc Nhất Nhất hòa huyền thú. Lạc Nhất Nhất trừng mắt to, nhìn chíp bông tại kia tăng trở ngại nặng kết quả tới tới lui lui N tranh cũng chưa sự, khả chính mình nhất chạm vào sẽ bị bắn ngược trở về.

Lạc Nhất Nhất hòa chúng thú đều mắt to trừng đôi mắt nhỏ, không rõ cho nên. Lúc này một cái hùng hậu thanh âm truyền đến: “Người nào thăng nhóc dám đi lên đã quấy rầy lão tử thanh tĩnh?”

Liếc mắt một cái nhìn lại, Lạc Nhất Nhất hòa huyền thú nhóm đều chấn kinh rồi, ngươi có thể tưởng tượng một cái hai ba tuổi đáng yêu tiểu oa nhi tự xưng lão tử cảm giác sao? Còn có kia hùng hậu thanh âm, thật là theo này tiểu oa nhi miệng phát ra sao?

Tiểu oa nhi đầu tiên mắt liền nhìn đến Ly chính mình gần nhất chip bông, nhìn chăm chăm chip bông nhìn vài giây Chung hậu, chửi ầm lên: “Người này từ thẳng nhóc, còn biết trở về, có biết hay không lão tử có bao nhiêu lo lắng? Bản thủ bản cước còn chưa tính, thế nhưng còn ngạo mất tích,,,,,”

Tiểu oa nhi không cho người khác mở miệng cơ hội, một người mắng gần Tiểu nửa canh giờ, chip bông về mặt ủy khuất nhìn Lạc Nhất Nhất, nó thực không làm cái gì thương thiên hại lý chuyện. Lạc Nhất Nhất hòa huyễn thú nhóm hai mặt nhìn nhau, nếu như mỗi ngày cùng như vậy có thể nói nhân cùng một chỗ, chính mình cũng rời nhà trốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 35: Lạc Vũ Yên và Kiều Phi sống chết trước mắt

Edit & beta: Thiên Mạn

Đằng tiểu oa nhi mắng đủ, mới chú ý tới chip bông đã muốn ngồi trở lại Lạc Nhất Nhất trong lòng, cái khác huyễn thú đều cũng là về mặt xem diễn dường như cùng Lạc Nhất Nhất ngồi dưới đất.

Tiểu oa nhi nhìn đến chip bông đều nhanh ở Lạc Nhất Nhất trong lòng đang ngủ, vừa tiêu đi xuống hỏa nhất thời lại tăng tăng hướng lên trên mạo, tên kia như thế nào nhất điểm tỉnh lại ý tứ đều không có? Mắt thấy tiểu oa nhi vừa muốn mở miệng, Lạc Nhất Nhất lập tức vỗ vỗ chip bông, chip bông thực thức thời làm mình tỉnh lại trạng thái. Tuy rằng đến bây giờ còn không có muốn làm rõ ràng cụ thể tình huống, nhưng theo tiểu oa nhi vừa rồi tiếng mắng trung ít nhất hiểu biết đến, chip bông vốn là ở ngọn núi này thượng sinh ra, nhân ham chơi đi đã đánh mất, làm hại kia tiểu oa nhi vẫn lo lắng.

Nhìn đến chip bông bộ dáng, tiểu oa nhi cuối cùng là tiêu con tức. Biết là người trong nhà, Lạc nhất khởi thân ôm lấy tiểu oa nhi lại nhu lại niết, thật sự là này tiểu oa nhi thái đáng yêu, nếu như mặc vào cái yếm, rất giống từng xem qua niên kỉ họa thượng tiểu hài tử.

Tiểu oa nhi nhú mày không hồn giận, vừa định một cái tát chụp phi Lạc Nhất Nhất. Bỗng nhiên cảm giác được Lạc Nhất Nhất trên người có một cổ kỳ quái quen thuộc cảm giác. Quay đầu trừng mắt chip bông ngoan thanh hỏi: “Người nhận thức nha đầu kia vì chi?”

Chip bông ngược ngừng gật gật đầu, không biết vì sao, nó có điểm sợ này tiểu oa nhi. Tiểu oa nhi nhìn đến chip bông gật đầu, lập tức lửa giận tận trời: “Người này ngu ngốc, thật đúng là bốn không cứu, như thế nào nhận thức một cái thực lực kém như vậy chủ nhân, người có phải hay không tưởng tức chết ta a?”

Lạc Nhất Nhất đang ở cảm thán tiểu oa nhi đáng yêu, nghe được tiểu oa nhi trong lời nói, sắc mặt cứng đờ.

Chip bông mắt thấy Lạc Nhất Nhất sắc mặt cứng ngắc, lập tức phản bác nói: “Nhất Nhất tốt lắm, rất lợi hại. Nàng trả lại cho ta lấy tên, ta gọi là chip bông.”

“Chip bông,,, chip bông,,,,,” tiểu oa nhi lảng lảng lặp lại chip bông trong lời nói, hét lớn: “Cái gì phá tên, người là Thiên Địa dụng dụng thần kỳ ma thú, như thế nào có thể kêu như vậy không trình độ tên.”

Lạc Nhất Nhất ôm tiểu oa nhi thủ cũng cứng đờ, nàng thật sự, thật sự rất muốn đem điều này diện mạo đáng yêu, nhưng tương đương lời nói ác độc oa nhi vắng ra.

Không đợi Lạc Nhất Nhất khôi phục tâm tình, tiểu oa nhi quay đầu nhìn Lạc Nhất Nhất nói: “Quên đi, hiện đang nói cái gì đều chậm. Người hiện tại liền theo ta trở về, ta muốn tăng lên thực lực của người, bằng không người như thế nào xứng làm Thiên Địa dụng dụng đi ra thần kỳ ma thú chủ nhân.”

Lạc Nhất Nhất chịu đựng đem tiểu oa nhi ra bên ngoài xúc động, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiểu oa nhi, người không nói lời nào bộ dáng thật đúng là đáng yêu, chỉ tiếc dài quá một bức lời nói ác độc.”

Tiểu oa nhi khóc khóc trả lời: “Nhân loại tổng thích sinh hoạt tại trong ảo tưởng, ta chỉ là nói ra sự thật thôi, đối với không muốn đối mặt hiện tại thực người đến nói, sự thật luôn làm cho người ta có vẻ khó có thể nhận. Còn có, ta gọi là Bạch Đồng, không cần bảo ta cái gì tiểu oa nhi.”

Không đợi Lạc Nhất Nhất có bao nhiêu Dư trong lời nói, Bạch Đồng vung tay lên, Lạc Nhất Nhất hòa huyễn thú nhóm đã muốn đến đỉnh núi.

Trên đỉnh núi cùng cái khác bình thường đỉnh núi không có gì khác nhau, cũng không có cùng loại nhân trụ phòng ở. Bất quá, đứng ở trên đỉnh núi, người có thể cảm giác quanh thân đều bị nồng đậm linh khí vây quanh. Kia pháp phệ Vân giống nhau ngay tại trước mắt, xúc tua nhưng đựng.

Lạc Nhất Nhất nhìn không được tán thưởng: “Nơi này linh khí thực nùng, là tu luyện hảo địa phương.” Bạch Đồng kiều ngạo nói: “Đó là đương nhiên, Linh Sơn linh khí là không có gì địa phương có thể sánh bằng, bằng không làm sao có thể dụng dụng xuất thần kỳ ma thú.”

Lạc Nhất Nhất xuất ra thông tấn khí muốn nhìn một chút ở trong này có thể hay không liên hệ đến những người khác, có thể ở trong này tu luyện cố nhiên là Hào, nhưng lâu như vậy liên hệ không hơn đồng bạn, bọn họ khẳng định vì chính mình sốt ruột.

Nhìn Lạc Nhất Nhất về mặt khuôn mặt u sầu thu hồi thông tấn khí, chip bông hỏi: “Vẫn là liên hệ không hơn? Chúng ta đây có phải hay không muốn đi tìm bọn họ?”

Không đợi Lạc Nhất Nhất trả lời, Bạch Đồng trước mở miệng kêu lên: “Tìm bọn họ? Bọn họ là ai? Các ngươi nghĩ đến nơi này là chỗ nào lý, đây chính là Viễn Cổ rừng rậm, liền các ngươi về điểm này thực lực, có thể sống đi đến nơi đây, nên cảm ơn trời đất.”

Liền như vậy trong chốc lát, Lạc Nhất Nhất đã muốn thói quen Bạch Đồng sắc bén nói chuyện phương thức. Ngồi xỏm xuống hòa Bạch Đồng đối diện: “Ta biết của chúng ta thực lực ở nơi trong mắt không tính là cái gì, khả là bọn hắn là của ta đồng bạn, rất trọng yếu nhân. Tựa như chip bông sau khi mất tích, ngươi lo lắng nó giống nhau.”

Bạch Đồng nhìn đã muốn ngồi xỏm Lạc Nhất Nhất trên vai chip bông nói: “Cái kia ngu ngốc là trách nhiệm của ta, nếu đã trở lại, ta như thế nào có thể lại làm cho nó thiệp hiểm?”

Chip bông vội vàng mở miệng: “Nhất Nhất đi chỗ nào ta liền đi chỗ nào.”

Nhìn Lạc Nhất Nhất đem chip bông ôm vào trong ngực, một bức ngươi thực là của ta Hào chip bông bộ dáng. Bạch Đồng cả giận nói: “Ngươi còn dám nói,,,”

Chip bông hướng về Lạc Nhất Nhất trong lòng rút lui, nhìn chip bông đáng thương Tiểu bộ dáng. Bạch Đồng đối với Lạc Nhất Nhất nói: “Được rồi, được rồi, không muốn liên hệ thượng ngươi đồng bạn, nói cho bọn họ ngươi ở trong này sao, ta sẽ đi làm, các ngươi liền ngoan ngoan ở trong này tu luyện.”

Lạc Nhất Nhất xoạch ở Bạch Đồng trên mặt hôn một cái: “Bạch Đồng tốt nhất, ta chỉ biết Bạch Đồng là nói năng chua ngoa đầu hủ tâm.” Bạch Đồng ghét bỏ lau đem bị Lạc Nhất Nhất thân quá địa phương.

Lạc Nhất Nhất hào không thèm để ý cười ha ha, Bạch Đồng tựa như nhất pháo, tính tình vừa vội vừa giận, Lôi Lệ Phong đi. Ở đáp ứng giúp Lạc Nhất Nhất liên hệ năng đồng bạn hậu, liền bắt đầu giải bọn họ tình huống.

Biết Lạc Nhất Nhất này thực lực so với năng còn kém đồng bạn thế nhưng ở Viễn Cổ rừng rậm lý lẩn lư, Bạch Đồng giống liếc si giống nhau nhìn chăm chăm Lạc Nhất Nhất. Thật không biết này rốt cuộc là một đám người nào, thực lực không được, hành vi còn như vậy bừa bãi. Bất quá này cũng làm cho Bạch Đồng rất ngạc nhiên, năng đến này Viễn Cổ rừng rậm mục đích là cái gì? Hắn cũng không cho rằng có nhân sống không kiên nhẫn, chạy đến Viễn Cổ rừng rậm đi tìm cái chết. Cũng không cho rằng là cái kia về mặt mê mang chip bông đột nhiên nhớ tới về nhà.

Nghe được Bạch Đồng hỏi chính mình đến mục đích, Lạc Nhất Nhất đem duy nhất còn nằm ở Phương giới lý Phong Liệt phóng xuất. Bạch Đồng nhìn cả người là thương Phong Liệt, nhất điểm cũng không ngoài ý muốn, lấy bọn họ hiện tại thực lực, còn giữ được mệnh cho dù không sai.

Lạc Nhất Nhất đơn giản đem Phong Liệt chuyện tình giảng cấp Bạch Đồng nghe. Bạch Đồng nhìn chăm chăm hôn mê bất tỉnh Phong Liệt nói: “Thì ra là thế, nói như vậy hắn còn thiếu nhất hôn nhất phách. Khó trách tổng cảm thấy nó làm sao có điểm không đúng. Như vậy đi, ta trước giúp nó chữa thương. Về phần ngươi muốn tìm đá thủy tinh, giống các ngươi như vậy tìm, tựa như mò kim đáy bể giống nhau, căn bản không được. Các ngươi lại đây gặp thời hậu không phải trải qua lưu sa mang sao? Đi vào trong đó tìm vạn vật trùng, có chúng nó, tìm đứng lên hội dễ dàng rất nhiều.”

Lạc Nhất Nhất nhớ tới bọn họ trải qua kia phiên có hấp lực lưu sa, có chút phát sầu, phía sau cảm thấy Bạch Đồng nói thật đúng là đối, thực lực của chính mình đến chỗ nào đều ngại không đủ dùng.

Chỉ nghe Bạch Đồng tiếp tục nói: “Ngươi này đồng bạn, không trả ở ngoại vì sao, vừa vặn làm cho bọn họ rút khỏi đi, đến lưu sa mang tìm vạn vật trùng các ngươi liền chuyên tâm ở trong này tu luyện. Đẳng vạn vật trùng tìm được đá thủy tinh, không chuẩn còn có một hồi đại chiến.”

Lạc Nhất Nhất do dự nói: “Ngươi cũng nói là lưu sa mang, này hạt cát lưu động đứng lên, hội đem nhân hít vào đi chôn, làm cho bọn họ đi có thể hay không thái nguy hiểm?”

Bạch Đồng rống to: “Đều dám sấm Viễn Cổ rừng rậm, lưu sa tính cái gì. Lưu sa hung hiểm cũng là phân chu kỳ, hàng tháng năm ngày tối hung mãnh, bỏ qua cái kia thời gian là đến nơi. Linh Sơn linh khí mấy ngày nay nhất đặc hơn, là tu luyện cơ hội tốt, các ngươi là tốt rồi Hào nắm chắc cơ hội.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, năng tin tưởng đồng bạn nhóm thực lực.

Bạch Đồng nghĩ nghĩ nói: “Ngươi có phải hay không cấp cho cái cái gì tín vật mới được?” Lạc Nhất Nhất nghĩ nghĩ theo Phương giới lý lấy ra mấy bao Phong làm thịt bò trải qua đi.

Bạch Đồng nhìn Lạc Nhất Nhất đưa qua mấy bao thịt bò làm, khoe miệng rút trừu, người ta tín vật đều là tùy thân đeo, như thế nào năng chính là ăn?

Lạc Nhất Nhất nhìn đến Bạch Đồng biểu tình, nói: “Loại này thịt bò làm chỉ có ta hòa Liệt mới có thể làm chính tông, so với cái khác cái gì tín vật đều phải có đại biểu tính.”

Bạch Đồng xem một bên chip bông dùng sức gật đầu, tức giận nói: “Ngươi chính là lấy loại này này nọ đem kia ngu ngốc ăn hóa quái tới tay đi.”

Chíp bông lập tức phản bác: “Mới không phải đâu, Nhất Nhất làm gà nướng tốt nhất ăn.”

Lạc Nhất Nhất lập tức che chíp bông miệng, kia còn không phải giống nhau.

Bạch Đồng trừng mắt nhìn chíp bông liếc mắt một cái, vươn mập mập tay nhỏ bé dùng linh lực ngưng tụ ra mấy chỉ ung, triều bát đồng phương hướng bay đi. Nhìn nhìn hôn mê Phong Liệt, trực tiếp thả ra một cỗ linh lực đem Phong Liệt thác đi.

Lạc Nhất Nhất lẳng lẳng nhìn Bạch Đồng, linh lực còn có thể như vậy dùng a,,,

Viễn Cổ rừng rậm bên ngoài

Cùng song đầu cầu kịch chiến Lạc Vũ yên hòa Kiều Phi, lúc này đã muốn tình trạng kiệt sức, hai người đầy người là huyết, phân không rõ ai là ai. Hai cái huyền thú còn tại liều mạng ngăn cản Hưởng hai người tới gần song đầu cầu.

Kiều Phi như trước gắt gao ôm Lạc Vũ yên, nhìn hai cái huyền thú cũng mau không được, Lạc Vũ yên mở miệng hỏi nói: “Người tới phong vân đại lục thật là vì ta sao?”

Kiều Phi trên tay căng thẳng, không nghĩ tới phía sau Lạc Vũ yên hội đột nhiên mở miệng hỏi này, phản ứng lại đây hậu, còn thật sự gật gật đầu. Lạc Vũ yên nhìn Kiều Phi còn thật sự về mặt, tiếp tục hỏi: “Thật không nghĩ tới ta còn có này mị lực, đáng giá cho người hạ lớn như vậy quyết tâm, chỉ là chúng ta ở chung cũng có rất dài một đoạn thời gian, như thế nào cho tới bây giờ không nghe người nói quá cái gì?”

Kiều Phi ngẩng đầu nhìn tiền phương nói: “Ta sẽ dùng hành động đến chứng minh ta quyết tâm.”

Hành động sao? Đột nhiên nhớ tới ở hóa Vương Lăng, hấn vì chính mình can trí mạng một kiếm, bị thần lân đuổi giết, hấn cũng là liều lĩnh tùy chính mình lần xuống thiên núi. Giống như chính mình mỗi lần gặp được sinh mệnh nguy hiểm, hấn đều ở chính mình phía sau.

Lạc Vũ yên cười nói: “Người thật đúng là Mộc nạp, Liên Băng Huyền đều biết nói sao dễ Xích Ly Thảo, đều đến phía sau, người Liên một câu dễ nữ nhân trong lời nói đều nghẹn không được.”

Nghe xong Lạc Vũ yên trong lời nói, Kiều Phi nhú nhú mày, ở trong đầu tìm tòi như thế nào dễ nữ nhân vui vẻ trong lời nói, lại phát hiện trong đầu trừ bỏ tu luyện hòa quản lý gia tộc chuyện, thật sự trống rỗng. Nhìn Kiều Phi về mặt cau mày, Lạc Vũ yên mở miệng nói: “Tốt lắm, không miễn cưỡng người, nếu như lần này có thể tránh được một kiếp, ta sẽ lo lắng với người này đầu gối ở chung nhìn xem.”

Kiều Phi vừa nghe, lập tức vui vẻ ra mặt. Mắt thấy Bạch Hồ cũng qua một chân, Lạc Vũ yên nói: “Người vẫn là trước cầu nguyện Mạnh Mạnh chạy nhanh chạy tới đi, bằng không chúng ta đánh phải đến song đầu cầu trong bụng ở chung.”

Ở Lạc Vũ yên mất đi hành động năng lực thời điểm, cũng đã liên hệ Mạnh Mạnh, khả khi đó Mạnh Mạnh chính chạy tới cứu trợ Hàn Ngưng Thiên kia nhất tiểu đội nhân. Phía sau, hấn là đã muốn ở tới rồi trên đường, chính là, còn kịp sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 36: Phương thức huấn luyện của Bạch Đồng

Oanh một tiếng, Kim Sí bị đánh văng đến bên người Lạc Vũ Yên mới dừng lại. Cúi người xuống xoa đầu Kim Sí, Lạc Vũ yên mở miệng nói: “Thực xin lỗi, hại người chịu nhiều đau khổ như vậy. Tuy rằng người không bằng huyền thú của nha đầu Lạc Nhất Nhất kia, nhưng ta giống như càng ngày càng thích người, làm sao bây giờ, kiếp sau người vẫn làm huyền thú của ta được không?”

Kim Sí nghĩ thầm lúc này là lúc nào rồi, còn có tâm tư giảng dạy này đó, bắt quá nhìn chó hai đầu từng bước ép sát, hình như là nên nói một chút di ngôn. Tuy rằng chủ nhân vô lương tâm để lại di ngôn làm cho người ta nghe có chút tức giận a, bắt quá, nó hiện tại giống như đã không có cơ hội nghe điều dễ nghe rồi, không hấn phải nói còn nghe được lời chủ nhân nói đã là tốt rồi.

Kiều Phi đem Bạch Hồ không thể nhúc nhích thu vào huyền thú không gian, lại đem Lạc Vũ Yên ôm chặt, toàn bộ ôm vào trong lòng. Biểu tình muốn ăn thì ăn ta trước, chó hai đầu biểu tình hung tợn từng bước tiến sát.

Đúng lúc này, một cột sáng chói mắt từ trên không trung chiếu xuống, bị thu hút bởi tia sáng chói hai đầu hướng mắt nhìn về phía không trung, sau đó biểu tình của nó có chút sợ hãi mà quay đầu chạy mất. Lạc Vũ Yên nằm trong lòng Kiều Phi cũng vươn đầu, chỉ thấy một bạch ung đang bay lượn trên không.

Bạch ung xoay hai vòng, sau đó bạch ung hoá thành dòng chữ “Lạc Nhất Nhất đã an toàn, đi lưu sa mang tìm vạn vật trùng”. Lạc Vũ Yên cùng Kiều Phi hai mắt nhìn nhau, gờ tay tiếp nhận bao thịt bò khô

từ không trung đến rơi xuống cái bao này xem như tín vật của Lạc Nhất Nhất, cùng với một khối vật thể màu trắng, vật thể kia

là từ linh lực viết thành một phần hồ sơ. Báo cho biết thời gian buổi tối lưu sa hung hiểm, cùng với bản vẽ tới vạn vật trùng. Ở hai người vừa ghi nhớ, linh lực liền tự động tiêu thất.

Nhìn rộng tuếch hai tay, hai người trợn mắt há hốc mồm, vừa mới kia chỉ ung cũng tất cả đều là linh lực ngưng tụ sao? Đem chó hai đầu hành bọn họ đến chết khiếp dọa sợ, liền như vậy bị dọa chạy, Lạc Nhất Nhất rốt cuộc gặp thần thánh phương nào nà trâu bò như vậy. Ở hai người còn đang kinh ngạc, Tàn Ảnh từ đằng xa đã muốn chạy lại gần đây. Bọn họ ở trên đường cũng gặp tình huống giống Lạc Vũ Yên, một cái bạch ung mang đến tin tức Lạc Nhất Nhất an toàn cùng một bao thịt bò tự làm.

Từ lúc mọi người tách ra mỗi nhóm một phương, Mộng Toa cũng rất lo lắng Phong Minh Thương. Trong lòng yên lặng cầu nguyện, trăm ngàn lần không cần gặp được ma thú nào lợi hại. Có lẽ Mộng Toa cầu nguyện thật sự có hiệu quả, dọc đường đi bọn họ may mắn không gặp ma thú cao giai nào cả mà có gặp thì cũng chỉ có ma thú cấp thấp dễ dàng có thể giải quyết được. Nhưng Mộng Toa không biết, Phong Minh lần theo mùi hương mà Lạc Nhất Nhất lưu lại làm manh mối, đã sắp tới chỗ sâu nhất trong rừng Viên Cổ, lại đi không lâu, sẽ tiến vào nơi mà Lạc Nhất Nhất đã đi qua, địa bàn của Kim Quang Xà Vương.

Mộng Toa cùng Phong Minh đều cảm giác được hơi thở âm trầm, lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị đi tiến về phía trước, bọn họ nhìn thấy một đầu bạch ung ở trên không xoay quanh. Bạch ung giống như truyền tin cho nhóm Lạc Vũ Yên xong liền biến mất không chút tung tích. Tiếp được bao bò khô tự làm rồi xuống từ không trung, Mộng Toa cùng Phong Minh liếc nhau, chuẩn bị trở về triệt.

Âu Dương Linh Nhi cùng Lạc Vũ Thần không hề nghi ngờ cũng thu được tin Lạc Nhất Nhất an toàn, về Lạc Vũ Yên cùng Kiều Phi cả hai đều ngồi đây chữa trị vết thương cùng khôi phục linh lực, Tàn Ảnh rất nhanh đã đem mọi người về tụ đủ, thương lượng qua đi, mọi người đồng ý ý kiến trực tiếp rời khỏi Viên Cổ rừng rậm, mọi người đi trước rồi khỏi nơi nguy hiểm này, Vô Tình ở lại.

Lại nhìn thấy Vô Tình, hẳn vẫn là một biểu tình lạnh như băng, nhưng ở trong tình huống bây giờ mọi người đều hiểu, đây có lẽ là cách giải quyết tốt nhất trong trường hợp này.

Hàn Ngưng Thiên, Mạc Vân, Lạc Vũ Yên, Kiều Phi mấy người đã mất đi sức chiến đấu, lưu ở trong thành dưỡng thương, Mạnh Mạnh cũng ở lại trong thành vì bọn họ chữa thương, giúp họ nhanh chóng hồi phục. Thời điểm Lạc Vũ Thần biết được liền cùng Âu Dương Linh Nhi cùng nhau ở lại trong thành để ngừa vạn nhất, đồng thời chiếu cố một đám người bị thương.

Cái này Từ, đi lưu sa mang chọn người cũng chỉ có Phong Minh, Mộng Toa, Từ Đồng, Tàn Ảnh.

Phong Minh nhìn Từ Đồng và Tàn Ảnh

nói: “Ta cùng Mộng Toa đi là đến nơi, Tàn Ảnh tốc độ mặc dù nhanh, nhưng đối với Lưu Sa Mang địa phương kia vẫn là không có nhiều hữu dụng lên người vẫn là ở lại cùng mọi người.” Tuy rằng mọi người cảm thấy chỉ để cho Phong Minh cùng Mộng Toa đi sẽ có chút lo lắng, nhưng lấy tình hình trước mắt bọn họ đoàn đội đội hình đến nói, đây là an bài tốt nhất rồi.

Linh Sơn Thượng

Vẫn nghĩ đến, ở nơi linh khí dày như vậy, chỉ cần hao hao hấp thu linh lực tu luyện là được rồi. Nhưng để Lạc Nhất Nhất bị bỏ lại trên núi thời điểm, ngẩng đầu nhìn xem mây mù lượn lờ Linh Sơn, có loại cảm xúc phát điên cuồng. Đây đã muốn là lần thứ sáu trong ngày hôm nay bị bỏ lại tại đây.

Ở quyết định ở lại Linh Sơn tu luyện sớm tăng thực lực Lạc Nhất Nhất lập tức ngồi xếp bằng ở đỉnh núi, chuẩn bị hấp thu linh khí tu luyện, lại bị Bạch Đồng một cước đạp đi xuống. Vù vù tiếng gió theo bên tai bay qua, hỗn loạn Bạch Đồng thanh âm: “Khi nào thì có thể ở thời gian một chén trà nhỏ trở lại đỉnh núi, lúc đó ta sẽ chỉ ngươi cách tu luyện chân chính.”

Lạc Nhất Nhất dùng một cái canh giờ đi lên núi đỉnh, nhìn Bạch Đồng ở trên đỉnh núi chờ chính mình, chính mình còn không có oán giận, chỉ thấy Bạch Đồng lắc đầu: “Quá chậm.”

Thấy Bạch Đồng biểu tình không hề hài lòng chút nào, Lạc Nhất Nhất có chút ủy khuất mở miệng: “Ta đã muốn phát huy ra tốc độ nhanh nhất của bản thân nhưng vì sao ngươi muốn ta tập leo núi trước rồi mới bắt đầu chân chính tu luyện? Nói sau ta làm sao có thể ở thời gian một chén trà nhỏ đi lên núi cao như vậy? Nhóm huyền thú của ta đâu?”

Bạch Đồng có chút bất mãn Lạc Nhất Nhất có nhiều nghi vấn: “Tốc độ nhanh nhất còn muốn một cái canh giờ mới lên đến đây, đã nói lên ngươi thực lực quá kém. Ngươi cho là Viên Cổ rừng rậm ma thú vì sao so với các ngươi cường nhiều như vậy, tại đây chỉ có cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh nhất mới có thể sinh tồn, không chỉ là muốn hấp thu linh khí tu luyện, còn muốn đem lợi thế duy nhất của mỗi ma thú phát huy đến cực hạn bằng không sao có thể sống sót tới bây giờ. Các ngươi chính là cậy vào mình có thể dựa vào mọi tài nguyên mà tu luyện, chính vì các ngươi không chịu rèn luyện thân thể cho nên không có đem nhân loại ưu thế phát huy một cách tốt nhất, vậy nên ta mới để mọi người rèn luyện thể lực phòng trừ mọi trường hợp. Nếu như không có linh lực, các ngươi khả năng liền trở thành người thường không có khả năng gì cả. Về phần nhóm huyền thú của ngươi cũng phải chịu huấn luyện, một đám thân là ma thú thân thể cường hãn, khí lực ưu thế đều phát huy được, nói gì đến thực lực.”

Lời nói của Bạch Đồng giống như tiếng chuông kêu, kêu tỉnh Lạc Nhất Nhất, ở thời điểm trong cảm chế Chi Lâm, chính mình cũng từng nghĩ như vậy. Như vậy thì giống tư tưởng chính mình như có thêm một đốm lửa nhỏ, còn không có bốc cháy lên liền bị lãng quên đi. Lúc này đây, một lần nữa nhìn thẳng vào vấn đề này, kia nhất định phải làm cho đốm lửa nhỏ kia bốc cháy lên. Làm cho chính mình phát huy hết năng lực tiềm ẩn ẩn giấu trong người.

Nhóm huyền thú cũng đều rất cố gắng, chính năng một chủ nhân không thể bị bỏ lại đằng sau như vậy mới được, nhất định phải so với chúng nó nhanh hơn mới được. Nghĩ đến đây, vừa mới chuẩn bị xuống núi, lại bị Bạch Đồng một cước đạp đi xuống, đồng dạng là vù vù tiếng gió hỗn loạn hân thanh âm:

“Đừng lãng phí thời gian.”

Lần thứ hai xuất hiện trên núi, tốc độ cùng lần đầu tiên so sánh cơ hồ không có biến hoá nhiều lắm. Mà ở Lạc Nhất Nhất vừa mới leo lên đỉnh núi, lại lập tức bị đá đi xuống. Lần sau khi leo lên xong Lạc Nhất Nhất không nói gì mà trực tiếp bị đá đi xuống. Ở Lạc Nhất Nhất ngã xuống thời điểm, Bạch Đồng nói cho nàng cách sử dụng thời gian.

Nhìn Bạch Đồng ở trên đỉnh núi khuôn mặt càng ngày càng sáng lạn, Lạc Nhất Nhất đều phân không rõ tên nhóc kia rốt cuộc là ở vì chính mình tiến bộ cao hứng, vẫn là cảm thấy đá chính mình đến khá vui nữa. Cứ như vậy, Lạc Nhất Nhất chẳng phân biệt được ban ngày hay ban đêm mà tích cực bị đá rơi xuống và chăm chỉ leo lên.

Khi tốc độ của Lạc Nhất Nhất tăng lên tới nửa khắc trà thời điểm, Bạch Đồng rốt cục không đá Lạc Nhất Nhất. Mặc dù có dư thừa linh lực nhưng lại không thể sử dụng, đồng thời phải cố sức không gián đoạn việc leo núi, cũng làm cho Lạc Nhất Nhất cảm giác được sức cùng lực kiệt.

Lạc Nhất Nhất nằm thẳng ở đỉnh núi hỏi: “Có phải hay không muốn vào đi chân chính tu luyện.” Bạch Đồng lắc đầu: “Người trước đem chính mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất đi, cách việc tu luyện chân chính còn xa rất. Ta hiện tại muốn đem tốc độ của người cùng khí lực luyện đến trình độ tốt nhất.”

“Nhóm huyền thú của ta giờ thế nào?” Nhớ đến vài ngày không gặp, cũng không biết chúng nó tiến triển như nào.

“Cùng người không sai biệt lắm, còn có trong quá trình tập luyện, người cũng bớt lo chuyện bao đồng đi lo cho mình tốt trước đi.” Bạch Đồng cũng không ngừng đầu lên trả lời. Nhìn Lạc nhất nằm không nhúc nhích, mở miệng hỏi nói: “Hiện tại có cảm giác gì?”

Lạc Nhất Nhất ngửa đầu nhìn bầu trời nói: “Linh lực còn có, thể năng không sai biệt lắm đã đến cực hạn.”

Bạch Đồng gật đầu: “Cũng không tệ lắm, có thể cảm giác rõ ràng được linh lực cùng thể năng chênh lệch. Người sở dĩ cảm giác được linh lực đủ dùng, không phải vì năng lực của người, mà là ở người leo núi trong quá trình, có thể tự nhiên mà vậy hấp thu Linh Sơn linh khí. Ở đây, bởi vì linh khí đầy đủ, tu luyện linh lực sẽ tăng lên rất nhanh, nhưng bản năng đạt không cảm nhận biến hoá, điều này làm cho linh lực có vẻ đầy đủ.”

Lạc Nhất Nhất gật đầu: “Chờ ta thể năng cũng đuổi kịp, học tập hoàn mỹ kết hợp, mới tính chân chính tu luyện?”

Bạch Đồng gật đầu: “Coi như không ngu ngốc, chân chính tu luyện chính là chỉ cái kia.”

Lạc Nhất Nhất ngồi xuống nhìn Bạch Đồng hỏi: “Ta vẫn rất ngạc nhiên, cho dù ma thú thân mình khí lực rất trọng yếu, hấp thu linh lực cũng là khá trọng yếu, vì sao ở linh khí như vậy dư thừa địa phương, thể nhưng không có ma thú đến tu luyện?”

Bạch Đồng nhìn chân núi nói: “Người cho là đây là đầu mà thích đi lên liền đi lên? Nếu không có cái kia ngu ngốc ở phía trước chỉ đường, người chết như thế nào cũng không biết. Viên Cô rừng rậm ma thú đều biết nơi này có tòa Linh Sơn, nhưng không có ma thú nào dám đến mạo hiểm. Chỉ cần có ta ở, chúng nó lại không thể có thể tới gần nơi này. Ta nhiệm vụ chính là thủ hộ Linh Sơn, bảo hộ cái kia ngu ngốc. Nhưng ta không thể rời đi nơi này, cho nên mặc dù cái kia ngu ngốc đi đã lạc ta cũng không thể đi tìm nó.”

Vừa nói xong nói, Bạch Đồng lại là một cước đem Lạc Nhất Nhất đá bay. Không cần Bạch Đồng nói, Lạc Nhất Nhất biết chính mình lại bắt đầu leo núi. Chính là lần này, đường lên núi lại có thêm rất nhiều chướng ngại. Đó là Bạch Đồng dùng linh lực ngưng tụ ra ma thú, ý tứ thực rõ ràng, Lạc Nhất Nhất phải thông qua này ma thú mới có thể leo lên đỉnh núi.

Làm Lạc Nhất Nhất có chút thờ hồn hèn khi leo lên đỉnh núi, không đợi Bạch Đồng đá, Lạc Nhất Nhất trước khoát tay áo, Bạch Đồng buông vừa nâng lên chân nhủ này hỏi: “Có chuyện gì nói mau, đừng lãng phí thời gian.”

Lạc Nhất Nhất thở phì phò hỏi: “Người muốn ta đã bại này người ngưng tụ đi ra ma thú, sau đó nhất chén trà nhỏ thời gian hiện lên đến?”

Bạch Đồng gật đầu nói: “Đó là khẳng định, không đã bại chúng nó, chúng nó làm sao có thể để người đi lên. Bất quá, chờ người có tốc độ nhanh một chút có thể xuyên qua này ma thú, không đánh cũng không quan hệ.”

Gặp Lạc Nhất Nhất sưng sò, Bạch Đồng lại nâng lên chân, một cước đá bay Lạc Nhất Nhất.

Theo Lạc Nhất Nhất tốc độ càng lúc càng nhanh, Bạch Đồng ở trên núi thiết trí chướng ngại cấp bậc cũng càng ngày càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 37: Huấn luyện nhóm huyền thú

Ở thời điểm Lạc Nhất Nhất chưa động thủ xuyên qua đám ma thú này, Bạch Đồng tăng thêm một ít tốc độ cho đám ma thú khiến Lạc Nhất Nhất không thể không cùng các ma thú đối chiến.

Lý do của Bạch Đồng rất đơn giản, hiện tại tốc độ là luyện ra, nhưng không thể cứ gặp chuyện là bỏ chạy.

Lạc Nhất Nhất cảm thấy chính mình có thể tiến bộ tốt như vậy thì không thể không nhắc đến sự sắp xếp của Bạch Đồng, cho nên nàng không hề có gì nghi vấn, theo thực lực không ngừng đề cao, nàng càng ngày càng lý giải cách huấn luyện của Bạch Đồng.

Làm cho Lạc Nhất Nhất có chút vô ngữ (cạn lời) khi Bạch Đồng cảm thấy đá nàng xuống thật sự rất vui, chơi đến vui vẻ. QAQ. Mỗi lần chính mình vừa mới leo lên thì dù có tình nguyện nhảy xuống, Bạch Đồng cũng có thể ở khắc cuối cùng đá nàng thêm một cước.

Nhìn Lạc Nhất Nhất càng lúc càng nhanh đột phá chính mình thiết kế chương ngại vật, Bạch Đồng cười cười: “Hiện tại thực lực của ngươi còn kém một chút, bất quá tư chất không sai biệt lắm, cải tạo tư chất của ngươi cũng sắp hoàn thành.” Xoay người hướng tới bên kia đi đến, huyền thú của nàng cũng không khác nhiều lắm nên thay đổi cấp bậc ma thú chiến đấu.

Một mặt khác trên đỉnh núi, ở một vùng đất trống trải Lạc Nhất Nhất và nhóm huyền thú đang liều mạng chiến đấu nhóm ma thú do Bạch Đồng dùng linh lực tạo thành. Căn cứ vào từng huyền thú Bạch Đồng tạo ra ma thú có linh lực cùng sức chiến đấu không kém chúng nó. Bạch Đồng là người thứ nhất muốn nhìn thấy thành quả của Chíp Bông, nó lo lắng nhất chính là Chíp Bông có được không. Làm ma thú được Thiên Địa ưu ái mà tạo ra, nó vốn có điều kiện tốt nhất để phát triển, hơn nữa nơi này có linh khí do chính mình điều khiển, đáng ra Chíp Bông có thể trở thành độc nhất vô nhị siêu cấp ma thú. Nhưng bởi vì sinh ra không bao lâu, sau lại bị tách ra nơi này, mất đi vốn có ưu thế điều kiện phát triển. Hazzz. Thực sự phiền lo lắng, nó vốn có thể biến thành một siêu cấp ma thú chứ không phải một ma thú cấp thấp cái gì cũng không biết.

Giờ phút này Chíp Bông đang bị một ma thú hệ hỏa hệ vây công. Ma thú này sử dụng hỏa không kém so với chính mình, cho nên Chíp Bông lần đầu tiên đối mặt với ma thú hệ hỏa mạnh như vậy, không ngừng né tránh. Trong quá trình né tránh Chíp Bông không ngừng thử dùng hỏa của

chính mình áp chế hỏa của các ma thú đang vây công.

Hỏa của Chíp Bông vẫn luôn giao tranh với hỏa của các ma thú khác, nó là không có biện pháp áp chế được cho nên nó phải đem tốc độ của chính mình phát huy tới giới hạn cao nhất, không để ma thú hệ hỏa tiếp cận tới gần chính mình, cũng phải đem linh lực chính mình ngưng tụ đề cao tốc độ đến nhanh nhất, đồng thời đề cao sức chiến đấu đến mạnh nhất, ở chúng ma thú trước khi xuất chiêu chính nó phải thiếu rụi chóng ma thú.

Trong quá trình luyện tập không ngừng vận dụng cũng như lặp lại các chiêu thức, Chíp Bông đã tự thân ngưng tụ linh lực đều được đề cao cả về tốc độ lẫn sức công phá. Nhìn Chíp Bông có tiến bộ, trong khoảng thời gian ngắn có thể nhẹ nhàng tiêu diệt đám ma thú hệ hỏa, Bạch Đồng mỉm cười, vung tay lên, hoàn cảnh lập tức thay đổi Chíp Bông bị một đám cháy lớn vây quanh. Ngay lập tức Chíp Bông nhanh chóng đem linh lực phòng ngự bao trùm cả người mình.

Ngon lửa này không có gây ra nguy hiểm đối với đám ma thú hệ hỏa, chúng nó thừa cơ hội này, không ngừng phát ra công kích đối với Chíp Bông. Chíp Bông chỉ có thể dùng chính sức mình vừa tăng tốc độ né tránh cũng như gia cố lớp phòng ngự. Tuy biết trốn tránh không phải là cách hay nhưng bây giờ nó không có biện pháp làm gì, cho đến bây giờ nó vẫn chưa có năng lực một bên phòng ngự, một bên công kích. Chính biển lửa vây quanh vẫn là loại cao cấp hơn hỏa của nó. Nếu như bỏ đi lớp phòng ngự nó dám chắc biển lửa này nhất định bao trùm nó và sau đó nó sẽ thành gà quay. (Bảo Bảo sợ wá ai đến cứu bảo bảo với TTOTT.)

Bạch Đồng nhìn Chíp Bông chỉ né tránh trong đám cháy, thì thảo nói: “Đừng tưởng rằng hỏa của ngươi không kẻ nào có thể địch lại, mấy lần trước là do ngươi may mắn gặp được mấy kẻ đầu đường xó chợ lên mới có thể thắng được dễ dàng như vậy, phải nhớ nhân ngoại hữu nhân (người giỏi thì sẽ có người giỏi hơn), trừ bỏ học được làm như thế nào để tăng lên chính mình tốc độ cùng lực công kích, ngươi còn muốn học được cách phòng ngự.” Nói xong bèn quay người đi đến địa phương

Lạc Nhất Nhất và mấy cái huyền thú khác đang tập luyện, hi vọng thực lực của đám ma thú kia không có kém cỏi giống chủ nhân của mình. Nếu vậy thì thật đáng thất vọng cho chúng.

Giờ phút này Tiểu Bạch bị Cửu Vĩ Thiên hồ có sức mạnh ngang mình vây công. Cửu Vĩ thiên hồ này giống như là bản sao của chính nó vậy, cho nên Tiểu Bạch rất rõ ràng, chỉ cần chặt đứt cái đuôi nơi tạo ra năng lượng này thì đồng nghĩa với việc không có linh lực Cửu Vĩ thiên hồ sẽ bị đánh bại. Tuy rằng nói thường là rất đơn giản, nhưng đến lúc thực hiện thì mới biết nó khó nhường nào, thật sự là rất khó khăn có được không.

Tiểu Bạch muốn một bên phòng bị tránh thoát công kích của Cửu Vĩ thiên hồ, một bên muốn tập trung toàn thân lực chú ý tìm ra cách tiếp cận nó rồi chặt đứt đuôi của nó.

Bạch Đồng khá vừa lòng với sức quan sát của Tiểu Bạch, nó vốn mới tấn công Cửu Vĩ thiên hồ, đối phó với chính mình thiết kế vài cái bản sao giống mình thường tương đương khó khăn, lại không nghĩ rằng, như vậy trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể tiêu diệt được hầu hết các bản sao giờ chỉ còn lại có một Cửu Vĩ thiên hồ do chính mình tạo ra. Với Cửu Vĩ thiên hồ mà nói, chính mình vẫn nhìn thấu bản thân mình giúp mình có lợi thế dẹp bỏ ảo cảnh loại trừ đối thủ.

Mất thấy Cửu Vĩ thiên hồ cuối cùng đã rơi vào thế bị động cũng sắp bị Tiểu Bạch giải quyết rồi. Bạch Đồng vron tay, lại ngưng tụ ra mười con Cửu Vĩ thiên hồ nhưng là loại cao giai cấp bậc lớn hơn mười con trước, mười con Cửu Vĩ thiên hồ kia có thể sau mấy khắc tạo ra một con Cửu Vĩ thiên hồ khác. Cho nên, nếu như Tiểu Bạch không nhanh chóng đem đám Cửu Vĩ thiên hồ này giải quyết nhanh chóng, thì nó không phải đơn giản như vậy như cũ có mười đầu ma thú mà theo thời gian số lượng sẽ tăng lên.

Phía sau, không chỉ muốn kiểm tra sức quan sát của Tiểu Bạch, bây giờ nó còn muốn làm học được cách sử dụng bản thân ưu thế. Về phần có thể phát huy tới trình độ nào toàn dựa vào nó chính mình. Bạch Đồng có chút buồn cười, nó đối Chíp Bông có chút lo lắng, nhưng đối này tiểu hồ ly vừa tấn công Cửu Vĩ thiên hồ lại là tin tưởng rằng nó sẽ thành công. Tin tưởng nó hiểu được như thế nào lợi dụng được ưu thế của bản thân Cửu Vĩ thiên hồ.

Phấn Phấn phía sau đang điên cuồng dùng chính mình ưu thế xử lý đồng cự thạch đang xúm lại vây công nó, đám cự thạch này vô cùng cứng rắn, ngay từ đầu, chính nó đều không biết phải làm sao để loại bỏ đồng cự thạch này, chỉ có thể liều mạng né tránh, bằng không chính nó chỉ có thể chịu đau. Rèn luyện tốc độ chính mình càng lúc càng nhanh, rốt cuộc nó cũng có thể rút ra chút thời gian, nó bắt đầu nghiên cứu làm như thế nào mới có thể đập nát đồng cự thạch này.

Nhưng lúc này, Phấn Phấn có chút bi ai, cái đồng cự thạch bị chính mình đánh nát giờ biến thành các hòn đá nhỏ, bình thường nó vỡ ra thì thôi đây hoan đá nhỏ đó điên cuồng hướng chính mình mà đập, độ cứng rắn của nó không hề kém cự thạch ban đầu, tốc độ so với cự thạch nhanh hơn. Nó chỉ còn có thể đem chính mình tốc độ đề cao đến mức nhanh nhất, đem này hòn đá nhỏ đập thành tro bụi thì mới có thể thoát thân được.

Làm cự thạch áp hướng chính mình, có thời điểm tránh cũng không thể tránh được, nó chỉ có thể đem cự thạch đập nát, điều này cũng tạo thành vô số hòn đá nhỏ tấn công chính mình. Phấn Phấn từng thử không chế mấy cái hòn đá nhỏ, dùng linh lực của chính mình áp chế hòn đá nhỏ, đáng tiếc linh lực của nó không khống chế được nhiều như vậy cộng với linh lực không đứt, cho nên cách này căn bản không dùng được.

Khi đem tốc độ cùng lực công kích của chính mình đều tăng lên một chút, Phấn Phấn lại thử không chế này đám cự thạch này, phát hiện chính mình đã muốn có thể không chế mấy hòn đá nhỏ. Lần lượt thử nghiệm công kích, phấn phấn đã có hết khống chế được hầu hết đám cự thạch.

Bạch Đồng nhìn bộ dạng nhàn nhả của Phấn Phấn, vừa lòng gật đầu. Phía trước còn lo lắng, nó là hấp thu tinh hạch của Cửu mệnh miêu yêu lên mới tấn chức nhanh như vậy, bản thân thực lực có vẻ không vững chắc. Xem ra hiện tại, cũng không tệ lắm, củng cố khá vững chắc căn cốt của mình rồi.

Vươn tay, đem linh lực của chính mình phóng thích tới đám cự thạch kia, ngay lập tức cự thạch biến thành có ma thú có sinh mệnh. Đám ma thú này đều tăng gấp đôi

tốc độ cùng lực công kích. Hiện tại Phấn Phấn không có biện pháp khống chế đám ma thú này, nếu như nó không tăng mạnh chính mình lực công kích cùng tốc độ, thì đối phó cự thạch biến thành ma thú thành công sẽ rất thấp. Về phần nó có thể hay không khống chế được đám ma thú có ý thức này, liền phải xem Phấn Phấn có thể dùng linh lực khống chế đã nắm vững được cách dùng hay chưa.

Đối Đẳng Long mà nói, Bạch Đồng thiết trí đánh tập thể đối nó không có gì ảnh hưởng, không phải nó thực lực mạnh hơn này đám Long đang vây công mình. Mà do thời điểm khi ở Long Chi Cốc, nó đã bị đánh tập thể như vậy vô số lần, cho nên phương thức huấn luyện đối với nó có thể nói là đã sớm tập mãi thành thói quen.

Có lẽ do có nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn so với các huyền thú khác, cho nên nó có được một ít bí quyết, nên khi đối mặt với đối thủ có thực lực ngang mình hoặc cao hơn, Đẳng Long rất nhanh tìm ra cách ngăn chặn chúng nó.

Đang ở thời điểm Đẳng Long dương dương đắc ý, ở khu vực quan sát Bạch Đồng thấy được liền vùng tay lên, nguyên bản Thủy Long có thuộc tính giống Đẳng Long lập tức biến thành Hỏa Long. Đẳng Long hoảng sợ phát hiện, này Hỏa Long hóa uy lực không kém Chíp Bông, mặc dù là thượng cổ Long, nó cũng không thể tạo ra nước có thể dập tắt ngọn lửa này a. May mắn là vẫn có thể ngăn cản nó bằng không thật mất mặt.

Bạch Đồng có chút kinh ngạc, xem ra nó có điểm xem nhẹ thượng cổ Long. Tuy rằng nó không phải là ma thú có thực lực mạnh nhất trong đám huyền thú của Lạc Nhất Nhất, nhưng nó lại là ma thú duy nhất hiểu được làm cách nào lợi dụng chính mình ưu thế, hiểu được khi nào thì tiến, khi nào thì lui. Trước mắt mới, nó có thể coi là huyền thú có chất lượng tốt nhất trong đám huyền thú biết cách sử dụng năng lực của bản thân. Nó khống chế tốt ưu thế của mình thậm chí có thể đánh bại ma thú có thực lực cao hơn rất nhiều so với chính nó. Nó đã đem năng lực của mình khai phá không sai biệt lắm. Hiện tại, nó chỉ cần tăng cường khả năng chống đỡ của mình thì coi như chính nó đã hoàn thành cách phát huy tiềm năng vốn có của mình. Nếu như lần này, nó có thể đánh bại Hỏa Long lợi hại hơn nó rất nhiều lần thì đồng nghĩa với việc nó đã hoàn thành khóa huấn luyện.

Về phần các huyền thú khác của Lạc Nhất Nhất, Bạch Đồng trực tiếp đem chúng nó gộp đến một tổ, làm cho chúng nó chiến đấu với một ít ma thú lợi hại hơn chúng nó. Tuy rằng chúng nó so với bình thường ma thú có tốt hơn một chút, nhưng tách ra mà nói, vẫn là quá yếu, liền làm cho bọn họ học được đoàn kết phối hợp. Làm tất cả huyền thú đều học cách phát huy ra bản thân ưu thế, điều này còn phải xem biểu hiện của đám huyền thú.

Như Bạch Đồng lường trước, ngay từ đầu, đám huyền thú này sẽ thất bại, tuy rằng cũng sẽ giúp đỡ nhau khi đồng bạn gặp được nguy hiểm. Nhưng khi đối mặt với ma thú có thực lực cao hơn mình chúng ma thú đều thất bại, phần lớn thời điểm, chúng nó ồ còn không mang nổi mình ồ. Vì đối phó ma thú có thực lực cao hơn chính mình, chúng nó đều tự phát huy ra tiềm tại năng lực ưu thế của chính mình. Hiện tại đối phó chút ma thú này tuy rằng còn có chút khó khăn, nhưng đã không giống lúc mới bắt đầu này có hết sức.

Bạch Đồng tùy ý tăng thêm chút linh lực cho đám ma thú này, cấp bậc ma thú lập tức tăng cao. Chúng nó hiện tại đã phải đem năng lực của chính bản thân mình

phát huy đến cực điểm, nhưng nếu như không thể phối hợp đoàn kết đối phó thù chúng nó thực sự khoảng có khả năng chiến đấu với ma thú lợi hại hơn gấp nhiều lần như vậy.

Buồn bực nhất là Băng Phách, nó từng luôn tự hào cho lợi kiếm của mình là lợi hại nhất, nhưng bây giờ lại bị Bạch Đồng bức tường do Bạch Đồng tạo ra ngăn cản được chiêu thức của nó. Bạch Đồng nhìn nó chỉ cắm vào đi non nửa thân kiếm nói: “Khi nào thì ngươi có thể phá bức tường này, lúc đó mới xem như chân chính lợi kiếm.”

Băng phách giống như bị đá kích bởi lời nói của Bạch Đồng, lúc này nó giống như liều mạng đối với tường điên cuồng chém. (tường said ta đã làm gì sai TOT). Ở Băng Phách chém vụn mảnh tường cuối cùng. Lập tức nó bị vô số thanh kiếm vây đi lên, nhìn đến cách đó không xa vừa Bạch Đồng vừa mới xoay người đi, Băng Phách hiểu được, đây là bài khảo nghiệm tiếp theo. Chỉ zo chứng minh thực lực của mình đủ mạnh vượt xa so vọt đám kiếm được nhân bản kia

Quyển 3 - Chương 38: Bắt được Vạn Vật Trùng

Băng Phách có thể cảm nhận được rõ ràng, mặc dù chính mình vừa mới tăng lên sức mạnh, nhưng tất cả số kiếm này đều có sức mạnh ngang mình, về phần phân thân ra, chính nó bây giờ còn không thể đạt tới trình độ như vậy. Cho nên, bước đầu tiên, chính nó trước tiên là phải đề cao tốc độ, không để cho số kiếm này trước đem chính nó chém thành sắt vụn.

Bạch Đồng lại đi đến đỉnh núi nơi mà Lạc Nhất Nhất sắp sửa lên, trên mặt che kín biểu tình vui vẻ. Lạc Nhất Nhất cùng nhóm huyền thú của nàng đều ở trong khoảng thời gian ngắn vượt qua vòng huấn luyện thứ nhất. Mà bọn họ biểu hiện, đều làm cho hấn tương đối vừa lòng.

Bên kia khi Lạc Nhất Nhất cùng nhóm huyền thú đang ở hùng hực khí thế tiến hành khóa huấn luyện, thì bên này Phong Minh cùng Mộng Toa đã muốn xuất phát đi Lưu Sa Mang.

Nhìn Mộng Toa vẫn còn cau mặt, Phong Minh mở miệng nói: “Người yên tâm đi, vết thương của ta giờ đã không còn vấn đề. Kỹ thuật chữa thương của Mạnh Mạnh là rất tốt, sau lại đi Viên Cô rừng rậm cũng không gặp được cao cấp ma thú nào cho nên hiện tại cơ bản có thể nói vết thương đã khôi phục.”

Nghe được sự đảm bảo của Phong Minh, Mộng Toa vui vẻ gật gật đầu, sau lại biến thành hình người ở quanh Phong Minh lú rú kể nể. Tuy rằng Phong Minh rất ít khi trả lời, nhưng như vậy đã làm cho Mộng Toa thấy vui vẻ. Nàng có thể cảm nhận được, Phong Minh đối chính mình đã tốt hơn lúc trước rất nhiều. Hấn đã chịu nói với nàng chứ không phải bộ dạng lạnh như băng người sống chớ gần.

Đang ở Mộng Toa một người cười nói vui vẻ, Phong Minh cảm giác được dưới chân cát đã bắt đầu lưu động một cách thông thả. Phong Minh cầm tay Mộng Toa, rất nhanh liền đi về phía trước. Bọn họ đã vượt qua thời gian nguy hiểm nhất ở Lưu Sa, chút diện tích nhỏ Lưu Sa đã không làm khó được hấn.

Phong Minh tốc độ rất nhanh, đến địa tinh linh Mộng Toa đều có chút khó chịu. Bên tai chỉ có tiếng gió thổi vù vù kèm theo vô số hạt cát bay vào mặt Mộng Toa, Phong Minh thấy Mộng Toa như vậy bên kéo nàng vào lòng.

Trên sa mạc mênh mông không thấy điểm cuối, chỉ nhìn thấy một điểm màu trắng đang di chuyển rất nhanh trên đó.

Cảm giác được Phong Minh ngừng lại, Mộng Toa tò mò ngó đầu ra hỏi: “Như thế nào dừng lại? Chúng ta đến nơi rồi sao?”

Phong Minh lắc lắc đầu, lấy ra Long Uyên kiếm, cũng đem Mộng Toa buông ra, bởi vì lần trước Bạch Uyên bị thương quá nặng, đến bây giờ còn không có khôi phục, liền bắt nó ở lại trong thành để cho Mạnh Mạnh chăm sóc. Hiện tại chỉ có thể dựa vào hấn cùng Mộng Toa hai người, ở trên một sa mạc lớn như vậy đến tìm một con sâu, đúng là không dễ. Tuy rằng đã vượt qua thời gian nguy hiểm nhất ở Lưu Sa, nhưng nếu như không nhanh chóng tìm ra, thì rất có khả năng bọn họ còn chưa tìm được sâu, liền phải làm một thành phần của Lưu Sa rồi.

Rất nhanh, Mộng Toa liền thấy được một đoàn lục sắc gì đó hướng bọn họ mà đi. Nhu nhu ánh mắt, khi thấy rõ ràng đoàn lục sắc là Tiên Nhân Cầu, Mộng Toa nhìn không được nhìn nhiều hơn một chút, thế giới này thật đúng là cái gì cũng có a. Ở nơi này, tùy tiện tìm thực vật nào đó còn chưa tu luyện đến trình độ nhất định đều có thể động dục được rồi.

Ở Tiên Nhân Cầu còn chưa tấn công, Phong Minh đã ra tay trước, cầm Long Uyên kiếm một đường chém đi qua. Mộng Toa vừa khôi phục hình người, nhìn Tiên Nhân Cầu có một luồng cây hướng mình đánh tới, lập tức lại biến ảo thành tinh linh, thu nhỏ lại bản thân linh hoạt tránh đi Tiên Nhân Cầu công kích.

Cây Tiên Nhân Cầu này đem toàn bộ linh lực tập trung ở một bộ phận rễ cây đang tấn công họ, mà theo công kích của chúng thì tấn công hết 360 độ không một góc chết. Sức công kích mạnh, chúng còn có phát ra thêm một công kích trước khi chết, mà đạo linh lực đó sẽ biến thành một trận khói mù màu đen và nếu không may chạm phải nó thì trong một thời gian ngắn cơ thể sẽ trong trạng thái bất động nhưng ý thức vẫn còn hoạt động.

Cây Tiên Nhân Cầu thoạt nhìn không lớn, nhưng lực công kích lại rất mạnh. Trên phiến sa mạc này, đối với sự hiểu biết về thổ nguyên tố của Mộng Toa mà nói, vốn là có vẻ chiếm ưu thế. Nhưng Mộng Toa phát hiện cây Tiên Nhân Cầu có thể xuyên qua chính mình Thổ Thuần, mà chính mình cũng không thể lập tức tiêu diệt được Tiên Nhân Cầu. Đối với tình thế hiện tại, Mộng Toa chỉ có thể dựa vào sự linh hoạt của chính mình kèm theo công kích nhiều lần mới có thể tiêu diệt được nó.

Ở tình hình chiến đấu như vậy, Phong Minh cùng Mộng Toa có thể chậm rãi thông dong ứng phó được. Nhưng không đợi hai người đem tất cả cây Tiên Nhân Cầu giải quyết hết thì biến cố xảy ra, sau khi trải qua một trận rung động, sau đó trong đám Tiên Nhân Cầu xuất hiện thêm một ít cây Tiên Nhân Chường. So với cây Tiên Nhân Cầu cây Tiên Nhân Chường còn muốn lợi hại hơn rất nhiều, nếu như bị hai cái rễ giống hai ngón tay của nó đánh vào người thì có chút phiền toái.

Để cho người ta phát điên là cách một đoạn thời gian, từ trong thân thể của cây Tiên Nhân Chường có thể tạo ra một cây Tiên Nhân Cầu.

Phong Minh cùng Mộng Toa liếc nhau, hiện tại bọn họ không thể nào giải quyết được Tiên Nhân Cầu, trước hết đem kia vài cây Tiên Nhân Chương giải quyết trước thì mới tạm thời tiêu diệt được chúng nó. Trải qua vài lần chiến đấu phối hợp, Phong Minh cùng Mộng Toa đã rất ấn ý trong chiến đấu. Có lớp phòng ngự của Mộng Toa che chắn Phong Minh bắt đầu chỉ tập trung công kích cây Tiên Nhân Chương.

Có Hoà Vương Lăng giáo huấn, Mộng Toa đã học được làm như thế nào có thể một bên giúp Phong Minh ẩn nấp, một bên tạo phòng ngự cho chính mình. Phong Minh di chuyển nhanh chóng khiến cho cây Tiên Nhân Chương không thể đánh trúng được dù có phát công kích theo nhiều cách khác, mà Mộng Toa thường thường tạo ra Thổ Thuần cùng chắn địa quấy rầy tầm nhìn cũng như lực công kích của nó

Ở hai người ấn ý phối hợp, rất nhanh liền đem cây Tiên Nhân Chương và cây Tiên Nhân Cầu giải quyết hết.

Có thể tưởng tượng, nếu như lần này đến không phải có tốc độ nhanh nhất Phong Minh, cùng linh hoạt cao nhất Mộng Toa phối hợp thì có lẽ khi đối phó với mấy loại này còn có chút phiền toái.

Mộng Toa ghé vào trên người Phong Minh hỏi: “Chúng ta kế tiếp muốn làm như thế nào mới có thể tìm được Vạn Vật Trùng?” Vừa rồi trong chiến đấu, năng tiêu hao khá nhiều linh lực, cho nên hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào người Phong Minh để nghỉ ngơi khôi phục linh lực.

Phong Minh biên quan sát tình huống chung quanh, sau một lúc mới đáp: “Hắn là tại này phụ cận nơi này, chỗ này đã là khu vực trung tâm ở Lưu Sa, huyết động của nó hẳn là ở trong này.”

Nhưng không đợi Phong Minh tìm được bóng dáng của Vạn Vật Trùng, hắn đã gặp được bá chủ của Lưu Sa, Vạn Độc Hạt. (Bọ cạp đỏ).

Nhìn đến bản thân bị một đàn Vạn Độc Hạt cả người nhiễm khói đen lộ ra con mắt màu đỏ vây quanh, Mộng Toa cuống quýt lấy một ít Giải Độc Đan từ trong không gian cho chính mình cùng Phong Minh ăn vào, để phòng ngừa vạn nhất. Vạn Độc Hạt sau khi nhìn đến hai người, trực tiếp tung ra cái đuôi kịch độc của mình làm lễ gặp mặt. [/ - nó tốt nhĩ]

Sau khi tránh thoát lượt công kích đầu tiên

Phong Minh, trực tiếp biến lại thành sói. Mộng Toa nhìn biểu hiện này của Phong Minh, liền biết lần này có phiền toái. Đây là lần thứ hai nàng thấy Phong Minh hóa thân, lần đầu tiên là ở Viên Cổ rừng rậm cùng hai đầu bò tót giao chiến, hóa hình thành lang Phong Minh sức chiến đấu của hắn cao hơn rất nhiều, nhưng vẫn là bị đánh đến trọng thương. Hi vọng lần này không cần xuất hiện lại tình huống như vậy.

Tốc độ của Phong Minh làm cho Vạn Độc Hạt phát điên, nó toàn thân đều là độc, đừng nói công kích, chính là đụng tới, cũng có thể khiến cho người ta tạo thành thương tổn rất lớn. Nhưng nó mất thường căn bản theo không kịp tốc độ Phong Minh, cho nên, theo giao thủ đến bây giờ, đều là chính mình bị đánh, nó một cộng lòng của Phong Minh cũng chưa chạm được.

Mất thấy Phong Minh lại sắp tấn công, Vạn Độc Hạt lập tức chui vào hạt cát trốn. Thừa dịp Phong Minh chưa chuẩn bị xong, nó vọt lên cái đuôi được giấu trong cát lộ ra công kích. Ở Phong Minh nhanh chóng tránh thoát một kích, Mộng Toa lợi dụng lực của nguyên tố thổ trực tiếp đem cát xung quanh gom lại thành một khu vực riêng. Vạn Độc Hạt lại bại lộ đi ra, nhìn Mộng Toa sắc mặt có chút tái nhợt, Phong Minh biết loại này không chế một diện tích lớn nguyên tố thổ, đối với Mộng Toa mà nói, là có chút cố hết sức. Nếu như chính mình không thể tốc chiến tốc thắng, liền mất tiên cơ.

Bởi vì không chế nguyên tố thổ đem chính mình linh lực đưa vào trong cát, cho nên dù Vạn Độc Hạt có lại chui vào sa trốn, Mộng Toa cũng có thể truy tung đến. Phong Minh căn cứ Mộng Toa truy tung, không ngừng phát ra công kích đối với Vạn Độc Hạt.

Cuối cùng Vạn Độc Hạt cũng từ bỏ cách đánh lén, cùng Phong Minh chính diện giao chiến. Vạn Độc Hạt cũng mấy dễ chịu khi một bên muốn phòng bị Phong Minh công kích, một bên muốn lưu ý Mộng Toa bất thành linh dùng cát công kích mình. Trong lúc nhất thời bận túi bụi, nó nghĩ đến túi độc của mình lúc này không có bao nhiêu tác dụng. Nó không theo kịp tốc độ của Phong Minh, cũng không công kích đến thân hình linh hoạt lại nhỏ nhắn Mộng Toa.

Rất nhanh, Vạn Độc Hạt không cam lòng mà ngã xuống. Mộng Toa vui vẻ vây quanh Phong Minh, nàng phát hiện chính mình cùng Phong Minh càng ngày càng ấn ý, trong lòng có loại chờ mong, chính mình có hay không rất nhanh sẽ trở thành một người quan trọng không thể thiếu của Phong Minh.

Phong Minh không để ý tới Mộng Toa còn đang vui vẻ đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình mà chuyên tâm tìm kiếm huyết động của Vạn Vật Trùng. Đúng lúc này, dưới chân hạt cát lại bắt đầu lưu động. Mộng Toa rất nhanh đem Phong Minh lên giữa không trung, cảm giác được Lưu Sa có dị động Mộng Toa hỏi: “Hiện tại làm sao bây giờ?”

Phong Minh nhìn Lưu Sa dưới chân nói: “Còn chưa đến thời gian Lưu Sa có biến động lớn, trận cát này giống như báo hiệu mà thôi, chúng ta đợi chút, trong chốc lát Lưu Sa ngừng lúc đó đi xuống là được.” Mộng Toa gật gật đầu, gắt gao túm Phong Minh, sợ chính mình không cẩn thận lơ là một chút sẽ bị Lưu Sa hút vào và bị chôn sống.

Khi Mộng Toa khẩn trương bất an chờ đợi, Lưu Sa rốt cục cũng ngừng, Phong Minh sau khi xuống dưới liền bay thẳng đến một bãi cát. Mộng Toa kỳ quái hỏi: “Có phải hay không phát hiện cái gì?”

Phong Minh vừa đi vừa nói chuyện nói: “Ta cũng không biết, chính là vừa mới chú ý tới, phụ cận địa phương khác hạt cát đều chuyển động, chỉ có nơi này, mặt ngoài hạt cát chuyển động, nhưng ở phần cát này vẫn không hề có biến chuyển.”

Phong Minh một chương bỏ ra bãi cát nhỏ, bãi cát nhỏ tan ra ngay lập tức có vô số Trùng Tử, không biết thế nào mà có một Trùng Tử quất to một tiếng: “Chạy mau”. Vô số Trùng Tử giống như đã lên kế hoạch sẵn vậy lên tiếng vừa dứt chúng nó bay về mọi hướng.

Tùy tay bắt mấy con Trùng Tử, từ xa còn không phát hiện mấy con này có gì khác nhau, nhưng trên thực tế bọn chúng đều không có giống nhau, tất cả đều được nhái lại thành bản thể của Vạn Vật Trùng. Phong Minh cùng Mộng Toa nhìn Trùng Tử chạy đi ở phương hướng khác nhau có chút cạn lời, Vạn Vật Trùng này có chút giao hoạt, cư nhiên tìm nhiều như vậy cùng loại sâu chỉ để che giấu nó, chúng nó đều là triều bất đồng phương hướng chạy, chẳng lẽ muốn bọn họ phân thân đi từng con một? [giờ hoài, nhớ thật thì sao]

Phong Minh trực tiếp ngưng tụ thành một trận gió lớn, đem tất cả Trùng Tử đã chạy gom lại một chỗ, Mộng Toa cũng lợi dụng thổ nguyên tố ngưng tụ thành một lớp màng ngăn, đem tất cả sâu gom lại cùng một chỗ. Cuối cùng bọn họ cũng có thể tìm được con sâu đó.

Mộng Toa còn đang nghĩ xem làm như nào để tìm Vạn Vật Trùng, chợt nghe Phong Minh đối với nhóm sâu đang cố tìm cách chạy trốn nói: “Ta muốn tìm Vạn Vật Trùng, nếu như các ngươi giao ra đây, ta sẽ tha cho nhóm các ngươi. Bằng không, ta sẽ giết sạch nhưng kẻ giả mạo.”

Nhóm sâu vừa nghe, lập tức hướng bên cạnh dần lui ra, trung gian chỉ còn lại một cái sâu tới thời điểm này vẫn chưa có phản ứng, phát hiện đã bị cách ly. Đang chuẩn bị trốn vào trong đám sâu nó đã bị Phong Minh bắt lại.

Vạn Vật Trùng mắng to nói: “Dựa vào, các ngươi làm phản cũng nhanh quá đi, hần chỉ là hù dọa các ngươi, mà các ngươi đã làm vậy rồi, nhiệm vụ của các ngươi đơn giản là che giấu ta chạy trốn, không bị phát hiện như vậy aaaaa”

Phong Minh nắm thật chặt tay, lại nhai Vạn Vật Trùng lập tức dọa tới câm miệng. Mộng Toa phá bỏ màng ngăn, nhóm sâu lập tức cuống quýt chạy trốn. Vạn Vật Trùng nghiêng răng nghiêng lợi: “Một đám phản đồ vô dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 39: Đoàn tụ trên Linh Sơn

Nhìn đến hai người bình yên vô sự mang được Vạn Vật Trùng về, tất cả mọi người đều vui vẻ không thôi. Dựa vào Thác Mạnh Mạnh, thương thế của mọi người đều nhanh chóng khôi phục. Hiện tại vấn đề duy nhất ở đây, chính là làm như thế nào để có thể liên hệ được với Thượng Lạc Nhất Nhất.

Phong Minh trực tiếp đem Vạn Vật Trùng

nhốt trong một cái hộp nhỏ mới quay ra thảo luận nói: “Chúng ta liền ở trong này hảo hảo nghỉ ngơi hồi phục đi, Nhất Nhất nhất định sẽ liên hệ với chúng ta.”

Quả thật, giống như dự đoán của Phong Minh, ba ngày sau, một hùng ưng rất lớn đã đem mọi người đưa đến trên Linh Sơn

Thời điểm mọi người ở trên Linh Sơn thì tất cả đều khiếp sợ không nói lên lời. Kinh ngạc khi nhìn thấy Linh Sơn tràn trề linh lực, kinh ngạc trước mắt Tiểu Đồng nhìn giống đứa trẻ hai tuổi nhưng lại có thực lực sâu không lường được, nhất là sự biến hoá thay đổi của Lạc Nhất Nhất.

Lạc Nhất Nhất đem mọi người giới thiệu cho Bạch Đồng sau, lại đem sự tình đơn giản cùng mọi người nói một lần, còn không kịp ôn chuyện, chợt nghe Bạch Đồng nói: “Thực lực của bọn họ quả nhiên so với ngươi còn kém, đúng là không biết dùng từ gì để miêu tả, đã tìm được Vạn Vật Trùng?”

Phong Minh đưa qua cái hộp có chứa Vạn Vật Trùng, trước mắt Tiểu Đồng tuy rằng không có phóng xuất ra uy áp, nhưng hần lại theo đáy lòng cảm giác được vô hình áp lực.

Bạch Đồng tiếp nhận cái hộp rồi mở ra nói: “Àn, không sai, chính là cái này.”

Vạn Vật Trùng vừa mới chuẩn bị chửi ầm lên, nhìn đến trước mắt tình cảnh, lập tức vui vẻ ra mặt, thực chân chó nịnh nọt: “Nơi này chính là trong truyền thuyết Linh Sơn sao? Ngài chính là trong truyền thuyết Bạch Đồng đại nhân, oa, thật sự là vinh hạnh. Ta cư nhiên được đến Linh Sơn, còn thấy Bạch Đồng đại nhân, nếu sớm biết rằng là Bạch Đồng đại nhân ngài tìm ta, ta đã tự mình đưa tới rồi, không cần ngài phái người đi bắt ta làm gì cho phí sức. [Thay đổi 360 độ, lật mặt còn nhanh hơn cả lật bánh tráng]

Lạc Nhất Nhất nhìn Vạn Vật Trùng chân chó như vậy, mở miệng nói: “Không nghĩ tới, ngươi như vậy nổi danh a, đến một con Trùng Tử đều nói biết đại danh của ngươi.”

Vạn Vật Trùng lập tức tiếp lời: “Đó là đương nhiên, mặc kệ là ma thú vẫn là Viễn Cổ rừng rậm, không có người đâu không có ma thú nào là không biết Bạch Đồng đại nhân.”

Bạch Đồng đem Vạn Vật Trùng thả ra nói: “Được rồi, không cần nhiều lời vô nghĩa, đem bản vẽ tinh thạch ngươi muốn tìm lấy ra nữa, làm cho nó nhìn xem.”

Lạc Nhất Nhất gật gật đầu, từ trong không gian lấy ra bản vẽ, Vạn Vật Trùng nhìn xong, cam đoan nhất định sẽ tìm được, liền hướng tới Viễn Cổ rừng rậm mà đi.

Lạc Nhất Nhất chau mày nhìn Vạn Vật Trùng vẫn khuất bóng dần nói: “Thật sự có thể trông cậy vào một con sâu sao?”

“Nó tìm đồ vật so với người còn nhanh hơn, được rồi, người người muốn tìm cũng đến đây, huấn luyện của người còn không có chấm dứt đâu, đừng lãng phí thời gian.” Nói xong, một cước lại đem Lạc Nhất Nhất đạp đi xuống.

Mọi người nhìn Bạch Đồng trước mặt mồ hôi lạnh ứa ra, tiểu hài tử này cũng thật buh hân đi cho dù là huấn luyện, cũng không đến mức trực tiếp đem người đá từ đỉnh núi xuống chân núi đi.

Bạch Đồng nhìn mấy người trước mắt

nói: “Nhất Nhất đã đem chuyện của các người nói cho ta biết rồi, nhóm người các người đều là cùng nhau hành động cùng chiến đấu, vì không để các người trở thành gánh nặng, ta đây sẽ tốt bụng đem các người cũng cùng nhau huấn luyện, hiện tại đem tất cả huyền thú của các người thả ra.”

Tuy rằng mọi người đối Bạch Đồng không có hiểu biết nhiều lắm, nhưng vừa mới kia một cước, cũng đã hoàn toàn chinh phục bọn họ. Cho nên mọi người ngoan ngoãn đem chính mình huyền thú triệu hồi ra đến. Bạch Đồng nhìn trước mắt huyền thú nói: “Tuy rằng so với huyền thú của nhà đầu kia còn kém rất nhiều, bất quá cũng còn có cơ hội phát triển. Từ giờ trở đi, huyền thú của các người sẽ được ta chuyên môn huấn luyện, về phần các người, cũng muốn giống nhà đầu kia luyện tập, bắt đầu từ việc tập leo núi.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, nhưng không có ý kiến gì tuy rằng còn không hiểu lắm dụng ý của hắn, nhưng nhìn đến Lạc Nhất Nhất trong khoảng thời gian ngắn tiến bộ được nhiều như vậy, chỉ biết nghe lời hắn nhất định sẽ không có hại.

Bạch Đồng nhìn Từ Đồng ngồi trên lưng Tàn Ảnh nói: “Người kêu Từ Đồng đi, tên rất khá. Từ giờ trở đi, ma thú của người cũng muốn giao cho ta đến huấn luyện, ta sẽ khiến cho tốc độ của nó trở nên nhanh hơn. Mà người, cũng muốn từ nó trên lưng đi xuống, chính mình cũng chịu huấn luyện để trở nên càng mạnh hơn. Ở thời điểm người mạnh đến trình độ nhất định, ta sẽ chỉ người cách làm như thế nào sử dụng ưu thế mà bất luận kẻ nào đều không thể so bì được.”

Từ Đồng nhìn Bạch Đồng, lại quay đầu nhìn xem mọi người, hắn cùng Tàn Ảnh

chưa từng có tách nhau ra việc gì cũng là cùng nhau làm. Tàn Ảnh mở miệng nói: “Nghe lời hắn nói, chúng ta đều phải biến cường mới có thể không bị nhìn bằng ánh mắt thương hại.”

Từ Đồng gật gật đầu, từ trên lưng Tàn Ảnh đi xuống dưới. Tuy rằng rất nhiều việc này họ không hiểu, nhưng là trong lời nói của Tàn Ảnh đều là đúng.

Bạch Đồng còn là có chút khiếp sợ, nhà đầu kia đem tất cả thiên tài địa bảo, quý hiếm dị thú đều thu được đến bên người. Tính cả nhóm bạn cũng không kém, được coi là mầm giống tốt nhất tinh linh Mộng Toa, tư chất kinh người yêu thú Phong Minh, thiên phú cực cao Lạc Vũ Yên, có thể cùng Cửu Đầu Phượng dung hợp Lạc Vũ Thần, ... mỗi người trong này đi ra, đều là nhân trung long phượng. [đây là bản tay vàng của nữ9 lên ko có j lạ, r m cg sẽ quen thôi]

Khi mọi người còn đang nói chuyện, Lạc Nhất Nhất đã leo lên núi đỉnh, mọi người kinh ngạc nhìn nàng, ngọn núi này không có tháp đầu a, nàng nhanh như vậy liền lên đây? Phong Minh cũng nhíu mày nhìn từ tốc độ cùng sự hiểu biết phong nguyên tố chính hắn đều không làm được như vậy.

Lạc Nhất Nhất nhìn đến biểu tình của mọi người, chút lòng hư vinh chiếm được thật lớn thỏa mãn, đã nhiều ngày vất vả lập tức tan thành mây khói, sau đó tiêu sái đến trước mặt Phong Minh mở miệng nói: “Minh ca ca, thế nào, tốc độ của ta cũng không tệ lắm đi?”

Không đợi những người khác mở miệng, Bạch Đồng một cước quét ngang lại đây, đem mọi người đá bay, mọi người kinh hồn chưa định hình lại được. Chỉ nghe thấy thanh âm của Lạc Nhất Nhất hỗn loạn trong gió truyền đến: “Yên tâm đi, không có việc gì, ta đều bị đá thành thói quen. Mỗi lần bị đá xuống dưới, chỉ cần dùng chính mình tốc độ nhanh nhất leo lên trên đỉnh núi đi là được. Cái này tiểu tử cảm thấy như vậy chơi khá vui lên các người làm quen dần. [chs vui thật mà]

Nghe xong Lạc Nhất Nhất nói, mọi người đã rơi xuống hết chân núi, lập tức bắt đầu hướng trên núi đi, Lạc Nhất Nhất tốc độ dọa mọi người nhảy dựng. Mọi người vừa nhấc chân, nàng cũng đã không còn ở tại chỗ. Phong Minh trong lòng khiếp sợ không thôi, đây là thành quả sau huấn luyện sao?

Nhìn đến Lạc Nhất Nhất như vậy, mọi người giống như được bơm máu gà, lập tức hướng về phía trước mà đi, thế là mới mấy ngày không thấy, không thể để bị tụt lại phía sau nhiều như vậy.

Khi nhìn đến ma thú được linh lực ngưng tụ thành, mọi người không thể nào bình tĩnh được, chẳng lẽ muốn vừa đánh với đám ma thú này vừa đi lên trên? Làm chuẩn bị chiến đấu lại phát hiện ma thú này đối chính mình không hề có hứng thú, tất cả đều là hướng về phía Lạc Nhất Nhất mà đi. Mà Lạc Nhất Nhất cư nhiên đối phó với ma thú có thực lực cường hãn như vậy, mà tốc độ cũng không chút suy giảm. Rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu.

Lấy kiêu ngạo vì tốc độ chính mình Phong Minh cũng bị nghiêm trọng đá kích, biến ảo thành lang liền phụ nhanh hướng trên núi chạy đi, rất nhanh liền đem mọi người bỏ lại phía sau.

Cứ như vậy, mọi người phát hiện chính mình đi lên một lần, bằng Lạc Nhất Nhất đi lên lần thứ hai mười mấy, Phong Minh cũng có thể đi bảy tám lần. Đến cuối cùng, đồng dạng ở chân núi, nhaoáng lên một cái mọi người liền nhìn không đến bóng dáng của Lạc Nhất Nhất. Rốt cục, ở Lạc Nhất Nhất tốc

độ có thể nói giống như tới trình độ thuần di, Bạch Đồng đình chỉ nàng leo núi huấn luyện. Dem nàng đưa đến bên một ôn tuyền. Lạc Nhất Nhất nhìn thấy ở bên trong ôn tuyền Phong Liệt đã khôi phục rất nhiều, liền bước nhanh đi qua. Mắt thấy Phong Liệt không có dấu hiệu thức tỉnh, Lạc Nhất Nhất có chút lo lắng: “Liệt hiện tại như thế nào, như thế nào còn không có tỉnh, có hay không tìm Mạnh Mạnh nhìn xem.” Phía trước lo lắng Phong Liệt, cũng hỏi qua hân thượng thế, Bạch Đồng chỉ nói cho nàng Phong Liệt không có việc gì, làm cho nàng chuyên chú tu luyện là được. Mắt thấy nhiều ngày như vậy Phong Liệt còn không có tỉnh, Lạc Nhất Nhất thật sự nóng nảy.

Bạch Đồng lắc lắc đầu: “Người yên tâm đi, hân không có việc gì. Hiện tại còn đang hấp thu này linh khí ở Linh Sơn. Hân trọng sinh sau huấn luyện làm cũng không tệ lắm, tuy rằng bây giờ còn thiếu một hồn một phách, bất quá thành tựu này cũng coi như không sai biệt lắm. Vạn Vật Trùng hân là rất nhanh sẽ trở lại, đến lúc đó người đi trước thủ đá thủy tinh, làm cho hân lưu lại nơi này huấn luyện.” Nói xong xoay người bước đi.

Lạc Nhất Nhất gặp Bạch Đồng đi ra ngoài, vui vẻ cười cười, này tiểu thí hải thật đúng là biết săn sóc người, biết chính mình lo lắng Phong Liệt, liền chờ chút thời gian riêng cấp cho chính mình.

Trong ôn tuyền sương trắng lượn lờ, giống như tiên cảnh, Phong Liệt khẽ tựa vào bên cạnh ao, hai mắt nhắm nghiền, một thân lửa đỏ áo giáp ở trong ôn tuyền mờ lung như ẩn như hiện. Nhìn cảnh này nữ nam tắm rửa, Lạc Nhất Nhất nhìn không được vụng trộm hôn đi lên. Vừa gặp phải Phong Liệt môi, còn không có đến cập thu hồi, bên hông căng thẳng, cả người nhẹ nhàng bị kéo vào ôn tuyền. Kinh hô một tiếng, ẩm áp đầu lưỡi xông vào, cùng cái lưỡi của chính mình dây dưa. Lạc Nhất Nhất có chút phát mộng, chính mình vừa mới chính là trộm một chút, như thế nào biến thành loại tình huống này? Gặp Lạc Nhất Nhất sững sờ, Phong Liệt bất mãn khẽ cắn một chút nàng môi, đem nàng chú ý vào việc đang làm. [dừng trách mk đoạn này đọc khó hiểu hay ko hay, ns trc r đó dừng trách mk.]

Ở thời điểm Lạc Nhất Nhất sắp thở không nổi thời điểm, Phong Liệt rút cục buông môi nàng ra, Lạc Nhất Nhất mặt đỏ thở hổn hển tựa vào ngực Phong Liệt. Nhìn khuôn mặt Phong Liệt vui vẻ tươi cười, nàng có chút buồn bực, không phải còn thiếu một hồn một phách sao? Như thế nào cảm thấy so với trước kia thời điểm bình thường hân còn có chút hư hơn. Mà Lạc Nhất Nhất còn lâu mới thừa nhận, chính mình giống như càng thích Phong Liệt lúc xấu xa hơn, xem ra nam nhân không xấu nữ nhân không thương không phải không có đạo lý a.[mn nghe thử bài Crimanal đi. Hay lắm cg dạng nhạc về bad boy]

Tới ngày hôm sau khi Vạn Vật Trùng về tới Linh Sơn, mang đến tin tức làm cho Lạc Nhất Nhất kinh ngạc không thôi, chính mình muốn tìm tinh thạch nó lại ở ngay tại huyết động của Kim Quang Xà Vương. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, Lạc Nhất Nhất cũng không có suy nghĩ chính mình mới tu luyện có mười ngày có thể đã bại Kim Quang Xà Vương. Cho nên, nàng cùng Bạch Đồng thương lượng, khi nhóm huyền thú hoàn thành giai đoạn thứ hai khi tu luyện sẽ cùng đi tìm đá thủy tinh.

Bạch Đồng gật gật đầu, khi biết thực lực của Kim Quang Xà Vương, hân cũng lo lắng làm cho Lạc Nhất Nhất một mình một người đi. Nàng hiện tại là chủ nhân của Chíp Bông, nếu như nàng đã chết, Chíp Bông sẽ gặp một ít phiền toái.

Khi Phong Liệt ra khỏi ôn tuyền sau đã bị Bạch Đồng đá đến nơi mọi người leo núi. Vì thế, ở mọi người leo núi đi trung, có hai đầu lang chạy như điên lên tới đỉnh núi.

Dem Lạc Nhất Nhất đến địa phương Đàng Long huấn luyện, nhìn đến Đàng Long mặc dù bị thiêu cả người cháy đen, nhưng đã có thể ngăn chặn trước mắt Hỏa Long. Bạch Đồng vừa lòng gật gật đầu, này thượng cổ Long ngộ tính không sai, là cái thứ nhất hoàn thành giai đoạn thứ hai trong khoá huấn luyện.

Nhìn đến Lạc Nhất Nhất, Đàng Long cảm thấy chính mình thấy được mẹ ruột, lập tức biến hình thành tiểu long bỏ nhào vào Lạc Nhất Nhất, hai mắt đầm lệ. Nó chưa từng có bị đánh thảm như vậy quá, phương thức huấn luyện của Lạc Nhất Nhất tuy rằng cũng thường xuyên như vậy quần áo, nhưng đều là dưới tình huống năng lực của nó có thể chịu được cũng như không chế được. Mặc dù là ở Long Chi Cốc thời điểm, lão Long Vương cũng là căn cứ vào năng lực của nó mà gia tăng điểm khó khăn. Nhưng lần này, nó trực tiếp bị vút lại trong hồ lửa tự sinh tự diệt, lần đầu tiên phát hiện, kỳ thật Lạc Nhất Nhất vẫn là một cái rất thiện lương rất tốt

chủ nhân.

Lạc Nhất Nhất cho tới bây giờ cũng chưa thấy Đàng Long ngoan như vậy, vuốt ve cái đầu nhỏ của hân, mắt lé nhìn về phía Bạch Đồng: hân rốt cuộc sử dụng cái gì ma quỷ thủ đoạn, đem Long Long nhà nàng dạy thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phu Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Cách huấn luyện nhân thú hợp nhất

Chú ý tới Lạc Nhất Nhất cùng Bạch Đồng trao đổi ánh mắt, Đàng Long thế này mới hậu tri hậu giác phát hiện, chính mình đường đường một cái thượng cổ Long giống như rất mất mặt. Quay đầu liền biến thành bản thể bay trở lại không trung, chuẩn bị tiếp tục cùng Hỏa Long khai chiến, giống như vừa mới kích động thiếu chút nữa khóc đi ra không phải chính mình.

Lạc Nhất Nhất buồn cười nhìn Đàng Long không được tự nhiên. Bạch Đồng vùng tay lên ngăn lại Hỏa Long chuẩn bị phát động công kích, đối với Lạc Nhất Nhất nói: “Làm một huyền thú, vì bảo hộ chủ nhân, phải làm cho thực lực của chính mình phát huy đến trình độ cao nhất. Nhưng chủ nhân cùng

huyền thú khi cùng một chỗ tác chiến, song phương ẩn ý hợp tác có thể làm cho thực lực tăng lên rất nhiều. Các người hiện tại liền thử cùng nhau phối hợp chiến đấu xem như thế nào.”

Nói xong, Bạch Đồng lại phóng xuất ra một ít linh lực đến trên người Hoà Long, Đằng Long có thể cảm giác được rõ ràng Hoà Long cấp bậc lại tăng lên không ít. Nếu như chính là chỉ có một mình, không biết mấy giây thì bị diệt. Chính là, nó liền cùng chủ nhân chiến đấu thật sự có thể giải quyết được Hoà Long này sao?

Thời điểm Đằng Long còn đang lo lắng làm như nào thì Lạc Nhất Nhất đã muốn động thủ. Trong chớp mắt, Đằng Long chỉ nhìn đến một chút màu đỏ tàn ảnh ở chớp động. Đằng Long cười cười, chính mình quá coi thường chủ nhân thì phải, chính mình đều tiến bộ được nhiều như vậy thì lý gì chủ nhân có thể kém đâu?

Bạch Đồng nhìn giữa không trung tình hình chiến đấu, liền xoay người đi, hiện tại gia tăng nhiều người như vậy, hẳn cũng cần có thêm chút chiều sâu. Hẳn muốn căn cứ tình hình của mỗi người, định ra phương pháp thích hợp huấn luyện bọn họ. Nhớ tới hai cái hài tử Từ Đồng cùng Mạnh Mạnh kia, Bạch Đồng không thể không nói, Lạc Nhất Nhất thật sự là con của thần may mắn, đến bọn họ cũng có thể thu đến bên mình.

Qua hai ngày, rốt cục Lạc Nhất Nhất cũng hiểu được vì sao Đằng Long sẽ có ánh mắt đáng thương cùng uỷ khuất như vậy. Từ lúc đem chính mình mang tới nơi này, Bạch Đồng không có đến xem liếc mắt nhìn một cái, liền như vậy để Hoà Long đối chiến với nàng cùng Đằng Long nhưng nó có thực lực cao hơn rất nhiều nên nàng cùng Đằng Long chủ yếu là bị đuổi đánh.

Lạc Nhất Nhất cảm giác chính mình áo giáp đều bị đánh tan rớt, cả người nóng bỏng không thôi. Nàng có thể tập hợp lực lượng của Đằng Long, nhưng lại không thể dung hợp nó, Bạch Đồng lưu cho bọn hắn đối thủ, nếu như chủ nhân cùng huyền thú lực lượng không thể dung hợp cùng một chỗ, tăng lên hai đến gấp ba lực lượng, liền không thể đánh bại này Hoà Long.

Nhìn Hoà Long cùng chính mình giằng co đã mấy ngày, Đằng Long đối với Lạc Nhất Nhất đứng trên lưng mình nói: “Chủ nhân, lại không thể nghĩ ra được biện pháp dung hợp lực lượng, chúng ta sẽ bị tiêu thành tro đó.”

“Không cần người nói ta cũng biết.” Lạc Nhất Nhất gất gao nhú mày, nàng đem linh lực của chính mình bao trùm lên người Đằng Long, hoặc ngưng tụ ra Long đều không có tác dụng có được không. Bạch Đồng muốn nàng làm được là cùng nhân thú hợp nhất, nhưng là như thế nào mới có thể đạt tới cái loại này cảnh giới đó đâu?

Mất thấy Hoà Long muốn phát động công kích, Lạc Nhất Nhất cùng Đằng Long có chút cuống quýt, trong lòng ngầm bực mình: không phải nói là hỗ trợ huấn luyện sao, người đầu không chỉ đạo thì thôi đây hai ngày qua cũng không liếc mắt nhìn một chút, tất cả đều toàn dựa vào chính mình sờ soạng, hẳn cũng không sợ chính mình cùng Đằng Long chết ở chỗ này.

Tại đây hai ngày không ngừng thử các loại phương thức, tuy rằng còn không có đạt tới cảnh giới dung hợp, nhưng Lạc Nhất Nhất đã hiểu được cách chống đỡ, ít nhất là có tiến bộ hơn về mặt thời gian. Nàng cùng Đằng Long đồng thời phát ra công kích trong một thời gian ngắn, kết hợp cùng một chỗ, uy lực lại càng lớn. Tuy rằng kia chênh lệch khả năng chính là 0.01 giây, nhưng Lạc Nhất Nhất cũng có thể nhận thấy được uy lực bất đồng.

Điều này làm cho Lạc Nhất Nhất nhớ tới lời nói của Phong Mộ Hàn, huyền thú của

Phong Liệt cùng Phong Minh đều không có ý thức của chính mình, tất cả hành động cũng như trong chiến đấu của chúng đều dựa vào suy nghĩ của chủ nhân. Nàng cùng Đằng Long mặc dù có quan hệ khế ước, có thể tiến hành ý thức trao đổi, nhưng khi hành động vẫn là không có đạt được trình độ nhân thú hợp nhất. Lạc Nhất Nhất biết, chỉ có không ngừng luyện tập chiến đấu, mới có thể chân chính làm cho bọn họ có ý thức và hành động ẩn ý như một người.

Không biết trải qua bao nhiêu lần thử nghiệm, rốt cục, Lạc Nhất Nhất cũng cảm giác được chính mình cùng Đằng Long khi liên hệ bằng linh hồn càng ngày càng rõ ràng và nhanh chóng. Lại một lần nữa, làm nàng cùng Đằng Long đồng thời phát ra nhất kích thời điểm, khi đồng thời phát ra hai luồng lực lượng nó trong nháy mắt dung hợp. Một cái có màu đỏ đậm cùng màu lam, như mộng như ảo một Cự Long được phóng lên cao, tiếng rống ngâm hùng hậu vang khắp Linh Sơn, Cự Long uy áp vượt trên cả Hoà Long, một chiêu diệt sạch.

Sau khi Hoà Long biến mất một lát, Bạch Đồng thuận di đến trước mặt Lạc Nhất Nhất. Nhìn bộ dáng một người nhất thú có chút chật vật, Bạch Đồng không cho là đúng nói: “Ta chỉ biết thời gian không sai biệt lắm, hoặc là đánh thắng, hoặc là bị đánh đến thua thảm hại. Mấy cái huyền thú khác cũng đều lực tục hoàn thành giai đoạn thứ hai, nói vậy người đã nắm được cách cốt lõi trong việc nhân thú hợp nhất, muốn thử cùng huyền thú của người luyện tập để tất cả đều đạt tới cảnh giới nhân thú hợp nhất. Đến lúc đó, ta lại tiếp tục đánh giá thực lực của các người.”

Bạch Đồng nói xong, đem sở hữu huyền thú của Lạc Nhất Nhất đều mang lại đây. Nhóm huyền thú nhìn đến Lạc Nhất Nhất, một đám thân thiết quần người không chịu rời. Đặc biệt Chíp Bông, Phấn Phấn, Tiểu Bạch, nằm trong lòng Lạc Nhất Nhất không chịu đi ra. Tuy rằng chúng nó tự nhận là không sợ khổ, nhưng cho tới bây giờ chưa đi đến hay chịu quá huấn luyện thống khổ như vậy.

Chíp Bông chớp ánh mắt, hai mắt đầm lệ lưng tròn nói: “Nhất Nhất, ngọn lửa kia rất là lợi hại, ta sợ lông bị tiêu hết, khó coi, người không thích ta, thật vất vả mới đánh bại ma thú kia.”

Bạch Đồng có chút cứng ngắc, hẳn vẫn luôn nghĩ Chíp Bông là đã biết chính mình thân phận là một ma thú thượng cổ loài hiếm, không nghĩ để bị tụt lại phía sau, vì biểu hiện thực lực của chính mình, mới cố gắng lấy một tư thái hoàn mỹ hoàn thành huấn luyện do chính mình sắp xếp. Lại không nghĩ rằng, nó luôn cố gắng phòng ngự, nguyên nhân khiến nó không dám buông tay cự nhiên là sợ lông của chính mình bị tiêu hết, chủ nhân không thích? Rốt cuộc là ma thú thần kì kiểu gì mà có cái dạng uất ức kiểu này a? [BD: ta ns ta không bt nó có được ko. Quá mất mặt mà]

Trong khi Bạch Đồng còn đang âm thầm vì Chíp Bông mà cảm thấy uất ức tức giận, Phấn Phấn lại gấp không thể chờ mở miệng: “Chủ nhân, ta cũng

thiếu chút nữa bị tảng đá tạp đã chết nga, tảng đá kia còn biến thành ma thú.”

Nhớ tới tình cảnh bị một đám tảng đá biến thành ma thú đuổi theo chạy, Phấn Phấn có chút ủy khuất ở trong lòng Lạc Nhất Nhất bày tỏ. Nhớ tới lời nói của Chíp Bông vừa mới nói, lại mở miệng nói: “Cha, nếu lông của người bị thiêu hết, ta cùng mẹ cũng không thích người, người nói là đi, mẹ.” Nói xong hướng trong lòng cọ cọ Tiểu Bạch, Tiểu Bạch làm như không nhìn thấy quay đi.

Bạch Đồng toàn thân có chút cứng ngắc. Cha? Nương? Thượng cổ ma thú, Cửu Vĩ Thiên Hồ, Cửu Mệnh Miêu Yêu?

Lạc Nhất Nhất nhìn đến Bạch Đồng sắc mặt có chút không đúng, còn chưa có mở miệng giải thích, Bạch Đồng đã gật gật đầu. Lắm bầm “Tuy rằng không phải cùng cái chủng loại, nhưng Cửu Vĩ thiên hồ cũng không kém, hơn nữa cái Tiểu Thiên Hồ thoát nhìn so với kia cái ngu ngốc kia thông minh hơn nhiều. Về phần đứa con trai Cửu Mệnh Miêu Yêu này chắc không có vấn đề gì đi.”

Chúng thú hai mặt nhìn nhau, đây là muốn làm cái gì vậy? Tìm đối tượng cho người ta, đây là tính lương kết hôn rồi có con?

Tiểu nhạc đệm rất nhanh liền trôi qua, Lạc Nhất Nhất cùng nhóm huyền thú bị buộc ở lại này phiên địa phương có chút trống trải mà tiếp tục tiến hành huấn luyện. Bạch Đồng ý tứ rất đơn giản, hiện tại mỗi người thân thể thực lực đều phát huy không sai biệt lắm, hiện tại chỉ cần luyện tốt việc cùng chủ nhân phối hợp là đến ổn thỏa. Cho bọn hắn vài ngày thời gian tự mình tìm cách thực hành, qua vài ngày hắn sẽ đến nghiệm thu thành quả. Bạch Đồng đi phía trước buông một câu nói: nếu như chỉ có cùng Đẳng Long dung hợp cái loại này trình độ, căn bản không đạt được yêu cầu của hắn. Cho nên bọn họ phải ở trong khoảng thời gian này cân nhắc phối hợp tạo ra những tuyệt kỹ của riêng mình.

Có kinh nghiệm cùng Đẳng Long dung hợp, Lạc Nhất Nhất tin tưởng chính mình rất nhanh có thể cùng các huyền thú khác dung hợp sẽ nhanh chóng đạt tới trình độ nhân thú hợp. Về phần tuyệt kỹ, không có tương tượng hay nghĩ đến nó, nhưng sau lần này bọn họ có thể khiến nó trở thành sự thật.

Tạm thời gác lại chuyện bên người Lạc Nhất Nhất, vì làm ra một ít phương án huấn luyện có vẻ tốt một chút. Bạch Đồng bắt đầu quan sát những người cùng nhóm huyền thú thành quả huấn luyện.

Để cho Bạch Đồng vừa lòng chính là Phong Minh, hiểu được nguyên lý cơ bản của phong nguyên tố hắn rất nhanh liền đạt tới tốc độ mà Bạch Đồng yêu cầu. Phương diện thực lực, hắn cũng là người tốt nhất trong tất cả mọi người, về phần cùng huyền thú phối hợp, lại không thể nói, hắn cũng không dùng cách giống Lạc Nhất Nhất như vậy, để mọi đi không ngừng thực nghiệm, để rút ra kinh nghiệm để có thể hoàn toàn đạt tới cảnh giới hoàn mỹ nhất của nhân thú hợp nhất.

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy hắn chính là vận khí có vẻ tốt hơn một chút, thân là yêu thú, hiểu được lấy phong nguyên tố khiến cho nó tăng thêm tốc độ trở thành niềm kiêu ngạo của chính hắn, có một điều mà chính hắn còn không có chính ý thức được lấy chủ nhân làm chủ mà huyền thú suất ra trợ lực lớn nhất.

Nhưng là Bạch Đồng biết, Phong Minh là một thiên tài như vậy, mấy ngàn năm nữa cũng không gặp được một cái như vậy mặc dù không có cùng chính mình huấn luyện nhưng yêu cầu về tố chất sức mạnh, ưu thế thì lại không mưu mà hợp, hắn cũng sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào. Đương nhiên, là ngoại trừ Lạc Nhất Nhất thiên tài như vậy hoặc là có vận khí tốt đến mức thiên y bách thuận (l mj cg đc như ý muốn). Về phần một cái ngoại lệ, Bạch Đồng nhìn Phong Liệt nhanh chóng xuyên qua các chướng ngại vật, hắn giống như đánh vỡ nguyên lý ban đầu của một huyết mạch bán yêu, trở thành một tồn tại nghịch lý với tự nhiên là một yêu thú hòa nhân?

Tuy rằng Từ Đồng ngồi trên lưng Tàn Ảnh nhiều năm, nhưng tốc độ của bản thân hắn cũng không phải rất chậm.

Cuộc sống trường kỳ ở ma thú Lâm, nhưng hắn vẫn nghĩ đến chính mình là một phần tử của ma thú, lại thêm một Tàn Ảnh đối hắn cũng có huấn luyện, cho nên tốc độ của hắn so với ma thú bình thường còn muốn mau hơn rất nhiều.

Làm cho Bạch Đồng do dự là, hắn thật sự đem chính mình trở thành ma thú, không giống nhân loại dùng hai chân chạy. Bạch Đồng đã từng giúp hắn sửa lại, nhưng dùng phương thức chạy như người bình thường, tốc độ của hắn lập tức giảm xuống dưới rất nhiều, ngầm lại sống như vậy đã là thói quen của hắn, lập tức sửa lại là không có khả năng đánh phải từ từ sửa lại cho hắn.

Ở hoàn cảnh không có chướng ngại, Từ Đồng có thể đạt tới tốc độ Bạch Đồng yêu cầu, Bạch Đồng chuyên môn vì hắn thiết trí một ít chướng ngại. Đây chướng ngại không giống những người khác gặp được công kích loại hình ma thú, mà là một ít hư hư thật thật như ảo ảnh bình thường tồn tại.

Bạch Đồng nói cho từ đồng, nếu muốn xuyên qua mấy cái chướng ngại vật này, hắn phải đem sở hữu lực chú ý tập trung ở trên ánh mắt. Thời điểm hắn cảm giác được không đồng dạng như vậy, hắn có thể không cần động thủ, có thể xuyên qua chướng ngại này.

Từ Đồng tuy rằng không hiểu, nhưng hắn cố gắng làm theo ý tứ của Bạch Đồng.

Bạch Đồng nhìn Từ Đồng bị nhốt ở dưới chân núi, kia tình thuần quá tập trung ở ánh mắt làm cho hắn có chút lo lắng. Cặp mắt kia một khi mở ra, có thể nhìn thấu hết thấy công kích của địch nhân. Nó bất động cùng Tiểu Bạch chỉ chú ý vào ảo ảnh, mặc kệ ở địa phương nào, hoàn cảnh nào trong phạm vi ba trăm sáu mươi độ hết thấy công kích, nó đều có thể trước nhìn ra. Có cái ánh mắt này, chỉ cần có năng lực, nó có thể tránh đi tất cả nguy hiểm, ở địch nhân phát ra công kích liền đánh cho hắn trọng thương. Hắn hiện tại muốn đem năng lực trên ánh mắt của Từ Đồng được phát huy toàn diện, có Tàn Ảnh tồn tại, khả năng hắn bị thương cơ bản là không.

Manh Manh ở mọi người trung là nhỏ yếu nhất, mắt thấy chính mình đã bị tụt lại rất nhiều, Manh Manh có chút sốt ruột, nhưng vẫn chưa buông tha, mặc dù thể năng đã muốn đạt tới cực hạn, nhưng vẫn dựa vào ý chí để truy đuổi theo tốc độ tiến bộ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phụ Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

